



PL
۲۲۲
/۵۹
ج ۴
۱۲۵۲-
منتهی باند - استانبول : مطبعه عامره .
۱۲۵۲-۱۲۵۳ .
ج .

چاپ سربی .
این کتاب برگزیده قصائد ترکی . فارسی و عربی
میباشد .

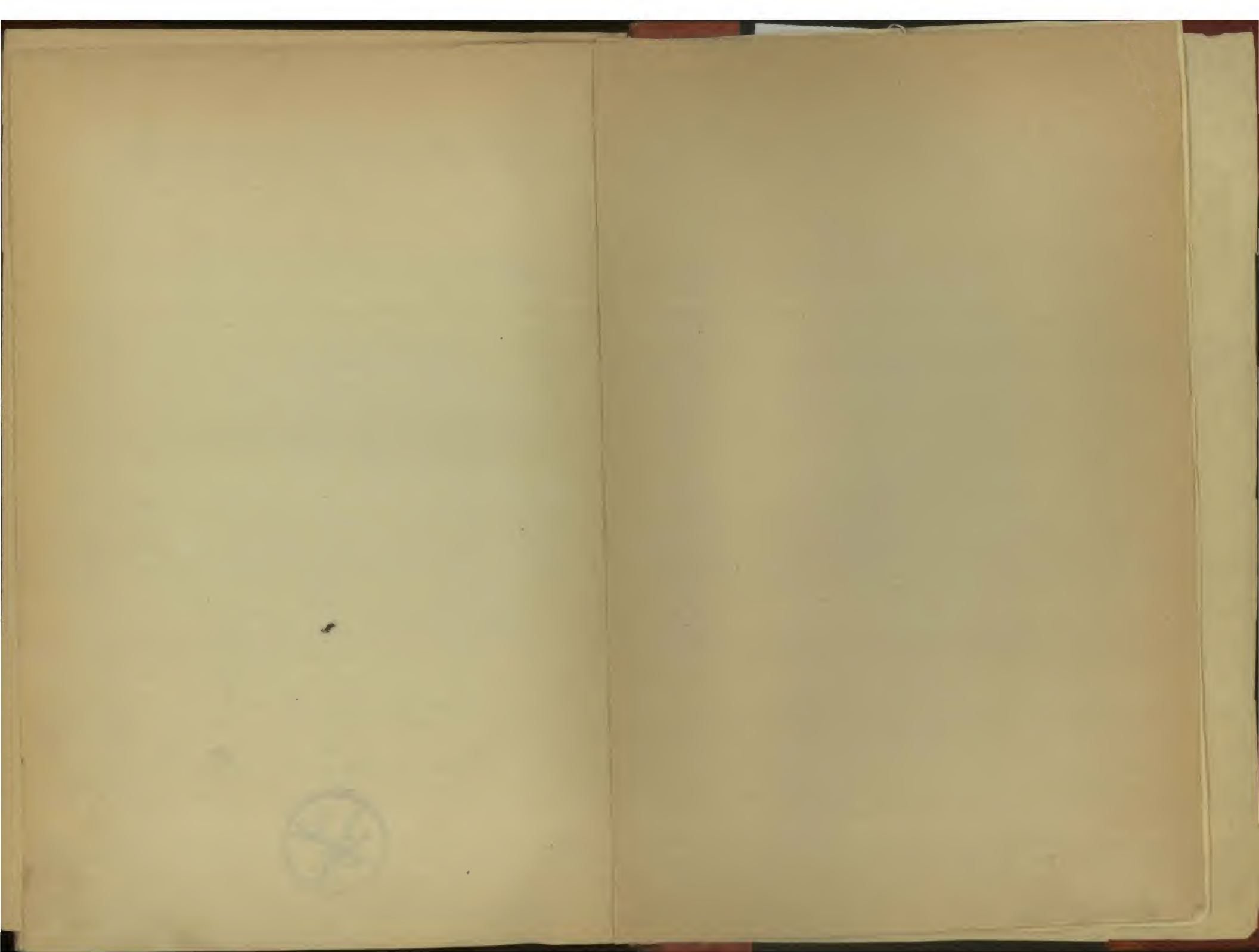
(ادامه روی برگه بعد)
۱۹۸۶

PL ۲۲۲
 قباء، عبدالحمید، ۱۸۲۵-۱۸۸۰م.
 خرابان/ اسمیله سعادتگو قیابیک افندی
 ج ۹/ حکرتلریک شعرائی متقدمین و معاصرین آوارندن
 ۱۲۵۲- یا اولنلنلناب جمع و ترتیب اولدیگی مکتوبه
 مدحیاندر. - (استانبول): مطبعه عامره،
 ۱۲۹۱-۱۲۹۲ق. = ۱۲۵۲-۱۲۵۳.

ج.
 قیاب سربس.
 این کتاب برکریده قعاند ترکی، فارسی و عربی
 میباشند.

(ادامه روی برگه بعد)
 ۱۹۸۶۵

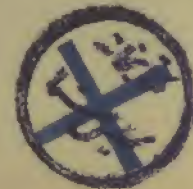




علم عالم و کماله علم عالم آرا عالم معالی و افضاله علامه بنعل و همتا دولتشو سامی
 پاشا حضرت تربتیک خامه بلاغت علامه لرندن رشحه باش تنزل اولان
 درازی تقریض فصاحت بیدار

فطرات جنبش ابر نیسان ورشحات جوشش بحر عمان اعداد بی پایا نسدن قراوان
 عزوارید رخشان حمد منان الیه نظام سهضه ذکر زبان ایدر مکه * در بحر سینه در معانی
 پروربد * در کان طمع لعل سخن را بیافرید * وجواهر صاوات صفتیه وزواهر تعلیقات
 زکیه * سلطان سر بر لامکان چاه * آرایش زمزمی مع الله * دردانه کثر لایزالی * نود
 احدی ذوالجلالی * روضه سدره پشای مزهر و می قد جنة المأوی مطر ربیک عبیه
 عرش آرایش عباسالریه نشر و نشر الیه افتخار ابلرمکه هر در بزم نطق کریمی دره درج
 دهان (و ما یطق عن الهوی) و هرافقه مجریمای رسالت و سیمی کوه یکنای
 (ان هو الاوحی یوحی) در مشاهیر آل واصحاب وجواهر خواص واجبابی ارواح
 تابناک ریشه فوایع کل و در بحران نجابت و روائع سبیل و ضیاع طیات اهدا قتلور که
 احباب سکر برشت لطف بیان و مذاب عنبر سرشت حسن نیسان الیه شیر تغذای حلاوت
 فصاحت و فایده افشان فیت بلاغت اولوب بضاعت کفتار مدعیانی کاسد بازار
 اعتبار ایدیلر و مقبسان انواع هدایتی اولان سخن آرایان اعصار متابعیه تک
 بهارست مرافد و مقابله ی باران رحمت رحمان الیه ربان و کف فیه ارواح پاکیزه ی
 نسیم هغو رفرفان الیه خندیدن اولونکه رش مدام مسی الفسایله صحیف
 روزکاری آراسته و تعطیر و قلوب مطالع کمران هر فن و زمانی غایبه فیض
 عرفان الیه بر راسته و شور ابتدیلر انجمنی اختلاف طباع و مشارب و فقیهیه
 هر صاحب نظم و نثرک اسالیب و تراکیب کلامی شیوه دیگر و رنگ مضامین آخره
 مصور اولدیفندیدن تمیزتیک به رقم واقفان اسرار رموز الحکم اولان سخنوران
 سلیم الطبعه مسطر و له الحمد و المنة بومریت کمران فیتنه ممتاز و رونق دانش
 و درایتله سرفراز اولان نکتوران عصر حاضرک بیت القصید مجموعه وجدانی و مصرع
 برجسته دیوان عرفانی ضیاب افندیک بهارستان عرخران ناروامی شبنم فیض نم کبریا
 الیه اشکوفه کشتای مجد و علا اولسونکه معیار صحیح عقل و هنر تطبیقا آثار اسلاف
 و اخلافت کشیده زرین نازشتهار اولان غرر نایند مسنی انتخاب و افراز و شو کجیمه
 لامعه الانوری ایل الیه برانضوبی تیساز پیدا و ابراز ایلدی لله دره

کتابه الفقیر عبد الرحمن
 سام



خراباک اشبورم اولنده مندرج اولان آثار منتخبه واسامی شعرائی حاوی جدولدر

صحیفه	مقدمه جامع الحروف	۱۴۷	رشید الدین وطواط
(ترکی فصائد)		۱۵۰	قاضی رکن الدین قی
۳	باقی	۱۵۰	شانی
۶	ثابت	۱۵۲	سعدی
۸	چوری	۱۵۷	سلطان ساویجی
۱۱	اسماعیل پاشا زاده حقیک	۱۵۸	سلطان سلیم اول
۱۵	ریاضی	۱۵۹	حکیم ستانی
۲۰	سامی	۱۶۰	ادیب صابر نرندی
۲۲	صبری	۱۶۱	ظاهر فارابی
۲۴	جامع الحروف ضیابک	۱۶۴	عبد الواسع جلی
۳۸	حاکف پاشا	۱۶۷	عرقی
۳۹	عزت ملا	۱۸۱	خواجه غصبت بخاری
۴۲	فضولی	۱۸۴	عشق بخاری
۴۷	کاظم پاشا	۱۸۶	عنصری
۵۵	منیف	۱۶۸	فاخری
۵۹	نابی	۱۸۶	فرخی
۷۹	نجابی	۱۸۸	فلکی
۸۲	ندیم	۱۸۸	فیضی هندی
۸۴	نشاطی	۱۹۴	قائمی
۸۵	نظیم	۱۹۷	حکیم قطران
۹۰	نقی	۱۹۸	قری
۱۰۹	نورس افندی	۱۹۸	قوامی کنجوی
۱۱۲	نوعی	۲۰۱	کمال الدین اصفهانی
۱۱۵	وهی	۲۰۴	مختشم کاشانی
(فصائد فارسی)		۲۰۵	مختاری
۱۱۸	آذر	۲۰۶	مسعود سنسلان
۱۱۹	ازرقی	۲۰۸	امیر عمری
۱۱۹	اتوری	۲۰۹	شیخ نظامی
۱۳۸	جایی	۲۱۰	نورس افندی
۱۴۸	جمال الدین اصفهانی	۲۱۱	هاتف
۱۴۲	خاقانی	۲۱۳	هلالی
۱۴۷	امیر خسرو دهلوی		

(القصائد العربية)

٢١٤	الاولى من المعلقات السبع	(امرؤ القيس)
٢١٧	الثانية من المعلقات	(هرقة بن الصديق البكري)
٢٢٠	الثالثة من المعلقات	(زهير بن ابى سلى)
٢٢٢	الرابعة من المعلقات	(ابيد بن ربيعة)
٢٢٥	الخامسة من المعلقات	(عمرو بن كلثوم)
٢٢٨	السادسة من المعلقات	(عنزة بن شداد)
٢٣١	السابعة من المعلقات	(الحارث بن حلزة)
٢٣٣	لامية العرب	(الشنفرى)
٢٣٥	نعت النبي	(كعب بن زهير)
٢٣٧	ثوبه بن جبر	
٢٣٨	قصيدة البردة	(الشيخ محمد البوصيري)
٢٤٣	ابو الطيب المشي	
٢٤٨	ابو العلا المعري	
٢٥٠	القصيدة الجارية	(الشيخ عمر بن الفارض)
٢٥٢	الغني	
٢٥٣	لامية الهجيم	(الطغرفاني)
٢٥٥	ذو الاصبع العدواني	
٢٥٦	قيس بن الخدادية	
٢٥٨	ابو زيد بن عبد الرحمن الاندلسي	
٢٥٩	ابو البقاء صالح الاندلسي	
٢٦٠	ابن عبدون الاندلسي	
٢٦٢	لسان الدين ابن الخطيب الاندلسي	
٢٦٥	ابن خفاجة	
٢٦٧	ابو القاسم عامر بن هشام الاندلسي	
٢٦٨	ابن جندب الصقلي الاندلسي	
٢٧٠	ابن الازرق الاندلسي	
٢٧١	ابو القحح البستي	
٢٧٣	الحسناء	
٢٧٤	يزيد بن معاوية	
٢٧٤	قيس بن ذريح	
٢٧٦	جل القضاى	

صحيفة

٢٧٧	مجنون العامري
٢٧٩	الابرد
٢٨٠	علي بن جبلة
٢٨١	ديك الجن
٢٨٢	ابو فراس الجديدي
٢٨٣	ابو علي سينا
٢٨٤	الفرزدق

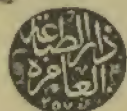


٩٢
٩-٥

تجارب

تجارب سعادته و شيا بك افندي حضر تترك شعراى تدهين ومعاصر بن انارندن
بالا انتخاب جمع وتريب ايلديكي مجموعة منتخباندر

مطبعة عامرة ده طبع والنشر
في شعبان ١٢٩١



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مقدمه

توحیدباری و مناجات

ای وارثی واری واری واری وار
 دیر هر شبنگ لسانی هرگاه
 ای برتر عقل و وهم و ادراک
 ذاتک منک اولقدر پیوکدر
 بوقیده کرچه چوق صداوار
 ای قدرتی ابدین هویدا
 دست قدر کده بی تکلف
 محسوب منا شکدر اعداد
 ای کونی بنا ابدین مهندس
 اوز حسنی قیلغه نماشا
 انجسم ایله عالمی طوناندک
 صاجدک بر آوج کهر سمایه
 عشقکه اورمیه دن بریدر
 نورک ایله التماع ایدر
 سنین ابدین ای حکیم دانا
 ذرات عناصر و مواید
 ای عالمی وارا بدن خداوند
 انسان نه غریب جانوردر
 انسان یلورم صانورده یلر
 کویا جهلک خلا فیدر علم
 یارب بونه انسلانه بلوی
 یارب بونه کشمکش نه زور
 یارب بونه دهر بی اماندر

بوقی بوقی سکایوق دیمک نه دشوار
 الله الله الله الله
 معروف خطاب ما عرفناک
 بابتده پیوکلک الکو چکدر
 بوق دارد سنیدن اوزکه دیار
 هر ذره ده یک جهان معنی
 جزئی کلی بتون نصرف
 پیوده قدرت کدر ابعاد
 سنین بومناظره مؤسس
 بر آینه دوزدک اسمی اشیا
 هر نجمده یک جهان باراندک
 اولدی بو کرات بی نهایت
 هر رگه زار و سرسریدر
 درویشلرک سماع ایدر
 بو عالمی عالم ممنا
 امرکه بولور نظام ناید
 ای آدمی زار ابدین خداوند
 عاقل کور نور جنون اثردر
 علی ایله جهلدن کسبلر
 جهلک صرف اعترافیدر علم
 انسلده بو عجز ایله بودعوی
 یارب بونه شورش و نه تشور
 یارب بونه دار احتیاجدر

(یارب)

مقدمه

یارب بونه وادی المندر
 یارب بونه عالم جنوندر
 یارب بونه اختلاط والفت
 یارب نه نظم نامدر بو
 یارب بونه هندسه نه صنعت
 یارب نه کمال و کبر یادر
 طو پراغده طاشه لسان و پر رسین
 هر آینه یک آسمان یابار سین
 هر آینه یک آسمان یقار سین
 ملکده سنکله مشترک بوق
 بی مثل و مشابه و مضاهی
 ای نطفه بی آدم ابدن الله
 هر باره به مرهم موافق
 هر در درک دوا سی سنین
 عاجز له داد کاهین سن
 یکله دلسناز اولور سین
 بانقلر باغری باشی ایچون
 بوق طافنی غیری امتحانه
 رحم اغز ایشی بیامندر
 شبانه بزم اختصاص ایت
 محو یک ایچون مدیحه خوان قبل

یارب بونه کار کاه غندر
 یارب بونه مکتب فتوندر
 یارب بونه ارتباط ونسبت
 یارب نه کوزل نظامدر بو
 یارب بونه سلطنت نه قدرت
 یارب بونه عزت و علادر
 بر قبضه ترابه جان و پر رسین
 هر لحظه ده یک جهان یابار سین
 هر لحظه ده یک جهان یقار سین
 بر سین بر بر لکده شک بوق
 ای سی و قدیر اولان الهی
 ای قطره بی قلزم ابدن الله
 دخلته ره طبیب مشفق
 بیمارک شفای سنین
 مظلوملره پناه سین سن
 بیچاره به چاره ساز اولور سین
 عاشق کوزی باشی ایچون
 رحم ایله ضیای ناوانه
 باز بجهت نفس بی اماندر
 شکدن او بنده بی خلاص ایت
 فیضکله اولال ترزبان قبل

نعت نبوی

چون بله عشق ز ابر اولدی
 شائسته پیوردی خاق باک
 اول حرف مقاله کن
 خورشید منور منور
 علام عوالم معالی
 سلطان جهان مطاع کونین

اول در بزم طاهر اولدی
 لولاک لما خلقت الافلاک
 آخر نفس اب تعین
 مهدی مطهر مطهر
 علامه علم لازلی
 روح الروح طباع کونین

محمود و محمد و مهمل
 محبوب خدا نبی مرسل

قبلدغه طلوع مهر ذاتی
 هب کوردی آبی بصیر اولانلر

طولدردی ضیائی کاشانی
 جاهل فالدی ضرر اولانلر

تا حشر مایورر اونور ابهر
اول تور تهامه ده آچادی
بر ذره در اول کونشدن الان
کز سگ کوزه سین بشون زمینی
بال اول شمرک دسکله برقی
کراولمه اتدلس متبادار
قننی بره اینه لسه افراغ
مانند فسروغ مهر نوار
اول بوزدن اولوندی هبازالت
بو وحه ايله فایلا دی عیانی
انصافی قبل ای معارض انصاف
کیم ایلدی مصطفی مثالی
کوستردیمی اویله درس عرفان
بابازدیمی اویله شرع معصوم
تورات اوله ی یاخود اناجبل
برهجه در که تورفر آن
تاروز قیام اولور صلاکو
ایجاز دکلیدر که باری
بونجه فقرات ایچنده اعتبار
شرعی ايله قیلدی اول قرنا ب
کیم شرعنه ایسه توسل
هر کیمکه اوشرعه خدمت ایلر
امیدر اگر چه ارل ملک خو
ای که شرعیتده تابان
ای ایلدی کرچه قیلدی کندی
سلطان دو کور ایکن اوسرور
محکوم ایکن امر بشه مملک
وایاتی اولور ایکن مظفر
اکثر فتنی پکردی مدبون
بو قوللانی اختیار ایلردی
اول طیار قدس آشیانه
جابلری سیر ایلردی لطفی
مولای شعیق ایلدی لطیفه

کورل کودمز کورر کورنلر
دنیا به شراره سی صاچلدی
عالمده کی تور صل و عرفان
اول مصطبه تک انصافه چینی
کیم ایلدی زنده ارض شرقی
کیم اورویانی ایلردی یسار
اول لسه اولوردی بر بازار طایغ
افطساره ایلردی نشر انوار
عالمده کی ظلمت جهالت
انوار مجیدی جهانی
میدانه دکلکی علم اسلاف
توحید جناب لازالی
دار الحکمای مملک یونان
قاتون بشدان خطبه روم
هم منقبت کتاب نزیل
طور دفعه جهان طور نمایان
ار باب شکو که امر فائو
تفسیر دن آتی قیلدی عاری
نصر بقعه اولدی ظفر کار
تعلیم حقوق و فضل و آداب
انسانانی ايله ایلر تبعه صل
دار بنده کب حرمت ایلر
علیه جهانی قیلدی علو
احکام حقوق نوع انسان
عاجز بلقای نمید و کندی
وارد ووق ایلدی اکابر
اوج بیرهنه دکلدی مملک
آجافله کرردی کندی اکثر
فوتنده بولوندی درعی مرهون
بو فلسفی ايله اقتضار ایلردی
میل ایشدی جیفه جهانه
احزازی اسیر ایلردی لطفی
که مایدر ایلدی هر بنیه

صالم ایلدی تحت مشنده
مشکش نعمت اکابر
دنلستله شفا ایلردی
قلینده طورردی خشیه الله
نفسیه حفوظده برابر
اخلاق ایلدی بنون الهی
الله ایلدی ذاته معل
یوینی نه خوش بازار مناسب
ثانی خدا دیسه مده معذور
اولسون صلوات بی نهایی
اصحابه آله هدا با

هر کس ایلدی خوان نعمتده
هیچ اولمندی اول بی صابر
بالذات عیادته کیدردی
ایلردی نهجسد شبانکه
هر نفسی طوناردی اول پییر
عبیدت ايله ایلدی میاهی
یرمکتبه اولدی کیم مداوم
وصفده آنک جناب غالب
چون اول ما خلق در اول نور
تا حشر اوشاه انبیایه
اولسون دخی نعمت تعابا

سبب تریب خرابات

کیم نظم ايله واردی اشتعل
اشعار اوفوسم کیدردی هوشم
میدان شمره سنک نهایی
عاشق کرمه بازار طورردم
اوچفور سوزینه شاشار اوردم
بغیایه که کلوردی جرأت
یوقی نهنه آخری صانوردم
اما نه سوز العیاذ بالله
آلودمی اولماسون طوداقلر
مکن اولسه طاشنه قازاردم
اوغراردی غله درده باشی
ششیر زبان ایلدی کتابیم
برایکی خزان بهار یکدی
مطبوع برایکی کهننه دیوان
برشته جهانه واصل اولدم
بانوشی آنلدی که وهرنگ
تقلید ایچون آنلاره اوزندم
یارب بونه سحر نه کرامت
شیرین لفظ و خجسته معنی
اولساز می قیامنه علامت
پروانه دکلکی شمع عاشق

اون بشده دکادی سر و سام
موزون سوز جان و پردی کوشم
وردی بسکا اول مرانی
کا هجسه غریبی بی اوقوردم
عاشق عمری که گاه آوردم
تجسسه ده ایقبوب فضاغت
هر دفتر شری کیم طانوردم
کننده نظیره در ایدم گاه
کوش ایتمون اویله سوز قولافر
دیوانچه مه آنلاری بازاردم
کیم شرعنه آتسه طعنه طاشی
هجو ایلدی معارضه جوانم
اول حال ايله روزگار یکدی
یکدی الله چو نهنه جان
بر کمره بو کز نازل اولدم
بر باره به یسکی آفرینک
وهمی ايله وافی بیکندم
دیردم ایدوب آنلاری قرامت
بولندن دخی سوز اولور می اعلا
شوسرو ايله باقی شوق و وقامت
بابابله کل نه خوش موافق

خجسته پانته جام و ساغر
 تیره بوفیدی اقتدارم
 اما او قود قده کلماتی
 هم اول صروده برایکی شاعر
 اولی شعرایله مباحث
 برنکنه ور ستوده اطوار
 اول سوزله مشریم قابیلدی
 اولدی بکا خواجه دل و جان
 اولدم نیجه خسته دن کهر چین
 ایندم شعرای روحی تحقیق
 کوردم اولمش خلف سلف هب
 اول سوزله باشلامش توانی
 تگش شعرای روم پیشین
 تقلیدایله چون لسان بوزولمش
 چینه خفه لسان طبعندن
 فعلن فعل اولدن نمایان
 اشته وسیله در کمال آن
 ترکیده دکل بوجال اول
 انلارده ایدوب لسانی تجدید
 وارایسده بعضی فضل نقصان
 برانلاره نسبت جسدیز
 آثار عریدر ام صرفان
 چون کسوردم او بحر بیکرانی
 اول کوزدن یکس هب آثار
 کوردم یکدن نیجه دفان
 بن طبعه بونی اساس ایدردم
 بوشوق ایله یکدی روزگارم
 یلدم که بن اوله شاعر اولی
 بن اولدمم اگر چه شاعر
 شاعرلک اگر چه معتبردر
 حلواجی به طبعه کار لازم
 سنم که جل و چهاری یکدی
 کوردم فلک و فانی بوقدر
 یک بیل باشامک بنجهان بو

رندان ایله مقیمه برابر
 زیرا بشد اولما مشدی یارم
 درک ایتمک باشلامد لسانی
 تمیزمه اولدیلار مظاهر
 افزایش فرقه اولدی باعث
 حافظدن اوقودی خیلی مقدار
 کویا قبالو کوزم آچلیدی
 آثار سخنوران ایران
 کوردم نیجه دفسر و دواوین
 آثار وزمانلریله تطبیق
 ایران شعراسنه خلف هب
 تقلید ایله فارسی ادابی
 قتلش او ادا ده وزنی تعین
 اوزان عروضی غائب اولمش
 البته دوشمر فصاحتدن
 پارسی ایله ابدی زده اوزان
 ترکیده بوق ارنجیله امکان
 اولمش ابدی فارسیده محفل
 ایتمش صریحه سخننده تقلید
 اوزان عریدر ائده اوزان
 کویا که صریحه حقیق
 بونلار ایکی نهردر اوعمان
 فرق ایلدم اول زمان جهانی
 کوزدن یکدی بنون بیکرار
 بولدم بنده بر طاق خراش
 شاعر اولورم قیاس ایدردم
 دستنه دکلدی اختیارم
 صبیله جبال سیار اولی
 اولدم شوقدر که فهمه قادر
 شعری طایفه معتبردر
 اول کار ده افتدار لازم
 آئی آلاص کداری یکدی
 ذوق والک بقاسی بوقدر
 کردش بوزمین بو آسمان بو

بر قاعده در بوجاودانه
 بوجالیه اعتماد اولغاز
 صحت بوزیلور شباب قالماز
 پرورده ناز اولان اوکلتن
 اول کوز که باقار بوکون نهاده
 حکمت بوبلایه چاره ایتمز
 بوق فائده دولت ونعمدن
 کلدی نیجه یک ملوک دهره
 بوقدر بریک زبانه نای
 اما عقلای عاقبت بین
 میل الماش بود هر دونه
 چرخک آگاه اولان خوبندن
 تحصیل کماله همت ایتمش
 مالمده نیجه اثر برافش
 کرچه آئی روزگار آلمش
 چون بنده بواقندار بوقدر
 فکر ایله ایکن بوجاله تدبیر
 حیوان ایکن اول وجود بکتا
 ارباب کماله خادم اولمش
 بنده او طریقه ذاهب اولدم
 اثنای مطالعه مده اکثر
 بردفسره قید ایدر ایدم هب
 ترتیب ایندم اهتمامی
 ترکی ایله فارسیده مخلص
 اولدی شعری بونلرک هب
 اما که عریده بشقه عادت
 ترتیده اولی ایله اشکال
 ایسات ایله قطعدر سراپا
 واردر عریده بعضی کلفت
 کوسرمک ایچون نکات نظمی
 آثار سلفدن ایندم املا
 کرچه سوزی بونلرک قبادر
 املا لینی بر اقسام اوله

البته کیدر کلن جهاته
 درد اجله دوا بولمناز
 قوت کیدر آب و تاب قالمناز
 ابلقاره طوبراقی ایچره مسکن
 یارب یوو اوله مسوروماره
 تدبیر و حیلده پاره ایتمز
 بوق منفعت افسر و حشمتدن
 هب اوغرا دیلار بودرد قهره
 قنده اویسار و اخشای
 ادراک ایدوب بوحالی پیشین
 غفلت ایله دوشمامش چنونه
 بویاغورک ایچمامش صوبندن
 آزاده لکه قناعت ایتمش
 اذکار بنی معتبر برافش
 بوقده بر صدامی قالمش
 حرصه بقای نامه چوقدر
 کلدی دله مثال قطبیر
 ایتمش بوجها نده نامن ایقا
 انرا ایله اسمی دائم اولمش
 انسانلرایله مصاحب اولدم
 کوردیکه لطیف و خوش اثرل
 اما که دکل ایدی مرتب
 مجموعده و یردم انتظامی
 شاعرزه چونکه اولدی مختص
 ترتیب حروف ایله مرتب
 که کتبه که اسم بولدی شهرت
 تنظیمده بنده ایندم اجمال
 ترتیب همایله مقنی
 ایتمک کسک اشتقاقه دفت
 ازمان تحولات نظمی
 بر خبلی نوادر دلارا
 مناری لیک جانفزار
 ناد نیجه صکره شوبله بوبله

چونکم بودله مثال مادر
ترك ايلهكه حجاب ايتدم
معلوم اوله نازمان نه اولمش
هم رنجه لرجه عا جزانه
شه ورلى بيان اولوندى
حكيم ايلدم اكثرث اوزره
بن اكلا ديم قدرجه يازدم
مادام اخلاصدر اساسى
آثار معاصر يندن هم
شايد كه اوله دوتمدى
مستفيله شمدى حكم اولتماز
نمكندر ايدر جناب بيجون
بوكون كور ينان سكا محقر
مادام اثرى طورر حيايك
آيرلدى زمله چونكه اسلاف
كوسمك ايجون خطاصوايى
هرشى كه بكا بهين كورندى
مجموعه ايلدم آنى قيد
فكر ايت نقرر كتاب كوردم
رندان ايدر آنده چون ملاقات
مصبود بسم اعتماد اولتماز
شاعر ارمي و پر مصافات

احوال اشعار تركي

اسلاوه اجمد و نجاتي
ترى سخنه تل قومشار
اتمكه لساعز تشير
مضمونلارى كچه يك متبدر
طرز غزل و قصيده بازى
طساك ايله ايكنده ر درر
ياخشو و اما له و زحافات
بلكه اوزمان ايجون كوزاش
اولمش بوتيدل لسانه

اولدى چفتاي لسانى مصدر
آندن دخی انتخاب ايتدم
اول نه ايش لسان نه اولمش
يكدم شعر اى انصاته
آثار ايله انصهان اولوندى
شمرنده كى استقامت اوزره
وقت اولدى مختصر جه يازدم
معذورا له وار سده خطاسى
معروفلر اولد يار مر فم
نميرينه ايتدم نصدي
قابنده كى جفر ايله بولتماز
قارونى كداكدايى قزون
يارين اوله غالب و مظفر
مأولدر ارتقاسى ذاتك
وارسون يزده آرسون اخلاف
هر شيوه دن ايتدم انتصابى
شايشه و دلششين كورندى
كويته سى عروايش ياخودزد
جمنده نه بيجتاب كوردم
قسويدم آدبى آنك خرابات
شاعرز او رده چوق بولتماز
رنداك اولور برى خرابايى

سلطان جهان سليم اول
ايش او شه نشه مظفر
اكثر سوزى فارسيد ر آنك
يوق روم آرانور ايسه سراسر
اولمغله شه جهان معنى
اوغلى دخی پادشاه عرفان
كور مش ابدى تربيت پدرن
ناسيس بنای دولت ايتدى
ظواهر ده و عالم سخننده
صورته دكل فقط جهانگير
وردى بوابكى شه فضيلت
مجالسرينه ندیم داخل
هنلرى ايله اولدى موجود
هم ايتدى بواله مودى اسما د
بويكى هنوز ريكاته
باقى ابدى نيجه صرف و كانون
اولشيدى او پادشاه نشا د
هر شعر و ير شده شاه ذیشان
ظاهر كورنور قصيده سندن
كیم طرز قديمه كسوه و برمش
باقى به سزا اولسه تمين
امايته بعض كهنه تعبير
صكره ايد يلوب بوشو نهجديد
اوزاننده تحرز زحافات
جمله ادوات وصف تركيب
ردن كيردى زم لسانه
اك جاى تعبيرى بويابك
استايول ايكن مفرعان
يادى ايكى طشيره نى بو حال
يعنى برى تقى سخنور
بونلاردر ايدن لسانى توسيع
بونلار و وردى پسانه صورت
ايتدى آنى فارسى دوبالا

خاقان مؤيد و ميجل
ملك سخنى دخی مسخر
مقبول و مسلى جهانك
اول شيوه فارسى ديش ار
ديوانى طورر جهانده حالا
صاحب قانون خان سليمان
البته جيتار كهر كهر دن
تنظيم لسانه همت ايتدى
كندوسنه خلق قبلدى بنده
ملك هنر يده ايتدى تسخير
هم دواته هم لسانه وسعت
اولمش ايتدى زهره افاضل
براين كمال منلى مقفود
اول ايكى شه نشه ملك زاد
يك جوق مدد ايتديلر لسانه
پرورده خاص شاه قانون
هم پادشه آكا همده استاد
هم رتبه و وردى همده احسان
طور غزل كزیده سندن
شعر آنك ايله شكله كبرمش
تعبير مجدد تفهين
ياقيده ايدر درونى تكدير
آثار بجم اولندي تقليد
تصخير تنابع اضافات
توسيع تسلسل ترا كيب
هپ ناسر اولدى شاعرانه
ياخشلريد شو انقلابك
استايول ايكن مطاف بلدان
وانلى برى برى رهالى
هم دبكرى نانى هم
بونلاردر ايدن پانى تنويع
بونلار و وردى پسانه صورت
ايتدى آنى فارسى دوبالا

هم او به بافتندی ایکی کوهر
 باخود ایکی بحر علم و عرفان
 بوق اوج دکن اولدیلاز فراهم
 زرا صریق لسانله اول
 عثمانلی لسانی یولساندر
 عثمانلی لسانی ییلن ذات
 برقاج درلو ادااته نائل
 اعالمده هیچ کلفت اولماز
 هر قنخی خیال ایسه مصور
 سائر لن عتیقه نک هب
 قطعا اوجوددن جبقلاز
 منظوم ایسه باخصوص اوصورت
 تضیق دسروض برجهندن
 تحسینه اولور قتی سزاوار
 اما که بزم لسا نمرده
 افکار عسرب خیال ایران
 هر قنجهسته اوزاتسه دسقی
 هر قنخی خیال کاسه عقله
 یو به وار ایکن لسانده وسعت
 نخرجه مخالف ایکن اصلی
 مدو یردی کیکی الفله نونه
 دبر عقله عقل عبارتنده
 صورتک یو تکلفاته علت
 لایقیمی که شاعر م دین ذات
 کیم ایلر آتی بوسهوه اجبار
 اسلافده کرچه وار زحافات
 ثابت سامی بوسهوی آتش
 بونلارده کی سهو صکره کوبا
 جوق شاعر اهل طبع و مایه

مشروط واحوال شاعری

وارد ایکی شرط شاعریت
 بعضی قوله حق ایدر عنایت

او لکیمی قایلی خلقت
 بر نعمت خاصدر طبیعت

(شاعر)

شاعر شاعر طوغار انادن
 شاعر دخی طفل ایکن عیاندر
 هر طررز واداسی لایالی
 مسکن ایدر ایغز اشو شهری
 فکر بی صلاحه سالک ایلر
 باشلار اوزماندن اختلافه
 هم باشلار اودمدن ایشلار
 چون حراوله رق کاور وجوده
 چوقلق آتی باغلاماز عقاید
 ایغززد وسم ایچون مدارا
 رزق ایلر ایلیوب فصاحت
 دهرک صایمازغم وصفاسن
 بر شاعره منتهای مقصد
 مدحکده اسکرجه ایلر اطرا
 شعرده دین بالان طولان سوز
 چون ایشده عومه در تنایج
 هر کیکه ایشنده صادق اولماز
 نائی شریط شاعریت
 علم اولسه شاعر اولماز انسان
 سعی ایلر علومه مقدمانه
 شعر صریه نوسل ایلر
 نظم قدما و قسن تاریخ
 کلمه برارابه سایه ومهر
 اوله نقدر قوی طبیعت
 پک طبعنه اعتماد ایدنلر
 یینار لک ایلر دوشر خطایه
 یاسوله سوزی کهر نثار ایت
 وارددر دخی بر نیجه وسائل
 شعر اولقی ایچون جدید وفاخر
 اولماز حرم درونده مقرون
 شاعر اوله ماز اگر چه زنکین
 عالمده بودر هله مجرب
 طالع عقله معاون اولماز

آثاری کور شور ایتدادن
 عرفانه مشربی نشاندر
 بر بشفه روشده جملہ حالی
 کوبا که کورز جنون دهری
 ییلر که عومه کالک ایلر
 اوضاع عموم ایلر خلاصه
 عمر نیجه مبارکی بلار
 کوجدر قومه شاعری قبوده
 تسخیر ایدم من آتی فصول
 اولماز قدیم رجاله رخسا
 سورمز بره جبهه ضراعت
 زرا فلکک ییلور وفاسن
 بر شیشه شراب برسمی خند
 ایشده سکا ایلر مسدارا
 ایشده سکاسویلاز بالان سوز
 شخصک قاور آند نفی خارج
 انسان دیک آکا لایق اولماز
 تحصیل معارف و فضیلت
 دیلمر سوزده قادر اولماز انسان
 از جملہ بدیع ایلر بیانه
 نحو و لغت توغل ایلر
 کلنخل فصاحت بن و بیخ
 اولماز براراده چهل ایلر شعر
 یوقدر جاهل سوزنده قوت
 بولسه دخی بعضی خوش سخنلر
 اوغزار باشی چهل ایلر بلایه
 یاصمت و سکوتی اختیار ایت
 اشعار اولور اتلار ایلر کاسل
 شاعره کرک فراع خاطر
 انمکی تلالشی ایلر مضمون
 فقر ایلر ده قالمز آند نمکین
 اولماز ایشی شاعرک مر تب
 بحث ایلر هنرمقارن اولماز

شاعره کسرک اورتبه سامان
با آتش عشق ابله اولوب زار
باخود مناسراوله شاعر
ممدوح یاقدردان کرکدر
یاخود اوله مجلس سخنده
اشعاربنه اوله لار معارض
ترک ابله کبر ابله عنادی
واقع کورنچک راعتراضی
ترک ابله اصابت ادعاسن
وارد نجه خود پسند نادان
طوبلاز باشنه برابکی جاهل
ابله هر بانی انسلره فی
هم دیوکه زشاعری اثر نیست
بیلز که ایدر او کانوناطق
شعری ابله فخر ایدر جهانه
اسرایک اصکلام فی جهانی
ایش اوراده فتون ترقی
بیلک کسرک آنده کی فتونی
آندز کشی نام شاعر اولماز
سند و ادایه اکر حیت
قبل ترجمه آنلاری زیاده
اشعاربنه همه ابله دفت
مرأت دلک اولور مجلا
اختلا به صنایع و علو من
تقلید ابله اصلکی او تو تمه
سائر اقوامه میلی آقماز
آندن آتقی کرک که مایه
بیلیم که ندن هر ایشده مطلق
آنلارده پوفکر فاسد اولماز
فکر ایتلی کیم جنب بچون
هر اقلیمه خسواص و برمش
ممکنیدر انجه بر فسر نسکی
قابلی ایدر راسین لاما تین

تا اولیمه با عمل نادان
اول حال ابله ایدر نظم کفتار
تا شعری دخی اوله مؤثر
سوز کوهر و متع محکدر
بحث ابله شعر او انجمنده
افکار بنه اوله لار مشاقص
حصر ایتیمه نفسه اعتمادی
انصافی ابله سفا اوله راضی
اصلاح ایدر در عقب خطاسن
کندن صانور افضل سخندان
افکارده ککندنه مسائل
انلار تحسین ایدر بیای
استاد سخن منم دکر نیست
ککندوسنه ککندوسی فتالی
یوق حقنی نشر ایدر جهانه
او ککرنلی اورویا لسانی
تحصیلدن ابله توفی
ترک ابله تمص و جنونی
یکه لسانه کافر اولماز
تحصیلکه ابله صرف همت
نامتک ایدر استفاده
آنلارده به شقه در فصاحت
نسروی طبعیتک دوبالا
ترک ابله زمام و رسوم
ملینکی حقیر طوعمه
قبیطی قیطیا ککن بر آقماز
ملین ایتیمه وقایه
اور و بالویه مقلد اولتی
یکدیگر شیه مقلد اولماز
ایندکده بشر لارضی مسکون
هر قومده مزاج خاص و برمش
افسر رشاده هم مزاج زنیکی
نقعی کبی و فصدیه تر بین

(ممکنی)

مولیر کبی برتار و باز می
وضعی بری غرب و شرق
یک شبیه میسر طباع ملی
بریشه زمینده اولدی کویان
احوال ایدر مختلفه تصویر
اشکالی اول ایلر ابراز
سویلر احوال طبع ارضن
حتی خس و خارینی اونوماز
صنعتی تیسار و لار باارلار
محصول فوای خرج ایدر
البته ایدر کشی تأثر
استاد او یونجه ایلر نه اعلا
اخلاق عمومده صادمه کتب
طوقسان طفوزی اکا مخالف
معیار بلاغت لساندر
هر کاری لسانه در جهانتک
البته لسان بولور ترزل
ایشلرده ظهور ایدر کشاکش
آواز اوامر حکومت
اتمش شعرائی غرق احسان
تشریفاته اولوردی داخل
شاعر کی برندیم صادق
دنیا ده و آخرتده خدمت
عقباده ایکن ده نامن ابقا
کلدی کندی اولوندی نسیان
شهنامه ده چونکه اسمی قالدی
کیم ایلر ایدی اتابکی یاد
حفظ ایلدی جامی و نوابی
اشعار دخی ابد نشاند
طالعه قالدور اوجاودانه
تدریقه چو در بی نمشد
تحسیندن اوز که فیت اولماز
مانند قیام اصل حوهر

اولساز او کلامی محو باعث
بر بویله ادبیه دبانه شبان
کیم ملک سخنده بی محابا
ایکار معانی مرتب
ایلر او محذور جهانه کبر
باشنده اگر چه ناجی اولساز
تا حشره قدر طور مقرر
دشمنلری محو او اور زمانه
خبر ایله قانور فاکده نای

احوال شعرای روم

ایسوه تغلب حوادث
فرما نغمای ملک عرفان
فرمانی خامه ایلر اجرا
صف صدف بزلور حضورینه هب
بر فکر ایله بیک جهانی تسخیر
دیوان مرثی بوزلساز
صاحب دیوان اولان هنرور
فضلك اثری قانور جهانه
بودر فضلائك انتقایی

اوج صنفه ایلر بنا و تفریق
اولدی قدمای اهل عرفان
اشعار هنوز دکلادی سافط
یوصفده شاعر اولدی نادر
سلطان سریر ملک انجاس
شهباز ایله صموه اولماز افران
اول طور بدیع او وجه مرغوب
هر نغمه ده بشقه در صداسی
کویا ایشیدر فولالار آواز
بر خنجر و فقر و چکا چاک
کویا ایز آسمان زمینده
ایلر ایکی باره کاداراضی
سیرینه ایلر براتی حیران
طور دفسده بر آفت دل افروز
ایلر آبی صانکه جنت آباد
مهور ایلر آدمی بیانی
تا آخره دك اولور بک آواز
کندیکه مساعت زیاده
اوج پادشک ندیمی اولمش
دردنجی مراد قهرمان شان
تغی نصل اولماسون محذور
ایش اتی غرقه عواطف

تری اشعاری اهل نفعیق
باقی به کنجه نظم کویان
اندن نابی به دك اواسط
اندن صکره کلور آواخر
اوصافده نغمی سخنداز
همراه اوله ماز آنکه یاران
اول طرز بیان او حسن اسلوب
هر مطلبه خاصدر اداسی
بر حربی ایلر سه و صغه آغاز
بر عصر بده بر هجوم چالاک
بر حله ایلر که خصم دینه
اوبله قلیج آورد در که فرضی
برای بیانه بوانه میدان
کنسه اولور آتش جهانه سوز
بر خانه دك ایلر وصفی یاد
فخریه ده بود در اکثانی
اشد کده قصیده به سر آغاز
طبعده اولور خلاف عاده
تغی بونی صانده مفت بولمش
سلطان احمد شهید عثمان
شاعر ایلر هم اهل پرور
هر شاعر سخن شناس عارف

کفر می اندن اختیاری
سوزدن کورن التفات واحسان
هر باری چکر بوباری چکر
ملسوعی بتون هنرور اندر
انجام ایلر روایی کاسد
قنخی نفسی و بر که آلساز
آغزینسه دو کر ایکن مجوهر
قیلیدی اوشهیدی غرقه خون
قیدی اویک کنده جهانیه
تغی ایلر اولدیلار معاصر
پر برجسته قصیده یازدی
صان سینه در و نقد کوهر
جمع ایش آنده هب قواسم
کیسه سوزه و بریدی اودادی
معجز دبدی اکاهل معنی
تغی دخی اکا غلطه زندر
اول نظمندن اقتباس ایلر
دیوان دکر اول قصیده شوبله
باغ سخند کک بیاضی
میدان هنره بهلواندر
برجسته نشیده در دیشدر
ذاتا کوزل نه حاجت او کت
اما که مقولاه زواند
توحید بیدراک کریده نظمی
عزابه سی پر کوزل زمیندر
کویا جبر طبیعت ایش
بازمق کرک ایلدی اندن اعلا
اندن ابلغ دیش قصائد
اول ایکی قصیده دلارا
امثال کورلماش کهردر
اولمش اوده خسرو جهانه کبر
ایلر اوقه دقیقه طبیعی نه بیج
خود مالی کبیر راسته سارات

انسانکه کورر بواعتباری
ایتمی کلامه بذل امسکان
لکن فلیکه هنر ککر کر
کردون یدی باشلی بریلا ندر
به قاج کون اولور سده مساعد
الطاف سبهر بزه قائلز
سلطان جهانه مراد شاعر
نه ایلدی ایسه ایلدی کردون
بسیلم کبی خسرو زمانه
هم صبری خوش ادای شاعر
آثار ی لطیف لیک آزدی
امانه قصیده بای تاسر
کویا که صیوب بتون حواسن
بروادی خاصدر او وادی
برو طبعی وار غزلده حتی
الحق او سخن کوزل سخند
پیر ولکن التماس ایلر
یوق بشقه سوزی اگر چه بوبله
اول عصرده بردخی ریاضی
بر شاعر باک نکته داند
پاکیزه قصیده در دیشدر
فخریه لری بلغدر بک
نابی دخی سولش قصائد
او باز اکا بک قصیده نظمی
صلحیه سی تغنی دلشیدر
اشقی کورنور که کلفت ایش
بر اوبله هنرور سخن زان
نابی به متیف ایکن مقلد
نابی به یار اشور ابدی حقا
زیرا ایکی منتخب اثر در
اما که غزلده نابی پیر
تعبید و رکیکه او غراماز هیچ
یوق ذره شاعر عبارات

ارسال مثله مثل بوقدر
اولماز او شکر کبی عیاره
دستده مثال موم و کب
تر کیده طرزی فارسیدر
نای به پواخته اعدر خاص
راشد ایله وجدی لمی رامی
اول مکتبه اولدیلر مداوم
آثار فضولی عراقی
باقدر او عاشق کتانی
ایتر غزلده فکر صنعت
پیرولی اولماز آکا امثال
هم ردخی اسکی نالیدر
الفاظی سلیس و متغیر
تفج ایدر سوزی اودانا
بویوله ولی کلامی جوق یوق
روحی ایله حامی سخناز
چون ایکسیده عراققدر
انلارده ولی کزیده اشعار
دیوانلاری نصفدن زیاده
روحی به ورن کمال شهرت
اما که اکثر بوجه تدقیق
آزدر سخن کرائیهایی
تنظیم غزلده برده بجی
نازک سوبلر سوزی بغایت
کویا قیر یلورالده الفاظ
پوشیده ردخی بهایی
یک دلکش و عاشقانه سوبلر
صکره بویوله ندیم کیش
الفاظه یکی خضاب و پریش
لکن کاهی نیماوز آتش
برجهه دیم ایچون مصفی
ثابت دخی شاعر متیندر
برنعت شیرینی وار که دلکش

پوشیده سوز اگر چه چوقدر
اول ترکیبات خوشکواره
قدایتدی شکل ایله بولور زب
اطوار عجم ماسیدر
تسلیم ایدر آتی اهل اخلاص
راغب عامم منیف و سامی
اول خواجهدن اولدیلر ملازم
وادی غزلده حسی و باقی
نظمده قو قار چکر کبانی
صنعت اولور آمده فی صناعت
تقلید اولور می قال ایله قال
باکیر سخن ادب شاعر
مضمونلاری باعث طریدر
برجسته در آمده لفظ و معنی
ملبوستدن رهنمسی جوق
یک شیوه و یک ادایک آواز
اهل دل و صاحب سخندر
کویا که چنده نادر زهار
یا حشو و بانی مزه یاساده
تر کیده اولان لطافت
سنگ و کهری اولدیه تغیری
باقیده عجزور دعایی
بروادی خاص قیلش احیا
برساده لک ایچره یک لطافت
مضمونلاری روحی ایتر ابقاظ
بلبل و ش ایدر سخنرا بی
تعریض ایدن بیاه سوبلر
تقلید آتش زیاده آتش
رقاات دها آب و تاب و پریش
تا مرتبه مزاجه بخش
پادردی قمر ایله مری
اول طرزه صاحب زمیندر
معراجیه دخی اسکا اش

مضمونلاری وار دکر جواهر
وادی زحافه ایلر ارسال
پوشیده نظم ایدر کلامی
وصافی حبیب کبر یادر
برشاعره اولمادی بودولت
صرف ایتدی عربی هبایه
حاضر لادی کیتدن مرارن
نشویش ایدر اکثر کلامی
ایتمز آتی درک فصل اول
آی باغلاری باز بقی مشوش
رنکین سوبلر سوزی بغایت
وارد غلطی و لیک نادر
مطبوع کلامی یوق دکلدر
مدح ایتدی آتی منیف شاعر
عصرنده رئیس شاعر ایدر
وارنجه غزللاری مردف
ایتمز آتی باوه مبتلای
سوز بولمغه اولماش موفق
حشو ایله زحافدن مرکب
کلز سکر اون غزل ظهوره
احمد پاشای بی معادل
افقیم سخن اسکا مخصوص
بنام نیه مشهر دکلدر
بولدم برابکی غزل که اغرب
یوقدر اسکا بر اش احتفال
عبدالله نامی همده باشا
یا این خواجه یاقرز دق
بول نظمینی بونده باقی کلامه
دیوانیده بویله در سراسر
فغزیدر اودوده کزیک
شیخ الاسلام و صدر اعظم
غایتده لطیف و دلشبندر
واقیدر اولان مرجع الب

اشعارده مهملاتی یوقدر
 شعرنده اولور اومرد ناقدر
 بحر هسز ایدی سنه سنده
 وهی به افنده یوقدر افران
 الحق یوایی اثر کوزادر
 بالخاصه نجه منجیدر
 خوشدر دخی مشویدی الحق
 اما که قصیده و غزلده
 اشعاری دکل طبعیه
 برده نه عجب که خلق اول پیر
 ایلر ایکن اعتنا اوزینه
 دیواننده اومغنی فن
 منظومه می میرزا نصیرک
 آکنده عجب تکلف ایتمش
 صامش آتی کیمه طویماشدر
 اول نظم کزین طور رسامسر
 واصف دخی براطیف شاعر
 یارای طبع ایلر سولر
 وهی کپی علی اواسه کامل
 وهی به ویرلسه طبع واصف
 یوق رومده مشوی دیمش چوق
 یو بولده امام اهل عرفان
 اولدر شعرای رومه استاد
 منظوم اومناقب مقدس
 بیلم نه سفندر اول مختلر
 یارب اونه سوزش اول نه سوزدر
 عشق و محض آند مجتهدر
 در تیر سوزنه دن پروا فاضل
 نظیرینه چوق چالشدی یاران
 شیعی دخی کلمش اول زمانده
 الفاضلی ولی قبا بشایت
 ایتمش ایدی صکره ذاتی پیر
 کمرچه مخفی براز قبادر

(ائمن)

ائمن صکره سزای اطرا
 اولش ایدی اول کزیده شاعر
 سیف اهل ایدی اواهل تمیز
 کورمش آتی صکره دن عطایی
 لکن ری کل ایکنجی کلسدر
 منظومه دلکش فضولی
 لیلی مجنون صکرچه چوقدر
 خانقانی چمنان نظمه خانان
 برحلیه سی وار که مختصردر
 پرطرزده نظم ایدر مقالی
 یوق شبهه که قبض اجدیدر
 چوری ونحی ایلر شاکر
 حقا که نحی هنر کار
 تحسین اوشاعر قوی به
 منظوم اوله رق اوبلدی هم
 فکرایت نقدر بضاعت استر
 نابی ده یو بولده پهلواندر
 اول حسن ادا اوجمن تمیز
 هر عنوان بر کزیده مصرع
 ظن آند کیم آزمایش ایتمش
 صنعت ایلر ایلندر اول پیر
 ظلم و زاری سولنددر
 علم و ادب او کردر زمانه
 اما که دینورسه خبر آباد
 بنده ایدرم یوقول تسلیم
 خبریه کمال آند غائب
 ضامن کوروب آند شعر نظمک
 اول شوق ایلر حسن و عشق بایتمش
 صرف ایلوب کمال جله نابی
 کلندر اوشاعر بکانه
 لکن نیچون اول دایره باحث
 بر حرف دین رساله صنده
 خبر آبادی هله یکنیز

صاحب نسخه ادیب یحیی
 صاحب قانون ایلر معاصر
 سیفی قلی کپی ایدی شیر
 نسخه یازوب ایتمش ادعای
 بش بارمقی یکناسی دکلدر
 حیران ایلر هله عقولی
 اما که بونک مثالی یوقدر
 یوق رومده آکا مثل و افران
 اما سوزی سرتسر کهردر
 نظیر بیک اولماز احتمالی
 بر مجنزه محمد یدر
 هب اول اثرک مقلیدر
 یازدی نیجه بر کزیده آثار
 کیم ترجمه یازدی مشوی به
 هر یکنی ترکی به مترجم
 یونظم نه استطاعت استر
 خبر ایه می فضله نشاند
 ایلر ایشیدن قسولانی نسخبر
 هر خطبه ده بر ککانه مطلع
 اهل هنر تماشا ایتمش
 عصرنده می حال ملکی نصویر
 حال فقرای سولنددر
 تعلیم کمال ایدر جهان
 خبریه ایلر دینوریه هرزاد
 همعال اولماز اجایه تسنیم
 حقلی کور یثور برارده غالب
 سوزمش اوزر بنده پیر نظمک
 الحق دده جان کلاهی قایمش
 یک شبیه لی یازمش اول کانی
 کویا بوکاب ایچون چهسانه
 خبر به دن آچماش مباحث
 آساز یاده مقاله صنده
 خبریه به با نیچون اوزمیز

چون مقصدی اعضا ندی بجه
همده بارا شوروی ردلبه
چون کهن برجهك ايله باز
دبوانی آج الكله شوبله
صنف متأخرینه سردار
هر بوانه لطیفدر بیانی
کردونه دی کوزل خیالی
عرفانه هیچ سوز بولناز
کورشمی بعب سپهر دوار
باش قوبدی بودولتك بولنده
نادانلاری منع ایچون خطادن
کندی یاشنی قودی بلایه

احوال شعرای ایران

ایرانده کلان هنرورانك
ایرانده ظهور ایدن افاضل
ایندی هنر آوران انجم
بیضا و یلر زعشر یلار
هب اولدی اوشا کدن نمودار
بوقدر شعراسته خصوصاً
آنلارده ده اوج گروه شاعر
ایرانده دبشور برنجی شاعر
اسکن کور بنور که بور وایت
زرا او هنرور کزیده
هنرورنده قطعه انش املا
برعترج جدیده البت
زرا حکم طبیعت اوزره
طالعه ظهوره کلدی روشن
مکتدر اوکیم او اهل همت
امادیمک اکامتت صدر
فردوسی به وصفده ایلز
آجشدرد او مشوی طریق
شهنامه سی کرچه داستاندرد

اقوی ايله طومالی دی بجه
فخر ایده تغلب ايله پیره
دیگر سوزنه نظیره یاز
بش پشته برنظمیه سوبله
عزت منلا اورند کفتار
اولماز هله محنت کشائی
آیستدر ايله حبیبعلی
تبعین آکایانصل اولماز
بر اوبله سختور فیداکار
جان وردی بولمک بولنده
قصور تارمغه دولتی بلارین
سیوا مده اوغرا دی قضایه

آرایشی هریری جهانك
دهرك فضلاسته مقابل
احبای علوم دین اسلام
شیراز یلرله جوهر یلار
آنلاردر ایدن علوی اظهار
امکان حدود عد واحصار
اسلاف و اواسط و اواخر
استاد ادیب رود کبدر
عقلا اوله ماز قرن حجت
هر روزنه سوبلش قصیده
برچسوقده رباعی دلارا
بوچردتی وره من طبیعت
افکار یورد بطاش اوزره
تدریج وتلاحق ايله حرفن
برمرتیه وردی شعر صورت
عقلا طبعاً بومتعدرد
برغبیری به بوشرف و پرلز
بول وار ایشه آند بر رفیقن
باقی سوزلرینه نه دلستاندر

(فطور)

باقی طرور اول ارجه ساند
ساطان جلیل غرنوی به
بخلی ايله ظلم یکرانه
شهنامه ايله هجای معهود
ایغندی قصیده طرز بن احیا
کیم بوقدر ایچنده حشور اید
رنکبدر افاده مرای
احلافته اولدی خوان یما
الفصل لمن له التقدیم
روی سئک ابکی رخبدر
اعجاز سخننده هب موفق
وارمده آخربن محله
هر طبع سلیم ایدر تنفر
معود و طهر ادب صابر
اشعاری جوامع الکلمدر
نظم ایندی کیسدر نظیره
بویقنه خوش دبشدر اسلاف
درکبه بدزد اکری یایی
استاد اولانلرک بریدر
کر اوله میندر علی الجدد
استاد مکمل سخنور
اشعار و بلاغتی مسلم
تلم ایدر انوری کمالن
دستنده آنک سخن ز بوندر
برکیمه اکامثال اولماز
کنجینه علم و فضل و عرفان
دیر دیکله تمای غرنوین
شاه شهیدر دکر لرنک
هر نظیده صنت جدیده
مضمونی توانجهای دلکش
اشراقده کعبه ایلز
هب سوزلی منتخب کهردر
کلفت ايله محو اور اطرافت

طور دفعه سخن لب ودها ند
بازق اوشهنش قسوی به
ایندی اوشنور جهان
کندی ایکسیده قالدی موجود
اول عصرده عنصری دانا
بازدی بجه دانشین قصا د
غایبده متبندر کلامی
بازدینی قصا د دلارا
فضلن ایده من آنک خلف کم
پرده اسدی و فرخیدر
مخاری و عجمدی و عجم
تشبیه شعر شصت کله
القاضی ریک و برنسا فر
مشهور اواسط اکابر
معوده نظم منعمه بدر
حقا که قصیده ده ظهیر
نوصیف ایچونانی حق الانصاف
دیوان ظهیر فارابی
اشعارده هم ادیب صابر
سید حسن امامی به ند
قطران حکیم و مجده مکر
بومر تبه ده ابو الفرج هم
وارا که فضیلت مقالن
وطواط ایه بجمع فتوندر
آثار یننه اشتها بولناز
اشعار سنائی سخنندان
وصف کوش ايله مشوبدن
کلمر هله بخلی انور شک
مخصوص اکا شوبه قصیده
مضامی لطیف لفظی پیش
کیردینی مسالکه کیرلر
عبد الواسع ده مستبر در
اما که ایدر زباده کافت

استاد ابوالعلا فاضل
خاتابی بد. مراق الفاظ
طبعی غرا و شعری غرا
چون ننگه‌ری آجلاسدر
تعمیدی راقه کمر نظامی
یهوده دکل طبعی ایدا
ورمش اکا شهرت وصلات
ردر ینه لیک اویر قانی
تظلمه آتی امیر خسرو
طبعه ییهوده وردی رنجه
عالمه طورر ایکن نظامی
استاد جمال اصفهانی
معینه ایکی شه جهانگیر
دیوانترین ابلر اهل عرفان
اندره کی دقت و جزالت
بنزومی کاله شوکت و شان
الحق سخنی کی سخن یوق
تغویف و جزالت و سلاست
سعدی بوصفنی محمدر
هر طر زده اوستاد بکشا
بر جیس ادا عطار د آیین
بو قطعده بی بعض اهل دقت
در شعر سه کس پیرانند
اوصاف و قصاید و غزلرا
اما که به اولسه نیت
شهنامه بی ابتک بیچون انام
قلش فخری برای تفسیر
بی مثل ایهده بواختراعی
سعدی دخی بوستانی یازمش
بر کیمه او فورسه بوستانی
هر بر سوزی در منخبر
مقصود ایه خبر طام اژدن
تنظیم سخنده ایلرم بن

خاتابی ابدی نظمه قابل
مخصوص اکا طبرق الفاظ
اما ادراسکدن معرا
چون سوزی آکلا شامسدر
اعجازه یز ابدی کلامی
سوز بر ینه سوبک معما
تکثیر تنافر و قرابت
یوق خبه سنه نظیر ثانی
ایش ابدی کرچه همت نو
قنده دهلی وقته کیمه
ماقل اینز بو الزامی
هم اوغلی کمال اصفهانی
ایشلر اولکی چله نخبیر
چشم ده سرمه صفاهان
ریحانترین ایدر دلاک
خلاق معانی اوله عنوان
کرچه براز اسعاره سی چون
ابداع لطافت و سنان
هب سوزی سهل متمدر
هر شبوده بی نظیر و همن
شعری شعری و نثری رنگین
یازمشلر ابدی برای حجت
هر چند که لایب بعدی
فردوسی و انوری و سعدی
سعدیه در افسر فضیلت
فردوسی او نوریل ایش اقدام
یوز بکرمی محله بشقه تعبیر
یوق کیمه نک اندن انتقاصی
انده حال جهاتی یازمش
آکلار اوزمان ندر جهاتی
هر یستی خزینه ادبدر
آبرسه اولظمه مشیردن
سعدی بی مر جع انوریدن

(ایش)

ایش عمرین اوصاحب لاف
مدوحنی کو کله چیتارمش
ایش صله دردی ایل بی جا
معناده کدالغه اوزمش
حقا که لطیف سوزده بولمش
تظلمه نکلر اولسه صنعت
اما او فوسعه بی سرراپا
تدقیق ایله شون بیان
نظم ابتدایی نخبه فریده
مدوحنی خیره سوق ایدر هب
سویله عدلک نوایی اوزره
اول عصره کور زهی جسارت
انسان بودر اشته بی محابا
وصف اولسه ماز آنک کمال
حافظ هله بلبل سخندر
یک مرغ نواشی وار بهارک
رنده او طسور لا ابالی
دیوانندن تفأل ایله
اندن وار بونده خبلی ایسان
اهتی راقه خواجه سلطان
ایشلکی سوزده پیشه قش
جامی دخی جامع الفوائد
علامه در اول ادب ماهر
اولمشدی اوفاضلی جهانک
حقا که سزا اولسه اطرا
هب سوزی آنده عاشقانه
هر نظمی بو بولده اوله جامی
فیضی ایله عرفی همناندر
فیضیده بلاغت و طراوت
فیضیده مواعظ آتشیندر
اما ارا نور سه اولوب
فیضی مجسم ایکن سرراپا
بولدی او یکانه فضیلت

اغراق و مبالغه ایله اتلاف
یوق کو کله لامکانه وارمش
برخ منشای مسجده هب
شعر ایله شرایه دک دیلمش
فرض ایلیم که معجز اولمش
استاد بلاچیدر نهایت
باقی نخبه قصیده دلارا
طوت و صفده اولیه ربالاتن
هب مودطه در دکل قصیده
هر رسوزی بو بوله کیدر هب
سویله ظلمک عدلی اوزره
دریش ایده شهره نصیحت
حق سو یلیوب ایلر مدارا
برقومه کلمدی مثالی
اشعاری لسان غیدندر
صوتی ینه بشقه در هزارک
تقلیدیک اولار احتمالی
اعجاز ندر تأمل ایله
رنده یاقشور محل خرابات
خواجوبه یله او قوردی میدان
نا ایلجه ایلجه قیرلمش
دستنده انک سخن زبوند
هر علم و هنر ده بحشه قادر
شیخ الاسلامی پیفرانک
منظومه یوسف و زلیخا
کیمه بوله ماز آکا بهانه
اولور ابدی ثانی نظامی
سرچله آخر الزماندر
عرفیده عدوت و حلاوت
عرفیده قصیده ل متیندر
فیضیده قاور ینه فضیلت
تفسیرنه نقطه قوت ماز اصلا
شاکردی بدی ایله شهادت

وارد بر صنف اهل گفتار
مولا منسوی بی باز من
باز من نیجه بر کزیده آثار
مقصود لری بونلرک عباندر
شاعر دینت او یله اهل حاله
یکدن صکره کلور او اواخر
دیوانه لرین آراسک سرابا
وادی جدید آجدی صائب
نظمیده ایدر زیاده کلفت
ارسال مثله مثلی یوقدر
مجموعه بحثشده بکمر
مدح اینککه مکتبی محاسن
وحشی ووصال اکا یقیندر
امیدی و اوحدی انیسی
صادق شرف ونصر و آذر
اکثر سوزی طالب و کلایک
شوکت بیدل بشون خیالات
چون یوایی شاعر اولدی موجود
قائی کتبه صوک زمانده
اشعارده اشرف خلفدر
کاسه نجیب سافدن آخر

مقصود لری دکلر اشعار
هم کلشنی معنوی بی باز من
محمود شبستری و عطارد
نظم ایله حقیقتی پیاندر
استاد نقیصه در کماله
برشاعر تام اینجده نادر
آزدر اعلامی چوقدر ادنا
بولدی نیجه نکتته مناسب
آندن کورنور راز بطاسات
اما پرفدجق قدرده چوقدر
مرئیه سی وار برایی خوشتر
لیلا مجنونی یک کوزلدر
طهرانلی سلیم یک متیندر
ایران شعرامسک نقیسی
نوعی وجلال ایله برابر
اشکبده سی طبع مستقیم
ادراکی مقوله محالات
ایرانه بلاغت ابدی بدروود
ردالجز ایلیدی پیانده
حقا که بقیه السلفدر
مجلسله کچ کلور اکابر

تجلیات

امیله جمع و ترتیب فلان مجموعه منتخباتک اشو بریم نایسند ترکیات و ترجیعات
ونغمیسات و نسدیسات و قطعسات و رباعیات و غزلیات و آیات مندر جدر

احوال شعرای عرب

اشعار عربده اوج زماندر
اسلامدن اول اولان آثار
جهل ایله برابر اول زماندر
حقا که معلقسات سبجه
آنلارده حقابق بلاغت
قرآن اگر ایشیدی اسکا
محوایندی آتی ک کتاب مجز
قرآن نجیب اولور سه فائق
اول رتبه عرب لسانی امس
مشهور لری ذوات سبجه

اول اوسط دخی اواخر
هنکام شباب عمر اشعار
مردانه یازاردی نکتته داندر
حبیرت و بر آشنای طبعه
آنلارده منابع فصاحت
بونلار ایدی ابلغ مقالات
زائل اولدی کونشله بلدز
مخلوقه شبیه اولور می خالق
از طبع ایله شاعر آند هر کس
اصحاب معلقسات سبجه

باقی

یاسون درون سینۀ اس و پریدۀ داغ
فیلدی فراز کز کمره عرشی جلوه کاه
مرغ روانی کوکله اوردی هماسکی
چاک موار عرصه کون و مکان ابدی

سرکشاک ابدی نوسن بخت سبزۀ کار
دوشدی زمینۀ سایه الطاف کرد کار

اولسون غمکده بخیلین زار و یقار
طوتسون جهانی ناله مرغان صبحدم
سینار بی ماتم ایدوب چوزسون افلاسون
آکد فحجه بوی خفگی درد کله لاله وش
کل حسرتکله یولاره طوتسون قولاغی
در یار ابدۀ عالی چشم کهر فشان
ای دل بودده سنن اولان باکۀ منقش

آهنک آه وناله لری ایدۀ لم بلسند

اصحاب دردی جوشه کتورسون بوهفت بند

کون طوغدی شاه عالم او یانتری خوابدن
یولارده قالدی کوزلر من کلدی خبر
رنک عذاری کندی یاتور کند و خشک اب
گاهی بحساب ابره کبر خسر و افلاک
طفل سرشکی رله کبرسون دعام اودر
یانسون باقلسون آتش جبر کله آفتاب
یاد ایلسون هر زربکی قانلر اغلاسون

درد و غمکله چاک کریان ایدوب قلم

پراهنینی باره لسون غصه دن علم

تیغ اچسوردی دشمنه زخم زبانی
کورددی نهال سرو سر افراز نیرنگی
هر فندۀ باصدی پای سمنکله تشار ایچون
دشت فسادۀ مرغ هوا طور میوب قونار
شمشیر کبی روی زمینۀ طرف طرف
آلدک هزار تنکده بی مسجد ایلدک
آخر چالندی کوس رحیل ایتدک ارتحال

منت خدایه ایکی جهانده قلوب سعب

نام شریفک ایلدی هم غازی هم شهید

بسم الله الرحمن الرحيم

ترکی اشعار

ترکیات و ترجیعات و تخیلیات و تسدسات

سلطان سلیمان مرحوم ایچون مرثیه

ای بای بشد دایکده قید نام ونک
آک اول کونی که آخر اولوب نو چهار عمر
آخر مسکانک اولسه کرک جرعه کبی خاک
انسان اودر که آینه وش قاپی صاف اوله
عبرت کوزنده نیجه به دک غفات او یخوبی
اول شهسوار ملک سعادت که رخنه
باش ایلدی آیتفته آفتار انکروس

بوزیمه قویدی لطف ایل کلبک ترکی

صندوق قدصالدی خازن دوران کهر کبی

حقاکه زیب و زینت اقبال و جاه ابدی
کردون ایاغی توزینه ایلردی سرفرو
کتر کدانی آزعطاسی قیلوردی بای
خاک جناب حضرتی درگاه دولتی
حکم قضایه و پردی رضایی اگر چه کیم
کردون دونه زار و زبون اولدی صانیک
جان و جهانی کوزلر من کورمه توله

خورشیده باقیه کوزلی خافک خلولا کاور

زیرا کور نیجه خاطره اول مهلقا کاور

دوکسون صاحب قدین اکوب قطره قطره فان
بو آجیلرله چشم نجوم اولسون انکبار
قیلسون کبود جابه لرین آسمان سیاه

باقی

(باقون)

باقی

باقی جمال بادشاه دلپذیری کور
پیر عزیز مصر وجود ابدی انتقال
کون طوغدی شمدی فایده اوردی سپیده دم
بهرام وفی کوره بتور دی بوسید کاه
بر باد قبلدی تخت سلیمانی روزگار
واردی پلنگ کوه وضا خواب راحت
چولانه کندی روضه به طاوس باغ قدس
اقبال و بخت خسرو آفاق مستدام
روح و روان شاهه نجات والسلام

قلید فیه شاه عالم حق فضل ورحمتی
صاحبقران عرصه اقامت سلطنت
اول جسم پای جانی کی ایلدی نهان
خلق جهانیه قرق سکن کون طو بود بوب
تدبیری کور که ابرمدی کیمسه خیالنه
غیرت کر لری قوشاندی قلیج کبی
راحت یوزینی کورمدی چاشندی جان ابله
بارب چراغ دولت و بختن منور ایت
ایکی جهانده کوکلی مرادین مبر ایت

غزل رشید پاشا مر حوم کدر

جسم الفظه روان بخش ادا در خامه
دردا شکل معانی به دوا در خامه
ذات عیسی کی اعجاز قادر خامه
نقشه شیشه خیالان ظرافت نشنه
قطره رشقه اهل بلاغت نشنه
کویا چشمه الهام خداداد خامه
سعی مشکور اوله کیم ایتدی بوجه آداب
رشقی حرم جانه وروب آب ابله تاب
کعبه معنی به آجسه سزادار خامه
صانع کیم باز دینی نظمک نه بن و نه سری وار
چرخ انچه قدر آچونه بال و پری وار
اوج اعلا ی معارفده همداد خامه

(کرک)

چودت پاشا

کرک منتهج بارک خیالی هر بار
هر سوزم سحر حلال اولدینی چون کیم در کار
فهر خصم ایلکه الله عصادر خامه
فیض نبل سخنه نصب ابله مقیاس جدید
لذت شعر و شعر نظم ابله نغمه بدید
باقی حلاوت ده طبع باغسادر خامه
حضرت آصف عال همم جم خصلت
ایلمش بوغر لک نظمده چو نیکم همت
طرز تخیلی وسیله ایدرک ای چودت
مقبت خوان رشید الوزرادر خامه

ترکیب سند

روحی

صانع تدبیری کیم شیره انکوره مستر
ز دامن اولم بری آلوده صابور ایلک
صدرین کوزه دوت نیلیم یوم جهانک
مائل دکلر کسه تک آزارنه اما
ارباب عرض بزدن ابراع اولدینی بکدر
بو عالم فانیده نه میر ونه کدایز
همه کاسفا ارباب دزغ بده مزبونی

بزمست می میکند عالم جاز
سر حلقه جمعیت بیانه کشار

صیقل اور ادمر آه که برتک المدر
اولیادی کیم نور دل و دیده جدر
درویشی بولکلک شه بی خیل و حشدر
تاج سر عالمدر او کیم خاک قدمدر
کیم بار ریادن قدر بر کشته سی خدر
رندان صبوحی زده یزم قدمدر
کیم زده باران سخنندان عجمدر
مارند صبوحی زده یزم الشم
پیش از همه ساغر کش و پیش از همه سیم

خوش کوشه ذوق ابدی صفا الهه عالم
صحت صوری درد اولسه صلت صوی هجران
بو عالم فانیده صفایی اولایدر کیم
دائم اوله همصحبیت رندان قدح نوش
بر حال ابله سورسیدی اگر عرینی آدم
نوش آخری نیش اولسه سور آخری مانم
بکسان اوله باند اگر ذوق واکر غم
وارین قوبه میدانه اگر پیش واکر کم

صوفی که صفای کپور مالک دینار
ظاهر بود که آخری خاک اوسته کرد
می صون ایزه سانی ایچلم رخنه آتک

هر منکر کیفیت ارباب خیرات
اوزغلی ایلله حتی دیر کیم بوله هیبات

که زاهدی کیم صاحب ارشاد اوله می در
میخانه استر بقلوب اولغی ویران
الدن قومون کل کی جام می بر دم
بر سر وفدک بنده افکنده می اولسون
عسری کجروب کوه بلاده دل شیدا
وصل ایستوب هجرله خوش یکدیگی بو کیم
کردی یوریدی بولدی براکانه جک بر

بغداد صدق کهری در نجفدر

بائنده آتک درو کهر سنگ و خرفدر

اول کوه ریکتا که بولز آکا همتا
اول ذات شریقه یار شور دعوی همت
کیم درک ایدر آکی که اوله ذاته معلوم
اول زاهدک آغلر و کولک حائنه یارین
بر نقطه ده در سری دیدی چار کتابک
اول نقطه نیم دیدی دونوب رمزی سیرات
چون حصه امیش قصه دن اهل دله مقصود

هپ مقلطه و افلقه در باطن و ظاهر

بر نقطه امیش اصل حق اول و آخر

واردم شهری طاعت ایچون مسجد ناکا
کبره ش کر و حده آتش له تسبیح
دیدم نه صبار سز نه آلور سز نه ور سز
دیدم بر یکم شهرمک حاکم وقتی
احسانیده پشاه و چهار در فقرایه
کادگار بینی مسجد یادم نه ایچوندر
سزدن کیم ابراع اولدی ایسه حقه بقیدر

تحقیق بو کیم هپ اینک زرق وریادر

تقلید ده سز طاعتنر جله هیادر

دیناده دیردن ایدر سنگ طلب کام
ای خام طبع نیمه بدک بو طبع خام

(برناخانی)

برناخانی جبه و دستاره کورسک
نقشن چیتاروب ایلجه دن ذاتی معلوم
چرار دیو ویرمن اولور تکرری سلاان
وای ارا اوله سنگ خر فده نامک اوله درویش
بازکی سکا کیم ایلجه سنگ حرص و طمع دن
یوق سنده فتاعت کوزک آج اولدی بی اولدر

ات لقمه سی لازمی طبور من می سنی نان

زهر اولسون اولقمه کاوه یسانده دونان

ایشه زمانک طلسمی نام و نشاندنر
کفتاره کلوب سوبله هر چهل مرکب
ارباب خرد ذره قدر معتقد اولمز
تقلیدله سجاد نشین اولمش اوتور مش
دیرمش بکا کشف اولدی رموزات حقیقت
کشدندن ابراع اول دوشوب اربینه بورله
ای طالب تحقیق کور وار ایسد در کلک

زینهار اوئیدوب یاد یککی دوشمه عتاده

بر پیره یابش کیم اوره سین سر معاده

کره ک فوری برای خواجه مکر کیم جکر کدن
یک کبریه ایدر سنگ سنی آخر ایدر لر
بوملک فتابه که عدم دن سفر ایندک
یوق جیمفمه کولک درد نیای دین
بومز به دن شوبله کذار ایلجه کورم
سم ایلله زری کندیکه فت سیر ایندک
عقل آدین آکوب کندیکه شکلفه براقه

ای خواجه اگر کیم سن لیک عاقل ودانا

شیدالغی یک عقله دکنز دل شیدا

ای صاحب قدرت قنی انصاف و مروت
فستلری دیرسک ذلی جور و جفادر
دیرسک که بو کون ایلین یارین ایدر ذوق
حاجت سیرمز قادر ایکن فیالمه حاصل
ناچار جکر خلق بوز خسلری بوخسه
حاکم کیمه آجسک سکادر حکمتی واردر
یهوده دونوب نیلر اوله باشن اوزره

یهوده بتر دوندی همان ترکی قیاسه

کیم عکسته دور ایلدن یکدی بقلاسه

چرخ که نه سعادت نه نرسد بقاوار
الداعه آنک سعادت نرسد آنکه
میل آنکه خاصه عادت اوشه
جهاد به همان غبرائه باغیه کور کیم
اکتسه کوروب غبراک اطلس و دیبا
کج جله بوفکارلی عارف وقت اول
فردا لمن چکمه می ایج بقرخ خوبه

ال و بر سه صفا فرصتی قوت ایله بر دم
دنیا آکا دکر که جفاسن چکه آدم

صورتده نوله ذره ایه ک معنیده یوحز
بیمانه خورشیده هر صبح ایدرز عیش
ایده که شراب ایما که توبه کوزلن
مار ایه عدو بز یل بیضای کلیمز
ملاوقوسون مدرسه شرح معانی
صوفی بزی سن جسم کوزله کوره مزک
بر کوزه اب یسه کور نمکده بز اما

عینی دم و روحی لقب و خضر حیات
در بای صفت ایچره نهان کوهر فائز

آیا نجه بر دور ایده بوجار عناصر
کاه ایلله عالم تقرید ده سیران
تقریدده چار اوله و ناچار اوله دوری
بوجله مظاهرده اوله معتبر انسان
نفسینی یلنل کتوره خالقه ایمان
کافر که برین دوزخ ایدر جهله ایلر
دنیا و بره جا هلاله ال کامل اولنلر

چون جهله در ذوق کال تیده لم بز
قال اهلی صفا ایلله حالی تیده لم بز

صوف که دبا ایلله ایدر کندینی موصوف
منبرده خطیب اوله و محفله معرف
آیدنه فلسفینی کدورت ایده نیر
جان و دلک مهر و مهی اولیه بزور
جس کتب ابتکله نه مکن اوله واقف
ذاتنده که آثار کمال اولیه خردر

(عالمه که)

عالمه که کمال چکه غم ذوق ایده جاهل
چون حق دینی ایدر ظلمه بردار
باطل سوزه آغاز ایده لم بز دخی ناچار

یوف خار یه دهر ککل و کار یه هم یوف
هر عیش کده موقوف اوله کیفیت خره
چون اهل وجود کبری صحرای عدمدر
ذی قیامت اولجه نیسده لم جاه و جلالی
عالمه که بنیکار اوله واقف اسرار
عارف کماله مدبر و نادان اوله مقبل
چرخ فلک سعادت و نرسد صدحیف

چون اوله حرام اهل دله دینی و عقیبا

جهاد ایلله نه دنیا اوله خاطرده نه عقیبا

دنیا طلبیله گیمی خلقت امکده
یوف درد که بر چاره ایدر میر و کداده
اعیان جهان کرم اوچه آتی صائمه
مطبخلر یسه آج وارانسلر دکر کیر
بر دورده کلدک بوفضا عالمه بز کیم
اغیار وفادن دم اورر بار جفادن
اوج فلک باعدی قدم جا ایلله جاهل

یارب یزه برار یولوب همت ایدرمی

بوخسه کومز یوله فلا کله کجری

و برک دل و جانله رضا حکم قضایه
فوقی وطنی غریبه بوفکرله چقدق
دور ایلدک رفقه و مدق بر نیصه یلدر
اولدق زیمه واردق ایه عشقه گرفتار
بفاده بولک دوشه کرای باد سحر خیز
(روحی) بی اگر ضرور ایدر یولورسه
بومطاع غمرانی اوقو ایدم اول ایده

حالا که بزافاده خوبان دم شقز

سر حلقه رندان سلامت کش عشقز

مدلس

دلا صانکه کلاه ایدم زمین عمده شمع بن
هاروی غم مت کجری خواجه شمع بن

ک ک

نه کولدم کل کی بردم نه کولدم خرم ایندم بن
همان آغلائی کلدیم عاله آغلائی کتدم بن
صان اول یلو فرم کیم صوده بتم صوده بتم بن
بو باغ روزگار ایچره نه بردم شادمان اولدم
یکنک و قی یکسیدی کیندی پیرنا توان اولدم
همان آغلائی کلدیم عاله آغلائی کتدم بن
صان اول یلو فرم کیم صوده بتم صوده بتم بن
شعیم دردمندم دل شکسته خسته جائله
یانوب بوسینه پرسوز ایله داغ نساءله
همان آغلائی کلدیم عاله آغلائی کتدم بن
صان اول یلو فرم کیم صوده بتم صوده بتم بن
بقا بوق اکلادم یلدم جهاندر برقا کلزار
کیم انده شادمان اولوب کول کل بلبل ایلزار
همان آغلائی کلدیم عاله آغلائی کتدم بن
صان اول یلو فرم کیم صوده بتم صوده بتم بن
اگرچه آغلامق کولمک اولورالبت هر آدمده
نیجه اغلادم ایسه بن ائادن طوغدایغ دمد
همان آغلائی کلدیم عاله آغلائی کتدم بن
صان اول یلو فرم کیم صوده بتم صوده بتم بن

عریش قشچی ایچونمخمس طر زنده توارنج

قاهره افلیقه کلمشیدی افرنج اعین قیلدی سرحد رهگذرد بولدی رحصن حصین
فتح اولندی شمدی یازدم ایکی تاریخ مشین باد شاهم مژده کیم آلدی عریشی اهل دین
کسیدی اعدانک امانن بوجهاد بهترین
آتش اوزده صاحب آتش اوجاقلی غازیان کافره حصنی جمع اندر جمع اینسیدی همان
خلق ایدر هر آن ایکی تاریخمی ورد زبان حق اولوب باور عریشی آلدی سلطان جهان
جان اعدا باندی یزدان ایلسدی دوزخ رهین
زیر و بالاده مکر سوبلندی عدل و داد شاه کیم اینوب اردوسنه ایندی سروس امداد شاه
چون اکلون ایکی تاریخمده قیلدم یاد شاه ایلیسه الله سمید آلدی عریشی یادشاه
اینسیدی کفاری هلاک ارباب دین اولدی امین
کوندروب جنکه اوسدر کاملی سلطان سلیم حق بوقیم قیلدی عدوی باطلی سلطان سلیم
شوابکی تاریخک اولدی مائلی سلطان سلیم نزاع ایدوب آلدی عریشی حاصلی سلطان سلیم
اولدی دشمن مدافع مردان ایدوب سعی بهین

مکر دشمن اوله دائم شه دوران سلیم
ذکر اولندی ایکی تاریخمده فتح خان سلیم
محو ایچون اعداسنی مردان دین ایندی بین
مصری استیلا به راضی اولوب روح کلام اولسیدی افرنج لیم افکتمده رنج الیم
اینسیدی ملهم ایکی تاریخمده بن رب علیم جبر ایله آلدی عریشی اول سلطان سلیم
قهر اعداسیچون آصف ایلسدی رای رزین
شدت ناروغانن کیم اولوردی آهن آب خون دشمن تیره اغزی نه دگلو اولسه ناب
بر برینه ایکی تاریخم اولور ناب مناب جهد ایدوب آلدی عریشی شه سلیم جم جناب
دم دمداد آلدی اعدادن ترابی قیلدی طین
قدسیان ایندی ورود آلدی عریشی شه سلیم ایلسدی حنه درود آلدی عریشی شه سلیم
باقی ایکی تاریخم زود آلدی عریشی شه سلیم کلسدی امداد و دود آلدی عریشی شه سلیم
لشکر افرنجی دائم حق ایله اندوه کین
قلعه ده چکسیدی قیاد قنده عدو قیط و غلا جبه بوق اما که موجود ایدی انواع بلا
ایکسدر تاریخ تام وار ایسه مثلی صلا قیلسیدی عزم ارباب دین آلدی عریشی اول
قردی جهور سپاه شه سلیم کاسین
زاله وردی زمینه طوب ایدوب قلعه کشاد باشنه یقیدی فرنک جان اوین رب العباد
کوش ایدوب یازدم ایکی تاریخ بی نقص و زیاد آلدی جدا ولسون عریشک قلعه سن اهل جهاد
منهزمدر جیش ملعون قاچسیدی کلز بعد زین
حرصی باعثدر که ایدی دشمن طباغه ریش یعنی سبغ غازیان آچسیدی ایدو وضاعه ریش
شوابکی تاریخمی اینسدردی بکا پیدا عریش اوادی ملعون ناپید آلدی بی پروا عریش
دوکسیدی قان جیش عدودن شاه عالم آلدی کین
ایلسدی الله کرم آلدی عریشی اهل دین قنده در لوح ای قیل آلدی عریشی اهل دین
ایکی تاریخ ایت رقم آلدی عریشی اهل دین هم فرنکی بوزدی هم آلدی عریشی اهل دین
شد باطف حق شه سلیم مؤید ایضین
عسکر شاهینک آلائی واروب سرهنگله سیم ایدنیجه قاچسیدی اعدا حصنه عذر لنگله
خلق اوقور هر دم ایکی تاریخمی آهننگله عزم ایدوب جنگ آوران آلدی عریشی جنکله
بادشاه جم جناب اولسون سر برنده مکین
بحث اوصافنده اطرا اینسون اهل اجتهاد نامداران معازلی قیلدی عالمده برآد
ایکی تاریخم بکندی آصف یوسف نهاد قلعه بی آلدی عریشه کبیدی اصحاب جهاد
بادشاهک کوردی چندین قاچسیدی کفار مهین
هر دم افرنجک قلع باشن ایکی شق ایلوب سوی بخره آقیدردی قانن ارمق ایلوب
باقی ایکی تاریخمده شکر نصرت حق ایلوب اهل سبغ آلدی عریشی حق موفق ایلوب
کفاری قهر ایلسدی سلطان جم جاه آفرین

بوله جوتالا کر کدر دست مرد تده فلج دشمن عرفی کسلسن اولسه فاند، فلج
 صدح اولسون ایکی تاریخمه هر آتده فلج مؤمنین آلدی عربینی صالدی میدانده فلج
 دشمنی قیلدی هر اسان جنگه صاحب مکن
 اهل سیف اورد قجه هر دم دشمن دونه فلج رنک آلوب فاندن اولوردی بشقه پرکونه فلج
 ایکی تاریخمه آتده کیرد بکن خونه فلج مؤمنین آلدی عربینی چالدی ملعونه فلج
 اولدی سیف صدو عالی بادی فتح مبین
 منهرزم چند عدودن تند خوبان سفر اولدی پامال غزات راهپو بان سفر
 شوابکی تاریخی سویلر بکته کوبان سفر جنگ ایدوب آلدی عربینی جنگیو بان سه
 ایلدی اعدای لرزان داور مستد نشین
 غازیان صالد قعد هر دم سینه کفاره شیش هر دکان دعوت ایلدی جهنده کشیش
 بشد عمر مده ایکی تاریخ بله کوردم پرایش چقمده میدانده حربی طوبه آلدی عربیش
 یوزدی کین آلدی عدودن داور دانشرین
 دهر بان سوی عالم اولدی آلدی عربیش فانی سردار اکرم اولدی آلدی عربیش
 ایکی تاریخ مسلم اولدی آلدی عربیش مسکن حربی جهنم اولدی آلدی عربیش
 کافری قیلدی مدمر حله صدر کزین
 بحث ایدوب کیفیت فتح وظفردن مردمان ککی دیردی شه به یوقدر ککی ایلدی کان
 ایکی تاریخمه ایندم شوبله تحقیق و بیان مرده اهل سیف آلوب حصن عربینی دو کدی کان
 عزله مصر بده صاحب مهربان زرنکین
 صکر سردار اکرم اولدی دهیاب ظفر باشنه قویدی قیامت کافراک ابن المفر
 شوابکی تاریخمه خاطر نشان هر نفر اهل دین آلدی عربینی ایلوب مبل سفر
 فردی کفاری سپاه آصف داد آفرین
 تنکینای فلسفه ده دشمن سموم سیفله درابوب فان تاله ایلدی صدای حبسه
 ایکی تاریخ صاواشدم جوش جیش کفله صعی ایدوب صاحب نکین آلدی عربینی سیفله
 دیش تیلر پیدین ایچون اسلامیان سیفنده مین
 طلق قلمقه حصاره طالدی ار باب صلاح جیش محصور جیمده صالدی ار باب صلاح
 بوابکی تاریخ حیران قالدی ار باب صلاح حکم آصفله عربینی آلدی ار باب صلاح
 ایشدوب کلبانک اسلامی عدو ایدی انین
 باصدی مهرین نامه احکامه صاحب نکین دعوت ایدی لشکری اقدامه صاحب نکین
 ایکی تاریخ آتور اکرامه صاحب نکین قیلدی حکم آلدی عربینی نامه صاحب نکین
 مؤمننه باب مصری آجدی فلاح مبین
 قلعه نیک فردی قیوسن کله کیم طومر کشاد در که جنت شهادت سمته اولدی کشاد
 ایکی تاریخ مده ماوم اشته مفهوم جهاد طوبلوب آلدی عربینی صدر صاحب عدل و داد
 جنگله روح شهیدان بولدی وصل حور عین

غازیان در جنگ اول آجدی در بند صبر تنفر رب اینسون خدام صرک دخی قغن بسبر
 شوابکی تاریخ ایدوب اولدی دایمند و دایندر ایلدی حمله عربیش حصنی آلدی وریر
 ایلدی دشمن عجز بنی کلدی ره سوزدی جین
 حصن مز بوری که واردی ابتدا آلدی وریر حمله سندن اهل اسلامک دما آلدی وریر
 شوابکی تاریخ مده وردی بهسا الدی وریر حقه جد اولسون عربینی اولآ آلدی وریر
 قهر حق ایلدی فرانجه اولدی بالجه حزین
 نبی کیم جیش عدونک باشنه چالدی جنود کسیدی سرتابا فرنکه اولوه صالدی جنود
 شوابکی تاریخ حیران ایلوب قالدی جنود قلدی حکم آصف عربینی بوستند ایلدی جنود
 دفع جهور ایتکه اولدی ملائک مستزین
 دشمنانک بهم جان ماننده بردا جوز در دیردی نلرین مشدایکسن ناب جوز
 دکله کیم وارد ایکی تاریخ نامه رموز سیف یوسفله عربینی آلدی اعدادن هنوز
 حصنی آلدی اهل اسلام اولدی حقدن مستین
 خصی باقدی شعله شمشیر ابله کرمی سیف هم خدایک هم فولک کوردیکه خشن دیردی حیف
 ایکی تاریخ ایلدم انشا غلو ایتد کده کیف سیف ایلدی قیلدی هجوم آلدی عربینی اهل سیف
 کافراک دفع ایت وجودین باحبیب السائین
 قلعه بکیدی چکوب سیف همان اصحاب دین اهل کفره آجدی زخم خونچکان اصحاب دین
 شوابکی تاریخ اینسون هر زجهان اصحاب دین حصنی آلدی عربیش دو کدی کان اصحاب دین
 قیلدی طویک نهر سبله کوش عالم جین چین
 فصد ایلدجه اهل ایمانن جیوش بی کران اولدی کفره مصر طولدی جیمه دیکران
 ایکی تاریخ شمشیر انشا ایلیم نامی هران مرده باد آلدی عربینی سیفله جنگ آوران
 عزم جنگ ایتد کده حال کیدی پیشینی پسین
 هر تفک انداز کیم اعداسی دائم اور بله اوردی آندوغی ری جنگ ایلوب جهور ابله
 ایکی تاریخ ایندم انشا الشراح سور ابله قیلدی عزم اهل جهاد آلدی عربینی زور ابله
 لایعد قرشون پدی حربی اولدی دانه جین
 طوب صداسی قیلدی سرسم صانکه اعدا بوندی سم غازیان واردی قلمقه خونفشا نلق ایدی هم
 ایکی تاریخ ایندم انشا کیم دکلدیش وکم قیلدی جنگ اسلامیان آلدی عربینی آلدی دم
 مشد کله ایلدی بی دینی ماننده عجزین
 فرقه دهری که هیچ ایتزدی استصحاب دین قتله ایمانمزلک ایدی هجوم ار باب دین
 شوابکی تاریخ نبی اصحاب ایلدی آداب دین قیلدی فصد آلدی عربینی طوبلوب اصحاب دین
 اولسون جهور اعدا هر کز آسایش کزین
 مسابن افرنجیه طور بکنده فصد ایدوب فردی جیش نصرت رب الفلقه فصد ایدوب
 ازیر ایندم بوابکی تاریخ فقه فصد ایدوب اهل دین آلدی عربینی اطف فصد ایدوب
 قاجدی حربیلر آلدی حربله حصن حصین

راه نیرنگه سلوك انكسكه سرهنك فرنك
 قالدی مبری به كنور مشدی راز طوب و تنك
 كلدی قاصد ابكي تاريخ ابدی انشای درك
 مصره طوبدن آجدی بول آلدی عربشی اهل چنك
 نحو اولوب اعدای دین قلمی ترك آن وای
 شكره دشمنانی طوب بچیان محصور ایدوب
 آلبیلر حصنی اشدن نابکاری دور ایدوب
 باقی ایسی تاریخ یازدم عالمه مشهور ایدوب
 آلدی حنا ولسون عربشی اهل ایمان زور ایدوب
 یوزدی مردان هجوم اولشدی ملعون دركین
 نامداران بونده كفاری فیروب آلدیجه نام
 خواب راحت اولدی خصمه ام دنیاه حرام
 كترنی قلت بولوب یازدم ابكي تاریخ نام
 اهل دین آلدی عربشی سعدایه رب الا نام
 اولدی عسكرا دككام چود رب العالمین
 قصد جان دشمن مغفور ایدوب اصحاب دین
 قوت اسلامه مقهور ایدوب اصحاب دین
 شوا بكي تاریخ یازدم سور ایدوب اصحاب دین
 چكدی سیف آلدی عربشی زور ایدوب اصحاب دین
 یوزدی میدان شجاعتمده صدوی مؤمنین
 ام دنیا به آتانی با صدقه اعدا رنككه
 یاردیلر یاشن اولاد زنا نك سكه
 سوبلدم بریت ابكي تاریخ دنكا دنككه
 ابدی الله كرم آلدی عربشی جنككه
 مادر كافر كدر له قیلدی القای جنین
 جیش دشمندن قلدی پیرو برنا قالمیوب
 كتمدی مصره حوادث شخص بكا قالمیوب
 ابكي تاریخ اشدن انشای شدی غوغا قالمیوب
 مرده كیم حصن عربش آلدی اعدا قالمیوب
 قوم ملعونی قبول ایتنر بوملك نازنین
 پیشگاه قلعه ده آچلدی ابواب جهاد
 كیردی فردی دشمن محصوری اصحاب جهاد
 شوا بكي تاریخ ایتنم ز نور باب جهاد
 وردی جان اعدا عربشی آلدی ارباب جهاد
 هم بنای قوت اهل جهاد اولدی متین
 بر كوردی قوبدی دشمن حصنی ایتنك پناه
 صائدی رعد ورق اوصیتی قیلدی افلا كه نكاه
 ابكي تاریخ اشدن آفاق ایتدی كسب انقباه
 مرده اعدادن عربش قلعمن آلدی سپاه
 صالدی سقف آسمانه طوب شاعیلر طنین
 قبضه نیغه ایدوب شمیر بازان وضع بد
 فرط رشكندن فلكه دردی مرغی الحسد
 هر دو نارنج اولور قطع زبان ایچون سند
 اهل سیف آلدی عربشی اوردی الله دین مدد
 فیه مرشه قلع آسیدی جنود ملین
 قلعه دیوار بن غرات ایتنك ویران طوب ایه
 دشمن دینك اولوردی جمعی لرزان طوب ایه
 صیتی هر نارنجك اولقده یكسان طوب ایه
 الدیلر حصن عربشی اهل ایمان طوب ایه
 فهر معبود ایه نار اولدی محل ككافین
 خوفله دومشدی دنك روی اعدا سوسنه
 ارلكی دوشكله یازدی ككنا و بوسنه
 ایسی تاریخ استن می بوظفرله شوسنه
 اولدی بار بدن مسدد آلدی عربشی بوسنه
 مات اهل الكفر مجروح و ككنا قاترین

قورقوسندن دشمنه جای کر بر اولدی خلا
 فتنده قالدی بوندن اولدی کیغیر اعدا
 ابكي تاریخم ایدر كفاری دردمه مستلا
 قیلدی قصد اسلامان آلدی عربشی اول
 آلدی جیش عدو مقدار بنی علم البقین
 اهل کفران اهل نار و اهل ایمان اهل سیف
 طوب اعدا كك صدامن كسیدی الا ناهل سیف
 ذوالفقار اولدی دوتاریخ آلدی میدان اهل سیف
 اهل عدوانه عربشی قیلدی زندان اهل سیف
 هول جان ابدی عدونك مسكن زیر زمین
 كلدی میدان جهاده ربیع مسكوندن سپاه
 خصم دخنوی سیه روز ایتدی شختوندن سپاه
 خوشگشور بوله ابكي تاریخ موزوندن سپاه
 قالدی اعدا عربشی آلدی ملعوندن سپاه
 سك ابدی نامرد ابدی مرد اولدی افرنج لعین
 جیش سردار دلیر اقدام ابدیجه یكنسق
 جسم مخصوص عدوده قالدی جانندن رمق
 ديككه قیلدم ابكي تاریخمده ذكر ماسق
 حصن ربانی ایه آلدی عربشی اهل حق
 كفاری نحو ایلدی حقا دعای متقین
 طور افرنج دغلباز ایلدی ایجاب سیف
 قیقزل قیلسون دمام قلبی نیراب سیف
 ابكي تاریخمده وصف ایتدی قلم ارباب سیف
 الدی بیروا عربشی جنك ایدوب اصحاب سیف
 اولدی لرزان اهل ایمانن جنود مشرکین
 تیغ ارباب غزادن جائنه بندكده ربش
 كندی كافر جایگاه ابدی جمعی بیدی ایش
 يك دوتاریخ ایلدم احصا كه نه كدر نه پیش
 آفدی دم آتیدی حرقی فدا ایلدن عربش
 هر شهیدی ابدی حق ساكن عدن برین
 دشمنان حصنه قیامتشدی قیوسن برکیدوب
 دود بارت ایه کورمز دی بری برین ایدوب
 ویر سروری ابكي تاریخك در شاهه کیدوب
 جندا اسلام الدی کافردن عربشی جهاد ایدوب
 مصره نیل آسا روان اولدی جیوش اهل دین
 ۱۲۱۴
 هر ابكي مصرعه ای آحاد و عشیرات و مائت
 كندی جنسله مساوات اوزره بولمشد ثبات
 نفل بکدیگر له ایت بوالقی قسمه انفسات
 هشت اولور هر بیت بکنداده توارنج غزات
 قبل حساب اولکی ابكي اوزره ای اهل یقین

مسدس

جهان یوفا باقی دكدر کیسه به ای بار
 دکلدر برقراره چون پیلور سین چرخ تاهموار
 دیلمك اوله سین باغ جهان ایچینده بر خوردار
 بوقولی جان ایه کوش ایت سکا بیدم بودر هربار
 الی آتنده اوله کیسه نك خاتم کبی زنه ار
 کیسه دیمه تا کیم کوزك اوستنده فاشك وار
 بودار غصده ویران اولوب آباد اولم درسك
 باندنه خاص و عامك حرمت ایه یاد اولم درسك
 بلا و درد و هجر و غصه دن آزاد اولم درسك
 بو محنت خانه ایچره بر ابكي کون شاد اولم درسك
 الی آتنده اوله کیسه نك خاتم کبی زنه ار
 کیسه دیمه تا کیم کوزك اوستنده فاشك وار

بالودرد و هجری سن چکرین اول صفا ایلر
نه دکاوجان و دلدن خدمت ایتک هب ایلر
الی آئنده اوله کیسه نک خاتم کی زنهار
کسته دیمیه تا کیم کوزک اوستنده فاشک وار
بودش نک پرسهر کشت ایلر ایکن لاله زارنده
اوقصرک یوقی قصوری زینت و نقش و نکارتند
الی آئنده اوله کیسه نک خاتم کی زنهار
کیسه دیمیه تا کیم کوزک اوستنده فاشک وار
دلازم بلاده فی کی نالان اولور سکده
الک کتج مراده بر محبوب ایلر اولور سکده
الی آئنده اوله کیسه نک خاتم کی زنهار
کیسه دیمیه تا کیم کوزک اوستنده فاشک وار

ترجیع بند

بو کارگاه صنع عجب در سخفانه در
کردن بر آسپاد فلا کتدار در
مانند دیو بجهل بن التمام ایلر
تحقیق اولنده نقش تمثیل کاشان
منجر اولور امور جهان بر نهاسنه
کسب بقیه آدم ایچون یوقدر احتمال
یارب ندر بو کشمکش درد احتیاج
یوقدر سیر یوقیه فیروزه فاسده
اصل مراد حکم ازل بوله در وجود
رفاعه لک ما تریدر ججهل حادثات

سبحان من تعیر فی صنعہ العقول

سبحان من بقدرته یجیر الفحول

اجسام فی نهاسیه ایلر بر در آسمان
یک شمس نابدار و هزاران مه منیر
هر شمس ایلر توابع مخصوصه سیله سیر
هر شمس ایلر لواحقه شمس فیض خاص
هر ججهل مر کزنده ایلر سیر فی وفوف
هر ججهل و سیمده موسط یک وجود
هر بر وجود صدر اولور یک وجود ایچون

(هر ذره ده)

ضیایک

هر ذره ده طریقه مخصوصه اوزره فیض
هر عالمک سنین و توار یخی مختلف
پیوسته در سواخی کمر داب حیرنه
سبحان من تعیر فی صنعہ العقول
سبحان من بقدرته یجیر الفحول

بر ذره در کده ذره نامتهای خاک
لی لایب نار ایلر بر کوی آتشین
نبتله فشری ججهل اول لب آتیشک
یوقشر در کده ججهل حیوانه روز شب
کاهی نفس ایلچک اؤر زمین
اول ذره ججهل فی فانوس شمع وار
کیم روز شب اوسفره عالمشولدن
یوقطه در عین و شمعی بیان ایدن
ذرات کون بونده یولور نشوده حیات
خسبیده قرائن اماندر نفوس هب

سبحان من تعیر فی صنعہ العقول

سبحان من بقدرته یجیر الفحول

دندان شیره لقمه اولور آهوان زار
بی جرم ایکن غذای عتاک او اور مکس
عاجز ایکن عقابه کرتشار اولور کشف
بی ججهل ماکیان بجهل چاک ایلر زغن
کنجشک زاری باشه پیران هلاک ایلر
مار زمینه لقمه اولور مرغ سبز بر
غواصی حرص کوه ایلر لقمه نهنگ
دردانه درونی ایچون چاک اولور صدق
بید سوزک هلاکته خایه اولور سبب
غالب زبونی قاعده در ایکن تسلف

سبحان من تعیر فی صنعہ العقول

سبحان من بقدرته یجیر الفحول

گاه آفتاب و گاه کواکب کهی ججاد
که عجل و گاه آتش و یزدان و اهرمن
عقل و جلال و عشق اله اولدی پر زمان
انجام ایلر دی توبت توحید ذات حق

(۳)

سهلی

جامع الحروف
ضیایک

ضیالک

که عین و کاه غیر صائب خلق و خالق
اولدی هزار ذات دنیوی که صفاته عین
هر شخص نفس عنصر بنده نسبت ایلوب
بکدیگر نه رتبه مخالفه شخص و عقل
حکمت بودر که آخرت خصم اولور یلوب
اما بو اختلاف ایله مقصودی جله نک

که جعه کاه قرقه عقول ابتدی اعتقاد
بر اصلده کهی نیجه اصل ابتدی اتحاد
عقلجه براله شخص ایدر مراد
عالمده اولقندر متضالفدر اعتقاد
هر قوم کندی ملکینی منهج سداد
برخالفه خلوص ایله ایتکدر انقیاد

سبحان من تعبر فی صنعہ العقول

سبحان من بقدرته بجز الفعول

کالر کورل فغانله کچر عمر عند لیب
مانند لاشه نمش تو انکر ذلیل و خوار
بالین نازه خواجده شهر ایلر اسکا
یزو فروز زم طرب شمع خنده ریز
نوم و بصل چو زکس ولاله کشاده لب
بستر توازن و صفا احق خسیس
که دولت چها ندن ایدر چهل پیر باب
مقبول زم صحبت اولور مقصد لیم
کاهی محقر جهلا شاعر بلوغ
بر عاجزک معبش نقصان پذیر اولور

بیار اختصارده اجرت دبلر طبیب
کر کس مثال وارث و غسال تا شکیب
خاک مذلت اوزره یا نور آج بر غریب
پروانه شکسته بر افتاده لهیب
محبوس کنج محضه تنکناده طبیب
کلن نشین ذل و هوای عاقل حسب
که اتمه عشق ایدر عقل فی نصیب
منفور طبع عالم اولور ناصح مصیب
کاهی مخترع حقا فاضل ادیب
بر ظالم اموری ایدر کسب فروزب

سبحان من تعبر فی صنعہ العقول

سبحان من بقدرته بجز الفعول

یارب ندر بودرده هر مرد ذوق دون
یارب نیچون یومر صده هر شخص عارفک
هر فتی سوبه عطف نگاه ایتسه بحضور
مکنمیدر حقیقت اشیا بی وزن و درک
کنجسید بصیرت اولور می یوچر ایله
کویا که یونجه محنت و غم آزکلوب اولور
نظم که مقتضای نظام جهان میدر
جاری جهان جهان اوله لیدر بوقاعده
نادان فراز سر و سعادته سرفراز
نادانی کام پرور ایدر طالع بلند

اولش بالای عقل ایله آرامدن مصون
مقدار فضلند کوره دردی اولور فرون
هر فتی شیشه صرف خیال ایتسه عقلی دون
میران عقله درهم تعدیل ایکن ظنون
حقیقت حوادث و کعبیت شتون
رده تحکم جهلا ایله بغری خون
دائم جهنده جاهل اولور سعادت نمون
بر احق دنی به اولور اهل دل زبون
دانا حضض یجز و مذلتده سرنگون
اهل دل محقر ایدر بغت واز کون

سبحان من تعبر فی صنعہ العقول

سبحان من بقدرته بجز الفعول

(دوشدی)

ضیالک

دوشدی جدا نهم صفادن ابو البشر
بعقوی قبلی فرقت فرزند اشکیار
ابوی علت بدن ایکنلدی زار زار
باشی کسبلدی غدر ایله بحیای مر سلاک
طائفه نعلی امله دونوب اولدی هم شکست
طاش باغلدی بجاعه ایله بطن پاکنه
تأثیر سله ایلدی صدیق ارتحال
انجام ایدی جامع قرآن شهادنه
مستوما ابتدی ذات حسن عدنه انتقال
هر کیمده عشق غالب ایتسه قرب حضرته

اولدی خلیله تجربه که کردن پسر
اولدی جناب یوسفه چاه بلامفر
منشاره ایلدی زکریا فدای سر
چیقدی سایه ظلم ایله عیسی فی بدر
یوم احده دره ناب پیامبر
دنیا به رغبت ایلدی سید البشر
اولدی شهید نیخ قضا عاقبت عمر
آخر جناب حیدره ایتدی تیغ اثر
مظلوما اولدی شاه شهیدان برده سر
اول دکلو آنده در الم و درد بیشتر

سبحان من تعبر فی صنعہ العقول

سبحان من بقدرته بجز الفعول

کیمدر یوچری خاص قیلان نوع آدمه
شیطان ونفسی کیمدر ایدن آلت شرور
منصوری کیم دوشوردی انا الحق دیار بنه
کیمدر شرابی حرمت ایله تلخ کام ایدن
کیمدر یهودی منکر انجیل از حق ایدن
کیمدر ورن حسارت شر و فضا حتی
کیمدر نصیر طوسی هلاکوبه سوقی ایدن
کیمدر ورن علیه نداوی به احتیاج
زبور کیمدر ایلدی تحصیل هندسه
کیمدر یوکار کاهه چکن پرده خفا

کیمدر یونوعی اشرف ایدن ججه عاله
کیمدر قسویان زبون هوایی جهنمه
کیم و ردی حکم قتلی ایچون شرع اکرمه
اعمال جام و باده بی کیم او کردن ججه
کیمدر مسیحی لفتح قیلان ذات مریده
سفیا نه ججه ندیه شمره ابن ملجمه
مستعصمی کیم ایتدی قرین ابن علقمه
کیمدر قویان مزیت اصلاحی مر همه
بلبلاره کیم ایلدی تعلیم زمزمه
کیمدر ورن تصور تفشیش آدمه

سبحان من تعبر فی صنعہ العقول

سبحان من بقدرته بجز الفعول

ایتش کیسی راحق اقبال ایچون فدا
اولش کیسی توانکر دوران ایکن ذلیل
طوبلر کیسی وارث و حادث ایچون نفود
دوشش کیسی نجس کبریت اجره
ایتش کیکن حر بص قتل آرزوی شان
اولش کیسی مخفر افسون چشم یار
ایتش هوای لاله کین داغدار غم
تفریق ایچون کیسی باوقور رقیه فسون

اولش کیسی بلبه اد باره مبتلا
اولش کیسینه ثروتی سرما یسه عنا
ایلر کیسی ثروت ایچون عمر بی هیا
اولش کیسینه موجب افلاس کیسیا
قتلش طمع کیسینی جان داده و غا
اولش کیسی مفید کسبوی دل با
اولش کیسینه درد کل و یا سمن بلا
تسخیر ایچون کیسی بازار نخه دعا

ضیاء

اولش کی صدایه رند پیاله کش
ابتش خلاصه رامیل خاص یلزم

سبحان من تعریفی صنعه العقول
سبحان من بقدرته یجز الفحول

مظلومه ظالم ایلر ایکن ظلم و قدر واک
اموال خلقی سارق اوب سارقم دیمز
بروجه حق بیان ایلر البته فدا نه
برملکنده صلب اولور فاطم طریقی
پر بلده عجب زنان عجب اولوب نه
مشرب اولور شرابی ایچر حرمق یلور
برعائل مسلم الاطواره محرم اول
سم ایت نه دکاو وضع غربی ایلر ظهور
وایسته در خیالنه افعالی هرکک
عقل و جنونی باطل و حق بیان ایچون

سبحان من تعریفی صنعه العقول
سبحان من بقدرته یجز الفحول

ایلر صباح شامی و لیلی نههار ایلر
زع حیات حی ایلر امواته جان و پر
جسم خلیله ناری ایلر نور قدرتی
لیلی حسنی جشمه شیرین ایدوب مدام
دملرجه بر طعمه قیلر قلیبی حضور
برملکی بر حریص ستمکار ایچون یقار
برجسمی عز و ناز ایلر صد سال بسلوب
بوز بلند بر وجودی قیلوب کنج معرفت
عارف اودر که معرفتی یجز اولوب ضیا
ملکنده حق نصرف ایلر کیف مایه

سبحان من تعریفی صنعه العقول
سبحان من بقدرته یجز الفحول

ترکیب بند

ساقی کنور اول باده بی کیم مایه جاندر
اولی که اولور صیقل دل اهل کلاه
برجام ایلر باب خاطری زبرا دل و بران
آرام ده عقل ملامت زد کاندلر
ناخنه رک عقله بادی زیاندر
مهیجور خرابات اوله لی خیلی زماندر

(ساقی)

ضیاء

ساقی ایچم عشقه رندان خدا تک
ساقی ایچم لرغنه صوفی حریص تک
عشق اولسون او پیری پرورده عشقه
پیرمه صور مسئله ده وار ایلر شبهه
بن اکلاذ بقم چرخ ایسه بو چرخ چپ انداز
بکزر فلک اول چنبره قانوس خدایه
ساقی زده می صون که دل نجر بت آموز

ایچم باده کوزل سووار ایسه عقل و شهو رک
دنیا وار ایش باک بوغ اولمش نه امور تک

بقرمی بو قسری روش اغرب عالم
شمدی او یونلر اوزمانده او یا نورل
با مال ایلر انجیم کیم او شته دو نه
یک بویه جهان زر و سیم اولسه بنش
خارجدن اکراولسه محاشا سته امکان
آلش یوکنی شویله که سیرنده خلسر
ایشای بشرد قاله جشمی بوم عادات
هر صفهده بر شکل حقیقت ایلر اراز
یک درس معارف اوقور هر ور قده
بو جسم کیشک زده می مرکز قوت

سبحانک یا من خلق الخلق و سوی
سبحانک سبحانک سبحانک الفا

ای قدر تکه اولبان آغاز و نهای
هر نسته قیلار وار لکه حسن شهادت
حکیم قیلار اظهاری بو آثار ایلر مهری
دلبر بساط نمک مرغ هوا بی
ایلر کرمک آتشی کلزار خلیله
ظالماری عدلک نه زمان خاک ایلر چکدر
پیکانه ره منحصر انواع حظوظات
سنسین ایلر اضلال نیجه اهل طریقی
حکیم که اوله موجب خیر و شرافت
سند ندر الهی یتیم و مکرر و بو فته

کفتی بکن و باز زنی سنک ملامت
دست من و دامان نودر روز قیامت

بر قطره ایچن چشمه پر خون فسادن
آسوده اولم درسک کرکله جهان
ثابت قدم اولم هرگز ما مون رضاده
طورسون کف حکمکه رازوی عدالت
هرکیم که آزار بوی و فاطم بشرده
بی یخت اولانک باغنه بر قطره سی دوشن
ارباب کانی چکه من ناقص اولنلر
هر عاقله دردد بو عالمده مقرر
حل اعتدیلر بو لغزک سرینی کیسه
قبل صنعت استادی تعبیر له تم شا

ادراک معالی بو کوچک عقله کرکن
زیرا بو ترازو او قدر تعلقی چکین

دهرک نه صفاوار عجبایم وززنده
برنگ و فواری نظر قبل شو سپرک
سیرتدی هواوزره دینور تخت سلیمان
حر اولقی اگر استر ایسک اولم جهانک
جانان کیده زندان طاقیله می اوله ریزان
خبر اویمه اگر صدر جهان اولسه ده باقرض
بیلدز آرا بوب کوکده نیجه طرفه نجم
انلار که ویر لاف ایله دنیا به نظلمات
آینه سی ایشدر کسینک لافه باقلاز
بن هر نفدر کوردم ایسه بعض مضرت

انسانه صداقت بافتور کورسده آکراه
یارد مجیدر طوغر لیک حضرت الله

دنیا ده و عقیده نه ذات نه ذات
حق ظاهر ایکن باطل ایچون حکمی امارت
اول محکمک نک حکمته دیر لری عدالت
بر فاج غروشه مدت عربک خجالت
یادین اوله باعوض و یا ناموس اوله آلت
انسانلغه انسانده بودراشته دلالت
آلام بنی نوعی ایله کسب ملالت
نفسنده دخی ایلله اجرای عدالت

(صادق)

صادق کور بنور کسوه ده ارباب خیانت
اکثر کسینک صورتنه سیرینی اویماز
امید و فایله هر شخص دغله
چوق حاجیلرک جقدی خاچی زیر بقلده

بر عبد حبش دهره اولور تخت ایل سلطان
اقبالنه ادبارنه بل باغلامه دهرک
ظالم یته بر ظلمه کمر قنار اولور آخر
اکثر کوریلور چو نکه جزا جنس عدلن
تذکر اولتور لمن ایله حجاج ایله جنک
قابلسیدر الفاظ ایله تغیر حقیقت
بر خا کدن انشا اولتور دیر ایل مسجد
هر دردک اولور چاره سی هر ایکلین اولمز
که چاک اولتور دا من پاکیزه عصمت
صبر ایت سینه اسر ایسک حسن مکافات

ظالمه بر کون دیدر قدرت مولی
تا الله لقد آثرک الله علینا

هر شخصی حرم حقه محرم می صانورسین
دهری آره سیکده بر آدم بوله مازسین
چوق مقبلی کوردمکه کول ایچی فان اغلار
پیل علی قیل صکره مداواته قصدی
کبرنه سب بوقمه وزرم دبو کرجک
ای مقهر دولت یک روزه دنیا
خالی نه زمان فالدی جهان اهل طمعدن
اک او مد یق کشف ایدر اسرار درونک
بر کون کله چک سنده پریشان اوله جقسین
نا هر داوله بم چرخه اسکر منت ادرسم

اللهه نو کل ابدنک یاورنی حقدور
ناشاد کوکل ر کون اولور شاد اوله جقدور

یک رنگنه آلدانمه فلک اسکی فلکدر
بابسته کساده یا ویرانه ده جان ویر
اللهه صفین شخص خلیک غضبندن
باقدی نیجه جانلر او زنا کتله تبسم
بداصله نجابتی ویر هیچ اونیفورمه
زرد وزیا لان اور سک اشک یته اشکدر

ضیابك

بدمايه اولان اكلا شلو رجس میده
نصح ايله بوله كلياني ايملى نكدر
نادانلر ايدر صحت نادانلر تلسد
عفو ايله مبشره بدر اصحاب مراتب
ملیونله چالان مسند غرنده سرافراز

ایمان ايله دین اجه در ارباب غشاده

ناموس وحیت سوزی قالدی فقراده

اقبال ایچون احبابی سعایت یکی چیقدی
سرفت چوغالوب لفظ صداقت موداندی
دشمنلره احبابی ذم اولدی نظرافت
صادق قری تحقیر ايله رد قاعده اولدی
حق سولین اول دخی منفور ایدی کرچه
اوراق ايله اعلان اولتور جله نظامات
عاجز اولانک کتم اوانتور حق صریحی
اشاد تعصب اولتور مرد غیوره
اسلام ایمش دولته بایند زرق
ملیستی نسیان ایدرک هر ایشرد

ایواه یویاز بیجده بزرگش بالندق

زیرا کزبان اورتمده بلم نه قالدق

ظاهرد کوروب زاری صاعقه عقلاز
عاقل دینلوری بزه کیم حال یلورکن
باران وطشیدن بزی اوزلر بولتورسه
ترکیب عجیب ایکی خاصیت وار
کنجیده طور خرقة منالتمه کنوزات
عقبابه پرار رایشن بوق ایسه باری
دوانس اولره زاری تحقیر دوشیری
برآفت خوشنواره اسیر اولدی کوکل کیم
خاطرده طور صحتک لذتی حالا
هر جور یکه راضیلر ای شاه ملاح

استر زلط ايله دیر زدن اراغ اول

دنباده همان سن شرف و شان ايله صاغ اول

هر ملت ایچون بردوزی به عدلی عام ایت
یوال چه زمزمی امتله آکار خلق
فکر غضب حضرت معبود انام ایت
سن کعبه کی کندی حرمته بنام ایت

(ایجمامک)

ضیابك

ایجمامک استرک اکبر ملک فتاده
بر رده که بوق نغمه کی تقدیر ایدر جک کوش
صورت کی مغلوب هو اولده ار اول
مانند شهر ثابت اولور ثابت اولتور
نقصان کی یل رایشه بابا سلامه اول
اوغراسه صباراهک اگر سمت عراقه
مردان مخلصدانی زیارت ادوب اندن
تعین غرض ایلوب اولجه ضیابك

میدان مخلصنده بوغیکن سن کی برار

برشاعر روم اولدی سکا شمدی برابر

فضولی به تقلید

وله

هزم ایلینده باغه دون اول نعل بر ضرور
ایندی کشار حوضی نشینکه حضور
ازهار کلسانه وروب تازه بر سرور
صوایحره عکسنی کورچیک همپو سرونور

بوقدی بوخسه سر وچاندر دیدم دیدی

تازه نهال کلسن جانکدر سنک

کوردم کیدردی لاز آتیه غش اول جوان
برآود براخدی بفرم او بن باخدی نا کهسان
زلفی نقابک آجیدی کورنجه بنی همان
صوردم طوب عشانی ای بی امان امان

بو حسن یا که مهر جهاندر دیدم دیدی

سوز افکن اوجاغ روانکدر سنک

اول خونی چکدی قلمه نازی بیغافتی
بند ابتد دست و باغ کبوسمی باغنی
وردی فسان خشم و نفا فلافه زاغنی
باحدم بورنه فرمزی کوردم یکاغنی

وچه کده رنگ نازه عیاندر دیدم دیدی

بالله عکس موجه فانکدر سنک

بیانه صوندی دون کیمه مجلسه باکابار
آغزین آرامق استدم ابتد فدا یار
صاندم اوزنده وصل کی برخال وار
دامن تک آباغینه دوشه شوبله زارزار

فکر وصال بخشید کاندردیم دیدی

بوسوز خیال ذهن عیان کدر سنک

پرچشمه نك باشند اوتوروش او کلبدن
فارشدردی کولدی بنی آتیه کسورون
کوردم انده وار ایدی پردسته باسن
حیرتله کندی کسدم اونوندمده غیری بن

بو براطیف شادرواندر دیدم دیدی

بوخ بوخ صبا سر شک روانکدر سنک

(۱)

صدر اسبق محمود ندیم پاشا حضرت کبری خارجیہ مستشاری ایکن سولید کبری مطلقہ تہدیسیدر

ضیاء

کوکل کوکل نہ بو حزن و الم بوغم تاکی خرابہ زار چہانندہ بولور فنا ہرشی
نہ اولدی دولت جہید قندہ خسرو وی فاجورہ فرصتی قبل الزام ساغروی
تفکر ایتلیدہ بوجہانہ برکشی
کیدر ملی کدری باقلی صفایہ کنی
کرکسہ خسرو ویم رستم ویزاندر کرک کدا وکرک کافر و مسلماندر
رہلہ دہرہ کلان بک دوروز مہماندر بووقتی خوش بکورش مفتضای عرفاندر
تفکر ایتلیدہ بوجہانہ برکشی
کیدر ملی کدری باقلی صفایہ کنی
باقلسہ چشم حقیقہ ذرہ راحتی بوقی جہانی اولہ خیال اغلی کہ معنی بوقی
کلتبہ کتامتک باخصوص صوری بوقی بور کدیش کہ آنک احتمال عودتی بوقی
تفکر ایتلیدہ بوجہانہ برکشی
کیدر ملی کدری باقلی صفایہ کنی
شون مظهر سرنجلی حقدور وجود آیت ذات حی مطلقہ در
یلان بو حکمتی هرکارہ موقعدر کہ طالع کلانک کتبی محقدور
تفکر ایتلیدہ بوجہانہ برکشی
کیدر ملی کدری باقلی صفایہ کنی
وجود یسود غلہ عذاب ویرمکن تدارک اغلی اسباب عیبی مامکن
صفا ابدن الہ بردر کیدشدہ دردی چکن بکورمہ مافل ایک وقتی فرصت الدہ ایکن
تفکر ایتلیدہ بوجہانہ برکشی
کیدر ملی کدری باقلی صفایہ کنی
نظامید شہود اولہ لی بوزم جہان نہ زند نہ قد حکم لایتدیلر کذران
کوروب بوحالی برای نصیحت زندان کنار ساغرہ بازمش بویتی پیرمغان
تفکر ایتلیدہ بوجہانہ برکشی
کیدر ملی کدری باقلی صفایہ کنی
نشاط آخر اولور غم بولور ضیا پایان فقط بو مجلس دورانہ برکلور انسان
بورازی حضرت محمود بکدن ایت اذعان کاتندی حکمتی بو مطلقندہ درج و بیان
تفکر ایتلیدہ بوجہانہ برکشی
کیدر ملی کدری باقلی صفایہ کنی

ترجیع بندک مطلقنی شرح بولندہ تہدیسیدر

حکام خیال نہ حکمت نشانہ در کون و فساد شہود حکم زمانہ در

ولہ

(ہستی)

ہستی و نیستی جہان ہب بہانہ در مجموعہ دو کون سراسر فسادہ در

ضیاء

بوکار کاہ صنع عجب درختانہ در
ہر نقش بر کتاب لدندن نشانہ در
قوتش بوچار سوبہ برآیند حیات صور نور اولش اندہ نمایل کائنات
طوتش جہانی پرتو مشکات نور ذات جوہر قدیم رنگ نص اور پی ثبات
بوکار کاہ صنع عجب درختانہ در
ہر نقش بر کتاب لدندن نشانہ در
ایغش وجود مختلفات الہ امتزاج ہر صورتی قبول اندر آیتہ مزاج
علت علاجہ لازمہ در علتہ علاج ہر شبید آشکار مسلسل بواحتیاج
بوکار کاہ صنع عجب درختانہ در
ہر نقش بر کتاب لدندن نشانہ در
دورانکہ صدھزار جی ایلوب زبون قیلش نیچہ پیالہ سرشاری سرنگون
اولور پتہ بوزمہ عجب آرزو فزون بوتدن زیادہ عقلہ کورہ اولہماز جنون
بوکار کاہ صنع عجب درختانہ در
ہر نقش بر کتاب لدندن نشانہ در
امیزان حقہ بودنی براوز کہ معدلت منفور اولور ہنزور و جہال ملتفت
مفلوب زمرہ جہلا اہل معرفت پامالدر کال و ہنر خار و خس صفت
بوکار کاہ صنع عجب درختانہ در
ہر نقش بر کتاب لدندن نشانہ در
سہی الہ کشفہ مشقہ راز مہمی آکملہ نذر خیرہ اجزای عالمی
ادراک الہ جوہر نفس مقدسی فہم ایت مال نہتہ کبرای آدمی
بوکار کاہ صنع عجب درختانہ در
ہر نقش بر کتاب لدندن نشانہ در
آثار ظاہر اولندہ در کرچہ نیک و بد بردر باقلسہ چشم حقیقہ کالبد
اولسہ فزون نمرتہ تمدادہ عدد ہر عددودہ پتہ جلی معنی احد
بوکار کاہ صنع عجب درختانہ در
ہر نقش بر کتاب لدندن نشانہ در
کہ جنک و کاہ صلح و کھی حب و کنفاق کہ فرق و اختلاف و کھی جمع و اتفاق
ادبار ایچون تأسف و اقبالہ اشتیاق برعربک دو روزہ ایچون جہلہ بوشاق
بوکار کاہ صنع عجب درختانہ در
ہر نقش بر کتاب لدندن نشانہ در
سطح زمین و کنگرہ آسمان در فصل بہار و صیف شتا و خزان در

ضیایک

آثار دلشکاری هر نوجوان ندر شوق شراب و سوزش نای و کان ندر
بوکارگاه صنع عجب در سخا در
هر نقش بر کناب لندن نشانه در
برهمنضای شبیه احکام روزگار هر نوع و جنس بر چرخان اوزر بی قرار
مبدأ ضیا عیان و معاد اینه آشکار بوفدر دریغ کلمه گفتگه اختصار
بوکارگاه صنع عجب در سخا در
هر نقش بر کناب لندن نشانه در

مسدس

ایلم نهتم انکار اود کمال فریادم دست و سعه میدر خلقت مادر زادم
حاش لله که بنم زایم اوله ایچادم باز مده بوزمه فاطمی دکاندر آدم
مستعد قبل بوقیسه لطفکه استعدادم
سکا کوجلگمی واری شاه کرم معنادم
کیمه نك مذهبی بر کیمه مذهب اوله ماز اینسه بهضینه تقلید دخی هب اوله ماز
آرایان قدرت جزیه مؤدب اوله ماز حقه تفویض امور اینسه معاتب اوله ماز
مستعد قبل بوقیسه لطفکه استعدادم
سکا کوجلگمی واری شاه کرم معنادم
اینسه مخلوق اساطره ازلی صلح خدا نین ایلر عجیبا آمده نصدد قدما
کاشکی بحثی ترک اینسه سکروه علما بن قسولم قوللغه لایق اولاند بورجا
مستعد قبل بوقیسه لطفکه استعدادم
سکا کوجلگمی واری شاه کرم معنادم
قدم ذاتکه بر آن اوله ماز ههد کهن ازلیسین ایدی سن واریکن یوقدم بن
خالق لا یجیرا وعبولاسین سن نه چقار دست مشبده اولان عاجزدن
مستعد قبل بوقیسه لطفکه استعدادم
سکا کوجلگمی واری شاه کرم معنادم
کرمک مجرمه در معرفت نقصیم ایده هم جرمی انکار اود کمال زوریم
ید تقدیرده در وادایسده تدبیر راغوب عقلی کلدیم سوربوب زنجیریم
مستعد قبل بوقیسه لطفکه استعدادم
سکا کوجلگمی واری شاه کرم معنادم
سن یلورسین که دکل جرمی حاشا انکار عقل جزئی دخی کراولمه تکلیفه مدار
فرصدر اینه عبودیتکی لیل و نهار مجیزدن بشقه نه ویردک بکا دستنه نوار
مستعد قبل بوقیسه لطفکه استعدادم
سکا کوجلگمی واری شاه کرم معنادم
یلورز عقل اله بطلا نری حق سنسین حد ذاتنده عبودیته البق سنسین

(اختیارک)

عزت ملا

اختیارک دخی معطیسی محقق سنسین عبد عاجز نه یایار قادر مطلق سنسین
مستعد قبل بوقیسه لطفکه استعدادم
سکا کوجلگمی واری شاه کرم معنادم
مهت جبر و قدرتدن اوقدر برتر ارم شوقدر فهم ایدرم بن که معاصی کارم
قدرتم بوقیسه دخی جرمه واری افرام رب عزت نه دیمکدر یلورم خنکارم
مستعد قبل بوقیسه لطفکه استعدادم
سکا کوجلگمی واری شاه کرم معنادم

مخمس

وله

نقش ایدر نوک علوه قاب سوزانم علی جعفر جوی سرشکم چشم کر بایم علی
کل بش امدادیه ای شاه مردانم علی دوزخ فرقهده قویه یاندم ایمانم علی
کوزک ساقیسیین قاندر بیتی جام علی
آل یتک عشقنه سوندر بوئار حسرتی تشکان شدن امید ایلر شراب وصالی
کولسون احواله شاهم محمد امینی دوزخ فرقهده قویه یاندم ایمانم علی
کوزک ساقیسیین قاندر بیتی جام علی
آل یتکدن دریغ ایتدی فلک ماه الحیات چشمه آب بقای کورسم ایتم التفات
بودل سوزانم شدن اولور شدن نجات دوزخ فرقهده قویه یاندم ایمانم علی
کوزک ساقیسیین قاندر بیتی جام علی
نور چشم فاطمه مخدوم اعظم عشقنه شاه تخت کربلا سبط مکرم عشقنه
مست صهیای شهادتدن آقاندم عشقنه دوزخ فرقهده قویه یاندم ایمانم علی
کوزک ساقیسیین قاندر بیتی جام علی
کیمز امیدین یازوب عزت قولک بوقیقطعی چشمه پردر که امید درهر مصرهی
عرض حالدر سکا خبری زارک مطلق دوزخ فرقهده قویه یاندم ایمانم علی
کوزک ساقیسیین قاندر بیتی جام علی

مسدس

عطای

آه کم بزم یته بمانه کبی طولدی خون بزم هر یارده دوشدم یقلم سرسکون
طالب اولدی بودل شیدایه سودای جنون وادی حسرتنه قائلم بولدم برهمنسون
یاری پروا فلک بی رحم دوران بی سکون
در دجوق همدر دجوق دشمن قوی طالع زبون
حالم فرشته اولدی شام بخت بریکا اوسته طوغر اوامه برج دولت بریکا
اولدی طالع ساکن برج نحوست بریکا کندهی دولت بریکا باشند سعادت بریکا
یاری پروا فلک بی رحم دوران بی سکون
در دجوق همدر دجوق دشمن قوی طالع زبون

صفا

بلبل دل طالع کعبه را بر سره فریاد هزار
بر پوزی کل غنچه دلبردن آردی روزگار
بن بلا خارنده دشت لاله عشق انگده باز
پرد کلدرد دوست دردم نصل ایلم شمار
باری پروا فلک بی رحم دوران بی سکون
درد جوق همدرد یوق دشمن قوی طالع زبون
دیمی وارد کریم بلا برنده نالان اولیم
باده اشکم دو کوب آلوده فغان اولیم
بر نفس امکنیدری کی نالان اولیم
بن بچه صعبت صوی کی بر بستان اولیم
باری پروا فلک بی رحم دوران بی سکون
درد جوق همدرد یوق دشمن قوی طالع زبون
خدمتده ایکن بی ردایلدی اول پادشاه
سودی شهرتدن کیدردی در کندن بی کناه
کاکلی هجرله اولدی چشمه عالم سیاه
بی مدد قائم عطای بی قرا کورده آ
باری پروا فلک بی رحم دوران بی سکون
درد جوق همدرد یوق دشمن قوی طالع زبون

ساقی نامه

ساقی ویر اول پیاله الماسد فروتاب
الماس ایچنده موج اوره اما که اصل ناب
ورسون فروغ یزده اوچلکرده آفتاب
اولون حرم ایکنده صبح و شفق شراب
شیر عرق بنات مسلی ایله فیضیاب
بر بحر ایچنده روی اوره خورشید و ماه تاب
دریا دلان عشقکه ایشار کوهرا بیت
صهبای سرخی چشمه یاقوت احرار بیت
ساقی کنور اول آبی که آتش فروش اوله
هر رحبایی قیلزم دوزخ بدوش اوله
موج صفای شعله کوثر خروش اوله
نقش کل و پیاله سی بخو نفوش اوله
مر مست عندلیبی کروه مسروش اوله
بو بحر خونکه دلدن اکا جرعه نوش اوله
کشف ایلم اول فرحله غم دلستانمی
دستور اولورسه سولیم داستانمی
ساقی کنور اوچایی که خموری مست اولور
حور بهشتک ایرسه کوزی می رست اولور
ساغر کش نقشی خراب الت اولور
باننده قدر زهد و کرامات بست اولور
و پیانه حیات که توبه شکست اولور
مستانه رنگ روی رجا زب دست اولور
اما خرد نابد ایدوب اختصاصه
ناز و نیاز خدمت ایله بزم خاصه
ساقی کنور شرابی که خمور بی دلم
غسل ایله آشتاندکم کرجه قاقلم
ماننده موج جوش ایله دلکیم ساحلم
درد المده کاسه کمر داب قازلم

غالب دده

عنان ایچنده پنجه مهره مسائر
اولدم غریقی بحر فاحر د کاملم
وارسک ای کوکلم عشق و راسته
شدن سلام ایت اول طرفک آشتانسه
ساقی کنور می که سگادر خطاب عشق
هر یوزدن اولدی کرچه سوال و جواب عشق
آجلدی آفتاب ظهور ایتدی خواب عشق
زلزله و پریش مارشکه پیوناب عشق
خط کلدی ناصح اولدی او حکمی کتاب عشق
ردای فته ایلیه من اتساب عشق
بارب او قاره کون نه بلای میا ایدی
کر آه شعله و یرمه عالم تپاه ایدی
ساقی روان ایت آتش کافور پاره دن
بر قاج قدح بر ایله اوموج شراره دن
سیر ایت هلال ساغری نور ستاره دن
کتم ایله حبایی دل هیج کاره دن
قادرمه یعنی شیشه بی پیش نظاره دن
منع ایته موجه بی لب خشک کناره دن
بر کون اولور که مست کوزک هوشیار اولور
غالبده یونجاری ساوار نشه دار اولور

مسدس

صانع بزی کیم بسته دل نفس قوی بز
خاک قدم آل عبا مصطفوی بز
نه خوف امیران یساروز نه بدوی بز
راضی شده حکم قضا هر قضوی بز
اقرار من سرور بز عهده قوی بز
پزشاه ولایت قوی بز هم علوی بز
عالمه اتنی عشر ابراج د کلمی
هر بیری سر مهر و مهره تاج د کلمی
تیر سینه جله می آماج د کلمی
دعوی محبت بوکا محتاج د کلمی
اقرار من سرور بز عهده قوی بز
پزشاه ولایت قوی بز هم علوی بز
نقش هوسی صفحه دلدن صله کلدک
نادعوی مهرنم پاکله کلدک
فریان آلهی اولوب اسماعله کلدک
چون بزم قدمدن دیله کلدک یله کلدک
اقرار من سرور بز عهده قوی بز
پزشاه ولایت قوی بز هم علوی بز
اصوان بزدک هله خصمانوز الحق
لغت کن ایمان دل و جانیوز الحق
بومع کلدک سام و زمانیوز الحق
اولاد حبیت قوی فر با نیوز الحق
اقرار من سرور بز عهده قوی بز
پزشاه ولایت قوی بز هم علوی بز
یوفد بزی تکدیر خوار جده لیاقت
ادانمن ایدر عالمی پرلزه دهشت

وله

اما نیتدلم بویه ایش حکم مشیت جان باش قدا ایلسک اسعد نه سعادت
افرازنه سر و روز عهدده قوز
پزشاه ولایت قولی زهم علسوی بز

مسدس

تدبیر کی ترک ایله تقدیر خداتکدر من بوفدین اوغلیکلر هب وهم و کائنکدر
بردن بیه بول عشقی بوغغه بولانکدر دوران اولی دوران ارباب صفاتکدر
عاشقده کدر نیرغم خلق جهانکدر
قویمه قدسی الدن سوز بیرمغانکدر
مختاه بی سیر ایدم عشاقه مطاف اولمش تکلیف ونکافدن سکائی معاق اولمش
برفته کاروب مجلس بی خوف و خلاف اولمش غم صحتی یاد اولمش مشربلری صافی اولمش
عاشقده کدر نیرغم خلق جهانکدر
قویمه قدسی الدن سوز بیرمغانکدر
ای دل سن اولداره لایتمی دکلین یا دعوای مجتده صادقی دکلین یا
صدوری نوله عذرائک واهتمی دکلین یا بوغغه نه کسر مننده عاشقیمی دکلین یا
عاشقده کدر نیرغم خلق جهانکدر
قویمه قدسی الدن سوز بیرمغانکدر
محزون ابدی پرکون دل مجتانه معناده انکاره دوشمندم افکاره دوشوب یاده
بر پیر کلوب ناکاه بند ابتد علی العاده ال دستکده بریاده درد و غمی و بریاده
عاشقده کدر نیرغم خلق جهانکدر
قویمه قدسی الدن سوز بیرمغانکدر
بریاده جک افزون قاب جلدده زبردست اول آغده ابلاغ طشمره مجتانه ده پایست اول
آلباشده آفاز صول پای خود دوش مست اول پرچوش اوله بزم دیرسک غالب کی سرمست اول
عاشقده کدر نیرغم خلق جهانکدر
قویمه قدسی الدن سوز بیرمغانکدر

مسدس

کفر زلفک یاد ایدن مؤمن مسلمان اولسون نور وجهک سیر ایدن کافر صنیه خوان اولسون
ایروانک فکر ایدن زاهدده ایمان اولسون عشقده دل باغلابان طالع شادان اولسون
استم حسک کی جوریکه پان اولسون
تک سنی سومک جهان خلفینه آسان اولسون
فصل حانه مائل اولسون غمزه جلالدر دمدم افلاکده چیقسون آهله فریادل

غالب دده

وله

وله

طافق طاق ایلسون عاشق لک بیدادر هب کبر و قالسون بتون بخونلر قهر هسادل
استم حسک کی جوریکه پان اولسون
تک سنی سومک جهان خلفینه آسان اولسون
کچ کلاه اول ری نشریف ایش می نخوتله مست حله صف شاهیدان ایت اولوب خجیر دست
ایله مرآت دل عشاقی یک کره شکست ظاهر اولسون خود پرست ایله یکم دایر پرست
استم حسک کی جوریکه پان اولسون
تک سنی سومک جهان خلفینه آسان اولسون
کاذب و صادق یلسون ایمان ایت امتحان ایت هر خواهشگر احاله اطفک رایگان
پویه مبدول اولسون بخشه شلرک شاه امان تاج اولسون توهو سولدن کروه عاشقان
استم حسک کی جوریکه پان اولسون
تک سنی سومک جهان خلفینه آسان اولسون
پوز و روب اهل یازه زلفک ایتک ندن بویه حسک وار ایکن ییادی آتک ندن
زلفک آسان مداحسانی دراز ایتک ندن هر کدایه در که امید ی باز ایتک ندن
استم حسک کی جوریکه پان اولسون
تک سنی سومک جهان خلفینه آسان اولسون
حسک اولسون بهای رایکانی جان و باش طالبان وصل اولان بی درد قبلون تلاش
هب چکلونلر یازاری کوروب اهل معاش غالب محنتک دهنده قالسون اول قاش
استم حسک کی جوریکه پان اولسون
تک سنی سومک جهان خلفینه آسان اولسون

مسدس

دون سایه صالیدی باشه بر سر و سر بلند کیم قدی دز با ایدی رفتاری داپسند
کفشاره کادی ناکه آچوب اهل نوشنند برسته کوردم ائده دوکر دیزه ریزه قند
صوردیم مکر بودرج ده کدر دیم دیدی
بوخ بوخ دوی درد نهاسکدر سیک
اکش هلالی اوسنه طرف کلاهنی چوق دلشکته تک کوکه تورمش آهنی
زلفن طاعندی کسزلدی ابر ایچره ماهنی کوردم پوزنده حلقه زلف سیاهنی
اول بیج و تابنی چوق نه رسندر دیم دیدی
دور رخسده رشته چاکدر سیک
ورمش فروغ شمع رخی کون چراغنه صالمش شکست سرو قدی کل بوداغنه
دون سرو تک باصانه قدم کوز بلاغنه بر نیجه خارندن الم ایرمش ایاغنه
کل برکته باتان نه دیکندر دیم دیدی
مرکان چشم اشک فشا نکدر سیک

غالب دده

فضولی

سیر ابله صاندی باغی کدر اول سن عذار
دوکش کل اوزره سنبل کیسوی مشکبار
نسرینه رنگ لاله نندرد دیدم دیدی
غزوه خدیدی دو کدیدی فاکدر رسک
سبل سرشکم اولدی روان خاک کوینه
دل دوشیدی دام سلسله مشکبونه
عقرب سه منبره وطندر دیدم دیدی
وهم ابله کیم خطراو فرانکدر رسک
دوشمش عذار اوزره معتبر سلاسی
عقایی واله ابلدی شکل و شمائل
و بونه طر فیه سرو چنندر دیدم دیدی
منظور دیده نکر انکدر رسک
دون صعدم کلاله و نسرین صالونق
کلاره چقیدی سیرایچون اول رشک آفتاب
لؤلؤسوی یوخسه در صندر دیدم دیدی
ایسم فضولی اشک روانکدر رسک

مخمس

ای حریر ایچره تنک مطلق باور ایچره کلاب
اوله زیبا سنین کدوقی نظاره کد عالمه تاب
هیچ شک یوق کیم منی کور کچ اولور عالم خراب
دل چکوب زربن اوناغ و پردی له لکدن سراغ
زلفه که همدم طراغ آشفته بن آندن ابراغ
رشته جاننده رشکدن دوشنر بوز میچ و تاب
ای بوزی کل کوملکی کلکون طویندر فرمزی
آدم اوغلندن سنک تنک طوغز ای کافر فری
کویسا آنالک سه تایلدر آنالک آفتاب
آل صاج باغنده مشکین صاج پریشان حالیم
صاعده صاج باغک کبی مهر کدن ای مد خالیم
غزه که اوغلندن حزن جاننده بوز بیک اضطراب
سرمه دن کوزل قرا اللر حنانه لاله رنگ
وسمه اوقاشک بشل توز لوکان غمزه که خد تنک
قوش عیدر اغماصک تیر و کاندن اجتناب

(حاصل)

حاصل برق حوادثدن ملامت چاغیدر
زار کوکلم ننده زندان بلا طو تساغیدر
دور چورندن تن و جاننده راحت قالدی
مخت و غم چکرکه من به طافت قالدی
کوکلم لکک جفا بلایی وران ابلدی
بفری اندیشه جور فلک فان ابلدی
اتهام سز جورل اولدله یاندردی بی
خلفدن بیهود افغانم او تاندردی بی
استدم ریچاره چوق بادم یو کوردم هریکا
چاره سز قادم مروت استو کلام سکا
داده کلام عدل دیوانینه فرادم ایشیت
شرح عالم صبر مرادم برالم طوت فکر ایت
کور فضولیک رخ زردنده اشک آلی
درد مند کدر هنایت ایدوب صور حالنی

مسدس

فرامش سنک خار اوششم شولق قناد اولسون
قن مجروح طمن عدو زخم ز یاد اولسون
یقینانلر خاطر ناشادی بارب شاد اولسون
بنیمچون نامراد اولسون دینلر بر مراد اولسون
سهر کینه چسودن بیوفاقی رسم عایدر
ورای صنام چسویان محبت نامر ایدر
یقینانلر خاطر ناشادی بارب شاد اولسون
بنیمچون نامراد اولسون دینلر بر مراد اولسون
مرورده رابله داشاد اولوب احباب کارمندن
بویینی استماع اینسون کچنلر رهگذارمندن
یقینانلر خاطر ناشادی بارب شاد اولسون
بنیمچون نامراد اولسون دینلر بر مراد اولسون
مسافر خانه دنباده خوان غصه زادمدر
ایس عافیت مر دود چشم شعله زادمدر

ملات راحت جانم ستم روح فزاده بدر
بنم خود تا از لدن ناصرا دواقی مراد بدر
یقینا لر خاطر ناشاد می یارب شاد اولسون
بنم چون ناصرا د اولسون دینار مراد اولسون
نه ممکنر بوله ای نائی حکم قضا تغیر
بوزلیق مشعدر سر توش خاسه تقدیر
بومعنادن درون شادم که ردم ایجاب تأخیر
ایده سر تیز و بران تیشه آزاری بی تغیر
یقینا لر خاطر ناشاد می یارب شاد اولسون
بنم چون ناصرا د اولسون دینار مراد اولسون

مخمس

بوکستانده بنم چون نه کل نه شبیم وار
بوچار سوده نه داد وسند نه درهم وار
نه قدرت ونه تصرف نه پیش ونه کم وار
نه قوت ونه زمین نه زخم مرهم وار
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
نفس عطیه رحمت کلام فضل قدیم
وجود جود الهی حیات بخش کرم
بدن بنای خدای روح نفیحه اکرم
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
نه وارسه جله انکدر براوز که وارم یوق
نه بنم دیه جک الله برمدارم یوق
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
زمین بساط قدس چرخ خیمه عظمت
نجوم ثابت و سیاره مشعل قدرت
جهان نتیجه جود خیراتی رحمت
صعایق صور کون نسخه حکمت
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
وجود عار بنمدر حیات اعانتدر
عباده دعوی ملک ادعای شرکتدر
قولک وظیفه سی تسلیمدر اطاعتدر
بکا قبول دیدگی لطفدر عانتدر
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
بنم فقیر و تهی دست جود حق کدر
عدم بنم صفتدر وجود حق کدر
ظهور هستی بود و نبود حق کدر
تموج یم غیب و شهود حق کدر
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
تعبش کرم سفره عطیانددر
تقسیم نفس رحمت خدا دنددر
وظایفم در انعام کبریا دنددر
روا تبیم نعم مطیع قضا دنددر
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
نصیبم از اهل هم رزق خشک ایله زدن
نه آسمان وزیدن نه بحر ایله بردن
کلور مقدر اولان دکلور فقره زدن
زیاده قبض ایلم رزقی مقدر دنددر
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
سطور موج حوادث رسوم خانه صنع
جریده دوجهان نقش کار خانه صنع

لباس ارض و سماتار و بود جامه صنع
نخوص ناس محاسن شاهنامه صنع
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
صباحی شام و شب تیره فی نهار ایده هم
هوایی آتش و آب آبی خاکسار ایده هم
سهری ساکن و کهساری فی قرار ایده هم
خرانی کندی مرادجه نو بهسار ایده هم
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
صمدن ابتدی فی قدرتی برآورده
قدحای ایلدی آماده رحم مادرده
نوال ظاهر و باطنله ابتدی پرورده
بنله چکدی ظهور جلالته پرده
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
تجلیات خدادار آچله چشم شعور
تصورات عوالم تجسّدات امور
روز کنج خفیدر بولجسته پرشور
کار و بار الهی بوطه طراق ظهور
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار
کهی تهی و کهی پر خزان امکن
صورتمای توین شیشه خانه دوران
غریب میوه فشانسده نایا هسران
بوکته باغ پریشان هوای روی خزان
بوکار خانه ده یلسم نیم بنم نم وار

خمیس غزل فضولی

ایوب میل ستم اشک ایله آه آله کداردن
صافن ای نونهال ناسزا آب و هواردن
باز قدر دور طوطه جام لطفک مبتلا دندن
کرم قبل کسمه ساقی التفانک بی نواردن
الکدن کلدیجی خبری دریغ ایجه کداردن
چکدک غربته اولدق وصال یاردن خالی
هله کام سهر اوزره بز اولدق قصه پامال
جکدک غربته اولدق وصال یاردن خالی
عجب حاصلیدر هم صحنان عشق آمالی
صبا کویتده دلداریک ندر افتاده ل حالی
بزم بردن کارسک برخیز ویر آشتارندن
ندکاو توتیسا ویرسک قورمز چشم نمکینی
فلک سدا و لسه ورمز دیده خونیا شه نمکینی
طیحا خالی کوی یاردندر اشک تسکینی
کل آغلامه علاج ناپسندگاه بوسکینی
بکا آرتورمه زحمت کوز باشار نوتیسا دندن
بکا آرتورمه زحمت کوز باشار نوتیسا دندن
تهی دستان کنج غریبک و نوازم یوق
نوال وصلدن غیری نواله اشتهام یوق
خیال خال مشک آکیندن غیری غذام یوق
اسیر غریبک ز سندن اوز که آشتام یوق
باغشک کسمه باشکچون بزم محنت سراردن
دلک تنور آشتانده سوز و کداز ایله
درولک نایا آیدنه رخسار راز ایله
ایک تکرار حرف وصلدن خواهش طراز ایله
فضولی ناز نینلر کورسک اظهار تیزایله
ترجم اومده عیب اولمز کدار یادشارندن

دون واله ایسندی بنی بر شوخ شهلوند
رخساری اوزره زلفک ابدوب دسته دست بند

باغلا ندی دل کوروب نه رستدر دیدم دیدی
زنجیر بند شیر ژبان کدرر سنگ

مستانه بزم میده ابدوب کج کلاهنی
کوستردی کبیرانی دلک دام کاهنی

ای شاد احسن بونه دقتدر دیدم دیدی
آزاد کاه روح روان کدرر سنگ

اول دمکه اولدی خط رخ بای آشکار
تکرار ایلدی بنی مجنون اونو بهار

باغ رخ کده بونه چندر دیدم دیدی
محصول چشم اشک فشان کدرر سنگ

اول ماه عرض ابدوب بنه مهر جاننی
بولش تمام حسن و ملاحه کمالنی

بوتافه ابجره مشک خشندر دیدم دیدی
دام جنسونه دانسه جان کدرر سنگ

دس ساز اولوب اودلبر حاضر جواب ایله
مستانه بزم بادده کجف شراب ایله

حرف وصل نه کونه مختدر دیدم دیدی
شام و مهره ورد زبان کدرر سنگ

یولدم اکر چه رشته جاندر میانی
چین عتاب ایله کور بیک ابرواننی

ابرور کده بونه شکندر دیدم دیدی
مشق جنونیه ابکی کاهن کدرر سنگ

وصف خط عذارین ابدوب بشفه برنگاب
دندان صدحتنده و پروب نظره آب وتاب

طعم مکرکده در صدندر دیدم دیدی
حقا نظم کنج انها نکدرر سنگ

ساق نامه

مر حبا ای جام مینای می یافتون رنگ	دوری کسون سندن او کرسون سپهری درنگ
مر حبا ای یاد کگار مجلس دوران جم	آروی دولت چشید و آبین پشتک
مر حبا ای شاهد عشرت سرای میکده	دختر یو مغان همشیره ساقی شنگ
سارین اول روح و روان مرده اندوه و غم	سا که نسبت چشمه آب خضر عین شرنک

(سنسین)

سنسین اول سرمایه بازار سوق اهل عشق
سنسین اول پیرایه حکمت که فیض کاملک

جرعه که ورمزدی جان هر عاشق افسرد دل
می دکل روح و روان مرده غمین هله

عالمک جانی دکل سن روح عالمین هله
روحین نقد روان عاشق دیوانه سین

آب حیوانین باخود اهل اب جانانه سین
اعاسین صبورند رنگ رو به امانه سین

لااله سیراب باغ بزم عشرتخانه سین
روشنای بخش قلب ساغر و پیستانه سین

دختر رزمین ولی عقل آمده مر دانه سین
مجلس رندانه محرم غیری به یکانه سین

بکره عز بر کشفه هیچ کشفه عالم وار سنگ
روح سین القصد راح اولما کده شهیدم وار سنگ

جرعه می نوش ایلر غصه دن آزاده در
شاه و درویش و کداهب فیض کده دل داده در

اهل دل آباغ که بوز سوره کده آماده در
کیمی صلیح اوزره ستانک کیمی فوغاده در

هم کدورتدن بری هم غل و غشیدن ساده در
وار ایدسه آرزو کدروت ساغر میانه در

آتشه بانسون کرک خرقة کرک سجاده در
مجلس ارباب دل بر خطه سنسین اولسون

حرمتک انکار ایدن عالمده حرمت بولسون
بن هله بر سا که بکر یار و همدم بولدم

فطری نوش ایلانده ذره چه عم بولدم
انلرک دانی خصوصاً کیفی کم بولدم

هیچ اوزرم خاصه سندن غیری محرم بولدم
نوبه تک بنیادینی خاطرده محکم بولدم

نوبه بی هیچ اختیار انجش بر آدم بولدم
داسک شادر مجلسک غایبده هم رندانه در

هر نه دیر لسه سنگ حقکده هب افسانه در
حکمی انکار ایدر واعظ حفاقت بونده در

کشف جان بخشک که چشم جانانه راحت بونده در
عاشق بی بیماری رانده غرابت بونده در

نفی

مرد اندوهه سوز بوق جان باغشلاز صحت
 کرچه وارک صرف ایدرسین سن کوکلر آلفه
 اهل حکمت بیاطش بوآنه دک کفیتک
 سگری شربندن اعلا سین هله اهل دله
 حاصلی هم مشرب اولک باره شور رندان ابله
 نفی بیماری کل کفکله احبا قبل بنه
 خاطر محزوننی غدن میرا قبل بنه

ترجیع بند

کینور ساقی اول می که صبح الست
 می کیم قبلور فوبالار جام آرا
 اینست سرگذشتی که بوکون منکا
 می المافقه بیرمغان جذبه سی
 فلیاب خرقه می رهن و طرفی نینک
 کیلور ایدرم اینکیم دایم ابله
 که آگاه اولوب توش نوشو مدین قبل
 شکستیم منیک آنجه ایرماس ایدی
 چوسبندی سبو چاره تا بیدیم
 خرابات آرا کیردیم آشفته حال
 می ایستار کا ایلکیمدا سینگان سفال

کینور ساقیا مژده جام دن
 بوکاشن کلیکا جو بو قدر وفا
 چو بوق شام هجران خار بغه صبح
 خلاص ابلای اوزنی می ونقل نینک
 بولای ویر بیر بغه انداق مرید
 کبرای دیر آرا ابله مجنون و مست
 سالای برعلالا خرابات آرا
 خرابات اولما غلیم زاهددا
 کبرو قبلغالی می غه چون قلادی
 خرابات آرا کیردیم آشفته حال
 می ایستار کا ایلکیمدا سینگان سفال

سفال ایچره ببر جرحه لای منکا
 کتر ما کتا خود بین اغ زنجی دن
 ایرور جام کیتی غابی منکا
 قانی باده بانسکلخ دوا منکا

نوابی

چومین دیر پیری وفا سیدا مین
 فلک دین جفا پنه ای مغیبه
 طرقت سلوی فی کسب ایشکالی
 بورون زهد و تقوی فی ایلاب شعار
 یارب خانقاه ایچره قبلدم مقام
 یاقب خلوت و ذکر و سجاده فی
 بولاردین اوزومنی خلاص ایلادیم

فلک دین بیشعاس جفایی منکا
 فی غ سبندین اولسا وفایی منکا
 هول کون که بولدی هوا بی منکا
 دیدم کیم بیشکای صفایی منکا
 یومنی خود اولدی بلای منکا
 ظهیر ایتی هردم ربای منکا
 کتا حاصل اولغای فغایی منکا

خرابات آرا کیردیم آشفته حال
می ایستار کا ایلکیمدا سینگان سفال

تیلار مین بودیر ایچره کاشانه
 بو خجخانه صحنی داغی می فروش
 آنیک قره المینی کوپ آلیدا
 سمنبر لار ایچره پری چهره
 منکا کامی اول بیرمه می بیرله جان
 ایرور تیلبلک دین ایشیم تون و کون
 ایچمه مفلس ایستادیم می اوچون
 ایشیم کیم قیلش شایر دیر
 بوکون آجیب اول میکده ایشیکین
 خرابات آرا کیردیم آشفته حال
 می ایستار کا ایلکیمدا سینگان سفال

یشه بولیشام عاشق و زار هم
 مباحات اینیب درد کش لبک بیا
 صراحی بت ایلان آغریده
 بولوب می غه سجاده و خرقه رهن
 فسادیری ایچره قلندر صفت
 پری چهره اطفال نینک ناشی دین
 منی عشق دین اورناکان مغیبه
 چو بیلدم که بونوع بیرله ایرور
 ایرور چونکه بکرتک لبک شرط عشق
 خرابات آرا کیردیم آشفته حال
 می ایستار کا ایلکیمدا سینگان سفال

قنی ساقی کلزارم منیک
 فراقی ایچره کوپ محنت و در دورنج
 که جان قصدی ایشیم خارم منیک
 چیکب تورتی خاکسارم منیک

خوار ایکا کیدک ولی کورما میش
بوخیل بلا دومی غسه اول اول
کوب و آزدن تواسه می پرورد
بیستورسه قدم باشیسه مغبه
خسراوات آرا کبرکاتیم ای فقیه
کجه خاتاه ایچره سرمت ایدیم
خسراوات اول نوع آشفته کیم

خسراوات آرا کبردم آشفته حال
می ایستارکا ایلکیمدا سینغان سفال

منی می بس آشفته حال ایسلادی
باشینی کوب اطرافیدای می فروش
چاشمه کدق می بطی دیک منکا
سوکش ای کیم عین ادبار دین
می لعل التون فدیج شکلی دیک
قدیم دین فلک عاقبت خرقه سین
سهر اطلسی در کوی آرا
می ایستاردا ادبار و آشفته لیسق
خسراوات پیری چو رجام اوچون

خسراوات آرا کبردم آشفته حال
می ایستارکام ایلکیمدا سینغان سفال

ینه درد کش مین مباحات اوچون
کیتور ساقیا باده آغز بغه قوی
نی هرأت بلکیم قوباشی که فیض
منکا زاهدانی بی سرزنش
ددم بخشیراق باده اول زهد دین
منکا باده دن بولدی نی وجود
بولوب تند مسجد ساری قبلدی عزم
مناسجات ایلیب کبردی خلوت آرا
کرامات مین قبلدیم اولظه کیم

خسراوات آرا کبردم آشفته حال
می ایستارکا ایلکیمدا سینغان سفال

ینه باشلا میش باده ایچماک حبیب
ایچارمین ولی قان نیدین کیم ایچسار

نی غمکش و جان زاریم مینیک
که میخاه بولغای حصاریم مینیک
فداسی آتیک بوق و باریم مینیک
ایرود جوهر جان نشاریم مینیک
وین بول دی راز داریم مینیک
بو کون می سیر اینی قراریم مینیک
ایلیکدین باریم اختیاریم مینیک

خسراوات آرا کبردم آشفته حال
می ایستارکا ایلکیمدا سینغان سفال

بو وادیده بخون مثال ایسلادی
اوزوم جسمی دیک باعمال ایسلادی
خرد بلبلین کنتک و لال ایسلادی
قدیمنی بولک آستیدا دال ایسلادی
بوزوم سارنج اشکیم نی آل ایسلادی
چیکب رهن جام زلال ایسلادی
مینیک کدویم ایسی شال ایسلادی
منکا جام سینغان سفال ایسلادی
منی مونداغ آشفته حال ایسلادی

خسراوات آرا کبردم آشفته حال
می ایستارکام ایلکیمدا سینغان سفال

بریب جان هوای خسراوات اوچون
دی کیم اولوب مین بومرأت اوچون
آنکا عالم ایرور بارجه ذرات اوچون
می ایچما آنکا صرف اولغان اوقات اوچون
که فیاضی کبشی شهرت و آت اوچون
سینکا زهدنی قیلانی ایسات اوچون
منی قارغابین دلب مناسجات اوچون
باسالغان ربانی کرامات اوچون
ریاضی دین دفع آفات اوچون

خسراوات آرا کبردم آشفته حال
می ایستارکا ایلکیمدا سینغان سفال

منکا ایچمای اوانا بومر و شکیب
حییم یسه باده هر دم رفیب

نصیب منیک بولسه قان یا نصیب
بولوب زاغ و بحرم ایرور عندلاب
کبشی یلکازنار و اساق صایب
سایب رخنیز ایل آرا مین فریب
ایلاب قدح بمرله بیدیم فریب
خسراوات بولیدا بولدوم نشیب
کبرار ایردی سرمت محمود حبیب

خسراوات آرا کبردم آشفته حال
می ایستارکا ایلکیمدا سینغان سفال

نیمون می یسه بولماسون القیم
نظر ایله یوکار که وضعی غمه
قوباش بسوق که برذر ما عین
نی کله کعبان بولدی نی کیتا کیم
نی کسب عالم اینی حل مشکلم
ناپای دلب خبر او شوم و قصودین
نی قبلدی بودریم صلابی حکیم
نی فیلسافعه پیرامر دین حاصلیم
مینیک باشیسه بس قاتیق نوشتی ایش

خسراوات آرا کبردم آشفته حال
می ایستارکا ایلکیمدا سینغان سفال

ترکیب بند

وی عذاری کل نسرین هزار اهل نیاز
یوقالی کور نور چشم سیهانکه براز
بوکا طافنی کاورغیری به اولدک همراز
بنی پامال جفاغیری ایدرسین اعزاز

نظر ایل حال بریشامه بر کمره بزم
بایبور نار فراقه کله سرابا بدم

خار آزار غمک جامه بکدی ذرا
آه عجب بولسه کک بوسم نارجا
نه صوچم وارسه اقدم کرم ایت قبل آنها
کونکه کیمدی هیچ ایلدیکم و او بلا

نافله ایلشم صدق خالصم ابراز
به به بهوده ایش ایلدیکم عرض نیاز

ای نهال معن حسن خرامنده ناز
روی کاوی عرقنا ککه سوز بوق ممتاز
غزل افسانه به مائل اودخی برغراز
نجه صبر ایلیم ای آفت پیکانه نواز

نظر ایل حال بریشامه بر کمره بزم
بایبور نار فراقه کله سرابا بدم

بشورغیری امان ای کل کارار جفا
خنده ساز اولوده در حاله هر دم اعدا
بنی رستم مخالفده می کوردک آبا
آه و فریاد و نیازم از اغری سکا

نافله ایلشم صدق خالصم ابراز
به به بهوده ایش ایلدیکم عرض نیاز

نیجه آه ایلم قلبی جای ایندی کدر
دل دیوانه ده اسباب مسرت نه کدر
بیلز آیین ترجمه نکهک ذره قدر
دل نالاعه هر دم نه بو خصمانه نظر
دمدم کاری همان جور ایله اندیشه شمر
کور مامش سنجین ظالی بر چشم بشر
کوستر هر نکهمده بکا بر نقش دگر
کدر مبدن الم حزن ایله شب تابصر

طاس پر خونه دوز آغلامه دن چشمه

سنسز ای نور بصر فایده یاتور مژگانم

الامان ایسه ترجمه شد اقلیم فق
نه بر باد ایدور ملک دل جیش حسن
حسرتک نیلیم آه اولده درسوز افکن
کور بنور چشمه کلغن کی صحن کلشن
مبدن انجندک افتدم بکا پلندر مبدن
عاقبت غمزن و نفاق ایلدیر می دشمن
سبین سوبله نه کوسدک دل بچساره به سن
سوز هجران غمکله بشور یالدم بن

سن طرور کن کیم بن چاک کر بیان ایدیم

کیمه دردم دیه بکیمله افغان ایدیم

دیمکی که سکا یار اولم ای عاشق زار
وصلتله سنی مسرور ایدیم بن هر بار
حدندن کوروب آتشلره یانسون اغیار
صکره اولدک بنه اعدایه همایل ونهار
وعد که طور مدک اما بنه ای کل رخسار
ایلدک نیلیم آخر بنی رنجیده خار
بستر غمده یاتور کن نیجه دملر بیمار
انجندک حالی بر کمره بنم استفسار

بوییدر سودیجکم عاشقه آیین وفا

غیر ایله همد اولوب بنده که یک درلو جفا

بارک الله کوزلم لطف که شان ایندک
لطف ایسه اتیق اولور طوغر بی احسان ایندک
بر زمان بازده لشکر هجران ایندک
بر زمان آغلامه دن دیده لم قان ایندک
بری حسرت ایله آتش سوزان ایندک
جکرم نار فراقک ایله بریان ایندک
یتیم نلدیکم شوبله که کریان ایندک
تیشه غمله دل حاصلی ویران ایندک

نلر ایندک نلر ای عالم حسرتک شاهی

کافر اینر بکاسن ایلدیکنک والاهی

طالعه بکا یلدم که عدودر الآن
هله یختمدن ایندک الیزم بن درمان
جرخ ایسه ایندی بنی کندی کی سرگردان
دخی نیلر بجای عکس دونوب بودوران
باری سن ایله کهمی شقت آبادشمن چان
کوشه غمده براقه بنی زار و نالان
ایلم حسرت ایله یومصر عی اوراد زبان
بنی کمر بنده ایدر سکه بنه اول خندان

دعزم واصف نائده کی زار اوله سین

بد دعا ایلم صاخ اوله سین وارا اوله سین

مسدس

بار مجبور اولان عاشق اوله من بی اغیار
باغ عالمده اولور کل دیکن آزرده خار

(هیج)

هیج عکفی خسرتان کورمه برک انجصار
که بهسار فسرخ وگاه خزان اعداد
قنی اول ذوق وصف کاولیه انجای خیار
نه می شوق ایله شاد اول نه المدن بیرار
نشسته بولسه کشتی کر کفه اویوب بر تفریب
شسته رنج خسار ایلر اوساعت نادیب
زم طالعه بو وادیده قورلش ترتیب
ذوق وغم شوق وحن بر برین ایلر تعقیب

قنی اول ذوق وصف کاولیه انجای خیار

نه می شوق ایله شاد اول نه المدن بیرار

طالک بر بوله دگر قوری خیل وحتی
اغدا اقباله هوس کندینه خوش کور بودی
آت کولدن املی کور مبدین ناللی
نه نوای نغمی دکه جهانده نه غی
قنی اول ذوق وصف کاولیه انجای خیار
نه می شوق ایله شاد اول نه المدن بیرار

فلنک مزیدی بودر خلسه برسم عادی
کاه قیدغم اندوه کهمی آزادی
اوله من هر دم وآن نغمه شوق وشدای
نی کی داغ درویند قونهی فربادی

قنی اول ذوق وصف کاولیه انجای خیار

نه می شوق ایله شاد اول نه المدن بیرار

فکر آلام کندشه ایله اولوب دل افکار
ورمه تک وجهی ندر آینه قلبه غبار
غم مستقبل وماضی بی عبندر تذکار
کار مردانی بو کوندن نه لازم افکار

قنی اول ذوق وصف کاولیه انجای خیار

نه می شوق ایله شاد اول نه المدن بیرار

جمع ایدر وارمیدر اقبال ورفاه وجاهی
ایتمه عالمده عبت بیه بوآد وواهی
مشر بنجه کیم اولور نائل خاطر خواهی
بوآد هر کشتیک برالم جانکاهی

قنی اول ذوق وصف کاولیه انجای خیار

نه می شوق ایله شاد اول نه المدن بیرار

واصف عالم دیدیک دایره یختندر
خلقت الفت دیو ایندی عبت کافتندر
مشر اهل مرونده وفا دختندر
ذوق ارباب یختنده الم عادتندر

قنی اول ذوق وصف کاولیه انجای خیار

نه می شوق ایله شاد اول نه المدن بیرار

مسدس

کیم اولور زور ایله مقصودینه ره باب ظفر
کلور ایسته ظهوره نه ایسه حکم قدر
حقه نفو بعض امور ایت نه الم چک نه کدر
فیل سوزم عارف ایسک کوش قبولیکه کهر
مختی کندینه ذوق ایتددر طالعه هنر
غم وشدای فلک بوله کلور بوله کیدر
ره عرفان حقیقته بودر داب واصل
مطلبی ترک ایله در منزل مقصوده وصول

نهایش کامه نه اول قطع امید ایله ملول
 محنتی کندینه ذوق ایته در عالمه هنر
 غم وشادی فلک بویه کلور بویه کیدر
 ظاهر حاله باقوب ایته دخیل بر فردی
 کنیدی حالجه اوور هر کشیک درد دی
 محنتی کندینه ذوق ایته در عالمه هنر
 غم وشادی فلک بویه کلور بویه کیدر
 سنی واصل ابد من شهر مراده بو کیدش
 قویو یکه نه لکی مرشد راه ایله یاش
 مجلس عشق و محبت ادب او کرن آتش
 یارن خاطر اهل دله شکو دکل ایش
 محنتی کندینه ذوق ایته در عالمه هنر
 غم وشادی فلک بویه کلور بویه کیدر
 رزمان نغمه فی ناله مه نسبت نیدی
 ذوق فهم ایلامک غدن اوده لوده ایدی
 نالشی مهر محبت ایله یانم اربدی
 کیم غدن بو کالوب درد می یانده دیدی
 محنتی کندینه ذوق ایته در عالمه هنر
 غم وشادی فلک بویه کلور بویه کیدر
 دکل بر برینی ناسک عبیدر فصلی
 المث عن اصل عالمه المیدر اصلی
 فالسوزن ذک ندامتله درونک باصلی
 واصفا ذوقه باقی یوق غمک اصلی فصلی
 محنتی کندینه ذوق ایته در عالمه هنر
 غم وشادی فلک بویه کلور بویه کیدر

مخمس

یارا دوب حق بکار راهبر آگاهی
 جان و دلدن یو بویه اولدم آنکه راهی
 بنده حلقه بکوش ابتدی دل کراهی
 عابد و فاسقه مولایک آجیق در کاهی
 نشکل آغلامیم اینکیم انجیم آه
 یلورم کیمه ددیوق بنده اولان جرم و کناه
 صافوزم عالم ایدر دخیل وطن واکا واه
 کوروب آلوده بنی ایته حقارتله نکاه
 بنده بویه قبول ابتدی ارنلر شاهی
 دردی اولان اولور البته طبعه محتاج
 دردمه دردم اولور اوور ایسه بنه علاج
 خسته دللر و پرر اجزای اطیابه رواج
 اوله مادام ارنلر قیوسی جلوه کیم
 باب مولایه چیتار طوغری بنم شاهرم
 طوغری بدر حقه اوزم دکه کچ اولور کاهیم
 اوزمه اوزمه یوزمه کثرت جرم و کناهیم
 بنده بویه قبول ابتدی ارنلر شاهی
 ایلوب محض کرم بنده بیچاره سته
 فیض همتله مدد قیلدی بو آواره سته
 مرهم شفقت و لطف اوردی دلک ناره سته
 باقوب حاصلی و اصف بوزمک ناره سته
 بنده بویه قبول ابتدی ارنلر شاهی

ترکی قطعه ل

سزک ایچون او بالکز دکل آ
 یاسزک ده حلالکز دکل آ
 سزک دکلده طولاشمه دن چانا
 اصلح الله شانه ایدنا
 بر بری رومین تحمل ابد من آدم سکا
 یوقسه ای سرور و نام یوقا دیم سکا
 قلوب مزاده بر کیده اولدی طباب
 مکر جناب صدارتینه اوله راقب
 ایل ایچون چونکه ایدر هر بری نفس انعباب
 برینک فکر و المله کوزینه کیم من خواب
 غم ایشد بکجه اینیک فریاد
 دبیدی بواش ایچینده براسناد
 تانیا بویه دشمن اولور شاد
 دین بولنده باش و پرر برمر دررور یوقیدر
 جنگجه آت او بنادر فرزانه پرار یوقیدر
 آشنال زهره سنده برشاور یوقیدر
 عرصه عالمه بر مرد هزور یوقیدر
 درد مظلومان سوال اولرمی محشر یوقیدر
 دهر ایچینده امتحان اولمش سندر یوقیدر
 باد صرصر کچی برچایک کوزر یوقیدر
 بزدن استمداد ایدر سین سنده عسکر یوقیدر
 خصمه قارشوشمیدی آت او تانمعه بر یوقیدر
 لیک سندن داد آلودر پرداد کستر یوقیدر
 صافله مک دختر رزی کوره لم
 نوله همشیره من دکلده بزم
 کبر دیلر پر پرینسه کیدر
 قیلدی اصلاح آرا لارین شانه
 بن دکل مقنون حنک مبتلا عالم سکا
 مقتضای طالعیدر دور ایدن سندن بنی
 کرم مقاطعه سی تازمان حاتمین
 کیم نقود عطایای ورائی اله جق
 فرق اولنلر خراطه حونه دن اهل دنیا
 شو قدر وار که او پور هر کجه راحت برینی
 سزه بشدن نصیحت اولسون کیم
 ابکی درلو ضرر مفسر در
 اولای بویه دوست غدن اولور
 آلدی اطراقی عدو امده عسکر یوقیدر
 خصم دکلشی او بونده رخ شهاب ایدر
 بر عجب کردایه دوشدک چاره سز قالدق مدد
 جنگه همایمن او اوب باش و روپ باش آلفه
 رفع یدانه نکاسلدن غرض نه تبلیوز
 آتش سوزان اعدایه زمه کیمرکه
 در که سلطان مراده نامه من ابصالته
 حافظا بنده امداد ایتکه اری یوقیدر
 دشمنی مات ایتکه فرزانهیم بنی در ایدک
 کرچه لاف اوردقه یوقدر ساکاه یا یلور

مر دك دعوى ابد رسين بوختلك ندى
رافضيلر آلدی بغدادی تكامل ايلسدك
بوخته شهرين ايمانكلكه ويران ايلديلر
بختكرين سلطنت احسان ابدن پروردكار
رشت ايله جند اسلامي پریشان ايلسدك
عون حقيله انتقام آلفه اعدادن مكر
رعلى سبرت وزرى شمدى سردار ايلدم
شمدى خاليجي فباس ايلرسين آيا على

سلطان سليم اولك فوتنده سويلمشدر

آز مدته چوق ايش ايش ابدى
شمس عصر ابدى عصرده شمسك
معرفت كچه كه بكر ابدله لازمدر
اهل علم اوغلى اولوب مدرسه عالمه
خاطر شا عر آيكنه كى
صنيجي غافل اولمادن كى
اى سهى سروكرم باغ جهان طور دقيجه طور
ذاتكي فطش سنون خيمه اقبال حق

بغداده دوشه رهگذرك اى نسيم صبح
كشنى افندي شمدى امير كلامدر
عالمدر در طبعي طبعي افتدنيك
قبضى افنديكده مقررى كلسديكي
داعى افندي اهل كمالك ظهيردر
واردي بانه شعرا دفتري بكك
اندن كچوب نجسس ياران سابق ايت
وار احمد حريري به زدن دعال ايت
فرس قديمي بيلده افراني اولميان
ساكني كربلا، ككلاي خوش ادا
كل كبي عهدي تازه غرلار ابدري طرح
نارنجي ديدكاري هب ينسه فضيلتك
زندى قنون شمرده استادى ينه

ابن كمال

وله

احمد پاشا

لادارى

روحي

خوف ابد رسين باري يلكده دلاور بوقيددر
حاكه خصم اولمى حضرت روز محشر بوقيددر
سند آيا غيبت دين و پير بوقيددر
ينيه بغدادى ابدرا احسان مقدر بوقيددر
ابشيدلر صالور سين بوخير بوقيددر
بنده دپرن وزير دين پرور بوقيددر
خضر و ينمير دليل اولمى رهبر بوقيددر
اى مرادى پادشاه هفت كشور بوقيددر

سايه سى اولش ابدى عالم كى
ظلى مدود اولور زمانى قصير
اهل علم اولر ايسه ينه بك اوغلى بكدر
جاهل اولمادن ايسه طوعدن اولك بكدر

صنيدن برصفا كهر كور بنور
باشدن اياغه نيشتر كور بنور
كلشن پزيت كون و مكان طور دقيجه طور
ياركاه نه قباب آسمان طور دقيجه طور

كور اولاكه زمريه اعيان نه دمدهدر
اول مقعر اماثل و اقران نه دمدهدر
دولتدهى اول صاحب ديوان نه دمدهدر
اول ذوق بخش قبض رسانان نه دمدهدر
خوشى كور اول مقرى قرآن نه دمدهدر
رفتدهى اوصاحب ديوان نه دمدهدر
كور شاعران قافيه سنجان نه دمدهدر
خوشى كور اول معاون حسان نه دمدهدر
عبد الرحيم اوثان سلطان نه دمدهدر
اول عارف بكنه دوران نه دمدهدر
اول عتدليب كلشن عرفان نه دمدهدر
كوبايى اول مورخ دوران نه دمدهدر
اول سرفراز نكنه كذاران نه دمدهدر

(حالى)

حالى بلك نه حالى عجب حور دور ايله
كل تامنى كيدر دى مى فى الجملة كشدن
دملر اوررى ينه ولايتدن اول سفيه
ملا شريف حق بوكه ذات شريفدر
ابدوب امين ينه تنج فغنائيه
آغلار مى كوزى ينه بوجور دهر دن
زكبي خوب شمر ديوب نصرتي به
اشعار سوزاك ايله حسادى آتشي
على كمالدن ينه دالم اوررى دم
كل كى نفدى مادح آل رسولى
كاهى مقام خضره واررى جبد هج
صنعت ساتارى شمرده فهمي دردمند
آهنك ايله اوقورى ندى غزل ديوب
درويش شجنى حضرت جومر د عشقه
اكافيه سى اور تالفك ينه خبرى
گيلله اكلتور اوله يار عز زمين
مجنون اولوب كزرى دخی دشت عشقه
غم بوته سنده اولدى يافدن خلاص
قاسم كوزن على كچور مى صفاليه
جمع مى اهل ذوقه ينه قهوه خايلر
ياران باصفا ايله عشرتدهى ينه
پروانه ايله كلسدى ابشيدك محمدى
رهان بزم سوزا اكلاديقنه سكوتنى
استاز احمدك صفره وارى نيتى
طرزى مر بدم ديورلك اتسدى صنعتى
سافى قهوه خانه سنده كل كى نجف
صداى كچرى كوشه سنده قهوه خانهك
واصل ابدوب پور قهوى زدن دعال ايت
يارانه سويله جان وكوكلدن دعادهدر
هر فته بو عالمده مادامكه زائلدر
يارب نه عجبدر بسودار شفاك هب
اى كو كل آه ايله كيم آه ايلك هنكا ميدر
آر بلور بدن بو كون حالم پریشان ايلوب

(۷)

لابق دكلدر آكا نوزندان نه دمدهدر
طرزى باشنه ابدى مى درمان نه دمدهدر
باينيه جمع ولورى مر ديان نه دمدهدر
ايلرى خوش فوبلاك الآن نه دمدهدر
دبرى نظيره اوستخندان نه دمدهدر
اول باغرى خون و ديدنه سى كريان نه دمدهدر
ايلرى ابشيدنلرى حيران نه دمدهدر
باقنده مى اول آتش سوزان نه دمدهدر
دبرى غزل اوبى سرو سامان نه دمدهدر
اول دردمند زار وريشان نه دمدهدر
اول طبعى رشك چشمه حيوان نه دمدهدر
صحنه مى اوصاحب دكال نه دمدهدر
يليلاور مى كاه او خوش الحان نه دمدهدر
ايلرى كونده جاني قربان نه دمدهدر
اوقورى بولدين اوغر نخوان نه دمدهدر
خوش حالى اوشاه قسيران نه دمدهدر
بولدى مى ايلب سنى اوغريان نه دمدهدر
ملاحسن او مخلص خويان نه دمدهدر
ايلرى اهل ذوق ايله سيران نه دمدهدر
واررى جسر سيرنه ياران نه دمدهدر
يزنده سن آكا مى على خان نه دمدهدر
روشنيدر اوشم شبستان نه دمدهدر
واررى قهوه خانه عثمان نه دمدهدر
اولسون آكا سلام فراوان نه دمدهدر
حاجى قومشدر آدن اوشيطان نه دمدهدر
زمن ملوب وررى كه قنچيان نه دمدهدر
باينيه جمع اولورى ظريفان نه دمدهدر
كور جله اصفادهى خلان نه دمدهدر
ديرلر سساكه روحى بيجان نه دمدهدر
دالم صانان احوالى مجنون نه مائلدر
عاقلارى مجنوند مجنونلرى عاقلدر
اى كوزم فان آغله كيم فان آغلق ايايددر
اولكه كوزورى كوكل مطلوبى جان آرايددر

صبا بك

فضول

فصولی	راحت استر طبع محترم عبادت سر تمر بوسیدند که گز آسان اولوب اسلام صعب
وله	خدمت اهلین سیم وزرور مک حاصل خدمت نبی ولی
نسب	داستان استغیا دن سوه ظن کلدی بکا طونکه بونلر وارایش اما فلک محو ایشان
نوابی	چون غرض سوزیدن ابرور معنی آنکا سوزجی حاین بلقه باقی سوز حایفی
وله	لعلیدین جانیسمه اوتلار یاقیلور مین وفاسی وعده سیدین شادمین
نورس	چسوق ریاکار وارولی کورینور شکل یخساره دن قیاس ابله
افندی	شمعدی حافظ اودر زمانه ده کیم کیسه بی دلتک آزار اتمه سلطاناق بود
لا	کرچه هر پردر وارد بر طیب چارساز ارزان مناع فضل وهزنالوریه کیم
لا	ایسای وقت هر هنر آفرین ورر ملیا بحر امل هر جاهله کردایدر
لا	برقاوی بی ایدر سه یلک قبولر کشاد پاله لکه اور خسار آله در کتور
لا	خط سایه توبه اور قاص عشوه پردازک (سکه نحاسیه نهو زنده سوبلشدر)
لا	اشک حرماندر عقاری هر کک کچمده زریه شمدی نحاس
لا	خیلی زمان مروجه جشان ایدم ملک دله بنده سلیمان ایدم
لا	چیز کیم سوخته زنجیر نسلل دیدیلر غنیه امل شکر خنده سسته کل درایکن

ضیایک	ایسکام قدر تخلف اینز چون چرخ فلک توقف اینز
این کمال	منصده بر اولسه دخی کر عالم وجاهل التون ابله فرضا که برابر چکله سنک
حضرت ملا	دست کوتاهمزی انعامش الله رسا یز ورسونمی خدا آب حیات توفیق
غباری قدیم	ای غباری سنک اشعار که هیچ مکر اول کاتب مستجیل کیم
غزالی دلی برادر	صافه کر کیم دیار غریبده دور اولور کرچه کیم احباند
فصول	هر کیمک وار ابله ذمتده شرارت کفری کر غاره طانی قزل فان ابله رنگین ایشک
منیف	ایسک طسوطی به تعلیم ادای کلمات هر اوزون بولی شجاعت ایدم تلزده عوی
لا	نیجه برایشک فرافکله بر اولسون کوزمن کاکاک آج رخ رتابی کوستر جان
ادرنه لی علی	منع انکه تیغ شمشیر کردش چرخ دفع ایلکه تاو کئی قوس قضاتک
لا	علیا حال رجال دولتشک دبلا رندن سیم وزر اسک دکل
لا	اوماهرو بی عجب کوستر می باک فلک قنی او عهد حقیقت فنی اوتاز ونباز
لا	هر بمتک زدن بویه بی نقاب سنک کهی میسایکی قوجدر کهی لک اعدر
لا	شیدا تر ایلدی بی خو پرده کردنک اولسون وپال بوشکه پردانی سوبلم
عارف سلونیک	الله برادر ابکی جهان وحدت اوزره در توک ابله ماسوایی کوزت سرو حدی
لا	ای غمزه سسویه زخم دلدن زبانم اول ای اشک دنده نده م ناره ددی

خبر و شرجه حقه راجع در
 الهی اختیار جز بند
 او اورا ساز ایشه فارشته دیو
 جاء فتوی فارشد رب جبر
 ممکن ایشه سالوک راه خلاص
 ایجه لم ایجه لم شراب ایجه لم
 آخرتد اولور شرابه حساب
 صوراره سر کدشتدن بتم شهر مدبارتم
 قدیمی آتار دن کوروب بیگانه لک رسمن
 محبت قصدی هر پر آدم ایله
 محبت قصدین ایتد کده کر کدر
 فصل انزایسه ترک ایده سین
 و کر نه صبر ایدرسه فیت اولمز
 محو اولوب کتمز مرور دهر ایله باقی قالور
 صفحه عالم نه آلیق کاغد اولور آتسه
 ای کو کل سخن چنده لب دریا صبرین
 بوقسه بد بشاری ایچو یوقی سرو اولیچ
 در آل عبادر علیانی ارباب ایمانک
 آکوب احوال سبط احدی عشر محمد
 نور محراب هلال اول مهک
 سجده ایلرسم بوعیده واریری
 تجلی برق اورر برر سواد داغ جانندن
 بن اول فیض بهار گلشن نور شهودم کیم
 نوله هم فیض عیسی اولسه خاک پاک اندیشم
 صفای جان و دل رشده در بوی نسیمدن
 بتم اول بلبل قدسی صغیر باغ فطرت کیم
 بتم اول باغبان شعله تخم وریق حاصل کیم
 آکور کرو بیان بوی وفا کاتخل طبعمدن
 بن اول وحی افکن نظم که صیت شهر جبریل
 بن اول اسرار کوی نسخه ام الکتاب کیم
 سواد مشرق اول عالم جود و غنادر کیم

۷
 ف حکمتک
 نسخ الاسلام
 یدزاده عبد
 ار حن جللی
 نجائی
 ابن کمال
 وله
 والسعود
 ضیابک
 وله
 بلا سلی
 غالبک

کیمه نك اختیاری اله دکل
 لیکن اول داخی هر محله دکل
 نصیح و پند ایلندی اسلام
 شورده دوشدی جمله اوصاف
 کبر مسون بو طریقه اخلاف
 نیجه بر کار کبی آب ایجه لم
 بزانی بونده ببحساب ایجه لم
 بو یاد ایلارده قائم نیجه درده مبتلا اولدم
 وفا مدینه بیگانه له آشتا اولدم
 د کله رطافه حسن اددن
 طارلدوب صینایه سین بر سیندن
 محبت زائل اولور چون غضبندن
 اکابوز یک غن سیم و ذهدن
 خانه ایله صفحه اورا فده مزبور اولان
 رنفسه نشفایدرب اوسته مسطور اولان
 بر صفحه ایده کور گاهه سین دیدان
 نه بتر سخن چندن نه چقشار دربان
 قوصوقی غیرت سفیا نیاله مستغیر اولسون
 بزید و فومنه کیم لغت ایترسه بزید اولسون
 تجلی اولدی بوشب بدر اولدن
 قدری کوردم ایله قدر اولدن
 جهانه طور عشقم نور آمار هر گلستاندن
 شمع لن ترانی جوش ایدر باد وزانندن
 سر پای روح اولور ساری هوای دلتانندن
 حیات جاودان بر رشده در آب روانندن
 کلور پروازه مرغ عقل اول آتشیانندن
 مه و خورشید ایکی کز کدودر بوستانندن
 اولور و حایان کلچین عصمت باغ جانندن
 اولور پیدا صبر بر خانه مجیز یانندن
 چقشار تفصیر بسم لله هر حرف یانندن
 سیمیا نر ایدر در یوز مور توتانندن

عجب بر جان فدای رما استغای عشقم کیم
 وجود آورده در جهرله سرالسر غیبندن
 صفای اتساع قلب ایله اول جوهر فردم
 دلم اول کور کجینه مهر خدادر کیم
 دل پرداغ ایله اول کوب افروز آسمان کیم
 عجب بر عالم آرا آفتاب عقل و ادراک
 ایشدنر کلام فاخرم فرط لطافتدن
 عجیبی عاشقانه بر غزلده ایلوب انشاد
 ایدر جوش اولور خون شهادت جسم و جانندن
 بلا ایدر بلاد اول فدر جسم زارم کیم
 دکاسر رقی اوران داغ دروغ موغوتندن
 سیدنا عشقم مهر و انجم صانع کردونک
 بن اول آلوده دامانی عشقم که ای غالب
 اولور شخص فضا سرمت حیرت بکسه یانندن
 بن اول صحرانورد یوسف آمالم طالبه
 بن اول علوی نژد همتم اعمالی مادرزاده
 عجب بر شیراغ دودمان ملک قدسم کیم
 پز دنیایی اعجاز ایلدک نظم ایله ای خانه
 نوله باغ جهانده اولسه مهر و ماهدن مشهور
 اولش نشان تیر محبت چسوان ایسکی
 آملک تمام ایش اثر دانش اولمه
 ظلم بر کشته حاله ششدر اقبالده
 اولسون وارسته پیچ و ناب غدن کینه جو
 دیده عینک بلای ضعف ایله اله قدح
 صورسه لر عباد دردم مالک کیفیت
 بو طاق لا جوردی زربغت اوناقلک اولسون
 سلطان بحر و بر سین دولت سریری اوزره
 چرخ برشته همسر اولوب لوی عدلک
 لطف ایت عیدیک کل اوبارمر دی شمع
 سبوق سفال ایلدی دردن ایچکال تابانک
 ایلنک کاکبره فوقی نان و ماهش اوچن حاکم

ایدر پرورده عفتال همایی استخوانندن
 عدم معدوم در خجسته جسم بی نشاندن
 که ملک لاسکان بر نقطه در کون و مکانندن
 فروزاندر نجوم اتوار شمع باستانندن
 بولور جبریل راه عرش شوق که کشانندن
 که یسدادر سر با انجم حکمت آسمانندن
 صاورل سلسیل فیض اولور جاری زبانندن
 آتسم جوی حسرت دشت طبع مهر یانندن
 آجاریک لاله دشت کر بلا هر فطره قائمندن
 اجل ترسان اولور جهرله مرگ ناکهانندن
 عیاد در شعله مهتاب هر تار کتانندن
 طولشش اطاسی بر ریاری برق جهانندن
 که کل چشم آوریم مقوب کردگار یانندن
 بولور تور بصیرت دود شمع خاندانندن
 حلیل الله اومار خوان شفاعت میر یانندن
 یترمت اولدی عالم جام فیض جاودانندن
 بوقطعمه تازه بر ککدر گلستان یانندن
 قاشی کان و چشمی جهان بهلوان ایکن
 اولش هلال حسن ایله مهر جهان ایکن
 بخت زار حبله بازی پردوشش کوسرمون
 مار گهر مادیده الله کونش کوسرمون
 صمدن افشامه رک ناصحه دک افشامندن
 عالی کوردم بی لکن و رای جامدن
 مهر ایله میانکجه ایکی صلا غلک اولسون
 هر دم نسیم همت چاک اولاغلک اولسون
 سر منزل سعادت دایم فونا غلک اولسون
 بونیکه جهانه بازار چرخ غلک اولسون
 قول ایله کمال جام سلطنت جم دین
 نشاط نعمتی نیک نیک متنی حاتم دن

غالبیک
 دانش
 شهری
 ضیابک
 عیدی
 نوایی

ساقی لتور کتور یشنه دنگ و شرا بی
بن وار ایکی کرک بکا بو ذوق و بوصفا
ما یوس صحت اوله ندکلو مر یمن ایسک
اکتربولور دواسنی چوق کیمه دردینک
رمز آکها مفاد حدیث شریفدر
ایمانک کانه ایکی کواهدر
میل ایدر یو حسن ایله کیم کورسه ای کافم سنی
بیئل رحسته مانکین که ای قاشی هلال
اسیر یدر کشتنک کندوسری
کشی کیم صافلامیه کند و مری
کندوسن کورمه که بو قدر حاجت
زاده طبعی ایله ظاهر اولور

سلطان مراد
ثانی

نهادیک

سید وهی

لا

لا

لا

ترکیه رباعیلر

چاه مدانی جیم ایکی دالینکه فدا
تونی داغی عنبرین هالاینکه فدا
احباب دینکیر که خان و ماندن طمع اوز
نی کون و مکان جان و جهاتین طمع اوز
جان دین سینی کوپ سوارمین ای عمر عزیز
هر نینی که سیوماک اندین آرتوق بولماس
عالمده حضور اینکه بر دم بوغیش
باهب و ارامش آکلامدی بز یا خود
غریب دافرب نادمان بولماس ایمیش
آلتون قفس ایچره کر قهریل کل بولسا
کاشانه شاه دهره مهمان اولم
افسانده قهر چاه بابل اوام
هر که وصال یاری جویان اولم
خون آور اولور سده اگر دیدلم
صهبا ی نشاط دهری جویان اولم
پیر و ش اولور سده اسیر چه غم
مانند فلک همیشه کردان اولم
کر کرد سرد سرخار اولور سده
هر درده و پروب وجود گریان اولم
چاق ذروه بام آسمانندن دوشم
دلخواهم ایچون شوق ایله جویان اولم
اولور سده اگر دفع خمار غم ایچون
غریب غم خوشوب ضعیف و بیمار اولدم
سرتاه سراجل آشیدین افکار اولدم
روی دل نادان ایله خندان اولم
اولور سده فضایی غمده لب تشنه هلاک

نوابی

وله

وله

ضیابک

نوابی

درویش بلندی

حافظ

عازم

عزنی

عزنی

کلام یونی

نوابی

یعنی

بر مبعثك عشقه دوشدم ناکه
اصلاح پذیر اولدی کیتی بودل
ای رخاری آینه کر روی ناکه
کورسم سنی بدست تعافل او فورم
دل کشت ابدک دشت امله ایوا
نه قوت رهساری ونه تاب رجوع
ای دلیم عصیان غریب اولدک آه
قورنقه گرداب خطر دن ذکر ایت
ایتر بزه اول شوخ ستم پیشه ناکه
یوق بارغی چکمه شمع طافتر
بر کیمسه دکل سر قدر دن آکا
لازمه اسبابه کوکل ربط اتم
آکوده اولوب جرم و کتله هرگاه
صدبار ندامتله دیرم شام و سحر
فریاد اوشوخ دزدیده ناکه
تسلم نجه اولور حال دل آواره
فریاد اولم ندر یوزدیده ناکه
اول خوف ایله ارواح مجرد دیرل
بارسن چکمدن اول ماهک آه
هب بن چکریم سجه جصور باری
اولسه نه عجب معتزل روی سیاه
هر عاجزه حول وفوت اثبات ابلر
حاضری ایدی بلم اوبداخته آه
جانم کله در کن یاقه جن کالیدی
هم جنس اولوب دیور فیه اول ماه
شبطاله ملک یعنی پراولش شمعی
بسمار کوزک هلاک ایدودر پی آه
بوصف ابله دنیای خراب ایدی کوزک
دیم ذقنک ثوب شفاغینک فی او پای
کل دیک بوزونک ایلان دوداغینک فی او پای
حق رجسته کیم چه جهاندراجی
عاصیله توبه در فیاضه شریع

ضری
عارف
عاطف
قامی
کبوتری
لیب افندی
نخنی
نبلی
یوسف مولوی
وحید
لا
لا
لا
لا
نوابی
ملایوسف

زنار سر زافنه بند اولدم آه
لا حول ولا قوه الا بالله
وی سینه سینی توجه ککه ماه
لا حول ولا قوه الا بالله
شهره سدادی قویوب اولدی کراه
لا حول ولا قوه الا بالله
اسواج بلار دن اولم اولم آکا
لا حول ولا قوه الا بالله
حال دنا اولمده کتیکه نیاه
لا حول ولا قوه الا بالله
ماننده ومعطیه جناب الله
لا حول ولا قوه الا بالله
یهوده کذار اتمده عرم ایوا
لا حول ولا قوه الا بالله
مرمایه صبرم ایدی جله نیاه
لا حول ولا قوه الا بالله
دنیای هلاک ایدی اول چشم سیاه
لا حول ولا قوه الا بالله
اولدی قدحکشته زارم کوناه
لا حول ولا قوه الا بالله
کیم ایلوب خانی هر خطه نیاه
لا حول ولا قوه الا بالله
پردغی ظهور ایدی یوقه ناکه
لا حول ولا قوه الا بالله
بن محنت غمیزله هلاک اولدم آه
لا حول ولا قوه الا بالله
کیم صاغ فالور ایلده برکه ناکه
لا حول ولا قوه الا بالله
کوز قاشینکا سورن بان قباغینک فی او پای
یوق یوق اگر دیسانک ایاغینک فی او پای
یوقعل ایله حاشا که اولم بن نانی
بن روسیه توبه لم دعوائی

ترکی غزلیات وایات

وار پر زمان ککه ناز پشیمان ایدر سنی
شور سرور که طغرل کبی باش اکر دی افلا که
مهرم که اولدی عالم روشن کونش کبی
اولدی زلفین دام ظل هما
شانه آورد فیه زلفنه جان در
بخشت بدما نفع تحصیل کال اولدی بکا
بودر موزم حکا ای رشک آفتاب سکا
کتوردی ابلنک وغره سنج روح آتش
هم جفادن انجور همه جفاکاری سرور
بر دیده کیم عین ادرک اوله ابلر
سواد روعرق شرم ایله اولور شنه
دهنک نخفه رویکه چونون تنون
قوفکر باطلی ال چک صلاح عالم دن
اتفات چرخ کورم نایجا بیکامیه
چرخده بلدر قدره باره وار اما که سن
دیده لردیدار که اغتر کفایت شرفدن
ایندی کیتی اثر ناله جانکاه سکا
بلنه طاش باصوب المش اله آهن عصا
نیجه ایلسون آینه مهر رخکاه عکسکی فرق
نه احتیاج که حاقی وره شراب سکا
شراب علی ایچون دوک آب روز نهار
شرابدن نه عجب اولمک اگر سرخوش
قاجار عنانی اندن شکوه حسنگدن
سنگ صیغه حسنگ کلام صابدر

بن شمعی سویلم اوزمان سویلم سکا
بانورل شمعی پست اولمش نه تاجونه کریدا
بر ذره کلمز ای مه نامهربان سکا
کورن ایدور که دام ظلهما
اصلح الله شانه ایدر
طوغدن مهر امل وقت زوال اولدی بکا
حرام اوله دل ستانه سحر شراب سکا
پشوردی حلت جکر ما حضر کباب سکا
مشریم اولدی بلاندر بلا یارب سکا
آینه امر وزده فردای عشا شیا
لسان حال حیا اعتذار در کویا
سوزده پیدو تکلمه نهاند رجا نا
سکامی اولدی مفضول حکومت اشیا
دشمن عرفان اولور البته نادان آشنا
مهر اوج حسن و آئین بکرمن انلر سکا
داهلدر سینه ده کوز کوزنکه پانلر سکا
مرحمت و برمدی حضرت الله سکا
کوی جانانی آزار دتره بکله غما
سن آفتابه مشایه سین آفتاب سکا
که اوز بیلاه سنی وردی آفتاب سکا
که دبدیم لب لعان ویر شراب سکا
بو طولزی لیلایله نیلسون شراب سکا
اگر سپهر برین اولسه هم رکاب سکا
که داغ صیب اولور خال انخاب سکا

اسعد پاشا
اصولی
جای
شهرزاد جم
جویدت قدیم
حافظی
جدی سیواسی
راشد قدیم
راغب پاشا
رشکی
روسی
سالک
سلیخ افندی
خضر اغا زاده
سوزی
شهری
صائب اصفه

صفوت

ضبابك

وله

وله

وله

طالب

عزت بك

عزوبك

فانضى

فضولى

وله

وله

هر زمان برومى و عذرا اولور عالم بويما
 آبروك دو كسمه هر نخل پايديك پايده
 رنج خاطر و برسون فرياد واه عالم سكا
 چوقدير سردر هوای زلفك اولوق روزگار
 سن خرام اينك كالور جوشه ملكر شوقدن
 هي نه سنبكين دلين اي كافر كه تاثير اينل
 نه آل ايندي عجب نشئه شراب سكا
 مرغ لاهوتم كه ناسوت آشيان اولماز بكا
 منعكس اينده طبعده نقش ككاشات
 رند عالى مشریم خمنه اندیشه ده
 بن د بلردم ايدم بجان ودل باره فدا
 بوييله در قاعده ورد هزار آشفته
 رند عشق اول نه روا اطللس چرخه منت
 اب جان بخشكه صد خسته دل اولسون قربان
 درياده ايدن اول در بكنشايي تماشا
 برديده ده كيم نور حقيقت اوله ايلر
 آينه صفت سير اوله مز سين بوضوردن
 لقمه غم كه كالو كير ملال اولدى بكا
 بوييله عكس انداز اولور سه صورتك آينه به
 اولسون جبريل نقد روح در كف مشغري
 هج جمع خاطر دن اثر كوردكي
 زهي ذالك نهائي اول نهائين ماسوا پيدا
 بلند و بخت عالم شاهد فيض وجود كدر
 كه ي طير اغاء ايلر حكمتك يك مهلقا پنهان
 دما دم عكس آور مرآت عالم فخر و اطفاف كن
 اي اولوب معراج برهان علوشان سكا
 ماه نودر بوخسه سن ايندكده سبر آسمان
 اي ملك سجا كه سندن اوزكه جبرادر سكا
 ورميان جاتن سكا بولماز حيات جاودان
 عالمي پروانه شمع چشاك قيلدي عشق
 جقمه يارم كچمدر اغيار طمشتن صافن

نو پيو افسانه ر پيدا اولور عالم بويما
 ميوه مطلب يا اولر يا اولور عالم بويما
 كالذارم سن همان صاع اول فدا جانلر سكا
 بر پريسين كسيم مسخردر سليانلر سكا
 يا نصل صبر اينسون انصاف ايله انسانلر سكا
 آهملر فريادر چاك كدر بيسانلر سكا
 كه سرخي مي اولور برده حجاب سكا
 طائر قدس زمين و آسمان اولماز بكا
 صورت و معنيد بر سرفهان اولماز بكا
 طاس معكوس فلک بر چرخه دان اولماز بكا
 بار ظن اينديكم ايندي بنى اغياره فدا
 بلبل دلشده زاري ايدر خساره فدا
 خرقة عصمني فيل خانه خساره فدا
 يسك فزال خلق اول ديدم بيماره فدا
 بي پرده افسط ايلدى معشايي تماشا
 آينه يوسف زلفايي تماشا
 اينك نقد عالم دنياي تماشا
 شير مادر كي مي شدي حلال اولدى بكا
 سيف غيرتله مقرر درد و بيم اولوق بكا
 يوسف دورا نسين احرا در غلام اولوق سكا
 بوقدر مجلسه او غرار بولك اي باد صبا
 بحار صمكه امواج پيدا فخر تا پيدا
 دكل بهوده اوراق بوغيكن ارض و سمن پيدا
 كه ي صمك قلمور طير اعدن يك مهلقا پيدا
 آنكيون كه كدورت ظاهر ايلر كه صفا پيدا
 بيره انش كوكدن استقبال ايدوب قرآن سكا
 قالدروب يارمق كتوروش آسمان ايمان سكا
 حق يلاور انسان ديمز هر كيمكه انساندر سكا
 زنده جاويد آسكا درلر كه فريادر سكا
 جان عالسين فدا هر لحظه يك چاندرك سكا
 سن مه اوج ملاحسين بونقص اندر سكا

فضولى

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

نای

نجاتي

چانك جوهرى اول لعل شكر باره فدا
 كوز لمدن دو كيلان فطره اشكم كهري
 چاك سنبده اولان عاتلو چكر باره زى
 جان ودل قيدي چكمدن اوزم قورناردم
 اي فضولى نوله كرساقلار ايسم جاني عزيز
 دوستم عالم منكيون كر اولور دشمن بكا
 عشقه صالدم بن بنى اند الميوب ردوشدن
 اينم سنك ملاشدن كيم آلوب جور مي
 هر زمان منظور بر شوخ شكر كر بكا
 زخاردن يك آغز اچدم اداي شكر كيم
 احقر بختم و بان كورك اول مهند كن
 كره اي دل بارا بچون و زوردي يوزمخت سكا
 اهل عشق آتش هجرانه ايلرين كيباب
 سنده دون كوردم فضولى ميل بحراب نماز
 غزه سن سوك كوكل چاك كركزي سكا
 آنشين آسمله ايلرسين بكا تكليف باغ
 عشقه قدر اول نشئه كامل كه اندر مدام
 اينل خلوت سمرای سر وحدت محرمي
 دوستلر فان باشر دو كوب قلدی بنى رسواي خلق
 اولماز هر فنده كيم اولدم كرفنار اولدن
 يك جان اولیدی كاشكي بن دلشكسته ده
 درلش رخسار ايله خوبان آچارلر كوكل
 شراب ناز كوردكده نيمغوب سكا
 جهاني ايتكه بر لحظه ده خراب سكا
 هزار باره دله ايلر كندن ايت ساق
 دو شردی منظره چار طاق نخوتدن
 سلام نائي زاردن مي انجمنك
 بوعالم ياي تامر كوه كوه بحث و غدر
 نچيون مقيد نار بلاي زلف اولدك
 بوله مادبلر آرايوب شيوه رفتاركي

عزمت حاصلی اول شيوه و فتناره فدا
 ليلر كندن صاچيلان اولوشهواره فدا
 مست چشمكده اولان غمزه خوشواره فدا
 جاني جانانه ايسدم دلي دلداره فدا
 وقت اوله كيم اوله بر شوخ شكراره فدا
 غم دكل زيرا بزين دوست انجق سن بكا
 هج دشمن ايلز آني كه ايدم بن بكا
 اولدی زنجير جنون بر قلعه آهن بكا
 فنده اولدم بر بلا حقندن مقرر در بكا
 هراوكل بر نعمت غير مكر در بكا
 مهر زدر اوزكبه جور و جفا زدر بكا
 ذره چه قطع محبت اينك رحمت سكا
 دونه دونه انصان اينك بود رعادت سكا
 ترك عشق اينكمي استرسين ندر نيت سكا
 نيقه اوردك جسم عرباك كركزي سكا
 ياغبان كلرك خندانك كركزي سكا
 ميده تشویر حرارت نيبده تاثير صدا
 عاشق معشوقدن معشوق عاشقندن جدا
 وه كه دشمن چيقدي آخر ديدم بر خون بكا
 بر بلادر كوز بر آفتندر دل بحزون بكا
 تاهر بريله بر كن اولدم فدا سكا
 حزنه كاشندر كه آتشندن و برلر آب آكا
 طوقار الله قدح ماه و آفتاب سكا
 بتر اوزكس تخمور نيمغوب سكا
 اكر دوشرسه نكرزي كيباب سكا
 بو حسن ايله نظر ايندي آفتاب سكا
 ننددر اي خن ابرو بو بيج و ناب سكا
 ايدر هر تيشه كار آرزو پريستون پيدا
 سزادر اي دل سر كشته اضطراب سكا
 كندى طوبى بر بكا سرو دلارا بر بكا

نائي قدیم ایل

طوبى

سر کو بیکه بدم سنسز آرام ایتم کواکم
 بخت غدارک بوجور وضع یسدادی بکا
 نکهه بمنع ای رشک آفتاب سکا
 مرادی عکس رخک سینه سیند چککدر
 بن شاعر اوقات موزونی طوغربی
 لا یقیمدر که سا که کسب ویر دیکم قلم
 حق نانو قدر کیم تیریکلک دین منکاسین سین مراد
 کورکالی حستونکی زار ومبتلا بولدم سنکا
 دوبا کورر کی کوررم جله عالی
 سیرایوب رقص و خرامک نیجه آزماز صوفی
 نه قرار سین ایکیده برده بنم خاطرمی
 بر کیجه نشر بفایوب نیجه جا کر خالهی
 خاشاک نوز تحملدر چغسای دانمک
 رحم ایدرک دل ناشادمه یاسک دردم
 ایدم یوقادن اوله کورکنده اثر پیدا
 نه معیار نه سوزل مندر جدر صغفه دلد

بسمرو یسلم نیجه یسل باغبان اولوب
 اولدی غنچه یوزیکه زلفک نقاب
 دل چقاندن قاجدی واریدی کوبیکه
 جان و بروب سرد هانک رهنمینی
 قاپو که یوز سور دیکم کورون دیدی
 جان جم یولیکه اولمشدر فدا
 چون غریب حسندر جم حانی خالو که سور
 زلفکله خطک علم وفا یختن ایدر هب
 یوعشر تکیده ساقی هر که مشرب طاقباله
 التندن چکدیکم ساقی دهرک نیش همدرب
 ای مد عجمی اولاق اگر شهره جهان

غریب ایلارده شمدی درد ابله آواره درجا نا
 قسور قسرم نرک ایشدر بوخت آبادی بکا
 فروغ دیده دن اولده اگر نقاب سکا
 یوزدن ایلادی آینه انسلب سکا
 سوم دیسه مده بلکد یلان سولرم سکا
 فتوای خدو ناختیسی یازه ایشدا
 یوقسا عالم نیک بوغ وباری برابر دور منکا
 فی بلایغ کون ابدی کیم آشنا بولدم سنکا
 سنین مراد دل یوجهان خوابدر بکا
 کورن ای مد سنی اویشر یله آرمق دکل آ
 کواکم ای طفل ز بانکار او یونجی دکل آ
 صا رشم تنها سنی ای معلقار و یابو یا
 یوقسه کاهی جور و کامبیک و قاعلا یوبا
 حالی عرض ایدم تم نیلیم آ سکا
 خدا قادر در ایلر سنک خارادن کهر پیدا
 اگر چه صورت ظاهرده خاموشم کلب آما

سرکشک ایتدی اولدخی دامنکشان اولوب
 صان نهان اولدی بولنده آفتاب
 جنت ایچره یسلدی کیم اولساز عذاب
 ایلرکن صورا دم و برمن چو باب
 لوسحد زله نه زین اولمش یو باب
 سوز بودر والله اعلم بالصبوب
 حالی بنان غریب اولمشلک الا غریب
 بیری قره جاهل بریسی جهل مرکب
 جنت برنده طوشان قانی می صون زاهد نه لب
 بنم صهادی یونوش ایتدیکم زهراب غمدر هب
 عشق غریب و حدک ایدر غریب غریب

نحیی
 وله
 ندیم
 وله
 نورس قدیم
 نوایی
 وله
 نهادک
 واصف
 وله
 واقف
 هدای مؤذن
 یحیی افندی
 ابن کمال
 شهرزاده جم
 وله
 انوری مداد فروش
 ثابت
 راغب یاشا
 رشدی

اوشیوه زله بدیم اوتاز لره عتاب
 اومه جبین منور او کجرو اروز
 اوچلور او روشلر مدد اوچلوشلر
 اوخال مشک فشان اوخط عبیر افشان
 آج یوزکن زلفی کنسون حجاب
 بنم برایی شسیرن ایم اولسونده عالده
 هیچ کورمدلنکار نه عالده در عجب
 یز بسته ککندنم زلف دلیز
 یز ناله سنج کهنه بهاران حسرت
 خوابزه خار بری ایتدی دلشکست
 عزت مکدر زله یزاشتیاق ابله
 مشهورد که طلندن اولماز جهان خراب
 بروسم بهارنه کلدک که عاک
 دیش منصور اناسی کوی اولوب بالای دارا و زره
 یلکه یواسورک امبدله ای مه آفتاب
 دور اولمکه سنک منوره برین رحباب
 صافدل صافی دیوژ ایلر آینه وار
 رخت وختن آصوه صالاش باده ورمش وارینی
 کاشی هیجه صایاز دهری آلمان مینته
 مشرک هیچ کیم زار و پریشان اولسون بارب
 دعادم جورلدر چکسدیکم بر جسم تلردن
 دیم کیم عدلی یوقی باطلی چوق هر حال ابله اواسه
 چوقارق اینه زندن چکوب ییکانک اولجانک
 فضولی بولدی کنج عافیت مفضانه کنجیده
 صبح صالوب ماهر خدکن نقاب
 هست چوقوب صالو نظر هر بکا
 کیجه لرا نیم صایارم صبحه دلد
 دوزخده کیم برمن سنکدن پانان
 صا ایدی ایاقدن غم عالم بینی
 نالسا راهل دل طبر فیدر درد شراب
 یق واران صانه کیم کوردیکه آه واشکی

اوخنده لره تکلم اوغشور له خطاب
 اوچمد زلف معبر اوکاکل برناب
 اوغز او یا فاشلر اوز کس بر خواب
 اولمل ایلر اودندان اوکوه رتاب
 سودیکم باطوغ یا طوغسون آفتاب
 جهالم کوه و دشن قیس ابله فرهادک اولسون هب
 یز خسته یز اویار نه عالده در عجب
 یلم دل زار نه عالده در عجب
 ککار زار نه عالده در عجب
 صافی شویه کار نه عالده در عجب
 یلسم ندیم زار نه عالده در عجب
 ایلر آتی مده سنه علامان خراب
 بلبل خوش حوض نمی گلستان خراب
 اشی تاحق یه عالده بردار اولسون بارب
 رو بخاک اولدی دیدی یالبتنی کنت تراب
 باش آجیق یالین اباقی آواره برین رحباب
 یاک چشم ابله نظر دبداره برین رحباب
 بی دل وی خافان بیچاره برین رحباب
 وارمیدر دیرلر سه قانی زاره برین رحباب
 اسپردر عشق و داغ هجران اولسون بارب
 بو کافر اسیری برستان اولسون بارب
 کوکله لیکنه ایدن غیری سلطان اولسون بارب
 چینه ان اولون دل مجروح یکان اولسون بارب
 مبارک ملنکدر اول ملک ویران اولسون بارب
 چوق کدخاشابه چیه آفتاب
 کورمه رو کیم اوله عالم خراب
 ای شب هجرک بکا یوم الحسرت
 قابل جنت دکل اهل عذاب
 ویر بکا غم دفنه کتافی شراب
 کیم قیلوب حرمت نال طوغش اوستنده جبال
 یلترم قدر بنم آغسلار بکا یا ناز سحاب

سیری
 ضباب
 لا
 عزت علی یاشا
 عزت منلا
 عونی ک
 مناسزی فائق ک
 فاقی
 فضولی
 وله
 وله

فضول

عکس رویك صوه صالک سایه زلفك طراغه
بلده بواس نوى زلفك صوده عكس عارضك
كلك قدرت او ح سته مده سنى ابلر قه
اولدى اولماه روشن ياندېغ هيران كوفى
كوهكن شېرېنه او زنتش چكوب وېر مش قريه
قاسارلك يايى براوقى لطف ابلش هر عاشقه
دل درد ياره دوشدى بر چاره وارمى يارب
كل خار دوشدى سینه فكار اولدى عندليب
مراد ايد نجه مسبب بر آدك كارين
سهرهك جنبش دورى خلاف مدعا در هب
نوله هر كس يو وائده گرفتار اولسه پردرده
عشقه دوشدم جان و دل وقت جوان اولدى هب
آچش اولدم سینه سن بر كه آرام وسكون
خال كافر زلف كافر چشم كافر الامان
من ديشين كيم كيك در نيله كرايدنديم
اورتد باده برستم كه ككاسه سر مه
قهرمه غمكين كلن احباب اولور هب نشه ياب
قاش و يوز و تكي منجم چونكه كوردى بن نقاب
يبرلينك جان آلدى آنداق كيم بيريسى بيلادى
كرفك قاشينك بيله بوشى هلايدن قياور
كل كېي يوز و نكده بفر دابنى هوشمندن مېنى
كيم سر شكيم كوردى معلوم ايتى عشقه حاصلين
نى چن دور بوكه حسرت سويى و در داو بدين
كر نوای نينك كويك باغريدان دورى عجب
دلک صبر وسكون ناله و فر ياده و ردم هب
نوله كرمست آجايه غمجه سى اول كا بن نازك
غسرت قهوه سوز درده ايدر غمسته آغاز
وهي مطابقتى اولدى تعبير واقعه
كيك قوننده در اول چشم شاه بازيغ
ردل قاسو حراميدر ديو حبس اينديلر

وله

سلطان مراد ثانی

نالی

نای

ناظم

ندیم

نسب

نعم

نوی

وجدی

واصفی

وهی

بنی

لا

قوای دل چوق سوزی زلف برشته دادارک
ایکسی بر در معذب ایلکده آدمی
جفسارک بکا یلدم وفا ایش ای دوست
امیدی زلفه که طوفش ایدم ولی یلدم
ایر شک اسیر ایدی خوان وصله لیکن
یانی اول دهنی تنکه ایرشدر ای بخت
عذاب غم آفت خشم چشم فی امان آفت
اوه صبادیکه کلاه بلادر غمزه مین
نجه آسوده اولسون چوری آواره عالمده
ککاسه ایسان بری بیرینی ایدر استغفال
دوبسته حیرتدر اولان واصل مقصود
بار سرکش سینه بر آتش کوکل سودا پرست
شهر غم آباد بهجت خانه شادی خراب
کسیه امید خالی دست استغنا تهی
وجودك پرده دیدار معنی اولد بغن آگاه
ساهد کده قالدی نیر و تنقه اقتدار
رند ایلک دستکده زربن سافر بلور طوت
آشف ایت نقاشی بری کوکی متور ایت
آب حیسان اولمجنی قسمت ای کوکل
زینب قوه یلی زینت دنیا به زن ککی
تاج و تخت سلطنت زیاد اولور چون عاقبت
قادر رسین چون یاقی بزم دیاندر کوکل
دهری طوفش یزق خورشید عالمگیر بخت
جهلید تحصیل ایچون ایت ایدرک اهتمام
فرق ایچون تمیز اهلشدهی مقصالتی
عزت جهله هوان عالمه بوقدر بر سبب
بر مؤثر دن ظهور ایلر ضیا آثار هب
حال دل اول آفته تقریر نه حاجت
بنی کو ککا آهیم ای خورشید ناله ایت

(قوای)

این کمال

ثابت

شهرزاده چ

وله

چوری

حافظی قدم

حاشی

درویش قدم

راشد قدم

راغب پاشا

رضایی

زینب خاتون

سلطان سلیمان

ضیاء

عارف

عبیدخان

(۹)

کبد رسک ای دل اگر کوی باره جاتک ایلت
دولت ایچون مجاهده جنت ایچون دها
ای اسیر داغ غم بر کوشه مجتهد طوط
دیشلمه املک ای قائم دوکن قهر ایلنه
طوتمازم زنجیر زانی تر کن ای ناصح بنی
صبا اختیاردن نهان غم داداره اظهار ایت
کتور بادم الک باند کر کورسک که قهر ایلر
کفر فساد غم عشق اوله ل آزاده دهرم
جام املک ایلنه هرک اوله من ساغر می
قان او طسوردی داننه رشک لبیکه املک
مسجد و بخانه ده کعبه ده بخانه ده
خصلت نظر عاشقه البسه کرا ندر
ناکمیم یله سین اصفی سروک اب چوده
کودوم اولم کیم یوز ایتک خلفینی کوبورکل
خواه صوفیون باد مانی هوا امد رسون این
بیسردم ای فلک بکا برغم تدارک ایت
ای طفل دل امدیدی قوت آزاد اوله مازنین
صوفی ایغن دستکه بر کوزلی مست
کیمدن استفسار ایدم کیفیت عشق عجب
ورمیده شمع حلاوت اکامانند یساز
شب بلدایی موقوفه منجم نه یساور

رومان در جهت جامه خط و کف
اغض و تغافل کرک آسایش یوقه
خوا و جنددن اولوب شعله پذیر ای حدوث
اصله نسبتله ترب ایدر آشیات قدیم
ایلیش اهل حکم موج ایلنه بحری غنیل
ترخیص دخول ایتجیک صاحب دیوان
لطیف عقلا صاحب ظالمن ایدر امد

نیل فانیك
فاضل
فضولی
وله
کالم اشنا
مصری
تدیج
نسب دده
نوابی
نورس افندی
نورس قدیم
لا
لا
لا
لا
لا

بر تو باشا
توفیق
رسکلی عارف
حکمت بك
ناب

باره عرفی تو کندی صافی کنور داشت
ندن بو ازل خاک کس آرام اختیار ایتدک
زن مرده جوان بیره کان تیر شد محتاج
تو کوب قانیم ترجم قیلا دینک هیچ
تیسیم قیلا دینک جانمینی آلدینک
نصفهک مرض ششقه علاج ایلدی هیچ
طیاهر ایدنجده سرخی رخسار یل موج
قو ساز حیل ناری کوز مده هیچم اشک
که راف ناری کا رخن آجکوب آغلارم
سردر هوای تحت عشق ایلدیدی ک
سیر کتلاک ایلدیدی او یوده هوا سینه
ساحله طو کدی قادی مکر خون چشم ز
کلمن افسر اصله بدر حقه قینی
مخلوب شقی وصلی اولوب راتب اولم هک
باره عشق الکای مشکل غیری به اقرار کوج
اقر کنار مطابده کهر تار موج
وغم خلاف اعل کرم حکمت اوزره در
و بر من بنی مفره خال جوش حادثات
توله سردن بکرسه بیرهن سرده بکیر ایدن
هر قطره سر شکم ایدر آشکار موج
نکین جوشش دل ایدن اشک دیده در
باب حندن غیری هر در کاغذ من درد او اور
(ایلم برهان ایچون خانه عرض احتیاج)

باده طوط کیم علت ایدوه غفلتدر علاج
کیم ایغه بنددر تحت و بلاد باشد تاج
طونکد چین ملکینی طونکد هندن آلدک خراج
نظم طسوتیاور غنچه خندانکی کور کچ
باغرم دانور ناولک مزکانکی کور کچ
ولسازمی نعل سروشرامانی کور کچ
ایمانه کاور آتش هیرانکی کور کچ

لا
باقی
بصیر بغدادی
سلطان
ثابت
راتب بك
روحی
سامی
صاحب پیری زا
عزت علی باد
عزت مثلا
وله
فضولی
وله

اولور قدم دو تا عتفك يولده بر بلا كور كج
بن درو بشه ايل هم جورا درس چور قلد قعه
آسوده اول محيطه تا اولغه خلاص
حسنی آر تار بوژدا زافین غیر افشان ابل کاج
شمع روشن راقی بولور تارین پریشان ابل کاج
بوژنی کل لار دین بیزاب موبی تی قربان ابل دینک
باوژ وئک کاتیکدی قاسلار بی تی قربان ابل کاج
آشکار ایلاب بوژنی کوزونی حیران ابلادی
باش ورون آندی کونکول کوزونی حیران ابل کاج
جانداقو ایتاح نقد عشقین قیادی کونکول هلاک
اولور ورنی سلطان کنج پنهان ابل کاج
ای توای عشق اگر کونکول کنی بحروح بقادی
بس نیدور کیم قان کیلور آغز بشکن افغان ابل کاج
کونکول لار تاله سی زلفونک کنیدن ناکمان کور کاج
ایروزلدای که قوشلار فیضی ایشای لاریلان کور کاج
کونکول چاکین کوز و مد اشک رنگین ابل کافاش اینی
بالغ زنجینی فهم ایلار لاریل در باده قان کور کاج
کونکول لار نقدینی تاراج ایشاکا تا باغک بر قع
آبک دیک دور که بوژ باغلا ررقایی کاربان کور کاج
اباغ مبدن ال چک آرزوی انجمن کج
سواد شام ابله افس ابله سودای وطن کج
چکر گوشه مسین آخر سن بنم کل پم هندن کج
هه بن یکدم ای دل غیری سندن سندن کج
باچا ندر کج باچا نادن بازاف پر شکندن کج
اولور هر قش سوز نکار کاهی راست کاهی کج
دها نندن چقار ککار کاهی راست کاهی کج
کهی مبدن کهی هشار کاهی راست کاهی کج
طوفان غمده آمده لازمی عرنوح
روز ککار ایلده ملر اغری باری قدح
هرمک شام غربت اولور عالم صباح
شاداب اولور دوشنبه کله شنبه صباح

فضولی
تایی
نوبی
وله
نورس افندی
واصف
موصلی اسعد
سلطان جم
خلی کرای

شرحه لاله ابد لم جسمی سر با بحروح
علاقه بر اولجی دللر اتصاد ایلر
دو کر چشم کی بر ما هر و هجر یله فان ای صبح
ار بندی جسم زارم آتش حسرت مثل شمع
ایس و غم کسارم حسین انجق شام غریبه
بولور زلفت سندن غریبان شب حسرت
ضیای ناشکیه کتم راز ایتکده بکر سبن
زکاتی بوق ضرر ایتز نو کفر اکسبلر
کدر دکل بر ما مهر یله بنم تک زار صبح
کون دکل هر کون رای مهر یله کونکول چاک ایدوب
عشقه صاد قاتی اظهار ابدی دافن کوسویب
اداره ایتدی دولاب جسرخی آب فرح
امید دفو ابله اوله حراص حصان کیم
تو کندی درد ابله عرم کون آخر اولدی هنوز
کالان عالمه سر کشته غم ای چرخ
روژه وکل بقی و باجماس اول کله کون قدح
روز آیین کورمای ایلکینک دین قدحنی سال غزل
جام ابرورمین تیلک کافالغ کوزمیک کاسه سی
داخل سلکنه سر کشته دعا چلیرینک
عصر ضحال ایلده لم یاره مفصل مشروح
دلبلر اکاتار بکانه تسبیح
دکدر هر شفق یهوده بر خون آسمان ای صبح
چراغ بزم ایدم جانانه بنده بر زمان ای صبح
بزه حیران بزه ابله ایچون اولسون امان ای صبح
بو خصلت صدقه بخری هر کونده نشان ای صبح
کربان چاک اولور سین چیمار آغز کندن فغان ای صبح
اولوری آمده خوابا کبی نصاب فرح
باشن آچوب نیجه هر کون باقه سن بر نار صبح
تازه تازه دافن در کیم قیلور اطهار صبح
غالبه در لردی کاذب قیلدی اذن عار صبح
فلک یاله سنه فوسیدی شراب فرح
زبان رسیده ایدر آدمی حساب فرح
کوزمندی کوزمه کیندی آفتاب فرح
نولور باشمده چور برده آسیاب فرح
نی کونکول خوشلوع یله تارای من محزون قدح
ایک آن برام هلالی هم کور و نکان تون قدح
لاله لار صحراده بس کرایست ساسمخون قدح
بنی ترک ایلده مانند نشان تسبیح
چش فرهادی صاقن حلوا ی شیرین ابدی تلخ
کوسر بحر کف قدرتمه مر جان شاخ شاخ
فرقه سنبل طاقسه نخل بستان شاخ شاخ
فرقه طاقسه یلر مسکین غزالان شاخ شاخ
خرمن مده صاحب اولده پریشان شاخ شاخ
باغده کزیدی درختی کرچه مرغان شاخ شاخ
کیش اوشوبه ککار سفید و سیاه و سرخ
یتکده هب ککار سفید و سیاه و سرخ
ایلدی سپهر اهتدن ماه کنعان انلاخ

کفوی حین چلی
شریف
ضیایک
غالبه
فضولی
کافم پاشا
نوبی
بیری
سهای
صادق چلی
عینی قدیم
غالبه
غالبه مدوح یک

فانی روح ک

بالر بر حرط و بان جسوشده مشق شد
بر عجب فیض مجرد وار که تیغ غز ده
اکستای ثوب وصلندر نجر ددن مراد
راش سفید و روی سیه سرخی عجب
اغز بدین آجین سور آفتاب ظاهر ایستاد زهر چشم
عمر شهیدی بس جو جوک دور لیلی آخر فیه
باز دقچه باز نامه ورق شرمیدن اولور

لطیف

نوابی

وانی

ستیل زلفی بار که کوزل دسته لک
نادان الدن الما اگر ابر سه دستک
صنبرین شکست افتد ار باب عشق
فراغت کوزل سومه در نو به بدن
دستارک ایله رخسارک ای کلین امید
خرمتدن می دوشر کاهی ایامه دوشده ده
اولور دفر و فستا اهله قید پیش و کم ابود
وصال صبح دیدار ایله ایات وجود ایلر
عجب بر بزمک اولدم جم نشاط جام کفای
ملو بلاش بدسته سنبل بار رچم فویش آد
پرده پرده صنعت اظهار ایتمک استاد صنع
هی نه قدرت هی نه صنعتدر که خلاق ازل
دکل عکسی صدائک بار ابدوب که سار شیرینی
نه آه ایندی اژنه ناله دن بار اولدی آسوده
بان یسهوش عشقم با ارم مرمت محبتدر

احمد بغدادی

باقی

وله

وله

حالی درویش

علی رضا پاشا

عتمان شمس افندی

ضیالک

وله

وله

نابی

لا

خیری رئیس الکتاب

عجمی خفاتی افزون ایدر سه ویش عقید
وصال باری فیلاور حسن خلقی شیرین تر
ستم کرم بر شمع قائم ایدر غنی واردر

ای مذاق چانه جسورک شهید و سحرک لذت
شرح احوال من مته نصیحت کبی تلخ
رقیه اولدی مبسر الهی زهر اولدون

بوله چیده شاهلر عادتدر باران باغار
کوزلم باشی امید وصل و بیم هجر ایله
غیر کات خنجر لی زخن دهانم صاندیلر
بر صفا ایله نشاط آبادی ایتدک چون مقدر
مشکل بودر که هر کیم کیم عالم اغلام
احمد عجمی جنت کویسکن اولسه دور
حلقه زلفک که رخسار کده سر کردن ماتور
آور نیجه هندوچدر کل بوزد بکاری
قبایلم بیلای عشق ایله بن مستلا سفر
چندیم که بوبله عروادار ایلکن عکا
آتراقو کدن اول که کوره زلف خدکی
آه کیم غم لاله دلیر ز
عارضک اطفن اوکده بلبل
شمع محاسن کرم اولوب او یکند بکچون بوز که
دوشمن بوز شه زلفی پریشان و بی قرار
کل بنا غنمه خط یار اوقور

اردی بهار موسمی آچیلدی لاله ل
کوندن کوله اول غنچه دهن خوب اوله جقدر
اول لعل مسیحا دمی کوردکی که آتک
برر وار ایش دایری عاشق کش اولور دمش
فرقه دوشدی کوکل درد و بلاه جان ویر
رحمت اول آفتنه و شیدایه کیم دلداردن
توبه ایشدم در ایش اسحاق دایر سومکه
درد هجر یله نلرچ کده یکیمی آه بیلاور
آه شاهسم دیو یازدی در و دیوار ده
فقتکله شه درده دوشومدر اسحاق

دستم زهر غمک قلند مکرک لذت
تلخ کفتارک بن مجنونه سافرک لذت
عساب تلخ لبک کبی بر شراب لذت

سن نه شهین یوانکه خلقت کوزندن قان باغار
بکسر اول بارانه کسیم بر آن دیگر بر آن باغار
شعله چققدی آتش دلدن زبانم صاندیلر
صا کاده ای غم عدم آیاده لازمدر سفر
عشق بولنده اول دخی بدن بستر چیر
بیلرک ایله آدم الدن نلر چیر
یاصدانوب کیم اوزر صانیک باشلور و تمیز باقور
کیم کل زردو شوب مهنایه عصر بان باقور
مشهور در کده عاشقده یاصبر و یاسفر
چون ایدی کو یکه نیچون ایلر صبا سفر
عصر بده اولسه ماه دکلدر روا سفر
طافانور صاغلی صوللی خنجر ل
رک کلدر لطاف از برلر
آصدیلر بازارد صکره زبان باقدیلر
بارب کیم اولسه بچلین مبتلا میدر
یولج لیلی فی النهار اوقور

بحر چنده دور ایدر اولدی پیاله ل
دوران کبی پرشته و آشوب اوله جقدر
بر بوسه سی بین جان کبی مرغوب اوله جقدر
اسحاق بکر وار ایسه اسکوب اوله جقدر
جائنه کار ایشدی غرات آتانه جان ویر
بر کوز اوچله ابراقندن مر جابه جان ویر
های ایناتک تکرلی حق مصطفایه جان ویر
کمر اولور سم دیزم کیم به الله پیلاور
اوت سن یازمغه وارماز دیزلر شاه پیلاور
کاه بیله اوتور کندوسنی کاه پیلاور

فضولی

لا

ابن کمال

وله

سلطان احمد ثالث

احمد پاشا

وله

وله

وله

وله

وله

وله

اسحاق

وله

وله

وله

اولكه حسن و خلق ايله خلق جهانك چايد
 بوجال في نظير و حسن بي همنا ايله
 باره يالواره ميوب فاسه بحباب التند
 هوای سنبليده سبر سنبيلار اعلادر
 مسلمان دين بويله فياري اهل ايمان
 هر جايه وسعاده بر يشقه صفا واردر
 غريبنده وطن يادي قابيه كتور شادي
 اغياره كو خوش بار عسفيته چاش بالوار
 مي دافع غم درل عالم بوني سو لمر
 قيسي يكتا صاعه دنياك نيمه بخوني وار
 زافي منبل خال قل رخساري كل اول آفت
 لافي دعواي انانيت نه لاسق عاقله
 ناز نيلر نظممي سر زيب عقد ايلر نيم
 هر كسك حالجه واردر بر تاليله عشق
 باغچه مجبور ايدن بيلم نذر پروانه بي
 دله آتش مرده دود و اشك دوديه چرخ
 بگرز ارباب ياك حال اول كاشا نه به
 برخوش تكلم يار او آفت چتر پتر
 قدقلي ذوق اغشته بگرز اوست ناز
 جانلر دكر دقيقه وصل ديرايدي بار
 محض سبند آتش عشق اولسه دلك
 بخت نخل عشق خلك باك ادراكده در
 عالم بر تو شاد همت اولسم جوق دكل
 فارم باكا جور و غير لطيف فرق ايديك تك
 اينجه جورينه دخی اول ماه تازه در
 ييكانه لاله جنبش اول نخل نورسك
 حضور يارده يز قبل وفاتر خوشدر
 كوكاه آه يياني كدر علاميدر

اسه اقي

وله

خواجده زاده اسعد

اسعد

مخلص اسعد پاشا

وله

وله

وله

وله

وله

اسعد بغدادی

آگاه

وله

وله

هيج صورمه مبتلا لك احوال بلاودر
 دل خيال كده خيالك دل يتايده در
 لایق دكل وداع ايله آزار دوستان
 (نامبارك قدیمی نهر فراقی قوریدر)
 (دخی ای شمع نیم آرا فروزا تلق نه كوئچودر)
 كه سار پستونده كوروب لاله صاند ينگ
 وصف دندا يكي كه دل مخزون سو بيلر
 خيال عارضكده ديدن صحن كستانمدر
 هر فني كوكاوه فكر عارض دلبر دوشر
 كر اولور سم حسرت قديله اول سروك بني
 انك ايجون وارمزم كويكه كيربان اولوب
 زخم دادن قان آغار بوجشم كيربان في خبر
 يار في بواجلال كيجي خط قالدردی باش
 مست اولوب او يوركن او غم اعل دلداری رقب
 كويك كداسي اولدی دل مبتلاي كور
 دل دردني غمكه دلفكار اولان ييلور
 كس ايدردرد و غمك دل چشم كيربان خرجور
 فو كده سائل اولقي غبره مهمان اولدن بكدرد
 نهال قاشك جانا عجب سرو دلارادر
 زافكدن آرو باقی بر حال ايله بورر كيم
 بر طالع نوجسه اقبال روزكار
 خشك و تر ايله قانع اولان عيش و نوش ايدرد
 كوزلر مهر بان اولماز ديك ياككدرای باقي
 جان امدان ايلر آرزو يار ايجمك اسرقاغي
 طوبلار خوان احسانه قشاعت كلر افانه
 (كوزل سوز كمر در كمر آز اولور)
 خندسي آواز فقل كمر بدسي نطيرمي
 زله سي كيربان اولور خندان اولنج غمجه سي
 اهل سوزش كواسده وارسته اولماز كير بدن

آگاه

وله

وله

وله

وله

امری

امانی

آتی قاطبه خاتون

باقی

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

بسانه به مالک دکنم بن شو جهانده
 بوله هر دم نجات ایله جیفارسه بوللر دینلر
 بارک تجملسانتی صد کونه ایلین
 خنکار شهره کلدی دیو سیه چققدیلر
 بلبل کاشن قدسم بوجهان دایمدر
 نه کونه الدادر یک شیدورله شاهد تقدیر
 بیقرار بر اباغبله عالمی بیلم نه حکمندر
 آهه میل ایلدی اول سروی ایشدم در کنار
 نه عسرم نیک دیار ایتمکک بحال وار
 نقدوقت عیش ونوشه صرف ایدر
 مائل خسوبان اولور ارباب عشق
 کوجوب یکمشده اهل صفات نامی قالشد
 تنزل عین رفعت اولدیفن سیرایت که صنع حق
 نجلی خانه خلایده قالیدی جود تا ابد حق
 چرخه قلمه سرفرو اقبال ایچون غیرت بودر
 هر نه دکلوه سنه اندازه اولسازسه بنه
 تنزل ایلن عال هم چرسکاب دنیا به
 کیدر بوروز ککرده آسوده حال اولان
 برین بی بدایین طرز وطورک هب مستدر
 سن ای تیغ نفاقل غمزه دن غدار کافرین
 نیچون ترک ایوب زار و پریشان ایلدک بویله
 آه ایدرسم ییله آه ایتمکک باشلار که سار
 مذاق اهل ایلک بادایسه طوطی قدی وصف ایلر
 کل خزانه منتظر بلبل فغانه مخصر
 ایشدر عالمک بود ونبوددن فراغ
 ایلر حکمت تنزل یوقسه کیم ارباب عشق
 ادراک ایدن تسایح احوال عالمی
 بیتابوط قشایدی بنی رنجش خار
 بیهود در کال ودرایت زمانه ده
 حکمت نظام عالم کون وفسادی هب

ارضرو ملی رتو پاشا
 بقای ازتقی
 بهایی
 بخشی ورنلی
 وله
 توفیق
 نیقی
 وله
 چنانی
 جودت صبیق
 جودت پاشا
 وله
 وله
 جوری
 حاذق
 وله
 حالت افندی
 حالتی درویش
 کفوی حسین چایی
 حنمت
 هر سکی حکمتیک
 وله
 وله

نادانده کیم اشد اقبال ایدر ظهور
 یارب یاقدر دانشه فیض رواج و بر
 طوتکیم زمانه خرد شناس امور ایش
 چونکیم عقال دست مشینده در جهان
 حکمت تقابل اوزره در احکام حادثات
 یو العجب بجموعه کثرتما در کائنات
 روناسدر نشسته سینه هب تفاوت عالمک
 ترک آمال دو کون ایت حکمتا حقیرای ایدمک
 هضم ایدر اید رفعتله شکر پروردیاه
 چشم حقیق بینده اغیار ایله بار ایکیسی بر
 کاه رخساره کهی زلفه باقار نوهو سان
 شاهلر خاک سیاه ابجره فسقیرانه یاتسور
 خزان آلوده در رشک بهاران کوردیکلر
 عزلی فصیحین معنودر رجال دولتشک
 اغلا مقدر دوتدی بر کردابه دوشمش مویه تی
 ابریشور مستزل مقصودینه آهسته کیدن
 شیوه سندن طوره ماز ردم اباغ اوسته یار
 هاشقه داسر بایم اکسین اولور
 نه صورار سین خلیلی اغلا دیغم
 جهان آرا جهان اینجده در آرای بیلر
 ندر جان کیم آبی سن نازنین جانانه ورمزلر
 وحدته نسبت ایلله کثرت اشیا بدر
 دقت اصحابی کک اکلامقه مفهومن
 معنی وحدت حق کثرت ایلله ثابت اولور
 اخلاقات شونات جسد اول کیدر
 اول ناله که ایش ایدم در کهسته بن
 سیلاب اشکم اوسته یوقسه خسته
 تحمل جور باره طعنه اغیاره مشکلدن
 اوشب که ساقی رعنا بورر طورر اوطورر
 نه حالدر بوسکه سباره وثبات وناک

کویا صاحب قننه ده ایلر قننه ظهور
 یا خود جهانده ایشون اهل هنر ظهور
 ایلر نه چاره حکم قضا و قدر ظهور
 بیلم نیچوندن ایلدی عقل بشر ظهور
 البت ایدر ورای صفادن کدر ظهور
 چه لک شکر ازه جمعیت اجزای بر
 ساقی صنعتک ولی جام جهان برامی بر
 سالک عشق الهینک اولور سوداسی بر
 هر نه وضع هر نه تعبیر ایشمه قیلدن ظهور
 باغ توحیدده ز پر کل و خار ایکیسی بر
 اهل تحقیقه کوره لیل و نهار ایکیسی بر
 در که حقه صفار ایله کبار ایکیسی بر
 مقر زاغدر شمدی کلستان کوردیکلر
 قیمت کوهرنیکیندن دخی افزوندر
 کوره بم شمد کورنار محبت نغم باقار
 تیز رفتار اولانک پایشه دامن طولا شور
 نازه شاخک بنه کندیوبه اولور میوه سی بار
 اهل درده بلای اکسین اولور
 یار ایلله ماجرای اکسین اولور
 شوماه بیلر که دریا ابجره در در بانی بیلر
 سکا عاشق اولانلر بولکه جانانه ورمزلر
 موجار هر نفدر چوق ایشه در باردر
 نسخه جامعه ککونده معنی پردر
 کرجه شاهد ایکدر شرمده دعوی پردر
 بحسرتو حیدده آفاز جمله بحسرا پردر
 پرکون اولور که خاطر یاره خطور ایدر
 برجسر در که اشکر محنت هرور ایدر
 یاور در داهی آبی یاره اوزره باره مشکلدن
 اباغ وشمع واحسا بورر طورر اوطورر
 هوای عشق ایلله حالا بورر طورر اوطورر

هر سکی حکمتیک
 وله
 حلیکرای
 وله
 حلیف
 حیرتی
 خامی ادر نهلی
 وله
 خلیلی
 خیالی
 وله
 خیری ریش الکاب
 وله
 درویش پاشا
 دزی

بهار شوقی ابله جوی و سرو و سبز ز
 پلوری کور حرکات و سکون و حیرتی
 تولدک ابکر سین فلک هر جایی جانانگی وار
 بکزی ای بوستان فصل خزان می آید زرد
 سکندر کبی برار بوغبکن ای نوجوان آبی
 شمعاندن کجهم کز ندر دختاندن کونم حشر
 آفتاب باقیم خاطر مه یار کاور
 الم عجزک ابله کوشه وحدت یکدر
 همی هتم باد هوا به رغبت یوقدر
 یار چاه ذقنم عین وفادر دیر ایسه
 ابکوب دولابوش دو کتم کوزیدن آبلر
 عکسکک آینه سی مینه کدر
 خدا دیوار دولخانه ارباب اقبالی
 جدکار نه خاموشی قدر رنگین جواب اولماز
 خاوص عالی نقش بر آیدر دیرل
 جهانده دولت ایدر عین آدمک مستور
 چرخه نامی می آشا معلقه پرندک
 ابد و صلت ایدر کن فراق چنانی
 مان غفلت ارباب دنیا به ندامتدر
 خرابای کسور نلر هر ری رحالین سویلر
 نجلی نشسته سن اهل شکم ادراک قابلی
 نه ضبط حاکم شرعی نه حکم ضابط عقلی
 دیان کف نکوده بد منش ابهام ایدر قیطن
 موافقدر بنه البت مر اجه شیوه حکمت
 پریشانی خاطر نکتته سر ایسته وش قالدی
 همم سینه سی پرداغ هم آواز سی بحرق
 نافص اولماز فیض ذاتی تلخی انا آمدن
 لال اولور البت زبان خامه پیچیده مسوی
 کاسه ابر ز فقور اولسه نه ورمز صد

دری

ذاتی

وله

وله

ذکافی

وله

ذهنی دفعه دار

ذهنی ارض روی

رائف مثلا

رازی

راشد مورخ

وله

راغب پاشا

وله

وله

حاکم

صانع منشور خسرد باعفت تقوی پورر
 بینونی زور فرزند ابله سی سار منل
 امتنا ثابت و سیاری مشکندر خیال
 هر متاع پرروایی وار یوبندر کاهده
 صانع کیم دائرة شجعی کرامته دوزر
 اولدی روشن بکاه صورت فانوس خیال
 آب و خاک کنده وار آثار فرح میکنه نک
 اضطراب ناپهنگام اسن تحصیل کام
 یوبله در راغب مکاتات عمل کیم فی المثل
 اوچوردیم مرغ خوانی حیرتکله جوق زمانلردر
 چمانده قطره زرزهر حرمان اولمه در کاری
 کوی قنایه شوق ابله یوبان اولوب کیدر
 قالدی اسیر مرکز خاک تن ثقیل
 اماندن اولسد ایزم یوبله دور یزدندر
 نه دکلور ذره کبی یو جود ایسکنه شه
 یخت اولنجه حسن طبیعت نهی مفید
 که در وگا کعبه کهی سونمانده
 چیه قاری نایبشمر لذت زینتی دروغندن
 منافی ایدر هر طلبیده شیوه ابرام
 سو یو سوق ایلین هب سائق تقدیر در
 بی وجود اولوق کبی یوقدر جهالت راحتی
 افندی طعن ایدنک عقلی واری بختونه
 مکدر در سراسر مشرب اجزای عالم هب
 ضهفدن کنج عناده کیم دل شیدا یاتور
 چوشه کاسه کم جاپیدر رسوم کاشنات
 وارفتادش تماشا ابت آجوب عبرت کوزین
 شاه عالم ککله چکنز باینی دامانه
 شب بخو اولور همیشه که نیم محر طوغار
 آبتن صفا و کدردر لیسال هب

رم جسد پونده حکم جام مغفر سا پورر
 همت عشاق اولنجه کوه یا برجا پورر
 ظن ایدر کشتی قشبان ساحل دریا پورر
 که تحمل که نیاز وگاه استغنا پورر
 اهل جود ایلدی قیض و سما ختله دوزر
 چرخ سر کشته دخی تاب محبتله دوزر
 کیمکه اندوه ابله عزم ایسه مسرتله دوزر
 موفعنده بی تکلف کار کندن کوستر
 صورسلر مقدور بی غدار کندن کوستر
 دو چشم خوشاشم شمیدی خالی آشا نلردر
 یونیلی کاسه مگوسی کیم آسمان نلردر
 کویا کلان بودهره یشمان اولوب کیدر
 جوی سوی محبطه ششایان اولوب کیدر
 دکل فلکده رخاوت قصور یزدندر
 شوکا رخانه ده نقش ظهور یزدندر
 صایده اولسه خلق خطاسن آزار یولور
 حق جوی قنده اولسه خداسن آزار یولور
 اولوق کیم خدنگ ایتدی هب خاطر انشا ندر
 آنکچون چلو کردر صورت نهی اوزره مطلبلر
 کچمه نک دستنده بوق راغب زمام اختیار
 کچمه نک نه دای وارنده صیادی وار
 کوه اهل هوا ایجره برمی ییک دلی وار
 صفای خاطر انجیق باده ده ساغرده فالشدر
 کراجل کسیدی کورمن شوبله نایدا یاتور
 عشقدر نامی فضای دلدله پردر یا یاتور
 نیمه اسکندر تراب اولش نیمه دارا یاتور
 کنج استغناده ریحی شوبله بی پروا یاتور
 انجسام انهرامده مهر ظفر طوغار
 کون طوغارن مشیمه شیدن نلر طوغار

راغب پاشا

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

بلا در شاخساری يك وباری بحث و غدر
 دل عشاق باره یارایسه اغیاره مانلدرد
 سنگچون ای مه نایده هاله داغ بردلدر
 سوزدای درون لاله نابرجا دگلدر هب
 کهی مهر و کهی ماه خوردن اولور مجبور
 دکل سوراخی تی رخستا آ ناردن خالی
 بر نسیم جام نازه دخی یوقی تعلم
 ایرد بر ساحل مقصوده آخر فک دل طالاز
 (ایافتدن بو بزلک ل جکوب دور اولماز بکدر)
 چوقدن اولوردم یولکده شهسوارم خاکسار
 شب زلفنده قالانلر ظلمات ایله یورد
 زاهدی حسرت می شویله ضعیف ایلدی کیم
 جانی یوقدر بر بک اوله مشابه قدکه
 کیمی غمناک یوخلتک کیمی عباس ندر
 باعث خنده ندر غنچه نسو خامسته ده
 طلب نعمت وصل ایلمر ایکن لیلادن
 هله کل درد و بلا سفره سته مهمان اول
 اولدر بندن نه اثر ظواهر اولندن نه نشان
 جان دروغ ایتمد بکم بولنه اول ماه ییلور
 نفدر حقی زیاد اولدیغنی استر ایسک
 شول قدر باره لدی تیغ فراقک بی کیم
 طوقدی شمشیر که یوز کینک ره عدده
 کیمی مستانه محسر بار ایسه کاشنده باتور
 کینج محسنده رفیقا بی تنها صامت
 کین عشاق بلا کش دل سنگینکده
 خانه دن طشمره خرام ایله کورای سروسهی
 خاک و خون ایجره باتور درد و غمکله روحی
 کیمه جزئی بوجهان کینه کلی کورینور
 اولایسان پیرو پیران کتب خانه عشق
 پیوره آمده دنیاده ککر کدر بوقه
 کرد باد ره بروشت صحرای عدم

روحی
 وله
 رخصت
 رشدی قدیم
 وله
 وله
 رفی
 رمزی پیری پاشا
 بروسانی رمزی
 روحی
 وله
 وله

لبک آکد قیقه کوکل دیده کر بان آغلار
 بنم آغلار دیمه ککواسه بجای جانان
 هم رقیب آغلار ائندن او بر بک هم بن
 مست اولوب کل کل آچلش بن یوفتالقی ندر
 دل فراقکده بر باندنر دیم در سینندن
 معرفتدر فصل ایمن عالده چنکدن سنی
 دنیابه کان طور ماز دنیانه عجب پردر
 کشتنده مروت یوقی خفته مروت یوق
 دلکه جام عشق ایله مست خراب اولمش باتور
 کیمه بیزان روی آغشته حال خاکسار
 آباقی چک بزم عالمندن که عالم معز غدر
 سازمشک ایده من کیمه هواسن تشخص
 دل جوش عشقه تن صد چاک بی خبر
 شتم کرم صایبور چورایله جفا بر اولور
 سنگه سوباشور ای خدی بوجم منند
 ایلمش بکر بکی عشقه شوبله اتحاد
 پروانه ک که سوز دانی نقل ایدر صبا
 سنگ حنک بنم عشقم سنگ چورک بنم صبرم
 بزم ککله یاقه من شوق ایله دامانه یتر
 کورمک یوزکی خیلی زمان مقلددر
 هله انجند بکم پرر کوکل اول یاره بک چوقدر
 کاذبان نائل جای اولسه ده عزت می دینور
 شول عرف کیم اول کل اندامک بیاغندن جعفر
 هر نفس او یوقی دینلری ناله و فسر یاده
 دهن تشکته برسوزی بولماز اما
 اون هال باغ شوه سکاده ایدر غایل
 قنی خاک ره آهله بر باد ایتدیمک دملر
 آغار جوی سر شکو قامت دینلر آک قیقه
 آستان غمره یوز سورم قابو کدن سورسلر
 بیلدک اسیر نیش هجرانک اولدیم
 ای نور دیده سندن امید سعید زار

برای ابلر غم عشق ایله بری فان آغلار
 رسد غنچه کور بلبل نالان آغلار
 ککافر آغلار غم عشقه یله مسلمان آغلار
 عالمی قهر مقده سین آشوب دورانی ندر
 بر بر باندنن که بیلر سین بر باندنن ندر
 ای دیان افسانم اول یسل که انسانلق ندر
 عقیبا کیدن کار عقی نه عجب پردر
 دقنه نظر قبل کوردنیانه عجب پردر
 پای بسک آرزو سله تراب اولمش باتور
 راه غمده نیجه ییلار در تراب اولمش باتور
 فراغت عالمندن کیمه کیم عالم بوعالدر
 اولقددر وار که همان ایشیدیلور برسددر
 در بائسوج ایتده شاشک بی خبر
 طریقی عشق و محبتده مدد یار اولور
 اوبار کاهده کیم شاه ایله کتا بر اولور
 بیزم سینه مسده جاتم می باجایانم میدر
 بی اختیار شمع شبستانی آغلادر
 افتدم دیمم آزار تو کتزی نه پایتدر
 کوچر لاله صفت چاک ککریا نه یتر
 طوت آینه روی ککی آخر نقصددر
 بیلنر داغ سینه کچه اما یاره بک چوقدر
 قصه خوان جانی رفع ایتمک رفعت می دینور
 سلبلاک عیندر فردوس باغندن جعفر
 بو هوایی مطربا آنک دماغندن چیتار
 هنر اول نکته سر بسته بی تعمیرده در
 آکوکل نداه ایدر سین بو کار روزگار دیر
 آکلزمی سر کو بکده فریاد ایتدیمک دملر
 خولار فان ایله چشمه لکنی باد ایتدیمک دملر
 دوغرم یولکده اولمکدن اگر اولدر سدل
 جور به ایتمه بویه اغافل کناهددر
 اتقی امید شفت اوده کا کاهدر

روحی
 وله
 وله
 وله
 ریاضی
 وله
 وله
 زینب خاتون
 ساعی
 ساعی نقاش
 سالم
 سرمد شکر زاده
 سروری پوردوری
 سری
 وله
 سری طریزونی
 وله
 سعید

مسلمان صورتند کیم یاور کار سه ده زانی
صاغ اسن اول قو بی ای دل بیارم وار
امه دونه کوزمک باشی نوله عکسندن
غم بی شوبله ضعیف ایلدی کیم دلداره
نیجه خوشدل اوله ییم سعی بلا کنجنده
آنکچون مرغ بختوز باشی اوستنده مکان ایلر
روز وشب دیده لرم دردک ایله قان آغلار
کوردی چون درد دل زاری رحم ایلدی طیب
درد ایله رویکه یاقه قیجیه سنک الهامی
توای نیبه روح افزا اولور عشاقه بر دم وار
طالب سعی بلخ ایت کوی یاره واری کور
بی درم نکمت زلفن کینور ای باد صبا
برک کاله عنداللب زاری تکفین ایتدیلر
یکدی عزم صوکی اشک روانم جاغلر
کون طوغار صاعک شفقت هر صبر فرهاد انجمن
درونی آشتاول طشمره دن بیگانه صانسونلر
طاهمندن شوبله ما بوسم که انجم اعتماد
دیک عشاقی که کردان ایوب باقی اویار کدر
باشنده آشیان مرغ بختدر قیاس ایتک
هر روزم عن ضروره سخن خاص ایله در
آدم بو زم دور دلارایه بر کاور
شمع کریان لاله سوزان غنچه خون آلوده در
کیکله بلب زانو زانوین صفالده
کهنه مضنون سفار خورنی آسا
کوردن آثار نیشانی بهار الدن کیدر
نوجوان سومکده بی پیرانی تعیب انام
رزق مقسومه فغانسدر مالی حکمت
ساربان عصرا بیک حرم ایله زرا وقت اولور
قلت ادرا کدن صاعه ضیا نیک ظیمن

(صاعه)

صاعه کرون چنبره دور زمانی دوندور
جره خور شیدر ذراتی کر چه دوندورن
بونه آتشدر که یارب عشق دیرل نامنه
هی ته در یادر اودریای ازل کیم قطره سی
شسته در دل شوبله کیم دست نردله اجل
عالم نظم و بلا غنچه سلیماندر ضیا
چشم نیکاره باغک بر سوز و ناب کوستر
رحمنده ای مصور دفتلر ایت میاته
باقی جامه عسکک آسون ناخشب زخندان
واقف ایتک جهاتک انجمانه المدن
هر خطوه چار غدر دشت امل خیال ایت
نه قانونه نه جبر و نوره نه خنکاره نایمدر
فلک بر ما هر مشقه دور ایتدردی دنیایی
سحاب آساور لر رده میامد کورد بیک طاعنلر
کیدن کلر کلان مجهولدر بیل قدر بی حالک
اهل تابع مشرعه در شاهه حقیقده
بر پردی طو یسه کوشم آغز مه جانم کلور
دامن طوغنی ایچون دوشدیکه یارک یانه
قدح سین ای صبر طاقسوز طرف باغدن
ای ضیا البسته قورتلار زبانه مدن فلک
گاه ایدر بر نشتر مسموم می همدن ظهور
هب ما ز بر مؤرذن بولور قبض وجود
بار خاطر در بلا جویان عشقه آشتی
ناغمی حرمله حالایاد ایدر زندان عشق
هروی کا کله جسم بکارنده جان دتر
مکر خورشیدی حنک خسته جای عشق ایتش
پیا شندن بیلور قرب صباح ایلله غری
یار مشفقدر چالار ساعت بختی آکا ایدر
بر کون اولور جفاندن اوشوخ جهان کیم
بی ناب کوردی عاشقنه سین طوطی بار
بر نظرایت چچیکلر بر صو برن جوانی کور
طرفه برک اشانه غدر ضیا ملک فنا

(۱۱)

زین قدرت بودولاب جهانی دوندور
کیم عجب اول جره آتش فشانی دوندور
هر شراری بیک زمین و آسمانی دوندور
آسمایی عالم کون و مسکانی دوندور
بر باشندن پریانه اول ناتوانی دوندور
پار ماغنده خاتم سحر و یسانی دوندور
شاهین ناز الشون نلت کباب کوستر
چمن اومت نازک آرنیم خدوب کوستر
صغله صکره آندن برماهتاب کوستر
نه اضطراب عرض ایت نه بیعتاب کوستر
بادوش چه بلایه بالجنساب کوستر
بو بندر کهد هر کس درهم و دیناره نایمدر
بنم بختیم عجب برک و کوب سیاره نایمدر
بشون ذرات بر قافسون استراره نایمدر
بوده رک بحث و ذوق بیون افکاره نایمدر
یکون حکمی بالاسنده کی مقصداره نایمدر
صانورم غنچه ای شریفه جانم کلور
رهگذار دشته کندی کربانم کلور
شهلوندم سودیکم سرو شمرانم کلور
بن کیدرسم مجلس دورا نه دیوانم کلور
گاه ایلر نوشدارو کاسه همدن ظهور
کر چه ایلر صورتا آثار آدمندن ظهور
لذت اول شادیده در کیم ایلله غدن ظهور
خیلی دهر کر چه صبا ایلل جدن ظهور
وزان اولد قیجیه صرصر باغده برک خزان دتر
آنکچون آسمانده هم یاتار هم هر زمان دتر
دم سپریده اندن دست و پای می دمان دتر
عزمک هر ساعتی یکسیدیکه بر کز آه ایدر
ای دل دیدک لک اولور اما زمان کیم
آخر نفسده خسته به آینه طوطی بار
باغ وجود قبل نظر صفت باغبانی کور
هر کیم اول خانه به کربان کیم کربان جعفر

ضیابک

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

صعیدیک خضر اغازاد

صعی

سابق

سلطان سلیم ثالث

سلطان سلیم ثانی

وله

سیاه پوش ایرانی

شرف افندی

شعی

درویش ششانی

شهری

شیخی حیدری

صادق چلبی

سید صبری

وله

وله

وله

صفوت

ضیابک

نشانی

مشار چشم نشان ز کس چن مخور
 بجیمی ملک ده ساله غمزه آشوب
 بهار عالم جا هک خزان در پیدر
 خوشا فزونی کف می محبت کیم
 یستی با کشته الف آن دیم توله
 موبدن اینجه میان شوخ فتانم میدر
 چشم مهره نویسا ایلر فلک هر ز من
 کور صفای عشق کیم دل کاه حزان ایکن
 چشمه عکس خنجر می مسور کره دن
 سلب ادوب عقلی کچن نام و نشان فیدندن
 یک باره اولسه ذره دکل اول دهان قدر
 جان وردی غم عشقندن آرلمدی بخون
 ناز ایدر سه غمزه سی عشاقی زاره ناز ایدر
 چکدیم کردی نه محانه نه همراه یاور
 بنم عاشق کور و القه طوقدی شهرم شهر
 حمله کا خسروی اول شب کتیزین ایدیلر
 جیفمدی بریمتی قد بلند هسته
 شب هجرتده ناز چکدیمکی هیچ صوره
 کرم شتاب کیمه کا بانار ککه چفر
 بو خنمون ایله انجیق قصدی ترین ایتد در نظمین
 بختکی بزجا ایدر سه نخسکی بر باد ایدر
 فدای شجرت پروانه یم ککه عالمده
 نه رنگ دلق صوبیدن نه نفس بوریا دندز
 سپهر ککه دونه ده مقصود حاصلدر
 ایدر هر سالکی نعر بعض مخور ذهل آخر
 ککلی بلبل یا غار شعی دخی پروانه زار ایلر
 نسا کس اینجه شوق نیجلی ایکنه مر دالر
 صفات و ذات یکدیگر دن اولماز بر زمان منفک

وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 نظم
 وله
 نغبی
 وله
 وله
 نوزس قدیم
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 نوزس افندی

ایچین بو باده بی مخور ایچین مخور
 خراب نشوه نسکه چشم رفق مخور
 اولور بو مجلسه البته هر ککن مخور
 خراب عشق باتور قیس و کوهکن مخور
 ابروی داکشی آکا مد کشته در
 رشته بار یک دلی بار ک جانم میدر
 آرزوی سابه قد کله هر کیم خاک اولور
 کا اولور کیم پادر خدار کاه یوسف زار اولور
 کویا درون آید ماهی نهان اولور
 دفتر عشقده بخون کیم نام آور اولور
 یا نشده جزه لاینجری جهان قدر
 مددن عینده قدم بویه ککر کدر
 زلفی بر آشفته در کیم روز کاره ناز ایدر
 عاشقم حال دل زاری الله یسلور
 یازانلر قصه بخونی هب یایانه یازنلر
 خون فرهادی حنای پای شیرین ایدیلر
 اطلس کردونی رفاح کره فتمین ایدیلر
 آتی برین یسلورم بردی الله یسلور
 عجبا قننی فلا ککر زده تک بیلدزیدر
 ایشاغده داستان رسته طوسوی بلان سوبلر
 سا کاده اولماز هوادار ای سلیمان روزگار
 نه بر صلاستی واره من اری عالمده
 نقیر نشسته هر فاند هب بوی ریادندر
 حقیقته طهوری آتشک قلب ششادندر
 سه مستی غفلت نشسته چسون و چسرا دندر
 کیمی کورده سه شای اشتکلی آشتادندر
 خروشی هب جبالک عکس تاثیر صدا دندر
 منیاک انکشافی شمسدن شمسک ضبادندر

(سر کشته)

نوزس افندی

سر کشته ایلین بنی زلفک هوامیدر
 ورد کجه بند پرچمه بند اولوردی دل
 نوزس بنی دوشوردی دله آرزوی دل
 ایلمه آغلایه رقی آه اگر افلاک یا نار
 قیلده لوم ایتدک آناری ادراک دیو
 مه یکی صافلا به جق بویه م کاهمدن
 چهره صهبا که ایلر جام مینادن ظهور
 نشسته صهبا به فاندیم کرجه اما بیلدم
 عشق برلشدنش اسباب جونی شوله کیم
 قنی باد لیکه خون دل نوش ایتدیم دملر
 کاورمی خاطر صهبا صوتوب بی نه بیانه
 یا نار آتشله آرام و صبرم یانه کله نجه
 حال پر باد صلاک افسانه تحول ایتسون
 وقتیدر نیک و بد تعویل ایدن هر صوفی
 بولاری صدقک نجاسته منهدر مطلقا
 کره بی اولدم که اهل عشقه آیین ایتدیلر
 صورت آینه به میل ایتد یروب رخسارینی
 ایتد کلر کل قننی برین نقل ایدیم بی بن
 هر شیوه که یک عاشق سودا زده مقنون
 سنک محزونک اوانی پاک شادان اولدن یکدر
 جهالتک من ویاهن شوله افغان ایلدم بن کیم
 دوشوب کوی خرابانایجره صوفی کاهه لیس اوانی
 اول صتم رفتار ایلر بر سر و بالادر کیدر
 ناز ایدر کلر ککنار عاشقه اول دزبا
 بلا دلنددر اول دلد اولندن دافمن یوقدر
 قتده برغم یار سز قالد بتمله بار اولور
 ککله مدسه توله بن شعرا دور بنده آخر
 جکره طورماز آثار خون زخم تیرنکار
 سر خندا مظاهر اشیا ده منتر
 کاشنده کومه ککه نه ندر پوشکده ل

با ی بوانفلا به بحث سلا سیدر
 چکسون بلای قیدی شمدی جز اسیدر
 هب چکدیمک جهانده بنم دل بلا سیدر
 صو یا نار نار یا نار یاد بانار خاک بانار
 بن بر آتشده یم ای عشق که ادرک بانار
 هم دل سوخته هم سینده صد چاش یا نار
 روحدر کردا ایدر جیب مستعددن ظهور
 ایتدی صهباننده دن باشده هم ادر ظهور
 دوشده آتش فیه ایلر دودلایدن ظهور
 هزاران بللی ناله مه خاموش ایتدیمک دمنر
 سنی زمر وفاده مست رمد هوش ایتدیمک دملر
 سی مست بلبلوبی کل در اغرش ایتدیمک دملر
 چونکه مستقیاده بافرعون و بانرود اولور
 وقت اولور کیم اصحش احسن موجود اولور
 فعل مدحی فلک قاب ایتده ده مجود اولور
 دیدم ککر بانی سر چشقه تعیین ایتدیلر
 عاقبت اول خود نمای حتی خود بین ایتدیلر
 ای عشق سنک آه دینار ناسلر وار
 یارب نه مصیبت نه بسلا شوه لک وار
 غمکده آغلامتی ایلرله خندان اولسن یکدر
 ایتدیککه قول اوانی دهره سلطان اولسن یکدر
 صبر بر دولت ففقور و خاقان اولسن یکدر
 پاینده افتاده ل دوشمش نماشادر کیدر
 سوبلور دبلار ده اما بر دلارادر کیدر
 کوکله ندر شکایت کیمه دن فریاد من یوقدر
 بریلا کیم صاحب بولماز بکاشخوار اولور
 عادت بودر الک صکره کلور برمه اکابر
 اورجک آغیدر اوستده صانکه جسم تزار
 رویله ناظر ز کور لم خنق نه ککوستدر
 آب و هوامی رقصونک باغیاتی بر

نوزس افندی

نهادنك

وله

نبلی

وانق

واصف

وله

وافف

وجدی

وله

وله

وله

خیال بوس بایه دست ایدم صارمعدن
جهانده شمدی نظافت مداده ایله اولور
کیک همزمین یاران عیش و عشرتک کیمدر
ای چشم بخت میل شکر خواب تابکی
نه بیان حاله جرأت نه فغانه طاقت وار
دوشلی او یاد کاره کوکل اولدی پاره پاره
(آتش کشاری فیش کونک لاله زاریدر)

نه باردن نه کوکلدن شکایت واردر
نیاز وصلت ایله نرم اوله مکر بوقه
لعلک نسیم ایله پر آب و تاب کوستر
ی ایچ کدروی آلت اولسون نه خوی افشان
عکس رحله ایله آینه فی منور
آینه لبک ککناده اهل نیازه اما
آب حیات وصلک خرابنده جمله عرض ایت
که کتاخ چشمه آینه روی دل غمناک
سرمست دلکسته دوش پای چشم مننه
صوت قیحه ز کس جام اول مست نازه سانی
واری جواب - وایله یوزونه وجدی
اکرم مستنم احسان ایسه فریاد قایلدر
نکاهک منع ایدردی اسنده هب غمزه جورین
بن اینسم یه تونه همت اتمه تیشه فی محرم
دل درد آشنا جام نشا طسه ایلسر منت
رضا بوق اتفاقه مذهب عشاقده بوقه
دوش سین غیری کا کل قیدینه بوقه سنی ای دل
بوفیض ایله سوزک صبر ایلم مشکل دکل وجدی

طوفان سرشک دیمه جوش یه بکرز
زنجیر محبت چکرک کلدی جهانه
مخانه ده فی قید سقال ایله ای ایچمک
هب عشق ایله هم مجلس اولان اهل جنوندر
شبستان غم زعمده شمع انورم بوقدر
سرنده هر کک رغبت سراب وارشدی
سنبوله شود کلو آرزو وار دلدای وجدی

کوکلده حلقه حلقه آهر حلقه دونهدر
حسافت اولساره اولساز دیمکدن اولسدر
ندیمک شکسارک همدمک همصحبک کیمدر
یدار اول که رؤیت دیدار وقتدر
نه رجای وصله غیرت نه فراقه قدرتم وار
چکرک کوکل نه چاره یکسدم محبت وار
(آتش کشاری فیش کونک لاله زاریدر)

فراق دلبر ایله شمدی راحت واردر
اوتد خوبه بنم غیری نیم واردر
یا قوت سرخ ایچنده در خوشاب کوستر
آب ایچره آتشی کور آتشد آب کوستر
آغوش مهده رخشان بر آفتاب کوستر
هر بر سوزله غمزه حاضر جواب کوستر
دلکسته ایدمه باری سراب کوستر
آینه رخکده زک حجاب کوستر
معمار طغه کندک خانه خراب کوستر
صد چشم مبتلا فی انده حجاب کوستر
شعر کده اهل نظره زن خطاب کوستر
کرم میذول اولورده عرض استعداد قایلدر
همان حکمت مراد اعدک بوقه داد قایلدر
آی نوک دله ایله بیتی ای فرهاد قایلدر
غبار غمزه ده بر خطه اولسق شد قایلدر
برآه ایله جهانی ایلمک بریاد قایلدر
شکنج طمره سندن ایلمک آزاد قایلدر
خصوصا طبع چالا کاک ایدم امداد قایلدر

باقی چشمه دامانده دریاغده بکرز
مجنون ایله دیوانه کوکل توأمه بکرز
نه مجلس دارابه نه جام چه بکرز
عقل اول حسم اسنده ناعمره بکرز
فنا دیناده یعنی در سمل دلبرم بوقدر
بنم باغ جهان ایچنده برک نرم بوقدر
اوجردم بولسم اما بلیلم بال و برم بوقدر

(غمزه)

وجدی

وله

وله

خواجیه وحی

سلطان واد

وله

سیدوهی

وله

ویسی

وله

مامازاده هادی

هلای

بیم علی جلی

بجی افندی

وله

وله

وله

غمزه بی رحم اولد بخی در کاز نردن بللور
کجه جویان محبت خضری رهبر ایلم
کاه پرداغنه زانی سابه بخش اوله نوله
خال رخسارندن آکاه حالی آینه سؤل
نوله کلزار عالم سر بسریت الحزن اوله
کوکل سوزان ایدن جسم زارک تازه داغدر
بهانه جوی وصلت اولد بغم پاره طور مشلر
ای که هزار آفرین بویچه سلطان اولور
خافنی استین ناخلف اولش دکل
(الهی سوزک بنی سولفته غم وار)

تبع نکاهه باده ناز ایله آب ورز
یوقانی زن دهری کوروب اهل فنا
امید خا کوس احتیاج کور اوله
سکا فرهاد اوله لی ای شه شیرین گفتار
ایتموغنی آه داسوزم علول آتکار
دل لبکدن شراب ناب استر
چشم مستی شراب ناب ایچمش
جان و بر دل کور نتیجه یکا تن
ای هلای بختدی نرم بهار

سری بابایی سرایلر جهان بی سرو بادر
کون یوزک ماهیت حسنی کاهمی کوستر
برای اوله کوزلر هب توجه پاره در
ای هلای اورو جمالک حقی باقی آینه به
اسدی کوبدن صبا شاد اولغده یادی بودر
شبهه محسوب ذوقندن خیردار اولدک
خاطر پاکسینه قوغمش باد آهمدن غبار
ایستیکده کوزی باشلی عاشقک بیک وار ایکن
سوز کیمز بانه کله کوباز بانه در
عاشق اودر که باری ایستیکده جان ویره

تبع خون آشام نقش جوهرندن بللور
سجده کاه اهل دل خالک دردندن بللور
لابق ناج شهنشاهی سرنندن بللور
عاشقک بخت سیاهی اخترندن بللور
بویوسف طلعتان دنیایی یعقوب ایشلوردر
سنی پروانه عشق ایلین کندی چراغدر
نفاق ایشلر اما معنوی همت پیور مشلر
قسول اولان کبشیر خسرو و خاقان اولور
خلفه کوکل باغلابان صکره پشیمان اولور
بنی سولفته غم وار)

بن اولمک استرم بکا قطعی جواب ورز
حسرتندن دم مومنده دهن باز قاور
بوخا کدانه کلکی انتردم اختیار
آه دیرآه بشیدر کوه بلاده دل زار
عشق دیرل نامه دلده برآ نشیاره وار
خسته در دردینه جواب استر
دل پر باندن کباب استر
خسته نشسته دلبر آب استر
دور کادر کوکل شراب استر

حضیضی اوج ابد و اوجی حضرت ایلر بودنیادر
نور حق بند اول شمع الهی کوستر
خلق عالم بر ریشه پادشاهی کوستر
بر مصفی آیدر کیم عکس ماهی کوستر
آباغی توزیله کلدی باعث شادی بودر
بیلدک ای قیس عالم بونده در وادی بودر
خاکه پاینده پیش ای اشک ایله اعتبار
نوجوانم یک باشا بحیای ایستدک اختیار
بن عاشقم سوز مده بنم عاشقانه در
مجنون غافلک حرکاتی بیانه در

بکافان آغلادر همچنان دهنده چکدیم غدار
کول او بناددی دل بازیمه خان ایلدی دنیای
چشم خونیم خیالک شاهن اعزاز ایدر
همیشه مردم چشم عذار باره باقار
کوه محتر پاشم هر سو پاشم ارماعلر
راست کادم باره بر سر دلا در کیدر
بر برینه کیدر دلا دلا بلر آبلر
خامان زهدی ویران ایلون مبلای
قورقورم چشیده عداق راحت برایه
ما نالم بر کل رعایه که او یک دیله سم
زول غصه سن چکوز دیونتم و پر یوفه
کاسه مستوک می رنگ لیدن بلو در
رجاک ده اوجنده رشوت استراولمه نافذ
غریک چقاسی شاشقه عین وفا کلور
آلور رفیق او مهبیار زمکاهه کلور
التمه کی اول زخم ملاحه ازی کور
رؤیت حائل اولان دیده خوتا بدر
حافل نه شاد اولور بوجهانده نه غم چکر
نسکه کلچین حسرت دامن پر خار محنتدر
یارب مددایت دردمه درمانی کوسر
کردون فضای عشقه بر کو بجه لاله در
چشم امید حضرت حاجت وایه در
امید کسمه حقدن ای کول ویرمک خدا نکدر
فراق یاب دولتر چکر کامه دی داغلر
شهر عشق آینه اول دمه در کار ایدر
اگر برشمه یک آینه طوئک انعکاس ایلر
ای کل رعنا صباک جنبی آهسته در
یوری در بادل اولوب ایلر تحمل یوفه

نه همت کار کرد نه طلب نه حسن استعداد
خلفه غدیر ایلک عاقبتی خیر اولماز
سر مست اولورم قنده نشانی کور رسم
هم سینه سی برداغ هم آواز سی محرق
بار ایچون اغیاره منت ایندیکم حبیب ایلر
طوئش ساحه کلشن شمار آه بیلدن
جور دهر ایلر اولور بلبل غرابه همنشین
هر زمان صاعه قیو کده آه ایدر افشاده
خورشیدی نه حاجت ایدلم نور ایلر تعریف
ملاطت ایقه نیم سرو سر بلندی کور
کور بن آینه صاعه کیم ماه بحر مدر
(هب چکدیم کندی جزای علم در)
(ماجرا منیم ای دل دخی چوق صوکنور)
(آب زلال ایچنده باور اعل باره در)
دل فاشک راسته میل ایندیک پیوسته بوکم
عشرت کوشه میخا نه بی هر کس بیلر
مثل شبنم تر کس نشین کوزنده اوجار
موی سیاه باشلا دی بر آغاز مغه
بر زمان سن آفتاب ایدی بزم همسایه من
آینه سکا اولد مفا بل عجب اولماز
منکسر در دیدی احباب بزم میسای
رباعینست جهانده کیمه عرفان آشنا اولماز
دینار دل بادن یکسینجه ماجرای عشق
دکل تار تعلق کاهله سد سفر سازی
امینا توله اینتم زخم تیر جور ایلر فریاد
کورمک سناغر صهبایی آچلاز کوزمن
بیلر دی دل ایدی چکر کن جام آزارک
ار ایله اکر زلفه نسبت عجب اولماز

سرای وصل بار اولغاده آدیده نخت استر
کندی بولانده دهر کون اولور اولادی بو اور
نقش قدم بار اباغ املدر
نیدن پلستور سوز محبت نیده دیلر
باغبان بر کل ایچون یک خار خدمتکار اولور
نهال ارفغان ظن ایندیک طغیان آتشد
نینه شکوایی غراب ایلر غرابت بونده در
ای شه ملک ملاحه بو یله قلاز روزگار
آثاری نمایند ارباب نظر در
بیل اولایک قول اولد یغم افندی کور
فلک بر سر حه چکدی سینه سینه روزماندر
(یکمش زمان اولور که خیال جهان در)
(جو بر چون ایدر دیوایه خاموش اولدیلر)
(خصمک منت اکلا ماتی خصمه سفدر)
چکدی هر فتنه دن الا که بورادن کیم
مست چوق شیوه مشانه بی هر کس بیلر
اودکسو جام می خوشکوی او کس شوز
فصل خزانده آچیلور اولدی بهار من
دولتکده عرش اعلا دن بوجه ایدی بایم
کیم بوزی آچاشده حیا و ادب اولماز
حسرت باده آینه قصور ایلشوز
کدو خشک اولنجه ماهر فن شنا اولماز
یساله ناکه خالی اولیده آید صدا اولماز
ساولک سوزنه پیوند رشته بند پا اولماز
قلم شق اولد ایدر صرر اشک اولماز
کل کی الیه قدح اولسه کسول بوزمن
بو بزمک باده نوشی مست اولور اما خراب اولور
کیم بوزی صوفی پیر دو کنده ادب اولماز

دهشت و پرز زلف و کذا ف ابله عدویه
 میدانه کلدی نعلش رقیب نغمه ساز
 هم خواهش علفه ایدر هم غم استر
 سیر انداز عجزه خصمی تیغ خونفشان چکمر
 فرو ندر داشکنده منکسر دین غدر لک آزاری
 کاو کبر اوله خصم غالبک ششیر سرنیزی
 دل غلبه ای و پرده دست خرد سالانه
 چکن مر دانه در رطل کران خون شهادتدن
 خم چسین جسته بسته بار مننه حاتم
 عاشقن لرز بسلام زده ر مبتلار ز
 کلی ای آرام جانم نو چشم در ده در مانم
 دکان کشای سر چار سوی عشق اولدی
 رخصت بولور دامن جانان اله کیرمن
 قوی شکن آرمه پیل انک قدرینی ای شوخ
 بنم درد در غم عاشق زار اولمیان بیلز
 دو جوی اولماز انقاس مسجادهن دلک زنجی
 مسداوات علل نسیله در احسوال معلوله
 فیض استعدا د مادر زاد اقدام استر
 خلاف جنس ابله انبیت استوار اولماز
 سرمایه شاهرا ن تو کمنز
 خود فرو شاهه هم سرمایه اقبال اولماز
 خاکساری هنر پیشینی ذلت صانع
 مظفر وقت فرصتد عدودن انتقام الماز
 محرک دل او اور در لایه محتاجن
 دم مسجدهن اینک رجوی همت دیر
 فرو زاندر چراغ شهرت پروانه ناخشن
 زمان اولماز مساعدا بکن یاساق دوران
 بر نیجلی ایدی موسابه ده کیم الوردی
 رضابه حکم قضا ده موافقن اما

توفیق
 ثابت
 حازم
 اسم کوپلی زاده
 اسمد پاشا
 حافظ سیروزلی
 حاکم وقعه نویس
 حامد اندرونی
 حشمت
 حلیمی روسدل
 بری رئیس الکتاب
 دانش
 راتب پاشا
 رازی
 راشد قدیم
 راضب پاشا
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله

چون نقش اسد بی ضرر ز لیک مهیز
 قبیلدم حضور قلب ابله عرمه بر نماز
 کوکلم بلای عشقی هم استر هم استر
 خوششان ادب اندیشه زخم زبان چکمر
 کالک بیخمش خبازه من طبل نشان چکمر
 چکر جلدن سپهر نیکشان حرف امان چکمر
 شکست ایلریا غائب طفل بی پرواضمان چکمر
 اویام نطقکام نا کواری هر جبان چکمر
 نعمل ایاز کردون کند کهکشان چکمر
 مالمده بر بختی قالمش کمدار ز
 بدن بیارویان بیزارودل غمخوار در سنسز
 نتیجه سی یاز یاز ابلرز با ککار ایدرز
 جانان بولور کوشه دامن اله کیرمن
 حشمت کبی بر نضنه عرفان اله کیرمن
 محبت بر بلاد که کفر قنار اولمیان بیلز
 بوکلزار لک کالی متشکک باد صبا اولماز
 عصا دن اوز که چشم کورمه پیل تو بیا اولماز
 قابلیت عشقه بر جوه سر در ابرام استر
 غراب طوطی به طوطی غرابه پیل ایتر
 دنیا نو کتور بالان تو کمنز
 جامه زر سبب عزت دلال اولماز
 پرو مهر بره دوشده ده پامال اولماز
 مرو توند اولان ناکامی دشمنه کام الماز
 زمان ضعف قوادر عصایه محتاجن
 بود بر کههته ده بزرده دعا به محتاجن
 زبان شعله آواز خاموشان خوش اولماز
 بو عشر نکند دخوا و زهره راضب عیش نوش اولماز
 شجر طهور همیشه بد بیضا و یرمن
 برانده مذ هب انصافده مساع آراز

(مثال)

مثال حشو و سرع فیضی بود در هر تنک طرفک
 بز اول عاشقن لرز کیم داغز مرهم قبول ایتر
 توله بن چکدیکم چور و چغای بار بیلز سه
 سقالت کههتن دین فوش میبه معناد اولان زندان
 سرشک چشمی نیل مصره بکنی قبیل ایتر
 کل دکنین رخساری اونخل کاشن حشمت
 بی نصیر قسمت روز ازلدن کو بیا
 چوقدر اک چه درد و بلا سی محبتک
 صفای خاطر م آشفته اکدار در سنسز
 اوللندن جای آرام خیساک خانه خاطر
 لباس آتش ن آتش استخوان آتش نفس آتش
 ضیای پرتو رخسار آل دلکشا بکله
 مرهم بای فکله انتظاره خار در سنسز
 عجبی اوله نادم داغدار شده حشمت
 تلاش حرص بجا آدمی محروم کام ابلر
 هر کارده عاتل کوزه در سعت سهولت
 جنونم مبتلای زلف جانان اولمیان بیلز
 نظر فیاضه حسنو که نیچون خشم ابله حشمت
 تیر غره کدن بنی صانع ایدم جاناکر بز
 که جام باده نوش ایدرز کاه خون دل
 بنم ضمیمه کبی عالسده ضمهف پردوام اولماز
 پیرمغانی میکرده ده کوردم و کون
 وطن مأزوق اولانلری سبب ترک دیار ایتر
 دوز سیمابه فکر ایندیکه حشمت اضطر ایندن
 نغم رسوای اولور سه زانکه دل باغلا یان بچنون
 بیقاری کوهکن آهله طاعن طوطی بدی شیرین
 بزه خون بشر سرمایه نصر و شجعا عذر
 نطق خلق عالم محسوسد در عسده پاریده

طوتار ریکسه صدره راضب اما بر بن طومار
 اوکلزار لک آتشدر کلی شبنم قبول ایتر
 دل ذوق آشنا یار کمران غم قبول ایتر
 بچهره جانی بک کره صوفه جم قبول ایتر
 بوپرد رای رخوندر که پیش و کم قبول ایتر
 اودکله و نازک و زرد که رای شبنم قبول ایتر
 هب سراب و خرمن مهد ندر آب ودانه من
 اما نه چاره الله دکل اختیار من
 تن بی تاب و بی طاقتده صحت یاردر سمنسز
 حقیقتده وجودم کو بیا اغباردر سمنسز
 سمنسز و ش وجودم مرغ آتش غواردر سمنسز
 شعاع شمس جان چاشمشه معماردر سمنسز
 ره آمد شد نظاره نشوزار در سمنسز
 قلم دستده مرغ آتشین معماردر سمنسز
 که دست رسته دار ابله طولی بیانه جم اولماز
 انکشت خرد عسده دشواره با بتمساز
 پریشان خاطر لک جان بر بستان اولمیان بیلز
 بو روشندر که عالسده کوزه هرگز بساغ اولماز
 بر اوق آتم براسکا فارشو چقر جان غن بز
 بز رخصت زمانه کوره عشرت ابلرز
 بو کوندن باشلاسم بر ناله به یار بن علم اولماز
 ایتلک نجب اغلا دیغ اختیار سز
 ضرور سمنسز جهانه کیمه غربت اختیار ایتر
 کوکل پرده ای آرام جان سنسز قرار ایتر
 کفر قنار ان زنجیر محبت قید عار ایتر
 عجبدرگاه سوز طاشه کیر انسا نه کار ایتر
 سباع دشت و هامون کلدی جنسندن شکار ایتر
 خدا قادر در اما سیمی ذر لیلی نهسا و ایتر

راضب پاشا
 رای پاشا
 رضایی
 روحی
 زاری
 ساهی
 وله
 وله
 مصایی
 سعدی
 شانی فرمائی
 صبری
 وله
 صنعی کلیوبلی
 صیابک



عالم اولدر که بیله زینیه چهل و عجزین
چشم انصاف قدر کامله میزان اولماز
ظلمت جری توله نور کرم مجوانسه
قید زنجیر غم دهر دن آزاد اولمیز
شوله نادم اوله کیم زهدینه زاهد دم عفو
اکا تر دمائی کریم مستانه کرمک
غنیجه کام آجلا شه زمان وار طالب
الده ساقیا یوقدر ایانم صحت الوریمن
بقلدی خاطریم کوکام خراب اولدی اوکل بیلز
کجه ایله خواب کونیز عشرت اولدی یانت حیرت
یوقدر زلمه رضامن عدله بزما نلرز
عار فر آینه عالم نادر کوکلز
حکم مولا به مطبوز فارغوز تدبیردن
کوکلز کل صفاهانی الوری عیننه
پوته عشق ایچره عدلی قال ابدلدن قلین
مجنون ایله بحث ایتکه کندی عقلامن
کیمه بیرون اوله ماز دایره صیریدن
خیش اغراض ایله اندیشه می مردار اولانه
احکام قضا موقع تحقیقه کلنجه
توله سروش حضور اوضار انازه یانره
ضروری دوتون بیج و شرابی سوق ایجادک
ای غباری اله کیمر سه شراب اخته غبار
آسیاب چرخه کندی کیم عیب ایله
فریادمن اول یارده اغیارده قلماز
خطی کلش غمزه اما آفت چاندر هنوز
کافرستان ابدلی اقام عشق سر سمر
کر بلای عشقه امان ایله ایلر سک نظر
دیر عشقک اویر هنر یوز کیم الحق
ایتر طالع کوکب ریشان بختمز
دل بر زنجیر هر عاشق فریادینه بادی

ضیایک
طالب قدیم

نظهوری

قالی موزخ

وله

مدل سلطان محمد

نالت

عزت مثلا

عزیزیک

وله

وله

وله

وله

وله

غباری

غوی دده

فائز

فائقیک

مناسرتی

وله

فائق مدوحیک

وله

عالم وادی شد سندر بن اسیر غم هنوز
جان باغشلاردی لبک اظهار کفتر ایلوب
مجهده کاه اغشاراهل عشق مجرب فاشک
جان ایله زدن اسکر خشتود اوله چانانمز
معادت ازلی قایل زوال اولماز
هر صبح کوش قابو که کاسه عجب اولماز
سکدر سیر ایدک سد نطق ایتیش کامله
بر کون کاورمی رخنه بودور نسله
سوزش عشق ایله آتخسانه در میخانه من
قنی ادل کل کله کلدی دملر شندی
اختیار فقر ایدن در کاه وایوان استر
شولکه استقامت سر زنده اوتوردی شهوار
سینه سینه هر که کسیدی نعل باقدی ناز داغ
شولکه عشق اهلیدر ایلور کوی دایره مقیم
ای محبی بار ایتدن بر قدح نوش ایلین
بسکادور باش غمزه ده چین ایلوی ناز
کهی منک سنم اکیک دکل کدور باش غم
جام می او بر سه ایکی کرم عجب اولماز
بر زمان رومده در پاکش ابدک ای ساقی
صبح صادق کچراول مهر درخشان کلز
هوای عشقه ایلوب کوی یاز دک کیدرز
یلا سیار زندی بدوش و کاسه بکف
طریق فاقده همکفش اولوب ستاقی به
ویروب تزلزل منصوری ساقی عرشه تمام
ایدر سه قند لبک خاطر مذاقه خطور
فلک کیمر سه کف نالتی به دامانک
شمسه بار ایتش ابدی عشق نهال آهم
وقف قربانکه عشق ابدی کوکل بیلز ابکن
بوآب وثاق قند من میخانه زده بیلز
عاقل کاب عقلی حل ایلکده غافل
رشمدر جهان سرمایه بخش سوزش

قبلی عالم ترک غم جسد غم عالم هنوز
اورمیدن عیبی لب جانخشتقدن دم هنوز
قبیلدن خیل ملائک سجده آدم هنوز
چانه متدر آنک قربانی اولسون جانمز
کونش یراوخته دوشمکه باعبل اولماز
ممدور طوت ای شه که کداده ادب اولماز
فلاطون حقیقت یتنه نقل ماجرا اولماز
دولاب چرخ خاک ایله یکسان کورم هنوز
شعله جواله دندر کدرش میخانه من
اغلام عقله کلدیکه کولشد کلریمز
زادغدن اوز که هرگز کینده یه نان استر
سرتسر اولماغه هفت اقلبه سلطان استر
ایله یاغده نظر سیر کلدستن استر
ایلوب دیوانه لک طاع ویا بان استر
خضر الدن کراولور سه آب حیوان استر
پوشکجه و عتابه یوقدر ندن سزایز
غریبیک باشنه غریبت دیارنده نلر کلز
السن اله دوشمده حیا و ادب اولماز
شندی ابرانده قناعت ایدرز جای ایله بز
قاره افشامدر اولور اول مه تابان کلز
نسیم صبحه رفیق بهاره دک کیدرز
مکات می وریلور بر دیاره دک کیدرز
جستاب کلنجی لایغشواره دک کیدرز
خدا خدا دیه رک پای داره دک کیدرز
دیار مصره دکل قدرهاره دک کیدرز
مشکله محکمه کرد کاره دک کیدرز
اولدن سر زده تقسم شجر طرور هنوز
دست فصا بجل قبضه ساطور هنوز
صهاده نشانه کیددن مستانه زده بیلز
کفیت جنونی دیوانه زده بیلز
اما یوسوزک اصل پروانه زده بیلز

فضولی

وله

وله سله

وله

فنی قدیم

فنی کاتب جزیه

کایم

لمی

ما مرابا

محی سلطان سلیمان

مذاق

وله

معدی

متیف

میلی

نالتی

وله

نالی

باغ دهرک هم خزان هم بهارین کور مشر	نابی
چو قدومه فرور اوله کیم بجانه اقباله	
دنیا پرست اکلامش مجده کاهنی	وله
کناماسق صفا منه لب تشنه جان ویر	
خیالتدن کاورغم خاطره جانانه دن کلز	وله
مثال حلقه طسوند کوشی ابواب آفاده	
برکونه ذوقیاب غم فرقت اولمش	وله
هر تیره منش قدر شناس سخن اولماز	وله
تک اولسون قواعد اخلاص برطرف	وله
باغ کسوک نه اصولن نه فروغ یلورز	وله
بیان خاک متنا نبودر رسوم شیوه و نازی	وله
رخ مهر منبر اولماز مکدر صبح کا ذیدن	وله
نه مقصوده شروع ایلر سه بر عکس اولمه درکاری	وله
ایمده دولت ایچون اکلامه که رایگی کون	وله
بزاوا کس که بن تا کده آسوده ابدک	وله
نه بز مدر نه دکدر کور بن جیشلر	وله
خاق ایدرداد وسند بزرتلاش وی نصاب	نسب دده
صد هزاراتی کلور کلشن نظمک اما	خواجده نشأت
کل عارضه اولمه معارض عجب اولماز	قرامانی نظامی
نفسا سیدر سکوت مناع معارفک	نورس قدیم
(محبث تشنه سی دیبالی نوش ایسه سیر اولماز)	وله
حالم ای خامسه حسرت زده چانائسه باز	نورس افندی
ایلدک هر کسی شاداب نولور ای کل تر	
تندن چکدی تیغ یار زخم خون نشان کینز	نوعی
یلورز بر برین داغ غمکدن روز محشرده	
کوکل یولکده شول بی بال و پر بر تیره بکرز کیم	
عارفک کلن خدا غمکین ایدر شادایلز	وله

اگر چان کورمک استرک بداند	نابی
چنده ناسه زار له اوشوخک	
کوکل ابقار ایچون انجمنه باره	
اگر هر ذره بر مهر اولمه دنیا	وله
هنگام وصال عاقبت اغیاره ده قالماس	
بر شوخک اولور اول دخی درماتده عشقی	سبازاده و هی
ابدن هر کار بنی میزان انصاف ابله سنجیده	وله
باقوب نقش نیکنه شوله فهم ابدمه کلامه	
شکست اولمه صراحی جام مجلس برقرار اولماز	هلالی
کر بکری اوزوند یارک خبایه صیتماز	هوایی
اوراق بهاری کور لم صحن چنده	یحیی افندی
تنه کیده لم سیره دیمش امر اوشاهک	وله
درس عشقک مشکان یحیی نهجه حل ایلدون	یحیی بک
سنی سودو کی جام سکاظهار ایدر من	بهری
نطق جانخوش خیال جنس ایدادن دبدده	وله
هب باشم ددر غم سودای زلف یار	لا
آینده سکا اولمه مقابل عجب اولماز	لا
سرو اولمه قدیار معادل عجب اولماز	لا
ای ایله کون او یکنه یوزو که عجب اولماز	لا
عجبم بدر چنان اهل دل رشک چنان اولمه	لا
ایدر زرخشکه کالای دلی پای انداز	لا
سرمو فرق یوقدر بنیزده زلف دلبرله	لا
نه حاجت انتخاب جای بوسه روی دلبرده	لا
بو سکا کیم عالم امکان دیر	لا
(اغیارلر خاطره کله کجه کواشد کلر یز)	لا
(میوه باغ اصل کا اولور کا اولماز)	لا
(هر زمان دست دله دامن فرصت کیمز)	لا
عاقبل اولدر کلیه دنیا متاعدن غرور	باقی

کور اول روح روانی پیرهنش
حرام اواسون خرام نازی بنش
کل اولماز باغ عالمده دیکنش
کوزم نوری کورنمز یا کاسنش

انجامه ایرد موسم کل خاره ده قالماس
ایندکری اول شوخ ستمکاره ده قالماس
بو بازار بلاده سود کورمن سه زیان چکن
دروغ شرحه شرحه اینتلر نامدا اولماز

مثلد ساقیباش کتسه ایاق پایدار اولماز
یواسنی بر مثلد مزرق چواله صبنماز
کل مو سیدر دفتر و دیوانه باقلماز
یحیی بسورده خاطر یارانه باقلماز

سو یلنلر کشدوسن بیلر یلنلر سوز
دکه درد ابله کتاهن کشتی اقرار ایدر من
تل قفسلرده جگر خنجه بابل بسارز
مجنون دشت محنتی تعیب ایدر یوز

الرده کز نلرده حیا و ادب اولماز
کیم بالدری چیلانده حیا و ادب اولماز
هر جای کوزلرده حیا و ادب اولماز
کیرن کوکلیته ارباب و فاک ردخی چیمماز

شهوادم سنی یک ناز ایله توقیر ایدر
سید بخت پریشان روز کارخانه پردوش
درون کیم ده تعین محراب افضا اغز
اولماز اولماز دیمه اولماز اولماز

(سرو برمک اولور سیری عیان ایلک اولماز)
(یهود ایمانه کلز مرد ملحد توبه کار اولماز)
(کلی نعر بفره حاجت نه چیچکدر یلورز)

مدت دور فک پرد مدر آدم بر نفس

آشیان ایسه عجمی نه شده مرغان
کبریا کاز باندن خبر و رحم عقول
سوزش عشق ایله اغشدی سندر پیدا
نوهوسلر تعجب ایسه آنکه دعوی
کم مایه لک جویری آچار جوهر ذاتی
کوه فرادینه سس ورده دوزدی دشته
یواسن یایش ایدی محنت ایسی آنک
مزه سن هول قیامت ایدم من دی تحریک
بال مرغان بلا بر کلاهیدی آنک
نه قاره قولغک اوسده افندی باش اوزره
صدای آه نو کنندی کسادی آه نفس
لیکندن آرو باغیر حلت حلت قان مویایس
جهان و جان حذر ایسه فی عیب غز نکدن
کونکولکا کو بولک آزار حن جو چون ایلامادینک
قدحی بخشی تولا ایلامای سین ای ساقی
قدم توای مجزون باشی فقه قویاس یار
اول صنم کیم لیلی زلفن ککر هکیر ایش
حاجبک دورنده خدک خط کتور مش فائده
صان اسماعیلدر چشمک که باتور خنجر ائنده
درخشان اولدی کوردیمش هلال اوستنده بر خورشید
عالمده ککولکل رلیکی کوچ یارایله یوقسه
یا کبریه دل صفادن رخسار یاره دوشمش
اشکم کوتوردی کنندی کویته جسم زارم
بوس و کنسارک اوزلر عشقک غمشده دلال
خالک حرم ککولکل رلاله زاره دوشمش
پودن زیاده عاشق فرخنده فال اولوری
قسمته تیر عشقک باقی به اولسدی روزی
فراموش ایدی ظن ایدم دی ورفارندن اما
بسته کاشتمه بوگون بلسله بر حال اولمش

سروری
شبهی کربانی
مزت منلا
غالب دده
وله
فائق مدوح یک
فصلیح دده
نشاطی
نوعی
نهاد یک
توای
احد پاشا
وله
امیری
امیری
باقی
بر تو قدیم
بهشتی و زنی

قتی بر مردم چشم کبی دمسر سورده ش
ایام جوده می کده دار الامان ایش
شست و شوی اشک ایله کتر کوزمدن عکس رخ
مه نوصانه کردون جنبش ابرو که رشک ایش
سبو پامال و عیانه شکست آلوده می نوشان
فرارمش در لبوب رخسارک ای مه تاب کوسترمش
عشاقده خیالنده دلارا کورینورمش
فتا کار ایدر عالم بهارندن خزان قالمش
خالک ایله زلفک ال بسیر ایش
خلق ایله من بر ملاکین کیم خدای
خوان و صلاک خلفه قسمت ایدیمیک
صانه سین نقاش قدرت فاشی
عارضی دلبرده کی خط ای سلیم
قتنی عاشق ککه غبارده جانان اولمش
بولنه کشتی نوحه نجات ورمش ایشندک
درستکری اولانک کیمسه باری اولماز ایش
کوزلکان دو ککی اول غمزه پیداددن کورمش
خرابی مکر بز کورمیلدن چوقی زمان اولمش
غلام مشرب عرفانیم اولرند عشقک کیم
نظر در جله اشاده تفاوت کوسنن یوقسه
دکادر جای آرام اولمده ملک سوا قابل
بت نورسم نمازه شب و روز راغب اولمش
ای خوش اول مست که بیلز غم عالم نه ایش
بنه بوگون عجب قایح جهان خراب اولمش
مرادی فتنه نک ایچی پرا نصاب کدر
میان خیال کبی ایچمه قاتی موزون
رخن یکس آیه دک بر هلال ایدی بارک
سو بدایه خیال طاعتک جایا صیفشدرمش
شب هیران کورن خونین مزه لب چشم کریانم
قاشک بر فکده در دوشلش ای مه موج حشکدن
صنما کاکلک کیم صفه رخساره ماصدانش

شوق مهر کله سنک باش باشامش کون کورمش
شمدی دکل افندی اوده پر زمان ایش
آب ایله کیم شعله باقونی نسکین ایش
قان اوینامش جهان پرنگه نیم کوسترمش
بو بزم ایچره مکر کیم سابقا یار باد ابا یاشمش
خلیل آسا جلالک آتش ایچره آب کوسترمش
مجنونه جهان طوبیطلو لیلی کورینورمش
مه نوصانه اوچش عیندلی آشیان قالمش
دلاری دامیله کنجبر ایش
صورت انسانده تصویر ایش
هیرکی حق با ککایه عجب ایش
نوسندر نور اوزره بحریر ایش
دود آه کدر ککه تأثیر ایش
تخننی بل کونور ککشدی سلیمان اولمش
اوده زمان ایله بر کره روزگار نه دوشمش
تفاقی بیلیتک اعتباری اولماز ایش
زهی خونی که مردم کشکی استادن کورمش
بشمش نازه لمغچه لر پسر مفسال اولمش
نه صوتمش دستنی تسبیحه نه زاره باغلاش
ترازوی محبت حسن و عشق رنک کوسترمش
خدا عاشقانه کون و مکانی تنک کوسترمش
چینه مذهب الله الله به سجده واجب اولمش
نه چکر عالم ایچون غم نه یلورغم نه ایش
که کوشه نکلهک محشر کتاب اولمش
یا کاکلکده شکن یا خط کده تاب اولمش
عجب نشانلا به جق بیت انتصاب اولمش
بوگون صباح ایله کوردیمکه آفتاب اولمش
کوکلر رذره به مهر جهان آرا صیفشدرمش
صانور روح و صند اطرافنی صف صفا رفوان آچش
جیشک لجه سنده ککاکلکدن بادبان آچش
ایکی هندویه بکر کیم یاتوب کارا به صافش

جشانی
حلی کرای
خبری دیس کتاب
وله
رابطه
رخشانی
رفت قریلی
سعی
سلطان سلیم ثانی
صنعی
طفلی
عاصم چلی زاده
عن بری
عطایی
عونی یک
فائق یک مناسقری
فضول
وله
فطنت خانم
ولها
کاکم پاشا
نشانی مصطفی چلی

میانک فکر این دالر که زلفک آشیان ایش
کاستن دهره کادک زک بوق و قالمش
ایش در بنه دسکان طیب روزگار
تشنکاک چاکک اولش اب خواهشلی
قدون آنلار بوقیلور بوق مردم سنجیده نک
جیش غدن قنده اینسون الحیا اهل نیاز
نخس صفحا صبیغه عالمده قالمش
حشقه دوشدک بکادر کن غم و محنت نه ایش
رشک رح آنکله کلی آشله دوشمش
سربلک کو کبه نیم کدشت باری
نولیدی دشمن اولیدم اومهیاره ایله
نکارک زلف پرتابی رخ کلناره یاصدائش
شوعاشق کیم نکارک آستان یاصدائور یاتور
پرایکی درد مند کدرمه وهرای شه دوران
طیافته ساعد پرداشنه کنج عجبده
مین سرکشه جمیع داغ ایله فان لاله زار ایش
قویون باخود تو کولکان لاله زار ایجره کذار ایش
تیمدین فان جیغار فان هر طرف ییکا نلرینک کوبا
ایرور باهفور که توفیر غدین چچاک لار آنکار ایش
درمان آرام دردمه دردم بکا درمان ایش
صانع صولم کوزل ایدم دوست یوزینی کورسم دیو
ایشت بازینک سوزین برسته اورغز حق یوزین
آخر اولش مجلس جم جام عشرت قالمش
اریاب اطف و است اوده بر زمان ایش
یار قدین ایتر ایش دوستان قددا
شعبدی متافانه در افست زمانه ده
خواهش نه زده قالدی نه باران و بارده
کیم شمعی نظم و نثر ایدرو اوصاف اعتبار
دردمز چنانه سو یلش دواسو یلش
دکل خالی سیه اول نورسک کرد دهانده
دنیا ده کوزم کبی بکا اولیه بولداس

نالی
نابی

وله
وله
وله
وله
وله

نشاطی

نوابی

شیخ مصری نیازی

نبلی
واصف

بیری
وله
لاداری

رخنده خوابه وارمش خال هندو کاکل اورتمش
داری غم و ممداری بسلا واساسی درد
(باقی قالان بوقبه ده برخوش صدا ایش)
کوکل مرادک ایسه ایتک امتحان خلوص
صوچن یابوب دوشور ایاغه زلف فناک
یلسون ای دل چشمک باشی ندن اولور دوران
سرچکسون سمایه قدینی قلسون عرض
قبل صبا کوکام پریشان اولدین چانانه عرض
امک که ظاهرا ایلدی ای کلامدار خط
مهر رخی ایشدی زواله کوروب خطین
فتیشینک ارتکا بندن کوکل جبرده در
خاق زمان هب آند مقیم اولسه لر سزا
نوله کلسه دل مجروحه درد در یادن حظ
غم عشقک جهان ملکنده بولدیم شادمان اولدم
لله ایسه وعظنده اکبریت واعظ
بحث اینسون عذارک ایله انجمنده شمع
زهری نریاق ایلوب نریاق زهر ایلدی خلق
اکلاشلار هونیا رمز حروف کائنات
نوبتو رونق پذیر صنع ایکن کلزار صنع
عارفانک دلنه وسوسه ایتر تا ثیر
هیراوتدین شام اگر مین دیک ایلسی خواب شمع
برقوباش هیرا کوکماس ندین پس مین کی

لا

شک حبشدر کل دوشمش سنبل اورتمش
چرخ برین بد کلری رآسیا ایش
(عشاق سلامت زده رسوا اوله کلش)
خوش خلق قدر اولماز کما نشان خلوص
عن زباشک اینچون ابلک ایله فتنه بی باص
ماجرای ایله کاهی خاکبای یاره عرض
فرقی یوبیکله سروک بین السماء والارض
صورت حانی و پوران ملکک ابست سلطانیه عرض
بافوتدیر که مشک ایله یازدی غبار خط
اولدی فلکنده صمان خط نصف نهار خط
هم کنه هم کریمه تجلندر استغفار شرط
تتشک اولدین مبنای دارالشفاعط
ایدرخته نه دکاونا اید اولسه دوا دن حظ
کشی غربت دیارنده لیدر مش آشنان حظ
کری سما واته جبهه شهرت واعظ
قنده چراغ ماه شب افروز قنده شمع
اولسه تغیر ماهیات اشیا تمنع
نخسته عالمدن استخراج معنی تمنع
غفلت ایتک عیدر خواهش کراسرار صنع
دیو بسبار ایسه دیوان سلیمان واسع
رشته جانینه نیوجون سالدی بیج و تاب شمع
کوک اشکین توکار انداق که دوزاب شمع

لاداری

لا

لا

نجاشی

روحی

شانی بوسنوی

فضولی

عربی

نابی

وله

باقی

نابی

باقی

صوفی

نابی

وله

نوابی

مهرشیم دیک دیماکیم بولیش لباس لعلکون
کیجه کیم تیره کلمه فی بار و نقای اول فویاش
اول سرو ناز نازه دخی ناز ایدر دریغ
فر می کلدر در سینه مده داغ
موج اوران رنگ اثر برق تجلیدر هب
همنر طفله و برر سیلی استاد رواج
بوزونک هجر بد اکیم جیکی فغان زارمین بانکلغ
اگر عشاقنی بر تیغ ابله حسن اهلی قتل ایتمی
فراقی اهلی اگر چه اولدک استارای اجل کیل کیم
بجائین بولدیلا رطاف ناشی دین کوب آزرده
پیرانی ای که بیومال آرزو قلندیک هواستیدا
کیشی بدخوی لار عشق بدین اتمک احزاز اولی
نوابی کر خرد ملکیدا سودا دین نیک اولسا نیک
منه خیلن دوزر اول غمره فغان صف صف
سنی سم اتمک ایچون ره کذر کلشنده
کوکده افغان ایدرک صانع کچرخیل کلنک
کوک امرا فخره عشاق دیزاش کویا
وصف قدکله خرام اینسه علم کبی قلم
لشکر اشک فراوان ابله جنگ اتمک ایچون
جامع ایچره ککوره ناکیلره همرا نوسین
قدر کی سنک مصلاده ییلوب ای باقی
قد دلداره کیمبسی سرواوقور کیمی الف
بزم نوشا نوشده غم بر طرف می بر طرف
فوق فیض عشق آریلاز دل آکا هدن
می آغاز مر همدن اول خاطر بحر وجه
قتغیس نیلم دل شوریده اینسون اختیار
مرحمت بردی ضیا مجسده یاره مست ایکن

نابی

احد پاشا

شمسی پاشا

نسب

نوابی

باقی

سلطان سلیمان

ضیابک

(مرد)

حال عالم ازلی بویسه بریشان انجیق
کیبسی بایل نالان کل عارض یار
بوجهان کیمنه قصر طرب عیش و صفا
پایمال اولمده آخر ششز دورانه
دهر فی بنیاد ایچون زنج طلبدن فارغ اول
جاموش کیمدربوزیم ایچره جکر خون اولیان
رنگ نسیم لب دلبر نه وارنه بوق
شوق وصال و نیم فراقیله دلبرک
امعان اولسه عالم خلیاده نقش کام
بسوی عبیر زلف دلاویز باردن
اقبل وجاه توده ربک روان کبی
میلار کرچه چوقدر یاره اما یاره بوق
قتنن آچه یاره اول خونی عجب شدنکرو
اولدی رمزی بر طیب بی وقایه مبتلا
هر جامسده بر باده و هر باده بر شوقی
فروغ عارضک اولسونمی هر کاشانه به لایق
ایلدی فی تاب حیرت کوکلی درد فراقی
بلادر دلبر بیگانه طوره آشنا اولق
همنر حاوت نشین انجمن اولقده در بوقسه
اولورسه خونیهاسی وعده وصل روانیختنک
ایردی خزان کشایش دلدن نشانه بوق
چوق سرو قد کشیده سی وارباغ دوتک
کندی ایامرله طوطلدق چه فائده
بوزم مز بوق خدیایه بالواره جوق
می ترک ایلدک اداره ایچون
بلرک لعل لعل و لافظک در شمر وار بوق
دور سرمست شراب غفلت انجمن عالمی
اولور خسار که کون لعلکله کلبرک ترعاشق
حس ایدر مش زلفک زلفک بردار اولاتی

پاشا

(بلاور زبور افسر اوله جوق کوهر صراف)

کیمی خندان کیمی کرمان کیمی نالان انجیق
کیمی پروانه شمع رخ جانان انجیق
کیمینک باشنه محنت ابله زندان انجیق
پادشاه ابله کداسی هله یکدان انجیق
باری بر فاج کون حضور قلب ابله دنیایه باقی
غصه کارزاری صبرایت لاله خرابه باقی
چون موج آب جلده کوهر نه وارنه بوق
صبر و شکیب عاشق مضطر نه وارنه بوق
موج سراب کیمی صور نه وارنه بوق
کل ای نسیم صبح خبرور نه وارنه بوق
بود و نبود اولدی برار نه وارنه بوق
بریم کیمی بسلا او عاشق بیچاره بوق
سینم اوزره قلدی بر که آند یاره بوق
نبضی طوتمد آکا اولکدن اوز که چاره بوق
هر شوقه بر نشو و هر نشو مده بر شوق
او بر شمع صفادر مجلس شاهانه به لایق
اولدی مانع عرض اخلاصه کمال اشتیاق
نعمت سوزدر بار آشنایه مبتلا اولق
کیمینک ربادر گوشه کبر اترو اولق
سکای فی صروت جاهه مشدرفدا اولق
وارسه نسیم فیض بزم کلستانه بوق
شاخنده مرغ یکسه بر آشنایه بوق
ییلدک بود امکده بزه آب ودانه بوق
بیله هم حاملز تپه وارنه جوق
شمس دی عزت اداره سز قالدق
امل و کوهر چوق لعلکله کوهر یار بوق
بونجه سرمستک تماشا سینه بره یار بوق
سکا کدیک دکل کو کدن ایزردن بترعاشق
نه قلبسرم عجبان دخی بدار اولجیق

عزت منلا

باقی

وله

توفیق

رمزی

رباضی

شانی کیمجه

ضیابک

عزت علی پاشا

عزت منلا

وله

وله

فضولی

وله

فغانی مصلوب

حقیقی صانع هر سیرا بدینک بر هر کارانی
سبب هب بندگی و وضعی صبر نه در بوقه
سراسر چشم عبرت نیکوردم نسف دهری
بر بحر غمده آورنده بر دست و پای کیم
کون و فسادک اکلام اراد و مصرف
رد و است ایچون چرخه نمادن اوصاف
اجره کفده کسب اشد بکین نفس
نه هوا و نه کان و نه کانکش انجیق
تلاش و صد وصاله سبب ندر بلام
چوق سوز ولی تکلمه نطقک بحال یوق
طوش و ناول چن کیم لاله منده داغ حسرت یوق
کسیسون اوسری فید کیم بر زلفه باغلا غار
طاشدوب زلفی سودای عجبی اتیق
بوشب اغلار کوروب اغیری غم رشیدن
کمر به بلی کلشنده آلوب مسخر به
مالک چشمه رفیقیه ایچون خار اولدی
بیمار نکاهک املیه دل عاشق
شال کعبه ایانور دیده عشاق
یوسف کی انواع محن چکمه موقوف
قله صهاب زلفا یله در پرده کردنک
ظلمت قرین شام حید اولسه و جبهی وار
تخمیه ابدنجه طینتک استاد لم بزل
منقوط لوح سوره تورایلسدی قیاس
تحصیل کامه صانع دکلر امک کسک
اوضاع نایجابانی نوجاه اولانلرک
چالش غمگینلری شادانک شاد اولاق استرک
دلجهانی سر شکله پر شراب ایتدک
نه سنده مهرو و غار نه بنده صبر و فرار
کورمز ایشکی طاشانی اول قیله جاتک
جام اهلکدر سنک آینه روی انورک

نابی
وله
وله
وله
خواجده نشأت
وله
نورس افندی
وله
واصف
وله
هدای مؤذن
لادری
اسحق افندی
شیخ الاسلام
اسعد پاشا
وله
باقی
وله
وله

چله تدبیر پس پرده استاد کدر
جامی بویه شکست اوله جینی لالایدی
کلام عشق ای باقی سراسر سر و حدتدر
بالله ای دیده بنم عینی قائده کسوردک
باده حلدنه عجب بر حبله بولدم کوش ایدک
دفر نده نامز بولدی بو کون جانانه نک
ای مرادم عکسه دور ایلین کچرو فلک
تن شو حدایه تحیف و ناله شول دکلر ضعیف
او پدر مامکه اغزی آند ایچدک اگرچه
فرق اولماز اولدی لعله رخساردن یوزک
طوغری باقه مز یوزنه اول قیله جاتک
ژاله لدر ایشک چشم خونتقشانی بلبلک
دکل ایچندهی مردم بو چشم کرانک
ایخذ مناع لطفه صاحب خضارک
آفتاب روی باره فارشو طور مشین بنه
کدر کهکسه که در هجرانه دوشوردک
هم کولکی هم عقلی هم صبری آلدک
بن کوزمدن کوردیکم بن ناله ددن ایشدیکم
دوشوب عذارنه عکس ییاله کلرک
دخان سرخ دکل فیض مهر آتش عشق
بهار خست کاجک حل باده لیسنه
صونار فتاده به نوروز وصل ایرشدی دیو
کلنجه خط دل پرخونی تحفه قبل باره
خیال وصف لب اصل یار ابله رائف
روشنی پیرویدر نرسکی انامک
خلافی طینتدر طبع احبایه کدر ورمک
ای چشم کر به خیز ایشک بوقیدر سنک
ندر بواضطر ابای مرغ خیال ناله معنادم
قنی خاصیت تاثیرک ای فریاد آنتشک

اختیار عی صاتور سین حرکاتن صورتک
خلق چوقدن او قوملاردی دماسن قدحک
مرادی چله نک بر در بتون دنیایی سوبلنک
بوقدر باش کچوردک بوقدر دم سوردک
مست اولک تکلیف ساقط اولسون اندن نوش ایدک
اولدن کوردک هله فیدین دل دیوانه نک
شمدی کولکم نامراد اولیق دبلر نلک کرک
نه کوزی کوردی نه ایشندی قولانچی کیمه نک
هیچ یوق یه الله افندم قسم ایتدک
آ کلانماز اولدی شیوه کفتاردن سوزک
عاشق کبی دتر و روی قبله غنائک
یرک کلدن پنبه داغ نهانی بلبلک
خیال خالیدر اوچار کوز منده جاتک
نقدیشه سی الله دعادر کعدالک
ای قر و ارایسه هنکام زوا لکدر سنک
درد کله بنی پادشهم در بدر ایتدک
ای شوخ جفا پیشه بکاسن نلر ایتدک
نه کوزی کوردی نه ایشندی قولانچی کیمه نک
چسراغ باقدی کاستانه لاله کلرک
یتوردی سنبل آهسه کلاله کلرک
یازلسدی کله ورق اوزره رساله کلرک
دهانی حقه شکر نواله کلرک
یکر بهارده مقبوله کاله کلرک
چسکیده اولدی قلدن مقاله کلرک
عفتدن ایریشور فیض صباح اشقامک
دکالر مشریم مانند صهبادر دسر و برمک
آتش ایچندهیم خبرک بوقیدر سنک
بولور سین دلم غدن عاقبت رکون رهات اولدک
باسن ای نامه پیدری طافه تر با تولدک

باقی
وله
وله
یری
حافظ
حالی
حریری پروسل
حفظی ادرته لی
حلی از نیقی
خاقانی
خالصی
خیال
وله
خیری رئیس الکتاب
وله
خیلی
ذاتی
رائف ملاجی زاده
الدی کی اور و زنگنه کی
رائف پاشا
وله
وله
راحی پاشا

صاف نور اول کل رخساری اسن بلار دن
رهبر اول لی ستمه اول بیت خستاتک
شها نه طور جهانک کدار بن کوردک
بنه جعفر صوصکی خیار نه رخسار نه
شکتکی دله چاره ساز اولور صافه
عطاسی کاهه دلیل سراب حرماندر
کوستد بکیون ایشکن اول قبله جانک
زیر و بالاسنه باق اول خط عبرت فامک
کنوردک جاهه بوی سنبان ای پادخوش کادک
کیجه پروانه سره سنی بل افشان کلور کوردن
سنگ ای سنگ جور بار باش اوزده برک وارد
فلک براهل کالک کباب ایدر جسرین
مقدمدن ایلوب حظ خانه اول فرزانه نک
شیر لخته قهر ممدن اولور کن لرزان
چکدن بارغن کاکل کل عبرت بونک
کوزل کدر بنه اکلنجه سی بن محزونک
دل میگویند بل ایندی دیو جانانه نک
اولدی اولدیغی حاله رضاسی انسانک
ندر او حسن او نساب او قامت بالا
انیم مهترقه مرحمت سر و ندر
طوغار الله بکر درد ابله اولور غمغه
سهر مدفنی ماکل ایش انسانه
ضیا سزا اوله ماز نیت محبتکه
عقل بر میزان نافصدر حق و وفی وزن ایچون
کوردی طامت فراغی اول سیمبرک
بیلیم کی کله قیلش نوش شراب چشمک
نخونه خواب نازه یوق چشم التفاتک
باده نوشان هوادن زمره زهاده دک
ای ستر زخم غمزه کوردن واری مکر
دردک نه بهی عاشق بیچاره ندن اولدک
طوقندی چون سا کایر نه سی بارک

رزمی بهادر کرای
رشدی قدیم
رشدی وقعه نویس

رفعی
روحی
رباضی

وله
خواججه سعد الدین
سلطان سلیم اول
صابری
صبوحی
صفایی سنوبلی
ضیایک

وله
طالعی
سلیمان عارف بک
عاصم چلبی زاده
عبیدی

اول هم چهار آرا اولدی می کوز کندن دور
بر غنچه سووب ای دل خار غنچه می دوشدک
پامان محبتین بو قدر باشکه چارهک
عشاقه زخم سینه دکل زخم جان کرک
ایدری فامه هیچ اضطراب طبع مجول
بر بر بلور مش اول خط ریحان بلوک بلوک
سینه ده دسته دسته اوفک بکرز آکا کیم
افنده لبا غنچه دوشمش دیزین دیزین
ایرغنه کوروب میوه باغن ابراک
پیرلک ابدی علی شری و غزلدن فارغ ول
شادی مرک عدودن جسم ایندی جانی ترک
سینه لده وارسون آرام ایلون تبرقضا
سندخی بر کردن بلور می اولدک اسیر
کافر اوله یق قورقار ابرسم تیغ فضا دن
ای بار جفا جو بو قدر جور ابد مز دک
کبریا عشقنه ای مغپچکان می کنورک
دنیاه اکبر وقت جهانده کلیدک
میخانه به زمست شراب اولمغه کلیدک
اول نظرده اولدک ای جان فدای بار
لن ترانی ابدی کا میجه سوزک کاه ادنی
فرق کاه دست ردمدر چلک افتخار
بنده حیرانم نه کفایتله ایش امتزاج
واردن در سعادته باری کورم دک
دوزخ نشین آتش فقر اولد بک قالور
آسمان رتوبو اور داغ سرمدن رنگ رنگ
خسرو فقرم سرمدن زخم کونا کون دکل
بن طلسم کنت کترم رکهر در سوز لر
مست سر کرم التیم شه نوش حسرت
بر عجب طایوس قدسم کلش لاهوته
نقشبند در که عشقم که سر انصباع
مظهر اسماء حسنین نقوش مکتبت

ای کوز لر مست باشی سیاره ندن اولدک
کل کبی بو کشته صد باره ندن اولدک
چاق بویه عبیدی سن بیچاره ندن اولدک
زیرا که رکذار محبت زهان ککرک
حصول کاهه توقف کرک زمانه دک
صف صغیر با ناس آبت قرآن بلوک بلوک
ادق مزلیته جمع اوله باران بلوک بلوک
دوشمش بوزنه زلف پریشان بلوک بلوک
کیم صولار آتی کوزری باشی فقراتک
کلیدی ایام خزان کچدی زمانه بلبلک
مدت عمر مده رشاد اولدم اولده شاد مرک
ای خدنگ غمزه جان پرک جاندر سنک
سوله ای رجه بیچون حالک پریشاندر سنک
ای رهگذر یار اگر مد فتم اولدک
احواله رحم ایلر ایدک دشمن اولدک
و بر میک فاعله بر خطه پاسبان کنورک
طاعتکده حسن الهی سن اولور دک
اول بقایوب صکر تراب اولمغه کلیدک
تا حشر اولنجه خالک ندانده عار چک
چشم هوسی سن ایدک نوبتلی سن ایدک
رزم عشق زور بازوی زیمان کورک
شاه باز غمزه شوخ کاهه کورک و زلک
کیردک بهشته حیقه دیداری کورم دک
ای آخرت خراب نه بدر تو ککاک
مهم اولدک در جهان ناب و فرمدن رنگ رنگ
اولدی جوهر لعلان افسرمدن رنگ رنگ
غری نور اولون بوعلم جوهر سرمدن رنگ رنگ
نور افادمان حشره صاغرمدن رنگ رنگ
اولدی جنت جیش بال و برمدن رنگ رنگ
روغن و ندر اهل حاله پیکرمدن رنگ رنگ
فائق اولمشدر دل قبض آورمدن رنگ رنگ

عبیدی
عزت علی پاشا
وله
عزیمی قدیم
قتالی زاده علی افندی
وله

مامازاده علی افندی
عونی بک

وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
غالب دده

وله
فائق مدوح بک

ای دل کیم ایچوندر هر کجه بودغانک
هر آشپانه قصه ای طبا تر بهشتی
لاقمیدر سکا کیم هر گوشه منزل اولسون
کولر کور و سسر شکم اولسم تدکلو کران
سندین بوکستانک سرما به صفا سی
باشی ابردی کو که رفعت ابله هر دونک
شیدار ابلدی بی شو بکرده کردک
اولسون کنه ای بو بنگه پرداسی سونلم
ظن ایلرم که لایله قدر ایچره نورد
کرداب ایچنده پرنو مهنسای کورمین
آلوردم انتقامن چاکجائی کر بسانک
نمدیر سین و هیاسن جله سن کورمش پکور مشین
هر سوزنده اولسه بیک درلو بلای شاعرنک
طمن ایلدر باه و محبوبه میل و شوقه
خاتمان عرض و ناموسی بافار برهجو ابله
وهی زارک افندم قبری دست آویزی بوق
کلر ایکی باقه سی بریره اهل رنک
کرم اربابنه و بر مریدی عطشابه نوبت
عرب و رومده استاد مخفدر وهی
کوکله کیمک ایدی رب شبرن دهک
قومدی صود صفا عارض عالمانک
جسا لکی نیمه بوزدن کورم دین دلا
اب قزل رنلر قزل دستکده جامی قزل
کاه خورشید و کهی مدیه رنک گاهی ملک
شمع اقبالی نار ایلسون دیرسه فک
هر کجه برجایی روشن ایلکدر عادتک
(دادالندن کو کلک فریادالندن کو کلک)
(کال اولده کشتی عاقبت اندیش کرک)

نورس فندی
وله
نوعی
سیدوهی
سبیلزاده وهی
وله
وله
ویسی
هدایای قدیم
وله
لادری
لا
لا
لا
لا
لا

یتیمی خلقی باقدی آه شرر فشانک
چاندن سنک مقامک کو کلدن آشپانک
ای نور چشم مردم کوزدر سنک مکانک
شبنم ابله آچیلار پک غنچه دردها نک
الله ای بهارم کوسه مسون خزانک
حق بودر کیم فنی آلچقلمنی وارکردونک
ایکی بقای کورمیه پر پرده کردک
چوزنکمی که اولده آزرد کردک
کوردکجه زور زلف معتبرده کردک
کورسون بیان عقد مجوهرده کردک
کیریدی آه ظالم دستم بر کره دامانک
می و محبوبدن قبری صفای واری دیا نک
سقا ایلر عجبین به حسن بیانی شاعرنک
خلق انصاف ایلر می بوقی جانی شاعرنک
القدر شدتلی آتش در زبانی شاعرنک
یاغز لیدر باقه صیده ارمسانی شاعرنک
سبب چاک کرد بیانی بواولمش فک
ذوقنی یلسه بختلان دخی بذل درمک
عجی اولدی یا ننده شراسی عجمک
طاشلر کیمه دن اتیق عرضی کوهکنک
چکیلوب دوندیک اندن وایمش دولابک
شکسته آینه لکچی باره باره کردک
کیم قزل دیوانه اولماز کورسدر خسار سنک
اوسهی سرور بزا فلا که چقاردنی او کورک
کشتی باقدینی چراغ اوسته پروانه کرک
ای قره جایی سین یلنک سنک ماهینک
(دورای بردده اسرار وار ظهور ابله جک)
(دکر خوار به فلکی ساغر ابلک)

لا
لا

صک تدبیر ابله صورت بواور احکام امل
قصه واهسه نک موسم بازار بیدر
حرصی حرمان ایلر از جله عددجه تعقیب
دوشورر بندینه عیب اهل هوای اشرف
جائی ترک ابله جهان آکه بوشهر عشقدر
جفا بیلک وفا ایتمشه دل منون احسانک
هر اسان اولسه کلدن دل ناشادک ای بلبل
دل دلداری نرم ایش ایشندم ناله و زارک
نه آنجیر ایدی دلداری نه اوردی آتیه خاری
کله اولورنورسه بوقسه آخر کردش کردون
چکل سن دخی کوی درده کلزار سلامندن
سن شاهه بنده اشدی بی حاکم ازل
کلتانی سراسر قابلا دی آوازک ای بلبل
رک جان کچر کی خار چوری ورد کلشن
همیشه کردک برک کلاه سیر در اما
کل پرژاله کچی سنده بوقدر عقد خاطر
صریر خاتم حاذق کچی آقا فکر اولدی
آفسه توله دل عارضک آبن کوروسای جان
بونظم شهید نیمه نظیره دبه حسی
ککل ای بسلا ی دل زار مستندم کل
اوشوخ اومر تبه مست شراب ناب دکل
یا سمندر خدی یا کل ایکیدن خالی دکل
آغلار ایکلر سروقدرین کل رخن یاد ایلوب
عقلن آور عاشق فی الجمله رنک وآنده
دون کاهل درده عشقک حالی صوردم دیدی
اولی عشقک ملا مستدر تمامت آخری
قدک آکدم باغده سرور در اغوش ایلدم
آی کچر کورموز اول ماه جهسان آرای
سندم آرام ابله من بر کجه ای ماه کوکل
درد دن درده دوشورک نذیه کندیکه

حکم تقدیر موافق ابله اعلام امل
شب باسدای الم وسعت ایا م امل
رقم باس ابله یکسان صابیلور نام امل
مرد لاقدینی گرفتار ابله من دام امل
قا تلیسنه بوئده عادتدر دیت و پررقتیل
نه ایلر ایلک ابله حاصل عمر همان واراول
نلر ایلر دی خاره آه آنشرا دکه ای بلبل
عجیدر طاشه نا ثیر ایلش فریادک ای بلبل
به طور عازا و قورسین و زبب اورادک ای بلبل
کلور پردم آور خارک التدن دادک ای بلبل
بهایی و ش چکلدی عشق ابله چون آدک ای بلبل
آ اور کوز ابله باقی کوله سی اولد یغم کوزل
ندندر اولدی ناله و زو شوب دسانک ای بلبل
به رنجیده اولماز خاطر ناسازک ای بلبل
نه دردک وارد وئده کیمه بطرازک ای بلبل
مصفا در کدردن مشرب ممتازک ای بلبل
نه حادثدر صدای نغمه شهنازک ای بلبل
الجنس الی الجنس که ما قیل عیل
فی الحزن مضی العسر هی الان علبل
ببی اسیر فراق ایلین افندم کل
پزه برعشوه در اتیق مرادی خواب دکل
زانی شودر یاسنبل ایکیدن خالی دکل
دل باقر بدر یا بلبل ایکیدن خالی دکل
رک کادر املی بامل ایکیدن خالی دکل
یا سقر در یا تحمل ایکیدن خالی دکل
سن کرک آغله کرک کل ایکیدن خالی دکل
یاد ایلوب رخسار و زلفک باغلام بردسته کل
الز دن نه کلور طالعز یار دکل
تیسر بن صبر ایلدم واه کسوکل آه کوکل
ورمسون دشمنه سن کچی الله کوکل

اشرف پاشا
اصولی
پرتو قدیم
بهایی
جلال
حاذق
حیی فادین
خاک کرای
وله
رحمی
وله
رومی
صرت ملا

باز بهر بهر که در این عالم
باز بهر بهر که در این عالم
باز بهر بهر که در این عالم
باز بهر بهر که در این عالم

هرار باغ غم آشتیان که وزمده دکل
 فرض اوکار خکی کورمه پوقسه فیض سرشک
 ایکی زور قدر کیم اولدی باد آهمدن نکون
 تنک خاکسه اغش آه آکشزادک ای بیل
 کوردر کن غنجه شادی فریاد آتهدر کارک
 شهناش بهسار اولش سراپا گوش کلرله
 البته یسوحا لمدن اوبارک خبری وار
 عارضک بالاله باکل ایکیدن خالی دکل
 کرد روینکه نمایان صانه خط ای سروقد
 کاشن دلده خیال کاکل وزلف نکار
 نقطه خال سه طرف رخ دلدار ده
 مرغ طبع معنی بولجعه جانفش ایله
 خون دلی غنجه بی جام ایلدی بیل
 هر ناله ده برنخل کله قوتدی صفادن
 کهواره سنی کر چه نسیم ایلدی تحریک
 ایلدی سوزن آمیخته شکوه هجران
 زبان بیک استرک اوشوخک همزبان بول
 اوشوخه نهیت نامهر بانی کرچه وارد در
 بوبیدن قتاده اوله صاحب دهوی مردی
 دو چشم آبشارم پل کی بولرد قالشدر
 انظار کین شعار دل زارمن دکل
 همان وار اولد ملک دیاده سن ای عمرک واری
 اسدیکه باد صبح بر پشائین ای کوکل
 حج بولرند مشعل ککاربان ککی
 بن ساکا باده ایچمه کوزل سومه می دیم
 کل موسمه توبه میدان بتم ککی
 هجوم ناله شکیردن ظالم خیردار اول
 همان سر مجلس رندانه کلکدرستک مطلوب
 چوزاش نکم ز چاک کریبان تافه دک اینش
 طوطی معجزه کسوم نه دیم لاق دکل
 اهل دلدر دیم سه سینه می صافی اولیا نه

هرن مثلا

فانی زاده علی افندی
 فصیح

سلطان مراد ثالث
 منطقی

نابی

وله

نابی

وله

مدیم

وله

نفی

(عارف)

عارف اول اهل دل اول رند قلندر مشرب اول
 مقله مفرور اوله افلاطون وقت اولسک دخی
 آفتاب عالم آرا ککی سورخاکه بوزک
 خضره منت چکمه وار صکره دل نفی ککی
 بوق عاشقک جهانده بکام اولدیفن کورن
 رهگذر زده دوشوب قالدی کوزم قطره لری
 اونی و دین اول کلنی کر کورماک مرادیم بولماسا
 امر ایله در ظموره کلان فصل و کارمن
 اول مبداه کوزل اول زلف سمیوده کوزل
 خطی کلدی دلبرک شمدن کوشاد اول کوکل
 کیوب سرخ لباس ایچمه آل اوسته کل
 قنقلد اولدی مکر شهر کستان نسیم
 صحن کلزارده روش ککناز جوده
 سازنوب شال طافش کل اوخل موزون
 غره اوزل دل پا کل ایکیدن خالی دکل
 جام می دوغرسه غم بولماز نهایت صاقبا
 دلبر رخسار رنگیده خال صبرین
 یاییم قدینه بیجی یاخود اوله یاعمال
 اوردی بهار سن دخی شاد اولدک کوکل
 بیمار ای اجل بو کجه بکله بانم آل
 دامن کوه قشاعنده می بش بیلم
 فیض حقه بخل بوق هر کس ول طالب دکل
 خطبه سیر خالسه وجه مناسبت
 (چوقدن خیر مردن امید اولدی منفصل)
 (کاربان شیوه کچکده صدا لازم دکل)

جیدک
 بدده

بنه سنود زده زلف سیهکار اولدم
 بی دلم دلستان آیرلدم
 ایشیک حسرتله خاک اولدم
 نوله اولسکر ککی ایترسه باشم

نه سلطان قوی نه ملحدی مذهب اول
 برادب کالی کورد کده طفل مکتب اول
 کوکبه باصدر جهانی هم بنه بی کوکب اول
 لوله آب حیات فیض ایله لب رب اول
 هب ناحصول قالدی کک آرزوی دل
 صانور اطفال سرشکم کورن ایشای سبیل
 کوز و ما یارب که هر بر کیری کین پرخار قبل
 دخل ایتمه خوب وزشتره ایش بزم دکل
 قیلجه بوق فرق بکم اوده کوزل بوده کوزل
 برمد بر قول ایدک وار غدن آزاد اول کوکل
 زله دن جامه سنک دردی لال اوسته کل
 طور میوب درمده در بر نیجه دال اوسته کل
 جامه سن تازه لیوب سردی نهال اوسته کل
 سیر ایدک نیجه یاراشمدر اودال اوسته کل
 تیغ لازم آکک یاغل ایکدن خالی دکل
 دوردر یاخود تسلل ایکدن خالی دکل
 مشک ترور یاقر نعل ایکدن خالی دکل
 یازقی یا سترل ایکدن خالی دکل
 کارله غنجه زله کک شاد اولدک کوکل
 روز فراق دلبری کوسترمه جانم آل
 بریاز ایله کچندی نیجه ییلار سنبل
 بی سبب اصلاح عالم نکری به واجب دکل
 بوزدن زیاده بن بوله به ایتمه قیل و قال
 (کل یاغنی ایللر سورینور چا تلاسه بلیل)
 (می اوی سنی واساتی حالت اول حالت دکل)

بنفر اولیه جق درده گرفتار اولدم
 آه آرام چانندن آیرلدم
 بربر کک سمندان آیرلدم
 مه نامهر بانندن آیرلدم

نفی

نورس قدیم

نورس افندی

نوابی

وال

وصول

هاشمی

بیجی افندی

شیخ الاسلام

وله

وله

بیجی بک

لادری

لا

لا

لا

لا

ابوالعود

احمد پاشا

نورس افندی

کی کی دکرده سرکر دان
توله بجز کی یانار سه ایچیم
بنده احمد کی فریم کییم
چین زلفک مشکه بکرتیم خطاسن بیلدم
قد قیامت غزه آفت زلف فتنه خط بلا
ای جان ابروسنه پیوسته قربان اولدیم
کورن صانور که صفادن سماع راه ایدرم
عجبیم منکله حلقه عشرته ساقی بی
نارعا کوردیم قاش دهری تا اول دکاو کیم
صوفی مجاز اسکلا دی باره محبتیم
دانسته خالسه باقی جنت رخسارنده
فرض اخلاص ایکن ختم سوردن
نی بیماری غم اوبله ضعیف ایلدی کیم
چشم حلیلی حشرت ابله بریم ایلدم
بویجه فریادم ایشندک دیمک داد ایدیم
کندم فالجه ناعدم آاده برقوناق
ساقیا آینه ساغری کوستر کوره لم
قیسی لایعقل ایدوب کوهکنی قیلدی هلاک
شب غمده اوله لم منتظر صبح امید
داده صفای عشقک دید غمکله یزیم
ذوق باکرکت و کذار اینه ده بولدم
یکمز بوبندر ایجره متاع هنزوری
دم آخرده صانعک منم زرباب ایشدم
فروغ ساغری آینه عالمنا بولدم
بر بدرچرک تشویشات و چرک خودنایدن
بلای عقل ابله آزرده چون و چرا اولماز
باز قمریم جهان اولمش قریب آلود آرایش
دککدر عالم آسودی هنگامه عالم
شونلت طبیعتده نبات بوق نهایت بوق
تصور ایلدم احوالی چوق کره دنیایک

احمد پاشا

وله

وله

امرارده

اشرف پاشا

آگاه

احمری

باقی

برو پاشا

بلغ

وله

جلال چلبی

جودت قدیم

جوری

حافظ سیروزی

حالی

وله

حبانی

هرسکی حکمت یک

همردم اولمدی دل غمغور صاندیم
هب جهله چقدی علم رسومک نتیجه سی
کلور کوردیم کی اولشوخ رشی خاطره اما
سواد مردم آغازدی فزونتر اولدی اشک
دوشه لی عشقه کوندن کونه بیمار اولدم
عین دلدن جوش ایدوب کوزدن آغاریاشیم نیم
بکس پرویدیلر صف نعلنده خرابایک
قدیمی آشناردن کوروب یکنانه لک رسن
ای رکه دوکنه بوجها تک قونولوب
دل و دینم اوزاف سرکش پیداده بن وردم
خسته حال غم هجرانکم الدن کنتم
شکوه دن انجیق غرض نسکین سوزسته در
لطف او عیبوز همان بزی رنجیده ایتمون
ترازوی ننگه راست سنجان حقیقده
سزادر چاک جاک اینه دل بحر وحی زبرا
جم جامنی نوش ایتدی سوردی دمنی حاتم
زبان عصری تمام اکلا دی همان بزه
برکبدن بردخی کلر نه عجب حکمتدر
عقل مانده صفای عشقه مست شوق اولوب
یونده میدان بی نصیب آند ربا سندن خچل
قدک جهانده سرو دلاراده کوردم
عشقکله در فغانلر ایدوب آه چکدیکم
سن آفتاب حسنین ایت صبحم طلوع
بر کون جزایسی کوره چکین جفالک
جور ایتدنه اولدیر یور باری فورتم
بلای عشقه کرفتار اولان کولچیکم
اوطقل شمع غم و کلر خه اولوب مجبور
دوانه در عجب درد بی دواک سنک
دیار غرنه ککلم وطندن آیرلدم
مونسخت و غم اوله لی خندان اولدم

یکانه چقدی حیف بنم یار صاندیم
سرمایه خسارت ایش کار صاندیم
ولکن کوردیکم رؤیا میدر خلیا میدر بیلیم
اگرشدی باشکر آخر کدله دیده لم
الله الله نجیب درده کرفتار اولدم
صورتا زوسی اولو بدر غالب باشیم نیم
بشیم افلاک اپردی کون کی عالجباب اولدم
وفا امید بنه یکنانه لک آشنای اولدم
غم ابلارده سنک یسا بان اولان باشیم
بشون محصول عمر نازنینم باده بن وردم
کل بنم عمرم اگر کلر ایسک بن کنتم
حال دلدن بوقه اول آفت خیرا ولسون دیم
انجیق کبار عصره رجا من بودر نیم
تفاوت ایلز درهم قدر پیش وکم عالم
اوشو خک دسته شمیر استغنی بن وردم
مجلس ینده اول مجلس عالم ینده اول عالم
خالوصنه کوره خلفک صداقت ایلیم
عالم راحتنه بیکر کی اقلیم عدم
سن طاعتک زانی بن عقلی پریشان ایلیم
زاهد نادان چکر دنیاده غم عقباده غم
طوبای مبدین که ملکی دنیاده کوردم
کل ای بنم فراقی هرگاه چکدیکم
ای طلعینون آه عصر کاه چکدیکم
قبالماز از سر آه ایدوب الله چکدیکم
سندن بستر بنم ندر ای ماه چکدیکم
بنم دو چارغم یار اولان کولچیکم
هنر از زار کی زار اولان کولچیکم
فراس هجرده بیمار اولان کولچیکم
وطن کوزمه دکل آه سندن آیرلدم
بنده عشق اوله لی عالم سلطان اولدم

خلعکرای

وله

وله

خصالی

خیالی

وله

وله

وله

خبری رئیس کتاب

درویش پاشا بوسنه لی

راشدمورخ

وله

وله

راغب پاشا

رحمی

رسیم

وله

روحی

وله

سامعی

سنج افندی

وله

وله

سید چلبی

شعی

شهری

خ صادق از ضروری
صحبی حکیم زاده

ضیایک

وله

وله

عارف سلیمانیک

عاصم چلبی زاده

وله

وله

صار ایدرمش بنی اولدر مسکه اول سیم تم
بنی نك زلف دلاور كه بردار ایسه
کورده من کیرسم اگر مور ضعیفك کوزینه
شعبیم كوشه بخانه بی ورم قلکه
دون او بیدادك سر کونیده فریاد ایلدم
ناغم وحشی غزال جشن ایتدم در کنتد
ایلیوب عثمالی بن سنك قلب باره غش
اول حسین تشکی نوش غشم کیم نابحشر
حیات جاودانی شیخ کاملدن سوال ایتدم
بن شهید تیغ مهرم بن غبارمدر بنم
آلور هر لحظه ذوقه عمر یمنخانه در عالم
جهان آتش پرست برنو اقبال و دولدر
هان بروار بمش بریوق ایشدر حاصل دوران
جنون وعقلی تمیز ایلسك معنیه مشکدر
خرابی جهان عراشه نسبتله واقعدر
نه خسرو زنه جلر کلدی یکدی جلوه کاهندن
ضیایک کاربان عاقل کذار ایتدی زمیندن
دیار کفری کز دم بلده لکاشانه کوردم
بولتدم بن دخی دارا انشغای باب عالیده
حضور کوشه بخانه بی بن کورمدم کیتدی
ضیا دکر بخاری کفته بخانه دهرک
بر افتدی بوق كه بشقه واره
ایدوب چشم زاری ضعیفاله سوزن نلر چکدم
نه زهراب ستلر نوش قیلدم دست ساقیدن
خیال قدسی ایتدم درونده پرورده
یازوق یازوق تلف ایتدم مشاع جان ودل
یم بسلايه دوشوردم در یغ قلک دل
غم خیار ایله ساقی پر اضطراب اولدم
هب حسن وعشقه دنا ایش گفتگوی خلق

و اده یم بالواره یم بوجنه طاقوب کقم
چکیم باد شهیم کندی الله رسنم
ای سلیمان زمان شویله خیال اولدی تم
روضه باغ ارمندن بکا یکدر وطم
بستلان حسرتك ارواحنی شاد ایلدم
اول صفادن صد نذر و عیشی آزاد ایلدم
نیشته نایبری محمود فرهاد ایلدم
آب حیوان نشاطی وقف حساد ایلدم
اولومدن اول اولکدر دینجه انتقال ایتدم
برده سایه م صورتی رسم مر ارمدر بنم
و برده قطره سن یکجانه بریمانه در عالم
اگر سوزان اولورسك شمعکه پروانه در عالم
سراسر عبرت افزا بر غریب افشانه در عالم
هله معقول اولان شو عقل اید دیوانه در عالم
نه رتبه اوله معمور اولقدرو رانه در عالم
نیجه یازیمجه کوردهش ریتارو خانه در عالم
بیتلر بیلدی هم کیمه ل حالانه در عالم
طولا شدم ملک اسلامی تون ورنه ز کوردم
فلا طونی بکنز آند جوق دیوانه ل کوردم
نه بجلد لرنه صهارنه عشر نخانه ل کوردم
بوجهر تنکمدن جوق طور مدم امانلر کوردم
سن طورورکن بن کیمه بالواره یم
یکجه قید اسباب نعلندن نلر چکدم
چکجه چام صهیای مرادی بن نلر چکدم
اونخل عرصی بن میوه دار اولور صانم
بوجار سوی مجبته ککار اولور صانم
برائ معاصده روز ککار اولور صانم
بهی خراب اوله سی کل بنش خراب اولدم
دیلدره داستان ایش اسرار صانیدیم

(نیجه)

عاصم مزجم قاموس

عالی مؤرخ
صرت ملا
وله
عصمتی
صفت بروسل

عوی بک
وله

غالب دده
غریب اربلی

قراغی
فضولی

وله

وله

وله

سائل حق اوله لم نائل مسئول اوله لم
صله همته ماکی موصول اوله لم
کیر له اهل صفا بزمه مقبول اوله لم
بر زمانده می غش ایله مشغول اوله لم
حازم سوی سماسای ستابول اوله لم
رایکی غنچه سوز قویملز برندن ورد خندانم
ایل مام ایتدی موعده بن شتاک ایلسم
چرخک بکا بو اطفه کولدم هم اغلام
المده جامه کلکوندن حساب ایدرم
بن شراب استدم ای شوخ کتاب استدم
اولدر تکامل ایله قریبانی اولدیم
انکچون بنده شمدی خاطر احبابدن یکدم
دل بشیمان کته توبیه وارماز دهتم
وه وه خطا ایتدم آبی تیه بکزدیم
خاطر م صورماز ندن اکلار بریشان اولدیم
کیمی کیم بی وفاد یاده کوردم بی وفا کوردم
اوزمندن هم بقر درده آبی مبتلا کوردم
صفادن دم اوران همدملری اهل ریا کوردم
وکر کوز کودن اوهم صدق عکس مدعا کوردم
ندن کیم هر کیمه بوز طوتم آندن بوز بلا کوردم
هر بولشم فیض نظر مستدن سنک قریبانم
باشک ایچون برزجم قیل که سر کسر دانکم
نیلرمی نشسته سن بن کیم سنک حیرانکم
شاه سنسین بن سنک بر بنده فرمانکم
حرمت طوت رایکی کون کیم سنک ممانکم
مقید اولدی اول آزاد کورد بکک کوکلم
فضای عشقه آباد کورد بکک کوکلم
مرید مشرب زهاد کورد بکک کوکلم
ثبات صبرده فولاد کورد بکک کوکلم
اسیر بخت بفساد کورد بکک کوکلم

نیجه رخدمت بخاقوق ایله بخذول اوله لم
آخالم بایده بر بحر حسیت ببوله لم
بزد صورت ویرلم کندمزه قابل ایسه
کتورای ساقی بقر ایلسدک اشغال بزی
قالیدن خاک مژدانه همسان ای عاصم
کیدر نورسته دلبر له سیر یاغسه جانانم
دنیا بنمجهون اغلا دینش کوردی دشمنم
اول کاهذاره انکم ایدوب شبنم اغلام
سرم شال درخت شکوفه دار سفید
برش لعلکه خطکله جواب استدم
بن ککو بکه امید شهادتله کلشم
کلیجه وقت حاجت یکدم خاطر لردن هیچ
نیجه متجر اوله سالم بوتلونه بنم
یارک رخ زیباسن آیتسه به بکسرتدم
بوزومه بلقازنه یلسون بار کرمان اولدیم
وفا هر کیمه دن کیم استدم اندن جفا کوردم
کیمه کیم دردی اظهار قلدیم استیوب درمان
مکدر خاطر مدن قلبدی بر کیمه غم دفن
اگر چه دامن طوتم روان دوندردی بوزیندن
فضولی عیب قطه بوز چور رسم اهل عالیدن
ای کان ابرو شمد خیر مر کانه کم
کاکلک تارینه پیوند ایشم جان رشته سن
نوله قیلسم ترک می منت قیلسوب زاهد زه
جانه مبلک واریسه حکم ایله تسلیم ایلیم
قان ایدوب باغرم ایشم آتانه هر دم ای قلک
طوتمدی عشق اودینه شاد کورد بکک کوکلم
دیار هجرده سبل مستدن اولیدی خراب
نه کوردی باده بیتن که اودای باده پرست
فراقک اودینی کورد بکجه موم نك ایددی
فضولی ایلدی آهنگ عیش بخانه روم

بنیة داغ جنسون ایچره نهاندر بدم
جانی جانان دیلمش ویرماتک اولمارای دل
طوق زنجیر جنسون دایره دولندر
هر جباب انکه برعکس هالمش بیکرم
عشق سر کردیم کوکمه یک یک داغدر
شمع شام فرقه صبح وصال نیلرم
احتمال غیرتشویشنه دکر ذوق وصل
خوش اول زمان که حرم وصاله محرم ایدم
همیشه سجده کهم خاک آستانک ایدی
زایر مخانه یغ سجده سیدر طاعت
هر یکا باقم صراحی تک سجود ایتم ایشم
فی کسی هردم که یزم وصلکی یاد ایلرم
سجده در هر قنده بر بت کورسم آیینم بنم
جگریم داغنه مرهم یولیمادم سندن
اغلا مازسه بسکا بردم آجیوب دیده لم
پردن اوسون اوله کردون کوره بن خیره قدر
کلسک بودهر دونه خطامن بودر یزم
ره عشقکه چنانچشمه لدر چشمه در باشم
زندار یزمنده ساقی بر عجب نام ایلدم
سوره والیل او قوردم دون نماز شامده
امثال جاهدوا فی الله اولویدر نیستم
فضل حسق و همت چند رجال الله ایله
انیا و اولیا به استنادم وار بستم
نفس و مال ایله توله قلمم جهانه اجتهاد
ای محمد مجیزات احمد مختار ایله
سن لی آب حبانی فوجان اولن درل
کوزه له اول پرینک آفتاب طلعت کوردم
ایلم بهار اولماز ایدی کلشن اولیدم
کلر که صبا اورماز ایدی نیجه تاراج
اول شوخ درینغ ایتر ایدی نقد وصالن

فضول
وله
وله
وله
وله
وله
فغانی
وله
کامی
مالکی
محمد سلطان سلیمان
وله
طغان محمد خانج
محمد نیکدلی
منیف
نابی

نگان کی فرسوده اولور سده اولیدم
کاک ای باده کشان عزم خسرات ایده لم
اوله لم رشحه کسادی درمخانه فیض
درد من حوصله خامه به صبر ساز نابی
قلم کجدر مر کب روسیه کاغذ دور و بیلیم
مجازاننده خوب و زشتک ایتر ذره به نصیر
اود کلوپست اولور سین هر دکل و اعتلا ایشم
اولسون آماده هجوم مکرر ادبار
جو بیار کر من نشنه به صرف ایتمک
نه عزم گوشه راحت نه میل خواب ایده لم
نا توانلق اوقدر ایشدی سرایت تنه کیم
شوق امید عفو قوماز کندی حاله
تک همان ایلده بر مرده نهال ایشم
خلقدن کولتک اولر تبه در وحشی کیم
ینه همجنسی جگر پر پرینک غصه نری
خطکده کلمه فکر ابرو ایدن بر زمان کیم
کوز کوردی کولک سودی سنی ای یوزی مایم
مراد اوزره سکا خیم ایدرم محنت عشق
ای زلف خیم بچم دو کلوب سیندم اوسته
بهار ابرسه یه سر کستان اولدیفن کورسم
اطا فتدن کورنسه آسمانک حکمی هر برده
قرار سه کل اولدیتاب مادن عارض صافی
صفادن بر پرینک سینده سن چاک ایشده دلبر
باقوب که سینده جاتانه که جام می نابه
منت ایلر سه قلک ربایی کونک عمره
سینه ده خاک وطنده اغبر ارم وار دخی
طوطیم ککر چه ول آینه دن آبرلشم
ککلمدن لطفه منطبق او ککر قدم
نورسک جرمنه پایان بوفیش فرض ایده لم
نو کندی نقد اشکم کوزلم آغاردی بر اولدم

نابی
وله
وله
وله
وله
وله
نحیب
نحیبی
وله
ندیم
نفعی
وله
نورس قدیم
وله
نوی

واصل بارایه بکن عمری در خاطر ایوب
هیچ برکنه جگ شتی بوله ما زسم واصف
آنجه اول کمال آئی شعیله دیده زرم
اونویه سار فرام که اولدی حسرت ایله
بنی کتورمز اوهر جایی یادینه هرگز
نیجه برخواست آمال ایله بجهول اوله لم
من وما داعیه سن نقش صبر ایلیوب
داخل زیم کبار اولقی ایچون خار جسدن
قابلیت ارن محسولدم قابل ایسه
چکبوسوب بزم غمن رنج خارن وهی
بوکون اومردم عال نظرندن آیرلدم
بوکیجه شمتنه جم اولش ایدم اول ماهک
صدف کبی بوله یاک اولسه سینم ای بچی
کوه وشته وارلم ناله و فریاد ایدلم
قوصراحی بی بزه راه غمه هادی اول
فلک صورت اقبالیسه السدا میبه لم
جسوری ایافته اینجمنه لم ای بچی
کورددم اول یوسف کل پیرهنی واقعه ده
جانان اکر درد فراقکله اولورسم
جانابوا کده اولمکه لایق دکلیم
هر مصالح اینکجه جانانی تنها بوله مم
اولازدی پاکدامن سرو اولیدی سرکش
دوای عشق ایله بیچار اولان کوکلیکرم
ذوق بالکن کشت و گذار اتمده بولدم
کوزندن صافور اولدم اوماه عالم آرای
خارشک عرض ایت کله کاشته زبالتسون
قبل مقوس فاشلرک طرف کلاهکن عیان
کوبنی کورمکه دلدن ساکن اولماز شوق یار
احدک عینی کو زلر سومک ایدم غم دکل

جان نه آرام ایلسون آرام جائمدر کیدن
صور دل مسکینک حالن بریشان زلفک
نلخ ایشدی عیننی لبکی نوشمدر ایدن
ورمش شکب و صبری سووب سن ستگری
غمدن اولدم ای مه نامهر یاتم قنده سین
کاشکنن آبرو آرام ایلز دل بلسلی
ایبرکله کل شکر ریز اول دل و جان بزمته
شوفدن اسحق اولوردی اطفایله برکزدبک
دوشدم اویدم لبرک کور زخم دندان اولسون
بند کبیه که گرفتار اولدقی دل قالمدی
آلدا توب بر بوسه سن یک جاته اقرار ایلش
کیم اوله کوکان آلوب اسحاقی مقنون ایلین
قو کوکل لملکه جانیه خریدار اولسون
بنه اول تنک دهن هیچ کنه اهرم یوغین
حق بیلور درد ایله جان ورد و کغم بیزن
کیسه لر اول ترکس فثانه مقنون اولسون
حاصل اولماز کرچه جان ورمکه و صلاک دوستم
خاطرم بخزون باغرم خون و تخم سرنگون
باده کیم لوش ایدم دین آبرو دوشوب یارمدن
سنگه کلزار جهانه کل خندان اوله سین
اولدر رسک هجر ایله ترک اعزیم درد و غمک
صبا وار اول ملیب جاته بیچار اولدیم سوپله
کاه خوف احتراق و کاه هول اغراق
نوه سار کیم ایدم نظیر شر کمالان
نشته تحصیل ایدم یک سفرده سندن غلبدر
عشاقه اسکی ایلدی یک تاز و طفره به
فلکده بی تکلف کوک اقبال آنکدر کیم

دل نیجه صبر ایلسون کیم دلستا غمدر کیدن
حالی بیتل بریشانک بریشان اولیمان
قیلش سنی طیب بی درد مند ایدن
صبر ایت بلای عشقه دیو باکا بند ایدن
کوکلره ایرشدی فریاد و فغانم قنده سین
ای پوزی کل قاضی سرو روانم قنده سین
قنده سین ای طوطی شیرین زبانه قنده سین
ای بنم شیدا و زار و نا آسوانم قنده سین
قور غم ناکه آراهه بوق یه فان اولسون
خاطرین جم ایلسون زلفک بریشان اولسون
بالواروب اوعلک کرک ناکه بشیمان اولسون
دون کوروب کورمزلتن بی رحم فشان اولسون
کرم ایت بوقی دیمه ای خواجه کبازار اولسون
بنی دشنام ایله یاد ایلر ایش وار اولسون
اولدرن تک بنی سن یار جفا کار اولسون
کیمه تک عقان آلان سحر ایله افسون اولسون
براولومدر بورجهز بولکده اولسون اولسون
صبره طاقت قالمدی غایت زبون اولدم زبون
قطره قطره دو کبلور دیده خوبیا رمدن
سنگ کیی پراشوری بریشان اوله سین
اولک آساندر کللی به فرقت احبابدن
بنی بر کره کورمک آکا ثقلت کلسون کلسون
محنت و ابور قالماز رنج رستاخیز دن
صحب صدره فارشقی کیدر دهلیز دن
رطوقن بیک آه دکل کاسه فغور دن
سوپله اوتاغ شمعی بشیمان دکلیمین
چینه هر صبحدم بر مهر تابان جامه خوابدن

طاهر حسین یقرا

عشق ارا هیچ کیم منسین دیک زار و شیدا بولماسون

بولسا همه منسین کچی مجبور ورسوا بولماسون
هیچ کیشی عشق ایچرامین دیک بولماسون کونکلی شکست
اهل حسن ایچرا سنک دیک کونکلی خارا بولماسون
جسور ویدا دینی مهلاک ایستاریم جانیغنه کیم

هیچ کیم عسکی عشق اول آی نیک غنسا بولماسون
کون پوزینه باقلدی اما حجابدن

عرض ایندی کرچه عارضین اول مه نقابدن

نسون دل محنت زده یک باره می اولسون
وقتیله کور حسابی دفتر قیامت دن

هر دایر ایچسون منته ده برباره می اولسون

سید پوش اولدو عکجه کسه علیابه بکر رسین
صدقه حاصل اواش کوهر یکنابه بکر رسین

یشلار کیدو کجه طوطی کویله بکر رسین

یم خضراء خضره کوکده کی عیسیاه بکر رسین
طراوت کاشتنده غنچه رعنا یاه بکر رسین

فین کیم نازله آتی ساد کیش ای من سیم

سوز کده خسروا سن بلبل شیدایه بکر رسین
روز محشرده گور رسم حضرت عیسا پوزین

کیوب انکو که مانی جامه ز سر چن قیلک

آی او اور کوسترمن اول مهر جهان آرایوزین
حالت عشق حکایت قیل زبانت طویسون

لباس سرخ یله جانا بشیل فرجه کیدیکه

صدای قی کاور آه ایلم هر استغواغدن
ای صبا پوکت بکاروی زمینک مستی

اوکلر خساری وصف ایندک عجب رنگین ادا لاله

قدیمی کورمک اولدی هیچ تارون دیکن
کالتر طافندی کلشن دهره دیکن دیکن

ای سنم بر دیم بورسمه کافر لکلرک

چکد کلریمی سوبله صبا هب یکن یکن
شفق نه حاله فویدی بوجانی یلورمیسین

هفته لاله کویوب یلارله آغلا رسم نوله

ایغده اولد اتمه امانی یلورمیسین
قمر یالت اولد بغم اوزمانی یلورمیسین

یارالیه هم صحبت اول جسد کده جانک طویسون

(بلبل)

ایدا دن اوقلر کدن د بدم سوراخلر پیدا

کوی یارک برغبارین قوندورسک چهره مه

پوی آلمدی یو باغده بریاسین دیکن

کیم کل دیکر سه دهره خار اولدی قسعتی

یتن اوشوخ عرض خلوص لیت جهان جهان

ای شوخ عجب که درد نهانی یلورمیسین

اغیاره اطاق با ککاستم اولد درینی

لطفک در یغ ایتن ایدک پر زمان ایدی

ارباب عشقه طغی قوزاهد صافن صافن

راسخ شکایت ایتنه کیم بیل جفا سنی

بلبل داشده مک پرکنه کوز دیکنک

ایدر صوت جرس راه خطرده دعوت رهزن
مست جام وصلک هیراله مجنور اولسون

ینی صبراب حیات ایلدی برنکته ابله
قاشلم فشتز آزار طیب دهره

پزمسه ابلد بتک وضع تاسزا پر کون
سرشار غم فغم مال ایلد کمدن

دخی خالیکن شد اولدم اول زلف پریشانه
قناعت ایلز کن نظره دیدار بکه اول

کوزلم سرو قامت اولمشین
بلرک کوز و یوزک جشت

قویوب خسار پاکی بوسه استرسین دهانندن
آغه حالک باره چشم خوفه انک طویسون

راز عشق شوبله نهان ایت درون سینه ده
غنچه یه اول فسلک جعبت خاطر و بر

پولومه جان ورته وصل دروغ ایتیم دیاش
ایندی هر کز دل سنکین شیرینه اثر

اولساز قرین شوق غوم احتیاد اولان
چرخ شیم صاحب عرفانی یلسون

الحذر اولد امر نام مانند نکین
ناجی یالت ایدر حکاک چرخ بد کهر

غم فراقت ابله جیب صبری چاک ایدرین
رقیب دیر که صافن یاره عرض حال ایتنه

تیغکله جان دبلر کیم تن یاره یاره اولسون
غم یوز اغیاردن خاطر نشان ایدن سنی

صحن کلزار امیدنده دیکنلر بوسون

هله دنیا ده یوقدر آمده شهرت قدر دشمن
کورد یکندن کیمسه لاله مجبور اولسون

آب حیوان لب چا نختکه قربان اولسون
تک همان درد دل زارمه درمان اولسون

سکا وسیله شرم و محاب اولور کوره سین
خوندر چکرم کسب کمال ایلد کمدن

سکا ای یوقا سرمایه چعبت اولدم بن
دکل مکتوبه شمدی رساله حسرت اولدم بن

الله الله نه آفت اولمشین
حق بودر کیم قیامت اولمشین

سن ای طفل دل بیچاره یوغی واری بیلرسین
سر عشق شوبله تفریت زبانت طویسون

دل خبردار اولسون روح روانک طویسون
کورمک ایچون روزگار ابله پریشان اولد یغن

کریو عهدده وفا ایلمسه جاتان اشند بن
طاشی باشه باشی طاشه اوردی کرچه کوهکن

بیلز صفای بل تدرنسا مراد اولان
نادان اولان حریف سفاراتی یلسون

روسیاه ایلر سنی ایام مانند نکین
جسمی بر شرحه آلام مانند نکین

بودرد بن طویه هم کندمی هلاک ایدرین
سن التفات ایدچک قیر بدن نه یالت ایدرین

هر باره اول عذاره جای نظاره اولسون
زخم خاری عینته آلماز افندی کل دیکن

راشد مورخ

وله

راغب باشا

رامی باشا

وله

وله

رسم

رواقی

روسی

ریاضی

وله

وله

زکریا فندی

شیخ الاسلام

سالمک

سامی

سری

خواجده سعد الدین

شیخ الاسلام

سلطان

سلیمی

وله

وله

وله

دری

راسخ عشق

وله

سلطان سلیم اول

سلیم

سهیلی

شاهی مصطفی بك

شاهی اوقعی زاده

شیری

صاحب پیری زاده

صنیعی کابریایی

ضیائی

ضیایك

وله

وله

وله

بن یانام لا بقدر فارشوده آباغین طوره
بر صکره ده باری دل دلبر ده ار قیل
بحو اوله صکره حرارت مهر عالیا بدین
تیزی نیشای جمال الله صونار سین
مقبول اولور اگر چه کوزلر ده حسن و آن
بن اوماردم که بکار وفادار اوله سین
بد دعا ایمنی اما کوره بن بختلین
خطا در انتخاب جای بوسه روی دلبردن
ختم این ای خوابه بنم محض عشق
بکمر که وزك الوب له تسیر و یگان کین
آهمن اضطرابه در هر کون آسمان
بر لندی قالدی دلیده غم عشق اوله لی
کاز ناچار او کو صکره فرخنده بانه
نیرمز کاک که و کله باد کار مدر بنون
عاشق هر شوخ می مشرب فلندر طالع
لایقم هر جور کیم قوبدی الله دانك
عالم تحسینده مضانسه فیضم ضیا
آصفك مقدر بنی بیلز سلیمان اولیان
زافنه دل و برین بیلز کول احوالی
کیمکه فورقاز خندن آندن فورقار و باب عقول
اعراض ایلسه بر نادان ضیا موش اولور
کر زاندر حضور و خواب جسم ناواندن
اگر بن کاشن اولسدم یو بخت و زکونه
یکن اهل دل آشفته کام عشق ایدر خاکم
سبب اسرار عشق فاشه فریاد و فغان در هب
فتون فتنه بی زلف خط بر رفتن او کرسون
بانار یک داغ واز سینه مده حاجت یوقی بیابانه

سرونازم دك بن اولد كده غارم قیلون
ای آه صکره سوزنك یادم الكدن
ناب مهر ك كتمیه بدو سینه بر تابدن
ای عاشق بخت زده بواسطه بونار سین
امانه آن که باعث جور اوله هر زمان
نه ییلوردم که سنی یوله جفا کار اوله سین
بر ستکاری صوب سنده وادار اوله سین
کوکل بختن حرم کعبه ده بحر ای نیلر سین
واللیل به دك اوقوش انجیق آتی بختون
در شد عشق کیم بکر ای بی امان امین
زرد یاشدن ای یوزی مه هر زمان زمین
آنده خیالک ای شه عالی مسکن مکین
اولماز کدابه خسرو صاحب قران فرین
سودیکم ایندکلك خاطر کذار مدر بنون
چسکدیکم بیانه ل مجلده یار مدر بنون
چسکدیکم محصول دست اختیار مدر بنون
عسارخان بر میده رند لایق و ارمدر بنون
بیلز انسان قدر بنی عالمه انسان اولیان
اکلا ما از حال پریشانی پریشان اولیان
هر نه استرسه یار خندن هراسان اولیان
قدر کفزار بن ییلور بیلز سخندان اولیان
اوصاندردی بنی تلخی هجر ک طامنی جاندن
بزدی هر کبه معکوس هیئت خاکداندن
کسور یوی محبت ریزه ریزه استخواندن
ضیا فریاد آهمن فغان کشندی فغاندن
کشی بردوسی او کرسونده ک دشمن او کرسون
فتون عشق بختون شدی کلسون بدن او کرسون

وصال یاره ابر من سینه چاک حسرت اولماز سه
چکر ییلار جه حسرت وصلت یکر وزه یاره
بر کون کله چک بن کبی نالان اوله جقسین
پوشوده یور فشار که وار سنده کوچکدن
چوق خاطر می سینه ک ای چرخ ستمکار
بر کون کله جک حیف ضیا به دبه چسکین
دشمنك چراغی دیم روشن اولسون
قرب وصال حضرت ایسه قصه کای مسیح
عبرت آوب حکایت فرهاد و قیسن
داود چرخ درد ابله موم ابلدی ضیا
رو بکی میدر بی رویك دلارا کوسن
اضطراب حال بادی سکوت اولد یغی
ای صور قیامت نه غوغا ایسه مقصود
اودکلو مرتفع نیلادر قصر تواضع کیم
یلندی سر اعلی حرف دشمنك ورودندن
زده بوش رها در سنگ اعدا کار کر اولماز
ایلدن داده حیرت بی غیر وصل و هجرانی
حصول کامک استقبالی محض آفت جاندر
بزاو سودا کر بر چیده کالای دل عبودی
یوقلامی بزم اهلک سمیت دل فراتنه سن
همت طبعی های اوج استغنا اولان
انکار اهل دل ایمن قبول التیام
شعله طافند کداز شمع حسنک نولدیغن
صبح مشرده اولوریدار و صافی اولهک
امید لطف و همت عالمک نود و ناستندن
غبار بن مودکل خود رسته طرف ابرواندن
لباس جشنگ یوقدر مناری بخت هر فائده
تکلف بر طرف طوطی خوش کفزار را جودر
باقی درده که درد دل تقریر ابد مز سین

کوکل رسم طریق عشق پیراهندن او کرسون
هرار آیین صبری کابن کاشندن او کرسون
ایندکلك سنده پشیمان اوله جقسین
بیلسم نه بمان آفت دوران اوله جقسین
چوق بکعبه چک سندی ویران اوله جقسین
ایندکلك سنده پشیمان اوله جقسین
حقدن بولور ایدن کوتولک بدن اولسون
پشیمه دل کده غم سوزن اولسون
مردم دین جهالنده اسیر زن اولسون
عالمه کیمه بن کبی آهن بن اولسون
کاشنی کلد ر کلی کاشن مطرا کوسن
طفل ایکن معلوم اولدی جیش کم واره دن
قادر مه بزی خاکده آسوده باتور ککن
ریاض جسته نظاره قابلد زبندن
هویدادر اوشو خک نکتة نابودی بودندن
تنی ارباب جودك حلقه چشم حدودندن
رها یاب نیاز اولهک غیب وشه بودندن
اولور پروانه سوزان شعله شمعک صعودندن
متاع خواهشك آسوده بخسیران وسودندن
رسم قطع الفتک صایق در اول خانه سن
صفه خاطر ییلور بودامکاهک دانه سن
عشرا بدوب ساقی کردون سوسنه نه بیانه سن
آ آلاماز خاکستر ایجره کورمین پروانه سن
کفتکوی غمره سینک کوش این افسانه سن
نیاز سایه در سوزك همان تحمل روانندن
اوشو خک زور حسنی توز قویار شدن کانتدن
چراغی مجلسك روشن اولماز شمع دانندن
سکاد ششم تلخی اول مهک عبودی استندن
تقریر بحال اولسه ده تعبیر ابد مز سین

ضیایك

وله

وله

عارف سلیمان بك

وله

عاطف

عبد الرحمن افندی

امام سلطانی

عبد الله افندی و صافی

وله

وله

غزل ملا

بردرده او غمراش نکهی درد جان ایکن
برکها قسراش آئی ز نار زلفه بشد
بلبل اغلازل کل جگر خون لاله پرداغ سخن
دوشمش بلایه کندی بلای جهسان ایکن
ارباب عشقه دخیل ایدیحی سلطان ایکن
ذوفی بیلم بودار محنت کعبه سرورن

(سلیمان دخی ابر شکایت روزگارندن)

بلبل شفته نک برکنه کوز دیکنگ
مغیر کوکل جهسانه صفا الفت اولسون
هیچ اولماز فرشته وند قدوم که
هر کز یا بلسون دل ویران اهل درد
آجل آجل که چهار کلشی بهار اولسون
یقانلر خاطر عزونی عالمه شاد اولسون
حیات افزای عالم روح بخش مرده غمین
کیجه یاران ابله که خیرین آتقی که ابروسن
بر سوزا له آیه که افلاک طوئشون
بر می ایچورک زاهده کیم تاب و تندن
آخر حقن حلال اینسون بزه پیر مغان
عوتیا کلکون دولت عرضه اقبالده
بر صفوت اکتسابه سعی ایت که روحوش
دنیاده اوله نحو وجود اینه کیم کوکل
کل سر قیرمه طویر لحظه ای سیچین بدن
اوله بر عرض جمال ابله که ای رشک ملک
فته واردم سایه سرو بلند وار ایکن
استرم حسد کبی چور بکه یابان اولسون
دور رخنه دور شرابه نه احتیاج
بن اوماردم که چمن انجیره بگیار اوله سین
بنی آزاده ایکن عشقه کس قنار ابدک
پد دعا ایتر بن اما که خدادن دیلر بن

(درون)

درون بنده به صدراغ حسرت اولدی سوزا فکن
مهجور صعدن مقصد اولور آدم دین
رسم ادبی مجلس میخانه دن او کورن
هر لاله طوئش مینای کسکون
طاشلر یونارمش قان انجیره فرهاد
فنائق مداد سرخ قلمدن
برک و یارندن بزال چکدک یوفانی کلشک
بخت استرابسه صبح قیامتده کوز آجسون
باد صباه زانی ییامن کتور دپدم
قاندردو کسلور خنجر برانک اوچندن
اله آلور بورسه اول کسل رعنا اتکن
دادل قیلغه اول کسافر اتندن کچه ل
اوله مریان کسلر آواره صحرای جئون
رند خاک اولسه دخی درد خیم باده اولور
کلر آجلدی فضولی یاقسه ل جاک ایلرک
باقسه جانم تاله بی اختیارمدن صافن
عشق اودی یاقدی بنی باده طوره ای کوکل
طوره قیرم اوزده ای عشق انجیره بن کلا وایان
بوجلدک قیرم ای بی درد لرسنک ملامتدن
مزایم اوزره قویک بیل اگر کوشده جان ویرسم
طریق صبروتد بیر سلا مت لذت بیلم
فضولی کی سلامت کوجه سندن صبر کوشندن
کرم قبل کسه ساقی التفاتک بی نوال دن
صبا کویده دلدارک ندر افستاده ل حال
کرد رهن ای اشک بودک چشم ترمدن
هر باده کسه سنسن انجیرم زم باده
زمانه انجیره مجریدر انتقام زمان

بنده ای جسم زار درد پرور دیده ل روشن
دنیاده کسام آلور خر لایفهم دین
آیین چی ساقی بیسانه دن او کورن
چور له آقون صهبای کسکون
شیرین کیرمش خا رای کسکون
کورسون ملکلر طوبای کسکون
مویه مقصود استر اولسون استر اولسون
بز قطع نظر ایلشز مطلبزدن
کلدی کتور دی یاشه سودا خبر ل بن
یاشلر کسلور زلف بر بشاک اوچندن
وهم ایدر کیم طوئنه رعاشق شیدا اتکن
چیفار آهم کسو که تا طوئنه مسیحا اتکن
کسه تعاق دیکنی طوئیه قطعاً اتکن
نه اینه قو بمساز اتندن می صهبای اتکن
کل طوئتا لم می و محبوب ابله صحرای اتکن
دوکه قائم آب چشم انکسارمدن صافن
بر طوئش آتشم قرب و چوارمدن صافن
طمنه طاشیدر سکاسک مزایمدن صافن
که معلوم اوله درد اهلینه قیرم اول علامندن
قویک بر صابه دوشون قیرمه اول سرو قیامتدن
بکاء شق و علامتک کلور صبر و سلامندن
فرانقت اولمیان رده سفر یکدر اقامندن
انکدن کلدوی خیری دروغ اینه کدا لردن
بزم بردن کلورمت بر خیر ویر آشنا لردن
رک ادب اشدک نوله دوشک نظرمدن
خسوتاب اولور البسته آثار دیده لردن
همیشه بخششی به بخششی ویر بمسایه بمان

عزت ملا

وله

وله

عزت

عزنی

علی ادرنه ل

علوی

وله

عشقباک

عونی بک

وله

وله

وله

وله

عهدی

قالب دده

وله

غنی

فائق قدیم

فائق بک مناسقر

وله

فائق مدوح بک

فصیح دده

وله

فضلی

وله

فضولی

وله

وله

وله

وله

وله

قرب آتشیدن اولور البته دامن چیده برك
بومازه آب رحمت اهل جرمك جرمي يارب
باد ابد رسك ذفن ياري خيال ابت زلفن
بند ككوش اینه دلا آله اله عار انكن
خوابد باری كوروب فرصت ايله بوسه س آن
بنم سن شاه مهر و به قول اولق ايله در فخرم
قدر بیتی افتاده لك آنلاری جانان اولیان
لذت جان و یرمك بیلر اسكا جان و یرمین
سایه سن درویش بی برك و نرادن دورا بدن
بركه جیب خرقة به چككك سیری شد نكرو
عنان چشم كریان آلدی دست اختاره دن
دیم سر رشته مفصودی اهل جا همدن بولسون
سكه كلزار چنالك كل نورسته سی سین
نالك ككه چیقر زمزمه سورا حلتندن
باغلا نور زلفكك دال رفیع جادو سین سن
نقطه فی ادراك ابد حرف اوزره تحبیل ایتدیكن
تا كدن خدن سیودن كاسه دن ساقی زم
آفتاب حسن دیرلر سه عجمی بوسه
ضرب سكه ايله اولور زرنامه دار اشتهار
برن وادن پردرخت بارور ایلر ظههور
اولد یفن آنلار بوعالم پر همای غریب
كندی طور ندك مكس ادنی دكل طلوسدن
بنی شاد ایلدك سن دخی ناشاد اوله سین
كچم هجرته اولسوب شده بزم کچی اسیر
وره نخل املاك میده اشك حرمان
روزگار ایلسون افلا كه غبارك پیوند
نظاکام ستم كسورنه چكره ش پیله سین
ایلدك نابی بیچاره به چوقی جور و سم

فضولی
خوری
لمی
محی سلطان سلیمان
سلطان محمد فاتح
مدحی
منطقی
وله
منیف
مهری خاتون
نالی
وله
نابی

وله

یاره وارسون يك ناله ام آه وزارت سولسون
چا كچاك سینه ورسون موجه غمن خبر
غیبه كوسون كل آچلسون جوی فریاد ایلسون
آرزوی وصل ايله شب زنده دار اولد قلم
بند بوق قدرت ادابه حرف شوق نایبا
نعم اولشوخ ایدوب سیركستان كوستر كندن
قعال الله حسن هشربادر کیم کورن عاشق
نه دكازو خمخوار خار ايسه كل باغ عالمه
مكر بوی دلاوزن درغ ایلر كسارلدن
نم عاشق دوسدر كور شمع شام افروزی کیم دیم
شاهه آسا كا كل بارك طولاش بیج وخن
لابالی رحمدر اقلیم حسن اول كونه کیم
چوق تكابو ایلدم بیت واندین طالك
لذت غم نخسته صنتك تماشا شده در
صحن فرداده دكادر نشسته سز قالحی بعد
اولور قاصر و رای رده صنتك شهودندن
اولور سه چمنه اولور عطا سی كچ نهادانك
نجمارخانه دانا فربد دهر ك ای نابی
پاشیده ایشون آب رخس خاك ذلت
آسوده لك امیدین ایدر ظل عصر دن
نابی نسرل ایلر اسباب خوا شه
ای نامه سن اول ماه افادعی كلور سین
آسوده خوندننه دامن و کسریان
زاهد ری خوف ايله نشویند دوشورمه
ذلت ار بانی اولور باب الهبده عز ر
عقل آلدرمش ابی ماهرشك پینده
زهراب ايسه ده نوش ایده لم و ردیكی جای
رو بندن اولور سینه ستم صفوی ظاهر
بركره باكا كلیدك ای ساغر نشاط
فصدم همان شكایت بخت سیاهدر

زخم خویش درونم انكسارم سولسون
آب چشم كریه بی اختیارم سولسون
سن طور ای بلبل راز كاشنده یارم سولسون
کریه حسرتله چشم انتظارم سولسون
خامه رنگین صرر بفرارم سولسون
چنده كاده بلبل کی نالان كوستر كندن
مثل صورت دیوار حیران كوستر كندن
بنه مانده داغ سینه خندان كوستر كندن
كه كلیك صبارنك پیشان كوستر كندن
برای خاطر پروانه سوزان كوستر كندن
كشور حنك تماشا ابت سواد اعظمین
آفتابی ایلر جذبه نسرل شبنم
بولدم تسلیمدن غیری طریق ایلین
كمر در چكین اوضاع ذلیك غن
جو بیار مكلتك بیلر مقسم
نظر بند اولمیانلر عاك بود ونبودندن
سهرلر قدر ارباب وقایه حصه جودندن
كر كدر احتراز انك زبانی دكلو سودندن
بالای صدر جاهه رفی مراد ایلین
عصر ك دوام دولته اعتماد ایلین
تسلیم ايله نوكل ايله اتحاد ایلین
ای مدهد امید سیدنی كلور سین
ای غن خنخوار غزادنی كلور سین
سن محكمه روز جزادنی كلور سین
خاقی جامعده ال اوزره كسوتورر پاپوش
خاشك كورمدك آینه قدر مدهوش
لك دوشمبه لم پیر مغانك نظرندن
معلوم اولور احسالی نهارك سحرمن
بیلدم ككه سنده تابع دور زمانه سین
ی دود آه سن آره ده بر بهانه سین

نابی

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

یز ساقی نه خورشیدونه ماه عید کوسترسون
 کوکل ای ماه مهر انکیر یکجمن سندن استرسه
 ایته مجموعه به توجیه نظر کل وار ایکن
 ایندی حرف شوق سیای شکایتده ظهور
 اگرچه آن ایچدک لیک آیه رنگ و بو وردک
 خویان مصافی به ورن کوه تازه
 دوشوردک یاره فرضا فرست عرض نیاز اما
 ایدرسه پایکی آزرده زخم خار ندر
 نقش جبینی بسیر یسک راحت بسیری کیچ
 زاهد پوری وارصومعه دجله کزین اول
 ای خط ریاض چهره ده سبیلین نه سین
 سن بوکنج حسن ایله فان ایلسک اشته بن
 آل اله آینه باقی حسن جهان افروز که
 عید اضحیاد جلالک بولنه عاشقاری
 اول کله شیداتورسین ای کوکل بلبل کی
 ای نیجا تنگ امیری سن بوچشم خشم ایله
 بن اوزمک صوین صوین صوفی دانه سین
 ارض و صفا مسکن ایدتم صاحب وش
 قو کوکل بوسکه جانیه خریدار اولسون
 کوروب آشفته لک حالته رحم ایلم
 درل لیک خلق مسحا کوجو جکدن
 اولدرسه وفادو کسه صفاسو کسه دعا در
 وایددر مهر جهان آرا ده بووجه حسن
 آغاردی موی ریش و سر کوکل دنیاه فاعازین
 کاسه کاسه زهر غم نوش ایلم عشقه بن
 عاقبت کوکام اسیر ایندک او کسور له سن
 غنی ساقی اولیم یز مه طور و کن سودیکم
 چشم وارویه فقادار سین ای زلف سیاه

نابی

وله

وله

وله

وله

وله

نابی

وله

وله

وله

وله

نابی

وله

نابی

وله

ایاضک صاقته رفی باصمه امان ای صاقی
 غمزه پر زهر جیتر چشم تنگ خو سندن
 غصه کی عالمه شادی بیلین شاد اولسون
 قوماز آسبانی چرخ که مرادم اوزره دونسون
 غم اروی دلارا بزی ایندی صاتم هجر
 اهل محبت ایلمر یست و بلند اعتبار
 بردل تیره کیم بوله برنوشق ایله کال
 آله آهم سوزش بی اختیار مدن صافن
 یاعندی ورنه کوکام دست لطف روزگار
 عکس حشک کریمه محو اغزدرون سینده دن
 رو یاده سنی خبر اوله آغوشده آلدیم
 فن نسوای تاله ده اوبدم هزاره بن
 عاشقه طمن ایتمک اولماز میلادر نیلسون
 زلفسنه قالمه بریشان ایلمزدی دللری
 کوکلی دایردن کیمز سه عجبی عاشق
 ویرسون دل رخصت آجانکدازه نیلسون
 اضطراری دل نیمه جان ویرسون اول غزیه
 دلر نیمه رسا زخمدان کسه دوشون
 چو زلفکی باری بو بها نه ایله دل زار
 مشا نه قو جگر یاره لسون سینه دکل تک
 ای مصور طوطی اول سرور تصویر اینه سین
 دور لعلکده باش اکیم باده کلفامه بن
 کسه اسیر غربت ایلمر که انیس غم بی
 ایلم دارالسلامی کتیده بیت الحزن
 خلق ایله لازمدر اولد قیعه معاشات ایلم
 نورسی ایتز سنک شیرین کلامک التحکام
 بن که ترک ایلمشم جانی جاناتم ایچسون
 شرح ایلیم غم هجران ایله چکد کرمی
 عشق شیرین ایلمدی مشهور بوقده کیمه
 حیرت آتش بلبل بیتر نه ایلسون فیلسون

دو کلبی قیر بلان شبیه رندان اولسون
 کسور حشک اوزر طوغار آهوسندن
 اولیان عشق اسیری غندن آزاد اولسون
 مثل دققدر بواو کونور سه بخت او کونسون
 او هلال عید بیعت نه وار آید بر کور و نسون
 عشقه دوشن کدا اولور شاه فلک جتاپ ایکن
 ذره سی آفتاب اولور ذره آفتاب ایکن
 نخل آتشبار عشقم روزگار مدن صافن
 مالک شمدنکر وطاش اوزره طاشی اولسون
 شست وشو قنار ازاله صوفی آینه دن
 تعمیرینی ای یوسف حشم نه بورار سین
 اولسم عجبی باغ جهاننده هزاره فن
 آدمه مهر و محبت بر بلادر نیلسون
 آئیده نحرک ایدن باد صبا در نیلسون
 غمزه سیله نازلدن آشنا در نیلسون
 صبری بوقی بیچاره تک یک درلوزنه نیلسون
 چاره بوقی تیرفضا دن احقرانه نیلسون
 سایمک کی زلفکده قو دامانکه دوشون
 که کردنکه کاه کسیر یسک دوشون
 دل بایکد یوز سورمک ایچون یانکه دوشون
 شیوه رخصت یقه کلکجه نه تدبیر اینه سین
 سیاهه سپر معانده منت ایتم جامه بن
 نیلم بیلم نه ایلمر بخت تافسر جامه بن
 حشرت حال سیاهک کیدرسم شامه بن
 کسیر بکا او عازمه ایلم او بارم ایلمه بن
 سن همان ایله تکلم راضیم دشنام بن
 نیجه جنانی ترک ایلمسه بهیم جانم ایچون
 کافر آغلاردی بنم حال پریشام ایچون
 نثار ایدی بیستون طاغنده فرهاد اولدین
 آغلاسه کل ایچون کولسه دیکر اشرن دیکن

نابی

وله

نظامی

نظم

وله

وله

وله

نابی

وله

وله

نابی

نورس افندی

وله

وله

وله

جودت باشا
دبوان حسنه باری سن ای خط نوجوقوب
ای شانه قبل وقال الله تل فیرمدن واروب
ای جام یاده لبارین اوب بندن اول مهك
هوس زلفك الله عزم ره چین ایسدم
قدیكه ایرمك اومار دل نه قشادر بو
طویه مازكجه تجلی جمال یاره
رنذر مېكده ده اهل ورع مسجد ده
نه ناله به نه آه مھسر كاهه سرفرو
تحین كه منت ابتدی شیرینه جان ایچون
تعظیم ایله ایاضنی یوس ایلك ایچون
مسنور ایدرجونقو ركوع و سجوددن
یسو نظم نو زمین بلاغت نشارده
ساند كیم ساعت جالاریل باشكه طوقی اور
ای شانه پای زلفنه دوش بندن اول مهك
کر یسانم کچی چاك اولنجیه قویم الدن
امان بیلر قصادن پختیر فریاد دن غافل
اوچورمه كندك ای مرغ ذك بیای اوچ جا
دعبده اولمادی سبل سیاب رخساری
بن اوصانم کوزمك توری جفادن اما
غروایته لباس خضر ایله عرم جهاندرو
قبسی کور بختون ایکن عالدده شهر نگیرد
شیم كاكلك آلمش نسیم كاشنده
فغانی باشكی دولك روز هجر زلفكده
ای میل سرمه کوزلر بن اوب بندن اول مهك
اولد قنده ككنا هم ایله مملو
ری بیرینه باش اورسه عجیبی كشكیر آما
نجه كا كل نجه منیل كل خوشودرو
نه کوکل قودی نه کوزخال رخ عارض دوست

عرض ایت سیاهنامه هجراتی موبو
شرح ایله یاره حال پریشانی موبو
عرض ایله تلخکامی هجراتی موبو
سنی شمدنکرو ای کوزلری آهو باهو
ایره من کیمه بوکعالم بالادر بو
اوز که حال اوز که جمال اوز که عاشادرو
های وهوی ایقده بیلیم که نه غوغادر بو
ایتم طریق عشقه همراه سرفرو
فرهاد قیلدی نیشه چانکاده سرفرو
ایر صراحی زمده اول ماهه سرفرو
کاهجه عاشق ایمل الله سرفرو
عالم ایدر خیالی دل آکاهه سرفرو
مونه برصاعت دخی باقلاشدک ای غافل دیو
شرح ایله چاك چاککی هجراتی موبو
بیکردامان وصلك دسته پرکون جهاندرو
او پختیرلر که سودم هر پرستندن عاندر بو
نیمه عتفالی ککرده ایتمش آشیاندرو
بکن یل کوکموده سیرایتدیکم نورس جواندرو
تقدیر اولسه جفادن اوصانور جاندر بو
قبای جمنی قور بونده هر کس چامکاندرو
هیچ سنی پرکیمه یاد ایلری قاتلدر دیو
دیمش که سنبه سنده امانت اولسون بو
آقی آغجه غاره کون ایچون دبشور منلدر بو
عرض ایت سیاهکاری هجراتی موبو
محشرده نلر چکر سرازو
ملاح عرصه سنده پلواندراول ایکی اورو
دوستلار اشته بنم استندو کم بودرو
اوده بانم صوبه بترنجیه جادودرو

سعی ایت آقت سرشکی قدنکاره فارشو
ای نکه بدن اویا و بیک کچی کردنی
دوشدی دلر کل بوزکده زلف پر تاب اوستنه
چشم پراشك اوزره تاب اورسه رخك عکسی توله
خطکه طولاشده دل حسنك کاشنده توله
عارمكده خط جوقوب طوندی سواد زلفی
حفته باقوندر چشم در و کوه در و کوه
ایلدی موسی صفت زلفك عصا سن اژدها
عارضی آیتنه سنده عکس رخسارم بنم
یولکه خرج ایدم بقدر حیات الله ایکن
قلب میالم التندن نیمجه ایدم یارب
کسند زلفنه یارک کر قنار اولسون کیمه
تن سو کوکدی باشند ایاضه خضره صانعار
سنگ بازار عشقده ایدر دلال جان فریاد
بوزك کاراری شو قدن نه مست اولدی بدلار
آلأزندی آدم آغز نه اول مطلع جمال
عالدده زلف دارایی دولت دیدک لری
ساعده سنجته زرین سوار اولدی سوار
زلفك شبنده و بر دم دل حسنکه کورن در
(ناظم شامده وفات الیحدور)
جنت قوقوسی کله که باشلادی شامده
حالی عرض ایت صبادلاره الله عشقنه
ای ملقب حاذق تمیز آشنای درد دل
روشن ایسون ظلت شب زنده داران غی
حرف وصل کاکلك کتم ایت لسان شاهن دن
عرض ایلر ایدم شکوه هجراتی حضوره
داغ آچار نیغ فلاکت دل ناچارمنه
دامن قبضنده در بوزه کش نامیده در
مست صهبای طربخانه شوق که مدام
سینه چاك اولنجی خی خاسه کچی ای اشرف

میلی اولدور نهالك آب روانه فارشو
عرض ایله سینه جای هجراتی موبو
اوشدی ماهی صانانین صوده قلاب اوستنه
رسم وار قد یلده آتش یانار آب اوستنه
اکسریا بخت قصیر اولور اعراب اوستنه
رومن لشکر وار و بدر صانکه اعراب اوستنه
لبارك عکسی دوشادن اشك خونا ب اوستنه
صالدى خطك خضروش سجاده سن آب اوستنه
کویا یارک خزاندر کیم دوشور آب اوستنه
که بکر فرصت عمر گذران کیمز الله
کسور بیک آب روان کچی آغار کوزله
بنم شوریده بختندن سیه کار اولسون کیمه
هی اول سر و هوا ایاضه هوا دار اولسون کیمه
مناع عقل کاسددر خریدار اولسون کیمه
بهار و موسم کلدور قوهشیار اولسون کیمه
مجموعه سنده مخلص اشعارم اولسه
یار اولدی چون احبده دولت نه فائده
صانکه آتشدن دوار چکدیلر آب اوستنه
مشریده بر قلندر آیتنه صوغش آیه
یا قلاشدی کچی فائده من منزل شامده
شورش دلدن خضر و رباره الله عشقنه
خته هجرم ککا پرچاره الله عشقنه
مهر رویک کوسترای مهباره الله عشقنه
کشف اسرار ایله اغیاره الله عشقنه
برکر کور شیدم اکر آه منکله
جان آتار تیر قضا سینه بچار منزه
طوبی باغ ارم صحن چنزار منزه
روح جم غبطه ایدر ساغر سرشار منزه
کیمه محرم اوله من چرخده اسرار منزه

لاادری
لا

ابن کمال

ابوالعود
شیخ الاسلام
احمد پاشا

وله

وله

وله

وله

اصحق قدیم

اصحق اقتدی

شیخ الاسلام

اصحق بغدادی

اشرف پاشا

بخل ایله عالمه ضرب المثل اولوق یکر
 قویه لم هرغ دل لایه به بلبل برنه
 سوزشم انچه فزون حسنه زینت ویرمه
 منت خشک ای طیب بمرسوت نایکی
 خاطر حافیک آگاه انکارندن صافن
 شاد ایتک ایچسون روحی هر کجه زمانه
 ویرسای امریا اولوب خالدارنه
 اولدم شهیر عشقک ایله نکنه دانلره
 ایتیم خطور خاطر نامهر بانه
 سر کوبیدن آبرلم فلک بریاه صالزامه
 بر حصیرم یو غبکن کله آخز انچه
 آتک اون دردی کبی دون کجه مجله ایدی
 مشکل ایش که دلرا طفل اوله داستان اوله
 یاشمه یاقاز اولری بیلدی قدر کوهری
 کوش طوبون منافقه جوری قویار صادقه
 باقی به حاقیا فرح ور که فنا بوله رح
 جامه خواب اول آتقی آلدقجه تنها قوشنه
 صیدم ای فاخته یه هوده اخفان ایلده
 نیچون آغلا رمین فلکدن یسلم ای شهنم سی
 وقتنه مالک اولان درو بشدر طاصان وقت
 جای آغش ایدی ایلی به مجنون دل ایچده
 قورقم اولدر کوز ده که خاک در جا ناسه
 بی تکلف یوز سوزور هر شب رخ رنگینکه
 یوسفدر تینان چو نکه جهسان خرابده
 ایتده ناز الیلبوب کو ستر مامک لایق بیدر
 رتک و بودر کله زینت کوزله حسن و بها
 اوکفس کاکل اوزور برک کادر سنبل اوستده
 دوشلدن صافر لبر نه تنکس غیب حافی
 در و دیواری اولسه کهر بادن هر هزمتدک
 جا هلاک دایم مراد نجه دوز چرخ فلک

بعض دعویٰ الہ صاحب کرم اولمندن ایسه
 شاید اول غنجه دهن سیرکستانه کله
 آتشم یکا یتر سنده حرارت و برسه
 مر همک یاددرسه درمان اوله بالولیمه
 یوقسه توبه موجب غفران اوله بالولیمه
 والایل اوقسور تربت مجنون اوزرنده
 المازمین عقیله بی مسکی بهاسنه
 دوشون مشکده مصرع اعلک زبانه
 ایسه سده بسته تار نکاهی بناسنه
 یولکنده اوله درقصدم اگر حق جام المازسه
 بورا نقشی کورینه ورتن عریانده
 فنده افشامله جق اولسه تابان بوکیجه
 عاشق زار ومثلا بیه اوله ناتوان اوله
 طالب اوله بودملری بولیمه پرزمان اوله
 دلبر اودرک عاشقه شفق ومهربان اوله
 شولمیی صون کبرفدح پیرایچه جوان اوله
 صاتورم اربک کسیر ماه شب آرا قوبینه
 چون کبر سین هر کیجه برمریو بالا قوبینه
 چون کبر سین هر کیجه پرورد رعنا قوبینه
 عز و بیا سلطنت دکن جهان غوغاشه
 رمصورت ایدی جلسوه قیلان محل ایچنده
 یوقسه کحل آما چکرمد دیدنه کریانه
 بوله بچسون بوز وورمین سودبکم بالینکه
 پردر هزار سال الیه بکدم حسابه
 قائم دبداری روایده اولسون کورمکه
 کل دیورهرکله اما کل ز پیا بشته
 عذارنده عرق کویا که بشنورکل اوستنده
 حجاب باده آسا کوزلم قالدی مل اوستنده
 ینده آلت بولنزاره شک برکاه ینشده
 التفات ایلمر کدا فزند نامشاسته

(1)

بر آه سوز ناله آتش ازلی که سارده فرهاد
 بود در لایق اولان شاهم جهانده اهل صرفانه
 آلدیلر عسقل پری رولر بر ییشان ایتدیلر
 صورت بار بار یسه دل خانه سنی در بار یسه
 از هاری تقسیم ایتدیلر کل دوشدی خارک پاینه
 صونار بر جام علویک نمی پیانه دن صد کره
 قوپار ور باشه قیامت آه
 دولتمدر وصال بار اما
 باش قومق پاییک سعادتدر
 خطرو ورینه فاشی شاهد
 چونکه طلی یه سن ایلر سین
 دل هلاک ایدوب کوزک خفیر چکر جان اوئسته
 دیدیم ای مه چون لک جاندر بارکور بوسه ور
 افلا دفعه فاشی رنگین و خونین باشمی
 دله غمزه ک اوقی و اراپکن غمت کوندر مه کیم
 منیل خطک غمکنن شویله حیران اولادی کیم
 کندک کا کل باره کر فشار اولسون کیمه
 واری بر رخساره کیم خط سه هام اولیه
 غالب کلوب خزان و شتاسی بهار یه
 کلبرک عارضه دی رییحانی خطنی
 او یماز زمانه کیمه به حقیقه چاره سر
 لفظ و قافی باز سده بیلر مالنی
 بارک و قافی یوقی دل اغیار کینه جو
 نام اقبال فلک شمس رقیه صونون
 رک آغزین آره ای یاد صبا درمی عجب
 قدسی دل راه طبلدن کام دیادن بیله
 شنه لب پیارم اولمده مدد او استم
 اصل اولماز پرک و بار آرزو اهل ده
 فی دیسادن مذاق اهل دل بحر و مدر
 صدی سمر معزل امید چسوری تر آه

انك نأثير يدر پنهان اولان آتش خبر رده
 كه باقدوغی چراغ اوستونه دایم اوله پراونه
 برره كنز مكر جهیت خوبان اوله
 یاری هر كوشه ده بر صورت ايله سبر ايله
 نار جفا دكدی كل نردن هرايك پاشنه
 فلك اهل دل داشاد ابد اماندن مكره
 نه بلادر بوقد وقامت آه
 كنكاسار اولدی اودولت آه
 يك بونی باشد بوسعدت آه
 كورنه اكری قیلور شهادت آه
 جم كیفه ایلسون شكايت آه
 بجه خونیدر كه قان ایتك دبارقان اوستنه
 كل کی قیادی جسم دیدی كیم جان اوستنه
 بر كورن قوس قزح فورولدی باران اوستنه
 وثیق اولمزای صنم مهمان مهمان اوستنه
 غلبان صولر سبر هر كیجه ریحان اوستنه
 م نخت سیاهمدن سهكار اولسون كیسه
 ورا بچنده قننی كون كوردك كه اقسام اولیه
 ورك صفای نشئه سی دكنر خارینه
 دیم حكایه بولالو كلستان كنارینه
 قید اولوبده كشتی آدم او یارینه
 بیه كووغسون یوزمانه كبارینه
 مودت عزت اعلی عزات دیارینه
 ناصیكاهده نوبت كالور ان شاه الله
 استانبوله جودت كالور ان شاه الله
 رخ اولدی آرزولردن غمناقدن ییله
 ضرر وعبادن دكل لعل دلارادن ییله
 سین باغ ارمندن نخل طوبادن ییله
 فكامیدر نصیبی نوش صهبادن ییله
 ی امانه فلكدن عرش اعلادن ییله

۱۴ شفی
بیانی است. بولور
بیانی در مسجد
یاداری
ثابت
وله
شهراده، جم
وله
جنانی، روسد
جودت پاشا
وله
جوری

جوری

اولسه غزه که دمامد یارو همدم چشمکه
اول نگاه فتنه انگیزه هزاران آفرین
ایده آسایش قیچن خلوتسرای خوابده
یوبله ناز و شادی و دن خالی ایکن اماینه
بالکر جوری دکل مقنون و آشفته تنک
عاشق اولدرمهده اولسکه سن بهمال اوزره
فته صالک ازدی سواد قدره سایه سنی
دل جوری کره زلفکی حل ایده مدی
دل باکی کورن اول کاکل پرتاب اوزره
دوشورنجه رخکده طره پرچینگی باد
دککل ابرولک اوشده جبین براق
گاهی که ایدر طریقه سی دامانی چیده
سویلتدی دل غزمی رازم ایشیدادی
برافته برمشک اوله هر طره اشکم
لوح ده ابرولر شک نقش چکله دی
بیوق منت اقبال سبهرک اوزرمده
اهل دل قدرن بیچون فهم بازار صاحب هر
نثار آب روی خواهش انگدن قاجال ازدی
بقایوق کرچه کیم یک بلده اواسه زندکاید
قرار ایاز زول ایدن بیلا اینه حاتمده
کرک منک سیله اولسون کرکه اطلس و خایا
خدا عمر دازی ساکا ورسون ای بوی سرورم
دویلا اولدی عشقم خط عتیر فامدن صکره
کورد یکم کون فاشنی پرالم کلدی خاطره
شب ناری صا توردی کاکل مشکین جانانه
آینه هر دم قویار دلداری نهها قویینه
راه ککزار فساد جسمی ایدن غبار
بن بلا فرهادیم کور غم دلدارده
سوزم سرایت اینه مجنون نامراده
حائل اولماز شک چشم اول مهلتنک عکسه
دیده روشنه که هرده یستدر جاده بلند

روی رئیس کتاب

ملک فتنه یوبله اولماز دی مل چشمکه
فن صبری او کرد هم غزه که هم چشمکه
ناز اولور یکنه اولماز شوه محرم چشمکه
بلغمه طاقت کثورمن کیمه برده چشمکه
بسته دنیا زلفکه دختنه عالم چشمکه
کونده یک فان اولور اول غزه قتل اوزره
کاکلک دوشمه کاهی اوخط وصال اوزره
نار بود اسم قالدی بومشوال اوزره
قطره ژاله صباور سنبل سبزاب اوزره
مضطرب موج کر هکیره دوز آب اوزره
نوردر جامع حنکده کی محراب اوزره
بیک دل صابور هر خن قلات امیده
اولدی ایکی مسکنه سبب گفت و شنیده
اواسه هوس زلفک ابله خاکه چکیده
اولدم که قلم ابله به وردی کشیده
بست اواسه توله بایسته عالم نظر میده
زبوراز مشکلی بتلکده حسیراز هبله
رجای همه لایق جهسانده برادر اواسه
فتی مشکدر امامک حکام جوانیده
شه ملک غم آسوده در دنیا زمانده
غرض بر بالش راحت بولمندر سرالته
بولکده خاک اولان عشاق بلده راتده
مجر بد چون افزون اولور اقشامدن صکره
اول هلاله دوتدیکر ایلم کلدی خاطره
مسلسل هر کجه یالیل دیردی قیس دیواله
ناز ابله یوسف کبرک کویا زلفا قویینه
ره ز کار ابله کیم بر سر و بالا قویینه
شعله آتم با شمه لاله در کهارده
فوشلر کباب اولوردی باشندی بواده
برده اولماز آب مهر رضیا تنک عکسه
قبل نظر آینه ده طساق سما تنک عکسه

(کور)

خبری بیس کتاب

کور خیال قدینک روشنه لانه و بطنی
مه کبی سر مهزل مقصود بی البت جاور
حبس ایدسه بیجیمی آتی دل محبس شده
مینه سندن دور اوله روحی الهی عتقرب
کوروب شوق سرور آورده ذوق جهان صاعده
سوزده چشمک کلسون مرکان مرکان اوستنه
باره الماس اگر مهر آجیدنی زخه او شوح
دلغم وار شدیلاک لطف ابله ای سرور
بارین مهجور ایکن دو شدم دیار غریبه
هم می ایچمن هم کوزل سومر دیشلر حقه
برافدی نار هجرانه کیمک باشینه دوندسه
ایدرسم ناله وزاری توله تنک فلاخن و ش
کبوتر کبی خونین دیده اولسم ایتمه استغراب
بیجیمی کره و آه ایلم مانده کردون
ابدوب پریم و تاب آخر بی دستاروش راسخ
بالای چرخه چیشه دخی پامال اولور
نمکر بزی ناسور ایتسه در زخم چکر ریشه
وصات بار ایچون اغیاره مددار ایبار
مبالات المیز رندانه مشرب هر خصوصنده
نه چاره قوللانسه خدمت دیکرده چارارو
اولوری چشم حمرن حسن حالسوزدن بسته
اگر مقصود اثر سه مصرع پرچسته کافیدر
برکمه طوقسک نله ساز درولک
ایاسم مذهب ایشای زمانی نقابده
ساعتک چالده یعنی اوقاتی دکدر هر کار
شکل اروی سیاه هی رخ جانان اوزره
خال خند کی بویا سوخته پروانه میدر
دولت دهر ایرسه توله کاه هی دوان
خطورسته صاعک اول سهی قورک عذارنده
بن کالر دکدر خاک قبری اوزره فرهادک

باقی کنسار جوده نخل دلستانک عکسه
او بدرن رفتار بی دور زمانک عکسه
نیر صفک آسکا نسلر ایشدی بکند
کیم سبیه اول تنک بدن اگر ابعادینه
اشاطم هب غمدنر بی سن شادمان صانه
اورمه زنج تنک مد یکان یکان اوستنه
اطنی وار اولسون ایدرا حسان اوستنه
اوله من رخا نه ده مهمان مهمان اوستنه
با کا کوستدی قلات هجران هجران اوستنه
ایشار را خضا بهشتان بهشتان اوستنه
بی یافدی چو پروانه کیمک باشینه دوندسه
که آخر آندی بابانه کیمک باشینه دوندسه
دمام قصد ایدر چاله کیمک باشینه دوندسه
کرفتار ایشدی بهتانه کیمک باشینه دوندسه
قودی حال برشته کیمک باشینه دوندسه
پرواز ایدن چو تیر بر دیکر ان ابله
نوازش کونه حرف تسلیم آزاردن صکره
زهر ایچر عاشق دختنه شفا ایتنه
مکر کیم باده کلام ابله ساغر خصوصنده
هله جائز دکل دلاک ابله برر خصوصنده
باقیاز خاطر احبابه هیچ دایر خصوصنده
عجب حیدیم بن سداسکندر خصوصنده
بیک درلو نوازشله دوزلمز بو زولنجده
یاد یادنده اولور دوست فراموشنده
مدت عمری کلوب بکیدیکنه ابله آه
کویا ابله در سوره رحان اوزره
قراروب دوشش اوله شمع شبتان اوزره
دیولر کاه چیسفر تخت سلیمان اوزره
خضر در خوابه وارمش چشمه حیوان کنارنده
آجاش جانب شیرینه روز نلر مرارنده

خیلی

راتب باشا

راجی

راسخ ادرونی

راسخ

راشد قدیم

راشد مورخ

راغب اصفندی

راغب باشا

وله

وله

وله

رحمی

وله

کشدی سر بر چرخند و روی نر باشد
ایلمم نوجیه ایچ ایلدن داغ دل بیمارینی
دیدیلر صافق سنی طوتار جفاشی طاشنه
سنی اوکرتک جفاقی غره پیداد که
یار اولمز طالعم یولشم جاننا غه
طاشق صافی درونکر کیردک کوکشنه
کوزقاره سن اشکله یویان آتارنجیه
باغ اولسه بهار اولسه فضایی چن اولسه
پرکوشه ده رندانه چکوب باده اولوب مست
یک ناز ایله اول سر و روان سینه به کله
ماجر اوارسنی غرقاب ایلر اشکم آجسیم
میدن اول عرقک حکمی یکسر ملک دله
یارب تولیدی عالم ایچنده دل اولسه
مزاج عالمی تصحیه سعی ایدن هرگاه
سروقدک دیکسیدر شاخ کل کلزاده
یا کوکل سینه مدیه مهرک صافلادی اعتباردن
وصل دلیر دره بین دنیا مانعندن غرض
دوندی جسم ضعیف پرناله
اگر کیم حکم فصلایی اولورسک فکر اجزاده
ایشدم کوزلر ایچره علاقه افندمه
حکم استخوانجوش ایندی دهان خواهتم
برما شقانه که به ایله هفت دوزخک
در میخانه ده شهری رسوا مستی دون کوردم
نجیف جسمی دوندردی آه و زاریه
کوه غنده دل فرهاد مزی یاد ایله
قولکم حاصلی ای خسرو خوبان سنک

رحمی
علی رضا بک
مزی بروسل
روانی
وله
رباضی
زادی
ساحی
سایح
سری
سعدی تاجزاده
سعدی بک
سوزی
سینی دهن دار
شاکر بک
شربف افندی
شهری
وله
وله
شهری
صادق قدیم

ای خوش آورد عشق کیم بی کدر خوار اوله
وقتی فالوری تویه تک بویه زمانه باخصوص
سرد دهک فلک هوا کوزده قدح قدح شراب
باد طلبه فلک دل ساحل گامه ابرمدی
اول سنکدله سوز دلدن خسر ایله
درخوا می بیدار بسین نازی قوای بخت
تخم امل شوره سنان غسه دوشندی
بر بشقه صفا و برینه قصر غمه ای عشق
کوسروسن نیجه اولور چاشنی جام محبت
نوع انسان حشره دک تعظیم ایلر لر آدینه
طاشدن اولسه تویه تک قلی حایانماز باغده
روی خاکی ظلم ایله پامال ایدن ظالم لک
شمدیکی عاجز لک دعوا سنی سیر ایلین
یا قناعت اختیار ایلر باذل ارتکاب
نیک و بد هر کس یو او رطالده البت ایندیکن
چرخیدن آندم ضیایغ زبانه انتقام
خط بوزدی ایسه حسنی ابرو می کا کان
ای شانه سر زاف بریشانه طوفقه
کسون خرامه سولیک اول سر وفاته
درد ناک ایلدک بنی بسا الله
پیکانه لر محبت بیلر کنار دن
دیک کلمک استدی فدای دلی
کندی ساقی قناعت واریکن می خانه ده
بربری کوردم آلایده بنه کندی عقیل
جسل ابتدا دروغنه در صکره عدالت
خسب برآورد لک روی تراشیده لری
افسانه کلوز باکا دو کوب سوکی یارک
آفتابه ایلرم جام بی هر شب بسدل
دنتفا اول استر ایسک اگر ذراع لاشه اول

چکدیک بی جام باده نک کینی خرد فکار اوله
ساقی شیه کار اوله موسمو بهار اوله
قصور فی بودر که راز دل عالم آشکار اوله
وای آکا که رهبری همت روز کار اوله
ای آه حسرتیم اثر ایسه اثر ایسه
یا کیم نکه اول بابکا حسن نظر ایسه
یارب نم لطفکله اتی سیر و تر ایسه
هر دیده می فواره خون جگر ایسه
یوعقل خود آرا پیده بسدن بتو ایسه
کیم فدای نفس ایدرسه جنسک امدادینه
نسلرک افغاننه بلبلرک قسر یادینه
زیر خاکک حالتی کلز می یارب یادینه
یکمشک رجت او قور فرعوننه شدادینه
عصر یزدده او بدر ابر مصر فی ایرادینه
کندی بولاز سه جزا میراث اولور اولادینه
رجت اولسون فن فطرت پیرنه استادینه
مسجد نو له ویران ایسه محراب برنه
تل قبر مه صافق خاطر بارانه طوفقه
شاید هلاک اوله م قاله حسرت قیامت
آه ای روزگار خدای آه
کدر داب بحر عشق صورتک آشناره
طوبیایی دیکد یار تپه سی اودنه بره
برایا غم اوده در بر ایانم میخانه ده
اوکید شدرد که کیدر کندی حالا برنه
شاهد ندکلو صدق ایله دعواده کله ده
حکلی حجت کیدر دعوی تزویر اوزره
دلایر ده وفا اولماسه ضرب المثلنجیه
باده سز بر کمره افشام ایشدم انعم ینه
یکساندر ارتکاب ایله عفت زمانه ده

صبری
وله
ضیابک
طالعی
طفلی
ظریف
عارف سلیمان بک
عارف قدیم
عذاری ادرته لی
وله
عزت بک
عزت علی پاشا
وله
عزت ملا
وله
وله

(حسد رمعنوی تعریفه رالطاف مولایه) || (ملکان داجی اولسک روزگار و اعتقاد ایته)
(یکله کنندی دار یکی دارایی دربان ایله)

کچ اوغفل تازه لک برک و بریدن عصمتی
طوب عدم کنندی می و محبوبه بو بخانه ده
حیرت افزای عقول اولماز ابدی بر بخون
شر طنجیه روزه دار دیرز اول فقیر کیم
روز محشرده صورار لسه غز وار دبه چک
اوله مست ایت زی ای ساقی روح افزا کیم
زهراب مسکن کیمی رنمت استوز
یز قائلن جهنمه ای رب مستغاث
در بر رحمت یزدان بی ابلار دن غیری
اجسا شیوه بغماده مبهوت ایلر اعدایی
باغلا نوب زاننده یوزم عهدیده بناییده
ای خوش اول مست محبت کیم خار عشتدن
مر دنی قیده بلا کشلکه در آرام دل
آغلا مده ای بلبل دیوانه الله عشتنه
روشن ایت چشم چراغی جان و دل یواسون صفای
باری سن ای آه حسرت سطر مکتوب غم اول
تشریفک ایله خانه می رشک ارم ایله
عهد ایلدی او پدرمه پان کلچک صید
نصیب اولوری دخواه اوزره محبت تازه وروله
کوزم آچدر مدک ای چرخه کردار عمرده
دهری تحریب ایلدی با جوج و ما جوج زمان
اولسیدی بنده کی غم فرهاد مبتلا ده
ورمیدی آه بخون فریاد مسک صداسن
سرورلک استر ایلک افتاده لک شمار ایت
استدم مر هم او قشدن جگریم یاره منه
بر بر یله جگشور ککرده ره گچون مژر
مصحف دیک خطادر اول صغفه جساله
رخساره نقطه فوغغی رسم خط اولسیدی
عاشقی اولدر کیم قبور جان فدا جالانته

(پورعکز)

پورعکز عرق مجلس ایجره یاده ایله
بانلی قانه ارقک دیده کمران ایجره
کفر زلفک صالهی رخسار ایسا غزه
اولسده دالر رپوده غمره جادوسنه
رنک و بوده زلف جانا نه مشابه اولسه
صد هزاران فتنه مقنون برنگاه شوخنه
چاند سخت چکر هر دم کان ابرولک
جسمی خاک ایت اولسهی فدلک یوانده فطنا
قناعت ایلدی علقایی قاف شهرته واصل
هنکامه کیر اولورسه صراحی عجب دکل
ینه ای جام مصفی سنی کورولک سله
چرخه طایفه هر قدر استوار ایسه
ای کاش یون یواسکه خاک قدم اولسه

ای قدسینک طوی و جنت حسد کلکون اوستینه

حرا مزاده بی قویمت حلال زاده ایله
برالفدر صانه سین کیم یازیلور قان ایجره
کافر آغلا زیم احوال پر بشا غزه
دشت حسدک صید اولورل شبرل آهوسته
کیم با قار کلز ار دهرک سنبل وشوسته
یک دل هاروت بسته هر خم کبوسته
آخرین ارباب عشقک قوت یازوسته
ناشل اولفسه مرا دک دولت یابوسته
کشی ممتاز اولور علمده البت عزلت ایندیکه
کیم نیجه بهلوانی باصار یاباغ ایله
مجلسک رو قسین دینه ده آرت اکسپله
ییرک اقدی آتیده وار اوستی وار ایسه
که کاه آنک ایزری آنده رقم اولسه

کورمادی دوران سینیک دیک آیی کردون اوستینه
بولدی سوزم نازک و کونکوم خوش و طبعیم لطیف
هر قاچان سالیم فطر اول طبع موزون اوستینه
سرو آتیک دیک قانتیک خبرانی دور کیم باشینه
قبلدی قوشلار آشیان آنداقی که مجنون اوستینه
کروطن لطیف کوزیدا توغادیتک بو قنور عجب
اوی قسوارما غلیغ ابرور دشوار جیون اوستینه
کرکوت ایلر سه یردم قان اولور قان اوستینه
اولو باراشور لعل بدخشان آره سنده
عشق طایغیلور زلف پر بشا نه دکه
جانا نغمه نذر ایلد کیم جانم دکه
آبرمه بنی یوسف کنتعانه دکه
نغمه دل نه نم دیده کمران توکنه
چست وجوده طایم رخشته میدان توکنه
نه جانب کیم قدم باصداک یوزم اول یرده فرش اولسون
نه بر کیم سایه صالداک خاک اولم اول رهگذار اوزره
مقالی طمن جا هلدن نه غم ارباب عرفانه
آ نازلر طاشی الله درخت مسیوه دار اوزره

فضولی

وله

وله

فطنت خاتم

فهم

قادری

کافی

کرامی

کال زرد

لطیف

مالکی

محیی سلطان سلیمان

مریدزاده

مشای

مقالی

غزیت ملا

وله

عصمتی

هوئی بک

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

غالب دده

وله

قانعی

وله

قانع بک مناسقل

وله

فضولی

وله

وله

وله

یافدم سطور نهغه آفا قه سرتر
ایلدک عقل و دل و جان غی تاراج نکله
قده کیم جمع اوله جام و دلیر و عشق و شب
بزار و بیوز دروغ سر اولسون خراب غم
الدن کلن آزارده هیچ ابله تقصیر
لذنی انکار اولسا ز بیل و اسراف ابلت
بر کر آچلسون سرخ بوفه کیم باقار
عاشق که سندن اید غای التفات
مسهر ایسار ایتسه کلخند التفات
بکا آه ایلر دیش اول ماه
چیفه لی گو کله آه شرری دونه دونه
آیاغی ری با صبار زانسته ردار اولانک
کعبه اولما سه قیل آی ابله کوب لیل و فهار
بوجفادن که قدح آغزین اوپردونه دونه
کوزلم قبله غا کبی اولویدر نوله کس
لازم دکل عیایستی اهل تکبرک
کریم اودر که محاسنات عفو اید خصمه
قاشلرین بالاده سیرایت رخلری کور زبرده
سند بوق انصاف و شفقت بوقه ای نام ریان
فلکک مشرب بی مذهبی آکلا به رفی
نخل امل سبز اولدن کلدک بودهرک یاغنه
خنجیر کمر یاره مناسب اول ایلر اینجه
برطو او توش ایت شراب ناب کلسون چشمه که
غزه که رتاب ایکن طافت کتور من آفتاب
قالسارسه اگر کوشه دامن المزده
فکر زانفت دلده ناب سوژ عشقک سینه ده
طامع بوجه ابله دون سرکش نکار بویه
وصاسته بیم هجران هجرنده محنت جان
دلدار شد و سرکش اغیار ایه جفا جو
تن زورقن دوشورمه کرد اب اضطرابه

نای
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
نارک
نجای
وله
تحقیق
وله
ندیم
اسباب
خواجده نشأت
نظمی چلی
نظم
تغی
وله
وله
نوعی

عشقه ده سار کلسور یوزورق نه بادبان
کبدک یو یکجه ناز و لطافت لباسی
اشک چشم ما نسع سرخ یار اولدی آه
همیشه دلبر مسوزون خرا مه میل ایلر
نه دم اول کوزلی مستانه کاور خاطر مه
بر منل سوبلر او شوخی صارارم فکری ابله
کندک که بی بردارم میل خیر آسم
بر ساق نورس ایکی اوج جانن احباب
واروس ای صبا اول زلف شکونه سلام ایل
صاقسون آتشدن نه رواق ایلرم سوزان
بشدت چتون خال دکدر سوله شان اولسون
قصیدی جان آلفدرا اول ظالم کرداد ایتسه ده
دنواز اولمقله غمزه که ترک پیداد یاز
بند زلفکسن خلاص اولسه دوشورن بیره دل
اگر دامانکه ایزم سه دشم دار و صلتده
چپونه دوندی دنده لرم خون آل ایل
آگاه اوله کور دهرده احوال هلاله
آواره آلامدر آسوده دکدر
معکوس الم در اول دهر سر اسر
نه زیبا بکر اول نخل روانم سخن علامه
(باغ دهرک دکدرک ز بریشل باید اغشته)
خبر لا شورر لاشه باوشش نیجه یوزیک کلاب
دیده دن صو سیدیکم بوسته سوزانسه
کیجه پروانه لاله بی کرما ایدی شمع
اکثر قنبری وعده و صلاک نه حال ایه
دارد نیا دلو کوکلم کبی ویران اولسه
کاشکی سودیکمی سوه چون خلق جهان
بردمور طماعی دلو بویسته آلق کیدر
سودای محبت اسه بوی شمدی سرمد
بله هدای وصلت ادب آه و زار ابله

بر کدناک غرق اولور دریای استغنا سته
اویدر طوبیخه دلفکی خاک کباره
کندی کوزباشم یله بن زاره اغیار اولدی آه
بلایه اوغرا مشور طبع شاعرانه ابله
اینداصون دینی بیانه کلسور خاطر مه
کونده یوزیک قدر افسانه کلسور خاطر مه
کور دکی بکم درد محبت بودر اشته
کیفجه بنم محاسن عشرت بودر اشته
دوشور سه هم دل بجزون مقنونه سلام ایل
بنی اینجسون ای آه کورونه سلام ایل
وارای فریاد بدن روح بجنونه سلام ایل
شاد هرک ایتک مراد ایلر بی شاد ایتسه ده
اولماز اول کافر سلطان کعبه بیاد ایتسه ده
عشق آزاد ایلر کس یار آزاد ایتسه ده
الم یاقه کله ای سرو سر افرازم قیامتده
مردم شننا وراولدی سیه پشمال ایل
عالمده دلا اولسه هوسکار کماله
اهل دل اولورما حاصل آلوده عسلاله
اولسه هوس مالله آلوده عسلاله
او طور سه شمه طور سه سر وه کنده ما تالاه
برده پای الم ایچون کلدک بوغوغا اوسته
قدور قارم سوزدم نأ نیر اید جا نلفسه
سهر کوردم نه شمع محاسن آرا واره پروانه
جاندر اومار اندی نه دکدر محال ایه
نه چهار اولسه نه چار اولسه نه هجران اولسه
سوزمن چله همان قصه جانان اولسه
هر کشی عاشق اولوردی اگر آسان اولسه
تقدیر نه ندر چاره بو وارمش قدر رسده
کیم باشه چیقدی سن چیقدی سن روزگار ابله

نوعی
وله
نهادک
تلی
واصف
وله
وجدی
وله
وصول
سیدو هی
سبیلزاده هی
ولسی
وله
هدایی
یحیی افندی
وله
یحیی بک
وله
لادری
لا

عجمی اوزنم باتسم صباح بخشیر انکی ی
چشمه سون آمه اودی آغزی آجدرمه بزم
جفا ایچونی کنوردی فلک چمنه یزی
بولسا زیمیز در اکثری ارباب عفتک
کتاب طب مساواده زخم اعدايه
غکله بخور وجود ایندیکن شب فرقت
عاشقه باقدیستی قسوط محبتدور
وچپی وار قصد ایلم هیرگاه افشاغکله
پایانه ارمیدی غم و هجران نوکنیدی
ناقب نوکنیدی کرمی الفت اوشوخ اله
خمار شکسته جام نهی یوق وجودی
کونده یک کر کورسه بیلز اول بیت رعنا بی
خلاق جهان عالمه قبلد قدمه نیعلی
وارایسه میدان عشقک بردلاور سروری
کینی سودی خسدا کیمی سوداده قودی
اولدم قنی که کعبه کویک مکان ایدی
اولدم قنی که سیرتین تازه طوقهغه
اولدم قنی که حسابیه پرهما بی
اولدم قنی که مرغ دله آستانکک
اولدم قنی که مکن ایدی ایشیکک چه
آنادی موی سر سودای جاهه قالدی خواهش
اودینار باشمه غمین صبره طاقت قالدی
چیش سلطان غم پر یوق کدر کا اولدمق
اولوب کجشک درک آشیانی اوج رفعتده
صورسدر بیلز نور اول شوخ بی دیوانی
ظلت ابر اله شبیدن سجه منزل روزی
فساد کونه مقارن عدم وجوده ردیف
عشاقه باش اکسز گوش ایتر آه وزاری
بر کجه اومه کاش ایدی طالعی کور کیم

پرنو پاشا
بیشی

تبعی

ثابت

وله

وله

وله

وله

نایب

ثانی

جعه جلی

جلال جلی

جللی

جنانی

شهراده جم

حاذق

حالی

وله

وله

وله

وله

حاجی

حسن جلی اخیزده

حسن جلی معبد

ای اجل آراد قبل هجران بلا سیدین مینی
ضغم آشتی هجر باغندا سرشک وآه دین
ای اجل قور قور قور قور کوم دیان اولور کاسین
عشق و هجر ورشک مهلاک و آنکا جابم فدا
هر نیجه اونکار ساحدین مدعی پیدا و ظلم
دیر که صبرایت کبل حکیم عقل قبلقبیل ساقیا
ای حسنی سلطنتین آنجه فخرم یوق نورور
باده کیم رونقده امیددر هر قطره سی
سرکران همز برجام آشتا کسین
بارک الله فیض صهبای محبت کیم تک
فکرک و بوی رخسارگاه خون چشمک
یزم غمده حکمتا نوش ایندیکم صهبایک
عبادخانه مزای صوقی عشرتخانه در شمدی
عشق رشتم الهیدر بزم روانه سی
رند اولدر کیم کونوردی بزم کسرتن ایام
کوردی بختون کیم بنی آدیده بوق رسم وفا
راه غمده بن غاری خاکدن قالدیر میسان
هب طسو غر باقه واصل اولور شیرمزه
قوت ابدشدر بزی مور اجل ارزن کبی
قامتک ای یوشان لامکان بیریه سی
یوسفی کیم چه کورنلر لار بی کدیلر
قوله کلامی خلل چون کوردی موی سفید
نه سامان تحمل وارنه صبری وفا قالدی
نه چکمه مکافات وقادر باکک اما حسن
نه وارکل مقدمه مکافدن رفع یله شربیات
هستوز اٹاری یله یاد ایدرلر صورنا بافک
آمندن اولسه ده فلکک چک کجانی
خورشید وش کر کسدر اوله فیضی کاماک
بوی وفا طوقهغدی هر کس مشامه
شامان قرب حضرت اولور برخلوصد یاق
دشمندن اخیز نار قدر واری صفای

حسین پیرا

هر سکی عارف
حکمت بک

حلیه کرای

خیالی

وله

وله

دانش

درونی ازینلی

ذاتی

راسخ

راسم عتیق

راغب پاشا

وله

راغب پاشا	قالمدی رابضه فانه وسامان ووطن
وله	صورارسك راغب شوريدت ابي وفاحان
وله	پوي نك مسايله نك كاشفات اله
وله	عجب اخلاص اله حمر نكش باوس اجلائك
راشد وروخ	تهيدر مردم دمت پيشه دن ميدان استعداد

مخل طور عزندر قیول شیوه الفت
ایدوب تاراج هوش آمدند سردای غم حقا
مخلص اولماز له قایم ورضان غمیری

فریم یکم یوقدر اسم آدن غیری
زاهد مذاق ثمره اهل کفدر
سندن مراد انقی خطا عذره قادی
آماردی بیجا سر وقتیم صلاح اولدی
رقیبی دفع ایله من اولدی دگر سردار
وله

اولوز اچمه بنجه بر دم می
رمزی قدیم
دهنی ذریه ~~کوره~~ مدوم
یم آفر مدن آ. و ناله ایلر
کنج عده بی قودک کسک
رمزی دوشمن سکا قیای نشاط

در زدی خط دلبری بر کون کا - و در چهر
 صافا اول عبث و عشرت اوعال لافنی

ای چشم آهو هم ایله نهاله مالداکینی
شوخی مینور غر خوانندیم تیشلر

وید دل دیوانه کی کپورم کورسون دیدک
مبتلای عشق یارک استم شاد اولخی
ساقی: بزم دردم افروز اندون کاه

وله
جوده عکس کل صدری دئم سیرابدوب
وله
آلام هجری آله دم وصل یاردر
وله

هر طرفدن چكشم سينه مده شكل ذوالفقار
اول جان شوقيدر هر لحظه جان اكليجه سي

چاه سخت وزارت بق درویش انبندی
نگاه کن دشت و کوایدر دیوانه در شندی
رقمه نان دگلی مال محصلی
شویا بالارده و ارمی رافش معبودن غیری
جهانله کیمین ایشون آدم ابد مدد شندی
مر حیدر باقمه مر جانن دست رد شندی
و مر مایه درد جئون اولدی خرد شندی
کا رنق بره ندر چاره رضادان غیری
بناهم دست کیم فالدی الهم غیری
خوشد مرین عتیقی دناک یکجه سی
نوش شراب اعلک اول هم ساره فالدی
اربان ای دید جان خواب غافلن صباح اولدی
سالماز اولدی بلار دسی دما ایلله شندی

و من الماء كل شيء حي
 موه نبت میانی لیس رشی
 رمز ابله قاراشو برنده نی
 یودی هی یاربی قاپوری هی
 ماراشور غ ایسان اکیکه کی

هک کای چیدی ای دل شیدا دید کای
اول صفار وصال مارا به کج و مار قی

تا که با او همدم را و محرم را رفتی
چون نافه بفرم خون بدو صحرا را بدینی

مجنون سرگردان کجی سودا ره صالک کجی
یوبله شاهد قول اولان استرمی آزاد اولغی
المر: دن نه کاور خور دعا دن غمیری

بابل اب- لرتاله و فسراد بر بوزدن دخی
شکر ایله حاله کچدی شکایت زمانه لری

بائس اچق ابدالکم تترز دبلدن یا علی
عاشق اولور شراب ارغوان الکلیه سی

سفر کورندی زمان وداعه رخصت بوق
میان لجّه غمه فالوری کشتی دل
دیلر اغیار ذوق وصلتی عشاق هجرانی
صبا شکنج سرزلف باری کوردکی
اول آفتک می عشقه مست ایش واعظ
عکس رخسارک اشد کاستان آینه بی
الحذر رنج خدوف آهمن ای ماهرو
روی باکسن یار عکس انداز مرآت ایش
بی ارادت جلوه کر اولم از جماله نرفته هیچ
صافلام عشق درون سینه ده جانم کبی
قول اولم می کی به شاهمه نه کلار سین بی
شعیر نکهله بکا زخم آچمد بده صکره
اولدی حباب کبی کوکل مبتلا می
غائب انیدم آره جتی وقته ابواه سنی
دور هجر کده نلر چک بکمی سولر ایدم
یاد کی بوی ورخکله پکر آبلر کونلر
هر باقنده برنجلی الله حسنک کوستر
ماقدک ای آنه زن آرام باغش کوکل

(پدری سلطان سلیمان اول ام
بن نجمه ضایع ابدم طول املاء نفی
کار بان ده افلم عدم معز انک

اضطرابی فوق کل ای مرغ روان صبر ابلیه
شاهی بیدل و بیمار و کینه کار نه غم

باشاو کوزمه زلف میهاره که ورندی
واعظ بن اگر فو بماز ایدم ره نه گابی

صوفی از لیسن بزار که دم و عمر
 بوم ظاهر کیم وجود مطلق اطهار ابلدی
 صاندی حسن آلدی عشقن آره برده کیمه بوق

یونوبھار دہ انجمنی آچلدی لالہ داغ

یہ شعر اول کل نازہ صبا صلا مزی
عجب مساعدہ روزگار اول مازی
مکس جلاب آراں پر وہ استر نارسوزانی
نہ حالہ دل محنت شعاری کے وردگی
رہ نصیحت بدن یادکاری کے وردگی

ایلدک محمود کزار جنان آیدنه بی
اعنما اغیرک ابله امنحان آیدنه بی
ایتمش اول آیدنه روآیدنه دان آیدنه بی
مخلص و علی کور ابله درمیان آیدنه بی

کافر عشق سنک سومرسم ایمانم کی
برافندم وار ایکن عالمہ سلطانم کی
نواہدک دبدی سری سنی خنجرلد ہلری

باشدن چیماردی آنی دریا- هوای سی
بکا جوق کوردی هاک طاقت ای ماه سنی
کوره پیاسم ابدی بر کره دخی آه سنی

واری بر آکد بغم شام و سحر که سنی
جمله عالم دن عبارت بنفہ بر عالم سنی
نیم خورشید از این احوال صافش کو کل

مر بھارتندہ شہید اولاد (

طوفان و اورادی دلا سمعہ بابت جرئت
اسکیوب اختہ خرابہ وار پورتن قفسی
سن اولور اسک اباطلف خدایا دادر

باشند چیتارمه زلفکی پیراهنک
ای مردم کشتی سوینک قاره کورند
کافر قابه سنده بوله بن جام شراب

زك ابله نوله شراب ابله ك
كند بدير كيم كند بيه عرض ديدار ابله
كند آرد كيم صابدي كند باز او

کے اندر غنچہ دل قالدی بر بہارہ

عالمی
سامعی
سمعی
مصری اسکندری

وله

سری طرز و نلی
سری خام دیار بکر

سعودی
منہج افندی

و

خلیل شا کر بن
شہی شہزادہ

سلطان یازید

صبي حكيم زاد
صنعي فسطحو
صنو كلوا

ضعفی

ضمیمہ

ضیایک

تاک کوهل چکر بین اندوه روزکاری
کلز اری ایت ناسا قبل نظره چترار
فرش ایلوب زمینه پر بریشان اخضر
رنک شفق دکلدر هر صبح اولان غمیان
سرتا بیا جوهر طاقش صنور عروسان
هر قطره آب نیشان پر چشمه ماه حیوان
باقطره قطره شبنم باقطعه قطعه الماس
کلرک ایچنده غنچه کویا که ظاهر ایلر
باد سحر می بارب با نفیسه میجا
قبضه آورد عشقه کیم حزم گلشن ایلر
برالده جام باده برالده دست جانان
که نافل سیاه صد رعشه ایلر عاشق
هر شیوه سنده بهمان بطور هشر یایی
وخاری کل کل اولش دسندده جام لبریز
صد چاک پره هشر کلبوسه چین دهنر
ردر ضیا فتاده تحقیق ایلر تصور
تبدیل ایلدی اسماء ایلر حال جهان شمعی
هزارش بیاطاق حق وجهالت کار داتلقدر
مقدم مرحت شربت کی شیلر دخی وارمش
رجال اوزره نسا قوامه صاحب نفوذ اولدی
تغیر ایلندر حالک اولرتیسه اخلاقی
نه رنگین سوز بولوردی پر زمانلر کلسه کفتاره
اولسون فرض ایلر هیچ انجام کار اندیشه سی
روحندن عنصرده اولدغیبه کسطن اضطرار
کریجه بلبلدر اولان آشفته خاطر غنچه دن
زخم خاری موسم هجر خزان یاد ایلر
کیم ضیا یلسم سنی بولر بریشان ایلین
مه طلعنک خسبالی دل پیغساره دوشدی
سرکوبی خون دلندن نه لعلزاره دوندی
دلزاره اولدی ظاهره شهر حیرت آخر
بازنی اوله هوا پرسته که بوزمی بقاده

وله

وله

وله

فصل بهار کلدی سیر ایلر لاله زاری
باقی قبض لایزاله اور صنع کرد کاری
اعزاز ایلر طبیعت سلطان نو بهاری
عکس انجش ارضیونک آفا قد اجزای
ازهار ایلر کورنلر اشجار مرغزاری
کویا که جان باغشلاز ذراته روح ساری
یاعکس مهر تابان با نور قبض باری
لوح زمر د اوزره باقوت آبشاری
یا قبض قلب عارف با موج آب جاری
جینده شیشه می یاننده کلمه اری
ایسار صحر نشین صحرای لاله زاری
که ساقی قد حکش یک ناز ایلر نکاری
هر نکته سنده مکنون بروض دلشکاری
تاناغه دکلر دو گلش کیم بوی تارماری
بریا نه زهد و عفت بریا نه شرمساری
وار و یوغی جهانتک هب امر اعتباری
سبهر خاکدان درلر زمینه آسمان شمعی
درایت عاجز الدائق ظرافتدر بالان شمعی
ایشی ارباب جاهک جمع ثروتدر همان شمعی
ایلر تعلیم آواز خروسه ماکیان شمعی
بره نقلی توارنخت کلور کویا بالان شمعی
ضیایی ایلدی دبسته حیرت زمان شمعی
الوبرر انسان ایلک ناموس و عار اندیشه سی
حالیدر مرغ فتنه دکل قرار اندیشه سی
غنیه دکلده صور سه لواردر هزار اندیشه سی
عقلی وارسه بلبلک اغتر بهار اندیشه سی
روزگارک حالی می یازلف بار اندیشه سی
صانه سین که عکسی ماهکیم یکناره دوشدی
کورنور که میل جانان هوس شکاره دوشدی
بولی دهنورد عشقنه عجب داره دوشدی
براغوب صفای جای غم روزگار دوشدی

(بکا)

ضیایک

بکا قولا دوب کل رخ اورچم اوما بوزدی
اوله عارفان عصره بوغزل ضیا هدیه می
یاران طماغلندی صحبت میخانه قالدی
کوش ایتم اسکی نعره لی کوی باردن
هر تازی اولدی رزده دست روزگار
باندک فنا دکانی خاکستر ابلدک
دلسته اولسه عالم سلطان ایلک دخی
هر کس زبون فکر معاش اولدی عصرده
طاشلر پردی نان بریسه بر زمان فک
اولساز او شوخه هیچ بریسی کار کر ضیا
نه سورینور یسله یا نیکه رقب روسیه
حیرت حکنله ایشدک بی زبان آینه بی
دوراوان کوزدن کولکدن دورا ولورق آینه
قالب بی جان ایلدی اطف ایلدک احیا ایلدک
هر بن مودن چیقر آه ایلد بکسه شله ل
کوش چانه صبحه دکلهر شب صدای هوکلور
اول بولنده صکره چالش سنده بوغغه
بولساز نیمز دراکتری ارباب عفتک
برآستانه ایلدی هر و ت دبیدکاری
اولسک بولنده قائده بوق ساک کیمیه دن
حارقلری مذمت ایلر اهل ایشدال
پرشمیدر وجود می وارد نه نسته می
بونجه بلادن اوزکده یه عالیا مدام
می و محبوب ایلر در ذوق بهشتک ده همان
خاطر منسکین بولور کورمای نوروب سورسام سنی
ونی حال اولقاسی منکا ناکا اگر کورسام سنی
خوابات اهلی کوردم فنا جامه مست اولمش
کر صوبه باقنی ایلر ییلنیدی سرغوب
سودبکم کیم فورناردر زنجیر زانه کدن بی
پوسه سن نهان آلودم شوله کیم طومارزدی لب
کوردک هزار غنچه کامک بهار بی

بوسه زهی تصادف درضان هماره دوشدی
یم عشق جوشه کلدی بو کهر کشاره دوشدی
اول عشرت اول محبت او پیمان قالدی
کویا که دشت عشقه دیوانه قالدی
ایند کلدی اوزلف پریشانه قالدی
ای شمع کلفت ایلر پروانه قالدی
بر ملک درجهان که سلیمان قالدی
اولسکی شوق مجلس زندانه قالدی
نان و پردی شمعی آه که دندان قالدی
افسون تو کندی دینک افسانه قالدی
سن سراپا نورسین نورک خود اولما ز سایه سی
صفحه تصویر دوندردک هم آینه بی
بومل ظاهر در ایلک درمیان آینه بی
قرب رخسار کله ای روح روان آینه بی
دل دکل سینه مده بدر بای آتش وار کی
برج تنده دل دکل بومرغ دمکش وار کی
بازیمجه کاردولک او کرن قسار بی
کوردک بوعالک نیچه برهیر کارد بی
یادی آنک قسا بوسنی خست دیدکاری
زرا کم اولدی اور تاده همت دیدکاری
شمعی ظرافت اولدی سفاقت دیدکاری
آکلانغز اولدی کندی صداقت دیدکاری
اکسک دکل کولکده قسوت دیدکاری
خبر آلدق او طرفدن بزه آدم کلدی
خاطر منسکین بولور کورمای نوروب سورسام سنی
ونی حال اولقاسی منکا ناکا اگر کورسام سنی
دوشوب بنده ملامت کوینه اولدم خرابی
عدنی باقوب یوزو که ییلوردی دهانکی
کورمامک بکدر کوروب دیوانه اولغدن سنی
زیر لبده بشقه کویا برده سام وار ایدی
دکمر دم قرار غم انتظار بی

وله

ضیایک

طالب

عاصم چلی زاد

عاطف

حالی

عبدالله افندی

خیرالدین زاده

عیدخان

عیدی

عدنی محمود پاشا

عزت

عزت ملا

عزت علی پاشا

عزت ملا
وله
وله
وله
وله
وله
عصمتی
علوی
وله
طالب دده
وله
وله
غنائی
قصی
فروغی
فصحی دده
وله
فضولی

فرض ایدوب عریقی بر خواب کران عالمه
بوقدر ناله لم ابتدای آکاه سنی
آهدهن ناله دن ایدوبی چوقدن کسدم
پری زادم عجب کیلرله انسته در شمدی
تو کندی صافه هزاران حکایت عشق
خولیاو قامتک پر کشته ابتدای هر برین
سرونازم ابتدای ککله زاره ادنی التفات
عزنا سن کسندن اول ندیم شاعرک
پاروی بخت کر پرایدرسه کمانی
یاده نشه واردر خجاری عالم عشق غمی
نه عجب نیر پکر ذوقی وصفایابی
انی چشم جهان بیا هیچ اشک ترک بوقی
افزون نکاهشدن صحرال دوشمشین
پر شمله سی اولسری بوآه جهانوزک
ینه زورق درونم قبر یابوب کتاره دوشدی
ره مولوده غالب بوصفله خالدی حیران
آی یکسی کورکده نه اولکر صائر
ای لاله رخ کله نیجه تشبیه ایدم سنی
قبل شمع بختم کر چه سلطانم او یاندردی
نسیم آسایر آواره کواکیم بی قرار اولدی
جای ایدنم ایتک استعساد دیر محنتی
کجهل عزیم ایدبکم اول ماهه سایه خوفیدر
اتحادین شعله افسرده ایتش روزکار
نره ده بر خسر بکسته عشاقی ببوله
بنی چالند اوصافدری چفادن یار اوصافازی
دکادم بن سکامائل سن ایتک عقلی زائل
شب فرقت باقار جانم دو کرغان چشم کر بام
غم پنهان طووزدم بن دیدلریاره قبل روشن
قوی تباریته جانان دواوی درد ایدر احسان

کل رخسار که خار شو کوزه دن قاتل اوقار صو
فضولی رند شیدادر همیشه خلقت رسوادر
حیرت ای بت صورتک کورد کده لال ایلرینی
دهر و قف ایتش بی نوس جوانلر عشقه
هر کورن عیب ابتدای آب دیده کر بانی
قنقی بسدر بیلزم ایمنای غارت فیلان
ناب سوزسته دن اکسلییدی کسوز نمی
هر کوزم بر موجسر در یادر اول دریا بچون
موی زواییده مده در جویست اصناف غم
هر هم قویوب اوکار مده سینه مده قاتل اوداغی
قدک غمه سروک صورماغه ضعیف حال
فارغ ابتدای عشقک اوزک مهلقار دن بنی
چانک جسمه ذوق انصالی قالدی
زانی کندن آکیدی ال خنوی غمره سی
استقامت ورمک استرک مزاج عالمه
بنمچون کیمه غم بوقی دل غمخوار دن غیری
دیه من صائبک اول طفل جهان آرای
کوسر سرتک اولدن کوسر بکا اول سبت بی
مکر خلق جهان هب آشنای وحدت اولشدر
جهان محرومدر هب کاله زرتار تروندن
عجیمی بنده اولسم کاغذ شعرله دواخواه
اولشدر نیجه مهر و وفا ایتسزین دیش
یک جبریلی قودک دشت فئاده سبت بی
یولامشکن دل بحسرحجه بر چاره دخی
قابله لطافت ای دل کبار عصرک پیل
خلق ایچنده معتبر رنشه بوقی دولت کی
اولسه قوهلر صاغشیه عمریکه حدودد
سلطنت دیدگری انجق جهان غوغا سیدر
قویو عبس و عشرتی چونکم فنادر عاقبت
کر حصه رایتک دیر سرتک ای محبی فارغ اول

حییم فصل کادر بوقار صولر بولانازی
صورتک کیم بونه رسوادر بوسوادر اوصافازی
صورت حاتم کورن صورت خیال ایلرینی
هر بت مهوش اسیر خط وخال ایلرینی
ایدم تحقیق کورمش کیمه بوقی جانانی
صنعه ایمان بوقی که سن آلدک دیم ایمانی
کوز بوموب آچنبه سبلا به ویردم عالمی
هر فاشدر موجدن بر سر نگون اولاش کی
ملک سودانک بودر کویا سواد اعظمی
سوندومه اوزانکله یاندردیفک چیرانی
کلزاردن کسلیز ایرمه سرتک ایابی
حرز چاندر صافلادی عشقک بلاردن بنی
آه کیم سنسز دیرک احتمالی قالدی
بکرز فتنای ظلم ابله بردار ایدر سنی
گاه زخم اورگاه مرهم فکر نایت رکن کی
دوز بوقی اوسته بو چرخ کچر رفتارن غیری
بکرز ابرومه دبو آغسز ننه السارانی
بوقسه خسته صولک نفسده یلسون آینه بی
مساویدر نظرده امتیاز نیک و بد شمدی
لباس فاخر ارباب دولتدر محد شمدی
ورقندر هب مدار کرمی دا دوست شمدی
کسر ایلرایسه مهر و وفا اولدرک بنی
آفسرین ای عرصه کاه لامکانک یو کرکی
آچیدی غدار فلک سینه مده بر یاره دخی
امیند ردا یله در ویرد سکی سلام دخی
اولیه دولت جهانه بر نفس صحت کی
کلمیه بوشسته دهر ایچره بر ساعت کی
اولیه بخت وسعادت دینه ده وحدت کی
بار باقی استغریک اولیه طاعت کی
اولیه وحدت مقامی کوشه عزالت کی

فاتح سلطان محمد
مثالی
مخلصی شهرزاده
سلطان مصطفی
سلطان مراد ثانی
مقالی
ملیخی
نانالی
وله
نابی

زلفك زنجيره بنده ايلدى شاهم بنی
خطابدى روی دلبری بن فاشدهم دخی
یادست استخوانشه دوندی دل ضعیف
پدری سلطان سلیمان امریله شهید اولشدر

رفت استرسك اگره هر جهان آرا کبی
سوزن مرگانر کدن یکمدی دل رسته سی
پهلوان عالم اولش قلب استغنا ایله
قطره دن کسدر وجودك مخلصی اما عجب

ساقی کتور کتور بنده دونکی شرابی
صافلاسون چاناقاب ابش زلف خم در خم سنی
بر مکمل ماهین دور فلکده شمدی سن
یاملکین یاری بار مصور روحه سین

زاید بن سرشك ایله کوی نکاری
ای باد اگر بولك دوشه زلف سیاهنه
دل ملکی سپاه بلا بقدی ای صبا
آهمنی ابرمدی کلزار کویکده
فرهاد عشق ایدوک آکلار ملیحیا

طرفه مجنونم که پیدری خیال زلف بار
قدم قدم کیمه نثر بنی نانلی بارك
نور چشم پرده نمدی کیمه علیا کبی
اولدی چونکیم عالم صورته آسایش عدم
کوردی بوفدر مردم طالعده آثار وفا

علت آشوب ساری اولدین دهره کوروب
خرمن دنیایی ابتدی چون صواعق نارمار
دیدلردن چشمه آب حیات اولدی روان
روزگار کشدنندن اولدی آسایش کرز
مسند طایان ابتدی آب نیسان وشن نزول

دستبرد سیبا پردازی ایامدن
کورمدی ظاهره راحت باطنه فیلدی عبور
اولدیندن مسئله مشکل مقاصد مختلف
نعمت ناز قسراک چاشنسن بولیبوب

نابی

روحدر روحك اولور خاصیت ذاتی خنی
گاه اولسور باری هله ذوق ملاقاته سبب
ایلدی تقدیر صندوق نخذرده نهان
اولدی کولکم نایا بازیمجه امواج عشق

پولسه هر فنده که بر صاف دل آب کبی
قبله کاه صف مقصود اوله مازنین ای دل
جیمهدی دایره داغ محبت دلدن

کیم دوشر دامنه قطره خوندن غیری
هب شکایتده بز اما که بنه باشمزه
حیف او بیچاره سرکشه دلک حانه کیم

کل کشنی نرک ایلدی صحبت سکا قالدی
بز داعیه وصلت ایله خاکسره اولدق
دم کسور کیم در کدن چنار لر نفسك

محبت اکلامیان مصرف ایله ایرادك
کیج قربت کلشن جنت قدر جان بخش اولور
سوق هجرانده مزاد اولفده بیت المال غم

رام ایلدم نیاز ایل اولش بویه کاری
یکوردی جاشیکیر فلک اول دگار وقت کیم
قدماک کوروب آثار بنی بز ذوق ایندك

قالور کیدری بزه ایتدیکی بوجور وسنم
بوقسدر ستمکشك اثر ایتنر انکساری
یلور تهمی ایدوکسن طبعمز تکلفدن

خورشید بکه ناز ایل اولسون بی بجه کیم
انتظارم سکا در صبحه دك ای مهر منبر
لسان امرضاله جرأتم بوق پیشکا هنده

هر ناز دل کرز سینی خیال بار انصاف ایت
اول بزم قنی کانه کولکل باری کوردی
آه کیم ابکی عدم اورنا سیدر باغ وجود

پوی کل طبع معادن نشوه صهیبا کبی
غیری بوق باکا تلی بخش اولور رؤیا کبی
موسم ایام عیدده صافلان کلا کبی
چالقا نور که یاس وکه امید ایله دریا کبی

دل سرکشه دوز اوسته دولاب کبی
سینه چاک اولیقچ صورت محراب کبی
سینه عیدده اولان حلقه کرداب کبی

کیم اویر بایمی زنجیر جسوندن غیری
کیمز وار دونه چك چرخ نکوندن غیری
اولیه چاره کسری بخت زبوندن غیری

بلبل بنه میدان محبت سکا قالدی
ای باد صبا لطف و مروت سکا قالدی
اوله لب تشنه خون شیشه بجم کبی

سفره دن لذت آسور زمره خدام کبی
دار غریبده بولنه آشنازدن بری
وار ایه وارسنه اویش ینسوزدن بری

شهباز دست همنم آندم شکاری
توال آرزو میدانه کلدی اشتها کندی
قدما کورمدی حیف بزم آثار مزی

سپهر دن عجب انتقام آلتمازی
عجبا اوغز نازنه دعایه مظهر اولدی
کسورن معامله لایالسانه مزی

ماهک کسورسه برره قوم وقیله سی
برک خاطرده اولان شبنم امید کبی
مدد ای خامه مشککشامت سکا قالدی

بوسیران ایتدی کک برده بر معموری کوردکی
یارن او طورر شمع طورر جام بوردی
بر خراب آیاده کلدك صبح بر در شام ابکی

تحقیق
ایندی حسالمه واقف اثر آه سنی
ایله مکر رقیب ایله بنی رنجیده
ایش زمره عشاقه بنی سر دفتر
بر نفس صبر ایله هم فرقت دیدار بکه آه
آفتاب اولسه کورغمز بکا شدن غیری
سینه ده اول نه محسری آرزو وار ایدی
بو یله بی حالت دگدی کور دیکم جهرای عشق
بن بو کون برنو بهار حسن وان سبر ایلدم
من یشه بر تو یساز عاشقی پیدا ایلدک
ای ندیم ای بلبل شیدا نیچون خاموش سین
مست نازم کیم یوندی بو یله بی پروا سنی
بویدن خوش رنگدن پاکیزه در نازک تنک
برالده کل برالده جام کلدک ساقیا
صاندم اولش جسته بر قواره آب حیات
سینه ده بر لحظه آرام ایله کل جانم کبی
توله کتمه کندودن حسرتله جان ناصبور
بر نیم نشسته صای بو جهانک بهار بی
بر شکر خنده ایله بزم شوقه جام ایتدک بی
ای قاشی با بوزک بزم دوزخ مبین دخی
کورمک اولوری آلمدن الله جانمی
کندی دردم فورایک دردینه آغلار کرم
غنجیک کندی باشی آرمه بر خسته ایله
سخن بر رتبه مذموم اهلی شوبله شهید کیم
جلوه گاه ایتدم خیال روی یاره سینه می
غرق ایتدی اشد دیده تم روح طوعدی
احتیاجن جامه جوق کورم خرابات اهلک
جای جی جا ناعسک دیدار یشه نذر ایلدم
اول سنک الکن شکوایه بن کیدردم
زلفک کور نلرک هب بختی سیه اولورمش
مابعد نقد حیات اواسه اکبر دیداری

نوعی

تدیم

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

نظمیم

نورس قدیم

وله

وله

وله

وله

نورس افندی

وله

وله

نوعی

(مایه)

کلهر بزدن اول مجلس عشق تمام ایش
خیالندن خیال اولدم بحال قالدی فکره
عرض ایتدیکم یاره مکر یاره می قالدی
کل ای ناصح قویندی حال دادن بی خبر سین سن
ویرم نم نقد دل وعده وصل ایلکده
کورمدن کیمه اطفیه ایله جالوب کوکلی بار
کوشه عرض وصال ایتدی او بورکن دلدار
نوله ترک ایسر ایسم یاریده بارانمی ده
یار وصلیه سنی شاد ایدم چکدر دیدار
یاره نأ ثیرده نأ خیر ایدر سین ای آه
کوکله مضر اولان دردنی دوا کستدی
یکانه یوز اول آفته مهر وفا کبی
سعی ایله بی خبر ایدم من قطع منزلت
دل چشم آشا سامان ایله یکانه اولمازی
هوا خوش هر طرف کلار بیلر زار وکل خندان
کنار آب وسای نازه وی کهنه دل رشوق
می آید دلبر آیدم جله باران صفا آید
سبز انوده شاعر الدیه یار آغوش وصلده
آچلش کل کبی بهاورخ آتشبار اولوب مبدن
بو محو و طبع حوزری فغان بو اور سین سن
تا کیم خطک ای ماه جیتیم نوزه چیقدی
رخسار که خط کلدی دیو آغلام اما
ساکا دل اولدی مبتلا آل خبرک صحیحی
هیچ دله بند زلفدن وارمی خلاصه احتمال
نأ شیر ایدوب ارغجه شک بی وفایمی
بزم املاسه آخر اولور بزم روزگار
بنم بی نای نظاره مه ای لاله خد شدی
تلفز عارفک موئندن اول قدر آناری
بن چا حیلدن جذب ایدرل یوسف کامی
همای اوج دانش استخوان زار مهابتانه

بزم اول بزم عابدین بوجام سرنگون قالدی
خیال ضعیف جسمه خیال اندر خیال اولدی
با ایتدیکم درد دله چاره می قالدی
بنی دیوانه ایتدی اول بزمی سلم نه در سین سن
سندن اولدی ده بود کله طولاندردی بنی
صافلا مش زلفته دنیای آرتاندردی بنی
بر بلان سوبلدی سلطان که ایتاندردی بنی
فلکک محبتی چا نعدن اوصاندردی بنی
خبر خیم و بر نشه یان اولسه دخی
عهدم اولسون شیده ترک ایدم ماله کبی
هرار شکر خدا بو یله بر بلا کندی
هجوور جسته بوز نسکه آشتا کبی
عری سفرده یکسه دخی آسیا کبی
همیشه مست ایله الفت ایدن منانه اولمازی
بواسباب جنونی سبر ایدن دیوانه اولمازی
بو بزمه توبه زلف وورع ایله اولمازی
چکوب جتندن آدم ساکن میخانه اولمازی
بو طرز خاص ایله محاسن عجب ندانه اولمازی
کوکل هم بلبل شریده هم پروانه اولمازی
کدورت ورمسک وجدی عجب یارانه اولمازی
اسرار دل زار و حیرتیم یسوزه چیقدی
بخت سیه سر بکیمیم یسوزه چیقدی
جرمی بن دیدم سکا آل خبرک صحیحی
کا کلبه طوقن صبا آل خبرک صحیحی
کلارده عادت ایتدی هزار آشتانالی
مانند شمع یشه ایدن خود غمالی
فغان کیم جیش مژکانه دردمدر دستر شدیدی
محک خالک ایله سنجیده در نقد خرد شدیدی
نواضع یشه در سر نامر باب حسد شدیدی
کلوی اعتبار بن ایلر و صاف مد شدیدی

نوعی

نهادک

نبلی

نهای

واصف

رئیس واصل

وله

ولی

وله

وجدی

وله

وله

وحید

عبدالله و صاف

افندی

(۴۴)

همدی

آلک داخلی زمانه نبجه فتح و قح اولدی
 اوتوز ابی سته دولته سلطان جهان اولدی
 برین سلطان (سایه) بلدی تکلیف صولکده
 جلوس ایندی طقوز یوزون سکرده چونکه اولغازی
 آلوب مصری عجم اقلیمه سکره سفر قیلدی
 سکر ییل هم سکرای اولدی آکا سلطنت روزی
 جلوسینه طقوز یوزهم یکریمی التیدر نارنج
 جهامده خان ساج فرق سکر ییل بادشاه اولدی
 بهان همور آبادان اولوب خاق اولدی آسوده
 بوده کیندی جهامدن ناج و نخن زک ایدوب آخر
 جلوسینه طقوز یوزیش ایل درت اولور تارنج
 زمانه بونک فیریس کی برار لکه قح اولدی
 سکر ییل همیش آی اول سرور عالم دور بدولت
 آنک مسند نشینی خان (مراد) نال اولمشدر
 طقوز یوزهم دخی کسان یکی کیدی چو هجرتدن
 اولوب ثابت قدم تختنده زجت چکیوب اصلا
 یکریمی ییل سکرای عالمه حکم ایندی عدل اوزره
 آنکده اوغلی کیم سلطان (محمد) خان نالدر
 بود وئده بودر خنکار غازی فاتح اسکری
 طقوز ییل لیش اویچ کون سلطنت موردی ایدوب رحلت
 کچوب آنک برته عدل ابله سلطان (احمد) خان
 جلوسیه هجرت یک اون ایکینده اولوب واقع
 زمانه سده اتا طول سمتک اطراف واکتفن
 توکل ایدوب الله ایندی بر قون ارسال
 حکومت قیلدی اون درت ییلا درت آی ایدوب رحلت
 جلوسیه یک یکریمی آلتیده واقع اولوب آنک
 نه حال ابله جلوسندن اویچ کون ولی سکره
 آنک آردنبجه (عثمان) خان نانی پادشاه اولدی
 جلوسیه یک یکریمه یدیده واقع اولمشدر
 غزا یولده بذل همت ایندی اول شه غازی
 نه چاره نیلسون اما که یغنی اولمیدی باور
 بو حالت چون ظهور ایندی قونک اتفاقیله
 نه فقرانه غوغا او او بدر یک اوتوز رده

قیروب کفاری اجرا ایلدی آیین شاهانی
 فراغت ایندی آخر زک ایدوب بودار احزانی
 ییلور کیم کیمده باقی دکل بو چرخ کردای
 شجیه عتده نوله ترجیح ایدوسم جله دن آتی
 شکست ایدوب قاچردی چاندرا فده شاه ابرائی
 قویوب کیندی برینه عاقبت سلطان (سلیمان)
 بونک ایلهم عدلده بودولت بولدی میرانی
 ولا یشلر محضر ایدوب آرتوردی عسوانی
 زمانه سده ظلمور ایندی نبجه آثار سهای
 برینه خان (سایه) اولدی یو در اولکی به ثانی
 بودر بونسل پالک حق بو کیم سلطان ذیشان
 بونک شمشیری کفار فریکه وردی خسرا نی
 سفر قیلدی جهامدن مسکن ایندی باغ رضوانی
 بودر جله سلاطینک کز بی اهل عرفانی
 جلوس ایدوب میسر اولدی آکا تاج ساقانی
 ایدوب سردارین ارسال آیدیلر نیز و شرورانی
 قویوب کیندی اوداخی عاقبت بو کیمه ایو نی
 جلوس ایندی یک اوجده اولدی جاری امروفرمانی
 قران کفاری سرنا با ایدوب جنگ قراوانی
 یکرین اولدی احیا حق بو کیم آیین عثمانی
 اکا بوساطت اولدی خدایک لطف واحسانی
 جلالی اشقیامی جلاله ایشدی تالانی
 کچوردی تیغ فخرندن سراسر اهل طغیان
 جلوس ایندر دبلر آنک برینه (مصطفی) خانی
 میسر اولدی آکا کرجه فرو تخت سلطانی
 ایدوب غوغای عالمن فراغت چکدی دامانی
 حقیقتده بودر یوخساند آنک شیر غرائی
 اولوب درت ییلا درت آی اون کون آنک جله دورانی
 جهان سرور لکن اثبات ایدوب کوستری رهای
 جهاسندن آمدی کامی فلک قیلدی هیا آتی
 جلوس ایندر دبلر تکرار سلطان (مصطفی) خانی
 اون آلتی آی زمانه کوسقور دهی پرشانی

(مشوش)

همدی

مشوش اولدی چون احوال عالم کوردیلر آخر
 جلوس ایندر دبلر سلطان (مراد) رابعی اولدم
 کچوب نخنه یک اوتوز ایکیده اول خسرو غازی
 مهسانه صلابته اولوب اجسدا دینه غالب
 عدولک کندی عرقن اشقیادن انتقام آلدی
 ایدوب اظهار قدرت فتنه باجوجه سد چکدی
 روان ابله آلوب بغدادی قهر ایندی قزلباشی
 جهامده اون بدی ییل کامرانلی ایلوب آخر
 جلوس ایندی قزلباشی برینه خان (ابراهیم)
 اولوب یک فرق طقوزده کاروزی تخت قیروزی
 محمد الله زمانه کز ید حایه فتح اولدی
 طقوز ییلدن اویچ آی اکست حکومت ایلوب آخر
 فسیب اولدی شهادت عاقبت اول شاه مظلومه
 آنک فرزند عالیشان دولته سعادتله
 جلوس خان (محمد) ایلدی آسوده دنیایی
 اودر خنکار غازی پادشاهانک سرافرازی
 سیمی قفر عالم پادشاه اعدیل واکرم
 محمد خان رابع پادشاه مشرق و مغرب
 سعادتله سر بر دولت اوزره جانشین اولسه
 سوار اولسه اگر رخس هم یوته صا نورل هب
 جلوس ایشارده کرجه اولمشدر پراز فقرت
 اثر دورده هر کز غالب مشدر فتنه دن اصلا
 عدالتله یکی باشند جهانی ایلدی همور
 بونک بز شکر بیتی مکیندر هر کز ادا ایمک
 بترای همدی شمدن کور کل صدق ابله ال آج
 الهی ابله ارواح سلاطین دمدام شاد

الهی عسرن افزون ابله آنلر رده یا مدقبه
 الهی سن قبول ایلده دعای مستمندانی

ایرشد درمش ایدی سلطان محمد مدوقه آتی
 انیس و همدی اوله جنس آنک حور و غلانی
 بورسم اوزره آتی تذیله قیلدم شاهه جنبانی
 نوله اجسدا دینه اولسه فتوح حایله رجحانی

سلفه همدی مرحوم ایدوب فهرست شاهانی
 فتنه حوای طله هورندن مقدم ایش رحلت
 دیدم لایق دکدر قاله بویه اول اثر ناقص
 محمد خان رابع فرق یغنی ییل پادشاه اولدی

ذیل رشید

ذیل رشید

کرید بهر و ارادت چهری قانع با نوه او یوار
شکار دولت آردی لندن روزگار آخر
محمد خان غازی که بر بنه اشد بلراجلاس
چو یکدی تختیک طمعان طغوزده فرو شو کتله
بفراد آلتوب عهدیده قیلدی عالی تسخیر
بدنجه دار فانیدن قصابه عاقبت رحلت
جلاوسنه آت یکوز ایکجه سالیدر تاریخ
زمان دولته خدای عالم یوادی آسایش
جهان مدی دکل باقی آگاه قالدی آخر
چلوسی تخت واقع اوادی یکوزانی سالته
بوزوب طایور کفاری لب یوادی دخی آردی
وطن کورمدی دهر که الینی چکدی دولندن
سررمای نشریف ایدی سلطان (احد) ثالث
سعادته جلوس اید کده تخت یکوزاوار شده
بریشان اولدی خوفندن آت مسوقی دشمن
سفر اولدی وندیک معنی اوزره برا و بھرا
بودر اید من حقدن آنکده یا نشد قالساز
جهان صلح و صلاح ایل اوپوزدن اولدی آسوده
اولوب سورهمون یکوز او تواریکی سالته
اونوز شده سفر اولدی قریبش اوسته ز برا
آوب اول دخی قلبی همدان ایل نبرزی
دخی نجه خسحاته موفق ایلدی مول
نجه عال مقام وقصر آباد اولدی وقتند
شکایت یوق آت دورنده فریاد ایدی کیم
فراغت ایدی غوغای دهر دن ایلدی عزات
حیاتند برادر زاده سی سلطان (محمود)
چلوسی اولدی یکوز قرق اوچنچی سالده واقع
مین دین دولت حضرت سلطان محمود خان
شهنشاه پسند اختر سکر در رأی و دارا فر
عبدالله شجاعته اید دنیایی آسوده
چلوسی سالته اولدی آت تاریخ قطب الارض

رشید مهر و نه ناکیم ضیا بخش اوله عالمه
خطا زدن امین اندون خدا شاه جهان بانی

(مقدم)

ذیل ضیا

مقدم همدی ایل رشید بخش ایدی تنظیم
جهانده بر کوزل ایشای نام ایشده کیشتر
کلوب محمود اول عصر یتیم خاموش او اب قالش
موفق اولماش بوز االی یلدر کیمه تدبیر
جلوس اید کده خان محمود اول اختلال اوزره
اورتیه زور بهار بوز بولدی کیم بریغلی قصابه
اوسلطان غیورک همدیه آزمان اینجه
عراقه نجه به روسه یایی اردو سوق ایدی
مراد رابع مشهور دن سکره بود و لند
سعادت ایلد کیمیش سته شاه جهان اولدی
شبابی کور که بر جمعه نماز بن خسته قیلدی
سته الشمس سکر اولد قیده الی الی باشته
نیمون غضب ایدی بیل جامن سلطان محمودک
جلوسدن یکوز اون بر آویج یل رسته عری
بریه کلدی سلطان (مصطفی) فرق ابکی باشته
جلوسنده سفاهت بابی سد ابابوب امری
امور دولتی تنظیم و اصلاح ایلدی الملی
نجه اولماز امورنده موفق کیم نصیب ایدی
دریغاص کردن احوال دولت اولدی یک نخل
امور سلطنت جفا که نا اهل الله دوشدی
آجلدی جهل ایل روسیه اوزره حرب بی هنگام
اوجاقلو سکر امنت که دشمنن قاچوب هر بار
چاقوب الدن کلی بدله افکر مان و ارا ایل
اوچنچی مصطفی خان ایدی یواکد ایل رحلت
زمان حن وعقدی الی یا نشته ایک مولی
جلاوسنه اولور یکوز ایل سکس ایدی تاریخ
چلوس اید کده اول سلطان زاهد تخت اجلاله
طوز آتک خانی اولقله سکر عاقبت بولدی
فرعی ایلنجه صکره دن روسیه استیلا
بولدن نجه ده تقض ابابوب عهدین هجوم ایدی
خونین الدن کدوب روسیه حصار ایدی اریض
اوشا ایل آت یلندن صکره آتش آت باشته

سایه اوزره ایلدن بر ایل
کرکله سوس جند

ذیل ضیا

یک ایکی یوز و چهل و سه ساله و علی مصطفی خانک
همان عهد ایلدی روسیه و نهمه ایلده صلحی
اوشه عاقبت ادراک ایلدی کیم یو حال ایلد البت
نظام استرایی فن جدید عسکری اوزره
معملا قشله را نایده مخزنلر بنا ایلدی
محمد حوصله انبارلر آلات یلدردی
نه قالیونلر نه اوچ انبارلیر ایلدردی دریا به
فرانسز حبله ایلد ایلشکن مصری استیلا
مزمند اولغین کندی ایلدردی تریت بالذات
اوجاقلو زمزمی اول پادشاه اولدیله دشمن
بلائی دفعه وار کن اقتدار ایلدی مصروف
سکرتای اون سکریل چونک کیمشدی جلوسندن
رضایله وروب خان مصطفای رابعه تختی
چاوس (مصطفی) خان یک ایکوز بکری ایکدر
یکوز بریل ایک ای جیفدی بار اقدار و قوعای
اوکون هم خلع اولدی مصطفی خان هم نصیب اولدی
یک ایکوز بکری اوچده بکری درت یا شنده
راز صکره آچوب و سیه حربی مستفید اولدی
اوشه در عیدنی آدی کسلدی عربی و هسائی
بغات و سرکشائی هر طرفه باسبال ایلدی
ال الله ان ایوب نعلر یک روسیه رعایای
عجبدر آورو پای ایلوب روسیه او اغفال
ناوارینه اوچی ردن یا قوب دولت طوقاسن
تحمل ایلدی اول شاد اون سکریل چکدی زحمت
غزای اکبر اولدی قرق پریمی سالد تاریخ
محمد دینیه لایقهدر او خاقان طفره کاره
نظام اوزره ایوب تنظیم عسکر ایلدی اکیال
نهایت یک ایکوز الی شده ارتحال ایلدی
سریر پادشاهی اون سکر یا شنده بالاقبال
چاوس ایلد کده اول شاد ایلدی اعلان تطعیات
کابو بوز سوردی باب دولت و لی مصر آخر
خیرت ایلدی اعلان حرب ایتکسزین موسفو
باطومه طونه ده اولدی مظفر عسکر اسلام

(سلیم) ثات اولدی زبور تخت چها پائی
یوعسکر ایلد یلدی چونکه حرك یوقدر امکانی
پراکنده اولور بودولک ترکیب ارکانی
مملکت کینوردی اورور یادن امر و فرمانی
که آتاری هنوز حیران ایلر باقد فیه انسانی
یتون ترسانه نک اکیال اولدی نپسه نقصائی
عروجه باشلامشدی آسمانه دولک شسانی
فلج چالیدی عدویه عنوة قلع ایلدی آتی
زماننده اولار ارباب فضل و علم و عرفانی
که بوغدی هیچ برینک ذره دکاو عقل و ادعائی
کمال حلی راضی اولدی آفته قانی
کدورت فلک بقدردی عالمدن او خاقانی
چککدی کندی کنج اژوانک اولدی هسائی
که ذانی ایدی خان عبدالجیدک نیل ذبشائی
شهید ایلدی دریا خان سلیمی رآلی چائی
پرینه دادر (محمود) خانه تخت سلطانی
چها نه پادشاه ایلدی آتی تقد رجحائی
یلوردی یکجیر یک چونکه دائم بادی طغیان
که بونلار خیل دلمدر قار شدره شدی عربائی
اولسندی همتیه دولک تطهر داسائی
موره خلق اونوز آتیده ایتلردی عصیان
فرانسز انکیزده موسفوک اولسندی اعوانی
نهایت ایلد بلر آبیس استلال یونانی
اوجاقلوی ولکن اولدی اصلاح امکانی
اوجاغی قالدرو ساول پادشاه سوندردی نیازی
بکدن ایلدی تمهید اسباب چها نیازی
همانک وار ایلدی بحر و دره خیل نقصائی
دکدر چونکه بانی کیمده بو عالم خانی
بو تحریب ایلد خال (عبدالجید) اولدی ارزان
امین و مطمئن قیادی سراسر زرعستانی
کلی احوال دن عرض ایلوب روی پیشینائی
طوغائی میثوبه باقدی خالی بولدی میدائی
هر بیت کوردی خصص لشکر یهود پائانی

(فرانسز)

ضیا یک

کینورد بلر طوقاسل ایلد چند فراوانی
که ادراک ایلدی یوقدر خلاصک غیری امکانی
که فرق بر یا شلرند ایلدی ترک عالم خانی
سریر سلطنت بر موجب قانون عثمانی
حیات جسم دولت رتو تخت چها نیازی
ایدرسم مطلع مخصوص ایلد توصیف او خاقانی
چها نک جانی دورا نک پشاهی عاکل جانی
زمینک مائه نابائی زمانک مهر و رخسائی
چاوسندن پروا صلاح بلکه حصروقت ایلدی
قوای دولت جان و پردی اجرا آتی یلدردی
محمد کوه کینوردی سراسر عسکره لاطنی
صنوف عسکری اولادی بیلککه اوشاهنشاه
معملا قشله یلدردی اقتدا مبله هر برده
نهمه یوز یک تو فکله طوبلار آدی چله نیاجاد
ایکی دار السلاح انشا اولدی صخر صمدان
هله ترسانه فی ترسانه ایلدی همت پای
آندی بکر میدن افزون سفاین چله آهندن
ایکی آهن کی ترسانه ده یلدردی از چله
طریق ثروت آجادی هر طرفه یلدریوب یولر
سلفده اولسندی کیمسه موفقی بویه آثاره
نهم کن ایلک تعداد آثار هما یون
ضیال قالدروب درگاه باری به خلوص اوزره
چها طورد فیه طور سون تختگاه عز و شوکتند
اولوب هر آند یک خبره موفقی فوز و نصرته
چها ساند یک سنه محیی دولت اوله عنوائی

(۲۳)

بسم الله الرحمن الرحيم

اشعار فارسی

ساقی نامه

ابو تراب

ساقی بده آن باده که ماه شب تار است
آن باده که چون قطره باران به زمی
آن می که ز بس روشنی از سینه مستان
آن می که ز عکس بدل مست پس از مرگ
در مجمع اجسام بساط دل چشم است
آن باده که بروی چو قند پرتو خورشید
ما کسل نشناسیم که پیش نظر ما

ما خشک لبان تشنه دیدار شرابیم

چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

ساقی بده آن شمع سرا پرده جا را
چون شمع عاشق سرا نکشت بسوزد
آن مهر که چون پرتو ش افند معادن
در جدول اگر عکس کل چهره ش افند
تا حشر از ولایت پید اغ پروید
آن باده که مستان بکه بدن ناش
آن باده که ما زنده جاوید ازویم

ما خشک لبان تشنه دیدار شرابیم

چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

ساقی بده آن باده که خون دل کا نیت
آن باده که در دیده کم کرده را هوش
روشنگر آیدنه عیش دل ما شو
شمع لکن شیشه که چون چوبه رافروخت
آن باده ساقی که ز عکس بشوین دید
ما طباقت هجران می تاب نداردیم
مخجور چو در محکمه حشر در آیم

ما خشک لبان تشنه دیدار شرابیم

چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

(مطرب)

ابو تراب

مطرب نفسی هم نفس درد کشان شو
در زم در و بهلال سرتا حسن
در کینه ما چرخ زهراء شر بکست
چون کاسه هم سایه بهر جام که کبری
آن نقد که در سینه طنبور نهانست
ساقی نفسی شد که رخ جام ندیدیم
بی ساقی و بی مجلس ما نور ندارد

ما خشک لبان تشنه دیدار شرابیم

چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

ماداشد کا را چن عیش مقام است
باقی کد ز عکس رخ کلهاش معنو
آن بقعه پرفیض که از کسرت اتوار
دوب کده ساقی دل ما برد هما تا
درویشی میخانه کم ز سلطنتی نیست
ساقی دل مجلس شد کا را بکف آور
روزی که بود جام نهی در نظر ما

ما خشک لبان تشنه دیدار شرابیم

چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

ساقی بده آن می که شور کهر خویش
آن باده که پروانه چو آب ترکند ازوی
آن شاه بد خو که چو عارض بفروزد
تا آفت چشم بد زهاد نه پند
از جامش اکبر رایش نور نکبرد
در کاسه سر عقل شود دست یویش
در کار دل سوختگان کن می نابی

ما خشک لبان تشنه دیدار شرابیم

چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

در کوی خرابات بلارا کذری نیست
میخانه سپهر بست و جوش همه ناری
چرخ بست منور که طلوع مه و مهرش
افروختن می ز فروغ لب ساقیت
میخانه کستان شد و نیم کان کهر شد

پردد کشان خیل المرا ظفیری نیست
وین طرفه که در ساخت او شور شری نیست
موقوف یا مد شد شام و صبری نیست
وین طرفه که براده فکر اضری نیست
ساقی بکه فیض کم از ما و خوری نیست

ساقی بده آن باده که در پای و کرمی
آبی که چسو بر آتش سوزنده فشانی

ما خشک لبان نشسته دیدار شرابیم
چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

هر چند که در حلقه ارباب نشینیم
دیدیم که از صحبت ما سخت ملولند
شعر بتلی ز کف از بس که بزمدم
نازله صفت لطمه خور بحر نکردیم
بامردم چشم از همه کس گوشه گرفتیم
کردیم بی صافی ز خون چکر خویش
ساقی بده آن می که ز دلکرمی حفظش

ما خشک لبان نشسته دیدار شرابیم
چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

بیرون کنم از سینه غم خشم دژم را
باطح من ای مدعی از شمر چه لافی
خود را بن ارخصم بسجده غمی نیست
هر چند دهمد مشک را بر نتوان کرد
کلکم بود آن شعله که از دودوی افتاد
از دست عدو و قلس عبثم مکر از اطف
ساقی دوسه جام از بی هم قسمت ما کن

ما خشک لبان نشسته دیدار شرابیم
چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

من کیستم آشفته دل خانه خرابی
در دهر بود خانه ویرانه جسم
بر چرخ بود کسوک سواره بختم
پسوسته بود بر سر سیلاب سر شکم
یک لحظه نکردم ز کس فتاری غفلت
دانم که بجزای قیامت چو در آیم
با این همه چون شعله نیام ضرر از نار

ما خشک لبان نشسته دیدار شرابیم
چون کاسه ما کشت نهی خانه خرابیم

در عشق تسوای صنم چشام
هر چند که زار و ناتوانم
کز هستی خویش در کانم
کز دست دهد هزار جانم

در پای مبارکت فشانم
کز بخت که از سربیزی
در حضرت چو نودل نوازی
معروض کنم ذقنه رازی

تشریف دهد با شیانم
هر چند صغری ترا خوست
کم کن تویدی که آن نه نیکوست
کز زانکه دلت نه آهن و روست
انکار که خاک آستانم

اکتم که چو کشیم براری
زین پس ره مرحت سپاری
بر دل رقص و فغانکاری
تسو خود موصول ما نداری

من طالع و بخت خویش دانم
ای بسته که هر زود روز دیک
بر هیچ بخون ترک و تاجیک
کز خانه محقر است و تارک
بر دیده روشت نشانم

من از تو بجز وفا نیویم
الا ره بند کی پیویم
بیرون زکل و فانیویم
اسرار تو پیش کس نکویم
واوصاف تو پیش کس نخواهم

کهیم نه در وفا کشودیم
نبرد هر آنچه می نمودیم
نه مهر بهر بر فزودیم
آخر نه من و تو یار بودیم
عهد تو شکست و من همام

کز مر بیری بخیخ بیزم
در زانکه کشند ریزه ریزم
از کوی وفات بر تخریم
من مهره مهر تو زیزم
الا که بر برد استخوانم

آنها که نشان عشق جویند
خاک من زار چون پیویند
جز راه مزار ما نمی جویند
کز نام تو بر سرم بگویند
فریاد بر آید از روانم

کز بگذردم ز پیش خبلی
از تو نکتم بشیر میلی
هر یک بصفای از سهیلی
بجوانم اکر بهای لیلی
ملاک صرب و عجم ستانم

کشم صفا در آرزویت
هر چند نمی رسم بگویت
آشفته و نیر دل چو مویت
شب نیست که از فراق رویت
زاری بغالت نمی رسانم

ای وصل تو اصل شاد مانی
بر حافظ خود چه می فشانی
مسانی بشتا ط جفا ودانی
هر حکم که بر سرم برانی
سهلست زخو یشتن مرا نم

ترجمه بند

ای رخت آفتاب کشور دل	تاب زلفت مه منور دل
زلف تو خواب برده از ره عقل	خال تو خاک کرده بر سر دل
طعنه سبب زخون چو کمر	مقی ترکست ز ساق دل
عشق دریا و دل در اوصافست	عقل غواص و روح کوهر دل
پرشد از غصه تو لوح وجود	نبرد قصه تو دفتر دل
دوش تا بسیلان عالم غیب	میزد این داستان کبوتر دل

که جهان پرتو یست از رخ دوست

جله کائنات سایه اوست

ای رخت محرم طلب کاران	چشم مست بلای هیاران
ایروی تو مقام مجبوران	حاجب تو دوی بیاران
عارضت خواب بکاه مجبوران	کسوت منزل کز قناران
جرعه جام تو کیمی که چشید	کت سفای کوی مختاران
کاروان کو که تاروان نشود	که روان شد ز چشم اوباران
سخن دوست را نهان می گفت	مطرب در میان خیاران

که جهان پرتو یست از رخ دوست

جله کائنات سایه اوست

پیدا است آنکه نیست همدم عشق	که بهردم همی زندم عشق
بی زبانت و رازی کوید	کو بکی رازدار محرم عشق
چنگ را بین پلاس پوشیده	مونی انداخته ز ساق عشق
می خورد زخم وزاری نالد	می سراید شکایت غم عشق
ترک ماه روی پاده نوش بکاست	تاء مد ساغر دما دم عشق
دوش سرمست و جام پاده بدست	می گذشتم بسوی عالم عشق

که جهان پرتو یست از رخ دوست

جله کائنات سایه اوست

ترک نیلی که مان و ترک پوش	آفتابیت مشغری در کوش
اصل او در کنار آب حیات	کوهرش در میان چشمه نوش
من قلندر مزاج فلاشم	روز و شب کوزه میکشم پردوش
طاباب واصلان زردی کش	ساکن آستان پاده فروش
دی پیانی همی گذر کردم	دیدم از شوق بلبلی خاموش

(نظری)

نظرش چون بسوی من افتاد
از دل خسته بر کشید خروش
که جهان پرتو یست از رخ دوست
جله کائنات سایه اوست

مستم آن زنده عمر داده بیاد	که چون عمر کس بیاد نداد
بندد ساکنان در نشین	کشته از بند روزگار آزاد
از دوا فارغ وز درد ایمن	در بیلا خرم وز غمها شاد
بهری چون قدح میازیند	یافته از شر اینخانه کساد
بیار با من قهرین و من بهجور	کس بدین بخت در زمانه زاد
سرم از تاله آشکارا شد	رازم از خون دل برون افتاد
چون بکلی ز خود فنا گشتم	باز کویم زهر چه پاد آباد

که جهان پرتو یست از رخ دوست

جله کائنات سایه اوست

ما خرابا بایتم و روند و کدای	که ندایم قبر می کده رای
این از کفر و دین و راحت و رنج	فراغ از بوستان و باغ و سرای
شسته لعینان پاده پرست	بندد مطربان نقشه سرای
که پیوسیم ساقا از دست	که بمالیم مطربان را پای
خالی از عشق مانه پنداری	آشوبان خراب و پر همای
در سجود است خاک بنشته	دور کوست آسمان بر پای
کاروای مرا به پیش آمد	این ندا بر کشید بالک درای

که جهان پرتو یست از رخ دوست

جله کائنات سایه اوست

دیشب اندر نیکار خانه خواب	دیدم آن ماه را ز چشمه آب
خال او از حبش فکاه بروم	لعل او در شکر سرشته شراب
ترک چشمش گرفته چین و خطا	چوین زلفش بسته واه صواب
رد درمان و دین ماچه عجب	کان بکی در تب است و این در تاب
چهره و زلف او نمود بمن	آیت رحمت و نشان عذاب
بخود از جام عشق وقت سحر	میگذشتم بسوی آب حباب
چون زاسرار عشق پرسیدم	کله زن میانه داد جواب

که جهان پرتو یست از رخ دوست

جله کائنات سایه اوست

ای رخت صفای لب تو مدام	عالمی من کشته از بیکام
پاده بر باد غمزه تو حلال	پاده بی بسوی طیره تو حرام
جان چو ساغر رسانده ام لب	وز لب تو نمیرسیم بیکام

خمر و ناصی

ماز اسلام و کفر بپروریم
بسر در دیر عاشقی دبستم
پیش او رفتم و پنداده سلام
قفل از درج اهل چون بکشد

که جهان بر تویت از رخ دوست
جله کائنات سایه اوست

دوش سرمست فارغ دنی
نظم چون بسوی در فساد
همه از جام عشق مست و خراب
همچو ناصی بر نشان دبستم
پسلی بر روی دیر آمد
یک زمان ذکر دوست کرد بیان
پاده نوشان در آمدند بخوش

که جهان بر تویت از رخ دوست
جله کائنات سایه اوست

ترجمه بند

ای غمت مرغ آشیانه دل
ترک من مست مختورت
بیا سر زلف توست پیوستدش
راستی را خطای غمی افتد
دمیدم بین که میبود بهر
خواب در چشم من غمی آید
مطرب عشق میزند هر دم
ای که دانی زبان مرغا را

که جهان صورتت و معنی دوست
در معنی نظر کنی همه اوست

دوش عزم شراب میگردند
درد نوشان ز بهر نفس صبح
ماه رویان ز بهر یاقوتی
ایسر را آفتاب می بستند
خاک را جرد می چشایدند
چند را بیج و تاب میدادند

(در شب)

خواجوی کرمانی

در شب تیره ماه بکشد را
هر زمان ملامت عالم غیب

که جهان صورتت و معنی دوست
در معنی نظر کنی همه اوست

ترک من مشک بر من میرد
احل در پاش او بدر پاشی
کل رخسار عین بر لبش
نادل مشک چین شکسته شود
بطساقی پاد آتش رنگ
چشم می آب کار من میرد
از فرا مرغ خوشنوا میگفت

که جهان صورتت و معنی دوست
در معنی نظر کنی همه اوست

ممن آن رند مفس فلاش
آستنا زروب خانه خسار
کشته لعل ایت ساقی
ما که ایمان خانه بزاریم
زهد و تقوی خلاف منوریت
اهل صورت زبکی مصنوع
چشم ساقی بهشود میگوید

که جهان صورتت و معنی دوست
در معنی نظر کنی همه اوست

مهر رویش نکر ز پرده کل
بند را که ای قول کند
هر که محبوب روی لیلی ماست
اهل صورت به تیغ کشته شوند
رفت مجنون و ماچیز در خواب
ماه مجمل نشین مایک دم
وصل و هجران جعبه را تواند
دوش در گوش جان من میگفت

که جهان صورتت و معنی دوست
در معنی نظر کنی همه اوست

ما خراباییم و عاشق و مست
جان شیرین نهاده بر کف دست

(۲۴)

خواجوی کرمانی

حلقه کوش سسکان در نشین
بشد بهوده نابکی که کنون
ناید کسی بهوش باز آید
می پرستان زباده بهوشند
آخر ای فتنه زمان بشین
گرنیاشد جهان هر چه درواست
از کمان ابروان روحانی

که جهان صورتست و معنی دوست
ور یعنی نظر کنی همه اوست

باز بلبل پیوستان آمد
شاهد لاله روی و کارخ من
چون خروس هجر فغان میداشت
شمع می گفت رازی از غم دل
بانو پیش بدست نیست و لک
مردم دیده چون آب نو پدید
روح را از درون پرده دل

که جهان صورتست و معنی دوست
ور یعنی نظر کنی همه اوست

ای ز رویت جهان چو خلد برین
ابرویت بر کر کشیده کان
رفت فرهاد و همچنان باقیست
دیشب از جام عشق مست و خراب
همچو عیسی بگرد عالم جان
پرد در معصکف بودند
چون رسیدیم بر میانه قدس
پرد دل شدیم و حلقه زدیم

که جهان صورتست و معنی دوست
ور یعنی نظر کنی همه اوست

مربع

آن ماه دوهفته در نفا بست
وان و سه برابر و ان شیرین
یا حوری دست در خطا بست
یا قوس قزح بر آفتاب بست

(ای)

سعدی

ای شهره شهر و فتنه خیل
هر کو نکند بصورت مبل
که چه تو امیر و ما اسیریم
که چه تو غنی و ما فقیریم
سبب زمر که گذشت مارا
باز آئی که از غم تو مارا
ای داروی دلپذیر دردم
دانی که من از تو برتر کردم
ای روی تو از بهشت بیایی
که غم زخم بر آتش آبی
ای سرور و ان و کاین نو
بستان و پده بگو و بشنو
این کرسته که کز فی رحم
انسانی زمان مثال کشدم
تندی ویدی و ز شخوفی
قرمان برمت بهر چه کوفی
ساقی قدسی قلندری دار
دیوانه بحال خویش بگذار
سعدی تو چه مرد و صلا و پی
ای آتش بفره چند پیوستی
فی منظرک النهار واللیل
در صورت آدمی دوایست
ور چه تو بزرگ و ما حقیریم
دلداری دوستان ثوابست
ز انداز بدر میر جفا را
چشمی و هزار قطره آبست
اقرار به بنده کیت کردم
چندانکه خطا کنی صوابست
دل بر نمک لب کبابی
این آتش را نه جای آبست
مه طلعت و آفتاب پرتو
شبهای چنین نه وقت خوابست
خود سیر نمی شود ز مردم
وین دور فلک چو آسما بست
چندانکه همی کنی نکوفی
جان بلب و کوش بر خطا بست
در ده معاشران هشیا ر
کاین سنی مانه از شرا بست
تسلا ف زنی و قرب چوفی
کاین ره که تو میری سرا بست

در نعت نبی علیه السلام

خورشید عکس آینه روی مصطفاست
این شعله های نورمه و مهر صبح و شام
عالم که دارد از نفس صبح روشنی
باشد پناه امت هر درد دمنده را
خوشدل کسی که داد دل و جان به راو
جان مبارک طوطی جهان نازه گشت گفت
پیونده هر دو کون یک موی مصطفاست
دند انهای شانه کبوی مصطفاست
کردی ز خاک راه یک کوی مصطفاست
گرفت دایست ز بهاوی مصطفاست
خوش خاطر آنکه خاطر او سوی مصطفاست
کین بوی جان ز سنبل کبوی مصطفاست

اوشاه مرسل است و سولان تمام خیل
مقصود اوست کون و مکان در رهش طفیل

خوبی عالم از کل رخسار مصطفاست
صد سر بجه و دو صد جان به نیم جو
انوار هر دو کون ز دیدار مصطفاست
انجا که عشق کربا بازار مصطفاست

سلطان سلیم اول

سعدی

شا هنش آن کسدا که بود خاکراه او
این روشنی که هست ظهور کمال عشق
طوبی گرفته دست بمر ایستاده محو
آن سینه شاد گزینم اوساخت دل حزین
جبریل ازان زچرخ فرو ناید این زمان

دور از درش فغان که بجایم ز زبیدن

خاشاک بهر غم شدم از خون کر بستن

قصر بهشت بهر بجان مصطفاست
یار سر مهر نهد همچو آفتاب
پدر منبر را که بانگت ساخت شق
چندین حکایت شب معراج و قدر آن
نوری که دفع ظلمت عصبان ما کند
اصل و کهر زکان پدر آرند امتحان
آن دل متوراست که خونت در غمش

مشتوق عشق و عاشق جان بخش و دل نواز

شاه شرفج احمد و محمود و هم باز

صبح امید طلعت ز بیای مصطفاست
کوه و هیکل مکن طلب خاتم کمال
انجا که هست منزل حال و کمال عشق
کسر آکهی زمینی و الشمس والضحی
بی شک خدا شناس بود در ره یقین
بنکر بچرخ و کوه و کعبه اشکر نجوم

دائم دل شکسته من در هوای نیت

وارسته از بلای خود و مبتلای نیت

ای دل حیات روح بانعام مصطفاست
سیر غ جان من که رمدست از دو کون
کوه زمینی ز چشمه احسان رحمتش
کردن چکونه راست کد قدس چه چو چنگ
بو جهل منکر سخن اهل حق جرات
با این زبان زردن ناهش حساب کنم
خورشید کرم کام در بن چارمین نفس

ای شه باستان خود اجری عظیم بخش

و آنکه شراب عشق بجان سلیم بخش

ای نعمت تو شافع مقالات
شادابی بوستان شریعت
از عزم تو حدس خورده مهمان
عقل از تو عیار نقص و قوت
یاد صوی امتناع مثلت
ای ذات تو مطلع تدبیر
از منطق مجیز انتظامت
با علم اندنی احتسابت
هر نقطه ز صفت وجودت

ای سینه تو خزینه علم

بالیده چو دل بیست علم

ای باش هر تکه کاهت
انجمن حصار ملک شریعت
آتش زنه هلال و قفص
کنچور حیات هر حدیث
آنها که به پناه امتحانند
تو خیر صادقی و بر صدق
در دیده کبریا بایگان
بعوض بر اجری و اصف
همچون در حرمت بود باز

ای همت تو نهاده بر خوان

چون صف چرخ صد نکدان

ای زنده یقین روان اسلاف
تو زاده قدمی و هیولی
خون دل مادر تقدس
آنها که بکنند پا تو چون دال
ترسم که شود ز کفر دم سرد
کونی یک سوال دادن
هر روز سه بار خواند ایام
ای بال ملک ازده انگشت
نیک و بد نقد اخسرا ترا

ای لطف تو کیبای هستی

یکموی تو خونهای هستی

شفائی

در رشته توفک دکانی
هر ذره ز بخور سپهرت
خورشید بجای سوی فقرت
شیر فلک بر آستانه
پایم نفس ز مدت تو
از بندر وحی بادل تو
کلدسته طبع خرم را
ای کاش بچو شد از وجودم
امت تو چنین بطق کوبد

عسی درمهد اگر سخن گفت
طفاست نادر انجمن گفت

ای کون مکان معظم از تو
میسود فرشته کشت چون کشت
کبر از سد شفاعت خلق
فردا که مکارم شفاعت
یک زخم که بجب که عاند
کر هر دو جهان فنا پذیرد
از شام سپاه روز نریاد
سر بسته بهر خازن است
در کبسته مانند چیزی

عزیزت که دسر ای ناچیز

خالی ز خودم و از تو لبریز

ای بالعرض وجودت افلاک
پیر آهن پوست برتن ماه
تو غایت خلقی جنت اینک
کم شد کهری کراز محیط
انجم ز فلک مکبر تاوان
در کام و دهان آفرینش
که یاد کند ز لطف عذبت
انکار تو و اطاعت تو
در راه تو کرد خانه زادیم

پرواز کنیم چو در هوا بخت

باز آیم و سر نهیم بیاب

(در)

شفائی

در کوی تو آسمان کدانی
با عالم جان که موالد است
بر قامت هست تو افلاک
خلفت بر کات طبع شاداب
از فضاه طوبی ریاضت
از بر تو خاطر منبرت
در معرض نیازی تو
کرامت داشتین ندارم
آهنگ زبور و طعن داود

از بسبل خانه زاد بستان

یک ناله به از هزار داستان

از من سرورک مدح گفتن
ما لبم سفاله پاره چندی
در کف دارم چراغ آهی
خود ذات تو نیست حاش لله
کر ذره کند سناش مهر
بسیار نیست اندک تو
این عرصه که برهما بود دام
بید بر اگر چه بس حقیر است
مپند که منافع برم باز

شاید که ز لطف مصطفائی

حسان عجم شود شفائی

مرثیه

افساد شام که بکنار افستی بگون
افکنده چرخ مغرور زین و از شفق
اجزای روزگار ز بس دید انقلاب
کشد امهات را به ز آبی سبزه دل
اماده قیامت موعود هر کسی
کفتم محرم است و نمود از شفق هلال
باکو شواره که سپهرش ز کوش مرش

خور چون سر بریده ازین طشت و از کون
در خون کشید دامن خفتان نیدگون
کرد بد چرخ بی حرکت خاک بی سکون
گفتی خلل فساد بترکب کاف و نون
کار بد وفا بوعده مکر میکنند کسبون
چون ناخنی که نمرده آیدش بخون
هر ساله در عزای شه دین کشد برون

صباحی

صبحی

یاساغر بست پیش لب آورده آفتاب

جان امیر بدر و روان شه حسین

سالار سروران و سرازین جدا حسین

افتاده رایت صف پیکار کربلا

آن روز ره ز آل نبی تیره شد که ثابت

پژمرد غنچه لب میگویش از عطش

نلت جگر تواله فاسلان بی پدر

ماتم فکند در حل اقامت دمی که خاست

شد کار این جهان زوی آشفته ماد کمر

کوبم سر گذشت شهیدان که دست چرخ

افسانه که کسی نتواند شنیدنش

یارب راهل بیت چه آمد ز دیدنش

چون شد بساط آل نبی از زمانه طی

یترت بیاد رفت به نامبر ملک شام

سر کشته باتوان حرم کرد شاه دین

نه مانده غیر او کسی از باوران قوم

آمد بسوی مقتل و بر هر که میگذشت

بشهادت رو روی برادر که با ابا

غمگین مباش کامدمت اینک از فساد

آمد بسوی مهر که آنکه زبان کشود

گفت این حدیث و خون دل آسمان کشود

منسوخ شد مکر بیجهان ملت نبی

مارا کشند و باد کشند از نبی مکر

حق نبی چه گونه فراموش شد چنین

اینک بخون آل نبی رنگ کرده اند

یارب نو آگاهی که رعایت کنی نکرد

این نظم را جواب چه گویند روز حشر

مارا چو نیست دست مکافات داد ما

بس گفت این حدیث و جوابش کنی نداد

لب آشفته غرق خون شد و آبش کنی نداد

چون نشستی عتاق ز کف شاه دین گرفت

بس بهجائی آه که دشمن بریده باد

داغ شهادت علی المم تازه کرد

اب آشفته صید وادی خونخوار کربلا

چون مهرا زستان سر سردار کربلا

وزخونش آب خورده خس و خوار کربلا

وز آب دیده شربت بیمار کربلا

بازک رحیل فافله سالار کربلا

در کار این جهان چه کند کار کربلا

از خون نوشته بر در و دیوار کربلا

آمد بهار گلشن دین را زمان دی

بطحا خراب شد بتلای ملک ری

چون دختران گلشن به پیران جدی

نه زنده غیر اوئی از مهرسان حی

می شست زاب دیده غبار از عذاروی

در بر کشیدند پسر را که یانی

دل شاد دار مسرت این زمان زنی

بدر جهان نمند کس از امت نبی

از امت نبی نبود عسرت نبی

نگذشته است این قدر از رحمت نبی

دستی که بود در کمر و بیعت نبی

در حق اهل بیت نبی حرمت نبی

بر کوه و فیان تمام بود جنت نبی

که بود ز خصم حکم حق و غیرت نبی

از پشت زین قرار بروی زمین گرفت

از دست داد دین و سرازین دین گرفت

از نو جهان عزای رسول امین گرفت

صبحی

بهاوی جزه چاک مضراب کین گرفت

هم اهرمن ز دست سلیمان نکیب گرفت

عبسی ز دار راه سپهر برین گرفت

بر چشم ترن شرم نبی آستین گرفت

کردند بس به نیر سیری را که آفتاب

پوشید در حجاب رخ زرد از حجاب

افکند آسمان بر زمین تاج زر نکار

آفاق را ز اشک شفق سرخ شد کنار

چون از درون خیمه کین بر فلک شراد

پیراهنی که قاطعه اش رشته بود و نار

آن ناتوان کمر آن عبامانده یاد کار

کشند بی جهاز پیمانه ها سوار

ون یک نشسته کرد بتیش بر عذار

کردند ره بکوفه بس آنکه ز خیمه گاه

وین خیمه نبود شد از آه شان سباه

کردن بفر شورش روز جزا فساد

اجزای خالک متصل از هم جدا فساد

بجانه های پرده کین از فساد فساد

سروی زیاده را آمد و غلی ز افناد

در جستجوی کشته خود تا بکاف فساد

بر پاره تن علی مر قضا فساد

کر ناله اش بکشید کردون صدا فساد

بس کرد رو به یثرب و از دل کشید آه

نالان بگریه گفت بین با محمد آه

وین مانده بر زمین تن تنها حسین تست

در خون کشیده دامن صحرا حسین تست

تاریک کرده چشم مسیحا حسین تست

کوفی کشته عقد تر با حسین تست

کش روز تیرسته بر اعضا حسین تست

کر باد پرده ماتم بجای حسین تست

مجرر نبود ساخته زهرا حسین تست

اندک چو کرد دل تهنی از شکوه بار سول

کیسو کشاده دید سوی مرقه بتول

در طشت محنتی جگر باره باره ریخت

هم پای پیل خالک حرم را پیاد داد

از خالک خون ناحق بجای گرفت خوش

کشند آتیا همه کربان و بوالشیر

شد بر سرستان چو سر شاه تاجدار

افلاک را ز سبلی غم شد کبود روی

از خیمه ها ز آتش بیاد خصم رفت

عریان تن حسین و بتاراج داد چرخ

نکرده غیر بند گران دست او کسی

رخها بختون خطاب عروسان اهل بیت

آن یک شکسته خار اسیرش بر چکر

چون راهشان بمرکز کمر بلا فساد

اعضای چرخ منظم از یکدگر کج فساد

تابان به نیر و رفت سر سروران دین

از تنید باد حاد نه دیدند هر طرف

مانده بهر طرف نگران چشم حسری

تا که نکند پردگی خجل بتول

بخود کشید ناله هذا خی چنان

این رفته سر به نیر: اعدا حسین تست

آن آهوی حرم که تن باره یاره اش

این مهر منکف که غبار مصیبتش

آن ما منصف که بر او ز اشک اهل بیت

این پر کشاده مرغ همایون بسوی خلد

این سر بریده از ستم زال روزگار

این لاله کون عمامه که در خلد بهراو

کای باتوی بهشت بی حال ما بین
و رانظار و صد محشر چه مانده در
بکر بحال زار جوانان هاشمی
آن کلبی که از دم روح الامین شکفت
وان سینه که بخزن عالم رسول بود
وان کردنی که داشت جان ز دست تو
یا این جفا نبند بشیمان و فاکر

نحی جوداد شرح غم دل ما درش
آورد رو به پیکر باک برادرش

کای جان باک بنور ایمان حق دروغ
عربان چراست این تیغی سر مکر نبود
شیر خدا بنحوب خوش و کرده کرک چرخ
خشک از سوم حادثه کار اهل بیت
آل نبی غریب و بدست ستم اسیر
کرد آفتاب بربوب و بعلما غروب و نافت
غلطان ز تیغ ظلم سلیمان بخاک و خون

گفتم ز صد یکی بنو حال دل خراب
تا حشر ماند در دل من حسرت جواب

دامان رحمت از کف مردم رها شود
خاموش ازین کناه لب ایضا شود
در معرض شکایت اهل جفا شود
سر کرم شکوه با سر زن جدا شود
هنگام داد خواهی خبر ایضا شود
چون داد خواه شافع روز جزا شود
کمر نه شفیع تنه لب کر بلا شود

کی باشد این که کرم شود کبر و دار حشر
تا داد اهل بیت دهد کرد کار حشر

افلاک رادرنک و زمین را شتاب باد
از پیش چشم مرتفع این نه حجاب باد
دامان خاک شسته ز ما و فان آب باد
در مه دگر چرخ چشم کو اکب بنحوب باد
هر جا که چشمه است به عالم سراب باد
در دره که سرف نهان آفتاب باد

یارب بنای عالم ازین پس خراب باد
تا روز داد خواهی آل نبی شود
آلوده شد جهان همه از لوث این کناه
بر کام اهل بیت نکشند بک زمان
لب نشسته شد به بد جگر کوشد رسول
از لوت نزه تافت سر آفتاب دن

هر که داش بحسرت آن نبی اسوخت
مرغ داش بر آتش حسرت کباب باد
دروقف حساب صبای جواب دهد
جایش بسایه علم بو تراب باد

ای بت هرزه کرد و هر جانی
هرزه کردی و باده بجانی
وی بر آورده سر بر سوانی
تا قیامت میکشد بر سوانی

بسه که گفتم زبان من فرسود
چکنم بند من ندارد سود
کر چه در پای تو نیست شکی
این نمی داند از هزار یکی
شب اکر با صبح در فلکی
مسود یعنی اکر ملکی
لب بد کو می توان بست
از بد او نمی توان رست

کی کان داشتیم که آخر کار
تنگ و ناموس رانهای یکبار
همه جا در شوی و باده آسار
ساده روی ترا باده چسه کار
بار هر کس مشو زنی مغزی
تج منه با و کمره میانی

من بیچاره مردم از و سواس
که تو خود را چرا نداری پاس
حسن خود را ز کس مگر فایس
گفتی قدر خویشیست بشناس
که اکر بافرشته مقرونی
صرفه او می برد تو مفسونی

آنکه پشت نشسته شام و سحر
که منم باک بازو پاک نظر
نکته عشق باک او باور
که هوس پیشه است و افسونگر
این همه سعی نیست بفرضی
هیت البته هر دلش مرضی

آنکه کوید که در تو مقنوم
در تماشای صنع بیخونم
من درین شبهه از وی افزونم
اکران راست است ملامونم
در خواهش روی او واکن
قدرت از وی تماشا کن

این هوس پیشکان کام طاب
همه دوشاب دل تو شکراب
با کر و می چنین به بزم طرب
میکنی جام باده شب همه شب
همه آلوده اند و دامن چاک
چون توان کرد حفظ دامن باک

شب که در بزم غبار استادی
همه کس را روغن فر ستادی

می کشیدی و مست افشادی / خوبش را بدست اودادی
 پاتوان بی ادب چها که نکرد / هر چه خواست از بکا که نکرد
 با چنین کابجوی مطلب دوست / رفتن وی کشید نت نه نکوست
 وز نه چون باده رفت در رکاب دوست / بیهوش آنچنانکه عادت اوست
 داروی بیهوشی بکار کنند / من نکوم در چیه کار کنند
 نو که بختواره و باده پرست / چه روی چون پاله دست بدست
 نقل می در اوناغ ماهم هست / میتوان خفت پیش ماهم دست
 غیرت عشق رفت چاهم ده / رخ ز می بر فروز و کام ده
 آنچه می گفت نه پذیرفتی / چون کل از تاب باده بشکفتی
 با خس و خوار در چمن خفتی / ننگ و ناموس را دما کفتی
 همه جا این زمان فسانه تست / کوشها چله بر تانه تست
 در فضایی چنین بناله می / با بر بقیان سفته نوشی می
 خافلی از خود این چنین نای / واقف خویش باش کفتم می
 کینگ پوشکان میدانی / در کین تواند می دانی
 با کسی باده در باغ مکن / مرو و سیر چار باغ مکن
 و در روی زیر بل سراغ مکن / جسکر ما چولاله داغ مکن
 با کس اینجا مرو و مگو سهل است / رفتن چون تویی در آن چهل است
 زیر بل منزل خطرناک است / مکن لوطیان بی پاک است
 ضعیفه کابجارد و دچو کل چاک است / در ک اینجا حسا به پاک است
 مکن اینجا با سزااحت میل / مکن بار خانه در ره میل
 هر می یاشان ساده مکن / ورنه کنی میل چاه و باده مکن
 در داد و مست کشاده مکن / از تو عیب است این اراده مکن
 تو بکا دلبران شهر بکا / نه که راضی شوی باین سودا
 کمر ضیا خاطر ترا آزد / این درشتی وز می از حد برد

پیش ازین غم می تواند خورد / روت و وسفیدست کرک سرد
 آنچه کردی اگر هنوز کم است / هر چه خواهی بکن مرا چه غم است

مرثیه

مختم کاشانی

باز این چه شورشت که در خاق عالم است / باز این چه رستخیز عظیمست کر زمین
 این صبح نیر باز دمید از بکا کزو / گویا طلوع میکند از مغرب آفتاب
 کز خواست قیامت دنیا بعد نیست / در بارگاه قدس که جای ملال نیست
 جن و ملک بر آدم پستان نوحه میکنند / خورشید آسمان و زمین نور مشرقین
 پرورده کنار رسول خدا حسین / در خاک و خون فدا شده میدان کربلا
 کشتی شکست خورده طوفان کربلا / کز چشم روزگار پروغاش میگریست
 گرفت دست دهر کلاهی بغیر اشک / از آب هم مضایقه کردند کوفیان
 بودند دو و ده همه سیراب می مکید / زان تشنگان هنوز بعبو می میرید
 آه از دمیکه لشکر اعدا نکرده شرم / اندم فلک بر آتش غیرت مسپند شد
 کز خوف خصم در حرم افغان بلند شد / وین خر که بلند ستون بی ستون شدی
 کاش آزمون سر ادق گردون نیکون شدی / کاش آزمون برآمدی ارکوه تابکوه
 کاش آزمون زآه چکر سوزا هل بیت / کاش آزمون که این حرکت کرد آسمان
 کاش آزمون که یگر اوشد درون ناک / کاش آزمون که کشتی آل نبی شکست
 این انتقام اگر نغشای پروز شمر / آلی بی چو دست قطلم بر آورد
 ارکان عرش را بزلزل در آورد

روحان غم جو عالم را صلا زدند
نوبت باولیا چو رسید آسمان طپید
بس آتشی را شکر الماس ریزها
بس آن سرادقیکه ملک محرمش نبود
وز تیشه سنبه دران دشت کوفیان
بس ضربتی گران بگر مصطفی درید
اهل حرم دریده گریبان کشاده موی

روح الامین نهاده براتو سر بحساب

تاریک شد ز بدن او چشم آفتاب

چون خون حلقی نشاند او بر زمین رسید
ز دیک شد که خانه ایمان شود خراب
نفل بلند او چه خسان بر زمین زدند
یاد آن غبار را بزار نبی رسانند
یکباره جامه درختم کردن به نیل زد
پرسد فلک ز غافله چون نوبت خروجش
کرد این خیال وهم غلط کار کین غبار

هست از ملال کر چه بری ذات ذوا لجلال

اودر دلست و هیچ دل نیست بیلال

ترسم جزای قاتل او چون رقم زنتند
ترسم گزین کناه شقیه ان روز حشر
دست عتاب حق بدر آید ز آستین
آه از دیکه با کفن خونچکان ز خاک
فریاد از آن زمانکه جوانان اهل بیت
جیحی که زد بهم صفشان شور کر بلا
از صاحب حرم چه توقع کنند باز

بس برستان کنند سر بر آ که جبرئیل

شود غبار کبوسش از آب ساسیل

روزی که شد به نبره سر آن بزرگوار
موجی به جنبش آمد و برخاست کوه کوه
گفتی تمام زلزله شد خاک مطهرش
هرش آنچنان بلرز در آمد که چرخ بر
آن خیمه که کبوسوی حورش طناب بود
جیحی که باس محملشان داشت جبرئیل

اول صلا پسند آتیا زدند
زان ضربتی که بر سر شبر خدا زدند
افروختند و بر حسن مجتبا زدند
کشند از مدینه و در کر بلا زدند
بس نخلها ز کشتن آل عباس زدند
بر حلقی آتش خلف مر قضا زدند
فریاد بر در حرم کبریا زدند

چون از زمین بشوید عرش برین رسید
از بس شکستها که بارکان دین رسید
طوفان بر آسمان ز غبار زمین رسید
کرد از مدینه بر فلک هفتین رسید
چون این خبر رسیدی گردون نشین رسید
از آنجا بحضرت روح الامین رسید
تا دامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید
تادامن جلال جهان آفرین رسید
تادامن جلال جهان آفرین رسید
تادامن جلال جهان آفرین رسید
تادامن جلال جهان آفرین رسید
تادامن جلال جهان آفرین رسید
تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

تادامن جلال جهان آفرین رسید

با آنکه سرزد این عمل از امت نبی

روح الامین ز روی نبی کشت شرمسار

و آنکه ز کوفه خیل حرم رویشام کرد

نوعی که عقل گفت قیامت قیام کرد

هر بحر بسکه چون ره آن کاروان فناد

هم با لک نوحه غافله در شس جهت فکند

هر جا که بود آهوی از دشت پاکشید

شد وحشی که شور قیامت بگرد رفت

هر چند برین شهدا چشم کار کرد

ناگاه چشم دختر زهرا دران مبین

بی اختیار نعره هدا حسین از او

بس یازبان برکاه آن بضعة الیول

رو در مدینه کرد که یا ایها الرسول

این کشته فداه ایاون حسین است

این نخل ترکز آتش جانسوز نشینی

این ماهی فداه بدربای خون که هست

این غرقه محط شهادت که روی دشت

این خشک لب فداه و ممنوع از فرات

این شاه کم پناه که با خیل اشک وآه

این قالب طبلان که چنین مانده بر زمین

پس روی در بقیع زهرا خطاب کرد

مرغ هوا و ماهی دریا کباب کرد

کای مونس شکسته دلان حال مابین

اولاد خویشرا که شقیه محشرند

در خلد بر عجب دو کون آستین فشان

نی نی در آ چو بر خروشان بگر بلا

تهای کشتگان همه در خاک و خون نگر

آن سر که بود بر سر دوش نبی مدام

آن تن که بود بر دوشش در کشتارو

یا بضعة الرسول ز این زیاده داد

کوخاک اهل بیت رسالت بیاد داد

وز گدین چها درین منم آباد کرده

بشکر کرا بقل که دلشاد کرده

بیاد کرده خصم و توا مداد کرده

بیاد کرده خصم و توا مداد کرده

بیاد کرده خصم و توا مداد کرده

بیاد کرده خصم و توا مداد کرده

بیاد کرده خصم و توا مداد کرده

بیاد کرده خصم و توا مداد کرده

بیاد کرده خصم و توا مداد کرده

بیاد کرده خصم و توا مداد کرده

مختم

ای زاده زیاد نسکد است هیچ که
بهر خسی که بار درخت شقا و نیت
حلقی که سوده لعل لب خود نبی بران
باد شمتان دین نتوان کرد آنچه تو
توسم را دمیکه بمخمش در آورند
از آتش تو دود ز بمخمش بر آورند
خاموش بمختم که دل سنگ آب شد
خاموش بمختم که ازین حرف خوئیگان
خاموش بمختم که ازین حرف سوزناک
خاموش بمختم که ازین شعر کر به خیر
خاموش بمختم که زشود تو آفتاب
خاموش بمختم که فلک بیکه خون گریست
خاموش بمختم که ز کرد غم حنین
تا چرخ سفله بود خطائی چنین نکرد
با هیچ آفریده جفا فی چنین نکرد

ساقی نامه

ساقی بده آن جام که خورشید بهار است
آن شعله که ناب نکه افروز فروغش
آن آتش رخسارنده که چون صبح بجلی
آن مهر جمانتاب که در عالم عشرت
از پرتو او با همه تنگی دل تاریک
درده قدحی زانی و یکبوسه زلب هم
رندان جهانیم که بی باده و دلیر

ما عاشق شوریده و مستان خرابیم

تا عاشق بنان هست اسیری نایم

ساقی بده آن شعله رنگین و روا را
آن شعله که کر رفلق افندف و تابش
آن باده که از پرتو انوار جلی
آن مایه پیرایه عالم که ز قبض
سر مایه مردی که کر اندیشه کند یاد
بادش کسزد کز دل غمزه خوبان
تا آب دهم لاله سنان دل و جارا
آتش فکند خار را که بکشان را
هم بجهت خسور شد کند رک زرا را
خاصیت نوروز دهد طبع خرا را
بر معدن الماس زند تیغ زیارا را
بر هم شکنند کار که کس و مکارا را

(کر عاشق)

نفی

کر عاشق پندب کشد جرعه جامش
ما عاشق شوریده و مستان خرابیم
تا عاشق بنان هست اسیری نایم
از نغمه تراب پیش آتش غم را
در آب شکنند پای پروان رفتن دم را
هر دلکه گرفتار شود زلف صمرا
تن درنده حلقه کبوسه یختم را
زین نغمه تراب دهی باغ ارم را
ساقی تو فراموش مکن لطف و کرم را
یک جام بده تا کنتم منت جم را

ما عاشق شوریده و مستان خرابیم

تا عاشق بنان هست اسیری نایم

ساقی بده آن جام که سر مایه شوق و جهان است
آن باده که از خاصیت قبض نشاطش
آن شمع طربخانه چشید که خورشید
آن شعله که پروانه بر سوخته او
شبه است که پروانه اوز روح مسیح است
مهر بست که دانگش زین شب قدر است
هم روشنی چشم دل عاشق دیدار
و از باده که سر مایه شوق و جهان است
جان در بدن مرده غم رقص کثافت
در سینه پروانه اوسوز نهان است
چون مهر جهان تاب فلک نور فشان است
خاکستر پروانه اش از جوهر جان است
ماهیت که همگانه هید رمضان است
هم صیقل آینه دیدار بنان است

ما عاشق شوریده و مستان خرابیم

تا عاشق بنان هست اسیری نایم

مطرب بدم تازه سر آغار نوا کن
از پرتوی رفت سباهی شب غم
شهابه یس پرده مکش بگر سخن را
هر راز که در سینه افلاک نهان بود
دلگیر شدم از غم آن زلف مسلسل
زین غم برهان و بگره گیری نغمه
مطرب نکند باری ما کر چنین دم
کلزار صفرا مدد نشو و نما کن
نوهم نفسی رکش و نوروز صبا کن
از بگری اندیشه ما شرم و حیا کن
باجذب دم برکش و بانغمه ادا کن
یکره بدم نغمه هواداری ما کن
جان و دل ما بسته زنجیر هوا کن
ساقی تو یک جام از این قصه درها کن

ما عاشق شوریده و مستان خرابیم

تا عاشق بنان هست اسیری نایم

ساقی دم عیش است صفای دگر انداز
تا یک شود بکین ماز که دورت
از دور چپ انداز فلک بغیر انداز
بباید بر بشتانی غم را ز سر انداز
بازور نشاط می الم را بدر انداز
از دور چپ انداز فلک بغیر انداز

نافسیت کردش نبود دور فلک را
آن شعله زبکین وروانرا که بگفتم
ما آتش محضیم بکرمی محبت
اما تو کرامت کن و متوسل منما

ما عاشق شوریده و مستان خرابیم
تا عشق بجان هست اسیری نابیم

مطرب بکش آن نغمه که زنجیر خوشت
مستی نه با اندازه می میکند آن رند
یک نغمه بکش زود و مسلسل بکش از
آن نغمه پریم که چون طره معنی
آن نغمه دلروز که با نشسته ناظر
آن نغمه که چون نغمه نافوس محبت
ساقی تو هر آشفته شو از دم مطرب

ما عاشق شوریده و مستان خرابیم
تا عشق بجان هست اسیری نابیم

ساقی چه در نکست چرا جام نکرد
در دور زمان نیست زمانی که در آندم
قدیل حرم نیست که روشن نشود روز
نه جام هلاکت که در زم شب عید
نه کاسه چرخست که در مجلس عالم
میکرد اگر خوب و کر نه دل یاران
می ده که در آیین خرابانی ما رند

ما عاشق شوریده و مستان خرابیم
تا عشق بجان هست اسیری نابیم

مادرد کسان خاک در پیر مغایم
از صافی اندیشه ماهیت رندی
بیرون نشد از میکه پای هوس ما
از دلت ربانیت اثر در روش ما
باین همه از غایت شوریدی دل
زیرا همه در شیوه اندیشه رندی
کز ناز کند ساقی دوران بیکی جام

ما عاشق شوریده و مستان خرابیم
تا عشق بجان هست اسیری نابیم

در دور مسلسل ره و رسم دگر انداز
این دم ره لاله سستان جگر انداز
زان شعله همان در دل مابک شرانداز
درد نه خم را همه در جام در انداز

مستانه کیم امشب از اندازه بر نیت
کودر روش نکته فراطون فتوشت
کز غایت شوریده کیم بیم جنونست
بر کردن دل سلسله مهر و فتونست
مهر هم ریش دل ارباب درونست
با فافله کعبه دل را هفتونست
می ده تو که دوران فلک بوقلوتست

هر کا چنین دم چو در ایام نکرد
پیمانه رندان می آشام نکرد
خورشید فلک نیست که در خام نکرد
میکرد اگر تابستر انجام نکرد
هر کس براد دل ناکام نکرد
یا عریده خیزد همه آرام نکرد
چون کفر به پیرامن اسلام نکرد

آب رخ جمعیت رندان جهانیم
عکس افکن مرآت دل بکد کرایم
تا از غم دل بدر کرو رطل کرایم
هر گونه محبت که به پییم همانیم
آیین مدارا نشناسیم و ندانیم
سرد قدم نفی شمشیر زبانیم
بانیخ زبان جام بیایی بستنیم

(ساقی)

ساقی بده آن باده که اکثرا وجود است
بی زبیک و کو کرد که اصل زر گانیست
بی کرمی خورشید و کم و بیش و حرارت
فرعی نه وایقی وحلی و نه عقدی
سیماب در عاقده و ناپسند بر آتش
هم عهد درو سود و زبان همه عالم
در عالم معنی که زهستی بدر آیم

ما گوشه نشینان خرابات السبیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

مطرب بنوای ره ما بخیران زن
آورد خجی ساقی و پیانه بران زد
آن زنده کبی حوصله از شعله هراسد
آن نغمه بر آرد که شد مرغ هوا می
بانگی که کلاه از سر عبوق بر افتد
این میکده و قنست و سبیلست شرابش
بگذار که ما بخود و مدهوش بقییم

ما گوشه نشینان خرابات السبیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

ساقی بده آن می که ز جان شور بر آرد
آری فروغش شده خضر ره موسی
آن می که افق چون شودش دامن ساغر
آن می که چو نه ماند و فشانند بخاکش
آن می که کر آهنگ کنند بر در ماتم
آن می که چو تفسیده کنند طبع فسرده
آن می بکسی ده عیضانه زلفتست

ما گوشه نشینان خرابات السبیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

کو مطرب خوش نغمه که آتش ارباب
آن نغمه که چون شعله فروزد بر کوش
آن نغمه که چون کام نهاد بر کذر هوش
آن نغمه شرن که بر درو ح اسویش

کمان نغمه بر آرد که ز جان شور بر آید
از راه نفس بوی کباب جگر آید
جان رفص کنان بر سر آن رهگذر آید
مانند مکس کو بسلام شکر آید

و حشی

آن نغمه پر حال که در کوی خوشان
زان نغمه خبرده بنا جانی مسجد

ما گوشه نشینان خرابات السیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

دیر است که ما معکف دیر مغایم
لای تم خم صندل سر ساخته یعنی
چون کامه شکنیم نه بر ماند و نه خال
ما هیچ بهایند کم از هیچ نیرزم
شهریم سر از رجت ساطور کشیده
پروانه از شده ما داغ ندارد
هشیار شود هر که درین میکده مست است

ما گوشه نشینان خرابات السیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

رندان خرابات سر زرنشناستند
بغود شده و رده وجود و عدم از یاد
رطلی که بظلمت شناسند و در هیچ
باران کم آزار نظر بسته زبیدند
دشنام و دجارا پایشان اثری نه
بایند که در ظلمت میخانه حبابیت
هستند شناسای می و میکده چو بان

ما گوشه نشینان خرابات السیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

ناراه نمودند عباد بر مغازا
از میچکان بسکه در غافل شاد بخت
دیری نه بهشتی ز می و مغیبه دروی
آن در که هر مست که آنجا گذر انداخت
دیری که سر از سجده بت باز نیارد
مسجد نه که در روی می و بخواب نکیند
غافلیده چو ما پیش بتی مست بیوفی

ما گوشه نشینان خرابات السیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

ترساییده کز می و جامش خبرم نیست
کافر شدم از بس گمش سجدت پیش

(ناهوس)

و حشی

ناهوس نوزم که منجات بت ابست
انجا که صلیب است و نمودار سردار
کر خدمت خنجر کند امر چه تدبیر
شیخی بس صد چله بی دختر ترسا
ترساییده کوتا که ازین مست ترم ساز

ما گوشه نشینان خرابات السیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

کر عشق کند امر که زتار به بندم
صد بوسه بهر تار نهیم از سر تعظیم
کر صومعه داران مقار نه بستند
در صدق محبت بود این یشه ور نه
معلوم که بر دل چه در لطف کشاید
ربل روی باده و خشک از نم او خاق
آن باده خوش آید که رود بر سرور کوش

ما گوشه نشینان خرابات السیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

خواهم که شب جمعه از خانه بخار
در بشکنم و در پس هر رده زرقی
برق در مش خرقه مالوس وزان زیر
تا خلق بداند که بیت الصفی هست
مردان خدارخت کشیده بگنارند
این صومعه داران زمانی همه زرقند
می خوردن ماعذر سخن گفتن ما خواست

ما گوشه نشینان خرابات السیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

رقم بدر مدرسه و کوش کشیدم
صد اصل سخن رفت دلش همه مدخول
بس عقده که حل گشته برو هیچ نبسته
گفتند درون آی و به بین ما حاصل کار
جستم می مفعود ز سر حلقه مجلس
دیدم که در و در دسری بود و در هیچ

ما گوشه نشینان خرابات السیم
تا بوی می هست درین میکده مستیم

حرفی که با انجام برم من نشنیدم
از شک کافی یقینی تر رسیدم
بکدر نکشودند ز صد فقل و کلیدم
غیر و رفی چند صبه کرده ندیدم
آن میطابی گفت که هرگز نجشیدم
باز د کشان باز بیخانه دودیدم

المنه الله که ندارم زروستی
سستی نه که تاغیر برد مانده خلد
نه حامل دیوان و نه پادریکل زندان
مانیم و همین خلق و پوشیدن دلق
بهرشکی کوست بی مزله مز دور
وانجا که بود سیری چشم دل طانع
کرد روح غذا کرد از بی پاده که ما راست

ما گوشه نشینان خرابات السیم

تابوی می هست درین میکه مسیم

دارم ز زمان شکوه نه از اهل زمانه
خواهم که سر آوازه از تازه کنم ساز
سر کنند و انداختن راجه توان گفت
در عهد که بود است که بیکبار شود است
بلبل هدفی نیر نمودن که که تواند
چیز عشق و محبت کنهم چیست چه کردم
ساقی سخن مست در اوست بد می

ما گوشه نشینان خرابات السیم

تابوی می هست درین میکه مسیم

وحشی مگر آن زمزمه از چنگ بر آید
آن ساقی باقی که بی جرعه کش او
آن درد که در میکه او بیغالب است
خواهد ز بوی بی اوتاج سر خوش
در کوچه میخانه او کرفکنی راه
کر در بونی صد قدح پیش دوانند
کو میباش کبر و زن سخت و بیرخت

ما گوشه نشینان خرابات السیم

تابوی می هست درین میکه مسیم

توحید باری

ای فدای توهم دل و هم جان
دل فدای تو چون تویی دایر
دل رها ندن ز دست تو مشکلی
راه وصل تو راه بر آسب

کز نخل خیسبی شوم از حرص لثمی
باید زنی جان خود فروخت جیمی
نه بسنه امید ی و نه خسته بی
یک گوشه نان بس بود و پاره کایمی
در بوزه هر سفره بود عیب عطشی
ده روز بسازم نه بفرشی که به نمی
صد سال توان زیست بهر یک نسبی

بند کایم جان و دل بر کف
کرد صلح داری اینک دل
دوش از شور عشق و جذبه دن
آخر کار شوق دیدارم
چشم بد دور خلوتی دیدم
هر طرف دیدم آتشی کان شب
بیری اینجا به آتش افروزی
همه سیمین عذار و گل رخسار
چنگ وعود وی و دف و ریبط
ساقی ماهر وی و مشکین موی
مغ و معزاده موب و دستور
من شرمده از مساقی
بیر برسد کبست این کفتم
گفت جایی دهیدش از بی ناب
ساقی آتش برست و آتش دست
چون کشیدم نه عقل مانده هوش
مست افتادم و دران مستی
این سخن می شنیدم از اعضا

که یکی هست و هیچ نیست جز او
و حده لا اله الا هو

از نوای دوست نکلم پیوند
الحق ارزان بود ز ماصد جان
ای بدر پند کرده از عشقم
من ره کوی عاقبت دادم
پند آمان دهند خلق ای کاش
در کلبه با ابری ترسا
ای که دارد تار ز نارت
ره بوحدت نیافت نای
نام حق یگانه چون شاید
لب شبرین کشود و یابن گفت
که کراز سر وحدت آگاهی
در سه آینه شاهد ازلی
سه نکردد پریشم را و را

چشم بر کوش و حکم بر فرمان
ورس بر چنگ داری اینک جان
هر طرف می شناسم حیران
سوی درمغان کشید عتاق
روشن از نور حق نه از نیران
دید در طور موسی عمران
بادب کرد پیر مغجبان
همه شیرین زبان و تنک دهان
شمع و نفل وی و گل و ریحان
مطرب بله کوی و خوش الحان
شد متشرا تمام بسنه حیان
شدم اینجا بگوشه پنهان
طاشقی بقرار و سر کردن
کر چه ناخوانده باشد این مهمان
ریخت در ساق آتش سوزان
سوخت هم کفر از ان و هم ایمان
زبانی که شرح آن نتوان
همد حتی الوری و الشربان

ور به نیم برند بند از بند
وزدهان تو نیم شکر خند
که نخواهد شد اهل این فرزند
چکیم کا و فتاده ام بکند
که ز عشق تویی دهنم پند
کفتم اول پدم تو در پند
هر سر موی من جدا پیوند
تنک تثلیث بر یکی تا چند
که اب و این و روح قدس نهند
وز شکر خند ریخت از لب قد
نهمت کافری بما میبند
پرتو از روی تابانک افکند
در بیان خوانی و حریر و پرند

مادرین گفت و کوه زبک سو

که یکی هست و هیچ نیست جز او

وحده لا اله الا هو

دوش رستم بکوی باده فروش
بغلی نفز دیدم و روشن
چاکران ایستاده صف در صف
بیر در صدر و بیکشان کردش
سینه بی کینه و درون صافی
همه را از عنایت ازلی
مغن این بان هفتا لک
کوش بر جنگ و چشم رساغر
باب پیش رستم و کفتم
حاشم درد مند و حاجتمند
بیر خندان بطاعت بامن گفت
نوبکا ما بکا ای از شرم
گفتش سوخت چاهم آبی ده
دوش می سوختم ازین آتش
گفت خندان که همین یله بگیر
جرعه در کشیدم و کشتم
چون بهوش آمدم یکی دیدم
ناکهان در صومع ملکوت

که یکی هست و هیچ نیست جز او

وحده لا اله الا هو

چشم دل باز کن که جان بینی
کریا قلم عشق رو آری
بر همه اهل آن زمین برادر
آنچه بینی دلت همان خواهد
بی سرو پا کدای آن جارا
هم دران یار همنه جوی را
هم دران سر برهنه قوی را
کاه وجد و سماع هر یک را
دل هر ذره که بشکافی
هر چه داری اگر به عشق دهی

(جان)

جان کداری اگر آتش عشق
از عشق جهات در گذری
آنچه نشنیده گوش آن شنوی
تا بچشائی رسادت که بکی
بایستی عشق ورز از دل و جان

عشق را کیمیای جان بینی
وسعت ملک لامکان بینی
آنچه نایده چشم آن بینی
از جهان و جهانیان بینی
تا بسین البقیه عیان بینی

که یکی هست و هیچ نیست جز او

وحده لا اله الا هو

بار بی برده از دزد و دیوار
شمع جسونی و آفتاب بشد
کرز ظلمات خود رهی بینی
کورش قائد و عصا طلای
چشم بکشا بگلستان و به بین
زبان بی رنگ صد هزاران رنگ
پاراه طلب نه واز عشق
شود آسان ز عشق کاری چند
یار کو بالفرد و الاصال
صد رخت لن ترانی ارکوبند
تا بچشائی رسی که می رسد
یار یابی بحضرتی کعبه
این ره از توشه توان منزل
ورنه مرد راه جسون دگران
هاتف ارباب معرفت که کعبی
از وی پیام و ساقی و مطرب
فصد ایشان نهفته اسرار است
بی بری کر بر از شان دانی

که یکی هست و هیچ نیست جز او

وحده لا اله الا هو

آنچه نادیده نیست آن بینی
همه آفاق کلاستان بینی
کردش دور آسمان بینی
و آنچه خواهد دلت همان بینی
سر ز ملک جهان کران بینی
بای بر فرقی فرقدان بینی
بر سر از عرش سایان بینی
پر دو کون آستین فشان بینی
آفتاب پیش در میان بینی
کافرم کر حوی زمان بینی

<p>خرد چون کند دوستی با کسی شبهان بره آن به که دارد نگاه جواد کنی و عادل دل که در قسمت که جام باده بساقی دهن بدست نهی رزق هر چند بیکسان برسد کرچه کس بی اجل نخواهد مرد چو از قوی یکی بی دانشی کرد نمی بینی که کاوی در علف زار کوئی که بسد ماجه کند و بجا روند خود یاد ناوری که چه کردند و چون شدند ای مطلع خورشید رخت صبح تجلی از فرط هویدانی خود بر همه پنهان نمی توان بیخفا ترک دوستداری ما بسی چو ایر بهاری کر بسنم و هنوز کر صد هزار سال همه خلق کائنات آخر بجز مستغرق آیند کای اله سخن بدح تو آراستق فرض آنست و کمر نه منتبت آفتاب معلومت</p>	<p>که باد شمنان باشد او را صفا ازان مک که با صکر شد آشنا ز بخل و ظلم نیامد نصیب او الا بتغ سرزند کلک را نکرده خطا شرط عقلست جستن از درها تومرو درد دهان از درها نه که هر امتزات ماند نه مهرا بیالاید همه کساوان دهرا فرزند کسان و دختر کان بنیم ما آن مادران و آن پدران قدیم ما از مطلع ذرات چو خورشید هویدا وز غایت پنهانی خود بر همه پیدا که از جفای تو بنشست باتوباری ما کلی ز صفت زباغ امید واری ما فکرت کند در صفت عرت خدا دانسته شد که هیچ ندانسته ایم ما که نزد اهل هزرونی بود مارا جه حاجت بمشاطه روی زیبارا</p>	<p>این بین خواجه جمال سعدی وله حکیم سنائی طوق تبریزی هلالی خراسانی لاذری لا این بین لاذری لا</p>
<p>مت خدا را که جهان هست و نفل آخر نه شام را هری هست در عقب کی دمی کل زخار و چون گرفتدی کلاب زاله کی کنی در خون چون سرشتی مشکاب خاک را مردم کند و الله اعلم با اصواب یک جرعه می در زمان شباب و کر چند ازو مست کردم خراب فرح در شباب است نه در شراب</p>	<p>ای دل جهان یکام تو کر نیست کو مباح خوش باش اگر چه روز بشد بدینا خوشی بدم باد صبا که ریستی احسان ابر کردست تربیت بودی و بعضی ما و خور تربیت باید سخن را زانکه دست تربیت چو کل می شکستم بوقت بهار به پیری نمی یایم از وی فرح ببین شد مراکز طریق خواص</p>	<p>این بین خواجه جمال سعدی وله حکیم سنائی طوق تبریزی هلالی خراسانی لاذری لا این بین لاذری لا</p>

<p>زدم از کتم عدم خیمه بصیرای وجود بسد از انم کشش نفس بمیوائی بود بعد از ان در صدف سینه ایشان بصفا بمسلک پس از ان صومعه قدسی را بعد از ان ره سوی او بردم چون این بین کر نواز د فلک فره مشوازی آن وریلدی دهدت بخت بدان نیز متاز</p>	<p>شندیم صفات تو عاشق شدم بیاد تو بر نخواست صبر از دلم یشت بر کار جهان آر که کار این کار است حاجبا عالم خای گذر انست چو باد در حدود ری یکی دیوانه بود در رموز و در بهار و در خیزان گفتی ای آنانکه حبش آماده اند قافم و خنجاب در سرما سه چار کمر شمارا باتوانی بدجهه شد راحت و هستی و رنج و نپستی ای خواجه در ازبیت رسید است بجائی کر عمر تو چون قد تو بودی بدرازی</p>	<p>وز جادی به نیای سفری کردم و رفت چون رسیدم بوی ازوی گذری کردم و رفت فطره هستی خود را کهری کردم و رفت کرد بر کتم و نیکو نظری کردم و رفت همه او کتم و ترک دگری کردم و رفت که صمودی بود کش نه هبوطی زیست کار نغای نبود کش نه سقوطی زیست بدیده ندیده رخ فرخت چهار خبر د آبا چو بینم رخت روی در روی نشاط آر که روز این روز است درده آبی که درو آتش آتش سوز است روز و شب کردی بسوی دشت کشت سوی بازار آمدی از سوی دشت هر زمانی زیر این زریشه طشت تو زی و کنان بگرما هفت هشت ورچه مارا پینوائی بدجهه کشت پر شما بگذشت و بر ما هم گذشت کر اهل سموات بگوشت برسد صورت تو زنده بمسانی و بر دی ملک الموت</p>	<p>گیمائی کنم ترا تعلیم رو قناعت کزین که در عالم مرا صبر باندی ز سودای اوست مهرم جای شور و تم جای شوق شنبده که معری چه گفت با سحر مدیح مزی نثر صفائی که تراست عطیه تو که وافی بپجوع آرز نبود هست سین مژا و طاه طبع و بن عجب ترنر که در قران</p>	<p>این بین وله ایرالدین اخسی اتوری وله وله شیخ اوحدی جای جلال الدین</p>
--	---	---	---	---

ای دل قرار گیر نه وقت طبع نیست
می در قدح کنید حریفان و کل بچیب
دوستی کن که هر که دوست بود
تا نکر دهند دوست آتش و مسموم
کوشند بر کنار چناری که وینی
پرسید از چنار که نو چند ساله
خندید و گفت من ز قد تو به پیست روز
مادش چنار با سخ خوبی که در گذر
فسرها که بر من و تو وز باد مهر کان
ما را دید مرغ شب پر که گفت
وانکه خلق آفتاب که و بندش
گفت خاموش شو که من نکتم
تن آدمی شریفست بجان ادبیت
اگر آدمی بچشم است و دهان و کوش و بینی
بادشاهی کو روا دارد شمع بر زرد دست
بار هبت صلح کن و ز جنگ خصم این نشین
صلاح واقعه پیش از وقوع باید کرد
بر روز سلامت سلاح جنگ بیار
هرگز پطاول کسی گفت که زشت است
نیکی و بدی در کهر می در شت است
نوام آنکه نیازم اندرون کسی
بیر تارهی ای خود کین رنجیت
بش جو پر شد بزند پیل را
مبور چکان را چو بود اتفاق
ای سیر زانان جوین خوش نماید
حوران بهشتی را دوزخ بود اعراف
چه سالهای فراوان و عمرهای دراز
چنانکه دست بدست آمدست ملک بما
آنکه فراوان نکرستی و خواب
کردهش کیتی کگل رویش برینت

ای دیده خون مبار که هنگام دیدنست
رسم هر ای مانه کریسان در بدنست
هیچ کس در جهانش دشمن نیست
شب تاریک جمع روشن نیست
بر دست و بر دوید برو بر روز نیست
آفتاب چنار سال مرا بیشتر زبست
بگذرانم بگو که ترا کاهلی زبست
کار روز با توام نه خصوصت نه داور نیست
آنکه شود بدید که نامرد و مرد کبست
شاهدت روی و دلپذیرت خوش
راست خواهی بچشم من نه نکوست
دشمنی باوی از برای تو دوست
نه همین لباس رعناست نشان آدمیت
چه میان نقش دیوار و میان آدمیت
دوستانش روز سختی دشمن زور آور است
زانکه شاهنشاه عادل و ارباب لشکر است
در پیغ سود ندارد چورفت کار از دست
و کرکه سیل جو بگرفت سر نشایدست
بادیو کسی گفت که طاولوس بهشت است
از نامه بخوانند بجز آنکه نوشت است
حسود را چه کنم که خود رنج در است
که از مشقت آن جز بمرگ نتوان رست
با همه تنیدی و صلابت که اوست
شیر زبان را بد را نشد پوست
ممنون نیست آنکه بزرگ تو زشت است
از دوزخیمان پرس که اعراف بهشت است
که خلق بر سر ما از زمین بخواند رفت
بدستهای در کهرم چنین بخواند رفت
تا کل و نسیرین نقشاندی نقشست
خارشان بر سر خاکش رست

باتو مرا سو حقیقت اندر عذاب
بسوی پیاز از دهش خوبروی
سفر کن جو جایات ناخوش بود
و کس تنگ باشد ترا جایگاه
شهی که حفظ رعیت نگاه می دارد
و کرکه رای خلفست زهر مارش باد
هم رقه دو خدق به و از لم کنج صبر
حفا که با صفت و بت دوزخ برابر است
صاحب کمال را چه غم از نقص مال و جاه
مردی که هیچ جامه ندارد با نقاشی
آرا که سیرتی خوش و سر پست با خدای
انگشت خوبروی و بنا گوش دلفریب
چون می در دقتاد زجای و مقام خویش
شب هر توانگری بسرائی می رود
اگر خود پردرد پیشانی پیل
بیتی آدم سرشت از خاک دارد
بشدم اگر بشنوی ای پادشاه
جز به خرد شد مفر ما عمل
پادشاه باسیان درویش است
کوشند از برای چو بایان نیست
سالها پرو بگذرد که گذر
تو بچای بدرجه کردی خیر
هر که دو خردیش ادب نکند
چوب ز را چنانکه خواهی بیج
کس سببی زبان دراز کند
فسق ما می بیان یقین نشود
درون ز فیر پرد از واز خلوت دوست
مشو بقتض و نگر جمال اوقات
قدر مردم سفر پدید کند
تابه سنگ اندرون بود کوهر

به که شدن باد کسری در بهشت
نفر تر آید که کگل از دست زشت
کزین جای رفتن بدان تنگ نیست
خدای جهان را جهان تنگ نیست
حلال باد خراجش که مرزد چو پائیت
که هر چه بخورد او جزیت مسلم نیست
کز بهر جامه رقه بر خواجگان نوشت
رفتن به پایردی همسایه در بهشت
چون ماهیگری که رومرغ و زرد نیست
بهر زجامه که درو هیچ مرد نیست
بی نان وقف و لقمه در پوزه زاهد است
بی کوشوار و خاتم فیروزه شاهد است
دیگر چه غم خورده همه آفاق جای اوست
درویش را لجا که شب آمد سرای اوست
نه مرد است آنکه دروی می دهی نیست
اگر خای نباشد آدمی نیست
در همه دفتر به ازین بند نیست
کس چه عمل کار خردمند نیست
کس چه نعمت بفر دولت اوست
بلکه جوین برای خدمت اوست
نکستی سوزی زبنت پدرت
تا همان چشم داری از بمرت
در پزگی فلاح ازو برخاست
نشود خشت جبر بانش راست
که فلانی به فسق ممتاز است
او با قسار خویش غماز است
که اوست مغر حقیقت برون او همه پوست
که حسن طاعت آن کل چو عجمه تو بر پوست
خانه خویش مرد را بند است
کس چه داند که فتنش چند است

سعدی

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

سلطان صابری

ادیب صابر

در مجلسی که شرم و ادب نیست فیصل نیست
 که فراتر نعت کلمه مستندان بی ادب
 ای بی نشان محض نشان از که جویت
 در جست و جوی تو دلم از پرده برفتاد
 چون خالک کر بلاست فضولی مقام من
 ز زینت سم نیست که نیست لعل نیست
 غریب کوی تو ام چشم پر رعایت نیست
 توشهر بار جهانی و از توصیفی نیست
 بدنامی حیات دو روزی نبود پیش
 یک روز حرف بستن دل شد این و آن
 من آن زخم که همه کار من نکو کار است
 درون پرده عصمت که نیکه گاه نیست
 جمال سینه خود زان دریغ می دارم
 نه روزی که بدو مقصود است کدبانو است
 اگر چه بر همه عالم مرا خداوند نیست
 نسیم صبح بر عجز روح نیست
 نوادر گوش محزون بانگ نوحه است
 که هر در چشم محنت دیده شک است
 دو عالم چیست نقش صورت دوست
 ز صد آیدینه یک روی مقابل
 آمد شب و از خواب مرا بیدار و عذاب است
 من خواب ز دیده بی تاب ریا است
 محنت عجب آید که چه گونه بردش خواب
 وین نیز عجب تر که خورد باده بی چنگ
 اسبی که صفیرش زنی می خورد آب
 نه تشنگ بود مارانی و فقری نرد
 دفتر بدستان بود و نقل پیازار
 ما هر د شرابیم و کبابیم و ربابیم
 روزی ز سر منک عقابی به هوا خاست
 از راستی بال می کرد و چنین گفت
 چون من که تواند که پرد در همه عالم

عرفی

عطارد

فضولی

قدسی کر بلائی

کایم کاشانی

لاله خاتون حاکمه کرمان

مائل

مفری

منوچهری

حکیم ناصر خسرو

زان دور مرا بصحبت یکانه خوشتر است
 در کیش من ز شکر کدبانو خوشتر است
 کم گفته در تو هر دو چهار از که جویت
 ای در درون پرده جان از که جویت
 انظم هر یکا که رود حرفش رواست
 خالک است شعر بنده ولی خالک کر بلاست
 امید وار بلطف تو و عنایت نیست
 نظری حال غریبی که در ولایت نیست
 آن هم کلیم یاتو بگویم چنان گذشت
 روز دگر بکنش دل زین و آن گذشت
 بزیر مقام من بسی کله دار نیست
 مسافران صبارا که در بد شوار نیست
 از آفتاب که اوشهر کرد باز آریست
 نه هر مرمری بکلاهی سزای سرداریست
 ولی بزد خدا پیشه ام رستار نیست
 حسرت برین جامه بر بچار بار است
 شکر در کام غمگین زهر مار است
 چمن در پای ره نکرده خار است
 چه جای نقش صورت بلکه خود دوست
 اگر چه صد تماید یک یک دوست
 ای دوست بیار آنچه مرا در روی خواب است
 آری عدوی خواب جوانان می نایست
 آنرا که بکاخ اندر یک شیشه شراب است
 بی نعمه ریش بی تاب شتاب است
 نه مرد کم زاسب و نه می کتر از آب است
 وین هر سه درین مجلس مادر نه صواب است
 وین نرد بچائی که خرابات و خراب است
 خوش آنکه شراب است و کباب است و رباب است
 از بهر طبع بال و پر خویش بیار است
 امروز همه روی زمین زیر بر محبت
 چه کرکس و چه قفس و چه غلغله و غفاس

(برواج)

برواج چو پرواز کنم از نظر تیر
 که بر سر شالاک یکی بشه بچند
 بسیار منی کرد ویز تقدیر تو عید
 ناکه ز قضا محنت کافی ز کین گاه
 بر بال عقاب آمد آن تیر چکر دو ز
 و خالک بیفتاد و بغلطاید چو ماهی
 اینش عجب آمد که ز چوبی وز آهن
 چون یک نظر کرد بر خویش در آن دید
 ناصر تومی را ز سر خویش بدر کن
 که چهودی قراضه دارد
 و آنکه دین دارد و ندارد مال
 در جهان چون لذت عیش جوانی هیچ نیست
 رانب دنیا بخور و نه بدوده نقد جان
 ما خود چه دیدیم ازین چرخ کوثر پشت
 چون عاقبت فتن است جهان دورنگ را
 اشعار فقر بر حاتم چه لازمت
 پیارا که فضولی نباشد طیب را
 کافیت بر ساجت ما ز تو یک سخن
 شنیده نو که محمود غزنوی شبیدی
 یکی برهنه در شب سر تور کرید
 صباح نمر بر آورد و گفت ای محمود
 عاشق نبوده و بدردم نمی رسی
 در عاشقی روز نیاورده شی
 نازم بچشم خود که جمال تو دیده است
 جان و جهان فدای دل خویش کنم
 از مرگ حذر کردن دور روز و روایت
 روزی که قضا باشد کوشش نکند سود
 فغان زافت این رنج ساز و راحت سوز
 که صورتی که بهری نکاشت خود بفرود
 این که دامن دولت دنیا بشادان مرسد
 می تواند یافت دانا قرب نادان را بمقتل

حکیم ناصر خسرو

یستم سر مونی همه کرد و نه دریاست
 آن پرزدن بشه همان در نظر ماست
 بنکر که ازین چرخ جفا پیشه چه پرخاست
 نیری ز قضا و قدر انداخت را و راست
 کر عالم علویش بغلیش فرو گاست
 و آنکه نظر خویش کشود از لب و از راست
 این تندی و تیزی و پریدن ز یکا خاست
 کشتا ز که نالیم که از ماست که بر ماست
 بنکر که عقابی که می کرد چها خاست
 خواجسته نامسدار فرزانه است
 گر همه بوعلیست دیوانه است
 و آن هم از روی حقیقت کردانی هیچ نیست
 ز آنکه در بازار عالم ریاکاری هیچ نیست
 یاد رعنا بداشت و بای خطا بگشت
 کوزشت و خوب بایند و کورم و باد رشت
 انظار در در پیش مسجدا چه حاجت
 آموختن طریق مداوا چه حاجت
 این ستا کر سخن سخن ما چه حاجت
 نشاط کرد شیش جله بر صورت گذشت
 سر تن و پیران مستند عور گذشت
 شب معور گذشت و شب خور گذشت
 آکه نه که هیر کدام انتظار چیست
 واقف نه که محنت شهی نار چیست
 اقامت پای خود که بگویت رسیده است
 کر جام تو شراب محبت چشیده است
 روزی که قضا باشد و روزی که قضایت
 روزی که قضا نیست و روزی که روانیت
 فغان ز کردش این جانش کار و چور پرست
 که کوهری که بسی سال صفت خود بشکست
 از برای انتظام ملک دین حکمت
 یک نادان را حصول قرب دانا ز جنت

نجم الدین کبری

نجیب

وصافی

وفا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

مشکلی دارم شما خواهی گفت پیش تو عرض
سیم وزر انعام کردی لیک از خازن مرا
به هست و نیست مرا بجان خیر و خوش دل باش
ازین ریاض دودر چون ضرورت است رحیل
از دهر جفا پیشه و فانی نتوان یافت
زخم دل بحر و ح بکر سوختگان را
خاک شد انگس که درین خاک زیست
هر روزی چه سره آزاده ایست
عمر مردم اسکرچه بر گذر است
زنده دمنم بشر فرد و صیت
از حسن نفس نیست مردم
زیبا صنی کده هست بد خو
طلب کردن علم از آن فرض شد
کسی نیک دارد از آموختن
دست سلطان دگر بکشد
نشته را دل بکشد بخوابد آب
اوصافست ز حاصل این روزگار هیچ
کمر هیچ برقرار اند عجب مدار
از هر چه ماحساب مرادی گرفته ایم
ذرات کائنات همه آمد و شد است
در مجلس زمانه مشو و زود است آرز
راحت بخوابد امن بجز آنکه کسی ندید
چرخ خوش باشد آواز زم و حزن
به از روی خوبست آواز خوش
جنانکه توندانم کدام حادثه بود
از آب دیده چو طوفان توح شد همه شهر
اگر زیاده رعیت ملک خورد سببی
به نیم پشه که سلطان ستم روا دارد

۷

۸

۹

۱۰

۱۱

۱۲

۱۳

سعدی

۱۴

سعدی

کسانی کرمانی

ابن عین

کریم کند زمانه تو بگو خصا صا باش
این عین زمو ج حوادث مفسر از آنک
مرد باید که در جهان خود را
هر چه باید از آن خصم برد
همدی گفت صبر کن زیا
آب رفته بجوی باز آید
گفتم آب از بجوی باز آید
آن روز که وصل کو که مرا بار بار بود
دام شد وصل همی برگرفت دل
هر بلای که ز آسمان آید
بر زمین نارسیده می گوید
فریاد من از دست طبیب است که دانست
گفتم قوی رنجی کند بهر عبادت
هر بیل حکایت با صدا کرد
من از بیگانگان هرگز نتالم
کردن در آفتاب سلامت کرانشاند
خسب روزگار بیایای هیچ کس
کویند سپر کن که ز اسیر بدهد
من عر خویش بر سر بصری کدانشتم
مرد آواره بکنی بکند میل دو کار
زن خواهد اگرش دختر قیصر بدهند
از ضعف بهر جا که نشینم وطن شد
هر سنگ که بر سینه زدم نفس تو برگرفت
تا که همان بانگ در سمرای افتد
دوستان آمدند نالاب کور
و آنکه او دوست تر داری
آنکه پیوسته با تو خواهد بود
نیست در باب بد مکن ز نهار
هر کجا دردمندی از سر مشوق
چایانی بر آورد فریاد
حبش باشد صفر بیل را
کاج بیل خوش بندستی

بگذشت ازین سی غرایب نیر بگذرد
هر چند هست با حط این نیز بگذرد
همچو شطرنج باز بشمارد
و آنچه دارد نیکاه می دارد
صبر کار تو خوب و زود کند
کار بهتر از آنچه بود کند
ماهی مرده را چه سود کند
من پرکنار ازین غم و او درکنار بود
این همه بشماری اندر شمار بود
کر چه باد بگری فضا باشد
خانه اتوری بکشد باشد
درمان دل ریشم و مرهم نفع ستاد
مردم و کسی نیز بمانم نفع ستاد
که عشق روی کل با ما کرد
که با من هر چه کرد آن آشنا کرد
کآخر چو صبح اولش اندک به اندک
پیراهنی شوی که آند قبلا کرد
آری دهد و این بهر دگر دهد
عری دگر بیاید تا صبر بدهد
نامه عر ز آفتاب سلامت باشد
و ام نماند اگر وعده قیامت باشد
وز کریم زهر جا که گذشتم چن شد
آن هم صتم بهر برستیدن من شد
که فلان را بمل وعده رسید
قدی چند و باز پس کردید
مال ملک و قباله رد کلبند
عمل آفت و نفس پاک و پابند
که بد و نیک باز خواهی دید
کوش بر ناله حجام کنند
وان نماند ز پرو حرام کنند
که ز فیر خر از حجام کنند
تا خر آواز خود حجام کنند

ابن عین

وله

اتوری

وله

وله

سید جلال بن

حافظ

خاقانی

دقیق سمرقندی

روحانی سمرقندی

سراج صدها

سعدی

وله

سعدی
لیکن از زیر بر زیر بردن
خبر بسی آدمی نخواهد شد
و آدمی گویند نیست که شد
کس نیاید زیر دیواری
که رز در بهشت باشد جای
چه خورد شیر شزه در بن غار
که تو در خانه صید خواهی کرد
هر که بخود در سؤل که شود
آز بگذارد و بادشاهی کن
بند که آن را زنجیر بند غول
کالک با خود بر آتش کردی
حذر کن ز دود دروهای دیش
به هم رزم کن تا توانی دل
نه بینی که پیش خداوند جا
و کسر روز کارش در آرد ز پای
دوستان سخت بپایان رازش بماند نیست
صد هزاران خیانت پیکر را نباشد فوقی
آنکس که بدینار و درم خیزد و سخت
خواهی متع شوی از نعمت دنیا
اگر صد جرم دارد مرد درویش
و اگر یک ناپسند آید ز سلطان
نیاید مشام از طبله نمود
بزرگی باید بخشنده کن
چون خوردن طبیعت شد کسی را
و کسرت پرور است اندر فراخی
الا نا نشوی مدح مخفوی
اگر روزی مرادش بر نیاری
چو دولت خواهد آمد بنده را
چو بر سر کرد روز یک نفعی

بد و مرد از میان بگردانند
بهرار آدمیش نتوانند
ورچه در پای منبری باشد
تا بصد سالگی خری باشد
که بر آن صورت نکار کنند
دیگران دوزخ اختیار کنند
بازافساده را چه قوت بود
دست و پابت چو عنکبوت بود
تا ببرد نیاز شد بود
کردن فی طبع بلند بود
این سخن مهمل نتری گوید
زود باشد که برتری جوید
که دیش دروز عاقبت سر کنند
که آهی جهانی بهم بر کنند
سناش کان دست بر بزنند
همه عاقل بای بر سر نهند
شرط عاقبت گزیند بارش نکند
چون هم رناتی اسفند بارش نکند
سر عاقبت اندر سر دینار و درم کرد
با خلق کرم کن که خدا با تو کرم کرد
یکی از صد رفیقانش ندانند
ز اقلیمی با اقلیمی رسانند
بر آتش نه که چون عنبر پیوید
که دانه تا بهشتانی نروید
چون هفتی پیش آید مهمل کبرد
چون کسی بپند از هفتی ببرد
که اندک ماه نفسی از تو دارد
دو صد چندان عیوب بی شمارد
همه بیگانگانش خویش کردند
در و دیوار بر روی نیش کردند

چند کوفی که بداندیش و حسود
یک باشی و بدت می گویند
تا مرد سخن نکشند باشد
هر بیشه کان مگر که خالیست
از دست نهی کرم نیاید
مگرین چه کند سوار چالاک
یاد دارم ز سپهر دانشمند
هر چه بر نفس خویش نپسندی
ای بسا اسب نیز نک که ببرد
بسکه در خاک تند رستگان را
هیچ دانی که آید بد سپهر
برف پر یام سالخورده ماست
نه مر د است آن بزدل خردمند
بلی مرد آن کس است از روی تحقیق
زود مرغ سوی دانه فسران
بشد کبر از مصلاب دگران
ای غره رحمت خداوند
هر چند عذو است پاران
دلبر آنکه که خسرو بی بود
چون ریش آمد و بلند شد
تا کسان را فراستی است عظیم
چون دو کس مشورت کنند بهم
کس نباشد که نشنکان بجاز
هر یکا چشم بود شیرین
آرا که غش چون غمایت چه داند
سوز دل به عیب و تقصیر زدن پرس
شاهان عباسی و عود کرده بودی
اسی سیاه بهرم دادند و من راتم

عیب جوان من مسکینند
به که بسد باشی و نیکت بینند
عیب و هیزش نهفته باشد
شاید که بیک خفته باشد
هر چند دلت جواد باشد
کش اسب نه بر مراد باشد
تو هم از من بیاد دار این بند
نیز بر نفس دیگران بپسند
خرک لشک جان بسزل برد
دفن کردند و زخم خورده نبرد
از دو چشم جوان چهره نکند
آب در خانه ششام نکند
که بایست دمان پیکار جوید
که چون چشم آیدش باطل نکند
چون دگر مرغ بند اندر بند
تا نکند دگران زو بند
در رحمت او کسی چه گوید
تا دانه بیفکفی نروید
نخ و کفتار و شد خوی بود
مردم آمیز و مهر جوی بود
کرچه تار یک طبع و بد خویند
کودان عیب من همی گویند
بر لب آب شور کرد آید
مردم و مرغ و مور کرد آید
کز شوق توام دیده چه شب بگذراند
کا حوال دل سوخته هم سوخته داند
در قول پادشاهان قبی مکر نباشد
کاند جهان میاهی زو پر زنباشد

بر صورتی که کسی را زن سرخبر نباشد
آدی پس از سباهی رنگ دگر نباشد
بوجه قرض بکلیک بقرض خواهان داد
بسوی ساهو عثمان عرعت از بهر داد
توشه واری واسی بات باید داد
رازدل که داشتی از من نهان نبود
این بدگانی از تو مرا در کائنات نبود
کوزهر بسوزان دهن مار بدزد
از کون برهنه دوسه شوار بدزد
چسبون کاه را گاه زدیوار بدزد
او خود سر طرار زد ستار بدزد
او خود زبکی حبه دودینار بدزد
از مرده گفتن و زکنن آهار بدزد
می ترسم زن کور سن و دار بدزد
کمر چه پای ترا بلند کند
یاره ایر ناپدید کند
که از نقاب کس انتقال نپذیرد
که از بهشت و طوبی نوال نپذیرد
عجب مدارا که از خواجه مال نپذیرد
ز دست سفته منت صقل نپذیرد
از باده آن بهشت که در بوستان خوردند
بعد از تودستار تو باد بوستان خوردند
چنانکه بر آتیه شب رسد خورشید
سید کشت سیاه و سیاه کشت سید
طاقت خود را و او را به تهمان خواهیم کرد
یا بجان کندن دلش را به بران خواهیم کرد
وزا و آشوب خاص و عام کردند
بهم بردند و عشقش نام کردند
چو پیش رای توان نکتند آشکار شود
که تا بوقت دگر در شاهوار شود

(یا)

آن اسب باز دادم تاد بگری سنانم
اسب سیاه خود رفت رنگ دگر نیامد
الا غکی دوسه زن پیش داشت بدست تو
ککون تصور آری کند که بر تابد
پساده رخ بر آورده حاتم از مسیرت
خوش آن زمان که خبر من همزمان نبود
از کفنگوی غیر من بد کائنات شدی
در خدمت ای صدر فلک مرتبه دزدیست
پیراهن دزدی چوبیست بیوشد
کمر حبس کشدش بکی خانه تاریک
طرار زمر دزد دستار وایکن
صبار ز دینار بکی حبسه رباید
ورسوی مزاری دود از بهر زیارت
آویختنش سخت صوابست ولیکن
کمر نشین بایدان که صحبت بد
آفتاب از چه روشنست او را
مرا خدای ز ملک زمانه ملکی داد
دل ز خون غمتان نواله یافت باطاف
هر آنکه این همه شاه و کج و دولت یافت
که هر که بی نصیبی کنج شایگان باید
وقت بهار یا ده بخور جز بیهوشان
باد بوستان خور آنچه ترا هست پیش از آن
عز بر ناسه میمون تو بمن رسید
سید دیده سیه روی بوم از غم تو
چند روزی رنگ آن نامه بران خواهیم کرد
باید کندن ز دستش جان برون خواهیم کرد
چند درداست اینکه عشقش نام کردند
هر آنچه اندر زمانه درد دل بود
اگر قبول نکردم عطافت معذورم
که بر قطره دریا زان فرستد باز

سلمان صابوی

وله

شرف فروزی

شمس الدین قی

قاضی شمس الدین

صابن الدین شیرازی

ادب صابر

وله

اتحاد صارق

صدر الدین نیشابوری

ظهرفار بای

پساکوی که پرویز از زمانه چه خورد
کر او نهاد خزان بد بگری بکذاشت
نه هر که مال نبودش بعافیت نه بر بست
چنانچه غم تو دل را هوس مباد
گفتی که تا نزد تو دورم چه گونه
مدحتی گفتی که چون زبور
خلعتی دادیم که چون عورت
طالعی دارم آنکه از بی آب
ور بدو زخروم بی آتش
ور ز کوه آتش سنگ کتم
ور بدشت از برای خاک روم
با همه نیز شکر باید کرد
مرا بفرست بسیار دوستان بودند
مگر که جله بردند و نیز شاید بود
حل آن نکته که بر پر خرد مشکل بود
گفتم از مدرسه پرسم حبب حرمت می
خسوا جکان در زمان معزونی
باز چون بر سر عمل آیند
نور تجوری و شد رخسار من زرد
صلاح خود هم از دیدار خود کن
مباد از چشم بد دوا بویست چنین
آصفای قاعه مردم شاعر ایست
در بز کان روش آنست که در هروقتی
روش آن نیست که لب نشسته آمل را
بعد از آن لطیف تو با من بچه ماندانی
هر که را کرد خدا بهر بلندی پیدا
و انکی گزینی پیش بدید آوردند
آتش از چند کیست کشد سر فلک
هر که او باند صوح خسورد
و انکه قدر صوح اشناست
مغصوب را از خدای عد و عدلی

رو بهی که کسری ز روزگار چه برد
ور این گرفت محال بد بگری ببرد
نه هر که مال جهان داشت ثابت نه برد
جز تو کیم ز جور تو فریاد رس مباد
دور از تو آن چه نکتد منم هیچ کس مباد
در همه مجلسی کشد بدید
از همه کس بیادیم پوشید
کروم بحر بحر بر کرد
آتش از رخ فسرده تر کرد
سنگ نیاب چون کهر کرد
خاک اینجا بسرخ زر کرد
که مباد ازین بتر کرد
بنامه زمن آن قوم را بنامد یاد
خدای عز وجل جله را بیامر زاد
آزودیم یک جرعه می حاصل بود
در هر کس که زدم بخود و لایه دل بود
همه شنبلی وایزید شوند
همه یاشمر وایزید شوند
توی نالی و من می سپرم از درد
لب کل در شکر بهر چه پرورد
مباد از باد کل برداشت کرد
که به آیین طرب زجت احباب دهند
بکم ویش مرا بدل اصحاب دهند
بگذارند که سال دگرش آب دهند
نوشدارو که پس از مرگ بهر آب دهند
کر پی زر زمین فرقی نکردن باید
در لبتی بسر آوردن او کی شاید
آب هر چند بیلا بیری زیر آید
فلکش دولت و قدوح دهاد
ایزدش توبه نصوح دهاد
کج قاف و ع نوح دهاد

فردوسی

فلکی شروانی

کمال اسماعیل

لطیف الله نیشابوری

مختاری غزنوی

مهری خاتون

نجم الدین کبری

نزاری قهستانی

نوری اصفهانی

لادری

لا

این نقطه زسرعت تحرک
رو نقطه آتشین بدگردان
این دایره غیر نقطه نیست
روزگار است که از غایت پیداد در او
چشم نیکی ز که داریم می که در او
آرست این که همه چیز چنین نیاید
کار دنیا که تو دشار کرفتی بر خود
شکو، ملک و سلطنت اگر چه خوش است
خزانه در و زر انقیاف و محبوب است
که کرد در همه عالم کمال ظلم
که در زمانه بی اعتبار کسرت
مرالبان تو باید شکر چه سود کند
چو بوم و قیاسی مرایه مصر چه کار
حیات خوش همت خوش کسی راست
تکلف کر نیاید خوش توان زیست
فهادی بر سر بالین من پای
مرا کردی بدرد دل گرفتار
چو قدرت دادت ابرو بر کشکار
که بجزم کشته افعال خویش است
این نقطه زسرعت دنی که دارد
بدگردان زنبال و و هم بشکر
نیم جانی که هست پیش کشم
نیود لایق تبار تولد
بشت دفتر زهر آن باشد
یاد کاری که یار بنویسد
هر که با ناهدان آغاز د
وانکه از حکم مایه پیچد سر
بایه شعر بین که چو زنی
بهر نصیحت نسبت فر آن

لادری

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

شده ام که بقصاب کوفتندی گفت
جزای هرن خاری که خورده ام دیدم
در آن زمین که تو در چشم خلق خوار شدی
درخت اگر تهرک شدی زجای بجای
ای زمین کین طرعات بر دلی شدی دگر
کریدر خورشید و مادر ما باشد فی المثل
یکی همیشه می گفت راز با خانه
شی بناس که خانه برو فرود آمد
نگفت خیرم کن بوقت افتادن
نگردیم خبرای خانه حق صحبت کو
جواب داد مرا و را فصیح آن خانه
ز هر طرف که دهن باز کردی ز شکاف
همی زدی بد هانم ز حرص مشت کلی
ز هر طرف که کشادم دهن فرو بست
بدان که خانه تن تست و رنجها چو شکاف
دهن کشاید تن تابو بدت رفتم
مثال کاه کل است این مزور همچون
مسبح وقتی ازین خسه دم در بغ مدار
کرت قدم به سادات نمی نهی باری
دانی شها که دور فلک را هزار سال
کر زبردست هر کس و ناکس نشانی
بهر است مجلس تو و در بر بی خلاف
چاکران تو که در رزم چو خیاطانند
بکن نیرنه تن خصم همی بیایند
بردند بیمران و با صکان
دل تک ممکن که تنک و سندان
قدر زد و سیم کم نکردد
هر که راجا همه پارسا بیخی
ورندانی که در نهادش جیبت

در آن زمان که بختگر سرش زن بیر بد
کسی که باوی جرم خورده خواهد دید
مکن درنگ در اینجا برو بجای دگر
نه جوراره کشیدی و نه جفای تیر
رشته جان را بهر موی تو پیوندی دگر
بر زمین ناید بخوی چون تو فرزندی دگر
مشو خراب بنا که مرا بکن اخبار
چه گفت گفت بگشاد و صبت بسیار
که چاره سازم من با عیال خود بفرار
فروقتادی و کشتی مرا بزاری زار
که چند چند خبر کردم تبیل و نهار
که طاقم رسیده است وقت شده همدار
شکا فها همه بستی سراسر دیوار
فهرشیم که بگویم چه گویم ای همدار
شکافها تو گوید که وقت شده همدار
طیب آید و بندد پرده کفتار
هلا تو کاه کل اندر شکاف می افشار
ز باد در آمدن از من قدم در بغ مدار
تفقدی زبان قلم در بغ مدار
چون من یکه نه نایب بصده
انجا دقیقه ایست بدام من ایقدر
اولو بریز باشد و خاشاک بریز
کر چه خیاطانید ای ملک کشور گیر
تا ببرد به شمشیر وید و زند به تیر
از بی ادیان جفای بسیار
پیوسته درم زند و دینار
و آهن نشود بزرگ مقدار
پار سادان و تنک مر دانکار
تخسب را درون خانه چه کار

لادری

لادری

بای

مولانا جلال الدین روی

خواجوی کرمانی

رشد و طوطا

وله

سعدی

وله

نه هده هوشمند روشن رای
پوریا باغ اسکرجه یافته است
خبر و غنیمت شمار چنین باد ریح
وقت بهار است خبر تابناک شارویم
چون رخ و تنوائی گرفت از نیچور
هزار شربت شیرین و میوه مشوم
یارگاه اجل عاجز اند حیل و جهد
چو هست زادن مالز برای طعمه مرگ
دلفت بجه کار آید و نسیم مرغم
ساجت بکلاه تنزی داشت نیست
کاش آروز که در پای شود خدا اجل
تا بدین روز جهان بی تو ندیدی چشم
هر که خبری کرد و موقوف گذاشت
نام نیک رفتگان ضایع ممکن
نیم نانی گر خورد مرد خیدای
هفت اقلیم اربکیرد پادشاه
آن شنیدستی که روزی ناچری
گفت چشم تنگ دنیا دارا
این جهان بر مثال مر دار نیست
این مر و را همی زند بخل
آخر الامر بکس درند هم
چون بر زمین طلیعه شب کشت آشکار
پیدا شد از کاره میدان آسمان
دیدم ز زربخته درین لوح لازورد
روی فلک جو بلبله دریا و ماه تو
بارش مال ماهی یونس میان آب
یا هم چو یونس آمده بیرون ز دطن جوت
یا کشتی یا به بندی یاستانی باد هی
آنجی بستانی ولایت آنجه بدی خواسته

بصدی

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

حکیم ستانی

ظاهر فارابی

تقصیری

بفر و مایه کارهای خطیر
نیزندش بکار گاه حریر
تاله موزون مرغ بوی خوش لاله زار
تکیه بر ایام نیست نادگر آید بهار
قدم زرق و بر سیدش دروغ مدار
چنان مفید نباشد که بوی صحبت یار
یار گاه قضا باطلد جد و حذر
همان به هست که آدم زاید از مادر
خود را ز غلهای نکو مید، نکه دار
درویش صفت باش و کلاه تنزی دار
دست کتی زدی تیغ هلاکم بر سر
این منم بر سر خالک تو که خاتم بر سر
رسم خیرش هم چنان بر جای دار
تا بماند نام نیکت بایدار
بغل درویشان کنند نیم دگر
هم چنان در بند اقلیمی دگر
در سیاهانی پیشاد از ستور
یا قناعت پر کنند با خاک کور
گر کسان اندر و هزار هزار
اومرا یزا همی زند منقار
وز همه باز ماند این مردار
آفانی ساخت کسوت عباسیان شعار
شکل هلال چون سر چوکان شهریار
نونی که گفته بغل کرده نگار
مانند کشتی که ز دریا کند گذار
آهنگ در کشیدن او کرده از کنار
افتاده بر کناره دریا بحیف و زار
تاجهان در کار باشد دایم در روزگار
آنجه بدی دست دشمن آنجه بکشتی حصار

آدمی کورا نباشد نیربت
مغضورد ممکن ملک بر جای قند
مختصر کوم بهر کاری که هست
به کام نری و هنگام تنیدی
بچشم و بوی و بسم و سرین که
بکبر بالند و بر فنا و شاهین
به آب اندرون هم جواؤ و بیضا
ز بالا به پستی قضای الهی
چنان دشتهارا بهم در نوشتی
نکاروی که ندارد خبر زمین زمش
هزار دانه بر نقطه پدید آرد
بخوش روانی بر آب بگذرد چو حباب
چو کریم کشت نیارد چغندر باورقی
در سر آید ز سبک بافی او مردم چشم
همچو فکرث زجهانی بجهانی بردت
سیاهی به هیت چو امواج دریا
به نیر بهمه حافظ عهد رستم
زلف سنان تو نازاده دشمن
کسی گزستان تو جان داده باشد
پلک از نهیب سناست بخواهد
اشهی کردیمی بهن بری خردسری
یکه جسدت باد و بکه رفتن ابر
سست بودی چو بختی را و گردش چرخ
شغور دی که بنشدیش نبودی نکبا
از فرازا و سوی پستی نشدی جز چو قضا
شده آن اسب چون یک و هموار طوطی و کجشک
بوقت جستن و ناور و دوسبق و حله در میدان
بهت کام نبرد ورامش و بازی و آرامش
زفسدر و حشمت و اقبال و بجا و تو و را زید

بر چنان آدم شرف دارد ستور
علم شیرین را می داند ز شور
کود پنا بهتر از پناهی کور
سبک تر ز کشتی کسان تر ز لشکر
چو جرج و جومنگ و چو پولاد و مرمر
بقدر هیون و بزور غضنفر
به آتش درون هم چو یاقوت احمر
زیستی به بالا دعای پیر
که انکشت مردم ورقهای دفتر
که از ریش یکی بای رفت یا بچهار
مگر قوا پیش از آهنت چون پرگار
بکرم تازی ز آتش برون چو شمرار
چو تند شد نتواند برو نشست غبار
چونک خواهد که بگردش رسد از راه نظر
که ترا از حرکاتش نبود هیچ خبر
کروهی به عدت چو اعداد اختر
به خیر همه وارث رسم حیدر
چو سیلاب بگرزد از ناف مادر
ز بیم سنان تو ناید به محشر
بخوا هشکری پروبال از کجور
کوش اوراست چو پیکان و برش هم چو سیر
یکه بویه و نمره چو درخش و تشدر
کشد بودی چو رفتی بر او سیر
راه واری که به نیزیش بودی صرصر
و ز نشیب او شوی بالا نشدی جز چو قفدر
نکو رفتار و خوش دیدار و بزرگ طبع و جلیت کر
بسم سارا بعل آتش رک آهن بتک صرصر
زحل کین و عطارد و هم و زهره طبع و مد پیکر
رگاب ازما و وزن خورشید و میدان چرخ نعل اختر

قائمی

حکیم قطران

کال

وله

لا

لا

لا

لا

نیز چشمی که غبارش چشم کیوان گشت کور
طبع او بشناخت مقصد راهمی پیش از ضمیر
خرموی وزاخ چشم و بهن روی و کردسم
آب باری در شتاب و خالک باوی در درنگ
برسمندی هم چو عمر اندر سمرت نیز رو
از عنائش یافتد رضوان دو کس و بند جور
سواد او به صفت چون مزید میارنگ
صبا نموده بخشا کش طراوت طوی
زمانه عزیم و قضا قوت و قدر قدرت
و من توان و هوا صفوت و شیر نهیب
بش رسیده بهای سرش رسیده بهای
قیاس خندق و پشیش در گذشته زحد
داد بنات نمش بسوی غروب روی
ماننده بگی که به آب آید از هوا
سپهر از دور کفنی سبز بحر است
چو قند قهقار سیم اندوده پروین
سپیده دم که شهنشاه لاجورد سیر
جهان تیره دل از مقدم مصر می شد
مرد خردمند هیز پشته را
تابه یکی تجربه آموختی
ای که تو کوئی که کاش غرد بودی که شخص
کز تو بصد غر نوح تجربه حاصل کنی
من اینجا دیر ماندم خوار کشتم
چو آب اندر جسن بسیار ماند
عنکبوت ضعیف نتواند
رذقی او را پری و بالی داد
پسای و پیال و یار و بنای
مراد و نشاط و خزان و جهان

لادری

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

من یکی که هر هم فساد بخشا
کریجه باشد ببرد همت تو
چرازی نیک و بد خلق با خدای انداز
توراستی کن و با گردش زمانه نساز
پدر که چنان عزیزش بلبر عید چه گفت
بدوست کریجه عز زاست را زدل مکشای
ای که مشتاق منزل مشتاق
اسب بازی دولت رود بهشتاب
آنکه چون بسته دیده شمس مغز
پار سایان روی بر مخلوق
کار ساز ممالکی شاهها
دوستان را چو تیغ خود برکش
رفتی و من ملازم این منزل هنوز
واندی چو برقی بجل خود کرم من چو ابر
ششیر نیک ز آهن بد چون کند کسی
پاران که در لطافت طبعش خلاق نیست
اگر چه شاهی و اسباب سلطنت همه هست
جهانی را خواهی که از تو می روند
دی چند گفتم بر آدم بکام
در یفا که بر خوان الوان عمر
بدیدار مردم شدن عیب نیست
اگر خویش را سلامت کنی
این چه شهر است سر اسر آشوب
با چنان شهر سق الله دوزخ
از حد ناهم ار که کوبید بدی
حسادان هستند و مارا باک نیست
یکی امروز کامران بینی
روزی که چند باش تابخورد
فری شاهی و بندی پر خاست
ار که بی خاک مرده باز کند

از ره تربیت مرا پر دار
کوهر از خاک بر گرفت عار
که دست ظلم نماد چنانکه هست دراز
که مکرهم بخشد و ند مکر کر دلباز
یکی نصیحت من گوشدار جان عزیز
که دوست نیز بگوید بدوستان عزیز
بند من کار بند و صبر آموز
اشهر آهسته میرود شب و روز
پوست بر پوست بود هم چو پیاز
بشت بر قبله می کنند نماز
کارها را بوقت خود می ساز
دشمنان را چو تیر دور انداز
زاب مژه بکوی تو با در کلم هنوز
در کرب و وفان زنی بجل هنوز
ناکس به تربیت نشود ای حکیم کس
در باغ لاله روید و در شوره زار خس
ز آه ناله مظلوم سوز ناک به ترس
تو نیز بی شخص از کرد کار باک بترس
در یفا که بگرفت راه نفس
دی چند خوردم و گفتند بی
ولیکن نه چندان که گویند بی
سلامت نباید شنیدن ز کس
وین چه قوم است سراپا تلبیس
با چنین قوم عسی الله ابلیس
زان بود که من بدل در بدینش
بی هنر آنکس که حامد نیستش
دیگری را دل از مجاهده ریش
خاک مفسر سر خیال اندیش
چون فضای نوشته آمد پیش
نشاند توانگر از درویش

لادری

سعدی

وله

وله

وله

لادری

لا

سعدی

وله

وله

وله

قری

ابن یمن

سعدی

کمال الدین اسماعیل

خاک مردم خورد ندانستم
کردم اندیشه ناچرا فرمود
آدمی را چو خاک سیر کنند

خوش خبر باش ای نسیم شمال
یا برید الحسی حیاک الله

هم چنان در فکر آن یتیم که گفت
دیر بایت کردنای حال مسور

مسیر طبال با سحر می گفت
مسیر بارین و میر برادرین

آباد بران باره میسون همایون
مصر صرناک پولادک صاعقه رفتار

دو بایست که جنگ و شهاب است که سیر
در مر که اطراف زمین از سر کائناتش

ای در عجم طاعت سر کشته نقطه دل
زلف تو بر شاووش نمبان و دست موسی

جهانیان به نضرع اگر نکر دندی
کسی به عهد سخای تو بر نیا وردی

چهار چیز که اصل منافعت و مثال
بقا بتلخی مرک و عمل به خجالت مرل

نیافرید خدا در جهان بقدرت خویش
چگونه پس نکند مرده و شوا را عراض

بروز آنکه بود وقت نکستی از چرخ
بود مناسب آن کار نخوت و اعجاب

شاهای عجم تو بادت هزار سال
سال هزار و ماه و مهی صد هزار روز

و فاعز و مری ادا جهان و بهر زمان
من این خیال تصور کنم فلک کوید

حافظ

سعدی

وله

کمال

کمال الدین اسماعیل

نوری اصفهانی

لا

لا

لا

لا

لا

که خورد مردم ای برادر خاک
خواجسته با کندم برابر خاک
کرد وجه غذای من بر خاک

که بمایدهی نشان وصال
مر حبا مر حبا نعل نعل تعال

یلبائی در لب در بای نیل
هم چو حال نیست ذری بای نیل

ای بسر طبل زن به استیصال
همه بطال و ما همی طبال

خوش کام چو افلاک و ره انجام چو دلدل
کردون تن عفریت دل کوه تحمل

چرخست که زین و زمین است که چل
چون نقطه سیلاب نماید ز زلزل

وی از جلال ویت خون کشته می کرکلی
حال تو بر ز نخلدان هاروت و جبار یابل

ز کردار جهان زندگانی تو سوال
کف نیاز بدرگاه ایزد تعال

نیزد او چو چهار دگر با آخر حال
کنه بشیرم و ندامت عطا بذل سوال

بلند تر کهری خویش از آلت عقل
زهر چه آن به طبیعت کند از آلت عقل

بوقت آنکه رسد روز دولتی بزوال
بود عرض این حال طبلش و استیصال

اقبال در بنا تو مدت هزار سال
روزی هزار ساعت و ساعت هزار سال

حضور وقت زایام و فرصت از موهل
زهی تصور باطل زهی خبتال بحال

(سکی)

ابن زین

شاه کسری سر ملوک بقم
همی ککای نیاید از عالم
نیش دل به صبح رو حرم
نیت ناهت نیت او حکم
نیش نیش نیش نیش غم

ابوعلی سینا

اوطاع است ز نافرمان و کتب حرام
بیزد نام همه عاقلند و یکونام
بچند دهن و مهر کشته شهره ایام
زهر حفظ مزاج و برای عظم طعم
که کشته باد ز رخسار مردم عام

آذری

عسل روی تو نظاره تا تمام اکنم
عزرا بگذازم ز اسلام کنم

اکبر شاه

بیمانه می یزد خسریدم
زرددم و در دمر خسریدم

الفبا بدل

تا بدست آدم نذر خوش خرام
تا بکی در زمر من بودی مدام

انوری

کام چنان شد اکتور کان هم نمی توانم
جانم در آرزویت ای آرزوی جانم

وله

دلایه پیش عشق و وفا می کنم
این طعنه های سر د برای که می کنم

بنای

هر بسکی را بشو عسری دادم
ز کفر و فتن بد بکسری دادم

سعدی

نه بیزم که چه بر کشته حال و می کنم
فنا کنم صفت ورد پاری آیدم
نه همچون آدمیان خسته نیک بکنم
کفایت همین یو ستین بار بزم
که اوفتاده نه بسی برادران چشم
که جایگاه که لوح است و دست پادشاه

نیک بندی سه چار فرمود است
اولین آنکه هر که مالش نیست
دومین آنکه هر که جفتش نیست
سومین آنکه دوست مرزانش
چهارمین آنکه هر که این هر سه

چاهتی که هم کارشان روز و شب
زهر آن که زنی تو به کرد اند اول
اگر کریمی و صاحب دل هر مدتی
بیست و دو سه از می تباری سازد
هزار طعنه زند و هزار بد گویند

هزار چشم دگر بایسم که وام کنم
اگر بوقت غلام به پیش می آم

دوشیده بگری می فروشان
آنگون ز خیار سر کمر اتم

چون الف چیزی ندارم در جهان
ای در بقا کاشکی بی بودی

که که ز آب دیده خرسند کردی دل
من این همه ندانم دانه می بر آید

کار جهان نکر که حفای که می کنم
این نعره های کرم ز عشق که می کنم

دخترانی که بکر دگر شدند
هر که کاین نامه عین بود

سکی شکایت ایام با سکی می گفت
نه آشیان چو مرغ غله چون دوران
کرم دهند حورم و نه میروم آزاد
مرانه برک ز مستان نه عیش زیستان
هزار سنک بریشان نیکنه بخوردم
نه در ریاضت و خلوت مقام میبازم

(۳۰)

سعدی

بناهند که مشاوری کم ردت کسی
چو کوبه در بام زدست مردم چیز
بیار من که نشسته درین مقام رضا
مرا که سیرت زین جنس و خوی این صفت
جواب داد کزین پیش نفت خویش مگوی
همین در خصل ملعون کفایت ترا
کلی خوشبوی در مقام روزی
بدر کفتم که مشک با عسری
بگفتا من کلی ناچیز بودم
کال هفتسین باسن اثر کرد
خری را الهی تعالی داد
حکمی کفایت نادن چه کوشی
نیاموزد بهایم از تو گفتار
ندانستی که یستی بند برای
دگر ره کرداری طاف تیش
توان شناسی یک لحظه در شام مرد
ولی زبا طش این مباحث و غره شو
ضرورتی که آحاد را سری باشد
بشرط آنکه بدانند سر اکبر ملک
نه راشتری و او نه چو خیر بر بارم
غم و چو د و پریشانی ممدوم ندارم
کرمه زر جعفری دارد
در پستان خشک و ربک روان
آن ستمبد شنیدی که بغوغوار چه گفت
گاه از دست ستمکار اسبابان برند
خق در ملک خدا از همه جنسی باشد
هر کسی را عملی هست ابدی دارد
طیب و نجس است سودی ندارد
خرم و نخواست خواست برای
اکرامی کتم همرا سودم

روست که زنده بعد از آن یزیدیم
و راوندان بود ریزه ریزه بر چینم
برابر است کستان و تل سر کیم
چه کرده ام که مرا وار سنگ و نفرینم
که خیره کشت زو صفت زبان نجسینم
ضرب دشمن و مردار خوار می بینم
رسید از دست محبوبی بدستم
که از بوی دلاویز تو مستم
و لکن مدتی با کل نشستم
و کمره من همان خاکم که هستم
بر و صرف کرده عمر دایم
درین سودا بستی از لوم لایم
تو خاموشی بیاموز از بهایم
چو در کوشش نباید مردم
مکن انکشت در سوراخ کزدم
که نالکاش رسید است بایک علوم
که خب نفس نکردد بایکها معلوم
و کرمه ملک نگردد به هیچ گونه نظام
که ییو چو در عیت مرتبت بی اندام
نه خداوند رعیت نه غلام شهر بارم
نفسی می زدم آمده و غری بر بارم
مردی نوشه بر نگردد کام
شام بخشنه به زعفره خام
ملکاجور مکن چون بیچاره تودرم
چون ستمکار نوباشی کله پیش که بریم
زاهدان خرد مکسب کما ندانیم
ما کس دانیم درین ملک نه باز کا نیم
چو خد اهد رفت جان از جسم مردم
اکرم کوشش بکند حواجه وردم
جهان را حله سر ما سودم

(بوزم)

بوزم عالم از کلام نزاری
سونه دلای بوده تا بنالیم
بشیم یا بلیل شیدا بکشتن
منم امر و ذلی زانده کینی بدو نیم
نه مرا مکن وادی نه مرا خانه و جا
بردم حسرت اصحاب بلا نیست بزرگ
که کان برد که اقم من مکین هرگز
چون زار یاد کتم چهره بر افشاند ز
شب ستاره شرم پرد و رخ زان باشد
آن بخت کس که در دیوار بگذردم
میخواستیم که با تو برارم دی بسکام
از عمر من کور که عائدت جزیدی
از صفای می و اطرافت جام
همه جامت و نیست کتی می
پادشاهان بدر کاف تا آورده ام
چارچیز آورده ام که هیچ در کج نویست
من کیم که دعوی سودای او کیم
این نه بس که در چن دل بچشم جان
گر خواجه ز بهر ما بدی گفت
ما غیبه نکوشش نکو نیم
باز چشم جفا بیاموزم
تو ز من شرم و من ز تو شوخی
نیاشد شادایی بی محنت و غم
درین مجلس چرا خرم نشینم
ن آسان زینشایی تو ن یافت
مه و سالت فراینده غم و درد
سمادت آن کسی بد از زمانه
کشی نو کشته ترا و آنکه ترا کشت
بدی تو و درند ز تو و آنکه ز تو بد

چه فرمانی بسازی یا سودم
ز عشق آن کل رعنا بنالیم
اکرم بلیل تنالده ما بنالیم
همه آنست هنوزم که بچان باشد بیم
نه مرا و نس و غوغور نه مرا بار و دم
برتم فرقت احباب غذا نیست الیم
در چنین پنج و مشقت زچنان ناز و نیم
ورغم سیم خورم دیده فرو بار و نیم
زخم ناخن چو حروفی که بود بر نفوم
وان دولت از کس که در آفتی نوازدم
نگذاشت روزگار که کردد میسر م
باری یا که با تو دی خوش بر آوردم
درهم آتخت رتک جام و مدام
یا مدامت و نیست کتی جام
در حرم حضرت روی صاه آورده ام
احتیاج و غرور و غمیر و کله آورده ام
با آرزوی روی دلارای او کیم
چون بگذرد زرد و دماشای او کیم
ماچهره زغم کسی خراشیم
تا هر دو دروغ گفته بایم
بالبست را وفا بیاموزم
یا بیاموز بایا بیاموزم
که درین غم کل و خارا است باهم
که خود عیش مدام اوست یکدم
که نازخی نزد تنهاد مرهم
شب و روزش گزاینده چو ارقم
که پیش از مرگ مرد و زیست خرم
هم کشته شد از گردش الیم سر انجام
برندار و حاصل الیم یا کام

شطح

باباطاهر عیان

ظاهر

عراقی

وله

عطار نیشابوری

عبدالدین حروفی

کمال اسماعیل

محمد بن عبدالرزاق

لا

لا

ای رفته آستان تورستان باستان
 یاد صبا ز نکت زلف تو مشکوی
 از امل آذاتو ارواح را شفا
 ذات تو چه نام کریم تو مصطفی
 ماه منیر ملک آرای طبا و طا
 چاکلوار شایر اسری به سبده
 عیسی عصر قصردنی در مقام قرب
 بابی مهر بان نبی آدم و شفیع
 ای پر سر پر کشت نیانهاد پای
 ای مالک مالک مالک ای ملک نعید
 رویت بر آستان لعل ملک مع تمام

چهار چیز دهد آب روی مرد بیاد
 یکی دروغ دوم صحبت عوام الناس
 هر کسی را چنانکه هست بدن
 در عمل کوش و ترک قبول بکبر

صافی بسیار اهل بی کسز فروغ آن
 کر بگذرد پری شب اندر شمع او
 خوشبوی ز زعفران و رنگین ناز عقیق

نه ترا خشک آب از روزه توام دیدن
 من که بکشد تو توام نمی دید ترا
 ماه تیرانه و رگانه چنان کی که گوی

زر که در معدن است مسکن آن
 لیست چو در اوقند بدست بخت

بدندان رخته در بولاد کردن
 فرو رفتن به آستان نگویند
 به فری سر نهادن صد شتریار
 همه برجی آسان تر نماید

نامه های چارده معصوم در یک پت من
 مصطفی با به محمد مرتضی با به علی

رود چو آب فرو بر زمین ز بار کران
 نفور ده کاه و ندیده چو و نکرده کنار
 اگر کره زخم بردهش ز کثرت ضعف

چه خوش باشد صبحی باد لازم
 چو غنچه هردو در یک پیروفت تنگ

دو رفیق مخالفیم ای چرخ
 بسا یاموز مردی او را

هان ای نهاد نیر جفا در کان ظلم
 کز تیر تو ز جوشن بولاد بگذرد

نکوفی بایان کردن و بالست
 ز بهر آنکه با کرکان نکوفی

مناب ای یار سار واز کنه کار
 اگر من ناچو ابردم بگردار

زمین شوره منل بر نیاید
 نکوفی بایان کردن چنانست

عالم اندر میان جهان
 شاهدی در میان کورانت

در مبرو و زبر و ساطاتی
 سک و دربان چو یافتد قریب

چو میدانی افتادن به ناچار
 به پای خویش رفتن به نبودی

صیحت خیز و بل بجام شراب کن
 زان بیش کاذب ز قریب کند طلوع

تکاور کی که یک حسله زیر پای آرد
 زمین نورد چو شوق و فراخ و چو هوس

از بسکه تو در هند و در ایران زده تیغ
 زین هردو زمین هر چه کیار و بدناحشر

آن قدر بار کدورت بدم جمع شد است
 لک لشکان در دروازه هستی کبرم

اگر گذر کند از زرخل سابه فکن
 بفسیر بال و بالایش نیست در کردن
 بسان رشته نوا ندکذارد از سوزن

لیساب از قدح دم در کشیدن
 بهم بپسیدن و دم در کشیدن

وضع ما را بهم برابر کن
 یا مرا نیز مثل او خرد کن

اندیشه کن ز ناله دلد و ز در کین
 یکان آه بگذرد از کوه آهنین

نداشتند این سخن جز هوشندان
 بدی باشد بجای کوفتندان

بختا بندی دروی نظر کن
 تو بر من چون چو ابرمدان گذر کن

دروغتم عمل ضایع مکردان
 که بد کردن بجای نیک مردان

مثلی گفته اند صدیقان
 معصی در سرای زندیقان

بی وسعت مکرده پیرامن
 این کر بیان بکشد آن دامن

نیایشی چندین بالا نشستن
 کز اسب افتادن و کردن شکستن

تکست وقت کار طر را منتاب کن
 در مشرق پناه می آفتاب کن

اگر درازی امید باشدش میدان
 سبک گذر چو جوانی و فانی چو روان

وز بسکه درین هردو زمین ریخته خون
 بخش همدروین بود و شاخ طبرخون

که اگر با هم ازین بیخ و بنم آید بیرون
 نگذارم که کسی از عسله آید بیرون

چوهری

حسن اردشیر

رضایا شاولی مهر

سعدی

وله

وله

وله

وله

وله

وله

ضیاء الدین فارسی

کمال اسماعیل

مسعودی

مسح کاشی

احسان

ابن عربین

وله

ازرفی

آگاهی بر دی

بنای

جانی

وله

ناصر خسرو	ناصر خسرو پراهی میگذشت دید قیصر سنان و میرز دورو نعمت دنیا و نعمت خساره بین وصل زن هر چند باشد پیش مرد کاجوی لیک با و شمع صحبت دوعی کید از ملک الهی راست کسوم قته از نیت لب و دندان ترکان خطارا باهو میدهی فوت ککه بگریز بزانو فوت رفتار دادی اگر خواهی که اینهارا نبرسم نعل در آتش از ستم صخره فله احد وخته ککه شد بیخه طاقی سهرنگون ساعت بهر از ستم رشک بدست و قصه خور در فکند بشبهه چون دم صور اولین چرخ فراخ دار حلقه چونک است پس آه ز تو آموخت به هنگام دو بدن شمع از زن و پروانه زن کل زم آموخت برنج از بکاهم نسالم زغم چو کور است کیتی چه چیز زهر زدشمنان کهن دوستان تو کردن ز مرد زنده شدن ممکن نیست
ابن بین	دو قرص نال اگر از کدست و کراز جو بچار گوشه دیوار خود بخاطر جمع هزار بار نسکو تر بنزد ابن بین کسی را که عادت بود راستی و کمر نامور شد بشا راستی جهان جیت مامسرقی درو جسک باره چند برخوان او ای بیش از آنکه در قلم آید نای تو ای در بنای عمر تو خیر جهان نستان

لا اداری	نا آفتاب مسرود و صبح بر دم بار بار رضای او تو را آورده بعضی خوبش بارب بخیر باد صباح و مسای تو کوروز و شب نمی طلبد جز رضای تو
میر ابو القاسم	شرب مدام شد چو مسر مدام به بکوسه از رخت ده و بکوسه از لبت چون می حرام کشت بام حرام به تا هر دورا چشیده بگویم کدام به
جای	ترک نشبیه نامو جبه به هست بسیار از و شبیه به
خیالی	خانی بنو مشغول به تو غائب ز به یعنی ککه ترا می طایم خانه بخانه اوله همی جوید و من صاحب خانه مقصود توئی که به و بخانه بهانه عاشق بسرو دغم و مطرب بترانه یعنی که کتیرا به از نیت بهانه
میرزا سایی	صد بار مرا دیده و کوبا که ندیده نی با و سخن گفته و نی از نوشیده
سعدی	مقبلان را زوال نعمت و حاء چشمه آفتاب رایحه ککاه ککور بهتر که آفتاب سیاه
وله	بوستان پدر فروخته به دهن سک بلغمه دوخته به
وله	حبله و سکر را ز دست منسه می توانی ککه یک لانی زه
بیا طاهر عربان	بسلام همپو من دیوانه نه من دیوانه را و را نه نه
عرفی	وز قصر کبرای تو عرش آستانه الایه آریدن چون خود بکانه
فردوسی	سرای رده حکمت بر آسمان زده و کمر برهنه سبده هزار شکده همی بیاید رفتن چنانکه آمده
ابن بین	نمی خواهم غنی کتن بخواری ارار ککر شوک باید جست باری که ز آغ او را کند سیر از شکاری

ابن عیین
وله
وله
ابو الفرج رونی
انوری
وله
عبد جلال بن عفت
جلال الدین جعفری
خاقانی
خداجوی کرمانی
فخر رازی
سعدی

اک دو کاو بدست آوری و من رعه
بر آفد چون که افی معاش تو نشود
هزار بار از آن به که از بی خدمت
دیده ام اکثر ممالک را
سایه همسایه گیر اگر خواهی
اکثر خاطر تمل کاری کند
ازین بیشتر جانان گفته اند
عنفای مغربست درین دور خرمی
چندانکه کرد عالم صورت برآمدیم
هر کس بقدر خویش گرفتار محنتست
کر جان و دل بدست غم تو ندادی
کز بد خواست بود مرا کاشکی
تو ورزی و بد حکوی تو من
تو و زلفت بمن بسیار و مرا
چار چیر است که در سنگ اگر جم شود
یا کی طینت واصل کمر و استعداد
با من این هر سه صفت هست ولی میباید
در ایام محنت بهم بوده ایم
نیرسم ترا و نیرسی مرا
عز بایست رخنه سر حادثه سیل بل شکن
آنکه غم جهان خوردی ز حیات بر خورد
ز تو بانو راز کسوم بزبان بیزبانی
ز تو بدید چون بدویم که توفی چراغ دیده
اگر بانو نسازد دشمن ای دوست
کرت رنجی رسد غمناش و غمخروش
و کر نه چند روزی صبر فرمای
شدیده ام که فقیهی بد شنائی گفت
ازین طرفی دودمانی کراختار کنی
سود کرد که چندین نماوت از بی محنت
بکست از آن چه تو بینی جلال و ملک محنت
وزان دگر پسرانم بغارت آوردند

سعدی
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
باباطاهر
وله
ناصر خسرو

فقیه گفت حکایت در از خواهی کرد
نظر کردم بچشم رای و بد بپر
نکوع لب بپند و دیده بر دو
زمانی بحث علم و درس تشریل
زمانی شعر و شطرنج و حکایات
خدا بدست آنکه ذاتش بیست است
اگر ممالک روی زمین بدست آری
و کر خزان فارون و ملک جم داری
منبر مصلحت اندیش هر چه پیش آید
اگر چه رای نودر کارها بلند بود
راغب دنیا شو که هیچ نبرد
حاجت خلق از در خدای بر آید
نخواهی کن ز رکان چور بینی
اگر طاعت نداری صدمه پل
آن ممکن در عمل که در عزت
در همه حال نیست محضر باش
رحم الله معشر الما ضین
آن عز بران چو زندی نشوند
باران کجا و غم ندارند
ای ماء محفیه سر قمر و دار
هر آن باغی که تخلص سر بدری
پسند کند نش از بیخ و ازین
نسی کنزین آن کاکلی آبی
چو شو کبرم خیالت را در آغوش
بار خدایا اگر ز روی خدائی
از چه سعید و فاد و ز چه شقی شد
نعمت منم چراست دریا دریا

ازین حرام ثروت هست صد بدبختی
ندیدم به زنا موشی خصالی
وای کن هر مقامی را مقالی
که باشد نفس انسانا کمالی
که خاطر را بود دفع میلای
نکرد هر کس از حالی بحالی
وز آسمان بر باقی کلاه جباری
نبرد آنکه وجودی ز خود بیازاری
بخت بخت بخت بر بخت دانائی
بلند تر بود از رای هر کس دانائی
هر دو جهان پیش چشم هست عال
هر د خدا را چه کار بردر والی
عز ز من بخردان بر بخشای
چرا باید که بر دوران نهی پای
خوار و مذموم و متهم باشی
تا همه وقت محترم باشی
که بردی قدم سیر دندی
کاش این تا کسان بر دندی
از منقطعان کسار وانی
تا حال پیاد کسان بدانی
مدامش باغبان خون چکری
و کر باش همه لعل و کهری
مرا خوشتر ز بوی سبیل آبی
سحر از بستر بوی گل آبی
طینت آدم همه چیدیل سر شقی
زاهد بخوابی و کشیش کننتی
محنت مقبل چراست کشتی کشتی

اکرت میشی هست و کفاف کامرانی
بغیت جوانی ز بهار عمر پر خور
دم نقد خوش برآور بر از غم جهان دل
براد خویش پر خور ز درخت زندگانی
که نه خوشتر از اوست و نه خوشتر از جوانی
ز میان دل رضاده بفضای آسمانی

رباعیات فارسی

بازا باز هرا آنچه هستی باز
این در که ما در که تو میدی نیست
ای از تو بلند فساد کاشانه ما
از سایه در لنت کون میخوابم
که باده و که جام خوانیم ترا
چون نام تو را وح جهان حرق نیست
صعب است عظیم بر کشیدن خود را
از مرد ملک دیده بساید آموخت
تب دور ز جسم ناتوانت پادا
از بردن نام دشمنان شرم باد
دردا که فراق ناتوان ساخت مرا
از ضعف چنان شدم که بر بالینم
از آتش هجر سوخت چون بیکرما
آمد که زند را آتش ما آبی
این مردن و حشر باغ و راحت مرا
آن خالق بمیراند و این زنده کند
درد نیست اجل که نیست درمان او را
شامی که بحکم دوش کرمان میخورد
منشای باین خالق مجازای خود را
خود می بینی که اهل مجاس کورند
تا دویم از آن دوزخ مشکین دوتاب
اکنون چه کنم که بخت بر کشد من

(ای ماهلنا)

ای ما هفت شب وصال است امشب
ما را او را خواب و خیال است امشب
باطمیر کهست ما می در تف و تاب
بطاقت چرمی قدید کشتم تو کباب

سبحان الله من توانی در خوشاب
من بخت و ام که هیچ خوابم نبود
از باغ چنان فدا در دام عذاب
مرغان بهشتیم بچوب نبود اگر

افسوس که عمر من ز هشتاد گذشت
چون آخر کار ما فنا خواهد بود
کر کار تو نیست بیدید تو نیست
تسلیم و رضا پیشه کن و شاد بزی

حقا نظر شاه جهان حق بین است
زده عقلا این مثل دیرین است
من دیده عاصم رضای تو بکام است
ما را تو بهشت اگر بطاعت بخشی

سرنام دشت خاوران سنی نیست
در هیچ زمین و هیچ فرسنگی نیست
غازی زنی شهادت اندر ملک و پوست
در روز قیامت این یاری ماند

راه تو بهر روش که بویند خوش است
روی تو بهر دیده که بیند خوش است
هر کز المی چو فرقت جانان نیست
کز ترک وداع کرده ام معذورم

جسم همه اشک و چشمم بگره است
ازین اثری ماند این عشق زنجیر است
در عشق تویی جسم همی باید زیست
چون من همه معشوق شدم عاشق گشت

امین طهرانی

بیدار قهستانی

ولایت جلال الدین رومی

فدائی نوربخش

ابن بهمن

وله

ابوالمود افغانی

ابو اسماعیل

ابوسعد

ابوسعد ابوالخیر

وله

وله

وله

می دشمن است و دوست هشیار است
در بسیارش مضرت اندک نیست
آن دمکه نهی جام من از صهبانیت
روزی که نبود جام جم پیدا کرد
این شور بین که در جهان افتاد است
به زان نبود که ما کناری کبریم
تا کوهر جان در صدف جان پیوست
کوهر چو غم شد صدف تا نکست
ای جمله خلق را زیلا و زبست
برد که عدل تو چه درویش و چه شاه
گفتم همه ملک حسن سرمایه است
که تا غلطی زمانشان نتوان یافت
رخسار تو آب در رخ گل نکذاشت
تا همجو بهار در گلستان رفتی
آن ترکری چهره که باغ دلم اوست
گفتی بشناس که بیا ایستاد است
بسیاب شد از آب وری نسیب
تو خفته بدان چشم دمن چون ابرو
امراقی رخسار مشک سیه بگر فتست
روی تو که ماه است و مرا سینه چو طشت
کوچک بودن بزرگ را کوچک نیست
گر زانکه پدر حدیث کودک گوید
بسیار ز عصب و عینکم ناچار است
نی دیده بجای خویش ماند است و نه پای
علم جهانست و شبیه او جهان نیست
هر جا که روم رونق بازار منست
سیر زباده ساغر جهانست
اوضاع جهان اگر بدین منوالست

ابوعلی سینا
اصی
بیا فضل کاشی
وله
وله
وله
وله
الهی
بهاله بن
جایی
مولانا جلال الدین رومی
وله
حالی تبریزی
حدیث زدی
وله

اندک تر باقی ویش زهر مار است
در اندک اوستفت بسیار است
شادم که مرا هیچ غم فردا نیست
امر و زهر است جام جم پیدا نیست
خلق از پی سود در زبان افتاد است
ای وای بر آنکه در میان افتاد است
از آب حیات صورت آدم بست
بر طرف کاهنکو شد سلطان نشست
آورده بفضل خویش از نیست بهشت
در خانه عفو تو چه هشیار و چه بست
خورشید فلک چو ذره در سایه است
از ما تو هر آنچه دیدی بانه است
زلف تو شکن چو عدل ننگداشت
گل تویت فریاد به بلبل نکذاشت
که راحت جان و کاه داغ دلم اوست
چونش بشنم که چراغ دلم اوست
بی آب زینخانه آب شیرین
باقی خجسته بر سر بلبل
کدوی دونه را کنه بگر فتست
زان طشت گزیم که مبه بگر فتست
هم کودکی از کال خیزد شک نیست
عاصل داند که آن بد کودک نیست
امسال مرا تا نسبی بر بار است
بایم در دست و دیده درد ستار است
کارم نه یاکره است و نه ده است
منی همزم متاع من جهانست
پستانه ماز قصه مالا مالست
نیکست که رسم عمر است جهانست

(بلذره)

بلذره اختیار در همت تو نیست
ندیر چو کعبین و نه در چو غش
راهب بمن آن سبزه خسو بار نشد
آمد بر سر رجم پس از مردن من
ای قید تو معطل نه بالا و نه بست
بالله چنانی که چنان می باید
گر در همه شهر بکسر نیشتر است
بایه همه را حتی که مسیر آن دارد
زانکه را بر من مسکین نظر است
گر خود همه عیبها بدین بنده در است
دوران بیا چو یاد بخرا بگذشت
پنداشت ستار که جفا بر ما کرد
از تو بکه نام که در داور نیست
آرا که نور هبیری کتی کم نشود
تدبیر صواب از دل خوش باید جست
شمیر قوی نیاید از بازوی مست
گر قصد هلاک من شغای دل است
بایند بگوهر چه هوای دل است
در عالم عاشقی حساب دگر است
در مذهب مانیاز باشد نه ساز
هوشست که سرمایه صد درد میراست
در بیضه نمی کشد مرغان فریاد
بادشمن من چو دوست بسیار نشست
پر هم از آن عسل که بازهر آمیخت
کرد درد کند پای فلک عیاست
چون از سر دشمن بچان آمده درد
عالم زلباس شادیم عربان یافت
هر شام که بگذشت مرا غمگین دید
افسوس که ایام جوانی بگذشت
نشسته بکار جسوی چند دان خفتم

لیکن مقبول فطرت است تو نیست
دردست تو هست ولیک دردست تو نیست
وز ناله من دلم خسرو دار نشد
نادیده نغمت بخت پستار نشد
وی چشم تو بخور نه هشیار و نه مست
کس را چو تو بچوب نه بودست و نه هست
در پای کسی رود که درویشتر است
میل از طرفی کند که آن بیشتر است
آثارم از آفتاب مشهورتر است
هر عیب که سلطان بدست دهد است
نظمی و خوشی و زشت و زیبا بگذشت
در کردن او عباد و رما بگذشت
وز دست تو هیچ دست بالاتر نیست
و از آرا که تو کم کنی کس رهبر نیست
سرمایه عاقبت کفایت نیست
یعنی زدل شکسته تدبیر درست
مقصود من از جهان رضای دل است
تا با تو چنان زد که رای دل است
رسم دگر است و احساب دگر است
بهمین عشق را کتب دگر است
خارغ بال آنکه از چه جان بپذیر است
هر چند که بیضه از نفس تنگتر است
پادوست نشایدم دگر یار نشست
بکسر زان مکس که با مار نشست
سریست درین عرضه کم برداشت
آمد بفضل که قصد در پایت
بادیده رخسار و دل بران یافت
هر صبح که خندیدم مرا کربان یافت
سرمایه عیش و شادمانی بگذشت
کز جسوی من آب زندگانی بگذشت

سالم
راهب
شیخ سعد الدین حوی
سعدی
وله
وله
وله
وله
حکیم ستانی
شعب جوشنایی
طالب آلی
ملک شمس الدین
شمس الدین حداد
بیا عراقی
وله

در بای روز باده کشته ره نیست
تا هشیار است کمی چه داند می چیست
بس فسه که برخساق شرم ز غمت
کر شادی تو در غم این مکنیست
چندین امل تو آخرای غافل چیست
چون غافلت کار همه کم شدن است
چون نیست کن درد و جهان ده ازت
در حاضریت ز خویش غایب شده ام
چنان بخوشد و بهیچ رویت نشناخت
ای از سرمونی دو جهان کرده پدید
از زخم سر دو زلف سبزه یویت
زانگشت نمای هر کسی رخ تو
تا چشم کشام بجمال تو خوشمست
هیچ از تو بجز فراقی تو ناخوش نیست
شب نیست که خون دل غمت ز غمت
یک شربت آب خوش بخوردم در همه عمر
تا روز مرا ز چشم بارت که نیست
نی وقت خوشی لذت بند کبیت
دل خون شد و شرط جانگدازی اینست
با این همه هیچ دم نمی آرم زد
دیاسب مرا گفت درینت چه شکست
نی آب در و نه سبزه نه دانه جو
ندان ترا چو درد پنهان بگرفت
چون جمله دوا در دهنه ارباب نیست
دل گفت مرا اصل لدی هوس است
گفتم که الف گفت دگر هیچ مگوی
در ماه چه روشنی که در روی تو نیست
مشک خنی چو زلف خوشبوی تو نیست
ایام بقیا چو یاد نوروز که گذشت
تا چشم نهادهم بهم صبح رسید

عرفی
سعادتی نابودی
وله
وله
امیر علی
فدائی
فریدالدین هندی
کمال اسماعیل
کمال اسماعیل
وله
کمال جندی
محمود
مسعود سعد سلمان
معین الدین

کس نیست که ویسوی تو راهی نیست
یک ذره ز ذرات جهان نتوان یافت
در خانه تو آنچه مرا شاید نیست
کوفی همه چیز دارم از مال و مال
مادر ابدم پیر نسکه نتوان داشت
آترا که سر زلف چو زنجیر بود
هر سبزه که در کنار جوی رسته است
با بر سر لاله ها بخواری تنهوی
اجزای پالوده که در هم پیوست
چندین سرو پای نازنین و دل دست
ای ماه خجل ز روی شهر آرایت
سر تابایت چنانک می باید هست
دیار زنه سبزه و از هشت بهشت
کز پنج حواس و چهارگان وسه روح
بی چه ذبه دوستان زجا نتوان رفت
فریاد مؤذن بشنو نادای
خای که ز پای هر حیوان نیست
هر خشت که بر کناره ابواب نیست
کل سجده می بخود بر آشت و بر رفت
بدعه دی چرخ بین که کل دردد، روز
شاهای عرت همه انجام بر رفت
خونی که ز غمت از حد و زنجیر تو
هر نفس که بر خفته هستی بدست
در بای که من که بر زند موجی تو
بجساره کسی که شهر زدش وطنست
زین هر دو بزرگی که اهل محنتست
زان لطف و مرامات که بر بند تراست
کر شکر شوم شکر تو توانم که گفت
گفتم که مگر ماه تو در مبنی کر رفت
گفتا که چو مشاطه رنم می راست

بی هستی تو سنگ و گل و گاهی نیست
کانه دل او ز مهر تو ماهی نیست
بندی زدل رمیده بکشاید نیست
آری همه هست آنچه می باید نیست
در حجره دلگیر نسکه نتوان داشت
در خانه زنجیر نسکه نتوان داشت
کوفی ذرخ فرشته خوبی رسته است
کان لاله ز خاک ماهروبی رسته است
بشکست آن روا نمیدارد دست
از بهر چه ساخت و ز برای چه شکست
وی سرو سهی شبته بر بالایت
سر تا پایم فدای سر تا پایت
هفت اخترم از شش جهت این نامه نوشت
برزد بدو عالم چو تو یک کس نسرشت
هر راه که نیست رهنا نتوان رفت
ناخوانده بشناخت خدا نتوان رفت
زلف سنی و عارض جانا نیست
انگشت و وزیری و سر سلطانیست
ایاد صبا حکایتی گفت و رفت
سر بر زد و غنچه کرد و شکفت و رفت
کلیک حبات نه بهنگام رفت
کند دیده دو سنان ایام رفت
آن صورت آنکسیت کان نقش آراست
موجش خوانند در حقیقت در باست
بجایه تر آنکه نقش بندیش قنست
ناچار کسی که هرسه دارد چو منست
بشنو سخنی که راست می گویم راست
ور زدر شوم عذر تو توانم خواست
وین غایب بروی تو از مشک که بغت
از هوش برقت و سرمه بر آینه رفت

مغربی
مستی یکم
ولها
نجم الدین کبری
خواجده نصیر
سید نظام الدین
شرح نظامی
ملا وارسته
لا
لا
لا
لا
لا
لا
لا
لا

لا	بر مادر وصل بسته مبادارد دوست	چازا یغراقی خسته مبادارد دوست
لا	من بعد من وشکستی و در دوست	چون دوست دل شکسته مبادارد دوست
ابوعلی سینا	آئی تو که خضر طالب صحبت نیست	بر آب حیات شاعر عشرت نیست
لا	تو دیده طالبی و مردم همه را	چون صاف عیبش چاهم رجعت نیست
ابوعلی سینا	بگر ز جسمان ناچه طرف بسته هیچ	وز حاصل ایلم چه در دستم هیچ
لا	شع طرب کبر چون شستم هیچ	خود جام جم کبر چو بشکستم هیچ
خیام	بنود بمن بار جهان یعنی هیچ	در باغ فکندم دل و جان یعنی هیچ
ابن عربین	گویند که در درسه شخصیت چیست	فکر دهن شک نشان یعنی هیچ
ابوسعید ابوالخیر	چون عرب سر رسد چه بغداد وجه بلخ	پایه چو بر شود چه شیرین وجه بلخ
سلطان ابوریحان مظهر	افسوس که بعد از من و تو ماه بسی	از سلخ بفر آید از غرقه بسلیخ
وله	منکر که دل این بسین پر خون شد	بگر که ازین سرای فانی چون شد
امام هروی	معصف بکف و چشم پر روی بدوست	بایک اجل خنده زان بیرون شد
ابوعلی سینا	رخبر که عاشقان پشت راز کنند	کرد در و پام دوست پرواز کنند
ابوعلی سینا	هر جا که دری بود پستی می بندند	الا در دوست که شب باز کنند
اوحدالدین کرمانی	از واقعه ترا خبر خواهم کرد	از اید و حرفی مختصر خواهم کرد
ابوعلی سینا	با عشق تو در خاک نهان خواهم شد	بامهر تو سر ز خاک پر خواهم کرد
اوحدالدین کرمانی	بر هر که حسد بردی امیر نوشود	وز هر که فرو خسوری اسیر نوشود
ابوعلی سینا	تا بتوای تو دستگیری من کن	کان دست گرفته دستگیر نوشود
اوحدالدین کرمانی	نادار وی درد تو مرا درمان شد	بستم بندی شد و کفر ایمان شد
ابوعلی سینا	جان و دل و تن هر سه حجاب من بود	ن دل شد و دل جان شد و جان جانان شد
اوحدالدین کرمانی	کفر چو منی بلاف آسان نبود	محکم تر از ایمان من ایمان نبود
اوحدالدین کرمانی	در دره چو من یکی و او هم کافر	بس درهمه دهر یک سلطان نبود
اوحدالدین کرمانی	بچیدن افغی بکشدت ماند	آتش بستان دیو نیست ماند
اوحدالدین کرمانی	اندیشه بچستی بکشدت ماند	خور شید باضمیر بکشدت ماند
اوحدالدین کرمانی	ای دانه کون و مکارا مقصود	کتم عدم از تو کشته صحرای وجود
اوحدالدین کرمانی	تو نقطه این دانه عالم پرکار	پیرامن تو نهاده سرها بسجود
اوحدالدین کرمانی	کاتم سخت شکسته و ش چون آید	با آنکه همه چون در مکتون آید
اوحدالدین کرمانی	کاتم سخن از چنین دهانی که مراست	کسر شکست چو کونه بیرون آید

شانی خوابه	کی زستم چرخ سحر کار رسد	آزاد صکرت بدر شهوار رسد
جای	نایار بسا کسناش آزاد رسد	تنگست ترا دهان و از تنگی جا
مولانا جلال الدین ر	خاک قدمش چو سرمه در دیده شود	هر کس که صفر کند پندیده شود
وله	هر جا که بسی ماند کندیده شود	با کینه ترا آب نباشد چیزی
وله	وزیرك درخت توت دبا سازند	ازنی شکر ای جان بدارا سازند
وله	کز غوره روزگار حلاوا سازند	آهسته مکن شتاب صبری بجای
وله	در عهد وفا نگر که چو ن آید مرد	ترا منکر که ذوقشون آید مرد
وله	از هر چه بمان بری فرو ن آید مرد	از عهد عهد اکسر برون آید مرد
وله	وزهر مقام آشنایی دارد	آنکس که ز چرخ نم نانی دارد
وله	کوشاد بز که خوش جهانی دارد	نی طالب کسی بونه مطاوب کسی
وله	بی عشق تو زندگیش مشکل باشد	در سینه هر که ذره دل باشد
وله	دیوانه کسی بود که عاقل باشد	بازاف چو زنجیر که رکهرت
وله	دامن زجهان کشیده من باید	در راه طاب رسید می باید
حافظ	طام همه اوست دیده می باید	پیشانی خویش را دوا کن وری
وله	وز گردش روزگار میلز چو سپید	از چرخ بهر کونه می دار امید
وله	بس موی سپید من چرا گشت سفید	گفتی که بس از سیه رنگی نیسود
وله	وز غصه کنار جوی می باید بود	بای بکنار جوی می باید بود
وله	حسدان لب و نازه روی باید بود	این مدت عمر ما چو کل روز است
وله	سر در قدمش اگر نهی سهل بود	جانم بقدری آنکه او اهل بود
حاتی قاسم	دوزخ یقین صحبت نا اهل بود	خواهی که بدانی یقین دوزخ را
خیام	از اهل خوش باده نوش نورسید	جانم لب از لب خوش نورسید
وله	در دلم من مگر بگش نورسید	کوشش نوشیدیم که دردی دارد
وله	و آنجا می ناب و حور عین خواهد بود	گویند که فردوس برین خواهد بود
وله	چون عاقبت کار چنین خواهد بود	کرمای و مشوقی کزینم چه بک
وله	به فرزی اهل کسی هیچ ندید	تا زهره و مه در آستان کشت بدید
وله	زین به که فرو شدند چه خواهند خرید	من در عجم زنی فروشان کارندان
وله	و در واهی خورد بشری پرسد	کرمی نوشد کدا بیری پرسد
	وز آنکه چون خورد با بیری پرسد	و هر دو دجانی از سر کسبرد

خیام	مسبب ازل که دانه در دام نهاد	صبا ی بگرفت و آتش نام نهاد
وله	هر یک ویدی که میرود در عالم	اوی کند و بپا نه بر عالم نهاد
وله	آنکه محبط فضل و آداب شدند	در جمع کمال نفع محضاب شدند
وله	ره زین شکار یک نکسردند برون	گفتند فسانه و در خواب شدند
وله	عزت ناک بخسود رستی که کرد	بدر غم نیستی و هستی که کرد
وله	آن عمر که مرگ باشد اندر بی آن	آن به که بغواب باغی که کرد
وله	می خور که ز نو کثرت وقت برد	واند بشه هفتاد و دو ملت برد
ذوق	برهیز مکن ز کیفای که ازو	یک جرعه خنوری هزار عات برد
	از نشت بدم امید تو مید شود	کمر بنشاند در خشت کل بید شود
	بر کعبه ناز مانیستند بر تو	کر جرم فلاک تمام خورشید شود
غزل رازی	هرگز دل من ز سلی محروم نشد	که ماند زاسرار که مفهوم نشد
	هفتاد دوسال فکر کردم شب و روز	معلوم شد که هیچ معلوم نشد
راغب پاشا	صائب که دل اهل حق را خور کرد	تا راج مسافری از بی مضمون کرد
	مانده خفه باز حرق که شد	از گوش گرفت و از دهن بیرون کرد
خواجه رشیدالدین همدانی	پیریم ولی چو نشت دمساز آید	هنگام نشاط و طرب و ناز آید
	از زلف دراز تو که مندی هکنیم	بر کمر دن عسرفه تابار آید
زیاتی	در سینه ام آه سر کشی بود چه شد	در چار دغی ز بهوشی بود چه شد
	طهور دلم از نجسلی عشق نهیست	در وادی ایمن آتشی بود چه شد
میرزا ساسی	کایت مرا که فلک دست دهد	در دامنش ازین هر دو یکی دست دهد
	یا هست من کند چو دستم که ونا	یا آنکه بقدر همتم دست دهد
محبابی	گفتار که زان مسبح دم می آید	چون روح دوان بختن می آید
	یارب مغفرت کان ده من بگوید	یا چنان دست از عدم می آید
سرمه	سرمه اگرش وفاست خرد می آید	کر آمدش رواست خود می آید
	په وده چسار در طلبش می کردی	بشین اگر او خداست خود می آید
سعدی	اگر که نظر بروی هر کس باشد	در دیده صاحب نظران خس باشد
	قاضی بدو شاهد دهد قوی شرع	در عذیب عشق شاهی بی باشد
وله	مشکو که مرا از تو ضروری باشد	یا طاقت دوستی و دوری باشد
	لیکن چه کنم که نکتم صبر و شکب	خردستی عاشقان ضروری باشد

سعدی	اورا چه فم از شهنه و سلطان باشد	هر کس که درست قول و ایمان باشد
	اورا به از ان نیست که پنهان باشد	وان خشت که در طینت نمسان باشد
وله	دشمن ندوان حقیر و بیچاره شود	دانی که جبه گفت زال بارستم کرد
	چون پیشتر آمد شش و بار ببرد	دبندیم بیسی آب ز سر چشمه خرد
وله	هر یک براد خود یشت کای راند	بس چون تو ملک زمانه رخت نشاند
	در باب که از تو هم چنین خواهد ماند	از چله بماند و دور کیتی بنو داد
وله	دندان سگ و دهان مردم بپزند	آنانکه بکنج عافیت بنشینند
	وز دست و زبان حریفان بریند	کاشند بر بدند و قضا بشکند
وله	خود را ز شراب کبردم هوش کند	نه هر که طراز جامه بر دوش کند
	در وقت تو انگری قسراموش کند	بد اصل بود که یار درویشی را
وله	چون غرقه بهر چه دید دست آویزد	نادان همه جایا بامد خانی آویزد
	کز صحبت دیدگان سباهی خبرد	با مردم زشت نام همراه میشد
وله	دانش مشو که دوست می فرماید	کریتر چنای دشمنان می آید
	چون یار عزیزی بپندد شاید	بر یار ذلیل هر مسلات کاید
سلطان	کش باز بخون جگر آکنده نکرد	چون کل دهنی زمانه برخنده نکرد
	کایام همان دمنش پراکنده نکرد	چون غنچه کل دمی دل جمع نکرد
شاه سلیمان	خود بیسی و خوشی رستی نکند	مردان خدا میل بهشتی نکند
	خجسته نهی کشد و مستی نکند	آنجای که بگردان حق می نوشند
شاه جهان	مینند بهر کس از تو آزار رسد	خواهی که ترا رتبه ابرار رسد
	کاین هر دو بوقت خویش ناچار رسد	از مرگ میندیش و غم رزق بخورد
شیخ شطاح	آنجای که مصوران چاپکد بند	نخال رخ ترا بچین بردند
	انگشت کز بدند و قلم بشکند	در پیش مشال روی تو بکشند
شهاب الدین سهروردی	جز خوردن آدوه تو کارش نیست	بختسای بال که بخت بارش نیست
	هم با تو و هر بی تو قرارش نیست	از عشق تو حالتش باشد که دران
وله	خسونا ب دل کبایم از دیده کشاد	هیر تو فایم خسونا از دیده کشاد
	حالی که در آمد آیم از دیده کشاد	باد تو چون آتش است اندر دل من
وله	چون در تری ز بهلوی خویش خورد	ظالم چو کباب از دل درویش خورد
	خون افزاید تب آورد نیش خورد	دنيا صاست هر کس ز نیش خورد

شاد طاهر فری
طاعت
عاشق
شمار دنیا بوری
وله
وله
وله
وله
وله
وله
مهدی
فردوسی
فریبی اصفهانی
فکری

کر کس کال می کنی می گذرد
دنیایم سر به سر خیالست خیال
طاعت بروز ملکوت چنین ارزد
ارزد زارارش شود باشیرین
نه راحت و نه هیچ جهان خواهد ماند
کار ارباب حیران خواهد رفت
ای صبح اگر ده بهوش خواهی زد
غریبت که تا تو همه می یافتم
هر کورخ تو بدید حیران ماند
وانکس که سر زلف بر لبان تو بدید
عشق بهزار یادشاهی ارزد
آرا که رخی بود بدن زیبائی
راهی که درو پای زمهر باید کرد
خواهی که درین راه خبر دار شوی
صد رحله ز نسوی خرد خواه شد
آن زیبائی که در پس پرده منم
در عشق توام شادی و غم هیچ نبود
هر حیل که بود کردم و آخر کار
کی بنده توانم که زبایند
هر فطره که هم رنگ نشد با تریا
آمد رمضان نه صاف دارم نه درد
در خانه ما چو خوردنی چیزی نیست
ناچند نهی در دل تو غصه و درد
زین پیش که کرد نفس گرم تو سر د
یاران یاهم چو عیش بنیاد کنند
شکرانه عیش و کامرانی گاهی
نای چو کرم ز غصه خون خواهد شد
روزم بخیال آنکه تا شب چه شود

ورده که بحالی کنی می گذرد
هر نوع حسد می کنی می گذرد
برصد عمل زاهد خود بین ارزد
چون تلخ شود بجان شیرین ارزد
خوش باش که این و نه آن خواه ماند
این استی در بیابان خواهد ماند
از همدی کدام کس خواهی زد
وار هم کذب که نفس خواهی زد
وزامل لب توبل بدندان ماند
کافر باشد اگر مظلومان ماند
وصل تو زما نایبهای ارزد
انصاف به که هر چه خواهی ارزد
ره تو شد درین خون بگر باید کرد
خود را زو کون بغیر باید کرد
فاغ ز وجود یک و بد خواهر شد
ای بغیران عاشق خود خواه شد
بندار وجود و هم عدم هیچ نبود
معافم شد کان همه هم هیچ نبود
بامور چه کاشن خضرایند
اردر در با چکونه در بایند
از چهره من کرسنی رنگ ببرد
ای روزه برو و نه ترا خواهم خورد
تا جمعی کنی سیم سفید و زرزرد
بادوست بخور که دشتت خواهد خورد
و ز صحبت هم خاطر خود شاد کنی
از حسرت و ناگای مایاد کنی
روزی شمع انده فروز خواهد شد
شب در غم آنکه روز جور خواهد شد

من می خورم و هر که بیومن اهل بود
می خورم دلم بزم از ازل می دانست
گردد کندیای توای دور تراد
این درد نیست برنش رحم آمد
بس غصه که از چشمه نوش توریسید
در کوش تودانهای دری یلم
آن قهر که با خاطر خرم کز درند
در بحر جهان گذران هم چو حباب
چون کردش چرخ را مداری نبود
خواهم که چنان روم که از رفتن من
غم بجهت دردد بیشاد و من فرد
بادرد بانداز درمان بفرست
پیش از بس و پیش کاین بس و پیش نبود
این مایه منی و این شمعائی و نونی
هر کار که هست جز بکام تو بباد
هر سکه که هست جز بنام تو بباد
نار هجر تو طبع بد آموز بود
تو خفته بصبح و شب غمت کوه
شوی زنگ جوان اگر مر بود
آری مثلث این که زن میگویند
ایام بر آنست که نایب شود
عهدی دارد فلک که ناگرد جهان
موجود بحق واحد و اول باشد
هر چه جز این او که آید اندر نظارت
دی عهد شکسته وفا داده بباد
اول تو چنان بدی که کس چون تو نبود

فری
کال اسماعیل
لاله خانون
سید محمد بیاد بانی
وله
مثنائی اصفهانی
مفری
منوچهری
مولوی معنوی
مهری خانون
مهری یکم
نصیر طوسی
ولی دشت بیاضی

می خوردن من بزم داووسهل بود
کرمی نخورم علما خدا جهل بود
تنگین نشوی که هرگز درد مباد
چو بهر شفاعتم پسی نونهاد
تادست من امروز بدوش توریسید
آب چشمه مگر بکوش توریسید
بر باد تسلط فارغ از غم کز درند
چندان که بهم رسید از هم کز درند
درد فق و ماندن اختیاری نبود
بر خاطر ماندگان غبشاری نبود
یارب چه کنم که صبر نتوانم کرد
یا حوصله بد بانداز درد
این ملت و دین و مذهب و کیش نبود
در حضرت او بجز یکی پیش نبود
هر خصم که هست جز بدم تو بباد
هر خطبه که هست جز بنام تو بباد
بخت تو میشد ار که نسوز بود
ترسکه چو بیدار شوی روز بود
چون بپر بود همیشه دلگیر بود
در پهلوی زن نسیره از پر بود
یکروز مرا بسکام دل نشاند
خود میکرد مرا همی کرداند
باقی منوهم و غمیل باشد
نفس دو بعین چشم اصول باشد
مادر همه شیر پیوفا بی بوداد
آخر تو چنان شدی که کس چون تو بباد

ای عشق بدرد تو سری می باید
من مرغ بست شعله کایم بگذار
ای افسی گزاینده اعلم بود
زان سایه نبود همراه که بود
علی که حقیقی است در سینه بود
صد خانه راز کتاب سود ندهد
مارا نبود دل که خرم گردد
شادی زمانه کریماری نهد
بنیم سر پاد و آب جوی نماند
در کوی نشاط شانه بود مرا
از دور بیت ای نازه کل باغ مراد
کر بان چو پیاله بر در کف دست
هرد دل که از فضایی آید
چون روزی قبلان غم و غصه ما
کرم که فلک همدم و همراه آید
باران گذشت از کجا جمع شوند
بس لیل باغ طرب باک نهاد
ای بس صدق در معانی که فلک
کرد دل از کسی شکایت باشد
زدهار با تمام مشغول مشو
آن کو بجهان که و هر نایابی بود
کوئی که نبود و خود نیامد بجهان
آن دولت و اشتها کوئی که نبود
شد ملک کرم خراب بجهان الله
بی اطف تو من قرار نتوانم کرد
گر بر تن من زبان شود هر موی
فصاح زکشته کارد چون پر کبر
کربار در پر کاوی کشته نهاد

(از شبنم)

از شبنم عشق خاک آرم کل شد
سر نشتر عشق بر لک روح زدند
ز اول که مرا عشق نکارم تو بود
کم کشت مرا ناله چو عشقم بغزود
دیده ز فراق تو زبان می بیند
با این همه من ز دیده ناخست نمودم
آیا تو از ظلم ایا فرمودند
امروز که جای خویش دادند بنو
کریخ تو یکدم از میان برخیزد
از بس قرب که جای بد خواه تو باد
دستی که زدیدش ترا نک آید
هر کار که عار است و ملال آید
چشمه آن تو زک می رسانی نکند
نابودن زلف از خدا خواستام
غم باطاف تو شا دمانی کردد
کرباد دوزخ برد از کوی تو خاک
مستقبل عالم بفر از ما می شدم
این از همه طرفه تر که در عالم دون
زان پیش که از دو کور آثار نبود
مشفوق و عشق و ما به می بودیم
کردست بهزل رنهی جود شود
وز نام تو برام فلک بشویند
سبیل زه سوز سینه می اندوزد
جانا من و تو دو شمع بودیم بهم
باران موافق همه از دست شدند
بودند تنگ شراب در مجاس عمر

صدفته و شود در جهان حاصل شد
یک قطره چکید و نمانش دل شد
همسایه بشب ز ناله من نه غنود
چون همه سوخت کم کردد دود
بر چهره زخون دل نشان می بیند
کو بی رخ تو چرا جهان می بیند
اجداد تو احوال جهان پیروند
باید که چنان شوی که ایشان بودند
صفت همه را زما و جان برخیزد
برخیز سبک وره جهان برخیزد
در وقت ضرورت بوسه دادن شاید
در حالت احتیاج بد تناسل
اندیشه زخویری و هستی نکند
تبلو الهوسان دراز دستی نکند
عراز نظر تو جاوداتی کردد
آتش همه آب زندگانی کردد
حالم بفرای جهان راضی شد
کوساله وزیر کشت و خرقاضی شد
بر لوح وجود نقش اغیار نبود
در کوشه خاوی که دیار نبود
وربای بخار رنهی عود شود
هر عاقبتی که هست محمود شود
دود دل من جامه غمی دوزد
یک شمع برد و دیگری می سوزد
دربای ابل بکان بکان پست شدند
دردا که زما پیشترکست شدند

چون بتو رخ نرسد برستی خوشتر
در هستی عشق تو چنان نیست شدم
بجنون و پریشان توأم دستم کبر
هر فی سر و پای دستگیری دارد
طبعم جو حیات یافت از جلوه فکر
در هر یستی هزار دختر بشود
ایام شبا است شراب اولیتر
حالم همه سر خرابست و بیاب
چون خیل تو صد باشد و خصم تو هزار
تابشوائی بر آور از خصم دمار
رخبر وادای دولت افراشته کبر
آفاق ازان خویش داشته کبر
از خلق زمانه با کشیدن خوشتر
ز نه سارضا علاج چشمت نکنی
آشفته نفس چو زلف جانان خوشتر
مجموعه عاشقان بود دفتر من
بوی گل و دل نوای مرغای بهار
انجا که تو غائبی از بهام چه حظ
آن شوخ که کردیده تیش مانع سیر
شب زرد و روز کرم گردد کوبا
بازای و بکنج فرقه فرد نسکر
از مرگ دوی درد خود پیجویم
سر رشته دولت ای برادر بکف آر
دامم جاباهم کس در همه کار
تاریک شد از هیردافر و زم روز
شد روشنی از روز و سیاهی ز شبم
آمد آمد آنکه رفت او هرگز
او معدن مشک و ماهم بوی و بوم

(نامردم)

نا هر دم اگر سرزم از مهر تو باز
ور بیکر زم زد سات ای مایه ناز
بامن چو شب وصل تو بکشد راز
با این همه عروض کشند هم
ای دل خیر وصال بار آمد باز
کوفی که بکار خزانده عمر
ای وصل ترا عمر بها چون شب و روز
تا کی باید وصل یو یان باشیم
غافل نشین که این زمان نیست عزیز
عمری که بیاید و بخواند رفتن
الله بفریاد من بیکس رس
هر کس بکسی و حضری می نازد
ای آنکه توفی عزم راز همه کس
چون دشمن و دوست مظهر ذات تواند
ای آمده کریان تو و خندان همه کس
امر و ز چنان باش که فردا چو روی
از ما خبر رسوم و آداب میرس
اوضاع زمانه چون پریشان خواب میرس
از حال شده زمان زاننده مغرس
این یکدم تقدیر را بعشرت گذران
ما زیم درین کعبه و رانه ساس
آگاه نه از منزل امید و هراس
چون زهره شیران بدر فتره کوس
با آنکه خصوصت نتوان کرد بداز
من عاشق خدمت نه از اهل هوس
تا سجده شکر خدمت بگذارم
ای جمله یکسان عالم را کس
من بیکس و کس ندارم جز تو

(۲۳)

ولا اجلال الدین روی

وله

وله

سافظ

سعدی

سمعی

ضیال الدین کاشی

قائمی

مقصود هروی

میرزا نظام شیرازی

دافع

لا

خواجه افضل

سعدی

سعدی

عائشه سمرقندی

لا

لا

لا

ابو سعید ابوالخیر

قاضی امدگانی

اوحدی کرمانی

بیای آمی

خیام

وله

سعدی

سنجر کاشی

فغری کاشی

روگایسته بخت تو ز داد کس
با آنچه کند خدای بر تابد کس
از مرگ تن ای حکیم چندین مهراس
هم تو ز تو هست و گرنه این مرگ
آن دل که من آن خویش پیدا شغش
بکشد است مرا بناسد و آمد بر تو
آنکس که نظر کند بچشم مناش
و آنکس که با نکتست نماید رخ او
دل باد تو آرد رود هوش از هوش
د بدار ترا چشم همی دارد چشم
که باد آفت نهادم و که جاش
که دانه و گاه صید و گاه دامن
خیم اکبر باد پرستی خوش باش
چون عاقبت کار چهار نیست است
سودی نکند فرا خهای پرود و ش
کار از من و تو فرسخ تر دارد چشم
در مانم تو چرخ بر آمد بخروش
دور تو نبود بسته ای جسام پدر
کز غفل تو کامالت خود خور غم خویش
کس مانم تو چنانک باید نکند
در عهد تو چون ذره باشد دل خوش
دانی که چرا انشائی یام از ان
سرم زحمت بخت آگند خویش
صاحب نظری یکسانت نا بنام
در باجو محیط است کف خوابه نقط
پرورده تو که و سه و دون و وسط
صد سر بره دیند چون سینه بط
از کله خاص مانه از جای خلط

مسعود سعد سلمان
لا
مولانا جلال الدین رومی
وله
وله
وله
خیام
سعدی
شواجه شمس الدین
عطار نیشابوری
لا
لا
لا
لا

(ای)

ای دشمن شرع را بزم گشته چو شمع
بادا ز هسات سباهت دشمن
بلیل آمد بیاض و سزم ز زانغ
چون سوسن و گل ز خویش برین آئیم
آن طاقی که نیست جفتش اندر آفاق
بس گفت مرا طاقی بخوابی با جفت
ای بسته در صلح و کشاده در جنگ
فرقت آری میان جنگ من و تو
هر روز روم سوی کاشان غشاک
شاید که بگری کل نور سینه
شد فصل بهار و گشت از غصه هلاک
گاهامه سر ز خاک بیرون کردند
در دامن عشق زن ای دلشده جنگ
روی بسوی روم رود زنگ بنگ
ای خیمه دولت گذشته از افلاک
دشمن چو طوبان خیمه بیجان و چو مرغ
کردون که کهن شاد کند که غمناک
بس کل که بوسم بهساران در باغ
در من رج دهر کز نشاط آمد پاک
چون دانه کندم همه زان بادل چاک
یاما سر خصم را بکوبم بهم بستک
انقصه درین مرا چو پیر بنیستک
ای لاله دلسوخته دامن چاک
از خاک که تو بر آمدی چیست خبر
از بسید رمی رسید عیسی بفلاک
کز زانکه بسیم و ز گویی به بودی
از قمر کل سیاه تا اوج رحل
بیرون چشم ز قوس هر سکر و حیل

لا
مولانا جلال الدین رومی
له
آذر
جای
وله
مولانا جلال الدین رومی
ظاهر فارابی
عاشق
فکری سید محمد
چامه یاق
شاه نظرافه ای
لا
لا
ابوعلی سینا

دل برضن و زلف از کفایت لال من نشسته و پیش من روان آب زلال	عشق بکمال و دل باقی بجمال زین نادره ترکیب بود هرگز حال	ولایت لال الدین روی
هر چند که راحت زدل جانب دل تو مردم دیده و من مردم کمال	یک نکته شنو زنده ای تمش چکل در چشم تو یاسم تو در چشم منی	وله
وی از بی حیده تو کردین چو هلال بزم تو بهشت است درو باد حلال	ای شاه ستاره خیل خورشید اقبال ایلم تو عید است در و روزه حرام	هتایی
دامان همه کل شد و کریان همه کل مادست بسر زبم و باران همه کل	از فاضل بهار شد کاستن همه کل ماخون جگر خورم و باران همه می	مظفر - بن کاشی
هان تانهی دل و بانشی غافل بس روی چو کل از دست در پرده کل	بر سقله جهان ناکس مهر کمال بس زلف چو مشک از دست در نافه خاک	لا
جز چاقبه حضرت حق من و جل از زمره انعام شرباهم اضل	می دان که تو علم دست کبر دهنه عل آن طایفه را که از خیری خبر ندن	لا
صید توأم از دانه و دام آزاد ورنه من ازین هر دو مقالم آزاد	مست توأم از باده و جام آزاد مقصود من از کعبه و بغضاله توف	ابو اسماعیل
آزادم کن که لایق بشدیم من نیز چنان اهل و همزمتیم	ای چرخ ز کردت تو حرسندیم کر چشم نوری همه و نا اهلست	اثیر الدین ادمانی
در حسن نکشت هیچ نمکنت کم کو باش ستاره زیر و پشت کم	کر شد کهری ز درج سیمت کم صدماه ز اطراف درخت می ناید	پوریهای جایی
عریان چو درخت در زستان ماندم الامن و آسمان که عریان ماندم	دی آمد و ما بی سر و سامان ماندم پوشید جهان قبای زبینه برف	جسمی همدانی
وز غصه افزون تو افزون کریم چون دیده رفت بعد از آن چون کریم	رفتی وز رفت تو من خون کریم نی خود چو تو رفتی بی تو دیده رفت	مولانا جلال الدین روی
ور جهان طلبم درخم مویت یسیم در آب همه خسیال رویت یسیم	کردل طلبم بر سر کعبت یسیم از غایت تشنگی اکبر آب خورم	وله
ما صند سرانه ایم ما او پاشیم ما نیز ندانیم کجای می باشیم	ما خواجسته ده نه ایم ما قلا شیم نی چو قلم بدست آن نقاشیم	وله
نای نشود دلیل این مردم عام بر خاص حلال کشت و بر عام حرام	هر چیز که آن خوش است نهیست مدام ورنی می و چک و صوت خوب و سماع	وله

بی باده مباحث ناتوانی بکدم ابلیس اگر باده بخوردی بکدم	کز باده شود عقل و دل و دین محکم کسری دوهزار سجده پیش آدم	خیام
ما نیم که هر کس زدم بی غم زدم بی شده آه آب زهر نکشو دیم	خوردیم بسی خون دل و دم زدم بی قطره اشک چشم برهم زدم	خواجده رشید الدین همدانی
بی روی توای مردم کاشانه چشم نوبیای دگر گرفته خانه و من	پر رده حسرت است پشانه چشم بهر تو سفید کرده ام خانه چشم	سالم
آن دوست که دیدنش بیارید چشم ما را ز برای دیدنش باید چشم	بی دیدنش از کربه نیاماید چشم ورد دوست نه بینم بچه کار آید چشم	سعدی
من شاخ درخت سایه پرور دیم کر بر سر سرکشان بزور بازو	من هیچ حریص باده و زرد نیم مهر تنهم همچو زنان مرد نیم	سلطان سایه اول
ترسم که ز حسرت بحالت میرم هر چند که باشم بغیالت زنده	بحر دم ز دولت و صالت میرم می ترسم از آنکه در خیالت میرم	شوق
در عشق تو بیکه ناسبور افتادم از شوی بخت بد بیک لغزیدن	وز باده شوق بی شهو افتادم صد ساله ز خاطر تو دور افتادم	شمردی رحال
ای شوخ اکبر با تو نشینم میرم القصد چنانم که رخ خوب ترا	ور از تو مفارقت کن زینم میرم ینم میرم و کمر نه ینم میرم	محمد صالح
غلان و بهشت را که من دیده شوم کر میرم و اختیار با من باشد	با این دل و دین عجب ارزنده شوم تیر تو ریش من اگر زنده شوم	طاشق اصفهانی
من زین دل بختیر بچسان آمده ام چون کار جهان با من وی من بکسان	وز جان ستمکش بفقان آمده ام پس من بچه کار در جهان آمده ام	عطار نیشابوری
ما نیم در اوقاده چون مرغ بدلم سرگشته درین دایره بی در و بلم	دل خسته روزگار و آشفته مدام تا آمده بر مراد و نارفقه بکام	وله
بر روی یقین در دین بیایان رفتم غمری شب و روز در فکر بودیم	وز عالم تن بعالم جان رفتم سرگشته در آمدم و جبران رفتم	وله
از سردی دی فسرده مانند نیم آن کوه نشسته ام که می نشاند	ز انوس کوش پرده همچو ملجم کس موی زهار من زهوی زخم	کمال اسماعیل
ازیند رجسم به شد مهد افتادم اکنون شه شری جانزدان دادم	بس بر بزدان ادب استادم بس من زرای شد و زندان زادم	سعدی

مشتاق اصفهانی
پیدا چو کمر ز فطره آب شدیم
بودیم بخواب در شبستان صدم
مطر به خاتون
در قامت ای شاه سید شد روزم
نیخ نو یکساست ای درفش نامن
لا ادری
ماشم که بی ساقی و بی می مستیم
در دور بهار و عالم دی مستیم
لا
کمر من کنه چله جهان کردستم
کفی که روز بخار دستم کبریم
لا
بی بار زم هر چه وفادار ترم
باهر که وفا و مرد می پیش کستم
شیخ ابوالحسن اصفهانی
اسرار از دل رانه نودانی و نه من
هست از پس رده گفتگوی من و تو
ابوعلی سینا
کاویت در آسمان نامش پروین
بکشای دو چشم خرد از روی یقین
احمدی
خودشید بلند را به بست آوردن
بهر شده رلیاز بخت آوردن
آذری
ای تازه کل نیاز بر ورده من
خواهر که ترا خدای رحمی بدهد
اشرفی سمرقندی
دل بسته روزگار پر زرق شدن
چون مردم آشناسور اندر کرداب
مولانا جلال الدین رومی
از بسکه فساد و ابلهی زاد از من
من طالب داد و جله پیداد از من
وله
ای عشق تو در جهان کسی و آنکس من
کدوی یتم اب ترا چون لب خویش
وله
روزی گذر کنی بخیر بشته من
ناباک زخم زخاک آغشته من
وله
فرخ باشد جلال سلطان دیدن
من سلسله عشق تو دیدم در خواب

وانگاه نهان چون در تابا شدیم
بیدار شدیم و باز در خواب شدیم
بی روی نو بدکان خود برد وزم
خون ریختن از دیده با و آموزم
در کویچه فقر و در مجلس می مستیم
مستم و عیان نیست که ناکی مستیم
عفو تو امیدست که کبر دستم
عاجز ازین بخواه که اکسوف هم
آزرد ترم هر چه کم آزار ترم
بجایان الله چشم او خوار ترم
وین حرف ممانه نوخوانی و نه من
کریده یافتند نه تو مانی و نه من
وان کاود کفر فروشد ز زمین
زیر و زیر دو کجاو چندین خربین
ریشکسر نقدیر شکست آوردن
بشوان بشوان ترا بدست آوردن
وی آفت جان برب آوردن من
نابگذری از کناه نا کرده من
باشفته بقای جسون برق شدن
دستی زدنست و عاقبت غرق شدن
در عزمی نکشت دل شاد از من
فریاد من از جسد و فریاد از من
ای درد تو در مان کسی و آنکس من
بجروح بندگان کسی و آنکس من
بشیت و بیکو که ای یغم کشته من
کای بوسف روزگار کم کشته من
جان زنده شود ز روی جانان دیدن
بارب چه شود خواب پریشان دیدن

ای دوست قبول کن و جام بستان
بهر چه دلم قرار کبیر تو
ای زخم تو خوشتر از دوی دکران
ای جور تو بهتر از وفای دکران
سر ناسر آفتابهاون حسودن
صد سال اگر احسب زندان بودن
امروز درین زمانه عهد شکن
نهیانی را از آن کمر قتم دامن
امروز که دستکاه داری و توان
پیش از تو از آن دیگری بود جهان
بشو یارادت سخن پس کهن
خواهی که کسی را نرسد بر تو سخن
محمود برادرم شد شیر کمین
گردیم دو بخش نایاب ساید ملک
ای توسن چرخ را بداغ او سرن
تو پرتو آفتابی و نیست عجب
ای مرگ مرا زیار شرمیده مکن
بار آید و جان رود خدایا نفی
که دست خوش زمانه خواهیم شدن
چون نیست بجز فسانه کار جهان
جان نتواند ز عشق و بجای بدن
ککاری عجب او فتاد مارا بانو
می پنداری که جان توانی دیدن
هرگاه که پیش تو گردد بگرمال
خواهم شو عرض بی توانی کردن
هر چند که شایه طلب می باشد
مستم کن و زهر دو جهانم بستان
آتش بن اندر ده تو آتم بستان
امساک تو بهتر از عطای دکران
دشنام تو بهتر از نسی دکران
نه طایق فلک بخون دل اندودن
زان به که می همدم نادان یو دن
کودوست که عاقبت نکرد دشمن
نادوست تبیندم بسکام دشمن
ببخشی که بر سادات آرد پشیمان
بعد از تو از آن دیگری باشد همان
نافهم کنی کار جهان و اسرون
بگر تو و هر آن که نه بکوست مکن
میکرد خصوصت زنی تاج و تکیه
اور بر زمین گرفت و من روی زمین
غم نیست اگر قتادی از خانه زین
کریا و آفتاب اخند بر زمین
نومیدم از آن کوهر از زنده مکن
مهلت ده و در قضا بستم زنده مکن
که پیش بلانشاه خواهیم شدن
در خواب بدن فسانه خواهیم شدن
تن نتواند ز عجز بر پای بدن
نه روی کبر نخست نه یارای بدن
اسرار همه جهان توانی دیدن
کوری خود آزمان توانی دیدن
نابیدن و بخت آزمای کردن
شرطت درین راه کدافی کردن

دی که سراسب ای قمر زهره چین
تورک ککلی واسب تو باد صبا
فریاد ز دست فلک بی سروین
باین همه هیچ نمی یارم گفت
پسل بر زرب محیط فلزم بست
نیش دم مار و دم کردم بست
از صفت آن چنان توانم رفتن
بکدام چنانکه کمر آه زخم
لابسق نبود فطره ایمان بردن
امانچه کنم که رسم سوران باشند
دی از سراسب کرفشادی زمین
تسوقطره رحمتی وکلکون تسوایر
رفتی و دل خسته مشوش بی تو
تورخه و من آمده ام بی تو بجان
کم کوی بجز مصلحت خویش مگو
دادند دو گوش و یک زبانت ز آغاز
سلطان رسل که نور بد ما به او
امروز باشد سایه فکرت تابا باشند
رویت که زیاده لاله میروید ازو
دستی که بیافته زدست تو گرفت
فرزانه عشق را تو دیوانه مگو
در پای محبط را تو پیمانه مگو
عشقت که کیمیای شرفست درو
در باطن من زفر اودر با بست
رشت آیدم ارشاده و سنک ای دلجو
آن در سر زلف تو چسرا آویزد
چون بالک شر از خودی حبت تو
بی آینه روی خویش نتوانی دید

نا کرد کینه در جهان کبت بگو
من بداتم و تو بد مکافات کفی
ای از کسل سرخ رنگ بر بوده و او
کلرنگ شود چوری شونی همه جو
کردون که بلا جو برک می بارد ازو
عسرت کبی تو همنشینم دارد
ای چشم جهان بین مرا نور ز تو
دوری تو کرده است بیمار مرا
ای آنکه زمر تابدم جانی تو
کر چشم ترا بقدر درد است مثال
جایی که شراب ارغوانیست درو
و آن باده که سد جان فها نیست درو
ای روی نروماه عالم آرای همه
کمر با دگران به ازمنی وای بن
چشمه که سرشک لاله کون آورده
نقش بظناره اش دلبون شده ام
ای خاک نشین در که فقدر نوما
در کوی آوزان خانه کرفتم که باد
ای آنکه بچسان این جهانی زنده
بی عشق میباش تابشانی مرده
ای سرو زقافات تو قد دزدیده
بردا و بسکی آینه از بهر خندای
ای در طلب کمره کشانی مرده
ای رب بفرشته در خواب شده
باز بجهت قدرت خندایم همه
بریکه کرا بن زبانی جستن چیست
ای از سر سودای نومن شوریده
از جمله خوشبهای بهارم بی تو
عری که بطنی کز درد کسوف به
یازان که حق نان و نیک نشناستند

و آنکه که که نکرد چون زیست بگو
پس فرق میان من و تو چیست بگو
رنگ از بی رخ دیوانه بوازی بو
مشکین کرده چو موفشانی همه کو
ناکسای اهل درک می بارد ازو
بازند کئی که مرگ می بارد ازو
ایام مرا ساخته مجبور از تو
توبک بگردن شده ام دور از تو
در مصروفایوسف کهنای تو
چون مردم چشم درد شدانی تو
آیست که آب زندکانیست درو
پسیر است که آتش جوانیست درو
وصل تو شب و روز تمنای همه
وریا همه کس همچون منی وای همه
بر هر نه فطره های خون آورده
از روزن دیده سر برون آورده
دست طلب از دامن وصلت کسوتاه
آرزده شود خیالت از دوری راه
شرمت بادا چسرا چستانی زنده
در عشق بپسیر تابشانی زنده
کسل پیش رخ تو پیرهن بدریده
تا چون تو خوری شیده یادیده
از وصل براده در جسدانی مرده
ای بر سر کعبه و از کعدانی مرده
اوراست توانگری کدائیم همه
آخر زهر بکسی سرانیم همه
رفتم بچمن جامع چو کل بدریده
چسرا آب روان نیامد اندر دیده
شبهی که شکاری نکند رویه به
ار یوسف مصری بود اندر چسبه به

خیام
رودکی
شهوئی رمال
فارغی
فکری شید مجید
باف
لا
ابوسعید ابوالخیر
شیخ احمد جایی
ثنائی
مولانا جلال الدین رومی
وله
وله
وله
وله
وله
جایی

چون گاردم ز زلف او مانده کمره
امبد ز کمره بود افسوس افسوس
ای زاهد و عاشق از تو در ناله وآه
کس نیست که از تو جان تواند بردن
از بسکه شکستم و باز بستم توبه
بروز بشو به شکستم سناغر
بارب دل مارا تو رحمت جان ده
این بنده چه داند که چمی باید خواست
از شرب مدام و لاق مشرب توبه
دل در هوس گناه و براب توبه
هر روز برانم که کنم شب توبه
اکنون که شکفت بر گل و بر کم نیست
ای از تن منقلب که دذر ناکرد
که و هر نشوی ناسفر جان نکته
ای مانده بچال این جهان زنده
چون زبشت تو مرا که تو خواه بود
یا نادای دو کون غم انکار همه
خواهی که چه سود اصل نباید بر تو
که لاف زخم که بار خوش خوش است نه
زین نادر ترک از برای تو مرا
ای مولوی از کعبه دعاغت گنده
چندان حرکت بکن که از روی قیاس
بد کردم و اعتدال بدتر ز کماله
دعوی وجود و دعوی قدرت و قفل
یک قطره می ازل ز بسجد جان به
جوری که رود میان ساق و حرف
که از برشته همانی سانی سازی
در هم شکتی که اسف سر کمری را
که ترک وجود غم فزاینده کی
آید عمر خواهی ز رفقه فزون

بر هر يك چنان صد آرزو مانند كره
گاهم شب وصال در كواكبه مانده كره
دور از نو و زديك ز احسان نياه
آن را بفصل كشي اين را بنگاه
فریاد همی كند زدمش توبه
امر و ز بسا غری شكست توبه
درد همه را بصباری درمان ده
دائمه تویی هر آنچه خواهی آن ده
وزعت بی نشان بزم غیب توبه
از توبه تا در ست یارب توبه
از جام ییابی و لیاب توبه
دردموسم كل ز توبه یارب توبه
چایا به فر اهل بهر ناكرده
كو هر نشود قطره سفر ناكرده
ناكي باشي بزند كاشی زنده
نامرد بهر تابشانی زنده
یا ملك جهان مملكت انكار همه
كو تین بكلی عدم انكار همه
باما بویا وعده نيكوست نه
شهری همه دشمنه و نودوست نه
كاهی كه كند برقو سلام این بنده
معلوم شود كه مرده بازنده
چون هست در بن عذره دعوی نياه
لا حول ولا قوه الا بالله
يك جرعه می تلخ ز صد چایان به
زديك خرد ز عدل نوشروان به
كه طعمه مور از دهانی ساری
نادسته كوزه كدانی سازی
كه آرزوی حیات بایسته كنی
درفته چه كری كه در آمده كنی

تان شدم از هوا فرین هوس
 فریاد رسم نیست بغیر از تو کسی
 کر آمدنم زمن بدی ناعدمی
 به زن بند نمی که درین کون وفاد
 برمند حسن چون نشست آوردی
 دست نوشیده ام که دردی دارد
 ای نهضت امرا راهی که موفی
 بیرون ز نویس هر چه در عالم هست
 برخیز و یزد آن نکو نام در آیی
 زین دام برون چه و در آن دام در آیی
 ما نیز درین زمان زمین پیمانی
 چون کشتی باوه کشته در دریای
 ای دردل هر کسی زهرت نابی
 چاره نمی باید و خوش بهانی
 خواهی که درین زمانه فردی کردی
 این را بجز از صحت مردان مطاب
 خود را چو دمی ز بار محرم بانی
 ز فهار که صنایع تنگی آن دم را
 ای پر سر ره نشسته ره عیالی
 در چاه ز فغان چنان بوسف حسن
 ای حرف که پیش کر زنی طنزوی
 نافه نهی در دهن رنجبوری
 ای طالب دنیا تو یکی مز دوری
 وی شاهد نهی در دعوت از بختری
 یایار بکار شدم ره که کزری
 دلسدار بن گفت که شرمت بادا
 بد میسکنی و بنک طبع میداری
 یا آنکه خداوند کریمت و رحیم
 زاهد بودم زانه کویم کردی
 سجاده نشین ما و قمارم ددی

جز ناله زنده بر ندامت نفسی
فریاد ز دست چگون تو فریاد رسی
و زین شدن زمن شدی کی شدی
نی آمدی نی شدی نی بدی
هنگام مهر را شکست آوردی
آرزو دلی مگر بدست آوردی
وی آینه جلال شاهی که نوی
در خود بطلب هر آنچه خواهی که نوی
در صحبت آن یار دلارام در آی
از دراکسرت براند از بام در آی
بگذاشته هر شهر بشهر آرائی
هر روز بستر و هر شب جانی
وی از نو تضرعی بهر محرابی
تا باتو غم تو کوم از هر بابی
یاد دره دین صاحب دردی کردی
مردی کردی چو کرد مردی کردی
در عمر نصیب خویش آن دم باین
زرا که چنان دمی در کرم بابی
در خرمین مه فتنه مه بیطلای
خود دلو نوی بوسف وجه بیطلای
یا بوسف هفتخانه شود با کوری
یا جفت شود تختی با خوری
وی عاشق خلق ازین حقیقت دوری
شادی غش ندیده معذوری
بر کل نظری فکندم از بهنجری
رخسار من اینجا نو در کل نکری
هم بد باشد سزای بد کرداری
کندم نه دبار چو جو میسکاری
سرفتنه رزم و باد جویم کردی
باز آنچه کودکان کوم کردی

ازرقی

بازیدب-طامی

میراثی

ولانا جلال الدین

وله

وله

و

و

49

و

وله

وله

وله

4.

1

رودی

۵۰۰

سلمان داوچی

الله انصاري

10-10-10

معارف

49

وله

4

کال-۱-۲-۳

سلام ادق: و م

1

Y

المجلد الثاني

10

هر کس کسی دارد و هر کس یاری
مازیم و خدایار و این کوشه دل
ای آنکه ز خاک تیره نظمی سازی
که مات کنی و که بادی قائم
ای قاصد جان من بجان می آری
این عالم که هفت آن ندارد بی تو
دی بود چنان دشت و روزافروزی
افسوس که در دفتر دست خدای
از خاق زاده تر که کوشی زسی
زین هر دو اگر سخت بکوشی زسی
چون جله خطا کنم صوابم تویی
من میدانم که چون بقواهم رفتی
نی که آن که پای من بکل بودی
صد زخم گران بخوردم از دست کسی
تا چند زین من مستند اندیشی
آنچه از تو توانم ستد همین کالبد است
دوش از سر عاشق و از مستانی
چون جام بهال خویش ننودی
و فست مرا عذر درین مستانی
من که فزایم تا توانی شای
عانت حمامه تعالی حالی
اوله همی کرد و من می کفتم
که عاشق زار روی تو بستی
گفتی که مهابت دردم و شیر و پرو
شعبست دل مرد را فروختی
ای بخت از ساختن و سوختن
دردل نکذار مگر که انکار شوی
در چنان گفت چای نم دریده و دل
از کم خوردن زرق و هشیار شوی
رخواری توبله ز رخواری است

وله
وله
رومي
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله

لانا جلال الدين رومي

هر کس هزنی دارد و هر کس کاری
چون احمد و بوبکر بگوشه غاری
هر لحظه روش شکل دگر اندازی
احسن زهی صنعت باخود بازی
چنان خود چه بود هر دو وجهای ارزی
آن از تو طلب کنم که آن می ارزی
امروز چنین آتش عاشق سوزی
آن را روزی بنیشت و این را روزی
وز خود ز سر سخن قروشی زسی
از خلق و ز خود چیز نفوشتی زسی
مقصود ازین عمر خراب نویسی
کویند چه کرده جوایم نویسی
ناکار بر بند سرم در هوسی
معدوم دارا ز کربنالم نفسی
نای ز جهان برگزند اندیشی
بلزله کوجاش چند اندیشی
میکردم التماس می از ساقی
من نیست شدم بمائد ساقی باقی
احسن زهی طراوت و روقی
من می بخورم تا تو نیاشی ساقی
یکی و توح فوق غصن عالی
می نال دردن برده که خوش می نالی
چندین بد سرای تونه ایمنی
ای دوست اگر نه ایمنی نیستی
چاکست ز هجر دوست بدوختی
مشق آمدنی بود نه آمدوختی
درد بدیدم دارم که بس خوار شوی
تا در نفس باز بیندین بار شوی
وزر خوردن ابله و بی کار شوی
که خوار شوی اگر کم خوار شوی

(اندرز)

اندرو حق چو هست و چالاک شوی
عرش است نشین تو شمرت نابد
ای عشق تو عین عالم حیرانی
سال من دلو خسته ناکه برسی
تا در طلب کوه کانی کانی
این نکته و رمز اکر دانی دانی
باشاد شوخ و شاک و باد طرب و بی
چون کرم شود زباده مارانک و بی
یارب چور آرنده حاجات تویی
من سر دل خویش بنوی کوبی
رد غم روزگار نای داری
باری و شرابی طلب وهای کلی
ای دوست بکام دشمنم کردی
در کش تو من راست بدم همچون نیر
ای کاج که بخت ساز کاری کردی
از دست چو نوب چو پرو ستان
ای نوبت تو گذشته از چرخ ایی
آوازه نوبت بهر کس برسد
روزی دوسه سرفه تر تو رشدی
اعضای تو هر یک گرفت اقلبی
بیم که جهان بکام دیدی و شدی
چیزی که ترا هوا بران می دارد
بازای که با سوز و کدازم بینی
نی غلطم که خود فراق تو مرا
از دفتر عشق را از بخوان و مگوی
خواهی که دل و دین سلامت ببری
گر بر سر نفس خود امیری مردی
مردی نبود فستاده را پای زدن
درد بدنه روزگار من بایستی
پامانه غم جو عمر که بایستی

نور فانی باز با قلاک ششوی
چون سابه نمم خطه خاک شوی
سر مایه سودای نوسر کسرداری
چون میدانی تو که به من میدانی
نادر هوس لقمه نانی نانی
هر چیز که در جستجای آنی
کفیی و فراخی و یک شیشه می
منت نیرم یک جسواز حاتم طی
هم غاضی و کافی مهمات توئی
چون عالم اسرار غنیمت توئی
بگذارد بجهان و هر چه دروئی داری
در دست کنون که جرعه می داری
بودم چو بهار چون خزنم کردی
فریان شومت چرا نکام کردی
یادور زمانه باز باری کردی
بسیری چو رکاب پاداری کردی
بی نوبت نومید عالم نفسی
لیکن هر ساد از تو نوبت بکسی
چو بنده مال و ملک و توقیر شدی
فی الجمله یک هفته جهانگیر شدی
زاف همه دلبران کشیدی و شدی
انکار بر آن چیز رسیدی و شدی
بیداری شهـی درازم بینی
کی زنده که گذارد کنو بایزم بینی
هر کب بی این قافله امیران و مکتوبی
می بین و مکتوب طاهروی دان و مکتوبی
و بر برد کری تکبیه نکیری مری
که دست فزاده بگیری مری
پایانم اوسیر بهم یابستی
بامر بالذاته غم یابستی

• ولانا جلال الدين رومی

4

ولد

حافظ

وله

وہ

وله

4

ظهیر قاری

عطاء الملك

صط. ارنیشا نوری

فدائی

قتالی

وله

کمال اسماء یل

شادی مطالب ز عالم و شاد بزی
تازنده از مهرک نیاشی این
خواهی که میان خلق قاضی باشی
با خلق خدا حکم چنان کن که اگر
نه هست مرا بشاد فی دستری
صد غم دارم نهفته در هر نفسی
قدیم کند و چهره زوری پیری
کتم که بفر کد نام پیری یا مهرک
با قافیه و فقر همنشینم کردی
این مریمه مقرر بان در دست
ای آنکه ملک با فتنی دستری
صد تیغ سیاست آن خرابی نکند
ای آنکه بحسن و در لطافت ماهی
شاخ کالی از بستی خود عار ندارد
ای گردش چرخ چند آری وری
رفاعت شاهای چوقبانی دوزی
تای فلسکا کرد جهان میگردی
شاک آدم کشت و آدمی خاک شدند
هر روز کند چرخ فلک بیدادی
این شاهد ملک خوش و رو بستی ولی
ای دل که همیشه غم شده آفانی
از مانده و رفته غم بخور ز راک
کر حسن تو بر فلک زند شرکاهی
و راعف تو بر زمین بپاید راهی
از کبر مدار هیچ در دل هوسی
چون زلف بنار شکستی عادت کن
یارب در خلق نیکه گاهم نکنی
موی سیاهم سپید کردی ز کرم
در مرد چو بد نظر کنی زن بینی
نفس خود نت آتجه در من بینی

وله

قاضی بعدالدين

مسعود سعد سلمان

مؤمن حسين

نجيم الدين كبرى

۷

۷

۷

۷

۷

۷

۷

۷

۷

۷

تو در غم ~~کردن~~ نه و آزاد بزی
یکبار بیز و تا ابد شاد بزی
باقی باشی که می و که ماضی باشی
آن با تو کند کسی نورا می باشی
نه گفت تو ام غم خود را بکسی
در من نکرد و شکر گوید بسی
در هم شکند صولت شیری پیری
پیر خردم گفت که پیری پیری
بی مونس و یار و همنشینم کردی
آیا بچه طاعت ایچنینم کردی
دولت طایب کم کن و آزاد کسی
که از زده محنتی بر آرد نفسی
هر چند که کوتاه قدی دلت خواهی
عمر منی از پیر همین که توانی
هستی ز وفا و عهد یکباره ری
باز از بی مانش صد جامه دری
روزان و شبان راین و آن میگردی
در دور جهان تو همچنان میگردی
هر لحظه ره بین غم کند آزادی
هر روز در آغوش کند دلامادی
در عرصه کن ز دست غم شهمانی
ما مر مضی و ما سیانی باقی
از هر ریجی جدا بشاید ماهی
صد یوسف سر بر آرد از هر چاهی
کز کبر بختی رسید است کسی
تا صید کنی هزار دل هر نفسی
بحتاج کدا و باد شاهم نکنی
با سوی سپید رو سیاهم نکنی
حق باطل و نیک و ناه دشمن بینی
باشم در آن که خانه روشن بینی

(ایات)

درد

ایات فارسی

جان در تن ما سوخت ز تاب نفس ما
نشود از باده نبدیم و طرب از مستی
در فرقت تو زنده نه از محنت جانیم
میسری شود وصل تو ای نامهربان ما را
روز محشر گر بود دست شهیدان ترا
بدست آینه داد آنکه دلشان مرا
گرفتم این که کشانید بای بسته ما
کواه این که نه رند و نه زاهدیم بس است
با من محنت نیست ولی بهر دلی
رفیقان دور کردند از سر کوچه غریبا را
بر فلک هر شب رسانم برقی آه خویش را
دو چشم فرس آن منزل که سازی جلوه گاه آتجا
خسته بودم آمدی و ز لطف پر میدی مرا
تا بخت من آهسته ز کوبش گذرا نید
با وج کبریا که بهلوی غم است راه آتجا
بی اختیار ناله زد و بکشم چو می
گف یا پیر زمینی که رسد تو نازنین را
هم ز دل دزدید صبر و هم دل دیوانه را

افسوس که تا بخت شد آخر نفس ما
خاک محنت زده بود کمال ساغر ما
جان از کمال ضعف نیاید بلب مرا
که از خوشبختی را بهیمت و از یگانگی ما را
کار خواهد بود مشکل طرف دامان ترا
یکی دو ساخت بلای که بود جان مرا
چه می کنند ببال و پر شکسته ما
پسالة نهی و جسته کشته ما
کوم بدل خود ز زبان تو خنجا
رمانند از کلزار زانان عهد ایسا را
تا بوزم کوب بخت سیاه خویش را
بهر جا با نهی خواهم که باشم خانوار آتجا
گر نمیدیدی مرا دیگر نمیدیدی مرا
چون نیست امید که بیام در آتجا
سرموی کرا بخانم شوی بشکن کلاه آتجا
در دست دیگر است عنان نفس مرا
بلب خیال بوسم همه عمر آن زمین را
دزد ما با خانه می دزد متاع خانه را

ابوزاب

ابوطالب

وله

میرزا احمد قزوینی

اختری

اسیر ماهیون

اسیری اصفهانی

آصفی

امیدی طهرانی

اهلی شیرازی

وله

آهی

بنائی

بیدل

پیش جعفریک

میرنبدی

تخته

جای	زده رفتار خوش قدت ره ما	رقع الله قدره ابتدا
وله	تو هم سانی نیست ظل هما	جز دو زلف تو دام ظلهما
جسمی همدانی	دنیای مناعت است که اوز دیر اعی	باخص مدارا کن و بادو ست مویا
شهرزاده جم	اشک مناعت تسکین سوز دل فند	آتش دارم که در آب روان سوزد مرا
جنونی قد هاری	ساقی فح دور یار زمان خوشست	دوری رسد که بر کند ردم زمان ما
حافظ	وسيله جرم محبت بس است خونم ریز	اکبر زندی من بزد ملال ترا
وله	ساقی بشور باده برافروز جام ما	مطرب بگو که کار چهسان شد بکام ما
وله	مادر پیاله عکس رخ یار دیده ایم	ای قی خیر لذت شرب مدام ما
وله	زخم که صرفه نبرد روز یاز خواست	نان حلال شیخ ز آب حرام ما
وله	هرگز نبرد آنکه دلش زده شد بعشق	نبت است بر جسر پد عالم دوام ما
وله	دل برود زدم صاحب دلان خدارا	دردا که راز پنهان خواهد شد آشکارا
وله	آینه سکنر جام می است بگر	تار و هر سه دارد احوال ملک دارا
وله	در کوی نیک نامی مارا کمر ندادند	کرنوئی پسندی غیر کفن قصارا
وله	آسایش دو کیتی تفریق دو حرف است	یادوستان تلافی بادشمنان مدارا
وله	اگر آن ترک شیرازی بدست آرد دل مارا	بخالی هندویش بچشم سرفروغ و غلوارا
وله	حدب ز مطرب وی کو بر آید هر که رجو	که کسی نکشود و نکشد بکمت معبارا
وله	نصیحت گوش کن چنانکه از جان دوست دارند	
وله	جوانان معاد نمند پسند پیچ دانسارا	
وله	من از آن حق روز افزون که بوسف داشت دانستم	
وله	که عشق از پرده صحت بر و ن آورد زلفسارا	
وله	شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین نه	بگذراند حال ماسیکاران ساحلها
وله	صلاح کار بجا و من خراب بجا	بین تفاوت ره از کجاست نایبها
وله	همچوهارونیم دایم در بالای عشق زار	کاشکی اول ندیدی دیده ماروت را
وله	یازمردان خدایاش که در کشتی نوح	هست خنکی که بانی نغرد طوفان را
وله	بشکر محبت اصحاب و آشنایان بخت	پسداد دار فریبسان دشت و صحرا را
وله	عزم دیدار تو دارد جان پر آب آمده	باز کردد باو آید چیست فرمان شما
وله	که رمبر نشود بوسه زدن پایشرا	هر بجا بای عهد بوسه زدن چایشرا
حیدر دهلوی	چشم حیوان بکامل لب جانان بجا	هر دو جای نشسته اما این بجا و آن بجا
حیدر طهماسب	ز دولت نیست جز نشویش خاطر حاصل دیگر	بزدی مایه طوفان بود پیوسته دربارا
خادم ابوالهالی		

خواجده زاده کابل	نمود عجب اسکر نشاند کسی مرا	برخ نشسته کرد غریبی بسی مرا
خسر و دهلوی	کوی تماثلت جواب و سلام ما	از ما سلام و از تو تماثلت زحمت گذشت
وله	یدلم کرده اند بستی شراب را	آفت جلال شاهد مساقبت پیچیده
وله	آری شکایتها بود از خانه بیرون کرده را	اشکم بروی افکند راز درون پرده را
ذوق	که بدوش صبا بستم چو بلبل آشنا نشرا	درین گلشن کسی لاف نچردی نو اندزد
راضی فصاحتان	غنی بهر که رسد میکند ملول مرا	بسان چشم که کرد برای هر عضوی
راقم	آنچه رهن میفرم کاروانی شد مرا	کینه دشمن حصار یاسانی شد مرا
راهب	بفریاد آور خاموشی بوسف زلفسارا	تغافل عاشق بینشرا پیاپی سازد
رضا	سستی من نقش دیبا ساخت بر ستمرا	تک دارد ناوایتها زین دربر مرا
سعدی	کرتو شکب داری طاقبت نمائند مارا	مشتاقی و مصوری از حد گذشت بارا
وله	کز خوان باد شاهان را حشر رسد کدارا	باری بچشم احسان در حال مانظر کن
وله	چندانکه بکوه باز بند دیدار آشنارا	بارب نو آشنارا مهلت ده و سلامت
وله	آب از دو چشم دادن بر خاک من کیارا	چون نشسته جان سپردم دیگر چه سود دارد
وله	حکمت رسد ولیکن حدی بود جفا را	سلطان که چشم گیرد بر دشمنان حضرت
وله	کرالغات کند کزین کدائی را	تفاوتی نکند قدر یادشانی را
وله	دگر نه بینی در شهر بارسانی را	اگر روی نبوئی بدین لطافت و حسن
وله	فرمای خدمتی که بر آید ز دست ما	رفتم اگر ملول شدی از نشست ما
وله	ما خود شکسته ایم چه باشد شکست ما	یا چون خودی در افکن اگر بیهیم بکمی
وله	فراغت از تو میسر نمیشود مارا	اگر تو فارغی از حال دوستان یارا
وله	ورنه پسند چه بود غایب یثاقی را	دیده را غایب اینست که دلبر بند
وله	بگر که لذت چون بود محبوب خوش آواز را	روی خوش و آواز خوش دارم هر یک لذتی
سلطان	مددی که چشم مست بخمار گشت مارا	ز شراب لعل نوشین من زندی نو ارا
وله	برهان مرا از نای ز خودی خود خدارا	ز وجود خود ملولم قدسی یارسانی
وله	بفرم و هر دو عالم بدهیم خو بهیسا را	بخدا که خون رزرا بدو عالم ارفروشی
وله	مشکن که در دل شب آری بود دمارا	دل من بیار آمد ز شکنج بد زلفت
سلطان سلیم اول	رسم کوی غمت حشمت سلطانی ما	ای زسودای سر زلف تو حیوانی ما
وله	حق علیهم است گردانست بریشانی ما	شاه سبل مشکین تو شد پیغمبر غیر
وله	بجز این نیست در ایام یثیمانی ما	دور از خاک دوت روانی شاهای چنینم
وله	برقع زرو در افکن ملک جهان یارا	ای مهر جان عالم بنا جلال مارا
وله	بیکسانه وار دیدن یاران آشنارا	کم کن چنانکه چندان از تو گوان نکو نیست
وله	خواهم که راه نبود در رکعت مسارا	تا خاک دیده غیر زان خاک در نرسد

سلطان سلیم اول
 تم افکار شد از تیغ غم افکار تربادا
 غم عاشق کشیدن تابناشد بر کسی آسان
 بودی رفه کجیاد و جاد بودی هلا در د
 در سفر کنه وین بی سرو ملایفی ما
 آشور دهر کشودیم بهشت آسان
 گرداندم گدمن چوری زم از غم جدا
 جان زارم را غمی بر منم از غم جانی کم
 تب چه کرمی می دهی خورشید رخسار مرا
 کرنگرم بره ش آرمه ساینی عیب نیست
 انلاک نیست لایق تخت و سرور ما
 چو از خودی رویم گاهی کایدارم وصال
 زاده و ناله نای پیش مردم بدکم خود را
 شواهد صبری رفت به سران شد خوابان
 عیب نبودای شد خورشید رویان در وفا
 تم چو سایه اربلاقی بهسان
 درره که به مقصود با بعد وصال
 می بردنم نو آتش بهسان می زند
 شراب نقل نخواهد بیکر سافر را
 تبادی نو و در پیش اشتیاق امروز
 کوپاده تابش کس کردون زنب سنگ
 بقدر سی باید هر کس از فرض ازل بهره
 ناله مرغ قفس می برد از کار مرا
 زور ملائمت ز درشتی فرو تراست
 رویم بسوی غربت و دل چایب وطن
 بطوف میکند ها روز بی توانی ما
 گل اندامی که می دادم بخون دیده آبشرا
 در افقش نسیم صمیمی برده چون بام
 بدست فیه چون بام همان طفل خود را فی
 بخونم زد رقم نادر قلم شد آشنا دستش
 نهالی را که من چون ناله بروردم بخون دل
 چو شد زهر عادت مضرت نهضد
 نکرد آسمان راست قامت در اینجا
 دشمن خو غنوار را کوته با حسن ساز دست

بلا و محنت بسیار شد بسیار تربادا
 چنین کاه روز شوار است از ان دشوار تربادا
 الهی هر که شد بیدار از غم و تربادا
 بهر جمعیت دلهاست بریشانی ما
 کمر به دشوار غلبه بتو آسانی ما
 رحم کردی و نکستی از دلم بیکم جدا
 هیچکس هرگز میداد از بار در عالم جدا
 تابکی سوزی در آتش جان بهار مرا
 زانکه قدر پریش او نیست مقدار مرا
 ریز قدم بهر بود یک حصیر ما
 ز چشم خویش هر دم عذر نخواهم بخواه
 بر آید فدح سانی که تاب خود آتم خود را
 ای دلد مغلوب آب زن اشب هم در را
 گاه کاهی کر بهی عاشق دیرینه را
 نهاده میر بهوای تودر بیاینها
 ای خوش آرزو که نایب بود تحمل ما
 خواه از غیرت اسوزانم زبان خویش را
 که احتیاج شکر نیست شرمعادر را
 امید واری من صانت شرمسار مرا
 ناک زمانه سنگ زند بر روی ما
 اگر ظرف تو کم کرد کنشانی نیست دربارا
 که ازین پیش دلی بود که رفتار مرا
 آینه است در نظرم سنگ آسید
 افتاده گاه من بمان دو که هر یار
 سفال پرغ بود کاسه کمدانی ما
 چنان بزم که بکرد دیگری آخر کلاشرا
 کل روی که من واکرد امین نقاشرا
 که وقت بی سواری میکردم من را کاشرا
 بر روی که می ردم بکتب من کاشرا
 چنان بزم بجام دیگر صائب شرمشرا
 برك آشنا کن بتدریج جاز را
 تو خواهی کنی راست کار چهارا
 هیچ زنجیری به از سیری نباشد شیر را

رشته نخل کهن سال از جوان افزون تراست
 کای دفع بود اژدل شکسته کدارا
 به تحمل تو که خامش بود بسند اینجا
 حاجت بخون کرم چکر نیست دغرا
 قدمت ما چون کای از صید خود بخواهست
 چند آروان ریخت بر آستان خورشید
 هر سری دارد درین بازار سودای دگر
 نمی دستان قدمت را چه سود از هر کامل
 دلم با کسی دامن عصبی می لرزد
 من جین رجین آینه سان از هر که بدینی
 سحر بر کف تو به پر لب دل پاز شوق کنه
 مقام کوهر شهوار در کعبه می باید
 یارب که دعا کرد که چون قافله موج
 کفنگوی کسر و دین آخر بیکجا میرشد
 از سیرا مقام مظلوم ظالم امان نباید
 چاره ناخوشی وضع جهان بی خیر است
 چه شک اگر چه ندارد وجود من قدری
 شکوفه باهر هرگز نکرد جمع در یکجا
 دودر شود کشته اگر بسته شد دری
 ساد اوسان زود میگردد رنگ هوشین
 چون داغ لاله سوخته نایبست روزیم
 کردش اقبال دارد لغزش ادبارها
 خشم خوردن من و عصب است پوشش
 موج از حقیقت کهر بحر غافل است
 نه بوشم و دل تنها نگرانم ترا
 بهیستر افکند بهاری چشمت مسجدارا
 روز وصل است بکش تیغ و یکش زار مرا
 هر شب از محنت هجران تومی مرم و باز
 تاقیامت بر دارم سر زشادی از وجود
 کر ندارند صفا با تو ز آساقی نیست
 فارغند از خار عرض مطلب لایها
 کر نه خرب وعده روز جزا بود ز تو

یشتر دلبنی باشد بدینا پیر را
 در کنباده روزیت چشم بسته کدارا
 کراست زهره که ساز دصدا بلند اینجا
 روشن زخود بود کهر شیرا غرا
 هر چه دارم از برای دیگران دارم ما
 زان از کلف سیادت پیوسته دل قرا
 هر کسی بندد با بیند کدر دستار را
 که خط سراز آب حیوان نشسته باز آرد کند را
 که بلبلان همه مستند و اغان تنها
 بروی خود مبار وضع نامه و ارشمن را
 معصبت را خنده می آید زاستغفار ما
 پناض از سینه با ساختن شعر انتفا بی را
 آسایش عزال نبود در سفر ما
 خواب یک خواب است لیکن مخلقه تمیرها
 پیش از نشانه خیر از دل فغان کارا
 اوست پدار که در خواب کراست اینجا
 برای کوری دشمن نگه دار مرا
 محالست آنکه باهم نعمت و دمان شود پیدا
 انکشت از بهمان زبان است لا را
 صحبت طوطی سخنور میکند آینه را
 آن هم فلاک بخشون چکر می دهد مرا
 یک دو خطوده باز رفتن پرده و ثار را
 ایست از زماه لباسی و عدا مرا
 حادث چه کوه دول نماید قدیم را
 همچو دام از همه اعضا نگرانم ترا
 ستون سر کند اینجا از حسن دست موسارا
 بشب هجر مکن باز کس رفتار مرا
 میکند باز سحر زنده بیوی تو مرا
 دست اگر روزی دهد بوسیدن آن پامرا
 صاف شو با همه تاصاف بی بی همرا
 چشم کویای قوی فهد زبان حالها
 سوی بدن که آورد جان کمرز پیرا

صائب
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 صادق یک
 امیر محمد صالح
 وله
 ملا صبحی
 حکیم صدرالدین
 صن قلی یک
 خیمیری اصمغانی

طالب آبی
وله
طغرا
ظاهر
نظیر قاریانی
وله
عالی
عبدالواسع جلی
عرفی
وله
علی نائب
قاضی عیسی
غازی قلندر
غنی کتیری
وله
وله
وله
غنی
وله
فضول بهادی
عاسم
وله
قدسی
قراری کرمانی
قوسی
کاتبی پشاور
کراری
کلب

خانه پر شد ز جمال تو بزم که زرشک
هر که بگذشته ازین کوچه به بد افتادست
ناله بر آید از ورق کریم کثان رود قل
و چه شود اگر شبی برب من نهی ای
اگر مرا زهر نیست راحتی چه کنم
کمال هستی او خود ز شرح مستغنیست
داری هوس که غیر برای نوجان دهد
منوخ شد مروت و معدوم شد وفا
بهر سوی دهم بوی چراغ کشته می آید
در بهشت کن خدا با نام شرمسار
می رود غریب از رفتن خود واقف کسی
آرزوی دل مشتاق بسوی تو مرا
جزای یک شب هجران اگر دهد ایزد
نصیبی نیست از اهل سخاوت کشته بخارا
سکین دل است آنکه بظاهر ملائمت
مرک او را شود موی چو کرد سبید
صادق بجهان به زنا کساری نیست
می به راحت همایکان کردن خوش است
صاحب سخن بخت از بهر قوت هر جا
باز خوبتر است مژگانم نمی دلم چرا
یاری دلم که می داند دوا می دردم
چنین که جسم ضعیفم ناله آهنگ است
کس ز بختون سوال قرآن کرد
نفس زبانه چنان بی تو می کشم دشوار
میر از تو میدی و شادم که نو مید از تو ساخت
جای که نوبی نیست کسی را اندر اینجا
شی که ماه رخت شد چراغ خلوت ما
رنق اگر بر آدمی عاشق نباشد پس بین
بس از درد جدائی بخت ایام تغاید

دست خورشید کربان بدرد روز ترا
طایری قفس و دلم کدامست اینجا
کاتب اگر غم کند حال دل خراب ما
نابل تو بسیم جان لب رسید در
زرنک خویش نباشد نصیب خنرا
بما هتاب چه حاجت شب نجلی را
آه این چه آرزوست مگر مرده ام ما
از مهر دونام ماند چو سیرغ و کیمیا
مکرونی من از کشکان عشق بود اینجا
زهرم از شرم کشته دوزخ رو آورد مرا
تا نکرد ساعتی صاف نمی دارد صدا
می کشد هر دم زور نیست بکوی تو مرا
سوی بهشت برم کافر و مسلمان را
که هرگز بر ناسازد کاسه کرد را دریا
پنهان درون بنه بین پشه دانه را
لذت دیگر بود خواب دم صبح را
به از وضوی عز یان بود نیم ما
بشود کوش از برای خواب چشم فاشه را
دایم بخنده خود روزی رسد زیارت
اضمار ای هست در جام نمی دلم چرا
لیک می گوید بیدارم بیدارم چرا
بجای نار توان بست باویاب مرا
گفت اسری بعیده لایلا
که کوی از دل خود می کشم خند ترا
نظمی جان که دلم امید واران ترا
از من که تواند رساند خبر اینجا
که داخت شمع نیاورد تاب صحبت ما
از زمین کنند کربان چاک می آید چرا
ز آتش هیچ روانیست دور از آب ماهی را

کلب الف بخار این چمن بهتر ز گل باشد
سخت کبری یا گرفتاران ندارد طاقت
نباشد نیک باطن در پی آرایش ظاهر
منع کمال از عاشق جان برادر نابکی
اگر بشاغم دهم زلف عشق آسارا
گذار من بکلیسا اگر فتد روزی
یک نسکاه دوصد مرده می کشم زنده
بلاست زلف تو کس در بلا مباد اینجا
دید از آتش دل غرقه آبت مرا
جان من بشان و جانی ده مرا از بوسه
صد مراتب به زد کریمه اهل ریاست
چون گرفتی پست شاعر در مقامی مکن
خانه ظالم جوهران شد چرخان می شود
در جهان از راستی نبود بزرگزارا کرز
کشیم پیرو و کشت جوان ترابید ما
خدا را بهر حرفی آن دوا دلکش باشد
تغوا هر رفت جانی مرغ دست آموز صیادم
بکویش رفتم و خاری پای من شکست اینجا
بیماره تر ز ماست برو رحم واجب است
ز آب آمو خنم در دهر رسم آشنائی را
بکوی او چو رسی یارانه بخاک اینجا
که فلاک یان هم آغوش نماید دور نیست
کسی بکیمه مقصود دیده بکشد
کردم ز شکوه منع دل زار خویش را
جرم منست پیش تو که قدر من کم است
درس ادیب اگر بود ز من مده جی
ما بلبل آشفته و طالم قفس ما
زدان خدائیم که از عشق جلی
آن قافله کعبه عظیم که در راه
مامست سرا سیم و صد شکر که از ما

که دامنگیرش دارد نشان مهربانی را
نیست از زندان خلاصی زن سبب زنجیرا
بشاق احتیاجی نیست دیوار گلستان را
بند پدر مانع نشد رسوای مادر زاد را
بدام زلف کشم آهوان بهر ارا
بدین خویش کشم دختران ترسار
خبر دهید ز انجمن من مسیح را
بفر من دگر می مباد آتجا
کار این چشمه ز سر چشمه خرابست مرا
تا دهم باز از برای بوسه دیگر ترا
دانه کردن از برای میکان انکور را
تا کی مضطر نباشد فروشد خانه را
شمع میسا زد مردم خانه زبور را
دستگیری از عصا بهتر نباشد سیر را
شرم ای دل سیاه زوی سفید ما
اگر از بهر ما بکشتی از بهر خدا بکشا
تو روزی از برای ایمان بندم زبا بکشا
بمحمد الله که تفریبی شد از بهر نشت اینجا
هر کس که کو بد از خوشی روزگار ما
که در هر رنگ شامل میشود بکر صفائی را
که خاک زده شده بسیار جان پاک اینجا
باغبان بر چوب بند کاین تو خیر را
که میل سرمه کشد خار این پسا یارا
انداختم روز جزا کار خویش را
خود کرده ام بستد خردار خویش را
جمعه بکتاب آورد طفل کرز پای را
از ناله دل فغمه تراشد نفس ما
تحقیق تراود زهوا و هوس ما
توحید در و نشت فغان جرس ما
صد مرتبه سرمه کش نماید عس ما

وله
وله
کمال خجندی
کوه ریم
آذربایجانی
اسانی شربازی
محیی سلطان سلیمان
بخاری غزنوی
مخلص
وله
وله
وله
مسح کاشانی
مشتاق اصفهانی
مشتاق بخاری
نادم
نجیب
ندائی
میرزا نظام
نظم جوهری
نظیری
وله
نفق روی

۷	بخط آمیدها دارد دل بی طاقت عاشق	اهلی شجاری
۷	بهرچه هست ضرورت داده آفتاب	میر حسن ایجاد
۷	(حقن کز روی در داید کند تا نیرد لهارا)	حافظ
۷	(بردسته کل نیز بستند کبارا)	راغب پاشا
۷	(سک دشتت بر سر روزی کد ابرا)	افانصا
	بامن ناصورا زد خود از وفا طلب	رفیق اصفهانی
	حرف سنگینی هجران توانا کردم	وله
	خفته بر شیب شاهی نازیبی راجه غم	سلطان
	باز بزم ما کند خون گریه آخر بر سرش	
	گزامید وصالش دست بردارم بمرک	
	در تهور و آسایش است از حکمت دویاب	
	اهل وطن تمام بهم یار و من غریب	
	ز دیروزم بزم روز و از دیشب بزم امشب	
	از آب لعل توام کار بکامت امشب	
	آسمان کوی نشان مشعل ماه تمام	
	یاده در دین من امر و زحالت ای دوست	
	فکرمی کردم شب کار ماه را نیم بقواب	سلطان سلیم اول
	پوسه چشمم کز زیدی ای جان اب	وله
	دید چشم تو مرا خسته شد از دیدن من	وله
	بید ملامت میکند در بند زلف اودلم	وله
	نخواهد روز شد تا نیم جانی در تنگت امشب	شاپور
	میبار دوستان دغل روز حاجت است	صائب
	باعتباط ز دست خضر بیساله مگیر	وله
	مهر بر چشمش شود هر که ز خود پوشد چشم	وله
	دو میان اهل دنیا هر دم دانا غریب	وله
	نمی شد بر چشمش از شرک خواب	طالب
	وصالم هست اما رخصت بوس و کنار منی	بیانقانی
	کسی که خسته تیغ تو کشت به نشود	قطران
	درد زیر فلک نشاط ماچیت	کافی

کرشکار افکن من دام بصحرا فکند	ماها را نتوان داشت بزنجیر در آب	منصف
اهل دنیا را ز غفلت زنده می بنداشتم	خفته دایم مر دگارا زدمی بند بقواب	ناصر علی
شد چو مهمان من آن شمع دافروز امشب	کاش تا روز قیامت نشود روز امشب	بابانضیری
دو طبع دوستان ز حسن راستی نمائد	انصاف اگر طلب کنی از دشمنان طلب	نظیری
ز کان تو توصف شده و مجده میکند	صنی بماء توصف دیگر بر آفتاب	نورس افندی
درد بیماری و آلوده غریبی مشکل است	وای مسکینی که هم بیمار باشد هم غریب	هلالی
خرد را می بیند چشم را خواب	کینه را عفو شود جامه را آب	۷
نمسانند هر شب خرازا بقواب	که بالا نکرا را ببرد است آب	۷
شان چون شد خراب از باده ناب	دمه در سده کز کان کند خواب	۷
ای کل بغیر یک دو نیم پیغام باش	پرواز کرده میرسد از شوق عقد لب	۷
آفتاب از خاک بردارد باطف ارذره را	هیچ نقصانی نباشد جز کان آفتاب	۷
آفتاب اندر بدخشان لعل سازد دستک را	جز بغاموشی چه گوید ملک شکر آفتاب	۷
همه دعای تو کویم بوقت بیداری	همه خیال تو بیاوم چو باشم اندر خواب	۷
خنده می بینی ولی از کربه دل غافل	خانها ما ندرون ابراست و بیرون آفتاب	۷
پادشاهی نزد اهل معرفت آزاد کیست	هر که بند آرزو بکشد از دل پادشاست	ابن یمن
جستن کو کر در سرخت عرض ابر کز دست	روی رخسار صبه آور که بکسر کیناست	
یکانه را برسم تکلف کند دوست	جانی که دوستی است تکلف چه حاجت است	وله
که بر احوال زار من نگر نیست	که بر احوال زار من نگر نیست	ابوالفرج
در ایام غمت بی فم نمی نیست	ز خون دیده خالی دامن نیست	وله
ز شور و بلایم کشت معلوم	که کل چیدن کم از خون گردنی نیست	وله
دل را در رخ زلفت مکافست	بریشانی حال زلف از اذنت	وله
کر بر د مرغ هر جا دلم بپند	من آن مرغم که دایم آشیانست	
هر یکا شیرین بزم سیر در هامون گذشت	اشک کرم کوهن صد کلام از کاکون گذشت	
دانه سیاره اش شکل شمر دارد مگر	رق آه پیدی بر خرمن گردون گذشت	وله
نه کرد باد نسایان بگرد هامونست	بخاک بادیه آلوده روح بخونست	وله
در روزگار هر که عز بزا است خوارست	این رسم تازه است که در روزگار است	وله
شادم بزم تو کز چرخ شادی	در مذهب عاشقان حرام است	ابوالدین اخگر
بارما کر آستین افشان در آید در سماع	کس نمید خرقه پوشی با کریان درست	آذری
زنجیر نظراتی نداشت جام سبهر	و کر نه دست قضا را کوی مای ریخت	ارشاد کازرونی
ز بخت دردی و محنت زدی گذشت	رسیده بود بلائی ولی بخیر گذشت	آصفی
کام خسرو از لب شیرین شورا نکیر یافت	کوهر فرهاد کند و لعل را پرو زیافت	وله

آفرین اصفهانی
افدسی

ز کشتنم خبری نیست این قدر دادم
بازم از غصه بدل هفده مشکل بشکست
نخلها کشت کزو غنچه حسرت بشکست
شور برخاست مگر کعبه مقصود نمود
افدسی نامه خونین بدلت کشت کزه
شبنم مگو که بر ورق کل فداه است
بارم ناید که شد در پوست بختون سوی دوست
زلف تو خواستم که بکرم دلم ر بود
حدیث شوق همین بسکه سوختم بی تو
فسانه ام تو معلوم چون شود که ترا
ما نیز کز از لغم و درد آشنای ماست
بی تو شب ماه تیره روزان
از خوردن می منع کنستم که حرام است
کوبند ز من بر سر کاوست بلی
الغاث بی غرض سر رشته نسیخه ماست
تم ز قید لباس تکلف آزاد است
کفتم ایس غیر مشدور عرق شوی
اگر نشت بجز خسته هوای تو نیست
ز فرق نایبدم ذره نمی یابم
کوید بهاری شد و کل آمد و دی رفت
بر سینه زدم چاک که دل تنگ نباشم
نه چنان گرفت خانه بدل من آرزویت
بهوای رنگ و بویت چه دروم بطرف بستان
ز غمت شدم خیال و بدن خیان شادم
ز غزل سرانی خود نبود مراد جای
بهرم زنده دلان ذکر دی و فردا نیست
عجب روی تو مستغرق نمیدانم
جهان فروغ و نواصلی اگر بچشم غین
چو موج هر که بدریا فرو رود داند

اکبر شاه
اهلی شیرازی
وله
وله
آهی
ایمن
باقر
بنقی
بغفور
پدل
وله
نایب
حاج الدین شوی
تسائی
تنها
جامی
وله

که تخته باره چندی بساحل افتاد است
چو شوز کرد به عکرایه در دل بشکست
استخوانهای شهید تو که در دل بشکست
نور زد شعله مکر دامن محفل بشکست
در کاوی تو مگر خنجر قاتل بشکست
کان قطرها زنده بلبل فداه است
عاشق اندر پوستی کجند چو پندروی دوست
آتم بدست نامد و اینم ز دست رفت
سختن یکدست دگرها عبارت آرایه است
هنوز حرفی از آن ناشنیده خواب گرفت
ما از برای محنت و محنت برای ماست
چون چشم سفید کشته تار است
چیزی درین شهر حلاوت کدام است
کاواست کسی که بار دنیا برداشت
صید ما خواهی برون از دام باید دانه ریخت
رهنگی به تم خلعت خدا دادم است
جانا مراد ازین سخت آبروی نیست
اگر دلست بجز نشئه بلای تو نیست
که آن از آن توای دوست یارای تو نیست
مافی تو ندانم که کی آمد و کی رفت
فریاد که از بهر من آنهم قضی شد
که در خانه رفتن کیم آرزو زکویت
نه شکر و نه راست رنگ نه نشئه راست بویت
که خیال وار کاهی گذرم نهفته سویت
بجز این که روزگارش کند بکشت و کوبت
صفای وقت تو جز باده مصفا نیست
که شربتو بهمان هست دیرگی بانیست
نظر کنم هم اصل است فرع اصلا نیست
که موج اگر چه در باست فیر در بانیست

هزار خانه پندری است در ره عشق
لا اله الا الله چون غرق خون افتاده است
فی غلط کردم که از سوز درون کوهکن
بیا که دل ز غمت خون و دیده پر خون است
نیود عاشق لیلی بغیر یک بختون
زبستم بانو ميسر ميسر
چکر شکافد دل گاهد و زبان سوزد
بغای رخ که باغ کشته نام آرزوست
دستی بچشم باده و دستی زلف یار
دی شیخ با چراغ بگردید دور شهر
چه کوهی تو که کس را بکف بهای تو نیست
تار خالک تو خواهم بهردی دل و جان
اندر آتش بی تو سامان نیست
ای تو در جهان چو جان مادر تن
دست بر هر یکا نهی چنان است
بعد از وفات ترتب مادر ز من بجو
(کره در ابروی لیلی هلاک بختون است)

عجب سحر که بی یک روزه پیدا نیست
کوی از کان آتشین اعلی برون افتاده است
شعله در دامان کوه پستون افتاده است
ببین زنده پر خون که حال دل چو ر است
ترا بهر سرموی هزار بختون است
بی تو مگر زبستم آرزوست
نمود باله ازان می که در اباغ منست
بکشی لب که غنچه خندانم آرزوست
رقصی چنان میانم میدانم آرزوست
کز دیو و دد ملالم و انسانم آرزوست
جهان چه دارد در کف که آن عطای تو نیست
که خاک بر سر بجای که خاک پای تو نیست
کیست صکوبنده نواز جان نیست
سخت پنهان ولیک پنهان نیست
دست بر جان نمیدانم آسان نیست
در سینه های مردم عارف مزار ماست
می ده که می ز بهر مداوا حرام نیست
که هر که بنده نیست از دو عالم آزاد است
مگر که باد هوا بود در هوا بگذشت
بسر گذشت نظر کن ز سر چها بگذشت
نظر بخانه کیتی و زین سرا بگذشت
رسید مدت پیری دم صبا بگذشت
فدای خاک پایت هر چه ماه است
یا ای دوست ورنه رفتم از دست
هر آنکو راست باشد از بدی رست
بهر آمده بود آن معاصیان نکذاشت
باده پیش آر که اسباب جهان این همه نیست
همه آنست و کره دل و جان این همه نیست

جای
وله
وله
جسمی
مولانا جلال
رومی
وله
وله
جلال دوائی
جلال بن عصفه
شهراده چم
وله
جایی میرزا انام
حافظ

دولت آنست که بی خون دل آید بکنار
 پنج روزی که درین مرحله مهلت داری
 خلوت گزیده را بنشاشا چه حاجتست
 جانبی حاجتی که ترا هست با خدای
 ارباب حاجتیم و زبان سؤال نیست
 جام جهاننماست ضمیر متبر دوست
 ای پادشاه حسن خدارا بس و خیر
 خوشتر ز عیش و صحبت و بادیهار چیست
 هر وقت خوش که دست دهد مفتاح شمار
 پیوند عمر بسته نبویست هوشدار
 سهو و خطای بند چو کبرند اعتبار
 آن میگرد که شیرینی عالم با اوست
 کرچه شیرین دهان پادشاهانند و بی
 خال مشکین که بران عارض کنند کونست
 بنده پیر خرابام که لطفش دایمست
 هر که خواهد کویا و هر که خواهد کوبکو
 هر چه هست از قاف تا سازی اندام است
 غلام هست آنکه در جرح کعبه بود
 نشان عهد وفا نیست در تیسیم کل
 کدای کوی نواز هشت خلد مستقیمست
 جز آستان توام در جهان بنهای نیست
 مباحث در بی آزاد و هر چه خواهی کن
 بنال بلبل اسکر پادشاهت سر بار نیست
 سحر کرشمه و صاف بخواب می دیدم
 روان منظر چشم من آشیانه است
 یق مقرر از دولت ملازمت
 بلرب سببی ساز که یارم بسلامت
 امر و زک در دست توام مرحق کن
 دارم امید عاطفی از چشم دوست
 عمر بست تا زلف تو بوی شبنم دهم

چنان فدای نظرت باد که در باغ نظر
 من همان دم که وضو ساختم از چشمه عشق
 بار بار بن شمع دافرو ز کاشانه گیت
 کل در بروی بر کف و عشق بکام است
 ز کربه مردم چشم نشسته در خونست
 حسنت با نفاق ملاحت جهان گرفت
 آستور که می دمد از بوستان نسیم بهشت
 اگر برف دراز تو دست ما ز سد
 ازین راه بود در چون ضرورت رحیل
 مرن زبون و چرام که بنده مقل
 روز اول که سر زلف تو دیدم اقم
 هر که که دل به عشق دهی خوش دی بود
 درین چنین کل بخسار کس نچید آری
 صدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد
 چون شالم که در بن سبب دل زادی هست
 دام از سبب به تنگ است الهی رهان
 بن روز جدایی وعده ها کردی و رسم
 غمگین نمی شوم ز وفای تو با رقیب
 جان بوسند بحق را خاطر از دشمن نیست
 بروی لاله و کل خواستم که می نوشتم
 ای که می بینی خوشم در وداع دوستان
 نشسته دیدار یارم چند کوفی از بهشت
 در کور رم از شب کبوی تو موفی
 کل برک زبرد چو توانی بتاشا
 بچرم آنکه نردم ز ذوق روز وصال
 دوش در مجلس حدیث آن لب میگویند گذشت
 درین عهد از وفا بوفی نماد است
 فلک جانی بوی آویخت جاتم
 انصاف در جلیلت آدم نیامد است
 صبی دم است یاردم از من در بی داشت

چنان آری جهان خوشتر ازین غنچه نیست
 چار تکبیر زدم بکسر بر هر چه که هست
 جان ما سوخت بپرسید که جانانه گیت
 سلطان جهانم بچنین روز غلام است
 بین که در طلبت حال می دما چونست
 آری با نفاق چه سان می توان گرفت
 من و شراب فرجش و بار جور سرشت
 کناه بخت پریشان و دست کومه است
 رواقی و طاقی معیشت چه سر بلند و چه پست
 قبول کردیم آن هر سخن که سلطان گفت
 که پریشانی این ساله را آخر نیست
 در کار خیر حاجت هیچ استغازه نیست
 چراغ مصطفوی با شرار بولاه نیست
 خبر مایه دکان شیشه کر سگ است
 راحتی نیست در آن خانه که بیماری هست
 هر یک در نفس مرغ گرفتاری هست
 که آرا برده باشد امتداد هجر از یادست
 از بسکه بروغای توام اعتقاد نیست
 هیچ حرزی چو دل خود بخدا بست نیست
 ز شیشه تابعدار بختم بهار گذشت
 کر زبان شرم داری هر نگاهم ناله ایست
 هر چه شیرین جوی شد با جری شیرین کار نیست
 تاسایه کند بر سرمین روز قیامت
 بیار غمید چو تو آتی بمیادست
 فراق آنچه بن می کند سزای نیست
 من ز خود رفتم ندانستم که صحبت چون گذشت
 به سالم آشنا روقی نماد است
 کن اینجا تا اجل موفی نماد است
 راحت نصیب کوهر آدم نیامد است
 بیار او شدم قدم از من دریغ داشت

حافظ

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

حافظ

وله

وله

وله

وله

وله

حالی

حالی طهرانی

وله

میرحبی

حسرت

حسن خان

وله

حسن دهلوی

وله

وله

میرحضور

حقیقی تبریزی

خاقانی

وله

وله

آب حیات من کفم از من دریغ داشت
من در سر قلم زدم آتش ز سوز دل
بر دیگران نوشتم بسی نامه وفا
باز شب آمد و خواب از سرم بپروان رفت
سر بسالین نهانم بفرق توشی
دو خداوند یک خانه موافق نبود
خوش خلق نیست جسم دریغ استوار نیست
خوش منزل نیست هر صده روی ز من دریغ
هر چند بهترین صور شکل آدمیست
مردی که در شمار بود این زمان بکاست
ختم تهنی گشت و هنوزم جان ز می سیراب نیست
کروصال یار نبود با خیالش هم خوشم
عشق خصم من اس است ای چرخ تو ز حجت مکش
کنده بودی خسرو را در خواب رخ بنایت
ای آرزوی دیده دلم در هوای نیست
ما جان فدای خنجر تسلیم کرده ایم
سواد چشم مرا بگو روشنائی نیست
ساقی ای ده که امروزم مرد بوانگست
شد زلف را نصیب که بوسید بای تو
چون رشته کجخت میتوان بست
نفس رسید با آخر هوس نماید چز این
بیش صاحب نظران طاعت سلیمان باد است
دل بدین پیروز عشوه گر دهر مبد
آنکه شداد در ایوان رزافکنندی خشت
خاک بنسداد بمرک خلقا می کر بد
و در پراز لاله سیراب بود دا من کوه
همچو ز کس یکش چشم و بین در دل خالک
حاصلی نیست بجز غم ز جهان خواجورا
کس نیست که در دل غم عشق نوندارد
مکن تغافل ازین پیشتر که من ترسم

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

خواجو

وله

ذوقی

همیشه بختال نو و آسوده دلم
باد ایامی که بهر خاطر من بار قب
چه آفتی آورد نام که در جهان امروز
یک چند چوکل نامم دم بود درین باغ
همیشه بر لب فواره این سخن جاد است
بجز عشق توام میکنند و غوغا نیست
بجز و حرف عشق ز مایس غنیمت است
همان یک دو روز این بزم غریبیم
دل بدست کن که عمر نباید به هیچکس
رقم وادوه هجران را بر دم بخالک
درستم قوت نمی خواهد سرشت بدنها
عرا کر خوش گذرد زندی خضر کم است
کوچ آیین وفا و مهر در عالم کست
ز قامت تو بمالم قیامتی برخاست
هر یکا باشد دلش زانده بشه ما جمع باد
چاره جونی کرد بر من کار را دشوار تر
کرو عده دوزخ است و اگر خلد شاد باش
همچو دور افتاده کاخر بیار خود رسد
ربانندان سخن بسوی خود است
این باد بهار بو ستا نیست
ای مرغ بدام دل کمر قنار
کوشم هر روز از انتظار
با این همه دشمنی که کردی
کمر جان طلبی فدای جان
سود میکند بخت از فروشم
با آنکه تو مهر کسی نداری
بس فتنه که از زمین بخشد
فی یاد تو نیستیم زمانه
صمدی که برکت دیده روشنائیست

کین وصالت از بی غم هجرانی نیست
بود اورا سر کراتها که اکنون بمانست
محبت تو دو کس با هم آشنا نکذاشت
چیدند مرا غنچه و آنهم زبان رفت
که اوج منصب دنیای دون نکوفسار نیست
نوبت بالب بام آکه خوش تماشا نیست
از شاخ که نه میوه نورس غنیمت است
غافل مشو که محبت مایس غنیمت است
کین یک نفس که خوش گذرد بس غنیمت است
تایه بدم بنوعال خفتن خالک چیست
بشه هم در حد دانش خود کم از غم و نیست
ور بطنی گذرد نیم نفس بسیار است
بازی کویم که شاید بوده باشد طاعت
قیامت فدت کر بود قیامت راست
آنکه مارا در فراق خود پربشان کرد و رفت
خواستم بخاری ز بایرون کنم سوزن شکست
بیرون نمی برند ترا از دیار دوست
دست نادر کردن من کردی غش خون کر است
تفا بروی فلک بروی خود است
بابوی و صال دوستا نیست
باز ای که وقت آشیان نیست
بر راه و نظر در آسینا نیست
باز ای که دوستی همانست
سهلست جواب انصاف است
یکوی بهر که در جهانست
کسی نیست که نیست مهربان
از روی چو ماه آسمانست
تا یاد کنم دگر زمانست
بر در بدی زخم حانه آشتا نیست

ذوقی

وله

وله

راضی

وله

رحیمی

مهرزار سنم

رشکی

آقا رضا

رفع حسن یک

رکن الدین ستانی

رویی

زی هدای

زن العایدین

زینت

سرمد

سرور

سعدی

وله

وله

وله

وله

وله

سعدی
سر بر سر سلطنت پند فرو نیاورد
برده اسکر بر افکند و چه فتنها بود
کوشه چشم مر جت بر صف عاشقان فکن
اتفاق بر سر کوی کسی افتاده است
وله
خبر ما برسانید بر خسان چن
بای بشد تو تحمل چکند کر نکند
ای بار نازنین که دل اندر هوای تست
که کرایجی نهی غرض ماقبول تو
نه اختیار هست این مصلحت لیکن
درون خلوت ماضی در غمی کنجد
این توفی با سرو بستای رفتار آمده است
وه که کر من باز بینم روی یار خوشتر
کر بر غمی فرو ننگداری بدین حال
کر بک نظر بکوشه چشم عشقانی
از جان پرون نیامده جانانت آرزوست
پردر گهی که توبت اذنی همی زند
ای یک بی چینه که داری نشان دوست
حال زدهان دوست شدن چه خوش بود
وله
در دشت در عشق که هیش طیب نیست
هر کوش را بشفق نفور داست و در دورد
چون ملک کدبان یجهان سلطنتی نیست
سنکی و کبای که درو خاصین هست
وله
صفت یار عزیز حاصل دور بقامت
رقی بمانی بخت باد بهیاری بخت
آزاد که جای نیست همه شهر جای اوست
بی خاندان که هیچ ندارد بجز خدای
وله
همی دایم حدیث نامه چو نیست
که آب جاء اصراتی نه پاکست
راستی موجب رضای خداست
مسکین خرا که چه بی همز است
وله
هر که در سبب عتاب اوست

و بخت

سعدی
بخت و دولت بکار دانی نیست
صدور من بر صد از من بیست است
چه کند زورمند و ارون بخت
دست بچاره چون بچسان رسد
وله
کر باز ایدست اندر درم نیست
مارا بچسان خوشتر ازین بکم نیست
ای آنکه با قبال تو در عالم نیست
چنان روی تو آشفته ام بیوی تو هست
وله
جان و تنم ای دوست فدای دل و جانست
افسوس بران دیده که روی تو نبداست
آخر ای کینه مقصود بکا افتد ای
کویند بدوری بکن از یار صوری
وله
بس کرسته خفت و کس ندانست که بخت
شهمی همه شب بر سر بشارت است
وله
ز رسم زمی بکینه ای اعرابی
ما از تو بغیر از تو ندارم منما
کر مژائی فارم برخاک درت مبرم
هر چه در بر سرم چون تو بستی رواست
وله
دل هر که صبر کردی نکند سر از بخت
همراه اگر شتاب کند همزه توبت
قارون هلاک شد که چهل خانه کنج داشت
وله
مرا بک عدو جای ششادمانی نیست
زمن بپرس که از دست اودان چو نیست
قادر بر هر چه میخواهی نیز آزار من
بر تو نیکان نیکد هر که بنیادش بداست
وله
بجهان خرم از انم که جهان خرم از اوست
تو بیک نالی ازین خار که در بای توییست
تا م افزود و آن روم کس است
چند کریم در فراغت کام از سر در گذشت
بیار غث را نیز از صبر دوا نیست
وله
جز بتاید آسمانی نیست
بعد ازین چه عذر باید خواست
بازوی بخت به که بازوی سخت
چاره جز برهن در بدن نیست
وله
درم داران عالم کرم نیست
کر نیک و بد اندیشه و از کس غم نیست
کریم که غمت نیست فم ماهم نیست
که نیم خبر از هر چه در دو عالم هست
وله
موتی تو و شتم بهم ملک جهانست
باید و بعد از تو پروی نکر بد است
که شوارح طرف حد بیان توییست
در مهر تفاوت نکند بعد مسافت
وله
بس جان باب آمد که پروکس نکر بست
چون روز شد او مرد و بیلو ز بست
وله
این ره که تو میروی بترکناست
حالو ابکی ده که محبت نپسید است
باشد که گذر باشد یکرورین خاکست
بند چه دعوی کند حکم خداوند است
وله
نه در گامید دارد که رها شود ز بندت
دل در کسی میند که دایسته توییست
نوش بر وان نمود که نام نکو گذاشت
وله
که زندگانی مانبر جا ودانی نیست
ازو بپرس که انکتهها بر از خونست
زانکه کر شمشیر بر خرق نهی آزار نیست
توبت نااهل را چون کردان در کید است
وله
عاشقم بر همه عالم که همه عالم ازوست
با چه غم داری ازین درد که در جان توییست
بیتوانی به از عذبات خواست
وله
شد بیان عمرو بابانی ندارد سر گذشت
صبر است دوا یمن و در داکم نیست
وله
سنان ماوی

(۲۷)

سلطان سلیم اول	شده عساک دردم بلا بیه نیست	غم که بیهوش و بلباز بود بیهوش نیست
وله	شبه زورون اسکرماه آسمان تابد	چشم زبای تصور کنیم که ماه نیست
	دم از محبت زلفت زدم خطائی شد	ولیک عفو تو افزونتر از کثای نیست
وله	دمی که ز چویر میزد تیر ابلی ردل مجنون	دل دیوانه من آن زمان یارب بجا بود است
وله	سلیم از وادی غم که بخت شادی افتادی	چه رنجی که ز لب این نوع تقدیر رخسار بود است
وله	نه سبابه است که همراه قدماز نیست	من از وفا شده ام خاک و آن غبار نیست
وله	آنکه در پای غم افتاد است دامن نیست	وانکه افتاد است دامن کر بیان نیست
	ز تخم های سینه ام از غمی می پوشم بداغ	زانکه آتش سبیل کار نیج جانان نیست
وله	اگر چه خسته مجنون شعله داشت بلا بود است	نه چو من عشق ما و یان میلا بود است
	نکه می داشتم از غم دل خود را و آکنی	که من نبودم او خود بادل و جان آشنا بود است
سلیم	هنگامه مایه جمعیت پر بشا نیست	چوشده زینت من در لباس عربانیست
وله	بهتری کوه کعبه هستی خضر است	که سخن جال بود مرده چرخاوش است
شایور	طاوفان کرد که مرایی تو هر دم است	وصل ابرار هر نوع تلاقی کنند کم است
شانی	اسیر درد زار غمت رهسپاری نیست	شکسته تو قید و میساری نیست
وله	دیگری را در پریشانی شریک مامان	که مراد شیره حسن است بک رسوا پس است
وله	ز بسکه دیده با طاره تو حیران بود	تمام روز و صلیک آنکه صکذشت
وله	مدوح اگر بجا یزد قارون کند مرا	مرهم بهی زخم زبان حدود نیست
وله	راهبست ره کعبه مقصود که آنجا	جز بر اثر آله بانسوان بافت
شرف الدین علی	ما نیم کز ازل غم و درد آشنای ما است	ما از برای محبت و محبت برای ما است
شرف قزوینی	آمد به پیش من و دردم فزود و رفت	صبری که من نداشتم آنهم ریود و رفت
	آخر شرف برآه سگان تو جان سپرد	رسم و قاعده هم عسلیم نمود و رفت
وله	سر کران باغی و باخود بهر یان می خواست	پیش از این یان چنان بودی چنان می خواست
شصت کاه	آمد شب و از خواب مرا نیج و عذاب است	ای ترک یار آنچه مرا در وی خواست
	من خواب ز دیده بی تاب در بام	آری صدوی خواب جوانان می نایست
	ختم عجب آید که چگونه بدیش خواب	آزاکه بکاخ اندر یک شیشه شراب است
	وین نیز عجب ترک خورد باده بی چنگ	بی چنگ و در بایش بی تاب شتاب است
	اسی که صفیر زنی می نخورد آب	فی مردم کم از اسب و نه می کمر از آست
	ما مرد شرابیم و کبابیم و ربابیم	خوش آنکه شراب است و کباب است و رباب است
شافی	روزی از جواب سلامی شنیده ام	مردم و آن غرور و دهان درد ماغ ما است
وله	بدوستی تو خسته عسلی با من	هر از دشمن بک دوست مشکل افتاد است

شبه اصفهانی	چو شمع تاغش آخرش زبانی هست	ز سوز عشق تو آزا که نیم جانی هست
شوکت	چون اره دو سر نفس اندر کشا کش است	از بهر قطع کردن نخل حیات تو
وله	امشب کدام غنچه لب از گلستان گذشت	میسای غنچه بر زهر شراب ندیم است
صائب	ترک جبهت دل خود را بامان کردی نیست	تا مردی زندگی بر خویش آسان کردی نیست
	با من احسان با تمام احسان کردی نیست	می فتام هر چه می آید چو بار تو بهار
وله	که نیکوای جهان جای دل طپیدن نیست	اگر نمی ملیدم دل ز آرمیدن نیست
وله	که این شکسته بناجای آرمیدن نیست	مار من دل سرباره می کند فریاد
وله	هر که رخسار زیبا سلسله بر بار خاست	شب که مجلس بعدیت بر رخسار تو گذشت
	کرد بادی که از این دامن صحرای رخاست	روح سرگشته بختون قنار آلود است
وله	معوری آفاق ز دلهای خراب است	از ترکس بیار بود نازکی حسن
	از دامن صحرای تو یک موج سرباست	این عالم پر شور که آرام ندارد
وله	اگر بسرو شکستی رسد ز رعنا نیست	سلای مردم آزاد لای پنا نیست
وله	زاهد خشک است ساز آغیا که آب تلخ نیست	نعمه شرین در مقام شراب تلخ نیست
وله	بی حسد نبود برادر که بپیر زاده است	یوسف از شهری احوان بچاه افتاده است
وله	نه علم هر چه عمل میکنی همان از نیست	چه سود از این که کتبخانه جهان از نیست
وله	سرمایه فراغت من بقدر پس است	شانی مرا از کوی تو در زمر سرس است
وله	ترک هستی ز انتظار نیستی و ارست نیست	هستی دنیای فانی انتظار مرد نیست
وله	در کار خانه که نظم من ز غفلت است	هشدار زینت نه ز قانون حکمت است
وله	علاقه تو بد ستار بیشتر ز سر است	ز از جان غم مال ای عزیز بیشتر است
وله	زنده از در باست ماهی وز در با غافل است	با کمال قرب از جانیان دل ماغاف است
وله	عالمی سرگشته اند و هیچکس گمراه نیست	روی هم اندود دولت جز بران درگاه نیست
وله	بستون آوازه گرداشت از قهر هادداشت	می کند اهل هنر نام بزکا را بلند
وله	دعوی حوصله تنها بقدر نوشی نیست	سخن تلخ اگر بیکذاری مردی
وله	کم از کم که مرا عذر رکنه باید خواست	پیش از آنکه بچرخ چو می پردازی
وله	هر که این بادیه را طی نکند حاتم نیست	کرم آنست که آوازه احسان گذرد
وله	تمام دور نشاطم یک پیاله صکذشت	من آن حرفت روزم که چون مه صید
وله	مرا بظواهر اگر با تو آشنائی نیست	دل من و تو زهم صعبان دیرین اند
وله	باریقل موافق سفر دور خوش است	نیست بار آمدن از فکر خیال تو مرا
وله	قطره اشکی بی و برانی عالم پس است	مشت آبی میکند خواب کران را نارما
وله	صبح زدی بکست در فکر شب نار خود است	کربه شمع از برای ماتم پروانه نیست

کوباشب فراق تو روز قیامت است
چون بگذرد خزان که بهارم چنان گذشت
در عقبی حرف می گویم که دم ناخبرست
در میان دازم ناخان قلم ناخبرست
مقصود از کراوست ز که حکایت است

به و خوش سرشت
 ش حریر عارضش بهار طعانش بهشت
 پوشد بلك شبیر
 پسیرد هر بقیه کرد چرخ هر چه رشت
 این يك نفس زمان
 م درانی بی حریف بی نقص از رشت
 از رود که فرا زول
 کل که بهمن باغ که بطرف کشت
 زیست شود دوست
 ن اوست خواهد در حرم خواه در کشت
 که نبود وصل شبیر بی می مرارت
 ز ماصد دل و زمانه بک اشارت
 سرم خوش است بمثل الله از کلاهی نیست
 چاره کار من خسته و سرگردان چیست
 آرا که دوا بی درد تو همان نیست
 (شکوار نیست)

در قید دام اگر نیست در بند آشیانت
ای طیار هر ما را آشیان یکسانست
آن سرور که آگاه و نازاج خزان نیست
به تر سفر چاره برای رمضان نیست
هر یاد و کسی هم رسد آرمش نیست
که باقر نشانند که قدر کلشن نیست
کز نو و ز سیر نکستی مرا بس است
هر کز کل شکفته بسم باغبان نمائست
مخواه مرا که خواهش بجز کدائی نیست
کرداری باده باد خوشتر دانه ساخت
ناکدا بر سر ره نیست دلش خرم نیست
آباده دل بهیچ جلال نبسته است
روشم کشت که آماش نایاب نیست
که ماند از بد این باغ و فراق و لاد است
خاک بر سر باد عشق را که مادر زاد نیست
کاینجا که ز راس کوش می باده داشت
بلذنی که مکتد طفل شیر خوار انگشت
در هر دل کهبای کند آن دل من است
آن هم نفسی هست زنده و نفسی نیست
خاک دوت بچشمه حیوان برابر است
این سلطنت ملک ساین برابر است
هر کس که بمن دوست بود دشمن خویش است
ز صدف بی مدد ناله زجا برخاست
کرد و دیوار کوی دوست آید یوی دوست
کاندل برین رخسار با حق اول قدمت
دولت از آن دریدر افتاده است
هر جا که صف آراست بلائی بمیانست
ای نور دیده حب وطن در دل تو نیست
که جم کشت بهم رشت های جان نمست
سوی آنکس نگر که نادانست

کلمه
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
که کوی کشمیری
کو کی
سانی
وله
وله
بجرم شامو
صحی لاری
شهر پاشا ابو حنطه
محاصر
وله
زین الدین مخفی
تخلصی
سودمد سلطان

تمام عزم باشد - دوساله گذشت
 شباهت بهر دور مکنند بر مراد ما
 مردم دیده نیای فسلم اذنه هر دم
 کاتب صنع که پردوی تو ابرو بساخت
 خواهم که از کوچه دیوانگی بیرون دوم
 چوباده چشم تو خورد است دل خواب چراست
 چو نیست غیبتو کس از که بشوی بهمان
 ز باد رم که دریا ز کعبت آشفته
 چو ما هر آنچه تودای تمامان خوردیم
 آنچه کفر است بر خلق بر ما دین است
 چشم حق بین بجز از حق نتواند دیدن
 این جوش که از یکباره رخاست چه جوش است
 دل باده بجا خورد ندانم شب دوشمین
 مارا بخیر کوی کوی توجه حاجت
 دم حرکت کفایت بیالیت آیم
 طفل اشکم مدام در نظر است
 آن چغت که طافت قد و سایه است
 غافل من رسید و وفارا بهانه ساخت
 رقص عجب ازین نظاره رخسار
 زاهد نداشت تاب چشای پری رشان
 ناز چشای او زهم خون من ترشست
 از بزم ناز آمدن من بیرون رود
 کرمیکه ما خوشی بخرام بر بالین ما
 درویش را که ملک قناعت مساحت
 مارا هوس صحبت جان پرور یار است
 آتش نفسان قیوت بخفته شناسند
 در مدرسه کسرا را مدد دعوی توحید
 تسبیح چه کار آمد و سجاده چه باشد
 ناصر اگر از مهر بنالد بجای نیست
 سپهر مردم دوزا کشد خریداری

مع
 مشرق
 مظهر کشمیری
 میر معصوم
 معارف
 مغربی
 وله
 وله
 منصف
 مولی اسفندی
 مهری
 مهنی
 میلی
 نادم
 ناصر بخاری
 نظام هروی

درهم شودن بهر دم حال آدمی
 غنچه تا و اشود از هم باشد
 ای عاشقان ای عاشقان مارا بیان دیگر است
 ای بلبلان ای بلبلان مارا نوای خوش بود
 ای خسرو شیرین سخن وی و سلف کابره
 ناعین عشقش دیده ام مهرش بجان بکرده ام
 خورشید جشید فلک بر آسمان چرخ است
 اقامت دل شده لای جان شهرت آمدن جمان
 زنده در میخانه صوفی و کتب سوده
 سیدم امان بودم در دهم درمان بود
 سوز عشق آتش و سینه جهان آتش است
 خانه زاد عشق از اینای چشم کس نماید
 کی ببرد آتش عشق که از سوز درون
 بادل عشق که در دور کل از آسودگی
 سوختن غمی هر که بشند آتشین گفتار تو
 باسد هزار دیده بگرد جهان سپهر
 دل که افسرده شد از سینه بیرون باید کرد
 دشمن قسوی و کار دل من نعل است
 ذوق کمال است و وصال بدوام است
 بر صوفی و وجد حرام است عبادت
 می گرم و از کرب چه طالع خبری نیست
 که بجای مانع است و کار هیران حائل است
 نشسته بهلوی من و زرقب جام گرفت
 زبکه کشته ام از درد انتظار ضعیف
 تنه ام من بدایغ غم مبتلا شدم
 هرگز عطش منی مارا کراه نیست
 بر بار تعلق گرفته ام هرگز
 ز فراق ناخوشم هر یکجا که می نگریم
 پیش خای نیست که ز خون شکاری سرخ نیست
 بام پیش از سربان کگو می رود

آری تمام صورت درهم چو درهم است
 فرصت عیش همین مقدار است
 ای عارفان ای عارفان مارا نشان دیگر است
 زان رو که این کار و مارا از بوستان دیگر است
 ای طوطی شکر شکن مارا از زبان دیگر است
 در آشکار و در نهان مارا عیان دیگر است
 مهر عاشقان بر آسمان دیگر است
 کون و مکان عارفان در امکان دیگر است
 مارا سر بر سلطنت بر آستان دیگر است
 چاتم فدای جان او کواز جهان دیگر است
 دود آه بر شراب آسمان آتش است
 کوهرم بکنا چراغ دودمان آتش است
 خون گرم در بدن روح روان آتش است
 چون سحر آتیا نم در میان آتش است
 هندوی کبک تو کو یار جهان آتش است
 جو یای آدمیست ولی آدمی بکاست
 هر ده هر چند عزت است که نتوان داشت
 دردی کبی دواست علاجش تحمل است
 امر و زمر امتیاز عشق تمام است
 بر شیشه که خایست زمی سجد حرام است
 در دل هوس هست ندانم که کد است
 حیرت اندر حیرت است و مشکل اندر مشکل است
 کل تلاقی من رنگ انتقام گرفت
 نگاه را بر خفت قوت رسیدن نیست
 بر هر که بنری بهمین داغ مبتلاست
 از تنگ ظرفیت کبیه پر شده است
 بجوی باده بدوشم بجای فرزندان است
 کرشمه دامن دل میکشد که جا اینجا است
 آفتی بود این شکار افکن کرن سحر گذشت
 باران خیر دهد که این جلوه کاه نیست

ناصر بخاری
 نصرت
 نعتی
 نظام
 وله
 نظامی
 ملا نظری
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله

ملانظری	و نخبیدن و زبزم تورفتن کناه من	سافر ز دست غیر گرفت کناه کیست
قاضی نور	هر بسلی برای کلی آفریده اند	پروانه عندایب کلستان آتش است
نورس افندی	بزرگی و اشرف رنگین تاز جاب خواب طریقت	که مقناطیس اگر جاب نباشد آهن خامت
نوری اصفهانی	از بو العجیبه های محبت عجبی نیست	کر سر زنده از هندوی بخت کرامت
نیاز اصفهانی	کر گرفتارم نخواهی زلف چون زنجیر چیست	وزنداری قصه من ابروی چون شمیر چیست
وله	خواب می دیدم که بی پردم باست زندگی	لعل جان پرور هم بکشا بگو تغییر چیست
وله	از لب شیرین همی پاکو هکن می گفت عشق	جوی خون از دیده باید راند جوی شیر چیست
وله	بر روی هفت زلف سیه هجو صواب است	وین طرفه که باران وی از چشم رآب است
وله	در عین وصلت توام نیست وصولی	همچون شتر نشنه که بارش همه آب است
نیازی	فغان زین دل که دایم در فغان است	دل است این بادرای کاروان است
نیکی اصفهانی	جان فشا بهما بخاک پای یارم آرزوست	و که یک جهان دارم و در دل هر ارم آرزوست
واقف خلیلی	در انتظار آب شد دل اشکم از هاهون گذشت	دست از دهن برداشتم فریاد از گردون گذشت
وحشی	در وادی آواری نمی همدلی نمی همدی	همدل بیک باید کسی فرهاد شد بخون گذشت
وله	چندین بهار و روز خوش بگذشت و ایام خزان	نیک گذشت هرگز در دلم کاین چون گذشت آن چون گذشت
وله	می ایست طفل مرا چند عاشقان ورنه	علاج درد تغافل دو روز رهبر است
وله	سر زلف تو نباشد سر زلف دیگری	از برای دل ما فقط پریشانی نیست
وله	شکایت ز تویی که عذار بسیار است	مر و مر و که می با تو کار بسیار است
وله	بر باره کاغذی دوسه خط می توان کشید	دشنام و هر چه هست فرض یادگار است
وحدطاهر	از عکس رخت جیب قبا آینه زار است	پیراهن از اندام تو ابر ز بهار است
وله	ترسم بقی ناز که آسب رساند	امروز را بیا به برنگ کل خارا است
وله	میشود این رسک آنکس که نشیند زبا	هر که بر افتاده کبر دست از رسک کمتر است
وله	باعث افزونی قسبت نمی باشد شهور	آمد و رفت نفس در خواب و بیداری یک است
وله	از بهر قطع کردن نخل حبات ما	چون اراده دوسر نفس اندر کشاکش است
وصافی	ز منصب ار همه کس را افزون شود منصب	توئی که منصب از منصب تو منصب یافت
وصالی	مستانه می گذشت وصالی بکوی دوست	انجا رسید و سستی را با بهانه ساخت
وقوعی	درد یاری که توئی بودم انجا کافیت	آرزوهای دگر غایت بی انصافیت
هلالی	ای که می رسی زمین کان ماه را منزل بجایت	منزل او در دلست اما ندانم دل بجایت

نیم همدانی	آسمانی رزمین افتاد و کردی رنخت است	کوه غم در دل نشست و آه سردی رنخت است
یحیی لاهیجی	وین درد دگر که گفتی نیست	درد دل من نه گفتنی نیست
یفا	این غنچه دگر که گفتی نیست	بگذشت بهار و وانشد دل
یقینا	کلک رحمت جعل الجنة مثواه نوشت	هر دم در می کند یفا و بی تار خوش
یوسف	عکس من و از آب موج از دهانت	راستی با بکروان کردن خطاست
لا	کوچیفه که بر مرا و صد شه بد نیست	دنیایم رزم که حرص و خست است
لا	که همین آه که ازو بخون است	شوها نیست نهان لبلی را
لا	که از آن جله یکی کمر دهن است	دشمن نیست قوی بخت مرا
لا	دردل شکب خون شد و در دید خواب سوخت	تنهاته سینه ام ز تنه اضطراب سوخت
لا	دشوار توان کردن و آسان بشکست	چون شبیه کربت توبه مایه سوخت
لا	کردست ما نه بست ولی چشم ما بر است	دریایم وسیله مامعدن در است
لا	کاین عمر یک چشم زدن نقش من را است	این نکته مریدنه پیام ز جباب است
لا	عدل باید ملک را آن کن اگر این بایدت	خانه زین چه سازی رای زین بایدت
لا	بی یارم و کسی غیر اجل بر سر من نیست	یارم و جرخ خاک قابس من نیست
لا	از دوستان دشمن و از دشمنان دوست	روی دل از دو طایفه بر تافت نکوست
لا	امروز روز دیدن آن شهر یار نیست	ای برده دار برده فروهل که بار نیست
لا	کسی که کشته نشد از قبيله ما نیست	کر زدن اصف ما هر که مر دغو غایت نیست
لا	صبر است دوا می و دردا که می نیست	بیمار غمت را بجز از صبر دوا نیست
لا	کر سلامی بود لذت دشنام خوش است	هر چه مار از دل دلدارم خوش است
لا	دلی بکجاست که ز پر شکسته غم نیست	درین سرای مصیبت که غم مقام نیست
لا	هلاک عاشق مسکین فراقی جانا نیست	وداع چون تو نکاری نه کار آسان نیست
لا	گویا که درین کشید و رانه کسی نیست	فریاد بسی کردم و فریاد رسی نیست
لا	یکبخت رشته اگر ناله موافق نیست	میان جعده و زار فراقی لایق نیست
لا	هنکام دستگیری و وقت عنایت است	احوال درد مندی مانی نهایت است
لا	که چند بار اجل آمد و مرا نشناخت	فراقی یار چنان زار و ناتوانم ساخت
لا	دو زخ چه کرده است که شایسته نیست	آنها که بدست کشید ساز و زخ اند
لا	ترا اگر چه فراموش شد مرا با داست	چنانچه یاد که بمان کشیده بودی دوش
لا	بستر آسایش ما پرده گوش گرامت	کفنگوی مردم عالم سرا سر نشتر است
لا	که جهان و دل خود دارم خدا گواه نیست	باستان هر زرت که آن پناه نیست

بکر بخند ام دوا سبب از پیش غمت
مردی که هیچ جامه ندارد باغشاقی
انجا که مرادست رسد نیست مرادی
بی ساقی و شراب غم دل نمی رود
نمکین نشود طبع کمال از ناله بلبل
این آدمی که زبده ارکانش می نهند
فرزند عاق ریش پدر کعبه ابتدا
چون کبر بشود شد خورشید از جورابرون
فساد زلف سیاهش زیر پا آری
مهرورست و کرته خدای می داند
از ناله کرم و سینه موزان مایوس
دره دشت شب شکوه نسیان چرا کنیم
در باغ هزار کمال رو بد لیکن
کریچه تو که کبی تره توان گرفت
ظلم و دشمنی بر کان نهی ز رحمت نیست
عسری بشد سوخته شیخ نشنیم
نیست پروای عدم دل زده هستی را
قتل عالمی آرزو دارم هلا کو خان بقا است
آما اگر هستی نودی هر حرامی چون شراب
منت منه چو توشه بسایل دهی که او
بدیدن از تو فاسادت نمی توان کردن
بحریت زندگی و نه تکلیف حوادث است
ما آب روی خویش بگوهر نمی دهیم
در فنا نیز توان فوین ز درویشان برد
پرهیز چون نمی کند از خون عاشقان
نابکی کشت بچن دزدیده کردن چون صبا
آمد و رفت نفس نیست و بلند این ره است
سر توحید ز زنجیر شود معلومت

مست آفتابان خوش است که گوید روز حشر
در خانه های کهنه بود مور و مار پیش
جرم بی اندازی خواهد عطای بی شمار
(دشمن دانا به از نادان دوست)
(قرب جانی چو شود بعد مکانی سهل است)
(چاره خاموشیت شعری را که از دشمن گذشت)
(در امر غیر حاجت هیچ استغذاره نیست)
(اگر کینه بپوشند شرمساری هست)
(زهر طرفی که شود کشته سود حکام است)
(یکسایبان که رخ چهارا کنار نیست)
(چون کم خود کرد نام خود کرده اندیر بجست)
(معشوق خوروی چه محتاج زیور است)
(این نیز هر اطفال شوریده ماست)
(کس نکوبد که دوغ من ترش است)
(باری هر شهر بمقدار حکیمیت)
(آواز دهل شنیدن از دور خوش است)
(در خانه مور شنی طوطا نیست)
(از ده را چو کاو تنگ بگریزد عصاحت)
(دامش وقتی دست آمد که کبرانی نداشت)
(بهتر ز سفر چاره برای رمضان نیست)
(چون نج ابل رسد سپهرها بیجست)
(تم اینجا و دل آنجا است که جان آنجا است)
(دار و سبب در شد این راجه علاج است)
روز میدان از زبان تیغ باشد بحث ما
ما شقم بمنون صفت افتاده در و را نه
ز آدم تا باین دم بحث عشق است

من کبستم شاهجه کساید این چه جاست
حرص و امل به طیبت پیران و فزون تراست
پیش عفو قتل تقصیر ما نه صبر ما است
(چه غم ز حیل دشمن که دوست جانب ماست)
(به ازین کس نکفت و نتوان گفت)
(هر جا که کل است جفت شمار است)
(این چنین امل معقد لایق آن کردنت)
(صاحب هر بهیج مکانی قرب نیست)
(از بیخانی چه سود آخر جو کار از دست رفت)
(شکوه بسیار است اما ذلت افکار نیست)
(در راه عشق مرحله قرب و بعد نیست)
(پیغام آشنا نفس روح پرور است)
(ناید زدل شکسته تدبیر در دست)
(هر جغد بی پروای در چشم خود همانست)
(از نفس مرغ بهر جا که رود بستانست)
(از باد هوا آمد و بباد هوا رفت)
(مارا چه ازین قصه که کاو آمد و خورفت)
(هر کار که موقوف بحال است بحالت)
(ای مردک دبدبه من جای تو خالیست)
(حال من بجاره چه محتاج بیان است)
(در عفو نیست که در انتقام نیست)
(بر کشته به آن ریش که در دست زنانت)
(اطباء در مکالمه دوست خوشتر است)
کار طعنه لانت کردن بر سر هر کار بحث
که کنیم با خود سخن که با درود بوار بحث
نشند آنکه کس از اصل حوادث

سلطان سلیم اول	براه عشق مستزل پیشما راست	نیاشد واحد وائین وثاق	مستانه چشم دارد آمد خواب سرخ	سلطان سلیم اول
صائب	برسنگ خار زده کهر آیدار خویش	هر کمالی که کرد بنقص عیار بحث	بکشدت خنجرش زدل پاره پارام	صائب
مهری	پیار ساقی باقی پر ز برمن حادث	می قدم که تاوار هم زدست حوادث	هست درین بادیه دیو لاخ	مهری
	در آن مجلس مردان بخور شراب تجلی	شراب مرد تجلی بود نهام خیاب	کر مهسای تومارا کرد گستاخ	
اسیر	هیچ کفتم آن دها ز ابار شد پرینج وتاب	از غضب کفناجه کفنی باز کو کفتم که هیچ	ای دل غم جهان بخور این نیز بگذرد	اسیر
جای	ای زوفیل وقال ما همه هیچ	فهم ووهیم وخیال ما همه هیچ	کرید کند زمانه تو بیکو خصال باش	جای
	مالک الملك ککاشات توفی	دعوی ملک و مال ما همه هیچ	وردور روزگار نه رونق وای تست	
	خال از فضل بر کمال تو نیست	لاق فضل و کمال ما همه هیچ	هر صافی نه ازها کرد	
	سایلان مساط چوود تو نیم	بی جسابت سؤل ما همه هیچ	صورتگر جمال تو بهشاد نقطه	
	بی نسیم قبول عافیت	طاعت ما وصال ما همه هیچ	ما تنده دو مصرع یک بیت مانو تو	
خسرو دهلوی	پرون ز جام دمانم بجوی هدم هیچ	بجز صراحی و مطرب بخوارم هیچ	دی کز کل تن آم سرشتند	خسرو دهلوی
	پیا واده روشن روان بنوش که هست	بجنب جام می لعل خاتم جم هیچ	هر بلا کاید از ان قامت بالا آید	
	غمت حاصل از عمر و هم بدین شادم	که کر چه هست غم نیست از غم غم هیچ	مر اهر شب چو دزدان خواب کرد چشم ز کرد	
	دل ز مهر تو چون ذره و آن هم خون	تم ز عشق تو چون ساید و آن هم هیچ	بادی دار که از مات می آید	
	دم از چشم من و همدی طلب خسرو	بکرم آن که جهان بکند و آن دم هیچ	در حیرتم از درد کشان کر همه عالم	
سلطان سلیم اول	ساکن کوی تو نبود بکاستان محتاج	نیست مشتاقی تو یا و صند رضوان محتاج	مرا عجز و زرا پیداد دادند	سلطان سلیم اول
	ای خوش آ عاشق درویش که در ملک بجنون	ساخت باد و دغ و غیب و نیست در مان محتاج	بر من را و فاتهام کردند	
	خسرو و لشکر عشق است سایی امروز	نه بخانیت مقید نه بخا فان محتاج	کران کردند کوش کل اس آنکه	
صائب	اگر بان دو دل هست دوستی بقرار	می شوند با آمد شد خبر محتاج	مرغان اولی آنچه کاند در طبر اند	صائب
وله	ای بسا روه که کرد از ملک خجالت غازه	نخل مزتهایی از با در آرد احتیاج	شاد غرنوی شد ز جان دهی مر بازار ماه خرکوی	وله
جلال الدین رومی	آنچه شیر از ا کند روه مزاج	احتیاج است احتیاج است احتیاج	عمرها قدر خانه تقدیر کشید	جلال الدین رومی
کایم	عجز آنجا که کند قوت خود را ظاهر	احتیاج است احتیاج است احتیاج	بند قدر تو تصور جو به پرو پرداخت	کایم
لا	همه دنیا زر و محاسب تو	بعددکاری دوراست سلیمان محتاج	دل اسیر من ات از عدم آمد بوجود	لا
لا	دنیا هیچ است و کار دنیا همه هیچ	همه بر کبری و ناداری هیچ	لاغری بین که در اندیشه نقش	لا
سلطان سلیم اول	در پیش رند تخته مضامه به زنت	ای هیچ ز بهر هیچ بر هیچ هیچ	خوشه شاین باغ اما بغایتش حیف تواند	سلطان سلیم اول
		یکدم که بگذرد بخوشی به زعر فوج	هلال عید بواج فلک هویدا شد	

سلطان سلیم اول	خوب کرد روی کشته ز تاب شراب سرخ	مستانه چشم دارد آمد خواب سرخ	سلطان سلیم اول
لا	وز سوزینه کشت چو بجهت کباب سرخ	بکشدت خنجرش زدل پاره پارام	لا
لا	خانه دل تنگ و غم دل فراخ	هست درین بادیه دیو لاخ	لا
ابن بنین	این امیدهای شاخ پر شاخ	کر مهسای تومارا کرد گستاخ	ابن بنین
	کیتی چو هست بر کذر این نیز بگذرد	ای دل غم جهان بخور این نیز بگذرد	
	بکشدت از این می بز این نیز بگذرد	کرید کند زمانه تو بیکو خصال باش	
	انده بخور که بی خبر این نیز بگذرد	وردور روزگار نه رونق وای تست	
ابوالفرج	هر کبایه نه کبیرا باشد	هر صافی نه ازها کرد	ابوالفرج
شیخ ابوالقاسم	از بهر امتحان قلم آفتاب شد	صورتگر جمال تو بهشاد نقطه	شیخ ابوالقاسم
ابوزاب	در صورتی که چو در و در معنی ام فرد	ما تنده دو مصرع یک بیت مانو تو	ابوزاب
وله	بهر دل اند کس غم هم سرشتند	دی کز کل تن آم سرشتند	وله
احمد اسفندیار	چه توان کرد بلائی که ز بالا آید	هر بلا کاید از ان قامت بالا آید	احمد اسفندیار
دلی احمد	دل و باغیت پیدار بند باز پر کرد	مر اهر شب چو دزدان خواب کرد چشم ز کرد	دلی احمد
اخسکی	ای امید من و عهد تو سر امر همه باد	بادی دار که از مات می آید	اخسکی
آذر	دارند خبر کر چه ز خود بی خبر آند	در حیرتم از درد کشان کر همه عالم	آذر
وله	بهر کس هر چه باید داد دادند	مرا عجز و زرا پیداد دادند	وله
	صنم را بسو فانی باد دادند	بر من را و فاتهام کردند	
	به بلبس رخسخت خبر داد دادند	کران کردند کوش کل اس آنکه	
وله	از حیرت مرغان فقس بی خبر اند	مرغان اولی آنچه کاند در طبر اند	وله
وله	حسن بند را میدهد شعی عشق شاهرانده می کند	شاد غرنوی شد ز جان دهی مر بازار ماه خرکوی	وله
ارل	قانت بود قامت که چنین در کشید	عمرها قدر خانه تقدیر کشید	ارل
	شد چنان مست که روی تو شمشیر کشید	بند قدر تو تصور جو به پرو پرداخت	
	چون شکاری که صورت سر تر کشید	دل اسیر من ات از عدم آمد بوجود	
	آن قدر ماند که تصویر مرا ببر کشید	لاغری بین که در اندیشه نقش	
اسیری	کلی بر شاخسار و بلبل در آشتیان بند	خوشه شاین باغ اما بغایتش حیف تواند	اسیری
آصفی	کلبه میکده کم کشته بود پیدا شد	هلال عید بواج فلک هویدا شد	آصفی
وله	شاید که یاد من بفراموشی آورد	چندان میم دهد که به فراموشی آورد	وله
وله	وزار هر یک برای دیدن چشم در کرد	ز کرداب دو چشم صد حجاب شوی رخسار	وله
اصلی	دل آن زمان بود که تا هر بان نبود	کوند دل یا آرمه تا هر بان مده	اصلی

بلکه عریان قدر وفا کند
من برکنار از غم و او برکنار بود
این هجر بی شمار بجز در شمار بود
کاینچه مردم بر خود آسان کرد آسان بگذرد
صد سخن گفتیم و آخر مدعا گفته ماند
بکسان درد فرستند و دوا نبر کنند
صید را پای به بندند و رهانبر کنند
کاک ازاله صوابند خطانبر کنند
به ضعیفان نظر از بهر خدا نبر کنند
کابل کشا بهشت که در شهر شمعانبر کنند
با شاهان بغا ط با کدنا نبر کنند
ما که باشیم که اندیشه مانبر کنند
چون در سایه سنبل نهان شد
مگر کل فتنه آخر زمان شد
بنفشه خاک پای ارغوان شد
که در فصل دگر صوفی ثوبان شد
دل دو مردم مایه زده را ماند
خون گشت و چو اشک ز کز ریده بد شد
کش لارخ و زلف و شوب و روز سر شد
چون حله کوش و کمر زیر و زرش
خوش حال بمرگ همه عالم نتوان بود
من آن نیم که کسی از برای من سوزد
اوقبه من است رخ سوی او کند
توبانی و من و شرم از بیانه رخبرد
هژگان چو آشیانه مرغ پرده ماند
که خار بادیه ها ره در انقوادم کرد
خشک کرد در کجای نیم چون بداند
اگر نکین سلیمان با هر من بخشد
یتو هر جا که نشستم اب دریا بود
بخود زری شود بی بال شمشیری که کم دارد

و صد کر یک نفس بود عربست
آن روزگار که مرا بار بار بود
دایم شمار وصل همی بر کمر فنی
روزگاری میگذارد از روز مرغی که هست
بخت را بگر که دوش از بخودی در بر وصل
خو بروبان جفا پیشه و فانیبر کنند
پادشاهان ولایت چوبه تخمیر روند
تو خط فی بجه از تو خطانیت بعب
نظری کن من خسته که ارباب کرم
کر کند میل بخوبان دل من صعب مکن
بزان کمر بود نام منت پای نیست
اوحدی کر نکند باد زما یار مرغ
چهار از باد نور وری جوان شد
قیامت می کند بلبل سحرگاه
صبا در طره شمشاد بچید
بهار آمد بیا و توبه بشکن
بی توام خانه دل نمکده را ماند
ناسوی رخت دید دام جله نظر شد
از عرش و روز خوش و راست حقیقت
از شوق بنا کوش و بیان تودل من
از مرگ رقیبان تو خرم نتوان بود
عجب که شمع شبی در سرای من سوزد
چایم بروز و فتنه در کوی او کند
خوش آنکه است شوی تابانه بر خیزد
ای نور دیده رفتی و بی نور دیده ماند
ز شوق کعبه مقصود آن قدر رفتم
در حقیقت دشمنی دشمن ترا فرزند نیست
زنی نمیزی این روزگار نیست عجب
خبر از کربه ندارم ولی روز وداع
اگر دشمن تو اضع می کند بمن شو بدیدل

شریف الهام
انوری
وله
انبی
اوحدی
وله
اوامی
اهلی شبرازی
وله
وله
وله
وله
وله
ایما
باقر خرد
درویش هشتی
بدل

هنوز لب بدعا ناکشوده از صد جا
تا مع اقبال واد بار است ابائی زمان
دل نه خرم بیز وکل در نظر خرم چه سود
صورت آدم تن و معش جان روشن است
دل پراکنده است چشم از این و آن بهشت که چه
پیش چشم نبر بین عالم ندارد نقش غیر
روز هجرم سوخت کم ده وعده شهای وصل
جز در انکت سلیمان نیست خانم را اثر
دور از ان لب اشک من سرخ است و چشم رسفید
کر به نام سیاه را نبرد از بخت من
صفحه از مصحف خویش آن روی و عذار
ای که می رسی ز راه کعبه و صلح نشان
رقی و دل ز هجر تو با سوز و آه ماند
رقی و بی چال تو و پراسته مرا
از مهر و مه چه روشنی آرا که بی رخت
مقال که دانه انگور آب میسا زند
بر من از چور و نور چمد که بیداد رود
بار بار یک فطره خون کوراهمی خواند دل
اگر پیار من از من کسی دعا برساند
هر شکافی خسرا به ده نیست
نکرد یاد من آن یار و من بای خود را
مرا ایان تو باید شکر چه سود کند
چو بوسه تو نباشی مرا بمصر چه کار
چو آفتاب تو نبود ز آفتاب چه نور
مرا بجز نظرس تو نبود و نیست هنر
لقای تو چو نباشد بقای عمر چه سود
بروز مرگ چو تابوت من روان باشد
چند ام چوبه بینی مگر فراق فراق
مرا بکور سیاری مگو وداع وداع

رسبد مژده که درهای آسمان بپسند
بخت اگر باری نکرد دوست دشمن میشود
درد و ن جان جراحت و زبون مر چه سود
معنی آدم نداری صورت آدم چه سود
خانه را صدر خنده و یار و در حکم چه سود
نیستی چون تیر بین نظاره عالم چه سود
سیر چون شد خشک بروی زری شبنم چه سود
چون نه انکت سلیمانی بود خاتم چه سود
کم فتنه بستان شراب لعل را صاغر سفید
ز غبار بیاری باران نثار د بر سفید
یک طرف از وی توشه بکطرف دیگر سفید
ز اسفخون کشکان راه بهت سرتاه رسفید
دیده زانظار قدومت براه ماند
فی روز ناب مهر و نه شب نور ماه ماند
در پیش دیده پرده ز بخت سیاه ماند
مناره می شکستند آفتاب میسا زند
چون رخ خوب تو بنم همه از یاد رود
نای از یاد مهر و یار منم خواهد کشید
دعا کنم که خدا بش بدعا برساند
که بمسوره جهان خندد
دهم فریب که باقا صد اعتقاد نکرد
مرا اجمال تو باید قر چه سود کند
چو مهر هم تو نباشی سفر چه سود کند
چو منظر من تو نباشی نظر چه سود کند
عنا بت چو نباشد هنر چه سود کند
بنا تو چو نباشد سیر چه سود کند
کان میر که مرا درد این جهان باشد
مرا وصال و ملاقات آن زمان باشد
که کور پرده جمعیت جستان باشد

نجلی بخاری
توفیق
جای
وله
وله
پوریهای پای
جانی
جعفریک
جعفری
مولانا جلال الدین
روی
وله

ولاجلال الدین

روی

وله

وله

وله

وله

وله

جلال الدین عصف

فروشدن چو بدیدی بر آمدن بیکر
کدام دانه فرو رفت در زمین که نرسد
بر استانه اسرار آسمان نرسد
چو غوره رست ز خامی خویش شد شیرین
تدبیر کشیده و تفریر نماند
اکبر عالم همه پر خوار باشد
روزم بعبادت شب آمد
ماشقان اول قدم بر هر دو عالم میزنند
چو عه تو شان بلارا شادمانی در غمت
تا بر آید از کدنی نام ما در کوی دوست
از خیالات وحش نسکین همی باید دلم
ساکنان آستان عشق مانند جلال
باز از شکوفه کشت فضای چمن سقید
که می گذشت که بوی بهار می آید
دلم ز روضه کویت فغان گفتن بر سید
چو بیک بهر کلت بلبلان اسکر میرند
چو بدلی که ز دافن نشانه بدل نیست
ای قلیح لب قد تو چون منتهای بر آید
هر کس شی بگری خورشید که بر آید
خط رخت اجل را آخر به پیش آورد
چند آنکه مهر خود را سجد بکنه زو
اودر سمرانه نشسته عالم ازو بغوغا
کراز جفا میرم بعد از هزار سال
ای غمزه از جفاقت دارم دلفیه چند
سین نشان که طمعه بروی خر زدند
شادم از آنکه روز قیامت نشان ماست
نکدا شدند تا قدرت همنان شود
بانگ اجل ز قافله عشق در رسید
اگر چه عربه نیکو اساس می ماند
پیار باده که آخر خراب خواهد شد
از آن چو خوشه دلم کشت بار باره غم

غروب شمس و قرا چو زبابل باشد
چرا بداند انسانیت این کان باشد
بنام فقر و یقین هیچ نزد بان نرسد
چو ماه روزه به بیان رسید عید شود
تدبیر بتقدیر خستادند نماند
دل عاشق همه کلزار باشد
جانم بزیارت لب آمد
بعد از آن در کوی عشق از عاشق دم می زنند
شادمان آن دل که در وی سکه غم می زنند
کوس سلطانی مادر هر دو عالم می زنند
خوربان قدس آبی بر چهره می زنند
از فراغت پشت پاری ملت جهم می زنند
اطراف دشت کشت زر که من سقید
ز لاله زار مکر کلزار می آید
چو مرغ زار که از مرغزار می آید
هزار اسکر برود صد هزار می آید
ز قهر روز جزا شر مساری آید
هم سروها رو بدهم لاله ها بر آید
ما نا مضر برانیم بار اربکها بر آید
کر چه مثل بر آفت مرگ از قفا بر آید
هر کس زنی تواند با تو برابر آید
آه آن صنم خرامان کرازمرا بر آید
از خاک تربت مابوی وفا بر آید
بشکاف سینه جگر چها بر آید
جمله پیش حسن تو برخاک سر زدند
آن غمزه ها که پیر بلار چکر زدند
آخر بیای سروو صنوبر تر زدند
هان ای چه فتنه که طبل سفر زدند
چو کوتهی نگر یاریاس می ماند
اگر چه عمر بجمک اساس می ماند
خیال شکل هلاک داس می ماند

قد صغیف

شهراده چم

حافظ

وله

وله

وله

وله

وله

وله

قد صغیف من اندر میان دل سرشت
لب زحفه یاقوت برز جوهر پاک
رسید مژه که ایام غم نخواهد ماند
من ارچه در نظر یار خاکسار شدم
غنیی شمر ای شمع وصل پروانه
سرود مجلس چشید گفته اند این بود
برین روانی ز رجید نوشنه اند یزد
خوش است خلوت اگر یار یارمن باشد
من آن نکین سلیمان هیچ ندانم
همی کوه من سبزه شرف هرگز
هوای کوی نواز سمرغی رود مارا
بیان شوق چه حاجت که شرح آتش دل
عشق نه سر سربست که از سر بد رشود
عشق تودر ذروم و من و تو در دلم
روزی اگر غمی رسد تنگدل میشد
گویند سنگ اهل شود در مقام صبر
در تنگنای جبرم از نفوت رقیب
یاد باد آنکه نهانت نظری باما بود
یاد باد آنکه صبوحی زد در مجلس انس
یاد باد آنکه چو باقوت قدح خنده زد
یاد باد آنکه رخت شمع طریبی افروخت
دمی باغم بر سر بردن چمن یکسر می ارزد
شکوه تاج سلطانی که بهم جان درود رح است
چو حافظ در قناعت کوش و از دنیای دین بگذرد
بر آستان جانان کمرس توان نهادن
شدرهن سلامت زلف تو وین عجب نیست
از شرم در حجاب ساقی ناطق کن
کحل بی رخ بار خوش نباشد
طرف چمن و هوای بیستان

درون نیل بیل قیاس می ماند
چم شکسته بخوهر شناس می ماند
چنان نمائد و چنین نیز هم نخواهد ماند
رقیب نیز چنین محترم نخواهد ماند
که این معاهده تصحید نخواهد ماند
که جام باده پیاور که چم نخواهد ماند
که چرنکوئی اهل کرم نخواهد ماند
که من بسوزم و او شمع انجمن باشد
که کاه کاه برود دست اهرمن باشد
بر آن دیار که طوطی کم از زغن باشد
غریب را دل سرگشته باوطن باشد
توان شناخت زسوزی که در سخن باشد
مهرت نه عارض نیست که جای دگر شود
باشیهر اندر آمد و باجان بدر شود
رو شکر کن مباد که از بد بتر شود
آری شود و یک بخون چکر شود
یارب مباد آن که کدا معتر شود
رقم مهر تو در چهره ما پیدا بود
چمن و یار نبودیم و خدا باما بود
در میان من و لعل تو حکایتها بود
وین دل سوخته پروانه بی پروا بود
می بفروش دلق ما کزین بهتر می ارزد
کلا دلکش است مایه کسر می ارزد
کلیک جوشن دونان دو صدم من ز غمی ارزد
کلیک سمر باندی بر آستان توان زد
کر راهزن تو باشی صد کارون توان زد
باشد که بوسه چند بر آن دهان توان زد
بی باده بهار خوش نباشد
بی لاله عذار خوش نباشد

حافظ	بابار شکراب و کل اندام
وله	از صدای سخن عشق ندیدم خوشتر
	محبب شیخ شد و قس خود از یاد ببرد
	داغتم دانی و صد عیب مرا می پوشید
وله	روز وصل دوستداران باد باد
	کمر چه باران غار غند از یاد من
وله	در سازم خم ابروی تو یار آمد
	زیر بارند درختان که قفلش دارند
وله	دراست که دلدار یابی نفرستاد
	بس تجربه کردیم درین دیر مکافات
وله	مایدان مقصد حال نتوانیم رسید
	عیب می جبهه بگفتی هیزش نیز بگو
وله	و اعتقان کاین جلوه در عراب و نیر می کنند
	مشکلی دارم ز دانستند مجلس باز پرس
وله	تفت باز طیبسان نیاز مند مباد
	هر آنکه روی چو ماهت بچشم بد بیند
وله	یا هیچکس نشانی زان داستان ندیدم
	ذوق چنان ندارد بی دوست زندگانی
وله	دیدم بتواب خوش که بدستم پیاله بود
	چل سال ریخ و قصه کشیدیم و عاقبت
وله	چو سال بار ندارد نقیاب و پرده ولی
	تو کن سرای طبیعت می روی بیرون
وله	کس ندانست که منزلت که دلدار یک است
	هیچکس نیست که در کوی نواش کاری نیست
وله	بیا که ترک فلک خوان روزه غارت کرد
وله	باری اندر کس می بینم باران را چه شد
وله	دست از طلب ندارم تا کام من بر آید
وله	نه هر که چهره بر افراخت دلبری داد

حافظ	باید آینه سر روی توام منزل بود
وله	ساقی حدیث سرو و کل و آله می رود
وله	قتل این خسته بشمیر تو نقد بر نبود
وله	آنانکه خاک را بنظر کیمیا کنند
وله	همای اوج سعادت بدام ما افتد
وله	می خور که شیخ و حافظ و مفتی و محاسب
وله	بی خار کل نباشد و بی نیش نوش هم
وله	چو شمع هر که بافتای راز شد مشغول
وله	تراصبا و مرا آب دیده شد غماز
وله	باخراب نشینان زکرامات ملای
وله	باده با محاسب شهر نوشی ز فهار
وله	شاعرا روا مدار که معقول من اراد
وله	رفته تسبیح اگر یکست معذورم بدار
وله	چه کند که بی دودان زود چون بر کار
وله	خوش بود کرشمک نجر به آید بمان
وله	چون طهارت نبود کمبود بخفته یکست
وله	آر که بر نقش ز دامن دایره میساقی
وله	قبض روح القدس از باز مدد فرماید
وله	من از یکسانان هر کس تناسل
وله	(کی شعر زانکه در خاطر که حزین باشد)
	کندم وداع و در سر هوس سفر ندارد
	چه خوش باشد دور روزی باز اگر سفر کرد
	کوش تو شنیده ام که دردی دارد
	ندامم آن کل خود رو چو نرنگ و بو دارد
	ای وای براسبری که زیاده رفته باشد
	شادم که از رفیقان دامن فشان گذشتی
	یک دیدنت تلافی صد ساله فرقت است
	ساقی می ده که ابری خاست از خاور سفید
	باده از جام یاور بدین ده مرا گرمی دهی
	ابر چون چشم زلفا بهر یوسف زلفیار
	عزیز بود غار را که تم که این برده چه بود
	دیدم زار و شنی از خاک درت حاصل بود
	وین بحث با شمع غساله می رود
	ورنه از غنچه جادوی تو تقصیر نبود
	آب بود که گوشه چشمی بماند
	اکبر را گذری بر مقام ما افشند
وله	چون یک بنکری همه زور می کنند
وله	ندیم چیست وضع جهان این چنین فتاد
وله	شیش زبان مقراض در زبان کبرد
وله	و کر نه عاشق و معشوقی راز دارند
وله	هر معنی وقتی و هر نکته مکانی دارد
وله	بخورد باده ات و سنگ بچام اندازد
وله	کردد روزگار تو فعال ما برید
وله	دستم اندر ساعد ساقی سپین ساقی بود
وله	هر که در دایره گردش ایام افتاد
وله	ناسیه روی شود هر که دروغش باشد
وله	نیود خبر دران خانه که عصمت نبود
وله	است معالوم که در پرده اسرار چه کرد
وله	دیگران هم بکنند آنچه مسخ می کرد
وله	که یارن هر چه کرد آن آشنا کرد
وله	(الله که تلف کرد و که اندوخته بود)
حانی	زوداع جز هلاک غرض دگر ندارد
وله	کدنا باز آمدن هر بوالهوس یار دگر کرد
وله	درد دل من مگر بگوش تو رسید
حزین	که مرغ هر چنی گفتگوی او دارد
حزین	در دام مانده باشد صیاد رفته باشد
	کوشش خاک ماهم بر باد رفته باشد
میرحزینی	کردم فراق تو مرا که امان دهد
حسن دهاوی	سرور اسیر شد صد ترک را چادر سفید
	خوب می آید شراب اعلی را سفر سفید
	وله هاجون دیده یعقوب یقه بر سفید
	گفت همان عز آمد که کردم در سفید

سلطان سلیم
در وصل توام و که رسیدن نکند ازند
یاد نفسی ماند همین ازمن خنای
وله
مه مرا بشنا نکه که عزم خانه شود
بود که پای سکس هر کهی توان بوسید
وله
هر که او تیر فراغت بدل بر غم خورد
همه از عالم فانیست منلی غم من
وله
چند آنکه بدفع غم دل پیش بگویم
چون غرود هر دم و باید بمر من
وله
تا چند کشم بخت تن با تن مجروح
رفتم و دل مقیم بر آن آستان بماند
وله
مکود عشق اشک مرخ و روی زردی باید
روزم چنان چو شب شده از غم که ساهام
وله
نشان عاشقی از خویشی یکبارگی باشد
عید این نوع گذشت و دل من شاد نشد
وله
گر من نه چنان توام این دیده گریان از چه شد
دشمن ز گفتگوی تو خاموشی کند
وله
آن چنان زی که چو میری برهی
کسی که صفت عزالت نیافت هیچ نیافت
وله
گویند روز حشر به پایان نمی رسد
شکار افکن ز راهی کان شکار اندازی آید
وله
حرف بد همدی کل یاد من نشنیده است
نیست عاشقی یافتن آسان غنیمت دار مرا
وله
می گفت دل از عشق تو آهسته سرودی
خانه جسم زیس فرسوده کشت از روزگار
وله
شب فراقی توان جوش کره همچو حباب
بی توهیری که ز جام بکوی درود
وله
به سار آمد و از اشتیاقی مجلس تو
بختم اگر نلافی شهای غم کنند
وله
کر دور باش برق نیلی دهد رهش

ور زانکه رسم گفت و شنیدن نکند ازند
توسم که بکوی تصویر بدن نکند ازند
وله
مرا بخود نبرد جان من روانه شود
خوش آن دی که سرم خال آسانه شود
وله
نه در کسرت هیران نه غم مرهم خورد
من نه آن نوع کسی ام که غم عالم خورد
وله
غم در دل افکار حزین پیش آید
عری که چنین است به استار بر آید
وله
ای کاش که چال زبانی بیجروح بر آید
جان رومید بدل و بی خامان نماند
وله
کاب در عاشقی دخی نباشد دردی باید
تو بدک شد که ازمن دیوانه نرم کند
وله
فغان و ناله و بهوشی و دیوانگی باشد
چنان بخت زده از بند غبار آزاد نشد
وله
دلستان زلفت زبده عالم پریشان از چه شد
ناست نمی برم که دلم کوش می کند
وله
نه چنان زی که چو میری برهند
کسی که دوی قناعت ندیده هیچ ندید
وله
صدر روز آن یک شب هیران نمی رسد
به تن مرغ روح از شوق در پروازی آید
وله
عند لیان ز زبانه سخن ساخته اند
تغییر را دل خون شود نابلی پیدا کند
وله
این زمزمه آتش شد و در خشک و تر افتاد
نور خورشید سقم شکست و سایه دیوارم فکند
وله
بهر یکجا که کشودم دیده دریا بود
بسکاو ناشده از دیده فروی در زد
وله
شراب درختم و کل در قبا نمی کیند
یک روز خوش بمرم عالم نمی رسد
وله
جبریل بر فراغ تو روانگی کنند

چرا چو ماه نوم چهره در درون نمانی
و تبه فیض شهادت بین که جبریل امین
وله
لیلی خسبر ندارد از آب چشم بخون
چو در جفا زیار سفر چه خوش بود
وله
فریا نکت شوم ز خیسات کهی بر سر
بر صاری ندارم بر سر بالین بیماری
وله
از رد و قبول در کافش چه تفاوت
مرغی چو همای دل من کشته شکار است
وله
ماه رویا دلم از هجرت خون خواهد شد
چون یک روزه فراق تو چنین شد عالم
وله
چشمان من رو به تو در عاشقی چنانند
رفتی و بی رخت اثر از کشتن نماند
وله
نشد از گفتگو حاصل مر اغیار از پشیمانی
شکایت از تو جفا جو یکبارم چه کنم
وله
تو چون صبح خندان آفریدند
بلاهای سید را جمع کردند
وله
اطافه های عالم کرد کردند
اگر در حسن خوابان هست آنی
وله
یوسف شود آنکس که خردار تو باشد
چون برق سبک میر شود شمع من ارش
وله
تا مرا جان هست در تن دردی باید کشید
هر چه می خواهی طالب کن صاحب از شاه نجف
وله
حرص را نشانی افزون بر و مال شود
تا میرد ز درد نکشد پای حرص
وله
اگر کلام نه از آسمان فرود آید
یکه در سینه من نبری تسیر آید
وله
آدمی بر چو شد حرص جوان میگردد
توان سیر بر طلاس کرد از هر پر زاشی
وله
من آفتاب ندیدم که ماه ماه بر آید
رشت بر پروانه شمع من از می برد
وله
صحرانشین چه داند در باجه جوش دارد
جنگ و عتاب و ناز و دلبر چه خوش بود
وله
کان دور مانده باشد هیران چه می کند
مگر احم ازین بهلو بآن بهلو بگرداند
وله
آن بنده که در چشم خریدار در آید
شکرانه این صید نهی کن فقی چند
وله
وزره دیده ز شوق تو رزون خواهد شد
آه اگر مدت هجر تو فروزون خواهد شد
وله
کز رشک بکد کر را بدین نمی توانند
رنج چنان پرید که خون در تن نماند
وله
دولبر را چون بهم آرم کف افسوس من باشد
نوداد رس تو سفر مرا که داد دهد
وله
مرا چون ابر گریان آفریدند
ازان زلف بریشان آفریدند
وله
ازان سب زخندان آفریدند
سرا پای ترا زان آفریدند
وله
عایی شود آن خسته که بیمار تو باشد
هر سوخته جانی که طلبکار تو باشد
وله
دست را از مغرور نامر می باید کشید
کر کسی منت کشد از مر می باید کشید
وله
چشم آینه بجای سیر ز نشال شود
راحت مسور در انست که پامال شود
وله
چرا بهر مغنی خانه در وجود آید
نفس از دل چو کسک ناله زنجیر آید
وله
خواب در وقت مهر کاه گران میگردد
اگر آینه انصاف در پیش نظر باشد
وله

دل دادم وید کردم بک دزد بصد کردم
 لپهای تو چون کل است دشمنم چو باد
 ترسم که دل از مرده آرام ببرد
 قاصد مرسان مرده بدل زود بباد
 ای وای بران مرغ گرفتار که روزی
 عاشق را چو کرم از چشم
 عاشق نکشته که بدانی خدایک ناز
 مطلب بدی زبکان که زبک بد نیاید
 نام لیلی بمرز بت بختون میرد
 فیض سخن بر دستخون نمی رسد
 زخیر بک زبان دلم بهر سو میرود شرم
 در بعض سخن هرگز بدست سعی نکشاید
 ز شرم من در کان کا حباب و من محروم
 بود که و با طفل تورفتار شعر تازه ام
 خواند اهل دولت بیدار بخت خود را
 در روزگار مهر نمائند است با کسی
 بی مرده وصال بغیر شهید عشق
 ز ضعف رشته آهم گسسته می آید
 هزار خسته درین شهر را طیب بکیت
 خاطر از بسق این سقف زنگاری گرفت
 بیاده صوفی ماصافی از ریافت شود
 اگر بخلد روم سوز دل هسان یافت
 چشم ترا ز بسق ناز آفریده اند
 شمع و خسواته ای خط سرنوشت ما
 مقیدان تواز ذکر غیر خاموشند
 عشق در هر مشمری کفنی دارد غریب
 نه بخانه دل قرار و نه بکوی یار گیرد
 یاز بهر یار به بر جهان بستند
 می پرستان بیاده و شاهد

شیخ طاهر
 - لال الدین سمنانی
 علی قلی

عمیق
 صنوان
 وله
 غازی قلندر

ضنی
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 ضعیفی
 فاخر مکین
 فارغ تبریزی
 فرصت
 فضیعی هروی

وله
 بیادقانی
 وله
 وله
 قبضی هندی

(شاخ)

شاخ کل کل شکفته پنداری
 دامن کل فدا در ترس
 تابستند زبوی کل رخاک
 از بی بندگی سر و فدا
 در چمن از ترانه بلبیل
 خوش آن چار کهستان چو کشت لاله کند
 فدای مهر سیه ترکان شوم که باز
 دشمنان باز بهر انجمن ساخته اند
 یارب آن تازه کل کاین ابد یکسانست
 رشکم آید بتمیزان نهانخانه خاک
 بی غمزه سید شیران نتوان نمود ورنه
 چنان که قرعه غلط آن چشم مشو سازان
 هر نشسته لب نه بینی آب حیات یابد
 هلال عید که چندین پرو نکه افتد
 صری از ان من نازک در آفتاب چکد
 کرسوی حرم آن بت بکره نظر اندازد
 ای نور دیده رفتی وی نور دیده ماند
 کامختبست درین زم که جان می بخشد
 این شمع کیست که از دور شد بلند
 هر خم و بچی که شد از تار زلف بار شد
 کمر بر سر بشارد رآقی بیادست
 دلم کشود کشادم چونامه ات کوئی
 بغم پاده غم بختب زخامی کرد
 اینجا غم محبت آنجا سزای عصیان
 کم رزق رازعت غارون نصیب نیست
 چسوی نقاب شوی ماه در نقاب شود
 یک ناله مستانه زجانی نشنیدم
 ای مردگان ز خاک یکی سر برید کنید
 هر که که سنگ ساده از آسمان رسد
 مرا سوز که نازت ز کبریا افتد

برختا دست شاهان بستند
 کویا چشم ناتوان بستند
 حور را پای در چشمان بستند
 دست شهشاد نوجوان بستند
 دوستان تازه داستان بستند
 سحران کف دست مرا به کشتند
 نکه بافته دام ره غزاله کشتند
 از زیام شکلف سخن ساخته اند
 که بهر گوشه زبیش چنی ساخته اند
 که ز اسباب جهان با کفنی ساخته اند
 هر آهوی که بینی چشم سپاه دارد
 آنجا حریف یابد ناله نکه دارد
 هر کاروان ندانی یوسف بجای دارد
 خجسته است که بر پای باد شاه افتد
 چون آن کلی که در آتش از و کلاب چکد
 هم قبله بگرداند هم کعبه بر اندازد
 مژگان چون آشیانه مرغ بریده ماند
 بر که این خرابات جهان می بخشد
 وین آتشی که در شب دیخور شد بلند
 دلم شد زنجیر شد تسبیح شد ز تار شد
 صد سال یامید تو بشار توان بود
 کلید باب گلستان دلکشانی بود
 باهل میکند آخر ملک حرامی کرد
 آسایش دو کیتی برما حرام کردند
 بر کنج خفته مار و همان خاک بخورد
 فکین نقاب که هر ذره آفتاب شود
 ویران شود آن شهر که بخانه ندارد
 بر حال زند بهر از خود نظر کشید
 اول بلا مرغ بلند آشیان رسد
 چو شمس تمام شود شعله هم زبافتد

قبضی هندی
 وله
 وله
 وله
 وله
 وله
 قادری
 قاسم انوار
 قاسم
 قانع
 قدسی
 قراری
 کاتبی
 کاظم قلی
 کلینی
 کام کاشی
 وله

زاهد چه بلای تو که این رشته نسیم
کهر حرف بود آنجا که جوهری نبود
چند حرس بطبعی که کند بجه فرو
ای جرس تابکی از ناله کاه پاره کنی
بلندی بابت مکن زبانی
در زاهدی وزندی در دست کس عنان نیست
نمی داند کد امین تیر مز کانش هلاکم کرد
قفس بدیده مرغ اسیر تاز بک است
هوادران گروهی دیگرند و عاشقان دیگر
آنکس که مایه دار بود خود نمی نیست
ز بی نصیبی اهل هر عجب دارم
زود رفت آنکه زامرا جهان آکشد
سرو سهی بجای که با سر بر آورد
بیایا که فراق مرا بجان آورد
شب که در خوابم آن شمع شکر آب باشد
دل به نیرنگ و فسون از همه کس نتوان رد
جهانی مختصر خواهم که دروی
هیچ بگوئی امیری دایم حاش چه شد
بچهرم که تماشای خود چه گونه کنی
با خیال کار خیر در کفن خواهیم کرد
بدور کس تو سر خوشی لاله چه باشد
بی تو چون در کوه خوابم می برد
جهانی مختصر خواهم که دروی
مرا هر روز در هجر تو از سال فروز باشد
چشممان نیم نیست تو بهوشی آورد
مکن از خط ز دور رخت سر برون زند
کویندیشش آید از هر چه کس کر زد
بس از مردن مرا آن سرو قامت بر مزار آمد
جواب نامه ام از بس زجا نان دبری آید

کلام
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
کمال اسفندی
وله
کمال بخندی
کافی سبزواری
اطف الله
مختصم
محرر
محمود
خواجیه مسعود
وله
مخلص هندی
سرور قزوینی
مظهر خوش
مهر مصوم
وله
معلوم تیری

ز رویت ماه تابان آفریدند
ازان خورشید رخشان آفریدند
هر ازان چشم فشان آفریدند
در و باقوت و مرجان آفریدند
شب و شمع و شبستان آفریدند
بکیتی کفر و ایمان آفریدند
بسکی را بهر عصیان آفریدند
جهانی بر زخوبان آفریدند
از فروغش همه ذرات جهان پیدادند
از صفای رخ او کون و مکان پیدادند
در جهان و لونه شور و فغان پیدادند
هر چه در کتب عدم بود نهان پیدادند
هر چه هست بود و می باید در آن آمد پدید
کر شعاعش معنی هر دو جهان آمد پدید
کر صفای او جهان و جسم و جان آمد پدید
مهر رخت ز مشرق آدم پدید شد
یکدم در دهم و عالم از آن دم پدید شد
درا هزار خرمی از غم پدید شد
جبال روی را هیچ عز و ناز نیاشد
جبال را اگر آن سوز نیست ساز نیاشد
میان عاشق و معشوق امتیاز نیاشد
از کلام خویش بایرون نمی باید نهاد
نهی بر لیلی و مجنون نمی باید نهاد
که رخت را بنوا انسان که توفی نباید
حسن مجموع جهان در نظر می آید
چه جای غم که شادی هم نکند
نمی داند کرا دید و نگاشد
کسی را با کسی کاری نیاشد
چون کلام از بی اعتبار عصا بر کرد
چو نامه پریان شد مهران من که خواهد شد
هر چند هجر در صدد انتقام شد

ز قدرت سروستان آفریدند
ز حسن روی تو تابان صبا شد
ز چشم فشان جوی دلفریب
اب و دندان او را چگون پدیدند
ز خط و عارض و نور جبینش
چو عکس زلف و رخسارش نمودند
یکی را بهر طاعت خلق کردند
چو حسن خویش را جلوه دیدند
تا که خورشید من از مطلع جهان پیدادند
تا که از چهره خود یاز رانداخت نقاب
تا به کفار در آمد آب شیرین بتم
یارب از روی چه مهر بست که ز تو نوا
کوهری از موج بحر یکران آمد پدید
کوهری دیگر رون انداخت موجی از محیط
باز موجی از محیط انداخت بیرون کوهری
صبح ظهور دم زد و عالم پدید شد
بر لاک نیست لب لعلت چه مهر کرد
ناشد یقین که شادیت اندر غم دل است
اگر رجا نباشد ما ذات نیاز نیاشد
ز سوز عاشق بیکاره است ساز جهان
به پیش ناز تو گرما نیس و بیم نیازی
ای کلام دل ز طور خویش بایرون منه
حسن و عشق دوست را لیلی و مجنون مظهرند
رخ ز پستی ترا آینه می باید
چون نظر رخ ز جای تویی اندازم
دل دارم که دروی غم نکند
دل از بند من بیدل رهشاد
بهشت آنجا است که از آری نباشد
سحر فروغ به نیرنگ خیالی چه کند
چو بار از من رسید آرام جان من که خواهد شد
بیرون زفت است و وصل تو از دل

مقرب
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
مطلع اسفندی
میری استانبولی
میلی
وله

ناصرالدین شاه ایران

نظری

نظری

وله

نشانای هندی

نورجهان یکم

نورس افندی

وله

نورس فردینی

نوری اصفهانی

نوعی خبوشانی

واهب اصفهانی

وله

دوست نباید که زدوست در کاه باشد
آنکه بریشان نمود طره لیلی
تند مران ای امیر فافله شاید
دیدن عاشق بغیر دوست نه بیند
دوش رفتن بخوابت مراره نبود
یابند هیچکس ازباده فروشان بیدار
بامی از شب جو شد بیشتر با کتر
گفت خیر است درین وقت کرا بخوابی
کفتش در بکشد کفت برو هرزه مگوی
این نه مسجد که بهر لحظه درش بکشد
این خرابات ممانست درو زنداند
هر چه در جله آفاق در آنجا حاضر
کرتو خواهی که دل از صحبت ایشان بزی
سرور هیچ ندارند درین بقعه محمل
سایه ها بر در دل همچو بازی بید
طاعت آن نیست که بر خاک نهی بیستای
کاش خوابان همه از عاشق خود جان می طلبند
ز غیبت سوختم و ز شرم دودی بر نیاوردم
مرا هر شب چو دزدان خواب کرد چشم تر کرد
بقول چون منی که خاطرت خشنود میگرد
ای خوش آن روز که با هیچ کس کار نبود
مرا چو یک حنا بخت سیر می یابد
کاهش عشق رسید است بجائی که ز صنف
از ما بجای لیسک مباد این همه بیدار
زبان شوق ندانم چه درد نامه نوشت
دوش در میخانه یک جام شراب زنده کرد
آتش افسرد از کاروان وامانده ام

مرد نباید که تنگ حوصله باشد
خواست که بخون اسیر سلسله باشد
خسته دل در میان فافله باشد
مشرق و مغرب اگر چه فافله باشد
میر دم نعره و فریاد کس از من نشنود
بانه من هیچکس هیچ کس در نکشود
زندگی از غرقه برون کرد سر و رخ نمود
بی محمل آمد نت بر درما بهر چه بود
کاندن وقت کسی بهر کسی در نکشود
که تو در آتی و اندر صف پیش آتی زود
شاهد و شمع و شراب و شکر و نای و سرور
مؤمن و وارمن و کبر و نصاری و بهود
خاک بای همه شو تا که بانی مقصود
سودشان جله زانست و زانسان همه سود
نایم سر شودش خدمت سلطان محمود
صدق پیش از آنکه ابلیس بی کرد وجود
تا بهر بوالهوسی عاشقی آسان نشود
الهی آتشی در خانه ناموس و تنگ افتد
دل را با غت بیدار بیدار کرد
بجان منت ولی نه تو خون آلود میگرد
در سرم فکر و خیال دل و دلداری بود
که دوست دست خود از خون من بیالاید
سایه در راه اسیران تو دیوار شود
در حصو صله حبل خدایت نکشد
که نوک خامه بزرگان خونچکان ماند
ماهی بودم بفک آفتاب زنده کرد
هر هانم زنده خاکستر نشین کرده اند

(دعاهای)

دعاهای سحر کو بند میدارد اثر آری
ای مصور صورت او کشتی بی ناز کش
طریق کریمه از ما کسی نمی داند
بود بر پای چون تیر هوایی وقت افتادن
انجمن کر هرتقی و انزل در قفاست
باکی طبت هر کس ز کلامش پیداست
چون دوانه هر کس ز قدم در دشت غم نهاد
یاد باد آنکه دواوی دلم آزار تو بود
یاد باد آنکه زهر نگی می می می می
یاد باد آنکه زهر قید هوس ننگ دلم
چه حال است تمام چه آتشی یارب
اگر جان بخش کباب از آب دیوان می دهد
غمی توان تو شرح بلای هجران کرد
اهل معنی همه در صورت تو حیرانند
از هر نموده است مرا غمیدی چند
نایاد دهم اهل دل در مرا کرمی چند
ای دل ز خود برون شو بار است دیدی آمد
کر بادت سلامت زان خط و زلف بگذر
یاسی کدشت از شب روز طرب نیامد
نیشم نشست بر دل نعل صندل بدم
کاهید هجر آن مه جان و تن فدا کارم
سفر کریم و دفع صداع خواهم کرد
نظر کنان تو خواهم نهان شد از نظرت
بنگاه می همه احوال نهان می داند
با کمز تنگ نیست که منم گرفته اند
نه از رفیق وفا نه از حبات امید
من از بهشت توفائی شوم بجای تو یاب
فغان و ناله و زار و سرشک دیده چه سود
بمید شاد از آن تیسیم که بار بعبید
همان زمان که جهان نور چشم خود کم کرد

این دعاها را در وقت سحر بخواند

اثر میدارد اماکی شب عاشق سحر دارد
چون نازش میرسی بگذار من خواهم کشید
چرا که دیده در بن کار کرده ایم سبید
به نیکم ترقی هر که چشمی ز پر باد دارد
سخت میرسم کدائی بادشاهی آورد
بصدافهم شود چینی اسکر مودارد
در آن وادی که من سری نهیم بخون قدم نهاد
کام شیرین کن من تلخی کفتار تو بود
زندگی بخش دلم وعده دیدار تو بود
بود آزاده دور زان که کفتار تو بود
زنده راجان می ستند مرده راجان می دهد
قناده ام یلائی که شرح نتوان کرد
موشکافان همه در زلف تو سر گردانند
وقت است اسکر رنجیده غمائی قدی چند
چون کل بکفم نیست درینا درمی چند
چون بفل جانم مکن کار کار است دیدی آمد
مور است دیدی آویخت ما راست دیدی آمد
مه در افق فرو شد خورشید شب نیامد
خارم خلیل در پائین رطب نیامد
با وعده های بسیار رفت و عجب نیامد
خیار او ترا یک وداع خواهم کرد
چنین قفا سفری اختراع خواهم کرد
چشم بد دور ز چشمی که زبان می داند
داغم ازین که شیشه زدمت گرفته اند
نه از سپهر بشارت نه از زمانه نود
هر راجان من و صد چو من فدای تو باد
چو دادنی همه دادند و بودنی همه بود
مباد هیچکس از بار خود بعید بعید
هر از فتنه زهر گوشه و بر دم کرد

و حسی

وله

وحید

وله

وله

وله

وصالی

ولی دشت بیاضی

هلاکی همدانی

هلاکی

وله

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

هلاکی

یخت اگر باری کند خشنخاش سندان بشکند
 چه کم شود زوای که برنت گذر افتد
 وفات به زحمت اسکر حیات نباشد
 جان شیرین کر قول چون نوجوانی بود
 مخافان ز اجز بلا خدا ندهاد
 کدام سرو سهری را ز مانه آبی داد
 فروز ز توشه شکر باره بار خرباشد
 در خاک نهاده چون توام دیدن
 آریه که هر کسی بجهان کار خود کند
 مر اخابست در دل کان به وزن برنی آید
 دست فتنه زان عرش بهید باد
 ناجمال نودین برده نهان خواهد بود
 این چه صبح است که از طالع شادی بهید
 نیکو نیست این که هر کوید کرد
 زاف سر برده بکوش تو خشی کوید
 خاتم بر هت در نه باشد چه بیخاشد
 بهای بوسه اش سر می دهد گر زنی کیرد
 حسن نواز د مبدن خط کا بهیاشد
 فلک بازن طبیعت آتانی بیشتر دارد
 کر هست وصال زود تر باد
 بی یاده بهار خوش نیاشد
 هست درین دایره لا زور د
 چراغی را که از در فروزد
 سخن را با به کرانجاز باشد
 دوات نیز ر سنجیز بود
 خدا کشنی آتیا خواهد بود
 این دوره حیات نزد خرد
 چود دولت بار شد لشکر نیاید
 در خشدیدن ماه چندان بود
 سفره هسان به که بنها خوردند

اصفهان نیمه جهان گفتند
 اندران شهری که موش آهن خورد
 وحی را کس جשוב نشوید
 خرابی که در کار شاهان بود
 کر زهفت آسمان کزند آید
 دل خود تنگ میخواهم که دروی
 دختر اندر شکم بهر نشود
 چون رشته کست میتوان بست
 کار سوزن نیاید از شمشیر
 نازی ز تو باشد و غناب از ما
 می توان کشت زنده را ایکن
 چنان آیزنی کرد است باغبان
 از بیاض و سیاه نامد کشت
 کشته زمرض مت طبیب است
 با صدف شریف دارند نسبی
 دمن دوست نسا را توان کرد نمیر
 مکن ز غصه شکایت که در طری طلب
 در فیضه سعی است کاید در روزی
 ز رشک طالع زمانان داغ درین کاشن
 هر که در چشم خود بانا پروردم چواشت
 هر که دارد جوهری با کفر و دین هم شرب است
 هلاک مشرب آینه می توان کشتن
 ازان بکشور خو بی سر آمد است آن زاف
 بخل بهر ز سخی که با آواز بود
 طوطی یعنی سخن خود می رسد
 چنین رخا اگر زنده مردم آروهارا
 توان شناخت غبار وجود عاشقرا
 هر در که لب در صدی کوشم ریخت
 من از خیال تو شرمند ام که او هر شب
 بدون ز سواد قلت چشم خرد را
 نیکی از وصف اصفهان گفتند
 باز بران در هوا کدوک برد
 ورنوبند صواب نشوید
 ز تدبیر دستور نادان بود
 راحت بر عضو مستند آید
 بختو اهرم بجز جای نو باشد
 مهستی را چودل بهر خواهد
 لیکن بمیان کمره بماند
 زان سبب کین بدوزد آن بدر
 بی ناز و غناب دوستی توان کرد
 کشته را زنده باز نتوان کرد
 که هرگز در دلم بی او نیاید
 چشمهش مرا بیاض و سیاه
 خوششت درد که بی منت دوا افتد
 زدن قسم بقضه شمشیر و نال کنند
 شاخ ر امرغ چه داند که نفس خواهد شد
 راجتی نرسد آنکه زحمت نکشید
 شیر از کشت طفل ز بستان بدر آید
 که شبنم خانه از کل بایل از خار آستان دارد
 طاقبت بی آرونی کرد و پرویم دوید
 چوب گاهی نخته زرد و کاهی منبر شود
 که با سیاه سیاه است و با سفید سفید
 که در نسب ز دو جانب بافتا رسد
 تیری ز چراغیت که فریاد کند
 هر کس سخنو راست سخنند نمی شود
 بقدریک نیم خالک در دنیا نمی ماند
 که بخودانه فتد بی دانه برخیزد
 هجران توام ز دید کان بیرن کرد
 برای بنده ز کاشان باصفهان آید
 کس آب سیه دید که نور بصیر آرد

صاحب نظر آنست که چون مردم چشم
بسیار تماشا در بن خاطر مجبور
ز کعبه آیم و رشک آیم ز خوبانی
هر چه بر صحنه آید بشه کشف خیال
هر هوسناکی که در دواغ ز اهل عشق نیست
کز ترک وداع کرده ام معذورم دار
چو قدش رفلاک بگذشت کردونی زیادت شد
کف ابر بهاری را بهورش ندی کردم
از غایت بخشی ایانی زمان نیست عجب
شب آفته بدر بوزه مضاعه روی
کسی بگردن مقصود دست حلقه کند
مشو ملول که قنار باب مشکاها
صرت آن یافت که بر کتف دل از هر جهان
همیشه در که عالی بادشاهی تو
نشسته یکی بریده آشوب در تماشا
آخر همه کدورت کلچون و باغبان
حال دل زلفا آنکس نکو شناسد
هر جام مراد را که بر دست نهم
ک دیده دو دوست که چو ز صفت شدند
هم باز خشن بر تو از آنست که او
کایم بخت کعبی را که بافتد سپاه
چندان بزر بار کتاهم که روز حشر
آرا که داده اند هم امروز داده اند
هیچکس عقده از کار جهان باز نکرده
نه در برابر چشمی نه غایب از نظری
چون شهید عشق در دنیا و عقبی سرخ روست
کوفی من و او دو شمع بودیم بهم
دقتر آزادگان بر سیم از انبانی دهر
نقصان ما کمال شود عیب ما هنر
کستم که بر آید آبی از چاه امید
توانی که همه عیب چشمان نباشد

بدست شده ازین حل و عقد چیزی نیست
بیمار شدم تانو بیسالتن من آبی
مرا زیاد نوردد و ترا زبیده من
بمی دایم شفا بخواه جرم کبست زلف او
بگویش خالک شد عاشق ولی با صد غم و حسرت
از دام مگر خصم بخت توان کر بخت
تازم نهیت بود اندر جهان بعد
همیشه خازن شهادت از حلاوت عیش
بدلی بهر کدامین روزی باشد دگر
دل خزینه اسرار بود دست قضا
هر کس که دروغای تو سوگند بشکند
در امید بروم بکینه حاجب بخت
بر آن فلک زنده رحمت که وقت عرض نمی
صورت نه بست سینه ما کینه از کسی
روی گردان نشود صاف دل از دشمن خویش
دلجو بیر شدی حسن و نازی مقروض
از آن طرف نبرد کال اوغصان
کرور بدی مرا همه کارم چو ز بدی
عشق را بود بجه آهتین چون بر آورد بر آستین
سمرات میکند بر ظلمات آزار مظلومان
بکذاشته ام مصلحت خویش بدو
شاید اودر غم این واقعه حوران بهشت
هلاک حسن خداداد او شوم که سراپا
سلام هم آن عارفان با کرم
رفتند بلبلان خوش الحان ز باغ دهر
با صد خواری باید ساخت با خار عشق
رسم عاشق کنی و بشو شهر آشوبی
با صاف دل مجادله با خویش دشمنیت
مغر تو ام چون جدا افتد کج آید در نظر
بیان شوق چه حاجت که شرح آتش دل
آرام نیست خافله بکنانرا
حضور خاطر اگر در نماز شرط شداست
خدای بند کار و خدای بکشاید
تا خلق بگو شد که عرش بسر آمد
ستم زمانه از بن پیشتر چه خواهد کرد
کبی تلبانه هر ساعت برای یاری افتد
هنوزش جان بگرد آن درود یوار میگردد
قد بصلح الحدید کجا قبیل بالحدید
هر باعداد بر تو چو عید تجسسته باد
کسی که خانه چو زیور بخصر گردد
میرود یار از رم دل میرود جان میرود
درش بیست و یکدیش بدلتانی داد
بخت دلش ز رخ حوادث شکسته باد
چنان بیست که نتوانش بسی کشود
که دست شرم نه بد بد بر زبانش و زرد
آینه هر چه دید فراموشی می کند
آخر آینه بسالتن نفس می آید
که این معامله با عالم شکیب رود
وزن طرف شرف روزگار ما باشد
از بیزو بست کار که چون زرمی شود
صد هزار شه چون سبکتین پیش خوبانند می کند
که فریاد از دل بخت کای پیش از نشان خبرد
کر بگشت و کز زنده کند او داند
بر سر خالک تو بادام سپاه افشاند
چو شمر حافظ شیراز انتخاب ندارد
که یک صواب به بیستد و صد خطا بخشدند
زاع و زغن ملازم این بوستان شدند
یاقیم در بخت آباد عدم باید نهاد
جانه بود که بر قامت اودر شنه بود
هر کو کند یا به خنجر بخود کشد
برده پوش صیها باشد لباس اتحاد
توان شناخت ز سوزی که در سخن باشد
از ذره ذره بانگ درامپوان شنید
عبادت همه روی زمین قضا دارد

این قدر در دل نشست از دوست از دشمن غبار
کرد غم را بادل پرورخته ما افتست
سکه دل ریخته از چشم بود دیدنش
آستان و صدر را هرگز زهر نشنختم
زبان عذر ندارم از آنکه پس بجم
طاس حرام است این دنیای دون
یار ما هر ساعی آمد یاراری دگر
بار ما هر یکس او را نداند هر زمان
کوت دگر پیوسته جاوید دیگر کند
چشم منس من چشم دلبان کردد کتا
روی او را دیده که بسیار پند هر نفس
من نیم تنها گرفتار واسیر زلف او
از تراب تن نکرد روح دانا خاکسار
ترا نه نگه اهل است بر لبس حریر
نیاشد چو داماد شایسته آن به
ای روی تو چون آتش ووی موی تو چون مار
دل را بدل ره بست درین کشید سپهر
شاه خاور چو بر آرد بقلک رایت نور
بمید شاد همه خلق و من بمید ز بار
افسوس ز لبش تنک و نشویش فراخی
آوردت ای عمر به پیری بکنار
جواهری که بیفکنند ساعد فلش
چو ریخ بر تنوائی گرفت از رنجور
بیرون این نفس همه باغیت و نو بهار
که لب بسوی باده و که دست سوی کل
یا رمراد بر سر کردون فهم پای
حدیث وقف بجای رسید در شجران
چون دست من بگفته عبارت نمی رسید
مطیع رای رفیع تو باد بخت بلند

کایم

کمال الدین

مخلص کاشی

مغری

انطالی

نور جهان یکم

هاتف

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

دردیده می نیاید ازین غصه جز سر شک
هزار فتنه بر آنکشت ترکش خفته
زنج کشه هوا همچو میخ آتشبار
لذیذ بود حکایت دراز ترکش فتم
فاصد رسید و نامه رسید و خبر رسید
در صد هزار قرن سپهر پیاده رو
قضا آسمان چون فرو هشت پر
اگر صد باند و صکر صد هزار
بسر این چنین باید از آن پدر
دلبری که نند بشد از یل و شبر
ز کرد و نچنان کرد چاشم کفار
هر که آمد در بن سرای غرور
ریک در کفش و کیک در شلوار
عاشقم بی دلم غریب و اسیر
تیغ بیاید زد نش بر جگر
چو باز اندر کبوتر خانه باشد
چنان بود بدی کش چنین بود فرزند
(بی خار حسد نیست کل فضل و هیز)
(آتش کند هر آینه صافی عیار زو)
(دولت آنست که بخون دل آید بکنار)
ناری من چون سبب پرش او شد
تو بکشا چشم نامهربان یسری
تو عقل خویش را از می نکه دار
بنشان فرا فترا بخندان
مرا بکشی باده در افکن ای ساقی
تن بپرکت و آرزوی دل جوان هنوز
مردم زهیر یار و مرا چشم تر هنوز
ساقی سنجق چه خسی خبیر
بوسه بر کشتار سا غرده
توبه را شور میکند در حلق

بدل نمی نشست ازین وقعه جز غبار
نمود بالله اگر زان یکی شود پیدار
ز نیر کشته زمین همچو باغ آهبر
چنانکه حرف عصا گفت موسی اندر طور
ای دل بگو ترا بکدامین کسم نثار
نارد چو تو سوار پیدان روز کار
همه عافلان کور کشند و کر
همین است روز و همین است کار
پدر را روان شاد باد از سر
نود و نه خواش بخوانش دلبهر
کز و نیست بر تر مکر دکار
هر هشت محنت است و منزل کور
بهر است از رفیق نا هموار
کارم از دست رفت دستم کبر
هر که زبانش دگر و دل دگر
زحیاتها چه ماند با کبوتر
ببین بود عرضی کش چنان بود جوهر
(چون باریست آمد خاوت ز همه بهتر)
(چرم بازنده چه باشد که بد افتاد غار)
(یک لحظه بجائی و باقی همه حضور)
می میرم از غم که چرا بهنم امروز
همه را نور بخشیدن میا سوز
تو می راعقل دزدیدن میا سوز
بنشان را توانا سیدن میا سوز
که گفته اند کوی کن و پای انداز
ببان بر لبست و نام توام بر زبان هنوز
یعنی نکرده ام زانو قطع نظر هنوز
آب شادی بر آتش غم ریخ
بس بگردان شراب شهید آمیز
بارشیرین زبانی شور اکبر

در

در

آفتابی
مولانا جلال الدین روی

حافظ
شمس ریده لوی

دای
سعدی

سعدی	دشمن از ایصال خود بگذارد	تا قیامت کند رستاخیز
وله	مقلب درون جا افتاد	چه خبر دارد از شبان دراز
وله	وقت ضرورت چو نماد کربز	دست بگیر دسر شمشیر
سلطان قزوینی	آبکینه به جاست از آن قدرش نیست	لعل دشوار بدست آید از آنست عزیز
سلطان امام اول	فغان که ما به پیداری هزار شب است	حکایتی که از آن لب شبنم ام امروز
سلطان سلیمان اول	بکره بصرم آمدی و کار تمام است	کرر بر سرم آفتی بگرم یار در باز
شاپور	چو ری خوری روی تو کرد دگر از فروز	خور شبیدی فروغ شود چون چراغ روز
شقایق	مست شراب صحبت چنانچه امده هنوز	بیرون رفته بوی گل از خانه ام هستوز
وله	آهسته صبادست در آن پیرهن انداز	یک کل ز کمر بیا نشیند و چون انداز
	سوز دل از یک دو سه ساغر نشیند	یکباره مرا تشنه بجای ذوق انداز
	ای کل چو کرسان دری از منی خوبی	پیراهن صد باره بر رخ چوین انداز
	دزدیده نگاهی که رفیق نه بسنده	قربان سرتاز کن و سوی من انداز
	غزوه در کار من کردی و گشتم نیم کش	ساقیا بپایانه دیگر که هشیارم هنوز
	کرت هواست که چون آفتاب نوردهی	چو شمع تالاسر که یک قدم بر خیز
	شی چو روز قرانی پان سیاه و دراز	در از تر زامید و سیا هست ز نیاز
	(اگر زمانه نسا زد تو یا زمانه بساز)	
	کری نو یکدو روز سووم بچ مداد	چون شاخ نورینه ندارم خبر هنوز
	یککاه با بلم درین کستان هنوز	تشنه است نامه ما باغبان هنوز
	زبان شکوه دراز از غم زمانه مساز	زمانه ربه بد اندیشیت بهانه مساز
	زلف از آمد رخت خرد ما زلف از	زلف از زلف از زلف از زلف از زلف از
	جام کبر اختر افتاده باطلک انداز	روح شرعایت خاک موی خاک انداز
	که چه ذرات جهان طور تجلی شده است	لیکن آن حسن نظر سوز نهانست هنوز
	مر احو منزل دل ساعت قناعت شد	بساک و بهاء چه حاجت باین و آن چه نیاز
	سر باد شاهان کمر دن فرار	بدر کاه او بر زمین نیاز
	چو و زکان خوبان دوصف و زمساز	یکی در تشبیب و یکی در فرار
	از ترس خود درس که زلفت چندانست	آهنگ در از تشب زبهاران برس

سعدی	چند خواهد شد اگر از چشم تا کس خوار باشد کس	زاستغای کوران سرمه از قیمت نمی افتد
حافظ	زین چمن سایه آن سرو روان مارا بس	کامداری ز گلستان جهان مارا بس
	کر شمارانه بس این سود و زبان مارا بس	نقد بازار جهان بگر و آزار جهان
	این اشارت ز جهان گذران مارا بس	بنشین بر لب جوی و کدر غریب
	ما که رندیم و کدادر معان مارا بس	قصر فردوس بادش سلطانی بخشد
وله	زحمتی میکشم از مردم نادان که میرس	یکی جرعه که آزاد کشش درنی نیست
وله	تو اهل فضلی و دانش همین کنهات بس	فلک مردم نادان دهد زمام مراد
خسرو دهلوی	تنها فراخ میکند آخر یا فریاد رس	کار دل از دست رفت ای دلریا فریاد رس
	بگذشت چون از او چه فریاد ما فریاد رس	طلبت شب تاسی که بر ما که توان گفت و
	بهر منت کر نیست غم بهر خدا فریاد رس	تا چند بر من دمیدم از هر عارفی کشتم
	چون در غمت در مانده ام در مانده را فریاد رس	تا از تو دلبر ماندم به خواست و به زور ماندم
	بگذشت چون عراز و قای پیوفا فریاد رس	شده ام به چشم من سفلیان شد که کوب جفا
	یک جان خسرو را از آن هر دو بلا فریاد رس	آن هر دو چشم دلشان از عالمی برود جان
سعدی	عشاقی بس نکرده هنوز از کنار و بوس	امشب مگر بوقت می خواند این خروس
	چون کوه عاج درختم چو کان آبوس	بستان بار در شکن زلف تا بدار
	بیدار باش تا رود غم در قفسوس	یکشب که چشم فتنه بغوا بست ز بهار
	باز در سرای انا یک غریب کوس	تا نشنوی ز مسجد آذینه پاک صبح
	بر داشتی بگفته پیو ده خروس	لب از لب چو چشم خروس ابلهی بود
	آشنا بازا در ایام پریشانی پرس	شاه می آید بکار زلف در آشفتهی
	باسقه همان به که مدارا نکند کس	در چشم کند خانه کس را چو دهی روی
	هزار دیده نداریم صد هزار افسوس	باین دودیده زحمت چه می توان دیدن
	بگو حدیثی و بکشای مشکل همه کس	خوشیت کره افکند در دل همه کس
	نسب در حساب مصاحب بود ز ناس	بس فقط هر دویست در بن درودن اساس
	اما بدل رفتم این عذر خواهم بس	رفتم ز استغای این روسیا هم بس
	یعنی اندر ره دین رهبر تو قسر آن بس	اول و آخر قرآن زجه با آمد و سین
	(اندرین ملک چو طایوس نکند مکس)	
	زمرگان خارهای که از اطراف دیوارش	کاست نیست خرمدیده ام از عکس رخسارش
	که غوغای سکان سازد ز حال من خبردارش	بکن ای بخت یک ره استغای زبیر دیوارش
	نقد خرد بچشم می خوشگوار بخش	ای دل متاع جان باب اهل یار بخش

چو چشم آینه در خوب و زشت حیران باش
بیوش چشم خود از عیب خلق عریان باش
نهان ز چشم سگندرجو آب حیوان باش
قدم برون منه از حد خویش و سلطان باش
لاله در کوه بدخشان کر نباشد کومبش
خانه مارا نکهبان کر نباشد کومبش
نقش بر دیوار زندان کر نباشد کومبش
کین آب رفته باز نیاید بجوی خویش
باین بهانه مگر کوش فسانه خویش
سهو کردم بشکن و از دامن منت مکش
خویش را چون زن بدهد در خاوت مکش
نکاهبان خود من بر آستانه خویش
ای دیده امید بصورت نگران باش
بطلبکاری ترسان بجهت باده فروش
کافری عشوه گری زلف چو زار بدوش
ای مه تو خن ابروی ترا حلقه بکوش
سنگ بر شیشه تقوی زن و پناه بنوش
راه ایست اگر بر خنم داری کوش
بقای بر صدم که نه دین ماند و نه هوش
وزن فایده عشق آمده در جوش و خروش
بی می و جام و صراحی همه در نوش نوش
خواستیم تا بختی رسم از آن گفت خوش
وین نه مسجد که درویشی آید بفروش
از دم صبح ازل تا بقیامت مدهوش
دین و دانی بیکی جرعه چو عصمت بفروش
رفقار تو از چشم و اقتدار تو از کوش
خوش آن دلی که درو آشتین کند آتش
یک شراره جهان تا جهان کند آتش
سزد که قیله خود دجاودان کند آتش
که سوز من تو خاطر نشان کند آتش
سزد اگر بخود هم زبان کند آتش

مهر نیک و بد روزگار کار تو نیست
کدام بهامه به از پرده پوشی خلق است
کرت هواست که با خضر همنشین باشی
درون خانه خود هر کدا شه شاهبست
شمع بر خاک شهیدان کر نباشد کومبش
فرش ما فتادی اسباب ما آزاد کبست
زینت ظاهر چه کار آید دل افسرده را
در سفا آب و روز که هر باش هفت رو
قنایه از بی خوابی کتم بهانه خویش
بایدان در کش ای دل از جهان ذلت مکش
لاق مردی بر تی در انجمن یادوست باش
بعمرات هم ببارون ز خانه خویش
می آید و می بارد از و ناز و افاسل
مرخوش از کوی خرابات گذر کردم دوم
یشم آمد بسر کوچه پری رخساری
گفتم این کوی چه کوبست و ترا خانه نکاست
گفت آسبج بخاک افسکی و زار یزد
بعد از آن پیش من آتا بنو کوی رمزی
زود دیوانه و سرمست دودم پیش
دیدم از دور کروهی همه دیوانه و مست
بی دف و ساقی و مطرب همه در قص و سماع
چون سر رشته ناموس بشد از دستم
این نه که است که بی با و سراقی بطواف
این خرابات مفاست دروستانند
کر ترا هست در بن شیوه سر بگریزی
هر کس زود تا بصری دارم و صبی
خوش آن غی که بداهانها کند آتش
که آتش است تا غم عشق که عاشق از آن
دل که بد در آتش نشانه رخ دوست
یکی به لوی آتش خسد ارا بنشین
هزار ناله سوز زنده بر زبان دارم

صائب
وله
طالب
عاشق اصفهانی
صرفی
وله
وله
وله
عصمت بخاری
عبد کرمانی
فیضی هندی

دل بمسلم بالا همی کند پرواز
چکاند ازل من قطر قطره خون غم عشق
بروز هر دم دل خون شد از هجوم غمش
سختیها مزن آتش بجان من نه رواست
رخ چو بر لعل از خوی خویش فروز
با زمایش سوزان دل چه دست بری
چنین که آتش من دمدم زبانه زند
هر جا سخن طراز و عبارت فروش باش
بد مست را بکاسه سر شیشه بشکنند
بر سر تو بت ما ناله و فریاد مکن
دل خون شد چو دیدم حلقه حلقه کشته کبویش
کورد بلند مرتبه ز افتادی غبار
صلاح ناز طلیبان نمی توان کردن
رهی در پیش دارم تا آخر عراست انجمش
گرفتایک صحنه بیا من کران باشد سرش
بشوق کوی تو آیم چنان زبانه خویش
صیاد اردبکف چو کان زلف عبر افشاش
بستر راحت چه اندازم بهر خواب خوش
چون پروی نهر سرمه که خورد فرو
کریم را ز صند بهره زما به خویش
زارنی میکن که شیر اندک دهد
آنچه در رخسار کل آیت در شمع آشت
نام تو ردم و زدم آتش بجان خویش
تک ما کردی پرو و مصعبت اغیار باش
چاره سازان جهان از چاره خود دعا چزند
هر شب بغضی برم از چشم کنان خواب
چو عند لب برد کل با شیان خویش
افغان که به صد طلب و جستجوی خویش

چنان که دو بسوی آسمان کند آتش
کیاب رامزد ارخو نیکان کند آتش
بدان نمونه که شب کاروان کند آتش
که در حرم چن باغبان کند آتش
شنیده که بگلشن زبان کند آتش
ندیده ام که کسی امتحان کند آتش
مرا بسوز درون داستان کند آتش
در رنکاه ما چو رسیدی خوش باش
از جام ما چو باده بنوشی بهوش باش
کشته آن نیست که دیگر شنوند آوازش
کان بدم که هر یک چشم حیرانست پر ویش
خواهی که سر فرازشوی خاکسار باش
و گرنه هر مرض مهلکی دوا دارد
بهر جامی که آسایش دهد معتزل کنم نامش
شام بیرون میروم چون آفتاب از کشورش
که مرغ از قفس آید با شیان خویش
ببازی می زند هر لحظه بر کوی زلفدانش
ما که چون دل دشمنی داریم در می لوی خویش
کره شد و بدر افتاد غنچه شد نامش
همانچه گونه نشیند بر سبزه خویش
مادر مشفق بغرزد خوش
عندلیت کریمی خواهند رو پروانه باش
در آنشم چو شمع ز دست زبان خویش
یار ما چون نیستی باهر که خواهی بار باش
آب نتواند که شود کرد از رخسار خویش
تا مردم آسوده نبیند بشوایش
بدست خویش زند آفتی بختی خویش
بر خون برم ز چشمه حیوان که دوی خویش

فیضی هندی
وله
وله
قدسی
قصاب
کایم
بحوی
مسبح کانی
میر مغفور
مقصود کانی
مکتبی
لایق
ناصر علی
نزاری
نظیری
نور جهان یکم
وحشی
وحید
ملاولی
بارک قزوینی
لا

شاپور	چاک ز آب دیده میگرد کریام جوشم	یکه هر دوسر شکر ز چشم هر نام جوشم
صائب	شعله شد سوزن سوز ز شعله جوشم	رشته چال مرا تا شقی در سوزن کشید
لا	چو آه فدی که گشت از یاد امام جوشم	بر چراغ هر دو عالم آتین افشان گذشت
سعدی	که بدبار نسکردد چو زلیخا غام	زود عاجز شود از دیدن یوسف چشمتی
لا	تا سربازی وجود خود نسوزانم جوشم	دارم اشک کرمی در سر که نشیم زبای
سعدی	زود بینی کش اشپ روغن نباشد در چراغ	آلهی کور و ز روشن شمع کالوری نهند
لا	(جهان دیده بسیار کوید دروغ)	
سلطان سلیم اول	بالله هیچ روی نمی نایم از مصاف	کمر لشکر عدو شود از اتفاق ناباق
صائب	گاهی که صبح تیغ یون آرم از غلاف	چون آفتاب طلعت کفر از جهل برم
وله	دورم دیش بسوزن پیکان جهان شکاف	گر آفره بر کشد ز جگر شمشیر بخت
وله	دانه که نیست دهوی مردان ز روی لاف	کمر دوزو شود بکه رزم مدعی
صائب	گویند پیشمار سخن از سر گذاف	باید راستی بجان آمد آینه خلق
وله	کار ز هر کار نماند هر حصیر باف	در پیش تیغ عدو باید آید نیست
صائب	ما را بشل آید تیغ سینه صاف	دارد حسود کین سلیمی و کفر نعت
صائب	که گشته است بمنقاهم آشیان انصاف	مدار چشم ازین کور باطلان انصاف
وله	نمی دهند هنوز اهل کاروان انصاف	بیم قلب خریدند ماه کعبه نارا
وله	بجو ز مردم این تیره خادکان انصاف	شکر ایمنی چهار از زمین شور زست
وله	بهر باری من داد آسمان انصاف	زین بفرق نکند خوردم و ناله دم
وله	کند بار کهر بار لب فراز صدق	ز لطفی دریاست بی نیاز صدق
وله	نمی کنند دهن خود به بحر باز صدق	ز خیر عالم بالاست روزی دل پاک
وله	یکه حسن زنان مصر کرد در هنر یوسف	مهر خورشید را در سجده خود دیدد حافل
وله	و نه هر ناقص جواهر داد در میدان لاف	هر که دستش ز زبان بخت کند سر داشت مرد
ابوعلی سینا	که کوشش کند در ملک و بوی کل را دق	صفای روح بود باده رجب الحقی
	پیک دو جام بر آورد هزار گونه عرق	غلام آن می صاف که از رخ خویان
	به پیش مبطل باطل میزدادنا حق	بطعم تلخ چو بند پدر و لیک مفسد
	حرام گشته با حکام شرع را حق	خلال کشد بغیری عقل ردانا
	بحق حق که وجود شود بحق ملحق	چو بوعلی نو اگر می خوری حکیمان

سعدی	بنان خشك فغانك كز بنم و جامه دلق
سلطان	ای بد بدار تو تم دیده کر بان مشتاق
صائب	دل به عشق تو چو پروانه باتش ماثل آسمان گهنگه سبویست ز بهانه عشق
و له	طالی حلقه صفت چشم برین درد دارند
و له	شیشه چرخ چه بروای شکستی دارد از پی زرق اهل عقل کرد جهان می دوند
	ستاده اند باید که و شفته جنبی
حافظ	اگر شراب خوری جرعه فشان بر خاک
و له	چرخ روم زخم را غیر مرادم کردد
و له	اگر تو زخم زنی به که دیگری مرهم
سعدی	کبر به شبراست دور کز رفتن موش
صائب	ز بسکه کرد همان چرخ نقد جان در خاک
	جفاعنی که نفخوردند آب زنده دلی
	زا که دست تصرف بر سر سگ بود
و له	حاشا که مرگشته را ز گردش دورا چه بیاک
	یاک دامالست باغ دلکش آرزو ده را
طالب	کرشمه نازک و لب نازک و سخن نازک
لا	نار سیده بلبم جرعه از ما غر عیش
کاتبی	(تس اندر بیشه چون افتاده ترمانده خشک)
اشرف	ز به نشو و نما از بس بلند افتاده است همچو آن نمعی که از شمع در ک روشن شود
جلال دوائی	مر اینچیز به معلوم شد در آخر حال
حافظ	بعهد کل شدم از توبه شراب خیل
و له	بای مالک است و منزل چون بهشت
و له	بکجا روم چکنم چاره از بکجا جویم
نسرود هلوی	بچشم مال خود عسرت همه رفت

که بارشست خود به که بار منت خلق
ز اشتیاقی آب لغت با هم جان مشتاق
جان بدر تو چون بار در مان مشتاق
بحر یک قطره نلغ است زینا نه عشق
ناروی که کشاید در میخانه عشق
نک طفلان چه کند با سر و ناله عشق
از جگر خود بود روزی و چمن عشق
هزار و سف مصری بر آستانه عشق

از آن کتاه که نغمی رسد بغیر چه بک
من نه آنکه زبونی کتم از جرغ فک
و کر توهز دهی به که دیسگری ترابک
لیک موش است در مصاف پلنک
هزار چشمه حیوان بود روان در خاک
چون تخم سوخته ماندند جاودان در خاک
چه سودایی که بود کنج بکران در خاک
موج دریا دیده را از شورش طوفان چه بک
بوسفی جرم را از نسکی زندان چه بک
ز فرقی تا قدم همجو طبع من نازک
میرند دست جفا جام مرادم پرستک
(یک مرد بستم به صد زنده به نک)
خار اگر در بارود میروید از دستار کل
کرعصا بر شاخ کل بگذاری آرد بار کل
که قدر مرد به علم است و قدر علم به مال
که کسی میاد ز کردار ناصواب حیل
دست با کلاه و خر ما بر تنهیل
که کشتم ام زغم و درد روزگار ملول
مگر در کور خواهی خوردن آن مال

(چوتھا)

ای رخ و آروى تو بدر و هلال
طربه کیـ وى توشك شبنم
مظهر نور تو در ابر مطير
شهد خوئي تو كشته بدید
نیر حسن تو براوج فلان
مفعول از خط تو سیر، خطان
بسته کیـ وى تو جان و دلم
زینت كوی تو از انك نیست
ساكن كوی تو از آن مجر
فا علان فا علان فا علان
فا علان مفا علن قهـ علان
ایام تو عید است دران روز و حرام

پرهن كل ن كل و عارض كل و دلدار كل
يكسر ساقى مرا با كوفى از كل ساختند
مودای خطت كز تو رسد بر دل جا كم
زخواب چكر چون لاله برخون دامنى دارم
بطساعات صدساله نتوان خریدن
تياز عاشقان معشوق را رنایى دارد
نسبم زلف تو از نو بهار ميشنوم
فرهمنى شد كه آرم دامن وصلش بكف
بيا كه با سر زلف تو كراها دارم
بيا كه در پس زانو زبند روزه فرای
بيا كه چون تو بيايى بوقت دیدن تو
بيا كه بر رخ كسرتك و زلف كلبويت
كار چهسان نكر كه جفايى كه ميكشم
چو بار وخت سفر است من چه كار كنم

شاهد خوبی تو حسن و جمال
 ز کس جادوی تو چشم غزال
 جلوه حسن تو براوج کمال
 نیست برابری توهندوی شال
 مدحت روی تو از امر محال
 رخ گل و خوش قد تو سرو جمال
 می کشم از سوزی تو رنج و ملال
 چشمه دیده به آفتاب زلال
 رونق خسته برآمد وصال
 فغان فغان فغان فغان
 فغان فغان فغان فغان
 بزم تو بهشت است دران پناه حلال

یاغبان صنع بسته دست زن چار کل
 دست کل پا کل بدن کل چهر کل رخسار کل
 سبیل شود و بوی دهان از سر خاکم
 بسته چاکها از دست کل بی بافی دارم
 زمن وقت منی تباری که دارم
 تو سر تا پا و قابودی زامن پیوفا کردم
 نشان روی تو از لاله زار منوم
 از کریان دست اگر درانتم بر سر زدم
 ز عشق روی تو در سر خارها دارم
 هزار ساله فزون انتظارها دارم
 ز دیدگان قدمت را نثارها دارم
 شکسته دردل و در دیده خارها دارم
 دلش عشق یار و پلائی که می کشم
 وداع عمر کنم یاوداع یار کنم

زونی

Y

غنى

ان کا

احمد اعظمی

اشرف مستایلی

میرا اصلی

اقدس

ایک

اتوری

وله

اهلی شیرازی

شمرند ز آسمان وزینم که بهر تو
می شدم در طلب او و نی برسم
دل داشتم دادیم چار بود عرض کردم
لاغر پیاد موی میانش چنان شدم
هر جا که گفتم خانه هفتنه زایم
فی تو یزیدتی مرگ من در دست من
بدم افتاد فی در طالع پروازی بدم
کذارم دیدم بهر چون گفتم نظاره روی
به کر به زادم و با کر به از جهان رفتم
ای تو به ام شکسته از تو یکا کر بزم
ای نور هر دو دیده فی تو چه گونه بزم
کر بزم این بصردا و یکم نظرا
نظری بکار من کن که ز دست رفت کارم
چند کی در آید آخر بشر ایند تو
چونیم سزای شادی ز خودم مدار بی غم
باز این یستی سوی الا شدم
چار بودم سه شدم اکنون دوام
غوزه بودم مدتی در باغ جان
مدتی گفتم عطش را بی
فامش میگویم و از گفته خود دلشادم
من ملک بودم و فر دوس برین جام بود
طایر کاشن قدیم چه دهم شرح فراقی
کو کب بخت مرا هیچ نهم شناخت
نیست بر او ح دلم جز الف قامت بار
این چه شورا است که در دور غری بزم
دختر از همه جنگست وجدل با مادر
ابلهارا همه شربت ز کلاست و شکر
اسب تازی شده مجروح زربالان
دیدار شد بهر و بوس و صکنار هم
در این آینه طوطی صتم داشته اند

اهلی

آهی

بازل

نواک چند

جای

وله

میزاجای

حسی همدانی

ولایت لال الدین روی

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

حافظ

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

سخن در سست بگویم نمی توانم دید
ذره شاکم در کوی توام وقت خوش است
بهرم روضه رضوان بدو گندم فروخت
آنچه در ممت هیچ تو کشیدم هیاهات
از فدای چون کل آبی چو نریند انداختم
دی و عده کرد و نامه بی وعده آمد هر روز
فراغی فلکم داد فرض روزی چند
شب در اندیشه آن غم دلم رفت خواب
من این آبجر سوزا دل بیان شکن دارم
پروا آندی جا ناکه بسیار آرزو دارم
پستانانی ککل و صهبانیشم
زین پای ادب نیست که در کوی تو آیم
بر مثال صورت دیوار بجان مانده ام
ز بهر غم غم امر و زود در بختای رفتم
چند از روی تو نور بصیرتی خواهم
غیر آنست که من هم زمین برخیزم
غم پوش راه فکن سایه نشین من بودم
هرم سفر کرد بارماز مهربان می رویم
با یاد آنکه ما جوان بودیم
یاد یاد آنکه ما و یار بهیم
بر بساط نشاط در هم وقت
ناکی بی دیدار مه خوشتر خوش
نه فدم را شانس و نه طاب مقصدجوی
یعنی صحبت درین که تا از صحبت دورم
من هر چه دیدم ام زدل و دیده دیدم
عشق تو بود باین روزی که من نبودم
خاشاک راه بودم در کوی دوست غری
در رزم چو آهیم و در بزم چویم
من از آن روز که در شد توام آزادم
همه غمهای جهان هیچ اثری نکند

که می خوردند در بخت و من نظاره کنم
ترسم ای دوست که بادی ببرد ناگاهم
ناخلف باشم اگر من بجوی فروشم
در یکی نامه محالست که نخر بر گفتم
چرخ را کردم مکافات و معلق ساختم
هم سوخت ز انتظار هم ساخت شرابم
بدور عشق تو آن قرضها ادا کردم
رخنها در جگر بود چو پیدار شدم
چرا از دیگری نللم که در داغ خویش دارم
وداع عزیز یکست دیدار آرزو دارم
که ککل باشد بسی و ما نیاشم
سازم زدو دیده قدم و سوی تو آیم
بشت بر دیوار و در روی تو جز مانده ام
بدست شیشه و دست در بختای رفتم
خوشم به تیر شب خود بهر می خواهم
با نگاه نویسنده را چو هم آغوش کنم
هر یکا پای ستم رفت زمین من بودم
اوا که از شهر رفت ما ز جهان بیرویم
بر خود از وصل دوستان بودیم
در کلستان و بوستان بودیم
خوشتر از هر که در جهان بودیم
چون سنگ فلان بر سر فرست نشینم
کرد بادم که درین بادیه سرگردانم
ز غر خوش محروم ز جان خویش چویم
گاهی زدل بود گاه کاهی ز دیده ام
کم گشته بودم از خود عشق تیر بودم
سیل محبت آمد ناگاه در در بودم
بر دوست بسیار گیم و در دشمن شوم
پادشاهم چو بدست تو اسیر افتادم
در من از بسکه بدیدار عزیزت شادم

حافظ

و

وله

وله

حافظ

حیدر معانی

حیرتی کاشی

خواجوی کرمانی

خسرو دهاوی

وله

وله

وله

درویش دهکی

دیری

وله

وله

ذهنی کاشانی

رفیعی

سیدرکن الدین

زبانی

زی همدانی

سنان

وله

وله

سعد بن زکی

سعدی

سعدی
 خرم از روز که جان می رود اندر طاعت
 من که در هیچ مقامی نزد خیمه نفس
 تا خیال قد و بالای تو در چشم نیست
 سعدی با حب وطن کر چه حدیثی است صحیح
 رفیق مهربان و یار همدم
 فطر ریگوان رحمت مهورود
 تو کر دعوی کنی بر مهر کاری
 حدیث عشق اگر کوئی نگاشت
 کر دست دهد هزار جانم
 آخر بسم کذر کن ای دوست
 هر حکم که بر سرم برانی
 نو بخود سر وصل ما نداری
 هبهات که چون تو شاهبازی
 کر خانه محقر است و تار یک
 آخر نه من و تو دوست بودیم
 در آن نفس که بزم در آرزوی تو باشم
 بوقت صبح قیامت که سر خاکم بر آرم
 جدیت روضه نکویم کل بهشت نیویم
 بنو از نظر حرامست و بی گناه دارم
 نه فراغت نشستن نه شکیب رخسار
 تن من فدای بیانت تن بنده و آستان
 ما بروی دوستان از بوستان آسوده ایم
 رنجها بردیم و آسایش بود اندر جهان
 دل بیش تو دیده بجای دگرستم
 می خواست پیشکشی لایق خدمت
 از دشمنان برند شکایت بدوستان
 کس تیغ بر کشد که بجان می زخم
 هنوز که بخشن نیاید بسکام
 کر همین سوز بود بر من مسکین در کور

هزارم ز پیر قدم ز مصر جانب کنعان
 آن نه رویت کم وصف چو ایش دلم
 ای خوش آن دم که بروی تو نظر باز کنم
 لشکر از تخت سنبول سوی ایران تاختم
 شد غلام همتم از جان و دل والی مصر
 کرد از ملک عراق این مرده هلت عجز
 ماوراء النهر از تیغ شده غرقاب خون
 آب آمو از سر هر موروان شد خشم را
 شاه هند از لشکر فرزانه ام شدیل مات
 ای سلیبی شد بنام سکه ملک جهان
 نه می آن نه غم از درمادی خویشتم دارم
 مگویدم که از شمشیر به تباری نرسیدی
 نمی خواهم سلیبی بادشاهی بنده یارم
 زیم غنکین اگر بخت سیه آواره ام دارد
 دم و آب سین زلف بهین زانه دم زد
 سوزی چه مرگ میطالی از خدا کنایت
 شود شماره اگر قطره در دهان گیرم
 من از ننگ تو محروم از انظار شو
 ناخظ و سلسله زلف تو بی دوست بهم
 دست بردم بدل خسته که تیرش بکشم
 چو برده بر آن شوخ نام ایید کو
 در مجلس رندان می آشام شکستیم
 مانند کیهانی که سر از راه بر آید
 دامن صادر کف صد غنچه کرو بود
 چون غنچه که نشکفته و از شاخ بچیند
 در کعب لب دود چو نهاله شفا فی
 باز باغ بار و آب سودی دشمن شدم
 اشک شد دامن طلب نلت جگر مرگان نشین
 ناله از منفار بلبل شستم و از بوسه
 دست رد را بر پر واز رسیدن دلم

سعدی
 و له
 حکیم سعدی
 سلطان سلیم اول
 سلطان سلیم اول
 سلیم اصفهانی
 سحر
 سوزی
 شاپور طهرانی
 شجاع
 شرف هندی
 شرف فروزی
 شقایق
 شکوهی
 شوکت

اختلاف اهل مذهب از رای جنت است
 بکمان ز رشک بهم که بود در انتظارش
 حدم کشد که ز بیم زایش دیده باشد
 میخندد در جان من خاری از آن کل چون کنم
 ز حال صکوشه آروغی باری زسم
 در نه بک بیرهن از بار دور افتاده ام
 می برد چشم بغواب نیستی همچون شرار
 در آن شبها که از یاد تو سحر و دود درستم
 اصر چه نیک بیم خاله های نیکام
 شریف را بجهان رجوع می افتد
 ز انقلاب چرخ میفرزم آب روی خویش
 روی رفته از من ز مسلماتی نیست
 نیم خارج از این بستان همراه چند غلام
 اگر بچود کل کنم بر سنت بلبل خطاست
 من دلم و دل داند این نامه چها دیدم
 کسی اطلاع من طیاری ندید و نیتند
 بروی وصل همی کشت ذوق دیدارم
 بخت و چو تو هر دم ز ناله بدی دل
 مشرب آید دارم در آئینش خلایق
 وزیر شاه می و اسبان پلن که نند
 غم دکان هر جا کشاید مرد با زارش منم
 در دلی دهم خویا چون کنم بار بائر
 حریف من رسید بجائی که میتوان
 می مسجد داشت در بار آئینده میخواستم
 بر دعوی بهر آئین که کنم همه بطور
 آفرودن مقصد شود از خدمت در و خرم
 خوش آن ساعت که خود را بر سر در فانیتم
 از خاطر ما آنچه تر فت است و تو
 بلند مرتبه زین خاله آستان شده ام
 سر بر نزد شاخ امیدم کل مراد
 اگر چه تا بقیامت در انتظار تو باشم

شوکت
 شهیدی
 وله
 صائب
 وله
 وله
 وله
 وله
 طالب
 مظهری
 عاشق
 نصرت بخاری
 فاضل
 ملا فخر
 فردوسی
 فرخی
 وله
 فسوی
 فصیحی
 دغانی مطلوب
 فقیر
 فیضی هندی
 وله
 قدیری شهبازی

ماسبران همه مرغان خوش الحان هم
 صد لایب و من و پروانه ندایم نواز
 جمع گردیده یک جا همه چون رشتن جمع
 لیلی ما همه در عالم معیشت یکی
 ای خوش آن دوز که از نیک دل و بیان بهم
 درد سر تابکی و بخت سامان ناچند
 کس نمی داند که چون پروانه آویزم یک است
 بود مکتوب معانی بنام زندگی
 بد طبعی بین کن و دوست چون و چشم
 گفت یارا ز غیر ما بوشان نظر اکتفم بچشم
 گفت اگر کردی شبی از روی چون ماهم جدا
 گفت تیر مرا بجا چایدهی اکتفم بچشم
 گفت اگر کردی خنک از دم سوزان ما
 گفت اگر آستانم آب خواهی روز اشک
 گفت اگر سرد رویان غم خواهی نهاد
 گفت اگر داری هزای درد و وصل ماکال
 باد باد آنکه حریفان همه با هم بودیم
 هر یکی عالمی از فضل و هز مندی و باز
 در اضافه همه چون باد صباست عنان
 آنچنان غارغ و آزاده بدیم از غم دل
 کز جز سوی تو می دم چشم نظر کند
 چه می روی بی زنی سامانم عریست چون کاکل
 در و دیوار من آینه شد از کثرت شوق
 هر تیره بر کز تو رسد بر دل جای کم
 کدائی در بیسگانه مغفوت دارد
 مقنون چشمم کم نکه رفعت شوم
 چو عینک میکنم اطفال مدمر انکه بانی
 نهال سرکش و کل جو فار لاله دورک
 از صد قدم بلای انداختی مرا
 ای ساکنان کوی خرابات همی

هم زبان فقس و عدم بستان هم
 آخرین قوم جگر سوخته باران هم
 همه دلسوز هم و سر بکر بیان هم
 در حقیقت همه بختون بیان هم
 هر تعلق که بجز عشق بود زان بر هم
 ترک سر کیم و از بخت سامان بر هم
 شع حسنی هر یکا فروخت پیدایش ویم
 چون کشودم غنچه دل و شد و جان یافتیم
 همسایه نیم و خانه مرا ندیده ایم
 وانکه می در دیده در بای نکر کفتم بچشم
 تا جگر کاها ن ستاره می شمر کفتم بچشم
 گفت بالا ترازان جانی ذکر کفتم بچشم
 باز بسازش چو شمع از دیده تر کفتم بچشم
 هم بزرگانت بروی آن خاک در کفتم بچشم
 تشکشان را زده از ما بر کفتم بچشم
 قهران در بابه زما سر بر کفتم بچشم
 دوستانی که همه یکدل و محرم بودیم
 فارغ از نیک و بد کردش عالم بودیم
 در وفا کوه صفت ثابت و محکم بودیم
 که تو کفستی که نه از عالم و آدم بودیم
 رویش سیاه کرد ده عالم بر آوردم
 صیه بختم بر ایشان روزگارم شاه بردوشم
 هر یک ای نکر دم روی تری بستم
 مرغی شود و رفص کند بر سر خاکم
 ره غلط شد و در کوی آشنایم
 بختون آهوانه نکه کرد دنت شوم
 ز وصل خور و یان چیز دیگر نیست منظورم
 در این چنین میخه امید آشیان بستم
 قربان دست و بازوی صیدا کفتم شوم
 من محروم بکعبه شمار ادعا کنم

قصاب
 کاتبی
 کایم
 وله
 وله
 کمال شیعی
 کمال اصفهانی
 وله
 وله
 ماده و رالم
 مؤید زاده
 محب علی تنه
 بخشیم
 محمد قول فروزینی
 زبیب الله اخفقی
 مسرور فروزینی

از کوی تو روزی که زیداد تو رفتم
 پناه بر سر کونر شکست دست کنایم
 تو حاضر و کلاه بسیار و ضعیف کرم حکایت
 تا مهر تو دیدیم ز ذرات کدشتیم
 چون جله جهان مظهر آیات وجودند
 باماضی از کشف و کرامات مگویند
 در خلوت تار یک ریاضات کشیدیم
 دیدیم که اینها همگی خواب و خیالست
 ای شیخ اگر جله کرامات تو ایست
 در دسر ارشاد زما دور کن ای پیر
 بسیار ز احوال و مفالات ملائید
 از خاتمه و صومعه و مدرسه رستیم
 از مدرسه و درس و مقامات بچسبیم
 از کعبه و بختابه و زناز و چلیبا
 اینها بچسبیم همه آفات طریقتند
 ما از این نوری که بود مشرق انوار
 هر سو که دویدیم همه سوی تو دیدیم
 هر قله که بگریزید دل از بهر عبادت
 تا مهر رخ بر همه آفاق بتاید
 در ظاهر و باطن بجزاز و بحقیقت
 هر عاشق دیوانه که در جله کینست
 سر حلقه زندان خرابات مغتارا
 دیده وام گنم از تو برویت نگریم
 چون ترا هر نفسی جلوه بخشی در کرامت
 تا ز من هست اثر از تو نیامی اثری
 توانم بر سر کوی تو کردن پرواز
 بوی جان بخش تو همراه نسیم صحرایست
 از خاتمه و صومعه و مدرسه رستیم
 سجاده و تسبیح یکسوی فکرتیم
 در کوی معان نیست شدیم از همه هستی
 مامست و خرابیم و طلبکار شرابیم

مشتاق
 ملک
 مفری
 و
 و
 و

فریاد که اول قدم از یاد تو رفتم
 قبله بردل دوزخ نهاد شعله آهم
 تمام کوش و مسرا پازبان و جله نکاهیم
 از جله صفات از بی آن ذات کدشتیم
 اندر طلب از مظهر آیات کدشتیم
 چون ماز سر کشف و کرامات کدشتیم
 در واقعه از سبع سماوات کدشتیم
 هر دانه ازین خواب و خیالات کدشتیم
 خوش باش که زین جله کالات کدشتیم
 کز بیم و مری و مرادات کدشتیم
 باماکه ز احوال و مقامات کدشتیم
 ز اوراد رهیدیم و ز اوقات کدشتیم
 از شبهه و تشکیک و موالات کدشتیم
 و ز میکه و کوی خرابات کدشتیم
 مادر و طلب از جله آفات کدشتیم
 از مفری کوی و مشکات کدشتیم
 هر جا که رسیدیم همه کوی تو دیدیم
 آن قبله دل را خیم ابروی تو دیدیم
 ذرات چهارا همه روسوی تو دیدیم
 خلق دو جهان را همه روسوی تو دیدیم
 بر پای دلت سلسله موی تو دیدیم
 دل در شکن حلقه کیسوی تو دیدیم
 زانکه شایسته دیدار تو نبود نظرم
 هر نفس زان نکران بر تو بچسبم در کرم
 کاشکی درد و جهان هیچ نبودی از من
 تا ز اقبال تو حاصل نبود پال و یرم
 زان سبب مرده الفاس نسیم محرم
 در کوی معان پای و مشوق نشستم
 در خدمت ترسناک زار دیدیم
 چون نیست شدیم از همه هستی همه هستیم
 با آنکه چو مامست و خرابیم خوششیم

و اگر چه

اگر چه بادشاه عالم کدای توام
 جهان که بنده از بندگان حضرت نست
 مرا انکر که بمن ظاهر است جله جهان
 بر مراد دوست با صد مدعی سری کنم
 مای نه از برای طرب نوش کرده ایم
 با هر که حرف دوستی اظهار می کنم
 هر ناوکی کن نورسد بر دل چاکم
 چو از من بهوای تو از جهان رفتم
 خون میچکد هنوز ز سر بخت ابد
 ندیم کنم هر شب تامل ز تو بر کرم
 دل با تو بر آوریم کآ جفته با جان
 بجز بر کوه عشق دل چو شان دارم
 یک شرم کننده از آتش عشقم در دل
 نیکه بر تخت سلیمان زین از همت
 ماکه با در ره پر شور خرابات زدم
 قدسیان در حرم عرش سر اسب شدند
 سانی از آتش بی آب در آتشکده زد
 چون ندیدم ز سالوس و ریا مفعنی
 نکرانیم بمسقبل و ماضی نورس
 بار کشت از عشق خای کن کم رکتم بچشم
 گفت اگر نیری زمرگان ستم اندازمت
 گفت اگر آرد ترا کردی صبا از کوی ما
 گفت راه کوی ما از زاریان شد پرغبار
 نمی دایم کرا نکرده ام کافخانه در عالم
 کفتی که فلان هرگز احوال نوی برسد
 کر چه از نیکنان به خود را می نیکان بسته ام
 ز شرح اشتیاق دوست تا حرفی بیان کردم
 دل نیست کبوتر که چو رخساعت نشد
 دل بر حشرت کوی تو بر کردیم و رفتم
 صد فصل بهار آمد و بیرون نهم پای

تو از برای منی و من از برای توام
 از ان فدای من آمده که من فدای توام
 چرا که مظهر جام جهان نمای توام
 بهر یک بت سجده یک شهر کافری کنم
 خود را بدین بهانه فراموش کرده ایم
 خوابیده دشتیست که بیداری کنم
 نانی شود و ناله کند بر سر خاک
 کلی نخیدم و کر یان ز کلسنا رفتم
 قتل دور مر دانه آسان کشوده ام
 چون روز بر آرد سرمه روز سر کنیم
 جان دگر م باید تامل ز تو بر کرم
 مایه از خاک در پناه فروشان دارم
 کر چه از دیده دود برای خروشان دارم
 هوس سلطنت خانه بدوشان دارم
 چار تکبیر بیش در مکافات زدم
 حلقه از بس بد قاضی حاجات زدم
 ماصبوی زده آتش بخرابات زدم
 جاک در خرقة طامات و خرافات زدم
 پشت پا بر سر مایهائی و مقامات زدم
 داغ مارا دار بنمان در جگر کفتم بچشم
 داریش در سینه جای دگر کفتم بچشم
 دور چون کشتن میندا از نظر کفتم بچشم
 خاک او را کن با بیده ترکفتم بچشم
 چو بچگون در جرس فریاد و در نی ناله بچشم
 این بچشم اگر بودی بیار می کشتم
 در ریاض آفرینش دشت کلدستام
 سراپا خوشی را چون فلز صرف زبان کردم
 از کوشش بامی که بریدیم پریدیم
 نشد با بوس روزی آستان بوسیدیم و رفتم
 رسم که بیانی تو و در خانه نباشم

مفری
 نادم
 وله
 نافع فی
 نجای استابولی
 نسبی
 نطقی نیشابوری
 نظامی
 نفی
 نورس افندی
 وله
 نوری اصفهانی
 واصل
 واعظ
 وحشی
 وله
 وله

زان شرابی بیدار کنون روشن و باقوت و دلک
از صراحی چون میجام اندر شود کوفی مگر
عجبت از تو سویم نکهی بنساز کردن
سرفانی بگردم که ز شیون ملائک
ز غمت جهان چنان شد که صبا می تواند
ای باد صبحدم خبری ده زیار من
او بود غمگسار من اندر همه جهان
بیکار نیستم که مرا عشق اوست کار
بهری آخرم روزی وفا کن
برنجم از تو رنج را شفا بخش
من توانم که نکویم بدکس در همه عمر
ز نیرت چون محرمم بردات آمد کران از من
شده ام اسیر شوخی که وضو بذهب او
یارب من بدانی چیست مراد یار من
یارب من بدانی عاقبت این کجا رسد
یارب من بدانی تا کیام می کشد
پازنکار می کشد چون شتران مهار من
پیش رو قطارها کرد مرا و می کشد
اشترت اومتم خار پرست اومتم
یارب من و سر برف من خوب من و لطیف من
ای آن من خراب نودیده من معاصی تو
نور دودیده من دور مشو ز چشم من
تا تو حریف من شدی ای همه دلستان من
ذره بذر چون کهر از تفت آفتاب تو
پیشتر آدمی نه آن پوسیده بر دم
چون نکریم بغیر تو ای بدودیده سیر تو
ای یار من ای یار من ای یار بی زهار من
ای در زمین مارا فرای تیش مارا مهر
ای شبر و آزار مسئله ای بیدلارا سلسله
خوش میروی در چاه من خوش میکنی در مان من
جان منی جان منی جان من
شاه منی لایق سودای من

ازرقی

افدسی

انوری

وله

وله

آهی

میرزا جعفر

مولانا جلال

الدین روی

وله

وله

مولانا جلال

الدین روی

نور منی باش درین چشم من
ای رسن زلف تو بایسد من
ازد و پراکنده تو چوونی بگو
باما صنادل یکدله کن
مجنون شده ام از بهر خدا
ای موسی جان چو یان شده
نعلین هوا بنده از زبا
در مذهب مایه نیست حرام
کر عیان سازم ترا دانهان خویش
خوشبوی تر و نیک تر از عقیق
روحیت بی کثافت و شصیت بی کوف
مارا ز خاک کویت بپراهنست بری
دانی که چیست دولت دیدار یار دیدن
فرست شمار صحبت کز این سوراخه منزل
صبح است صافیا قدسی پر شراب کن
زان پیشتر که عالم فانی شود خراب
روزی که چرخ از کل ماکوزها کند
توان بهر تو آسان وداع جان کردن
فکر زلفت کر چنین دایم فروز خواهد شد
ما که از یک روزه فرقت این چنین در آتشیم
سرو قد و لاله روی ماهرخ و مشکبوی
نسخه اسرار غیب دفتر او پرکنار
ما من دم مکتب و من بر سر دره منتظر
ما چون نمی رسم پان آرزوی دل
ای صبا غفلت بلبل بگلستان برسان
بلبلانرا خبری از کل صدر یک پیار
قصه غصه درویش اگر راه بود
مضی شکر شیرین بر فرهاد بگوی
داغ کرمان زدل خسته خواجو بر کبر

چشم من و چشمه حیوان من
چاه زلفدان تو زندان من
زلف تو و حال پریشان من
کردل ندم آنکه کله کن
زان زلف دوتابک سلسله کن
پر طور پستک کله کن
درد شت طوی پا آله کن
از مفتی عشق رومسته کن
شعشع خود را بسوزم از زبان خویش
صافی تر از ستاره و روشن تر از روان
نوریت بی قهر و ناریت بی دخان
آن هم ز آب دیده صد چاک تابدا من
در کوی او کدائی پر خسروی کزیدن
چون بگذرم دیگر نتوان بهم رسیدن
دور فلک در لک ندارد شتاب کن
مارا ز جام باده کلکون خراب کن
ز نهار کاسه سرما پر شراب کن
ولی وداع تو آسان نمی توان کردن
زاهدانرا بجهت زنجیر چون خواهد شدن
روز کاری که جدا افیم چون خواهد شدن
چنگزن و باده نوش رقص کن و شعر خوان
قاسم ارزاق خلق خاشه اودر بنیان
ای معرک زمان آن سرور آزاد کن
یارب تو آرزوی دل ما بسارسان
قصه مور پدر کله سلیمان برسان
تشنگانرا بلبل چشمه حیوان برسان
عقیان سر برده سلطان برسان
خبر یوسف ککشته بگهان برسان
خبر درد دل ابوب بکرمان برسان

مولانا جلال
الدین روی

وله

شهرزاد جم

چوهری

جبال

حافظ

وله

حزقی

حقیقی شیرازی

خاقانی

خسرو

وله

خواجو

درویش دهکی
را سخ
زابر
سعدی
وله
وله
وله
وله
وله
سلطان
سلطان سلیم اول
وله
محمد قول سلیم
صائب
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله

همچون شک شکار در بن دشت بیکران
حسن مه را با تو سنجیدم بمران قیاس
مانند آن درخت که رست از من از شیخ
من کمرسته در برارم سفره نان
بگذار تا بکرم چون ابر در بهاران
کرکدا پیشرو لشکر اسلام بود
خوش آن ساعت نشیند دوست بادوست
سزای دشمنان آن به که پیشند
دو تن در جامه چون بسته در پوست
آخر نکهی بسوی ما کن
بسیار خلاف وعده کردی
مارا تو بخاطر می هم روز
مفتاح فتوح از در میخانه طلب کن
آن یار که در صومعه جستی و ندیدی
تو کان چشم منست آورده اندر من
مباد حجاب فردا خواهند کرد و خواهم
ابروان تو و چشمان تو ای زهره جبین
مردم در وادی هیران نماد اعضای من
فلک بیست فکند است تا جدار اثر را
روی در میخانه کن و آرامش دلها بین
این آیین چون حجاب از بسته چشمهای تست
زکات صحت چشم است خسته رسیدن
جهان بهشت شد از تو بهار یاده بیار
بپوش چشم را و ضاع روزگار که نیست
چون شمع هر که در خون نشست تا بگردن
چون شمع هر که افراشت گردن یا فسر زرد
پیش از این بر تن کان افسوس می خوردند خانی
روی در نقصان گذا در ما چون کرد غلام
لباس کهنه قدر درد مندان کم نمی سازد
باز سبیلاب حوادث روئیاید تافتی

تا چند خون خوری و دوی بهر دیگران
بله مه بر فلک رفت و تو ماندی بر زمین
هر کس رسیده ناز کمر زد بکار من
همچون عریض پر در جسم زنان
کز سبک ناله خیزد روز وداع باران
کافر از بیم توقع رود تادر چشمت
که ساکن گردد آشوب ز قبیان
حیسان روی پر روی حیسان
بر آورده دوسر از یک کمر بیان
دردی بقتل دی دوا کن
آخر بقا یی یی وفا کن
بکروز تو نیز باد ما کن
کام دو جهان در آب جاتان طلب کن
باشد که توان یافت عیضه طلب کن
از خون شراب دادن و زل کباب خوردن
ز امر و نافرمانی بی حساب خوردن
آهوان زده شباخ بشاخ از سر کن
دانه های ناز ز افغانند سر تا پای من
خروس سبازی این پیر را تماشا کن
عالی را غارغ از اندیشه فردا بین
چشم بکشای چینی خود را درین دریابین
نکاهستانی عراست پیش یابین
که در بهشت حلال است یاده نوشیدن
لباس عافیتی به ز چشم پوشیدن
از می نشد چو میا سرشار تا بگردن
دراشک خود نشیند بسیار تا بگردن
می خوردند افسوس در ایام ما بر ماندگان
چون شود بر زنجار از خوار اندیشه کن
اگر جوهر شناسی تیغ را هر یان تماشا کن
باید شانه در صحرای امکان ساختن

روقی کر بود بکسل بسان شیشه ساعت
غر بی در با سطرده همچون مهره شطرنج
شکوهی نمساند دران خاندان
مر ایا این دو چشم از دیدنش سیری نشد بار
تیره کون شد آسمان از بار و میا کون زمین
هیر تو کرده بود سیه روز کار من
مرگ است دوری از عدم تشویش هستی دیده را
اختیار بهر پایه بنا کوش تو کوهر
بگذار می بیم خریدن که جاهل است
یامن آمیزش اوافت موجب و نگار
کوتاه کشته از همه جار شسته امید
چشم اگر نیست و ابرو بی و ناز و عجب این
شاهراه عدم چه هموار است
فاصله می زده بسیاری اغیار آورد
از زلف پریشان تو آشفته ترم من
چون کل بهوای تو کر بسان بد ریده
قبار نیست که بر کرد عارض ترشت این
بنی باوح مز ارم خطی نوشته بخونم
نه جای آله است آن بصفت کل ویش
کتاب نیست که می خواند او بکتب خوبی
هر آنکه دید شکاف دلم بسته همی گفت
آهوز تو آموخته هنگام دو بدن
شمع از من و پروانه ز من کل زمین آموخت
قریان تو شوم که ندانسته هنوز
چه خوش است از دو بکسل سر حرف باز کردن
نه چنان گرفته چایان چایان شیرین
هر چند بی بهایم کجشک این سرایم
بهل تا آرمت دستی بگردن

تبار یکد کر جان در محبت می توان کردن
برای خانه نای جنگ با هم ساکن کردن
که بانک خروس آید از ما کسان
بی نظاره هر دو بر آتم چشم دگر کردن
شد زمین چون آسمان و آسمان شد چون زمین
عمر اجل دراز که آمد بکار من
یارب ز خواب نیستی در حشر بیدارم مکن
باشی افشاده بپرک منست این
آتش ز رخسار من و در خوابش زدن
روز و شب بامن و پیوسته کر زبان از من
از بسکه روزگار کره زد بکار من
الوداع ای زهد و تقوی الفراق ای عقل و دین
چشم پوشیده میتوان رفتن
جان فدایش که رساند خبری بهتر ازین
در کوی تو سر کشته چو باد سحر من
شب تا بهر غرقه بخون جگر من
گذشته پادشاه حسن کرد لشکر شست این
که این شهید نگاه منست محضر شست این
بایه آیه مصحف قسم که جوهر شست این
کشته حساب شهیدان خویش دفتر شست این
که هر جیای بی که ضرب خنجر شست این
دم کردن و استادن و واپس نگر بدن
افروختن و سوختن و جامه در بدن
اخلاص من محبت من اعتقاد من
سحق گذشته گفتن کلام را د زار کردن
که توان ترا و جانا زهم امتیاز کردن
قریان سر نیزم بر کرد دلم کردان
کاهی کمر بود بر کردن من

فضی هندی
فردوسی
غنی
صادق
شیخ فیضی
قتیل
قراری
قرالدین
کاتبی
کلبه
وله
کمال بخندی
محتشم
مشقی
معنی چوبی
مؤمن
میلی
میرنجات
نظیری
وله
وصال

صاحب
 وله
 امیر صالح
 فیضی هندی
 وله
 خواجہ حاجی محمد
 مغربی
 وله
 وله
 نجیب الدین
 میرزا نظام
 والہی قلی
 ہلالی
 لا
 لا
 شیخ ابوالحسن
 آذری

ہرچہ بخشد عالم ناسازی کبرد ز تو
 طومار درودناح عز پزان رفتہ است
 ہرچہ داری شب نوروزی می ساز کرہ
 خوش آن زمان کہ یکی بود خانہ من و تو
 محمل عمرم بملک نیستی نزدیک شد
 از شوق ز کس تو کہ ہستم دست از تو
 کلاہ ماہی و ککہ سمائی تو
 ہر زمان کہ سوت دگر بوشی
 ہیچکس مرزا نیسورد است
 جز تو کس نیست تا را بیند
 زان کس نیستی کہ زان خودی
 مغربی تو را نمی دانی
 پیاد لا بکجا خوردہ شراب بکو
 جہان بشکل سرباست پیش آب وجود
 تو کشتی کہ زامواج بحر مضطرب
 بنا چو غیر تو کس نیست تا را بیند
 ای جان پاک در بحر آب دہد شو
 ای زہر برخلاف طبیعت بنال زار
 ای سعد چرخ بر مہربان خاک سجہ زن
 پیش نوجای دارم و معبرم از آرزوی تو
 بسکہ نظارہ دشمنی منتظرم کہ یک زمان
 شب ہمہ شب زخون دل خاک در فوژ کنم
 مارا چہ کار بادل و یا اختیار دل
 سازم قدم زدیدہ و آبم بسوی تو
 روی تو خوب و خوبی تو بد آہ چون کنم
 دورنہ کہ تا کنم شکوہ ز درد دور بت
 در ہجر تو آب چشمم از سر بکشد
 (کہ چرخ فلک نان دہم دندان کو)
 اصرقم را چو آتش دود بودی
 کربار دگر وصل تو خواہم بجی نیست

ای سرو راستین کلاہ کج نہادہ
 از جنس آب و خاک نہ از چہ کوہری
 ناز کنی ز یک معن ورنہ کفنی
 وصف ترا چہ نکہ توفی چون کتم خیال
 رفت آن سوار و سیر و خرد در رکاب او
 برخواسم کہ دست زخم در عاتش گفت
 خود را بیان راہ فکندم بہشود گفت
 موی سیاہ را بھوس کردہ ام سفید
 از روی یار ظاہر و مظہر یکبست یک
 ای زدہ سبل خوشتر بر سر کل لالہ
 بر رخ چون کل تو خوی از تب و تاب و جوشی
 من کہ ز جام مہر موت شدم بجرعہ
 سرمست جام عشقم بی بادہ و بیالہ
 ای بخوی ہوائی ناچند جاہ زید
 ای منطق بی دین عرت گذشت ضائع
 دیگر حکیم کافر لعنت براعتقادش
 مشغولہ اطبا در گفت و گوی قانون
 مفتی قلم گرفته کاغذ فغان باشد
 من این و آن ندانم سرمست جام عشقم
 سرو تو ہمیشہ نو جوان بہ
 برگردن غر زلف بکن
 سایہ بکن ز زلف برخال
 بپاری آن دو زلف شادم
 چون خاک شوم ز بھلوی ما
 یا نالہ خوشتر چہ ہمیشہ
 ای از فروغ رویت روشن چراغ دیدہ
 همچون تو نازنینی سر تا بہ الطافست
 میلی اصر ندارد با عارض تو ابرو
 کر بر لبم نہی لب بایم حبست باقی
 آن آہوی سہ چشم از دلم مار و نر شد

وی نازہ کل کہ پردہ ز عارض کشادہ
 و ز نوع انس و جن نہ و از کہ زادہ
 بر شکل سرو و بختہ از سیم سادہ
 کز ہرچہ در خیال من آید زیادہ
 ای اشک خون کرفتہ تو چون استادہ
 ز نسیان چراغ دل از دست دادہ
 جامی رو چہ در پی مامر نہادہ
 روی سہید را بکشہ کردہ ام سپاہ
 در حکم عقل این دگر آن دیگر آمدہ
 دیدہ ندیدہ جز رخت ز کلالہ لالہ
 خوشتر از آنکہ رفتہ بر سر لالہ زالہ
 حال چہ کوئہ باشد ارنوش کتم بیالہ
 کفتم زمن چہ خواہی گفتا کہ سوز و نالہ
 وی مفری کسائی تاکی غم اعالہ
 فکرت بقول شارح خاطر سوزی عطالہ
 گوید بنحو حادث بر دہر کون حوالہ
 بحث فقیہ نادان در شرکت کفالہ
 قاضی بفکر ماندہ کابن بیع شد اخالہ
 مطرب زن توانی ساقی بدہ بیالہ
 اشکم برہش چو جو روان بہ
 در کردن دزد رئیسان بہ
 سلطان حبش بسایان بہ
 ظالم ہمہ دم چو ناتوان بہ
 پیش بسک کعبوت استخوان بہ
 بلبل ہمہ دم چو در فغان بہ
 مانند چشم مست چشم جہان ندیدہ
 کشتی نشان ندیدہ ازہ نیافریدہ
 پیوستہ از چہ باشد چون قدم خجیدہ
 آن دم کہ جان شیرین باشد بلب رسیدہ
 باران چہ چارہ سازیم باین دل رسیدہ

جامی

وله

وله

سید جلال

مولانا جلال الدین
رومی

شہزادہ جم

حافظ

دوش رفتم بدر میکه خواب آلوده
آمد افسوس کنان منجمه باد فروش
شت و شوی بکن آنکه بغرایب خرام
بطهارت گذران منزل پیری و مکن
بهوای لب شیرین دهان چند کنی
آشنایان ره عشق درین بحر عمیق
بالک وصافی شو از جاه طبع بدر آ
عبد است و موسم کل ساقی بیار باده
صوفی که دی نصیحت میکرد عاشقارا
برو این دام بر مرغ دگر نه
آن دل خراب شد که تو آید دیده
بس در طلب کوشش بی فایده کردم
مردم چه بیوفات خوشا آهوان دشت
سزای هر کسی از راه نسبی باشد
ای صورت زکوه معنی خربزه
دانی که آه سوسنکان را بود اثر
سر در نیارم اسلامین روز کار
تدیر نیست جرس بر انداختن که خصم
ای که ز دیده غائبی در دل مانسته
خاطر عام برده خون خواص خورده
دی برزند زمشرق شمع فلک زبانه
صفلم بدزد تلخی چشد اختیار دانش
در کوی تو معروفم و از دوی تو محروم
سرمایه بای تو همه مطبوع طبع ماست
آن سلفه کوئی بر ما کرد از کرجوزا جدا
دل داده ام از دست خدا یا بکر دم
کویشت شغاف که دهد ساقی دوران
آن خوش پسر برآمد از خانه می کشیده
مابده آسین را تا بوسه کا ساعد

حافظ
وله
وله
خسرو دهلوی
وله
وله
وله
سمعی
وله
وله
وله
سلطان سلیم اول
رکن الدین خجری
شغاف
صائب

مژگان ز شوح چشمی بهم نهاده شمشیر
برق ز ابر چسته هر جا که رم نموده
بریده باند بان کسی که دست مرا
چنان هوا زتم اشک من رطوبت یافت
خاک از فلک بخواه و مراد از زمین بجوی
قامت سرو که در آب نمودار شده
بزم نشاط دوران چون نیست جاودانه
گاهی بسوی لیلی نمانم بیارند
خواهی من دیوانه را شیرین شود شور چون
ای برق خنده ریز بکشتی شکستگان
نخل قدت که از چن چان برآمده
از قرق تا قدم همه جانست آن نهال
ای قدم نهاده هرگز اردل تنگ رزون
قد بلند من بین دستان باره باره
دل شکفته تا اندامت در جهان ورهست
ای دلک عارض تو آتش بر آب بسته
جادوی غزه تو بکشاده دست صفت
ز کس ز شرم چشت در پیش سر فکنده
در دیده جانم چون تو می مردم دیده
مونسیت در سرم همه خار محبت است
نه دیده قطره خون از جگر بر آورده
آن ماه مشغریست بیسازار آمده
آن کلر خبست سوی گلستان شده روان
از قدت وفات همه خوابان دلوا
پنهان ازین چن زسرا برده نهان
آن یک ز روی اوست به هیچ مشغول
یک باده پیش نیست در قدام کاشات
بسیاغی داشت بلبل این ترانه
بحوال دو چشم حشم بالا نشسته

از ترس جان نکامش در گوشه خزیده
سروی ز خاک رسته هر جا که آرمیده
ز دامن تو به تیغ زبان جدا کرده
که نافلک زلم آه می رود بهستان
ماه از زمین بجوی و وفا ز آسمان بخواه
کرده دعوی بدار و نگو نسیار شده
ساقی بد پیاله مطرب بزن ترانه
مرفان بفرق بخون کردند آشیانه
سنگ ستم تنها من دشتان هم چندی بد
مذکور دارم که بساحل نشسته
شاخ کلی بصورت انسان برآمده
کوب با ز آب چشمه حیوان برآمد
حیرتی دارم که چون در دردل چا کرده
چون آشیان لعلی بر کلاه مناره
کایت چید نش از باد باقیان رفته
وی چین طره هایت از مشک ناب بسته
بطارض تو از خط نقشی بر آب بسته
غصه ز دست حسرت پر رخ نقاب بسته
عالم بشوی بنم و روی تو ندیده
یک یک بسا خلیده و از سر بدر شده
بدیدن تو دل از دیده سر بر آورده
خود را ز دست خویش خریدار آمده
وان بایلیست جانب کارزار آمده
آن سرو قامت است برقرار آمده
مطلوب خویش راست طلبکار آمده
وین یک ز روی اوست بر زار آمده
ز افداح پاده مختلف آثار آمده
که دور از کل قفس به ز آشیانه
چو قبیله کرد لیلی همه جایجا نشسته

صائب
وله
صبری
طالب
عرفی
صفی بیکم
فیضی هندی
وله
وله
قفاقی
فیدی
کازی
کلبم
کمال اصفهانی
ماد هورام
مد هوش
معصوم
مغری
نشاط
نظامی

نظری	ترسم که در روز جزا کیند خانی دشت	بر دیگران باری مکن چوری که بر ما کرده
هلال	بلبل بیساخت و جغد بوی رانه ساخت	هر کس بقدر همت خود خانه ساخته
وله	یارب ان زلفت بروی تو با خود باغبان	مسندل ترچیده و بر آفتاب انداخته
لا	شواهی شری بشیمان ای شده ز قتل بنده	باد این سخن بگوشت ما مرده و تو زنده
لا	دلکدانی ورنه زبادشاهی به	دبی فراغت خاطر زهرچه خواهی به
لا	با چله خوشه های جهانم بی تو	چز آب روان نیامد اندر دیده
لا	کشاده چشم بیدار اوزمین وزمان	نهاده گوش بگفتار اوس بهر و سیاه
لا	کلاه کوشه خورشید چون نمود از دور	سناره گان همه از مفر و فهد گلا
لا	ز عکس آتش تیغ ز بیم بگریزد	بسان زینتی از اصلا ب دشتان ثویاه
لا	بشیر کاه را در زمان مصلحتش	کسی بقصبت نیارد ر بود بری کار
لا	قی دیوبی جنازه بر طول آن گذشته	قی غول بی قلاغوز در عرض او چیده
لا	در هر چه بشکرم تو نمودار بوده	ای نا نموده رخ توجه بسیار بوده
لا	دست کل اکل بدن کل چهره کل رخسار کل	ای سرش از با غیب خود را کشتن کرده
لا	ای صیحه چه شد که کریان دریده	وی شب چه حالت است که کسو پریده
لا	(این خار هر از کل رجب جان خایده)	(هر کس بنیاب راحت من مبتلا نشسته)
لا	(جوی طالع زخروار هتربه)	(از خلل آسوده است آنکس که بی دندان شده)
ابن عین	چه سود آنکه که ماهی مرده باشد	که باز آید بچوی رفته آبی
ابن ادمانی	چه بد کردم چه شد از من چه دیدی	که ناکه روی از من در کشیدی
آذر	بآن کتله که بیکانه را کسی نکشد	تویی وفا همه باران آشنا بکشتی
اذری	میکنی جور و جفا مهر و وفا میگوئی	تو چه می کنی ای شوخ چها میگوئی
انوری	ای غایت حبش این جهانی	ای اصل نشاط و شادمانی
	که روح بود لطیف رویی	ورجان باشد عزیز چنانی
	کفتی که چه گونه تو بیما	دور از تو بنا چنانکه دانی
	از درد تو سخت نا توانم	رنجی بر کبر اگر توانی
وله	یک زمان از غم نیاسایم همی	تا که هستم یاده نیاسایم همی
	میکنم تدبیر کونا کون ولی	بسته تقدیر نکشایم همی
	می روم هر جایوی چویم مراد	طاقبت نومید باز آیم همی
وله	مرا وقتی خوش است امروز و محالی	چه هر چه بکنید و بشنید خال
	که داند ناچه خواهد بود فردا	بزن رودی بیسار باده خال
	ز طبع خود نتواند گشت کردون	اگر روشکر کوئی بیاتالی

انوری	کار با بار خود نکارستی	کر مرا روز کار بایستی
	کاشکی روی انتظارستی	بس ازین روی انتظار نیست
وله	آتش زدی اندر من و چون دود رفتی	ای در بدست آمده بس زود رفتی
	چون دوستی سست گلان زود رفتی	چون آرزوی تنگدان در رسیدی
اوچی	بادشاهی عالم طفولت یار توانی	بیش دایا مستی چنانکه یا که واره است
جای	هر که پیدا میشود ز دور بدارم توئی	بسکه دو جان فکار و چشم بدارم توئی
وله	که بود در دوش مایه شادی و خوشی	ل حبيب مدنی عربی قرشی
	لاف مهرش چه زخم او فرشی من حبشی	فهر رازش نکتم او عربی من بجمی
	تا شد او شهره آفاق بخور شد و می	ذره وارم به واداری او رفص کتان
	وجهه فی نظری کل غدا و عشی	کر چه صدر حله در است ز پیش نظرم
	ذوق این بی نشانی بخدا ناچینی	صفت باده عشقش زمن مست میرس
	ضاعف الله به کل زمان عطشی	مصلحت نیست مرا سبزی از آن آب حیات
	سرمدت کرازین راه قدم باز کنی	جامی از باب وفا جز ره عشقش نروند
وله	جز این فرانه که نشاخت قدر فردوسی	گذشت شوکت محمود و در زمانه محمد
مولانا جلال الدین	رخت به بالای فلک می پری	ای که ازین شک نفس می پری
روی	چسند ازین زندگی سرمه می	زندگی تازه بین بعد ازین
	ماه بین ویر از شتری	در هوس مشربیت عمر رفت
	چنان برهنه شده خود خوشتری	دلق شیشستانک بر انداختی
	بازده اند از صفت ششتری	در عوض دلق تن چسار میخ
	کبر کنون پیرهن مهری	جامه این جسم غلامانه بود
	هکس نماید نظر کافری	مرک حیانت و حیانت مرک
وله	بری بار مهربان آید همی	بوی باغ و گلستان آید همی
	آب دریا تا میان آید همی	از نثار جوهر یارم مرا
	عاشق را بوی جان آید همی	زان در دیوار های کوی دوست
	نوم تراز پریشان آید همی	با خیال کلسانش خار زار
وله	که چه طاقست جارا چون نور خود نمائی	صنایچه کونه کوم که نور جان مائی
وله	بفرای می یزارم که چه یاری وفائی	بوصال می بشلم که چه یی و فاقه یی
وله	مارا چون عیسی بی طلب در ده آید سروری	مارا چون مریم بی سبب از شاخ آید بر لب
وله	ورعقل از او که بدی از چشم چگون آمدی	کراغ از او و آفتاب بدی از شاخ زخون آمدی
وله	ذره بذره در هوا لیلی و چنون آمدی	کر سر بر روی کردی موش روی ز قرص آفتاب

مولانا جلال الدین
روی

در غم یار بار بایستی
زانچه کردم کنون بشیام
تا بدانی ز دشمن دوست
چون بیری ببرد این هنر
ز اول بامداد سرمستی
صورت عقل چله دلت بکست
باده خوردی و رفتی رفتی
ای بی تو حرام زندگانی
بی روی خوش نوزده بودن
یازهر نونی و زهر دنیا
کوه تو و این جهان چو حقه
بند غریب شهرت است ای تو غریب در جهان
چون دانی ندارد پیراهن غریبی
خواهی اگر بدانی احوال دردندان
کس مامش نکبرد جز طاع میاهم
شهرت بر نظر برفان و زهر طرف نکاری
در بوستان حریفان مانند لاله و گل
چشمی که دیده باشد از روح آفریده
چون من شکسته را از پیش خود چه رانی
می بخش است بستان و رفتی خوش است در باب
از یاد وصال کر جرحه بنوشم
مابند ایم و طاجر تو حاکمی وفادار
هر تار موی حافظ در دست زلف شوخیت

وله

وله

جلال
شهراده جم

حافظ

وله

وله

حافظ

کزدست بخواد شد دامن شکبائی
دریاب ضعیفا را در وقت توانائی
مرفدای تو و کر نه من و سرگردانی
واجب آنست که بریده مابشائی
بعد منزل نبود در سفر روحانی
چاشنه را ز رخویش جدا میداری
یامیدی که درین ره بخدا میداری
ما تحمل بکنیم اورتو را میداری
عرض خود می ری و زجت مامیداری
از که می نالی و فریاد چرا میداری
وین دفتر بیانی غرق می ناب اول
در کنج خرابی افشاده خراب اول
رندی و هوسنای در عهد شباب اول
خون خوری کرطلب روزی تنهاده کنی
مگر اسباب زری همه آماده کنی
حالی فکر عبوکن که بر از باده کنی
علاج ی گفت آخر الدوا الکی
منه زدست سیاه چه بکنی می می
فلاحت و من الله کمال شی می
که هر که عشوه دینی خرید وای پوی
بده بشادی روح روان حاتم طی
گفت باز آی که در پشته این درگاهی
بر تو جام جهان بین دهدت آگاهی
که ستاند و دهند افسر شاهنشاهی
دل زندهانی بجان آمد خدا یا همدی
ساقیا جامی را ورتا بیاسیم می
عالی دیگر باید ساخت و ز نو آدمی
یکجاست یک صبا کر می کند کر می
بکشند زار جگر نشکان نداد نمی
یک بیاله می صاف و صفت صنی

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

مثنائی و هجوری دور از تو چنانم کرد
دام کل این بستان شادابی ماند
جان فدای تو که هم جانی و هم جانانی
تا نماند ز روشا داب نهال قد تو
کر چه دوریم یاد تو قدح می نوشیم
ای که هجوری عشاق روا میداری
نشسته باده را هم زلال دریاب
سافر ما که حریفان دگر می نوشند
ای مکس حضرت غنه چو لاله آنست
تو به نصیر خود افتادی ازین در محروم
این خرقة که من دارم در ره شرباب اول
چون عمریه کردم چند آنکه نکه کردم
چون بیم شدی حافظ از بیکه بیرون آی
بشوای نکه که خود را زغم آزاده کنی
تکیه بجای بزرگان نتوان زد بکراف
آخر الامر کل کوزه کران خواهی شد
بصوت بلبل و قری اگر نوشی می
چو کل نقاب را بکنند و مرغ زده و هو
چو هست آب حیات بدست نشسته می
نوشته اند ربان جسته الماوی
سخنماد سخن طی کنم شرباب یکجاست
سهرم هائف بخانه بدولت خواهی
همچو چهره می کش که ز سر ملکوت
بر در میکرده زندان قلندر باشند
سینه مالامال در داست ای در بغل می می
چشم آسایش که دارد از بهر تبر زو
آدمی در عالم خاک نمی آید بدست
ز دلبر که رساند نوازش قلی
می کنم کلاه لیکن ابر رحمت دوست
بیا که وقت شناسان دو کون بفروشند

ساقیا سایه ابراست و بهار و آب جوی
دوی جانان طلبی آید را قابل ساز
پیشتر زانکه شوی خاک در میگرد ها
دام که کوهر اسرار حسن و عشق دروست
دم از مالک خوبی چو آفتاب زدن
در آن شمایل مطبوع هیچ نتوان گفت
آن روز دیدم بودم این فتنه ها که پنهانست
در حلقه مغفام دوش آن بسر چه خوش گفت
مخمر جام عشق ساقی بده شرابی
عشق رخ جو ماهش در پرده راست ناید
عمر بگذشت به بی حاصلی و بوالهوسی
آندم که با تو باشم یک سال هست روزی
مسند بگلستان بر تاشاهد و ساقی را
ساقی نوش کن و جگر را افلاک افشان
چهل من و هلم تو فلک را چه تفاوت
بگیر دامن جبین و ککری ساز
صبر آیدم بکویت بشکار رفته بودی
همه شب درین خیالم که رسم بوصول روزی
بن دشوار شد آخر ره میخانه پیو دن
کر بشدر سوزش دل چشم من بگرستی
دیدهای بخت من بیدار بایستی کنون
آنچه از من شد کراز ملک سلیمان شدی
ای بی غم از دل ما بسیار شد جدایی
داند چگونه باشد شهای درد مندان
شهای عاشقا را شمع مراد نیو د
از حسرت جهالت جانم ز پا درآمد
بی من ای پنهان آمده جانم جوی
پیش ازین کرچه جفاهاست بسی بود و لیک
تو مرا در غم خواهی و مدت در شادی

حافظ

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

حسن بیک

میر حیدر

خادم اصفهانی

خاقانی

خسرو دهلوی

وله

حال خوانده خسرو دل خسرو داد
ای جان زتن رفته بت بازی آتی
جان تو که از بدین روی تو بمرم
کسی نمیداند که دیگر به تیغ ناز کنی
بسکه نادیدی از مردم دنیا دیدم
چو روی بطور همت ارنی مگو و بگذر
بهر خود مره بر هم می زند تصویر
نمی خواهم که کس بید ز سر حالم آگاهی
بوی جوی مولیان آید همی
ریک آموی و در شبنهای او
ای بخارا شاد باش و شادزی
شاه ماهست و بخارا آسمان
بهر سرواست و بخارا بوستان
ای بصد معنی ز شاهان جهانت برتری
شبابست و شاهد و شمع و شراب و شیرینی
بشرط آنکه منت نبندد وارد خدمت
چو صبرم ارقو بصر نمیشود چه کنم
بحکم آنکه هر هیچ دوست چون تو بدست
رنک و بوی بهار ای فقیر فانی شو
تفاوتی نکند ککریش کنی ابرو
میان ما و شما عشق در ازل بود است
ای صوفی سر گردان در بند نگو نای
ملک صمدیت راجه سود و زبان دار د
زهدت بجه کار آید کر رانده در کاهی
بهاره توفیق اندهم صالح و هم طالع
جهدت نکند آزادی صید که در بندی
جایی چه بقا دارد در رهگذر سنی
این ملک خلل ببرد کر خود ملک روی
ای نفس اگر بدیده تحقیق بیکری
ای پادشاه وقت چو وقت فرا رسد
کر هیچ نوبت بدر قصر می زند

توجه دانی که نه در آب و نه اندر خوبی
وی سر و خرامان ببحن بازی آتی
نازنده شوم باز بت بازی آتی
مگر که زنده کنی خانی را و باز کنی
رشته های برم از لذت نابینایی
که نیر زد این محنت جواب آن ترانی
مگر ز چشم من آموخت طرز حیرانی
و کر نه طلی سوزم یک آه بحر کاهی
بوی بار مهر بان آید همی
زیر پایم بر پستان آید همی
شاه سویت میهمان آید همی
ماه سوی آسمان آید همی
سرو سوی بوستان آید همی
بر توشهی ختم و رخیر البشر پیغمبری
غنیمت است دی روی دوستان بینی
مگر بپندم و نوشاه وار بلشینی
بختم رفتم و باز آمدم بسکینی
نیفتد و توبه از من هزار بگزینی
چو باغبان نکند که سبب و گل چینی
هزار تلخ بکوی هنوز شاد برینی
هزار سال بر آید همان نخلستانی
نادر د نیا شای زین درد نیارای
کر حافظ قرانی در عابد انسانی
کفرت چه زبان دارد کر یک سر انجایی
درمانده تقدیر اندهم عارف و هم عای
سودت نکند پرواز ای مرغ که در دای
دور فلک آن سنگست ای یار تو آن جای
وین روز بشام آید کر پادشاه شای
درویشی اختیار کنی بر توانگری
توبه با صدای محلت پرا بری
توبت بیکری بگذاری و بگذری

خسرو دهلوی

وله

وله

خراب

رضی الدین

رفیعی

روسی

رودی

سعدای اصفهانی

سعدی

وله

وله

دنيا زيبست عشوه كردلستان ولي
آهسته رو كه بر سر بسيار مردم است
آهستي كه اين همه فرزند زاد و گشت
چونست حال بستان اي باد نوبم لوي
اي كنچ نوشدارو پر خستگان نكه كن
يا خاوي برآور يا رفعي فروهل
هر ساعت از لطيف رويت عرق برآرد
مود است ز بردامن ياكل درآستنت
خرم صباح آنكه نودروي نظر كني
آزاده بنده كه بود در ركاب تو
اي آفتاب روشن واي سايه همي
مقدور من سر بست كه در ياب افكنم
كهني كه در روزود بحالت نظر كنم
اي كه بحسن قامت سر و بنده امدهي
چور بكن كه ساكل چور كند پردهي
از نظرت بكا رود و پرود تو هم هي
شايد اگر نظرائي اي كز دردم آكهي
سعدى و عمرو و زبدر هج محل مي دهى
سر و سينه اسرا ميروى
جان نخواهد بردن از تو هج دل
كردم بر چشم من خواهى نهاد
كرد تماشا ميكني در خود نكر
ديده سعدى و دل همراه تست
اي سر و حديقته معاني
پيش تو با اتفاق مردن
آرا كه تو از سفر بياني
كرد ز آمدنت خبر پيارد
بسيار سفر بايد تابخته شود خامي
كر پير مناجاتي و درند خراباني
اي درد دل رايش من مهرت چور و ان در تن
باشد كه تو خود روزي از ما خبري برسي

سعدى

وله

وله

وله

وله

وله

وله

تو هج عهد بنستي كه عاقبت نشكستي
بناي مهر نمودي كه پايدار نباشد
دام شكستي و رفتي خلاف شرط محبت
كردت كسي بپرستد ملائمتش نكنم من
اي برقي اگر بكوشد آن بام بكذري
كوفتنگان باديه را جان بلب رسيد
رفتي و همچنان بغيال من اندري
يادل بمادهي چو دل ما بدست تست
كل نستي ندارد باروي دلفريبت
كرفيد مي كشتاي بندي نمي كر بزد
عمرى دكر پايه بعد از فراق مارا
خبرت خراب تر كرد جراحت جدائي
توجه ارغواني آري كه بدوستان فرستي
چه كند اگر تحمل نكند زير دستان
او ماه سرو قامت شكرانه سلامت
شيري درين فضيت كمر شده زموري
سعدى بهر چه آيد كردن يه كه شايد
همه عمر بپردازم سرازين خوار مستي
تونه مثل آفتابي كه حضور و غيبت افندي
نظري بدوستان كن كه هزار بار ازان به
صاحب نظر نباشد در بند نيكنامي
اي نغمه سياهي بالاي خط سبزش
ترك عمل بكتم و اين شدم زعزعات
فداي جان تو كر من فدا شوم چه شود
مرا كناه نباشد نظر بروي جوانان
من اي صباره رفتي بكوي دوست ندارم
هر سلطنت كه خواهى ميكن كه دايديري
كندم مكر رفتي غايب شوي ز چشم
اوراغي توان ديد از متهاي خوبي

مرا بر آتش سوزان نشاندني و بنشستي
مرا به بنديدني خود از كند بچستي
باحياط روا كنون كه آيكه شكستي
تو هم در آينه بنكر كه خويشتن بپرستي
جاني كه باد زهر ندارد خبر بري
تو خفته در بجا و بخواب خوش اندري
كوفي كه در برابر چشم مصوري
يا مهر خويشتن زدل مابدر بري
تو درميان كلاها چون كل ميان خاري
در بند خو برويان خوشتر كه رستكاري
كاي عمر صرف كردم اندر ابد واري
چه خيال آب روشن كه بنشنگان نماني
چه ازان به ارغواني كه تو خوش بشتي پاني
تو هر ان ستم كه خواهى بكئي كه باد شاني
از حال ريز دستان مپرس كه كاهي
كوهي درين راز و كز شده زكاهي
پيش كه داد خواهى از دست باد شاهي
كه هنوز من نيودم كه تو در دام نشستي
همه كان روند و آيند تو همچنان كه هستي
كه نخبتي تويي و هديتي فرستي
خاصان چه باك دارند از كفتكوي عامي
خوش دائم وليكن بس در كار باي
بي چيز را نباشد اندیشه حرامى
براي عبد بود كه وسعتد قرباني
كه پير دانه دار روزگار جواني
تو ميروي بسلامت سلام من رساني
در دست خو برويان دوات بود اسبري
آن بنستي كه رفتي آني كه در ختبي
ما خود نمي نمائيم از غايب حقيري

سعدى

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

اگرم - حیات بخش و کرم هلاک خواهی
من اگر هزار خدمت بکنم گناهکارم
بکسی نمی توانم که شکایت تو گویم
نه طریقی دوستانه و نه شرط مهری
دلما از تو چون زنجیر که بوم در گنجید
بخت آینده ندارم که درومی نگیری
من چنان عاشق روبرو ز من بپذیرم
شانی که سر بخانه همایه می رود
بسیار بدیناید شهوت برست را
شاهد آنست که زهر از قلیش خوش کنی
شاهد آن وقت باید که تو حاضر باشی
ماسپر انداختیم کز تو کان می کشی
گفتی اگر در غش پای نداری گریز
هر نو بزم که در نظر ای ماه بگذری
هر کس بیاشناقی رفتند بچهرای
ای در یغا گزینی در بر خراب دیدی
چشم رضا و مرحمت بر همه باز می کنی
تو بوسم جوانی بگر آنکه می توانی
کرم بجای فروماند کان چو بنوایی
هرگز حسد نبردم بر منصفی و مال
دیده امی نهائی و بر همه می کنی
هر چه از دو نان بخت خواهی
اگر منزل خوری از دست خوشخوئی
گریه مسکین اگر بر داشتی
آرا که بجای است هر دم کرمی
بگر بر سر و چشم من نشینی
همه چشمیم تا برون آتی
کس عیب نیارد گفت آرا که تو بیستی
در روی تو کفتم مثنی چند بگویم
بانتظار عبادت که دوست می آید
گفته بودم چو بیانی غم دل با تو بگویم

سودی

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

می توانی که نیستی ز در سعادتی باز
بصورت قد دلکشش اگر ای صبا گذری کنی
بزیارتی چه بود اگر رخا که من قدی نهی
سجری وصال تو از خدا بدعا شب طلبیده ام
ای شوخ من بار توام تو دوستدار کبیتی
از حال خود تا آگاهم خواهر بوسلت جان دهم
ای چیت در زم صفا از درد می نالی چرا
من کیم جاناکه کوم غم کار من توفی
چون سایی سلطنت دارم کدی کفنی بلطف
دگر بسوی مانظری هم نمی کنی
خدا یا چون مراد دوستی ارشاد میدادی
بکارم این که چون میردی ای کاش هم چون نبر
از زمان بخت من بی سپاه شد از نس همی
نیست رشکم که چه می بیند در رویش بی
خواستم بهر فراغت بیوهان ما وانی
کر فتم حال را بنهان کنی با وجهه عیازی
آرا که نیست قسمت از روزی خدائی
روز سیه مرگ شود سرو مزارت
در جهان آب و گل خضری دو جان من نشد
شد از فشار کردن موی سفید و سرزد
دروطن کر میشدی هر کس با سانی عزیز
چون سلیان قدر دل اکنون چه میدانی که چیست
بر تو بکستایت افتاد بر دیوار و در
دست چون افتاد خالی هست عالی بلا ست
زد و بیده خون فشانم ز غمت شب جدائی
سرور لعل ندارم چه روم بکشت کاشن
مژهای چشمم ببارم بنظر چنان نماید
همه شب درین خیال که رسم بوسل روزی
چو سکان بر آستانست من از آن گرفته ام جا

لیک برون شدن از خاطر او نتوانی
ز هوای جان و خنثی دل خسته را خبری کنی
ببایدی چه زبان دهد که بحال من نظری کنی
مکرای سحر نفسی زنی مکرای دعا زنی کنی
هر وقت غمخوار توام تو غمکار کبیتی
ای بار من تا و او هم در انتظار کبیتی
آخر فطر کن رفقا اندر کنار کبیتی
بازمان بنده از جان و بار من توفی
عاشق دیوانه بی اعتبار من توفی
کشتیم خاک ره گذری هم نمی کنی
چه میشد اندک از یوفانی باده میدادی
سرانگشت مرا هم ناخن فولاد میدادی
می کنند در خیل مرغان دعوی پیغمبری
کاشیخه من می بینم از رویش می بیند کسی
خوشتر از کوشه بخانه ندیدم جائی
کر فتم تو بر اگردی سیه بار وجهه عیازی
دایم کر سته چشم است چون کاسه کدائی
هر خار که از پای فقهبری بدر آری
مهر و موم از خویش شاید که پیش آید کسی
شیر که خورد بودم در روز کار طفلی
کی ز آغوش بدر بوسف بزندان آمدی
آزمان انگشت بجهانی که بی خاتم شوی
آفتابی سر بر آورده است از هر روزی
آنچه دارم در فطر در دست بودی کاشکی
چه کنم که هستیا کل باغ آشنائی
کشد سینه ام ز گلها همه بوی یوفانی
که میان سبستان جرد آهوی خطائی
همه روز در آمدم که شبی بخوام آتی
که رقیب در تپاید به بهانه کدائی

سودی
سلطان

سلطان سلیم اول

وله

وله

وله

سلیم اصفهانی

سلیم

شجاع الدین

شرقی

صائب

وله

وله

وله

وله

وله

وله

وله

صالحی

صالحی نه کسی نشست با تونه با کسی نشستی
دل کا فر و مسلمان بر بوده ندانم
نشود نصیب دشمن که شود هلاکت یافت
ز غبار صالحی را نبود قرار یکدم
ضمیری چه کند خضر ندانم بحسبات جاودانی
عارضی روز وصلی طلبم همچو شب هجر دراز
صرافی بهر که می نکریم صورت نوی بینم
جهان چشم نوی بینم ای جهان کرام
مدت شادی و غم نیست برابر همچنان
غنی کشمیری نیستی دیوانه بر آتش چرا غلطی هستی
عنصری شی در برت کمر بر آسودی
فردوسی بقدر از نهمم چرخ بکشد شتی
قلم در کف تیر بشکستی
چال تو کمر زانک من داری
بر افتاد کان رحم آور دمی
ماکر در پیمه آوری تو یا نبیست حوری
مر او مردم چشمی چو غم که غایبی از من
چو عکس ماه که افتد درون چشمه روشن
بلطف آب حیاتی بطیب باد بهاری
چو عشق رهن عقی چو عقل زینت روحی
وله دلبران اخترند و نو ماهی
چند کوفی دلت چسبه گونه بود
قری ای طره های خوبان از نافه تو بوی
چون شمع جله روی در بزمکده لها
وی دست غیرت آودر چار سوی عشقت
نقش هزار لیلی از کلبه تو رنگی
من جز ترانه بینم هر سو که چشم دارم
کلبه صدای آشنایین شش جهت نشنیده ام هرگز
وله بدل صد آرزو داری بدوران کار سازی کن

روئی چه گونه روی روی چو آفتابی
هر بر روی زرویش در چشم عقل نوری
کر عکس طارش او بر همین عالم افتد
در دور چشم منست هست از شراب فتنه
احداث دهر و لطف تو و اشتیاقی من
من اگر تو به می کرده ام ای سرو سهی
هزاران شمع روشن می توان در یک نفس مردن
در معر که بستاند و در بزم بخشد
عادلتر و عادلتر از هیچ ملک نیست
ای آفتاب رویت هر سو فکند تابی
از کبک قدرت و رویت چون پست غیر تو کس
ساقی و باد چون پست آلابی بس از چه
دست تو در کل ماهر تو در دل ما
ترا که دیده نیاشد نظر چه گونه کنی
ترا که هیچ ز احوال خود خبر نبود
نکرده هیچ مریدی چه گونه شیخ شدی
تو بخوابی که نا تنها تو باشی
چو بی مانیستی یک لحظه موجود
دوئی اینجا نمی کنی برون شو
خاطر از مهر کسان برداشتم از بهر تو
هر شب ای دل گفتگوی زلف جانان میکنی
این دولت سرمه من هشیار شود روزی
هم باز شود این در هم روز شود این شب
خصمی که بر غم من امروز نوازندش
ای کرده کدایان درت دعوی شاهی
بر نیاید یک عزیز از مصر مردم پروری
من شمع چاکندازم تو صبح دلکشانی
ز دیک آینه نام دور آینه ان که کفتم
دل بدست تو مرغیت در کف طفلی
شرح این قصه جانسوز نسفتن نای
کال اصفهانی زانی چه گونه زانی هر حلقه بیج و نای
هر حلقه زلفش در حلق جان طنایی
صکرت ز سابه او هر ذره آفتابی
افتاده همچو زکس هر گوشه خرابی
هر یک از این سکنه ندارد نهایی
تو خود این توبه نکردی که بمن ندهی
چراغ مرده رازنده کن کریمکی کاری
ملکی بسواری و چه بانی بسؤال
الامک العرش تبارک و تعالی
وی از فروغ مهتر هر ذره آفتابی
هر لحظه در لباسی هر لحظه در نقابی
در عطف فتنه مستیست از شرابی
تو نیست در ظلامی که کنیست در خرابی
وله بدن قسم که تو داری سفر چه گونه کنی
ز حال خود دگری را خبر چه گونه کنی
بسر نبوده کسی را بد چه گونه کنی
کسی دیگر نباشد تا تو باشی
بمی شاید که تو بی ماثو باشی
که یان باشم اینجا با تو باشی
چون را آکشم تو خود خاطر زما برداشتی
خود بریشانی و ماراهم بریشان میکنی
نظامی و بن بخت کران خواهم پیدار شود روزی
دلبر نه چنین ماند دلدار شود روزی
در چشم عز یز او هم خوار شود روزی
ای آمده شاهان بدرت بهر کدایی
پیرشد در جاه صد یوسف زخمت مشتری
سوزم کرت نه بینم میرم چرخ عسافی
نی تاب وصل دارم نی طاقت جدایی
که تی کشد نه گذارد نه سازدش قفسی
سو ختم سو ختم این راز نهفتن نای
نوازی وحشی

کر انکشت سلوئی نیا شد
مرا از شکستن چنان عار ناید
سوزدل من قلم نیارست نوشت
من همجو باد و خاکم و تو آفتاب و بار
عجب از وفا یاران که تقصدی نغمه
درین کاشن بجای خار و خس دام و وفه رسد
نفسی شادی و یک عصره صبریت ستست
بهر چه روی بهم باده هر چه رای کنم
نکنه دارم نه سانی بادهان تویی
چو من جو منم و تو بخود تویی مطق
مفرحی بیکر خسکان عشق رسان
زهر که بزم ندارم ولی ازان ترسم
الفت مکیه همجو الف هیچ پاکسی
دزدی نکرد و کسی را نکشته
هر چند فکر میکنم از هر چه در جهان
اختیار نه نیاشد آنکه در عفر شود
در طوف حرم دیدم دی مجیه میگفت
بهر چن که رسیدی کالی یحیی و برور
اندو غزل خویش نهان خواهم کشت
بسیار بدی کردی و بنده اشتبش یک
ای ز تو خدا نسه ولیکن بخفا

(می رسم از خدا و نمی رسم از کسی)
(عالم نه متا صبت که ارزد بترای)
(جرعه کافی بود از خم برای جاشنی)
(چو کفر از کعبه رخیزد بکاماند سلطانی)
(جان کا فسر بد و زخ ارزانی)
(هر شب قدر است اگر قدر بدانی)

چشم خاصیت دهد نقش نکنی
که ازنا کسان خواستق مویانی
آری نبود کساری آتشکاری
کلهها و لاله ادهم ار تربیت مکنی
نه بنا مده پیای نه بخامه سلامی
مکر در شکستای بیضه بانی مرغ آزادی
مدت حبش با ندازه غم یا بستی
قویست دست مرا تا تو بار من باشی
وقت شکست و نمی بایم مجال فرصتی
من آن منم که نمیم من آن تویی که تویی
ز کجایی سعادت که در دهان داری
که من بیهیم و تو چنان دیکران باشی
تا وقت انقطاع الما و نمی کسی
ای ساد دل چرا بزمستن سفر کنی
نام نکوست حاصیل ایام آدمی
کر خیال او را بدی پیوسته در جوناستی
ابن خاله بدین خوبی آشکده بایستی
بیای کل مشین آن قدر که خار شوی
تا بوسه زخم بر لب تو چو نش تخوانی
نیکی چشم بدی کرد که بیکار نکردی
ستار عیوب و قاضی الحاسباتی

(عقائد بد صورت عتقا کنده می)
(تنهامانی چو دوست بسیار کشتی)
(در هر سر بست شوری در هر دل بست دردی)
(بهر ارم از ن زندگی ای مرگ یکانی)
(کار بوزینه نیست نیجاری)
(کره را باموشی بود است مهر مادری)

(بسم الله)

بسم الله الرحمن الرحيم

الاشعار العربية

التشبيات والمقطعات المتنوعة

﴿ في مدح النبي صلى الله تعالى عليه وسلم ﴾

حسان بن ثابت	واجعل منك لم تلد النساء كأنك قد خلقت كائنا	واحسن منك لم ترفط عين خلقت مبرأ من كل عيب
علي القبروانی	ابوهم آدم والام حواء يشاخرون به فالطين والماء صلى الهدي لمن استهدى ادلا والجساء لون لاهل العلم اعداء الناس موتى واهل العلم احياء	الناس من جهة المثال اكفاء فان يكن لهم في اصلهم شرف ما الفضل الا لاهل العلم انهم وقية المرء ما قصد كان يحسنه فقر بسل تعش حيا به ايدا
ابراهيم ادهم	واهمت العيال لكي اراكا لمساحن الفؤاد ال سواكا	هجرت الخلق طرا في هواكا ولسو قطعت اربا ثم اربا
الدمري الموصلي	ككابد في رفعة وضياء والفضل ما شهدت به الاعداء	نسب احشاء عوده في رفعة وشما تل شهد العداة بفضلها
ابن نباتة	وللطرف مني بالدماع اثباء يحصدت اخباري وفي غم ماء	اكنم اخبار الهوى عن عواذل فيا نجيبا مني لانسان مقلة
ابونواس	وداوني بالتي كانت هي الداء لومنها حجر منته سراء لها محبان اوطى وزنا فلاح من وجهها في البيت لالا كانما اخذها بالعين اضفاء اطافة وجفا عن شكلها الماء حتى تولد انوار واضواء فلا تصيبهم الا بها شوا حفظت شيئا ونابت منك اشبا	دع عنك لومي فان الوم اقراء صفراء لا تنزل الا حرا ساحتها من كف ذات حرق في ذي ذكر قامت ياربها والليل معكر فارسلت من فم الاربع صافية وقت عن الماء حتى ما بلاها فلو مزجت بها نورا لمازجها دارت على قبة ذل الزمان لهم قول لمن يدعي في العلم فلسفة

الا يادر قد غلب العزاء
وكنيت اخاف ان تنأى وابني
وطال الليل مذنايت حتى
واسهرني هواك فبت ارضي
اوئل ان اراك ولست ادري
فهل من عيشة ما مات يرضي
فان تذهب بالفتنة الليالي
تعظيمك الناس تعظيم لنفسك في
من يعظم الناس يعظم في النفوس بلا
لا تلبس نجاسة بلبستها
ان الذي اتى اليك بحجة
افى كل عام مرضة بعد نقهة
سيوئك يوم ان يجي وليلة
فتسى صريدا لا تجيب لدعوة
انت سماء ویدی ارستها
فازرع بدى عندي محودة
اما ذكرنا آدم وفضاله
علم بان الخلق من نسل فاجر
فامر من بملك ناركاسك واسقني
واشرب على زهر الراض مدامة
اطعت فصارت من لطيف محلمها
وكان بحفنة عليها جوهر
فكانها وكان حامل كاسها
شمس الضحى رفعت فتقط وجعها
دار على العز والأيام ميناها
دارت بها بها الدنيا وساكنها
فالين اصبح مفرونا بها
من فوقها شرفات طال ادناها
لما بين الناس في دنياك دورهم
ولورضيت مكان البسط اعينا
وهذه وزراء الملك قاطبة

كوبري زاده
عبدالله پاشا

ابن لئون الاندلسي

ابو الاسود الدؤلي

ابو العيص

محمد بن حازم

ابو العلاء المعري

ابو الفرج الواو

ابو الحسن صاحب
البريد

وجد الوجند وامتع اللقاء
فقد حتى الخوف والبكاء
كان الليل ليس له انقضاء
كواكبهم ونام الاخلايا
صلى بما سيجلب القضاء
وهل تفلو اليك كعدائنا
فلا يام والسهر اعتداء
قلوب الاعداء طرا والادواء
مؤنة وبطل عن الاعزاء
وتحفظن من الذي ابكا
سليم عنك يثلبها قد ساكا
وشئ ولا تنبي متى ذا الى متى
يسوقان حننا راح نحوك اوفدا
ولا تسمع الداعي وان جسد الدعا
والارض قد تأمل غيث السماء
تخصد بها من حسن الثا
وتزوجه ابنته بنته بالخنا
وان جميع الناس من عنصر الزنا
فلقد من جت مدامي بدعائي
تنق الهوم لمساجل السرا
تجري كبرى الروح في الاعضاء
ما بين نار اذ كنت وهواء
اذ قام يحلوها على التدماء
يدرك السماء بكوا كب الجوزاء
وللسكارم والعلياء مقناها
طرا وكما كانت الدنيا بمنهاها
والسرا صبح مفرونا بيسراها
بدا الثريا فقل لي كيف اقصاها
بنت في دارك الفراء دنياها
لم تبق عين لنا الا فرشتاها
يتادق لم تزل ما بيننا شامها

فانت ارفعها مجدا واسعدتها
وانت آدبها وانت اكتبها
كسوتني من لباس العز اشرفه
اذا قل مال المرء قل صدقه
واصبح لا يدري وان كان حازما
فان مات لم يفقد ولم يحزن ناله
كل ما ترقى اليه بوجه
فالذي ابدع البرية اصلى
لا تظهرن لماسا اوعا ذر
فلر حجة المتفيعين حرارة
اذا عقد القضاء عليك امرا
يدبر بالجحوم وايس يدري
فمن كما اخذن مكر مات
يبيك بالذي اوليت شكرا
وليس مصير من اليك شينا
ولا في فقد من بني كلاب
وكيف يتم بأهلك في اناس
ترفق ابها المولى عليهم
وانهم عبيدك حيث كانوا
وعين الخطئين هم وابسوا
وانت حيائهم غضبت عليهم
وما جهلت ايامك البوادي
وكم ذنب مولد دلال
وجرم جره سفهاء قوم
ولكن ربههم اسرى اليهم
ولا يبل اجس ولا نهار
رمتهم ببحر من حديد
كذا فليس من طلب الاعادي
يا بني الثموس الجائحات غواريا
التاهبات عبوتنا وفلوتنا
التاهبات القناتل الصبيات

ابو الحسن صاحب البريد

لا ادري

لا

لا

لا

المتن

جدا واجودها كفا واكفهاها
وانت سبدها وانت مولاها
المال والعز والسلطان والجاهها
ولم يحل في عين الصديق لقاءه
اقدماسة خير ام وراؤه
وان عاش لم يفرح به اولياؤه
من جلال وقدره وسناه
منه سبحانه مبدع الاشياء
حاليك في الضراء والسراء
في القلب مثل شماسة الاعداء
فليس يحله الا القضاء
ورب النجم يفعل ما يشاء
عليهن القلائد والملاب
واين من الذي يولى الثواب
ولا في صغفونك ليدك غاب
اذا ابصرن عزك اعترا ب
تصبيهم فتو لك المصاب
فان الرقى بالجاني عتاب
اذا تدعو لحادثة اجابوا
باول معشر خطئوا فتابوا
وهجر حيائهم لهم عقاب
ولكن ربما خفى الصواب
وكم بعد مولد افتراب
وحل بغير جوارحه العذاب
فما نفع الوقوف ولا الذهاب
ولا خيل حنان ولا ركاب
له في البر خلقهم عياب
ومثل سراك فليكن الطلاب
اللابسات من الحرير جلابيا
وجنائهن التاهبات التاهبا
المبديات من الدلال غرابيا

المتن

الشي

حاولن تفديتي وخفن مراقبيا
وبعن من برد خشت اذيه
يا حبذا المخلصون وحذا
كيف الرجاء من الخطوب تخلصا

وله

اعيدوا صباحي فهو عند الكواعب
فان تهادي ايسه مدهمة
فبالبث يتي وبين احبتي
كثير حيات المرء مثل قلبها
الى امرى قصد كل عجية
باي بسلا لاجر ذواشي

وله

حسن الحضارة مطلوب بطرية
ان العبد من الارام ناطرة
افدى طياء ملاء ما عرف بها
ولا برزن من الحسام مائلة
ومن هوى كل من ليست عوكة
ومن هوى الصدق في قول وعادة

وله

وقه فاروق الناس الاحية فبنا
سبقتا الى الدنيا فاعاش اهلها
تملكها الاتي ثلاث باب
وما كل وجه ابيض بشارك
فرب كذب ليس تدي بفتونه

وله

نحن بنو الدنيا خبايا
تخل ابدنا بارواحنا
فهذه الارواح من جدوه
او افكر العاشق في مشهى
يموت داعي الضأن في جهله
وربما زاد على عمره

وله

دار الم لها طيف تهددي
نأيت قدنا اذيتته فئسأ

وله

اخف سلامي حب ما خف عنكم
وفي النفس حاجات وفيك فطانة

فوضن ايديهن فوق ترابيا
من حر تقاسي فكشت الذابيا
واد لمت به الغزالة كاعبا
من بعد ان انشدين في محالبا

وردوا رفاذي فهو لخط الحباب
على مئة من فقدم في غياهب
من البعد ما بين وبين المصاب
يزول وبقي عمره مثل ذاهب
كافي عجب في عيون الهباب
واي مكان لم تضاهه ركايب

وفي البدوة حسن قبر مجلوب
وغير ناطرة في الحسن والطيب
مصنع الكلام ولا صبح المواجيب
اورا كهن صقيلات العرايق
ترك اوزن مشي غير مختوب
رغبت عن شعر في الوجه مكذوب

واعيا دواء الموت كل طبيب
منعنا بها من جيفة وذهوب
وفاروها الماضي فراق سايب
ولا كل جفن مشيق بيجيب
ورب كثير الدمع غير كئيب

نعاف ما لابد من شر به
على زمان هن من كسبه
وهذه الاجساد من ربه
حسن الذي يبيد لم يسيه
مينة جاليتوس في طبه
وزاد في الامن على سر به

ايلا فاسدقت عيني ولا كذبا
جشسته فبا قبلته فاني
واكت كيا لا يكون جواب
سكوني بيان عنده او خطاب

(بدت)

صلى الدين الحلي

ففرقت حلة القضاة بالذهب
الطفال در على مهد من الذهب
لاحت جلست ظم الاحزان والكرب
لدننا بما في سالف الحقب
قبل السلاف سلاف العلم والادب
كان في لفظه ضربا من الضرب
تنقص فيه كؤوس الراح كالشعب
ازوج ان سحاب باينة العتب
بعد اربوا حنا من شدة الطرب
من نغمة الصورا ومن نغمة القصب
والزهر جنسم عن فغره الشنب

كوير بلى زاده عبدالله
باشا

فاسى ما يدركه طلا با
على اللذات اكراه ان اعابا
كسب الدر ابعاد ان يعابا
اذا ما سائل المكدرن خابا
فجئت له من الحسد ثان بابا
لاخرى مثلها وايت عابا
سمير الدهر اذ مضى وغابا
وأحى النجد والحب اللبابا
كضوء النار يذهب النهابا
وافتر كيف يضرب اعطرابا
هزيم الرعد يصطبغ اصطبعا
عزاليسه بمنهم فصا يا
وان امست منازلها خرابا

هشام بن ابراهيم
المصري

لاغلاق باب اول شديد حاجب
اذا انصرفت عني وجوه المذاهب
وما كل مؤث نصحه بليب
حق له من طاعة نصيب

ابو اسود الدؤني

لو كان طاني الحيا عطر الذهبا
واللبث اولم يصد والبحر لوعزا

بديع حمداني

ومن بين رمسان من الارض منكب
اصوت صدى ليلى يش وطرب

المجنون العامري

بدت لنا الراح في تاج من الحب
بكر اذا زويت باله اواردها
بقية من بقايا قوم نوح اذا
بعيدة العمود بالامصار لو نطقت
يا كرنها يرفاق قد زهت بهم
بكل متشع يا افضل مؤزر
بل رب ابل عناقى الاهداب غدت
يذلت عفى صداقا حين بت به
بنا بكاساتها صرعى ومطربنا
بعت الم فلم تعلم لفرحتنا
بروضة ظل فيها الطل آدمه

نصايي القلب واذكر الشبابا
فقد اصبحت يدهوى وجهل
وشعر قلته غير التحال
ودعوة معصف لماله عنها
وامر حارت الالباب فيه
وما زلة ادنت ورحت اسهى

واورثني العلاء ابى وجدى
ولم ارح اقى عرضى بمانى
ارفت وشا قنى بالليل برقى
فبت ائمة من حيث يسدو
فراح مع الجنوب له رباب
فعارضت انشمال له خلث
سقت به الدبار ديار سلى

وكم ملك جانيته عن كراهة
ولى غنى غنى مراد ومذهب
وما كل ذى نصم بؤبؤك نصحه
ولكن اذا ما سجد ما عند واحد
يكاد يعكبه صوب الغيب منسكبا
والدهر اولم يخن والشمس لو نطقت

فاولت في الموت روى وروى
اقل صدى رمسى وان كنت رمة

مجنون العاصري

الا ايها البيت الذي لازوره
هجرتك اشفاقا وزرتك خائفا
سأستعيب الانام فيك املها
وافردت افراد الطريد وباعدت
الا باحسام الايك ماله يا كيا
دعاه الهوى والشوق لما رمت
فيا ساكني اكثافي نخلة كلكم
اطل غريب الدار في ارض عامر
وان الكشيبة الفرد من ابن الجي
ولا خير في الدنيا انا انت لم تزر
دعا المجرمون الله يستغفرونه
وتاديت ان يارب اول سؤالي
فان اعط لي في حياتي لايتب
عمر الصبا صفعا يسكن ذى الفضا
اذا هبت الريح الشمال فاذها
قريبة مهسد بالحبيب وانما
وحسب الليالي ان طرحتك مطر حرا
حلال للبي شتنا وانتقاصنا
حاشا ان يدعيك العرب واحدها
فان يكن لك وجه مثل اوجههم
وان يكن لك نطق مثل نطقهم
لدوا للوت وابشوا للخراب
لمن ليسى ونحن الى تراب
قامت تربى وامر الليل معتك
كان صغرى وكبرى من فواقعها
نثار الهم في قلبي لهيب
تجاوزت المعوذة منهاها
واحسن انتى احسن ظنى
ارضى ان اكون لقا مقبلا
ايث ومقاني ابق كراها
وقبدا لا يلامنى طعاسى

وله

وله

ابو نصر بن بانه

ابو نواس

وله

ابو محمد عبد الله
بن الخازن

وان حله شخص الى حبيب
وفبك على الدهر منك رقيب
يوم سرور في الزمان تؤوب
بي النفس حاجات وهن قريب
افارقت الفام جفاك حبيب
هتوف الضحى بين العصور طروب
الى القلب من اجل الحبيب حبيب
الى كل معجور هناك غريب
الى وان لم انه حبيب
حييا ولم بطرق اليك حبيب
بكتة وهنا ان يلقى ذوبها
لنفسى لى ثم انت حبيبها
الى الله خلق توبة لا توبها
و يصدع فلي ان يهب هوبها
جوانى بما يهدى الى جنوبها
هوى كل نفس حيث كان حبيبها
بدار قلى ندى وانت غريبها
هتبا ومغفور لى ذوبها
يامن ترى قدميه طينة العرب
عند العيان فليس الصفر كالذهب
فليس مثل كلام الله في الكتب
فكلهم يصير الى الذهب
نعود كها خلفنا من تراب
صبيها تولد بين المساء والغيب
حبيبها يدعى على ارض من الذهب
فمعوا ايها الملك المسب
فهب ذنبى لعفوك يا هروب
وارجو ان ظنى لا يخيب
على خسف اذوب ولا توب
وقى الحاشا لها صاب صيب
ولا ينساغ لي الماء الشروب

(وما)

وما عدوى على باوى الا
فان تعطف على رجل غريب
بلوت الناس من ناء ودان
فكل عند مغرر ركبك
بجدل بالرضا واقل مناسي
طرح في فنائك مستضام
المنع من نوادى العلم منما
واحر من كلامك كل يدع
قل لا ينهى ويكف عنى
هات المدام ففدناح الجمال على
واعين الزهر من طول البكار مدت
والكاس حللها جراء مذهبة
كم قلت للاقى ان دا صلقا
ان نهت بالشمس باقى السماء فى
ثم اسقنيها وثر الصبح منبسم
والحبيب قد لبست سودا لىاب وقد
ثم اسقنيها ولب الهم منهزم
والحبيب قد نثرت في الارض اؤلها
و وعدنى حتى حبيبك صادقا
فاذا حضرت انا وانت بمجلس
ان الذى يروى وليكند
كصخرة تنبع امواجها
خطرات ذكرك تستثير مودى
لاعضوى الا وفيه صباية
من عامل الناس بالانصاف شاركهم
انصافك الناس عدل لا زال به
انرجو ان تكون وانت شيخ
لقد كذبك نفسك ليس توب
وانت انا اول الصديق بود

رجا في ذك والدع السكوب
فانى ذلك الرجل الغريب
وخاطبني القباشل والشعوب
وكل عند مشربه مشوب
وعندى انتى اسف كئيب
غريب لا يكلنى غريب
ككاتب ليس لي فيها نصيب
نساها الكواطر والقلوب
عقابك بعد ما انتهت الذنوب
فقد الظلام وجيش الصبح في غلب
فكمنها عين الشمس بالذهب
لكن ازرقتها من اؤل الحبيب
بشمع عند مالاحت من الحلب
شمسان وجمد يدعى وابنة الغيب
والليل تكيه عين البدر بالشهب
قامت لؤيته الاطيار في القضب
والصبح اعلامه بحجرة العذب
نضد الشمس في ثوب من الذهب
فجعلت من طمع ابى واذهب
قالوا سيلة وهذا الاشعب
يعقظ ما يروى ولا يكتب
نقى الاراضى وهى لا تشرب
فأحس منها في القواد ديبا
فكان اعضاى خلقن قلوبا
في مالههم واحبوه بلا سب
تعالوا الى ان ترى في ارفع الرتب
كأقد كنت في زمن الشباب
دريس كالجسد من الشباب
بكتب ابكى عليه والتب

ابو محمد عبادة
بن الخازن

ابو الوليد الشاطبي

وله

ابو الحسين الفيلك

ابو الحسن الجاني
الاندلسي

شمس المعالي قابوس

ابن ليون الاندلسي

الجاحظ

الكثير

ولكنه ان دام دمت وان يكن
الا ان خسر الود ود تلوحت
فما خيل الى اللذان والطرب
اما ترى الليل قدوات عساكره
كأنما كانتا من قشر الاواة
بلوت اخلاء هذا الزمان
وكلهم ان تصفهم
قد كنت اعجب من مالي وكثرته
حتى اشتوهي كاضياء لا حطى
واسنقت انها كانت على غلط
الضرب والنون قد ربحي اجتماعهما
وما احببت ارضكم ولكن
لقد لاقيت من كلف بلبي
اذا نادى المصادي اسم ابني
بقر لصيني فربها وزيدني
وكم طائل قد قال تب فمصبته
فيا نفس صبرا است والله فاعلى
اساء فزاد به الاساءة خطوة
بعد على الواشون ذنوبه
عن بنى الانسان قبيح توبه
وقد صار هذا الناس الاقلهم
اذا المرء قامى الدهر وايض رآه
فلو ت خسر من حيا خسية
من راعه شب اوها له عجب
الدهر كالدهر والابام واحدة
لش كنت لا اشكو هو لك فاني
فان كان قلبي فيك بضئ صباية
فانجب موت النحين في الهوى
قلوبان ما في بالخصى قلق الحصى

الكثير

ابن المعتز

وله

ابو اسحق الصابي

قس بن ذريح

وله

ابو فراس الحمداني

وله

زبان بن سيار

ابو العلا

ابن المرزبان

ابو عكرمة الصبي

ولواني استغفر الله كلما
ولو ان انفاصي اصابت بحرها
لوحن السوسر في مجلس
لوفسا يوما لقالوا له
ووعدتني فظننت لك صادق
فاذا حضرت انا وانت تجلس
بينك يا جماعة دير زندي
فني ونجسلي مني سلا ما
وقول سعدك المسكين يشكو
فصله بنظرة لك من بعيد
وانك مت فاكذب حول قهري
رقيب واحد تنقبض عيش
يسود هذا المال غير مدود
واول ما يحفر القفير لفقره
كان الفقير القوم في الناس مذنب
اذا ما كساك الدهر سريال صفة
فلا تغبطن اهل الكثير فانما
بشي الغفسير وكل شي ضده
وزراء مبعوضا وليس بمذنب
حتى الكلاب اذا رأت ذا ثروة
واذا رأت يوما فقيرا عابرا
اذا كان البياض لباس حزن
الم ترى ابست بياض شبيبي
قد كنت لا ادري لاية علة
حتى كساك الدهر سحق ملائمة
فذا تبين لي اصابة من راي
ما زلت متظرا لو عدك مفردا
يا لك اذبا في وعده باسائه
امسى رسواك رهنا لافكاك له
فالدر منه حرام ما نطيف به

ذكرتك لم تكتب على ذنوب
حديدا اذا ظل الحديد بذوب
لغيبل عنه انه يعرب
من ابن هذا نفس الطيب
وظالت من طمع ابني واذهب
قالوا مصلية وهذا اشعب
وبالانجيل عندك والصليب
الى قرصلي فحسن رطيب
لهيب جوى اخر من الالهيب
اذا ما كنت تمنع من قريب
محب مات من غير الحبيب
فككف عن له الغار رقيب
وبحرمة لث فيصبح ثعلبا
بشوه ولم يرضوه في فقره ايا
وان لم يكن من قبل ذلك اذنيا
ولم تخل من قوت يحل وقرب
على قدر ما يعطيه الدهر يسلب
والناس تغلق ذنوبه ابوابها
ويرى العداوة لا يرى اسبابها
خضعت لديه وحركت اذناها
نعت عليه وكثرت اتيابها
بانداس فذاك من الصواب
لاقي قد حزن على الشباب
صار البياض لباس كل مصاب
يضاه من شبيبي افقد شابي
لبس البياض على نوى الاحباب
باليت حر تقيا اقرع الباب
من لي عيص اسالك الكذاب
والرهن في الحكم مخلوب ومر كوب
والظهر منه على الاحوال مرغوب

ابو عكرمة الصبي

ابن النقيب

ابن ابي جرة

سعيد الوراق

قيس بن عاصم

ابن الرومي

ابن الاحنف

الحصري

ابن شاطر السمرقسطي

جحلة

ابن مندوية

شبان لو بكت الدماء عليهما
لم يلغا العشار من حقيهما
فان امرى قد سار خسين حجة
فان كانت السنون سنك لم يكن
خبت نار نفسي يا شغال مغارق
اباومة قد عشت فوق هامتي
رايت خراب العمر مني فزرتني
انعم عشا بعد ما حل عارضني
وغرة عمر المره قبل مشييه
اذا صفر لون المره وابيض شعره
قد عنتك سوانت الامور فانها
واد زككنا الجاه واعلم بانها
واحسن الى الاحرار تلك قافهم
ولا تمشين في منكب الارض فاخرا
ومن يدق الدنيا فاني طعمتها
فلم ارها الا غرورا وباطلا
وما هي الا جيفة مستحيلة
فان تجتنبها كنت سلا لاهلها
فطوق لنفس او طنت دار فقرها
بلوت بني الدنيا فلم ارفقهم
فجعدت من غد القناعة صارما
فلاذا براني واقفا في طريقه
غني بلا مال عن الناس كاهم
اذ ظلم يستحسن الظلم مذهبها
فكله الى صرف الليالي فانها
فكم قد رايت ظالما مقتردا
فما قيل وهو في غفلة لا ته
فاصبح لامال ولا جاه يرتجى
وجوزى بالامر الذي كان فاعلا

نعمود الوراق
ابو محمد النعمي
الامام الشافعي

وله

وله

عيناك حتى يودنا بدهاب
فقد الشباب وفرقة الاحباب
الى منهل من ورده اقرب
لذلك الان محوت طيب
واطلع لي اذ اضاه شهابها
على الرخم من حين طار غرابها
وما واك من كل الدبار خرابها
طلائع شيب ليس بغنى خضابها
وقد فتيت نفس تولى شبابها
تنقص من ايامه منطابها
حرام على نفس التي ارتكابها
ككل زكاة السال تم نصابها
وخبر تجارات الكريم اكتسابها
فما قبل بتعوتك زابها
وسبق الى عذابها وعذابها
كالاخ في ظهر القلاة سراها
عليها كلاب همهم اجتذابها
وان تجذبها نازعتك كلابها
مغلقة الابواب مرخي حجابها
سوى من غدا والبخل مل اهابها
قطعت رجائي منهم بذبابها
ولاذا براني قاعدا عند بابها
وليس اللهني لاعتن الشئ لابه
ولج عنوا في قبيح اكتسابها
سأبدى له ما لم يكن في حسابها
يرى التجم تبها تحت ظل ركابه
اناخت صروف الحادثات بابه
ولا حسرات تلتني في كابه
وصب عليه الله سوط عذابه
من راحة قدع الاوطان واغترب
وانصب فان لذيق العيش في النصب
ان ساح طاب وان لم يجمل بطب

الاسد لافراق لارض ما فزرت
الشمس لو وقفت في الثلاث دأمة
التبر كالشرب ماني في اما كنه
فان تسرب هذا عن مطلبه
اذا كنت في كل الامور معانيا
وان انت لم نشر مرار على القذى
فصن واحدا او صن اناك فانه
ومن ذا الذي رضى حجب ياكها
ولا كل ذي رأى بعوتك نصحه
ولكن اذا ما اتجتم معا عند واحد
فلو كان لي قلبان عشت بواحد
ولكن احيا بقلب مروع
تعلت اسباب ارض تخوف هجرها
ولي الف وجه قد عرفت مكانه
اذا كنت مظلوما فلا تاف راضيا
وان كنت انت الظالم اقوم قاطرح
وفارب بذو جهل وباعد بعالم
وان جد بوا فافنس وان هم تقاعدوا
ولا تدعى للجور واصبر على التي
فاني امرؤ احشى الهى واتقى
دعوته فاجابني مكارمه
وجنته اغيت شفوفا بمسانده
لوفاته الدب الواضح كال له
اذا دعته ملوك الارض سيدها
دنيا دعوتك مسرعا فاجبي
دوى ادم لك بالصفا على النوى
ومن الدليل على اشترى في عبرتي
ابكي اليك اذا الجماعه طربت
تبكى على فق العوضون حزينه
وانا اقرب فلا الام على البكا

السهم لولا فراق اقوس اربص
تمل به الناس من عجم ومن عرب
والود في ارضه نوع من الحطب
وان تغرب هذا عز في الذهب
خليلك لم تلق الذي لا تانيه
ظلمت واي الناس نصف ومشاربه
مقارن ذنب مره وبجانبه
كفى المره بئلا ان تعد مساويه
ولا كل مسوت نصحه بليب
لحق له من طساعة بنصيب
وخلفت قابا في هواك بعذب
فلا العيش بصفوى ولا لم يقرب
وعاها حبي لها كيف تغضب
ولكن بلا قلب الى اين اذهب
عن القوم حتى تأخذ نصف واغضب
مقاتلهم واشغب كل مشغب
جلوب عليك الحق من كل محلب
استكنوا مساوراك فاحدب
بها كنت افضى للبعد على اى
معاذ وقد جريت ما لم تجرب
هو او دعوت سوى نعماء لم تجب
والروض يجبا على عادة السحب
من فضله نسب يغنى عن التسب
طرا دعته المعالي سيد العرب
وما مصطفىك في الهوى فائبي
انى به هدك واني فتى في
ومشيت رأسي قبل حين مشي
يا حسن ذاك الى من تطرب
حزن الحية من فراق حبيب
ان اليك حسن بكل قريب

امام الشافعي
بشار بن برد

وله

عرو الوراق

ابو الاسود

ابو الفرج ابيه

ابو عبيدة

صاحب بن عباد
منصور بن كلياح
جبل
ذوالمة
سعيد بن حديد
نسيم ابن خديعة
ابن ساذم
ابو الحارث بن لكك
داود باشا
ابو حامد الانطاسي
ابو عثمان الخالدي
ابو فراس
بدیع الهمداني
رقطاء

اذا اذناك سلطان فزده
فما السلطان الا البحر عظمها
كتبك اليك بناء الجنون
فكفي يخط وقلبي يحل
امك سرى يابن طيف ناويا
يجبت له ان زاد في التوم مضجعي
وقفت على ربيع لمسة نافعي
واسقيه حتى كعاد ٢٢ ابته
مسترا بالثقب يبدو
كالشمس تبدو وقد طواها
قاتوا لثقت صغيرة فاجتهدهم
ككم بين حبة ناولو مئونة
اذا قلت عن شيء نعم مانعه
والافعل لا تسترح وترح بها
زمان رأينا فيه كل العجائب
لوان دلي الا فلان ماني قلوبنا
لثقت ناص في بحر انتم فكر خاطري
تركتم ملك الدهر في نيل ما تروا
اربع ذنوا وصل من بعد
واكثر في الهجر العتاب كاني
واهو مواعيد المني عنك بالرضي
فديك ما شئت من كبرة
ولكن هجرت نخل المشيب
فانيك تحلو والحياة مريزة
وباليت ما بيني وبينك عامرا
شر بنا شرابا طيبا عند طيب
شربنا واهرقنا على الارض جرعة
فلذا يحب ويحقي عفاقه
اخلاقه غر زرق وفوقه
سمج يهش وزونلاف ان هفا
لا اخسل بل باذل خرق اذا

من العظيم وانذر وراغب
وقرب البحر يحذور العواقب
وقلبي يما الهوى مشرب
وعيني بمحو الذي الكتب
هدوا فهاج القلب شوقا وانصبا
ولو زادتني مسيقفا كل عجا
فازلت ابكي عنده واخاطبه
تكلبي احجاره وملاعبه
ضياء خديه في انقباب
دو لك ستر من الجهاب
اشهي المطي الى عالم مركب
ثقت وجبة اولو لم يثقب
فان نعم دين على الحر واجب
للا يظن الناس انك كاذب
واصبحت الاذباب فوق الذوات
تهازلت الا فلانك من كل جانب
على درة من معضلات الزناب
وقلت العلال في الكتب لاني الكنايب
كما قدر لي في الجدوب المصائب
لدهري في ظلم الغرام اعان
وقد تمنع الامال وهي كواذب
وهذا سني وهذا الحساب
ولو قد وصلت لعماد الشيب
وليك ترعى والامام غضاب
وييني وبين العالمين خراب
كذلك شراب الطيبين يطيب
والارض من كاس الكرام نصيب
شففا به قلدا به خلاب
فوق اذا ما شلت غلاب
تسل ظلمت بحقه رتاب
يعتر ز لا يلبس باب

(قتلوك)

في وصف الخيل

له زهر طاموس وخطر حسامة
وثوبان ظلي وانجمل لمامة
وصولة ضرقام وروع نمامة
وجسدل عنان وانقاء وياقة
وهيج انجي شول وتدفيف خيل
واعصاف ربح واهزاز راعمة
قتلوك قلما وانتدوا
ورموك اشلاء وذا
ان لم يكن لك سيدي
لخت الامام وهذا الخاني قاطبة
بجعت شتي وقد اديتها بجلا
ماكل يوم بنال المره فرصته
فاخرم الناس من ان نال فرصته
لاتنطقن ذنب الالهى وترساها
اذا كان جد المرؤ في الشيء مقبلا
وان ادرت دنياه يوما توخرت
امسى غلامك رهنا لا تفكنا له
فالدر منه حرام ما نطيف به
كنت وفي فؤادي نار شوق
فلولا النار بل الدم مع خطي
ان المطية لا يلذ ركو بها
والدر ليس بنافع اربابه
ارى كل نفس لثنا درية
تناضلها الايام من كل جانب
احب بلاد الله ما بين متعيج
بلادها تيطت على ثنائمي
صل لراح بالراحات وافدح مسرة
ولا تخش من ذنب فاوراق كرمها

لا ادري

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

وتدوم باز وانقضاض عقاب
واهذاب سيد وانسياب حباب
ولخط قطامي وجدر غراب
ووقد حرام وانضباع شهاب
وايض يرقى والتماع سراب
ودرة توه وانجياب سحاب
في فعلهم جدا الوجوب
امر قضته لك الشوب
فبر فقيرك في القلوب
وجرت حتى اتي المقدار في الكتب
لانت اخسر من حالة الخطب
ولا يسوغه المقدار ما وها
لم يجعل السبب الموصول مقتضا
ان كنت شهما فاتبع راسها الدنيا
تا نته الاشياء من كل جانب
عليه قاعيته وجوه المطالب
وازهني في الحكم مركوب ومحارب
والظهر منه على الاحوال مركوب
لهما لهب وفي جفني سحاب
ولولا الدم مع لاحتق الكتاب
حتى تذلل بالزمام وتركها
مالم يؤلف بالنظام ويثقبها
والعيس عيسى كدحها ودؤبها
فتخطتها يوما يوما تصيبها
الى وسلي ان تصوب محابها
واول ارض من جلدي زابها
ياقدا حها واعكف على لذة الشرب
اكسف عدت تستغفر الله للذنب

لعمرك ما ضبت يدي من شبي
ولكني شئت براد مني
صلوا لخدمتي بالطريق وودعوا
ولا تدفوني بالعراف فرجها
عجبا للمسيح بين النصارى
اسلموه الى اليهود فقلوا
فاذا كان راضيا لاذاهم
واذا كان ساقطا لقضاهم
مريت من الشباب وكنت قصدا
وتحت على الشباب يد مع عيني
فيا ليت الشباب يعود يوما
قد كنت اسبح بالهوى فاكذب
حتى ربيت بخلوه وجره
وذى سفيه يوا جهني بجهل
يزيد سفاهة فاز بدحلا
يقسو القبر وكل شيء ضده
وتراهم غفونا وليس يمدني
حتى الكلاب اذا رأت ذا بزة
و اذا رأت يوما فقد يماريا
وحبك ان المرء في حال فقره
وما ضرتني ان قال اخطأت جاهل
فقر الفتي يد هب اتوا رة
والله ما الانسان في قومه
وعد من الرحمن فضلا ونعمة
ولا تمنع ذا حاجة بجاه راغبا
قلب الحب مع الاحباب متعوب
برضى وبغضب ما احلى تدله
سألت احب ما كان ذنبي
اذا كان الحب قليل حفظ
خبالك في عيني وذكرك في فمي
وان كانت الاجساد منا تباعدت

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا كنتم الاسرار لكن انهما
وان قابل العذل من بات ليلة
ما الناس الامع الدنيا وصاحبها
يعظمون اخا له يا فان وثبت
لا تنسا ان بني آدم حاجبة
الله بغضب ان تركت سؤاله
اذا لم يسأل من الزمان فعا رب
ولا تحتركيد الضمير فرما
قد هدد قدما عرش بلقيس هدهد
اذا كان رأس المال عرك فاحترز
فبين اخلاف الليل والصبح عرك
كان النداءى والسقا ودنا
شموس واقمار وفلك وانجم
تحب صدوي وترغم اني
وليس اخي من ودني بلسانه
وصل الكتاب فلا عدمت امانلا
ففضضته وقرأته ووجدته
فكأنه موسى اعبد لاهه
شئنا تلصق الاشداد منه
وارض ترلق الاقدم فيها
وذو يقطات مسترمررها
بصير باعقاب الامور كائما
وابن بقر الحزم منه وانما
واذا بايت بحا هل منهمكم
اوليته مني السكوت وربما
يفطى عيوب المرء كثره ماله
ويزى بعقل المرء قلة ماله
انطقك الشباب لا الاداب
والصواب الذي اقول خطاه

ولا ترك الاسرار تغلى على قلبي
تقلبه الاسرار جنبنا الى جنب
فكلما انقلب يوما به انقلبوا
يوما عليه بما لا يشتهي وثبوا
وسل الذي ابواه لا تنجب
وي آدم حين يسأل يغضب
وباعد اذا لم تنفع بالافارب
موت الافاعي من سموم العزب
وخرب دار قبل ذا سد ما رب
عليه من انصبي في غير ارجب
يكر علينا جيتسه بالعجب اب
وكاساتنا في الروض على ونشرب
ونور ونوار وشرق وغرب
أوردك ارا راقي اسازب
ولكن اخي ماودني وهو غائب
عني به حتى تصوغ طيبا
تدني أوجاع القلوب طيبا
اروتب يوسف قد أنى يفتوبا
وبرد يجعل له ادا ان شيبا
فما نمشي بها الى ديبا
اذا الدهر لا فاهما ضمعت نوايه
يفخا به من كل امر عوا قبه
مرا في الامور المشكلات تجر به
يحمد الخيال من الامور صوابا
كان السكوت عن الجواب جدوا با
يصدق فيما قال وهو كذوبا
يحمقه الاقوام وهو ليرب
وطوتني عن الكلام الثياب
والخطا الذي تقول الصواب

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

والعين تسرق احبانا ونذهب
واقطع في سرق العين لا يجب

وتركت قلبا في هواكم بذهب
فلا العيش يهني ولا الموت اقرب
يتوق هام الموت والطفل يالعب
ولا الطير ذور يش يطير بهرب
كأماث بالهجران قيس مذهب

ولا يكسد ولا حرص ولا تعب
لا بالخطوط التي في سائر الكتب
شهم بهيب كسد السيف ذي الشطب
يقب الكعب بالبران والذهب
مذذب العقل ثورا شقنا ذنب
ولا عيرين التين وانعب
واخذ منه الليالي كل ذي حسب

اراد الوصل من بعدا جشاش
ولا هذا يدل من الجواب
ولا شيء انذ من العتاب

فلا تستكثر من الصواب
يكون من الطعاسم والشراب

لك وزن خرد لذ من الاعجاب
احد يفوق من ذوى الاسباب

بما فقدناه من مال ومن نسب
اذا النفوس وقاه الله من عطب

وان لم يكن في قومه بحسب
وما عاقل في بلدة بغير
ولا نذ منه من غير تحريب
وما مفسا تبجها الا التجار يب

يا حسن من سرفت عيني وانتهيت
اذا بد سرفت فالقطع يلزمها

لو كالى قلبان عشت بواحد
ولكن لى قلبا مملوك الهوى
مشت روى كاصفوري في بدمر ضع
فلا الطول ذو عدل من لمبايه
يا عسر العساق مت صديا به

لا يوجد الرزق الا معان في الطاب
براضطر التي تملوا وصاحبها
كم من غلام ادب فصل ذكر
يمسى ويضفى من الا لاسر في نع
واخر جاف طبع لا خلاقي له
لا يعرف اليهم من واو اذا كنى
قد اقيت تحوه الايام ضا حكة

توقف عاشقان على ار تعاب
فلا هذا مل عتاب هذا
فلا عيش كوصل بعد هجر

عدوك من صد يقك مستفاد
فان الداء اكثرا ثرا

لو كان عجبك مثل عقلك لم يكن
او كان عقلك مثل عجبك لم يكن

وما نبال اذا را واحنا سالت
قال مكنسب والعز من جمع

بعد رفع القوم من كان عاقلا
اذا حل ارضاعاش فيها بعقله
لا تمد حن امرا حتى يغير به
ان الرجا صنتا د بق عقله

تموت الاسدى الغابات جوعا
وتتربز بنام على سرير

تموت شو بهتي وفجوت قومي
غذيت بدر هاور بوت ممها
اذا كان الطبايع طبايع سوء

ان غافني الذهب المكونك وتقرضت
فالخمر تير زيني الدر من حب
فالخمر بحر سر وزي والخراب به
وايت الكيما في غير ما وجدت
قبراط خمر على قطار من حزن
عنصر اربع في الكاس قد جعت
مادونا ر هوا ار مشها قدح
صغراء فافق في الكاس صادة
راو في خمر الزبا عند مطلعها

الا ايها المقصود في كل حاجة
الا بارجاني امت تكشف كربتي
ايت باع ال قباح رديئة
اتعرفني بالشار باغاية المني

صبرت على اللذات لمساوات
صبرت على بعض الاذى خوف كاه
وجرعتها المكرة حتى تدريت
الارذل ساق للنفس عزة
اذا ما مددت الكف النفس التي

سأصبر جهدي ان في الصبر عزة
بعد ناوان جاورتنا البيوت
واصواتنا سكنت دفعة
ومدت وقد انكرتنا الشبا

ولحم اضأ ن برى للكلاب
وذو فضل يتم على التراب

لشاةهم وانت لهاريت
قسن انياك ان اياك ذمت
فلا ابن يقيد ولا حليب

عقود در عليها عدل عتوا
نرد ما فاني واعدلى الطرب
در طغنى ولا في البحر قد رجاوا
وكلمة حيل في يوا بها كذب
يعود في الحال ارحاوي غاب
وقودها فلك السيار والشهب
وطور فها فلك والا يجر الحطب
كالتبر لامة كاسا لها حطب
وعند مفر بها عتقودها العتب

شكوت اليك الضر فارحم شكايي
فهب لي ذنوبي كاه واقض حاجتي
وما في الوري عبد جني كجتي
فان رجائي ثم ان تحسني

وازلت نفسي صبرها فاستمرت
وداهمت عن غسي نفسي همرت
واولم اجر صبرا اذن لا شأزت
وبارب نفس بالتذل عزت
الى غير من قال استأوى شلتي

وارضى بدنياي وان هي ذلت
وجشأ بو عظ ونحن صموت
كجهر الصلاة تلاء القنوت
عليها نسأجها العنكوت

امام زين العابدين
رضي الله عنه

راهم تلواص

اسان الدين بن الخطيب
المدني

وكننا عظاما فصرنا عظاما
وكننا شمس سماء العلا
ومن كان منتظرا للزوال
فكم اسلمت ذا الحسام الطبا
وصكم سيقن لغير في خرفة
فقل للعدا ذهب ابن الخطيب
ومن كان يفرح منهم له
سبيل الجديد اذا ما المدي
ولا تغرر بسراب الحيات
تاب الزمان من الذنوب فوات
ثم السرور فقم بنا باصحابي
توج بكاسات السلاسل الربا
تعدو سلاف القطر دائرة بها
تلف التضار على العفار عتيق
ترك لا كس انضار جهلة
تحت يد من تاب عن رشف الاطلا
تابع الى اوقاتها داعي الصبا
ثم بهما نفس السرور فانها
اقول لمرئاد اندي عند مالك
فتي جعل الدنيا وقاه لعرشه
ولو خذت امواله جرد كفه
لوان يمين في العير قسما لطيب
لجود بها من غير كغر فربه
وقد بحثت وعلت الجيوش فدا
وذلك اني رأيت العتل مطرعا
افد الذنوب ماوا والدار دابة
كم قد تفتت سبالي في صدورهم
سقبيا ورعا لايم لنا سافت
اذ لا اروح ولا اغدو الى وطن
لوئيل بالمجد في العياة منزلة
بانفس موتى فقد جد الاسى موتى
بكي الى غداة البين حين رأى

لسار ابدى

سقى الدين الحلى

بكر بن الطلاح

ابو حامد الانطاسى

ابوبكر الخالدي

وكننا تقوت بهما عن قوت
شرينا فضاحت علينا السموت
فكيف يؤمل منه اشبوت
وذوا الخت كم جدته البعوت
فتي مثلت من كسبه النخوت
وقات ومن ذا الذي لا بقوت
فقل فرح من الوم لا بعوت
تسابع آحاده والسبوت
فانك عما قريب تموت
واغمم لذيق العيش قبل فوات
تستدرك الماضي بتهب الاكثي
في روضة مطاولة الزهراني
والكاس دائرة بكف سقاة
وفراغ راحاتي على الراحات
من ذا احق بهما من الكاسات
والكاس متقد كحد فسة
واحب لنا فيها من الآيات
عند الكرام تحفة اللذات
ثم لك يمدى مالك وصلاته
واسدء العروف عند عرته
لناسم من رجوه شطرحياته
وجازله الاعطاء من حسنة
واشركه في صوره وصلاته
ادعى بشي سوى رب الجباب
لجنت اهل زما في الجمادات
وشدتوا بالحقا مثل المودات
والصد اصعب من نصف الديلات
بالقصف قصرها طيب اللذات
الا الى ريم نجار وحانات
للت بالمجد اعتنان السماوات
ما كنت اول صب غير فيقوت
دمعي تفيض محال حال صهوت

فدمعتي ذوب ياقوت على ذهب
سلامة الانسان في وحدته
ما بقى اليوم صديق ولا
فقر في يذك تسلم ودع
عجبت من ابليس في بهه
تاء على آدم في سجدة
في مشيبي شماعة لعداتي
ويبيب الحصاب قوم وفيه
لا ومن يعلم السرار متى
اغارمت ان اغيب عني
فهو ناع الى نفسي ومن ذا
ظبي من الترك من هندي ناظره
رشاقة الرمح من اعطافه وله
صفا ما بصرت وجهي في محاسنه
افدى ليالى انس قد ظفرت بها
يطوف بالشمس فيما بينا فر
جلالها عروسا في الكؤس اها
طابت فان تاء عنها اذهن شاربها
كم ليلة نادمت بدر سحائبها
واليد بر سريالهم وينجلي
خالفت في الصهباء كل مقصد
قصر الخمار ابن دنانها
فتمتعها ورأيتها ولمستها
يا صاح قد نطق الهزار مؤذنا
فخذا ارتفاع الشمس من كاساتها
ان كان عندك بالشراب بقية
الا فاعل الله الجامعة غدوة
فقت بصوت اعجمي فهيبت
فلو فطرت عين امرئ من صباية
فا سكنت حتى او يت اصوتها

ودمعه ذوب در فوق ياقوت
وانه فيها وفي حرفته
من ترنجي الصبرة في صحتته
من ابلى بالناس في محنته
وحيث ما اضر من نينه
وصار قوادا لذريته
وهو ناع منفص الحياتي
لانس الى حضور وفاتي
ما به رمت خلة القسايات
ما تربيه كل يوم مراني
سره ان يرى وجوه الثمناة
في كل جارحة منا جرعات
باسم الخط في المشاق رشقات
والمر للره فيما قبل مرآت
من الزمان واللائم غفلات
نيران خديه للمشاق جئات
من الحجاب عقود اؤاويات
هداه من نشرها المسكي نجات
والشمس تشرق في اكف سقاتها
كتنفس الحسنة في مرآتها
وحيث يجتهدا الى حاناتها
حتى اهتدى بالطيب من نجاتها
وشربتها وسمعت حسن صفاتها
البقي بالآوتار طول سكاتنا
وقم صلاة اللهو في اوقاتها
بما تزيل به العقول فهاستها
على النصف ما ذا هيبت حين فنت
هو اى الذي كانت ضلوعى اكنث
دما فطرت عيني دما والمث
وقلت ارى هندي الجامعة جنت

ابوبكر الخالدي

ابن ليون الاندلسي

ابونواس

عبدان

ابو تمام الطائي

برهان الدين القيراطي

وله

لا

لا ولي زفرات لو بد من قتلتي
 اذا قلت هذي زفرة اليوم قد مضت
 يا منشئ الموتى أعني على التي
 لقد بلغت حتى لو اني سألتها
 لا تعطين وزيرا للولك وان
 واعلم بان له يوم تمور به ال
 هرون وهو اخو موسى وناصره
 شاور سواك اذا نابتك نايبة
 فالعين نفسا كفاسا ما نأى ودنى
 ولا ينفع الآداب والعلم والحقى
 كما مات لثمان الحكيم وابنه
 وبتضع الاحوال عندك ذا
 اذا اعلت الحادثات بما مضى
 لا اذ ان المرء حين الطفل بائى
 دليل ان يحياه قبل
 لا اذا عرفت لافنى نايبة
 فقد ضاق عقل الفنى عندنا
 ونديم بت اعذله
 قلت ان الخبر بخيرة
 قلت منها القى قال نعم
 قلت للآزمات تشربها
 اسعد بمالك في الحياة ولا تكن
 فاجفل بين الحسادين وانما
 انبطلنى الزمان وانت فيه
 لا وروى من حياضك كل صاد
 ان كنت محتاجا الى الخلق انى
 على ولى فرس للخير بالخير ملجم
 فن شاء تفويى فاني مقوم
 وما كنت ارضى الجهل جدا ولا ابا
 فان قال بعض الناس فيه سماجة

يشوق الى نأى التي قد توت
 فولى بأخرى في غد قد اظلت
 بها فهلت نفسى سقاما وعلت
 قدى العين من ساقى الزراب اضنت
 احله الدهر منهم فوق ربتة
 ارض اطربا كما مارت لهيته
 لولا الوزارة لم يؤخذ بلحية
 يوما وان كنت من اهل المشورات
 ولا ترى نفسها الا بمرآة
 وصاحبها عند الكمال يموت
 وكلهم تحت الزراب صموت
 بمر عشاء او بكر غداة
 كذلك ينك الزمان لا ت
 وتأخير الصلوة الى المساء
 كما بين الاذان الى الصلوة
 وطالت وصارت الى سرته
 بقدر ما زاد من لحيته
 ويرى عدل من العث
 قال حاشاها من الخبث
 شرفت عن مخرج الخبث
 قال طيب العيش في الرقت
 تبقى عليه حذار فقر حادث
 مال البخل لحادث او وارث
 وتأكلنى الكلاب وانت لث
 واعطش في جاك وانت غيث
 الى الجهل في بعض الاساين احوج
 ولى فرس للشر بالشر مسرج
 ومن شاء تفويى فاني مروج
 ولكننى ارضى به حين احوج
 لقد صدقوا والذل بالخر اسمج

اذا اخليت عيني رأيت من نجبه
 وما ذقت كاسا مذ عقلت بجنبها
 الم تر ان المرء طول حياته
 كذلك دود القز ينسج دائما
 اذا تضايق امر فانتظر فرجا
 عسى كربة امسبت فيها مقبلة
 سبحانه ان عاقبت ائدى واسمح
 وان كان بين الخطئين مزينة
 وماذا عسى الاعداء ان يتقربوا
 وان رجأت ان عندك غير ما
 اقلنى بما بينى وبينك من رشا
 ولا تلتف قول الوشاة وزورهم
 وقالوا سجنه فلان بذنبه
 الا ان بطشا للزويد يرمى
 وبين ضلوعى من هو له نعمة
 سلام عليه كيف دار به الهوى
 وبهتته ان مت السلو فاني
 ثم يا غلام ودع مقالة من نصح
 خفيت نياضير الصباح فاسقنى
 صهباء ما لعت بكف مديرها
 ناله ما مزج الدام بمائها
 هى صفوة كرم الكريم فاسرت
 من كف فتان المياض بوجهه
 مضى ابن سعبد حيث لم يبق مشرق
 وما كنت ادري ما فواضل كفه
 ما بكك ما فاضل دموعى فان نفص
 وما انا من زره وان جسل نازع
 لث حسنت فك المرائى بذكرها

قدام لعنى ما حيت اختلاجها
 فاشربه الا ودمعى مزاجها
 معنى بامر لا يزال يعالجه
 وبهلاك عسا وسط ما هونا سجد
 فاضيق الامر ادناه الى الفرج
 لا يكون لتسا فيها رجاء ومخرج
 وعذرك ان عاقبت اولى واوضح
 فانت الى الادنى من الله اجمع
 سوى ان ذنبى ثابت وصحيح
 يخوض عدوى اليوم فيه ويمرح
 له نحو روح الله باب مفتوح
 فكل انا بالذى فيه برشح
 ففقت وقد يعفو فلان ويصفح
 ولكن حبلما للؤيد يرجع
 سنسفع او ان الحمام يحلج
 الى فيسندو او على فيبرز
 اموت ولى شوق اليه مبرح
 فالدك قد صدع الدجالا صدح
 ما ضل في الظلماء من قدح القدح
 كطرب الا تهلل وانشرح
 ولكنه مزج المسرة بالفرح
 سراؤها في باخل الاسمح
 عذر لمن خلع العذار او اقتضخ
 ولا مغرب الا له فيه مادح
 على الناس غيظه الصفائح
 فببك منى ما تكن الجوانح
 ولا بسرور بعد فقدك قارح
 فقد حنت من قبل فك المدايح

مجد بن وهيب
 ابو الفتح البستي
 لا
 ابو بكر بن عمار الاندلسي
 كمال الدين بن تقي
 اشجع البلي

مائت أخذ روح الزق في لطف
حتى اثبتت ولي روحا في جسد
انت الذي تأخذ الايدي بحجرته
وكت بالدهر عينا غير غائلة
اذا رأت اهل بيتي الكيس منك
وان رأته خليا من دراهمه
طربت الى الصبح مع الصباح
وكان الثلج كالكاغور نزا
فشموي ومشروي وناري
لهيب في لهيب في لهيب
وقالوا في الهجاء عليك اثم
لائي ان مدحت مدحت زورا
خل الزمان اذا تقاعس اوجع
ودع الزمان فكم رفيق صالح
اعوذ بؤيك الذين ارتداهما
فان كنت طامولا فكن انت اكلي
اخاك اخاك ان من لا اخ له
وان ابن عم المره فاعلم بجناسه
نساوي اهل دهرك في المساوي
وصار الناس كلهم غشاه
واضحى الجود عندهم جنونا
وكانوا يفضون من الاماخي
لم او اخذك بالجفاء لاني
فجعل العدو غير جميل
ولا تعجبين لشيخ ابن
فان الدام تقوى العظام
واضنى السرور اذا ما الوقور
واحلى الغرام اذا المنهم
وجل في المحال ولو بالحال
وطارق ابك اذا ما ابك

وكان

ابونواس

وله

الشيخ يحيى الدين العربي

عضد الدولة

عبدان

ابن المعتز

عبد الله بن الحجاج

المسكين الدارمي

المتابي

ابوالفراس الحمداني

لا اهلوي

وكان فؤادي خاليا قبل حبكم
فلما دعا قلبي هولاك اجابه
رميت بين منك ان كنت كاذبا
وان كان شيء في البلاد باسرها
فان شئت واصلني وان شئت لانصل
ملكنا فكان العفو منا حجة
وحلالم قتل الاسارى وطالما
وحسبك هذا التفاوت بيننا
امالي في بلاد الله باب
بلى في الارض منع عريض
وما بغى العقاب عيان صيد
وقالوا فلان في الوري لك شاتم
فقلت ذروه مابه وطباعه
اذا الكلب لا يؤذيك عند نبحه
وليل كواكبكم لانسير
كك يوم القبامة في طوله
له در السيب من واعظ
كل امرئ بهجه شانه
وقالوا دح مراقبة الزريا
فقلت وهل افاق القلب حتى
ارى في منام كل شيء يسوءني
فان كان خيرا فهو اضغان احلام
بلاد الله واسعة فضاه
فقل للقاعدين على هوان
ليس الجمال بغير
ان الجمال معادن
اعدت للحدثان سا
فهذا وذا شطب بقدر
وعلى اثني يوم ذا

وكان بذكر الخلق يلهو ويترح
فلست اراه عن فناءك يبرح
وان كنت في الدنيا بغيرك افرح
اذا غبت عن عيني بعين تلح
فلست ارى قلبي بغيرك يصلح
فلما ملكتم سال بالدمع البطح
قدونا على الاسرى بمن ونصفه
وكل انا بالذي فيه ينضع
يؤدبني الى سبل الجراح
ولكني منعت عن البراح
اذا كان العقاب بلا جناح
وانت له دون الخلاق ممدح
فكل انا بالذي فيه ينضع
فندره الى يوم القيامة ينزع
ولا هو منها يطبق البراح
على من يراقب فيه الصباح
وناصح منهاجه واضع
وحادث الدهر له فاضع
ونم فالليل مسود الجناح
افرق بين ليلى والصباح
ورؤياي بمد انوم ادهى واقبح
وان كان شرا جاني قبل اصبح
ورزق الله في الدنيا فسيح
اذا ضاقت بكم ارض فسجوا
فاعلم وان ردبت بردا
ومناقب اورث مجدا
بضد وعداء عتدا
د البيض والابدان قدا
لك منازل كعبا ونهدا

عروبن معدي كرب

عزرو بن معدى

قوم اذا لبسوا الحديد -
كل امرئ يجرى الى
لما رأيت نساءنا
وبدت ليس كأنها
وبدت محاسنها التي
نازات كبشهم ولم
هم يندرون دمي وأن
كم من اخي صالح
ما ان جرعت ولا هلع -
البسته
اغنى غناه اذا هي -
ذهب الذين احبهم

نجون العامري

اقول لاصحابي هي الشمس مشوهة
لقد عارضتنا ربح ليلى بشفعة
فازات مغشياً على وقدهضت
اقلب بالابدى واهلي تمواني
ولم يبق الا الجلد والعظم عاريا
ادباني مالي في انقطاعي وغريبي
عديني بنفسك انت وعدا فرما
وقد ينل قوم ولا كليلتي
غرنتني جنود الحب من كل جانب

وله

اذا قربت داري كلفت وان تأت
وان وعدت زاد الهوى لانتظارها
ففي كل حب لا محالة فرحة

ابن الفياض

ثم فامعني بين خفي التأني والعود
كاسا اذا ابصرت في القوم محتما
نحن الشهود وخفي العود منا طمها
فاشت ذى الدنيا فليس بها
حتى كأن الناس كلهم
لقد نحت لاقوام وقلت لهم

ورقة بن نوفل

د تروا حلقا وقدما
يوم الهياج بما اعتدا
لفحصن بالمرء شدا
بدر السماء اذا تبدلا
تغنى و كان الامر جدنا
ار من زال الكيش بدا
ذر ان لقيت بان اشدا
بوانه يسدي لحدا
ت ولا يرد بكاي زندا
و خلقت يوم خلقت جدنا
ن اعد الاعداء عدنا
وبقيت مثل السيف فردا
قريب ولكن في ثناؤها بعد
على كبدى من طياروا حماردا
اناء ولا عدى جواب ولارد
يفدونني لو يستطيعون ان يفدوا
ولا عظمي ان دام مالي ولا جلد
اليك ثوابك دين ولا نقد
جلي كربة المكاروب عن قلبه الوعد
ولا مثل وجدى في الشفا بكم وجد
اذا احان من جند قفول اتى جند
اسفت فلا تقرب اسلو ولا الهمد
وان نخلت بالوعدت على الوعد
وجك ما فبه سوى محكم الجهد
ولا تبع طيب موجود بمفقود
قال السرور له ثم قيم مطرود
تزوج ابن سحاب بنت عقود
احد اراء لآخر حامد
قد افروا في قالب واحد
انا النذر فلا يفر ركم احد

ورقة

فان دعوكم فقولوا بيتنا جدد
وقبل قد سيج الجودي والجد
لا ينبغي ان يشاوى ملكه احد
بني الاله ويؤدي المال والولد
والخلد قد حاولت عاد بما خلدوا
والجن والانس يجري بينها البرد

كثير

وعاود عيني دمعها وسهوها
ارى الارض تطوى لي ويدنو بعدها
هي الخلد في الدنيا لمن يستفيدها
وهل دام في الدنيا لنفس خلودها
عن العهد امست كعهدي صهوها
ورامت وحتت واستخف جليدها
وان كان في الدنيا شديدا مهدودها
بلى قدر تزد النفس من لا يريدنا
من اليأس ما يفتك هم يعودها
كما اذل من ذات النظام فريدها
ولم تبد لي جودا فيرفع جودها

جبل

ودعها تولى يا شين يعود
الى الان يني حبيها ويزيد
وابلت بذلك الدهر وهو جديد
صديق واذا ما تبدلن زهيد
وهو تطلب الحاجات وهي يعيد
ويحبي اذا فارقتها فبود
فذلك في عيش الحياة رشيد

حاتم الطائي

كذلك الزمان بيتنا يزد
فلا نحن ما نبقى ولا الدهر يتقد
يد الدهر ما دام الجسم يزد
الاكل مال خالط العذر انكد
فاني بحمد الله مالي معبد
ويعطى اذا من البخل المصرد
اقول لمن يصلي بتاري اوقدوا

لا تعبدون الهما غير خالفتكم
سبحان ذى العرش سبحانا نموده
مسهر كل ماتحت السماء له
لا شيء مما ترى ثقي بشاسته
لم تقن عن هرمز يوما خزانته
ولا سليمان اذ دان السعوب له

لقد هجرت سعدى وطال صدودها
وكنت اذا ما زرت سعدى بارضها
منعة لم تاني بؤس معيشة
هي الخلد مادامت لاهلك جارة
الا ليت شرى بعدنا هل تغيرت
اذا اذكرتها النفس جنت بذكرها
فلو كان مالي الجبال اهداها
فكيف بود القلب من لا يوده
فاصبحت ذاتنفسين نفس مرصدة
ونفس اذا ما كنت وحدى تقطعت
فلم تبد لي يا ساء في اليأس راحة

اباليت ايام الصفاء جديد
خلقت الهوى منها ولندا فلم يزل
فاقت عيشي بانتظار نوالها
فتبني كما كنا نكون وانتم
فقد تلتني الاهواء من بعد بأسها
بعوت الهوى متى اذا ما لقيتها
فمن يعط في الدنيا قريبا كمثلها

هل الدهر الا اليوم او امس او غد
يرد علينا ابلة بعد يومها
فاقصت لامننى على سر جاري
ولا اشترى مالا بعذر عائه
اذا كان بعض المال ربا لاهله
يفك به العساق وبوكل طيبا
اذا ما البخل الحب اتى ناره

توسع قليلا او يكن ثم حسنا
كذلك امور الناس راض دنية
فمنهم جواد قد تلفت حوله
وداع دعائي دعوة فاجبته
نالت على يدها ما لم تله يدي
كانه طرف نمل في اناملها
ملحمة اوراها الشمس ما طلعت
سأنها الوصل قالت لا تكن عبثا
واسترجعت سألت عن قيل لها
اقول لهم كرو الحديث الذي مضى
انا شدة الا اعاد حديثه
اراكم بقلبي من بلاد بعيدة
فؤادي وطرفي يا سقان عليكم
ولست الذ العيش حتى اراكم
قالوا حبست فقلت ليس بصاري
والشمس اولا انها تجوبية
والشارقي اجارها تجوبية
والجس ما لم نفسه لدية
بيت يجدد للكرم كرامه
لوم بكن في الجس الا انه
لا بوئتك من تفرج نكبة
كم من عليل قد سقط الردي
سقى مبلات الزن ابن توجهت
خبي لها في مضمر القلب قائم
تذكرت من فارقه فتبادرت
كان لم يكن ما بيننا من زيارة
فلولا انقاء الله يوم وداعه
اعانل قد اكرت لومي سفاهة
فان كنت لا تدبرن ما بيني من الهوى
وقد كنت قبل اليوم والشمل جامع
فرتكامل في نهاية حسنة

حاتم

يزيد بن معاوية

محمد بن امية

عبد بن الحباب

علي بن الجهم

كويريلي زاده عبدالله
باشا

ابن العشر

وموقدها البادي اعف واحد
وسام الى فرع الملا متورد
ومتهم ثبم دائم الطرف اقود
وهل يدع الداعين الا اليلد
نقش على معصم او هت به جلدي
اوروضه رصعتها السحب بايرد
من بعد رويتها يوم على احد
من رام منا وصلا مات بالكرد
ما فيه من رمق دقت يدا ييد
وذكر كك من بين الانام اريد
كافي بطني الفهم حين يعيد
تراكم زوني في القلوب على البعد
وعندكم روي وذكركم عندي
ولو كنت في الفردوس او جنة الخلد
حبسي واي مهتد لا يفر
عن ناظر لي لما اضاء الفرقد
لا تصطلي ان لم تترها الازد
شعاع نعم المنزل المنود
وزار فيه ولا يزور و يحمد
لا تستذك بالحجاب الاعد
خطب رماك به الزمان الانكد
فجبا ومات طيبه والهود
نوى ام عمرو ما زوج وتفتدي
يعسن دوام في مفي ومشهدى
دموى من الاؤلؤ المشدد
وما كان من عهد حسن نود
قلت اذا غشي ولم اتردد
على غير حق فاعذرني اوابعدى
فلا تعذل في مجزى وتلدي
اما ذر عما كان يحدث في قد
مثل القصب على رشاقة قد

عقابدر

قابدر يطلع من ضياء جنبه
ملك الجمال باسره فكانما
امن بعد احكام التجارب يذبحي
ولا انا من يغاب الحب حقله
فان كنت روي قد وهبك طائعا
فلا تحسبوا اني تغربت بعدكم
غراحي غراحي والهوى ذلك الهوى
وليس محبا من يدوم وداده
بحن الزمان كثيرة لا تنقضي
ملك الاكاره فاسرق دقايمهم
لمست بكى كفه ابني الغنى
فلا انا عما قد افاد ذو الغنى
سأنا الجربل غسانكي
واحسن ثم احسن ثم عدنا
مرارا لا اعود اليه الا
دعني تجيئي مئين مطشدة
فان كرمات المال مشوبة
وان الذي ريق من المجد والعل
فان لك قد ملات الان مني
وسوف تلوم نفسك ان بقينا
فلا والله لا انفسك حتى
رأيت العقل يتفع وهو قصد
كذل الدرع ان حذت اجنت
ومن الماء بروى منه قدر
واخوان حسبتهم دروما
وخلتهم سهاما صايات
وقالوا قد صفت منا قلوب
فاضت عبرات مدامي بالجو
من يطن نارثوقنا كالدمع
ماحن حمامة فوق العود
ابكي واقول منذ خارقكم

(٥٢)

والشمس تغرب في شقائق خده
حسن البرية كلاها من عذده
ادى سقوط العبر في غابة الاسد
ولا جاهل ما دعيه اواو الحسد
وكيف زل الروح ان فارق البدن
عن العهد لا كان المغير للعهد
ووجدى بكم وجدى وودى لكم ودى
مع الوصل لكن من يدوم مع الصد
وسروره يايتك كالاغيا
وزراء رقا في يد الاوغاد
ولم ادر ان الجوده من كفه بعدى
افدت واعدا في قاتف ما عندى
واعطى فوق مئينا وزادا
فاحسن ثم احسن ثم طامدا
تيسم ضاحكا وثنى الوسادا
ولم اتجشم هول تلك الموارد
بمستودعات من بطون الاسود
ملق با انواع الاذى والمكائد
فسوف ترى مجالتي وبعدي
وثلو الناس والاخوان بعدى
اوسد مضجعي وازور لحدى
ميلق في المهالك اذ يزيد
وان ثقلت خاملها جهيد
ويقتل منه بالفرق المزيد
فكانوها ولكن الامادي
فكانوها ولكن في فؤادي
فقد صدقوا ولكن من وداى
هيهات قد استويت باعلى الجودى
يا نديمه الجفون جودى جودى
الا ونحرق الجيش كامود
بالزمنة الوصال هودى هودى

ابو عاصم الوزير

علي الدين البغدادي

الامام الشافعي

الحياط المدني

الكهنت

ابو كلثوم بن عمرو العنابي

جرير

ابو بكر الخوارزمي

المعصم بالله

نذالي زاده علي افندي

سعدى جلبي

المتنبي

خليلي اني لا اري غير شاعر
فلا نجبنا ان السبوف كثيرة
له من كرم الطبع في الحرب متص
ولما رأيت الناس دون بحله
اخو غزوات ما نعب سبوفة
فلم يبق الا من حاهها من الظن
تيكى عليهم البطاريق في الدجى
بذا قضت الايام ما بين اهلها
ومن شرف الايام انك فيهم
وان دعا اجر يند بك فاجر
وكل يرى طرق الشجاعة والتدى
فهبت من الاعمار ما لو حوته
فانت حسام الملك والله ضارب
احبك يا نفس الزمان و بدره
وذاك لان الفضل عندك باهر
فان قابل الحب بالعقل صالح
اكل اشغال عبد السوء سيدة
صار الخصى امام الايقين بها
نالت نواظر مصر عن ثعالها
العبد ليس لحر صالح باخ
لا تشتر العبد الا والعصا معه
فان الجرح ينفر بعد حين
وان المساء تجري من جساد
فلا يجد في الدنيا لمن قل ماله
وفي الناس من يرضى بمسور عبده
غدث تسخير الدمع خوف لوى غد
وانقذها من غرة الموت انه
فاجرى لها الاشفاق دمعاً وردا
هي البدر يغنيها تورد وجهها
ولكنني لم اخو وفرا يجما
ولم تعطني الايام نوما مسكنا
وطول مقام المرء في الحى شقا

وله

وله

وله

ابو تمام الطائي

فلم تنهم الدعوى وبني الفساد
ولكن سبق الدولة اليوم واحد
ومن عانة الاحسان والصفى فائد
تيفت ان الدهر للناس فائد
رقابهم الا وسجسان جاهد
لمى شفيتها والذى التواهد
وهن لدينا ملائيات كواسد
مصائب قوم عند قوم فوائد
على القتل موموق كالك شاكذ
وان قواد رعته لك جامد
ولكن طبع النفس للنفس قائد
اهتبت الدنيا بآلك خالده
وانت لواء الدين والله عاقد
وان لا مئى فيك السهى والفرائد
وليس لان العيش عندك بارد
وان كثير الحب بالجهل فاسد
او شانه فله في مصر تمهيد
فالحر مستعبد والعبد معبود
فقد يشمن وما تفى العذيق
لوانه في تيباب الحر مولود
ان العبيد لا تخاس مزاكيد
اذا كان البناء على فساد
وان النار تخرج من زناء
ولامال في الدنيا لمن فرجده
ومر كويه رجلا واشوب جلده
وعاد قتادا عندها كل مر قد
صدود فراق لاصدود نهد
من الدم يجري فوق خده ورد
الى كل من لاقت وان لم تود
فقرت به الابل عمل مبدد
الذبه الا يوم مشرد
لدنيا جنة فاضرت تجدد

فانى

فانى رأيت الشمس زبدت بحبة
ولقد سئت من الحياة وطولها
غلب الرجال وكان غير مغلب
يوما ارى بائى على وابلة
واراه بائى مثل يوم لقيته
تعاق دوسى روحها قبل خلفنا
فزاد كما زدنا فاصبح ناميا
ولكنه باقى على كل جادث
لو بعد الناس بامهى افضلهم
اضحت بميتك من جود مصورة
لوان من نوره مثقال خردلة
مخضرة الا واسطرات عقودها
فصغر تراقبها وجر اكفها
الا باسبا نجد من هبت من نجد
ان هفت ورفاد في روفى الضحى
بكيت كايكى الحزن صباية
وقد زعموا ان الحب اذا نأى
بكل تدواي فله يشف ما يشا
يا صكرم الامة موجودا
لما مات الناس عن سيد
قالوا جميعا انه قاسم
لو عبد الناس سوى بهم
يا فوز لم اهجركم لالة
لكننى جبرتكم فوجدتكم
اما ابوك فحين الجود تعرفه
ما يبت العود الا في ارومته
عذب قلبي ولا قول بمن
اذا تفكرت في هواى له
كاس اذا انحدرت من كف شاربها
فالخير يا فونة والكاس زلولة
نسيك من يد هادرا ومن فها

الى الناس ان ليست عليهم بمرمد
وسوال هذا الناس كيف ليد
دهر طويل دائم ممدود
وكلاهما بعد المضاء يعود
لم ينقص وضعفت وهو يزيد
ومن بعد ما كنا نطافو في المهدي
وليس اذامتنا بمنصرم العهد
وزارتنا في ظلة القبر والحد
ما كان في الناس الا انت معبود
لا بل يمينك منها صور الجود
في السود طرا اذا لا يضيئ السود
يا حسن مما زينتها عقودها
وسود نواحيها ورض خدودها
لقد زادت من سرك الوجدا على وجد
على غصن غصن النبات من الرد
وذبت من الوجدا لبحر والجهدي
يل وان التأتى يشق من الوجدي
على ان قرب الدار خير من البعد
ويا عز الناس مقفودا
اصبح بين الناس محمودا
اشبه آباء له صبيدا
لكنك في العالم معبودا
منى واللسال واش حاسد
لا تصيرون على طعام واحد
وانت اشبه خلق الله بالجود
ولا يكون الجنى الا من العود
خافه لا تخاف من احد
لمت رأسى هل طار عن جسدى
اعدته حرقتها في العين والحد
من كف جارية مشوقة القد
خيرا فالك من سكرين من يد

ابو تمام

ليد

قيس بن دريج

حسين بن مطير

وله

يزيد بن الطرية

جعفران

عباس بن الاحنف

ابو عطاء السدي

ابو تواس

وله

مأت الذي هل انت حرف قال لا
فقلت شرا قال لابل وراثة
حتني حاتك الدهر حتى
قرب الخطو بحسب من رآني
ادركت بالزمن والكنان ما مجرت
ما زلت اسعي بجهدي دمارهم
حتى ضربتهم بالسيف فالتبهاوا
ومن رعى غنما في ارض مبيعة
قد كنت عدتي التي اسطوا بها
فربت منك بغير ما املت
فصبرت ككوالد التي لهر
وانت الذي عرفني طرفي العلا
وانت الذي بلغتني ككل غاية
فيا ابي التعمى التي جل قدرها
لاتاني الابليل من تعاشره
كعاشق وظلام الابليل يستره
لقد من العزاء على لما
اذا بعد الحبيب فكل شيء
اذا استقلت او ابغضت خلقت
فشرده بقرض دريهمات
احب بئني ووددت اني
وما بي ان تهون علي لكن
فان زوجتها رجلا فقيرا
وان زوجتها رجلا غنيا
سألت الله ياخذها فريسا
بانابة الرسول والمأمول يا سدي
ذبت اشتباها ووجدا في محبتكم
بدي وضعت علي قلبي تخافان
مازل برافعها طورا ويخفضها
انما ازري بقدر اني
ليس منهم قهر ذي مقلة

ابو نواس

ابو الطعن النقي

ابو مسلم الخراساني

ابو فراس الحمداني

وله

ابن المعتز

ابو الفرج البجلي

ابو بكر الحجازي

عبد العزيز الدبريني

الشيخ الاكبر محي الدين

ابو بشر الاندلسي

بخصامون انشائي مثل ما
مطلعي انقل في اعينهم
لوراوني وسط بحر لم يكن
اذا مارماك الدهر في الضيق فانجيع
ولا تطلبن الحسير من افاده
عما يزهدني في ارض اندلس
القاب ملكة في غير موضعها
وان يقم علي ارض يسميه
هذا على الخسف مر بوطرته
فكنا وقد فكتك فينا او احظها
فامطرت الؤلؤا من ترجس وسفت
جاء الزبيح ووردة
فأشرب على وجه الحبيب
لبس الرجال جديدهم في عيدهم
اليسرني عيد ولم ادر وجهه
فارقته وبقيت أخلد بعده
من لميت حزينا لفقد حبيبه
مت مع حبيبك ان قدرت ولا تمش
ما لم خشف قد ملا احشائها
ان نام لم تهجع وطافت حوله
مني يا وجع اذ رأيت نواحيها
وان قد عدت ابا حسين جلادتي
كنت الجليلد علي الرزايا كلها
واثن بقيت وما هلكت فان لي
لاموت لا اذا اجل انقضى
حزني عليك بقدر حرك لا أرى
ما هدركني بالسنين وانما
بأيت اني لم اكن لك والدا
كني حزنا اني اغيب وتشهد
ومن يحجب اني اذا الليل جنني

بخصامون لقضاء الاسد
وعلى انفسهم من احسد
احسد ياخذ منهم يسدي
قديم الغنى في الناس انك حامده
حديثا ومن لا يورث المجد والده
تلقب معنضد فيها ومعنضد
كالمرحكي انتفاضا صولة الاسد
الا الاذلان عبر الحى والوند
وذات شج فلا يرى له احسد
كذا اما اقتبل الحب من قود
وردا وعضت العناب بالبرد
ومضى الشتاء وورده
ووجشيه وخسده
وابست حزن ابي الحسين جديدا
فيسد الابدان لذلك عبدا
لا مكان ذاك بقا ولا تخليدا
فهو الخؤون مودة وفهودا
من بعد ذا لوعة مكبودا
حذرا عليه وجفته تهيدا
فبييت مكلوا بهما مرصودا
لا في الحسين وقد لطن خدودا
ما رأيت جمالك المفقودا
وعلى فراقك لم أجد تجليدا
أجلا وان لم أحصه معدودا
فهناك لا أنجساور الحدودا
يوما على هذا وذاك مريدا
اصبحت بعدك بالاس مهدودا
وكذلك انك لم تكن مولودا
وما نلتق والقلب حران مقصد
اقوم من الشوق الشديد واقعد

ابن بشير

ابو حنبل السعدي

ابن رشيق القيرواني

الناس

ابو الفرج الواو الدمشقي

ابو اسحق الشيرازي

لا ادري

لا

احسن اليكم مثل ما نحن تأتق
 ولي كبد حري يعبدها الهوى
 واوان في رأسين ادخر واحدا
 لا فذمت في الهيجا اقدام باسل
 ولكن في رأسا اذا ما فسدته
 الم تر ان نفاسة الرجال
 وان خاله دهره اسلوه
 ولو علم الناس ان المر يض
 تغرب عن الاوطان في طلب العلى
 تغرح هم واكتساب معيشة
 فوث الفنى خير له من قيامه
 ومن عجب الدنيا ركوني وصبروني
 اجارى الليالى ليلة بعد ليلة
 وتقصصنى في كل يوم وليلة
 اذا كنت ذا رأى فكأن ما عزمته
 وان كنت ذا عزم فأنفذه عاجلا
 والله لو كانت الدنيا باججهسا
 ما كان من حق حر ان يذل لها
 قد شارف السبعين من اعوامه
 واسود مشرق لونه ونضعفتم
 بقديه من ثوب الزمان معاشر
 ابدت مقابيحهم محاسن قده
 فيا نجبا كيف بعصى الاله
 وفي ككل شئ له آية
 اذا مضى احد يتلوه احد
 الدهر يسط حيا ثم يتقبض
 ويكاد من كرم الطبايع وليدهم
 واذا امتطى مهلا فليس ينهجه
 انسان في زمانك ذا
 هذا بخيل وعنده سمه

رحمك ربك

ركب في السهام فصول يتر
 فللمرضى صلاح من جراح
 ويحارب من فرط جود يثابه
 صبغت لصول سمه من عسجد
 كملت الهوى حتى اذا نطق به
 وشاع الذى اخبرت غير منطق
 أبذهب عرى هكنا لم ائل بها
 وقالوا تدوى ان في الطب راحة
 لا مات حسادك بل خلدوا
 ولا خلاك الدهر من حاسد
 انى حسدت فزاد الله في حسدى
 لا يحسد المرء الا من قضاه
 واذا اراد الله نشر قضيله
 لولا اشتغال النار فيما جاورت
 يحسد لا يحسد ككل يحسد
 فكلم عبيد يقوم مقام حر
 نوههم واشينا بابل مزاره
 فمناقته حتى اتعدنا ناعقا
 ثالث ومدت يدا نغوى تودعنى
 اميت انت ام حس فقلت لها
 كلما قلت اعتق الشكر رقى
 فانى عمر الزمان حتى أؤدى

ويوم كان الدهر ساسمى به
 جرت فيه افراس الصبا بار بار احنا
 بحيث هواء القوطين معطر
 فكلم روضة بالحسن ترده روضة
 وفي الهيكل المصور فيه اقترعتها
 وزهت عن غير لذائذ قدرها
 وحل لنا ما كان منها بحرما
 فاهدت ل اذبايم فيسه مودة

ويرى لاحدا كرما وجودا
 واصكفان لمن سكن العودا
 عت مكارمه الاقارب والعدا
 كى لا يفوته التفارب والندما
 بواد من دمع يسيل على خدى
 كان ضمير القلب برشح من جلدى
 يجلس تشفى فرح قلبى من الوجد
 فقلت نفسى بالدواء فلم يجسد
 حتى يروا منك الذى يكره
 فان خير الناس من يحسد
 لا عاش من كان يوما غير محمود
 بالعلم والحلم او بالفضل والجود
 طوبى لاثامها لسان حسود
 ما كان يعرف طب عرف العود
 فهل جيد بلا جسد يحسد
 وكم حر يقوم مقام عبيد
 فهم السعى ينشأ بالتباعد
 فلما اتانا ما رأى غير واحد
 وروعة البين تأفى ان امددا
 من لم يمت يوم بين لم يمت ابدا
 صبرتنى لك المكارم عبيدا
 شكر احسانك الذى لا يؤدى

ابوالفرج البغيا

يخاطبني عن معدن النظم والنثر
ومن ذا الذي لا يستجيب الى البسر
يجلي النجيبا بالطلاقة والبشر
يريد اخذنا من جناتي ولا ادري
فكنت واباء كذابين في صدر
فلا طفتا بالبدن اوبأخي البدن
ومضى القلوب بالحبوب بالخير
وزهر اليا من روض خديه والنثر
يشعني في جنحي دجا الليل والنثر
يا فر حظ من تحاسنه الزهر
تمرح كغاة من الماء والخمر
اليه ولم تشكر به مئة السكر
تنبهن نكتن الوفاء الى القدر
تحدث عن طيف الخيال الذي يسر
تسبحه الايام الاعلى الذكر

لقلت اني من جبل سوى البسر
لا حرقني من نيرانها فكري
فما عوج على اطلاقها الاخر
اذا تأملت من هذه الصور
واي عار على عين بلا حور
وليس مستحسنا صفو بلا قدر
فرد واملا الابصار من قر
فلا تنقل اني في الناس ذو بصير
اذا نضاها لم تصدقه في النظر
خوف القبحين من كبر ومن بطر
لانه قد نجا من طيرة العود
يبكي على انيب من باسي على امر
فانصرفتها جفوني غاية الصفر

مطرف زره على الارض زرا
سد بطنى بكسو المسامع وفرا
فهو يبكي جهرا وبضعت سرا

ان من شرب بطن الطبع اصدف رغبة
فكان جواي طاعة لامقالة
فلا قبث ملاء العين تبالا وهمة
واخشعني بالبر حتى حسنة
وتزده عن غير الصفا اجتماعنا
وشاء السرور ان يلينا ثالث
مغطى الجفون ما الشبهت من جماله
جنتنا جنى الورد في غير وقتها
وقابلنا دم من وجهه وشرايه
وغنى فصار السمع كالطرف آخذنا
واعتنا يو جنتيه بمنزل ما
سرور شكرنا مئة الصحو ازدعا
كان الليالي تمن عنه فندما
مضى فكانى كنت فيه مهبوبا
وهل يحصل الانسان من كل مابه

اولم اكن مشها للناس في خاني
اولم يكن ماء على فاهرا فكري
الفت من حاد ثلث الدهر اكبرها
لاشي اعجب عندي في تباينه
لا مار بلحقي اني بلانثب
اصفو وانكدر احيانا لتعبري
انني لاسير في الاقاي من مثل
اذا تشككت فيما انت مبصره
وكيف يفرح انسان بمزته
لقد فرحت بما طابت من عدم
ورعا اتيهج الاعى بحالته
ولست ابكي لشيب قدميت به
وقد نظرت الى الدنيا بمقلتها

وسحاب يجر في الارض ذبلي
برقه لتحذ ولصكن له ربه
كفلى منافق في بهوا

ابو عثمان الخالدي

ابو بكر الخالدي

الا فاسق خرا وقليل هي الخمر
خسا الفين الا ان ترائى صاحبها
فبج باسم من اهوى وزرني من الكنى
وتجسار تبهتها بعد هيبعة
فقلت من الطراق قلنا عصابة
ولا بد ان يزوا فقلت اوالغدا
فقلنا لها ما نيه ما ان لثنا
فجاءت به كالغصن بهتز ردفه
له شبه كالبدن لبله نده
فقسام اليه واحد بعد واحد
فبتنا برانا الله شر عصابة
تداول بالسكر من الصغير

ودعني من بكائك في عراض
ومن شرب بلا طرب واهو
وليس الشرب الا بالللاهي
ادر يا سلامة كاس العقار
شرايا اذا صب في كاسه
يسالها الماء جريا لها
اراني مع الاحيا حيا واسكرى
فما لم يمت صني بلمات ناهض
فبارب فراحست عودا وبداة
فن ذاك اذا عذر اليك وجدة

ابا خبر مأمول يري انا امرؤ
فان الم اذنب فقيم تعني
ولما ان بدا في الخلد شعر
فقلت للامني فيه نعيم
عليك باخوان الصفاء فانهم
وان قليلا الف نل وصاحب
اذا ما تالك الدهر يوما ينكية
فان نصاريف الزمان بحجية

ولانقني سرا اذا امكن الجهر
وما انقم الا بقعني السكر
فلا خير في الذات من دولها ستر
وقد غابت الجوزا وانفس السر
خفلق الا وادي تبغى لهم خمر
باحور كالديار في طرفه صخر
فدينك بالاهلين عن مثل ذا صبر
تخال به سحرا وليس به صخر
مهتف اعلى الكشح في ثغره امر
فكان به من طول غرنا الفطر
نجر اذبال الفسوق ولا فخر

وخذا من يدى رشاعرير
وفي اطلال منزلة ودور
فان الخيل تشرب بالصغير
وبالحركات من مثني وزير
فاني خلى خلسج العذار
يصب على الليل نور النهار
فبهده به لالين وقت الخمار

على الدهر ميت قد تحزمه الدهر
فبعضي بعض دون قبر البلا فبر
ان قل شهنش باحسانك الشكر
كعذري اقرارى بان ليس لي عذر

اسير رهينا في سجونك مقبر
وان كنت ذا ذنب فعفوك اكبر

توقف فتند متصف العذار
لنصف الليل في نصف النهار
عمادا اذا استجدتهم وظهور
وان عدوا واحدا لكثير
فهى اها صبرا واوسع لها صدرا
فبوما ترى عمرا وبوما ترى يسرا

ابو نواس

وله

وله

وله

وله

وله

علي بن ابي طالب كرم
الله وجهه

وحامل الكأس ساجي الطرف ذوهيف
كأنها صافه الرجن تذكرة
تظلمت وجشاه وهي ظالمة
راح بدت لكلم الوجد أنسها
تشمشت في بد الساق وانقدت
كانها وضياء الشمس يحجبها

الصفي الخلي

تصيرت منها كارها وهجرتها
كان قوادى كلسا من ذكرها
إذا حجب بمال اصله دنس
ما يقبل الله الاكل طيبة
من أجل النفس احياها وروحها
اناز ياح اذا امتدت عواصمها

يحيى بن ابي طالب

ان اللبيب اذا تفرق أمره
واخو الجهالة يستبد برأيه
ياكر صبوحك اهنى العيش ياكره
والليل تجرى الدراري في مجرته
وكوكب الصبح نجاب على يده
فانهض الى ذوب يا قوتها حبيب
جره من وجنة الساق لها شبه
ساق تكون من صبح ومن غسق

ابو الشعث

جعفر بن القراء

محمد الوراق

كامل الدين بن التيه

بيض سواد الف ليس مر اشفه
مهفهف القديدي جسمه رفا
كانه بسواد الخلف متحل
فلورأت مقلتها روت آيته ال -
خذ من زمانك ما اصدك متغا
فالمر كالنكس تستعلي اوته
واجسر على فرص اللذات محقرا
حاثت بساحتك الضبا يادار
فاذا تردد في جنباك ناظر
ارض تقاذفت الخطوب بأهلها
كثبت بد الخلدان في مرصاتها

ابن خفاجة الاندلسي

وهجر انها عندي امر من الصبر
بجناها غراب رام نهضا الى وكر
فما حجب ولكن حجب العبر
ما كل من حج بيت الله مهوور
ولم يبت طساويا منها على صبر
فليس ترى سوى العالي من الشجر
فتق الامور مناظرا ومشاورا
فغوا بمنف الامور مخاطرا
فقد زعم فوق الايك طياره
كالروض تطفو على نهر ازاره
تخلق ملاما الدنيا بشاره
تنوب عن نعر من نهوى جواهره
فهل جناها مع العفود عاصره
فابيض خده واسودت عذاره
نفس نواظره خرس أساوره
تخصر الخصر قبل الردف واقره
وركبت فوق صدقيه بحاجره
كبرى لا من بعد الكفر ساحره
وانت ناه لهذا الدهر أمره
لكنه ربما مرت أو اخره
عظيم ذنبك ان الله عسافره
ومحا محاسنك البلى والنار
طال اعتبارك فيك واستنار
ونخفضت بخرابها الاقدار
لا أنت انت ولا الديار ديار

خو دكاس

وكامر رب آية الصبح في الرجا
مقطبة مالم يزرها مزاجها
فيا عجبا لدهر لم يخل مهجة
واذا رأيت صعوبة في مطلب
وايمسه فنجما تشتهيد فاته

الا يا مستعير الكتب دعني
ومعشوق من الدنيا كتابي
ذودوني فاني خلعت عذارا
افزع كبدي في الكؤس وافندي
كان لي مال وكسب
فسبكت المال طامسا

مالى وللبدر لم يسبح بزوره
ان كان ذلك الذنب ماشعرت به

سفتني بمتاعها وفيها فلم ازل
زشت فاعا اذ رشفت كأسها

اخى كف عن لوى فالك لا تدرى
اخى انت تلهي وقلبك فارغ
اخى ان داني ليس عندي دواء
دواني وداني عند من اورأته
فاقسم لو اصبحت في اوعة الهوى
ولكن بلائي منك اذك ناصح

كان لم يكن بين الجعون الى الصفا
بلى نحن كنا املها فابادنا
وابدنا ربي بها دار غربة
واخرجنا منها المليك بقدره
وجعت دموع العين تبكي لبلدة

تصيرت الاشراق من عاراطة
تكفني فيها لجلاج ونخوة
فياليت امي لم تلدنني ولينني

قاولها شمس وآخرها بدر
فان جاءها جاء التسم والبشر
من العشق حتى الماء يصفه الخمر

فاجل صعوبته على الدنيار
يجر يلين قوة الاجار

فان اعاني للكتب عار
فهل ابصرت معشوقا يعار

وجعلت سرى في الخجون جهارا
ايح على شرب العتار عفارا

قبل تهبلى وسكرى
وصبغت الكيس خمرى

لعلنا ترك الاجسال او هجرا
فاكرم الناس من يعفو اذا قدرا

بما ذنبى من ذا ومن هذه سكر
فلا الهوى لم أدر ألهما الخمر

بافعل الحب المبرح في صدرى
وقلبي مشغول الجوانح بالفكر

ولكن دواني عند قلب ابي بشر
يقلب عينه لا قصرت عن زجرى

لا قصرت عن لوى واطبقت في عذرى
والك لا تدرى بالك لا تدرى

ايكس ولم يسر بكسة سامر
صروف الليالى والجود العوار
بها الذئب ايعوى والعدو الخمار
كذلك بالناس تجرى المقادر
بها حرم امن وفيها المشاعر

وما كان فيها اوصيرت لها ضرر
وبت بها العين الصحبة بالعود
رجعت الى القول الذي قالنى عز

عبد الله بن محمد العطار

الزحشوى

وله

المهذب

ابن نباتة

ابو يحيى بن المنصم

ابن الزقاق الاندلسي

جواد عجرد

سفرده بن فيه

مضاض بن عمرو

جليلة بن الابهيم

ويا ابني ارحمني الخاضع بدمعة
وبالت يا شام اذني معيشة
وما مات حتى مات مضر وب سيفه
وقد كان قوت المرء سهلا فرد
فأثبت في مستنقع الموت رجله
غدا غدوة والحمد نسبح رداه
كان بني نيهان يوم امصابه
يزرون عن ثاو يعزى به العلى
نسلى ليس طول الحبس عارا
فلولا الحبس ما بلى اصطبار
وما الايام الا معقبات
سيفرج ما تزين الى قسيل
يا واحد من عباد الله كلهم
ويا جاني وباسولى وبالى
ويا منى وبانورى وبافرجى
لا تقبلى قول حساد على ولا
الارب ضيف طارق قد بطلت
اثاني ريتي فما حال دونه
وجدت له فضلا على بقصده
فزودته ما لا يقل بقاؤه
وقد تغدر الدنيا فيضضى فقبرها
فلاتقرب الامر الحرام فانه
وكم قد رأينا من تغير عيشة
الجهل اروح للفقى من عقله
ترك العواقب جانبا عن فكره
والعقل يعقله على حسراته
وزرا مهمتا ككبرا فمعه
لما علا الجهال في ايامنا
اخفيت على واطرحت فضائل
هجرتك لم اهجرك من كفر نعمه
ولكننى لما اتيتك زارا

جبله بن الابهيم

ابو عامر

ابراهيم بن مدي

وله
نيس نيف

ابو دلف

حسين بن مطير

ابو يعلى بن الهادي

على بن جبله

ثم الآن لا آتيك الا مسملا
فان زدتني برا تزايدت جفوة
ليس ان لست له حيلة
فاخط مع الدهر اذا ما خطا
من سباق الدهر كبا كوبة
ليت شعري فاني لست ادري
وياى البلاد يقض روجي
لم يبق عندى ما يساع بحبة
الا بقية ماء وجه صحتها
باليلة الوصل بل باليلة العمر
يا ليت نجحك لم تغفل ركائيه
اوليت لم يصف فيك الشرق من كدر
اوليت كل من الشرقيين ما يشما
اوليت قلبي وطرق تحت ملك يدي
اوليت التي حبيبي صغر مغلته
كانا حين ولت قت اجذبها
نرف البكاء دموع عينك فاستر
من ذا يعبرك عينه تيكى بهما
امرك ما يترجم الحب
فقد بكتهم المرء اسراره
اذا مادعوت الصبر بمدك والبكاء
فان ينقطع منك الرجاء فانه
عيناه قد شهدت بانى تخطى
يا حاكم الحب اشد في قتلتي
رعى الله ليله وصل خلت
انت بقة وانقضت سرعة
بغير احتيال ولا كلفة
وقلت وقد كاد قلبي بطير
ايا قلب تعرف من قد اتاك
ويا قر الافق عد راجعا

ازورك في الشهر بن يوما والشهر
ولم تلقى طول الحياة وفي الحشر
موجودة خير من الصبر
واجر مع الدهر كما يجرى
لم يستغلها آخر الدهر
اي يوم يكون آخر عمرى
وياى البلاد يحفر قبرى
وكذاك شاهد منظرى من مخبرى
عن ان تبايع وقد وجدك المشرى
احسنت الال المشتاق في الفصر
اوليت صبيك لم يقدم من السفر
فذلك الصفو عندى غاية الكدر
اوليت كلا من النسر من لم بطر
فزدت فيك سواد القلب والبصر
على المشاء فابقاها بلا شمر
فالتقى في الشرق منها الثوب عن دير
عيننا لعبرك دمعها مدرارا
ارأيت عيننا للبكاء تسار
حتى يروح باسره
فتظهر في بعض اشعاره
اجل البكاء طوعا ولم يحب الصبر
سبقت عليك الحزن ما بين الدهر
وانت بقط عذاره تذكارا
فاخط زور والشهود سكارا
وما خالط الصفو فيها كدر
وما قصرت مع ذاك القصر
ولا موعده بيتنا بنظر
سرورا يذيل المنى والوطر
وباعين تدرين من قد حضر
فقد حل في الارض عندى القبر

على بن جبله

ابو الهادي

وله

ابن الحياط الدمشقي

القاضي السعدي
سناه الملك

العباس بن الاحنف

وله

وله

بدر الدين حبيب

البهاء الزهير

وبالبنى هكذا هكذا
فكانت كما استنهي ليله
خلونا وما يتنا ثلث
تحدث ليل طارئة باقى
فقال جبينه لما تيدى
ترى الرجل الخفيف فتزديه
و بهجك الطير فتنبه
بفسات الطير اطولها رقايا
خاس الطير اكثرها فراخا
ضعاى الاسدا اكثرها زئيرا
وقد عظم البعير بغير لب
بصرفه الصغير بكل ارض
يشوخ ثم يضرب بالهراوى
فما عظم الرجال لهم بزين
اخلاق مجدك جات ماله خطر
متوج بالمال فوق مفرقه
اذا دجا الخطب جلاه بصارمه
كن كالسؤال اذ طاف الهمايمه
بالابلق الفرد من تيماء منزله
فسامه خطتي خف فقال له
فقال ثكل وغدر انت بينهما
فشك غير طويل ثم قال له
فقال مقدمة اذ رام يقتله
أ اقل ابنك صبرا او نجى بها
فشك اوداجه والصدر فى مضض
واختار ادراعه من ان يسب بها
وقال لا اشترى عارا بمكرمة
اذا المرء لم يخل وقد جد جده
ولكن اخواله من الذى ليس نازلا
ان التواى انكح البحر بنسه
فراشا وطيا ثم قال له انكى

الجهاد زهير

بدر الدين الدمايى

عيسى بن ممداس

الثابفة

الاعشى

نابط شرا

المعافى

فان

فان عاد فى ودى رجعت اوده
اعد لمن ابدى العداوة مثلها
قل للذى بصروف الدهر عبرنا
اما ترى البحر يملو فوقه جيف
فان تكن نثبت ابدى الزمان بنا
ففى السماء نجوم ما لها عدد
وزيرا وما يحب المجداته
وما كان للجوزاء لولا جوازه
تساعده الاقدار فيما يريد
وفى يده البنى ثواب وجنة
ابا زير البنت العتيق وتاركى
تمجج اسبابا ثم تغفل مسلا
الى اى ارض ارحل العيس صادبا
فاقسمت ما فى الارض غيرك ماجد
برد سنك البدر والبدر زاهر
رق الزجاج ورق الخمر
فكانه شمر ولا قدح
جار الزمان علينا فى تصرفه
عندى من الدهر ما اوان ايسره
قابل هديت ابا الملا نصيحتى
لا تهجرون امن منك فرميا
بين فضل الفقر عندى على الفنى
منى مت لم آسف على فقد نعمة
قريب على الايام وجدان مثله
فلا حر الا وهو عبده لوجوده
يا واحد العرب الذى
لو كان مثلك آخر
اذا عابها شبهتها البدر طالما
اذا ما مشت شبرا من الارض ارجفت
لها كفل يريح منها اذا مشت

والا فاقى لاجله اصرا
واجزى على الاحسان واحد عشر
هل حارب الدهر الا من له خطر
ويستقر باقى فقره الدرر
وتالنا من ممدى يومه الضرر
وليس يكسف الا الشمس والقمر
وزير عليه السحاب امير
مجاز وللشعرى العود عبور
وتسعه الافلاك كيف تدور
وفى يده البسرى ردى وسعير
قتل الهوى لوزنتى كان اجدرا
فديتك لا تحجج ولا تقتل الورى
وتحرك مورد وروضك ناصر
يزار ولا فى الارض غيرى شاعر
ويقهو ذلك البحر والبحر زاهر
قتسابها قنشا كل الامر
وكانها قدح ولا خر
واى دهر على الاحرار لم يجر
يلقى على فلك الدوار لم يدور
بقبولها وبواجب الشكر
نهجو اباك وانت لا تدري
بواحدة فيها عزاء لذى حجر
يود الفنى من اجلها المد فى العمر
واغرب منه بعد رويته الفقر
ولا عبد الا وهو فى عدله حر
امسى وليس له نظير
ما كان فى الدنيا فقير
وحبك من عباها شبه البدر
من البحر حتى ما زيد صلى شبر
ومن كفن البان منضطر الخصر

محمد بن حازم

شمس المعالى قابوس

ابو محمد عبد الله بن
الحازن

الفقيه ابو محمد

ابو سعيد الرستمى

صاحب بن عباد

ابو حنين بن انكث

عبدان

وله

ابو بكر الخوازمى

بشار

قيس بن ذريح

الاباغراب البين ويحك ابني
 فان انت لم تخبر بشي علمته
 ودرت باعداه خبيثك بينهم
 سبت عطاشي لجهنم فزكتها
 واخليت من لجهنم وكانها
 اذا سمعت ذكر الفراق تقطعت
 شذي يدي ثم انهضني في تبني
 امر على جسد ديار ليلي
 وما حب الديار شغفن قلبي
 وانا جيتا ان نصوم يوم جمعة
 وان كان يوم السبت اول صومنا
 وان كان صوم الشهر في احد فخذ
 وان هل بالاثني فاعلم به
 ويوم الاثنا انيدا الشهر فاعتمد
 وفي الاربعاء ان هل بامن يومها
 ويوم خميس ان بدا الشهر فاجتهد
 وضابطها بالقول ليلية جمعة
 بين التذلل والتدال نقطة
 هي نقطة الاكوان ان جاوزتها
 رب شخص تقوده الاقدار
 فافلا والسعادة احتضنته
 يماطي القبح عدا فلقا
 وفني كابد العباد حتى
 بفعل الخير ثم يلقاه سرا
 حكم حارت البرية فيها
 وعطاشا من المهيمن دلت
 اري اهل البسار اذا توفوا
 ابوا الا مساهمة وفقرا
 فان يمكن التفاضل في ذراها
 لعمر ايهم لو ابصروهم
 ولا عرفوا العبيد من اللوالى
 اذا اكل الثرى هذا وهذا

قيس بن ذريح

مجنون العاصري

وله

الشيخ يحيى الدين
العربي

عبدالقى التابلسي

الغزال الاندلسي

كن

كن بذئب صائد متأنسا
 انما الانسان بحر ماله
 واجعل الناس كشخص واحد
 اذا وضع الاحسان في الحب لم يقد
 كفيث سقى افقي فجات بسماها
 كان فؤادي وطرفي معا
 اذا اشتعل النار في جانب
 افني واعني ذا الطيب بطبسه
 فاذا مرت رأيت من عبياته
 انت بوحدتي وزمت بيني
 وادبني الزمان فلا ابالي
 ولست سائلا مادمت حيا
 شر الباع العوادي دونه وزر
 كم معشر سلوا لم يؤذهم سبع
 ان الليالي للانام متاهل
 فقصارهن من الهموم طويلة
 يجوز نمت ان تكون خفية
 روح الى العطار تبغي شباها
 كتبت بخطي ماري في دفاري
 ولولا عزائي انه غير خالد
 ناه على اخواته كلام
 اعاده الله الى حاله
 يكثر من الاخوان ما سطعت انهم
 فابكيت الفاخل وصاحب
 ان كنت لست معي فالذكر منك سوى
 العين تبصر من نهوى وتقرمه
 ملك تتدى انا ماله
 مستهل عن مواهبه
 جبل عزت مناصكه
 انما الدنيا ابودلف

واذا ابصرت انسانا ففر
 ساحل فاحذره اياك الفرر
 ثم كن من ذلك الشخص حذر
 سوى كفره والحر يجرى به شكرا
 وصاحب اصدافا فائدت الدرا
 هما طرفا غصن اخضر
 جرى الماء في الجانب الآخر
 وبكعله الاحياء والبصره
 اعما على امواته قراه
 فدام الانس لي ونمي المرور
 هجرت فلا ازار ولا ازور
 اسار الخيل لم ركب الاعبر
 والناس شرهم مادونه وزر
 ومازى بشرا لم يؤذه بشر
 تطوى وتبسط بينهما الاعمار
 وطولهن مع السرور قصار
 وقديس الجنان واحد ودب الظاهر
 وهل يصلح العطار ما فسد الدهر
 من الناس في عصرى وعن كل غابر
 على الارض لاستودعه في المقابر
 قصار لا يطرف من كبره
 فانه يحسن في فقره
 عماد اذا استجدتهم وظهور
 وان عدوا واحدا لكثير
 قلبي الفرح وان غيت عن بصري
 وانما القلب لا يخلو عن الفكر
 كالبلاج النوء عن مطره
 كالنسيم الروض عن زهره
 امنت عدنان في نوره
 بين مبداه ومخضرة

ابن عطية الاندلسي

ابو حبان الاندلسي

عبد الوهاب المالقي

ابن الرومي

ابو سليمان الخطابي

وله

عقاب بن ورقاء

الغلابي

الخليل

صالح بن عباس

القنومسي

محمود الوراق

ابن قنبر

علي بن جلة

٥٤

ولت الدنيا على اثره
غيبان الارض في خضره
ومد يد البسر من عصره
بين ياديه الى حضره
يكتبها يوم مقنخره

شمس الضحى وابو اسحق والفهر
الغيث واللبث والصمصامة المذكر

بديلا وبعض الظن اثم ومكر
فكيف بلا قلب اصافي والهجير

ياق فسمع صوت المدبح السارى
نار تضئ ولا اصوات سمار

تسقى عليها تراب الابطخ الهارى
الا ار ماد فخيلا بين اجبار

فوق الرداء يادى دمهها الجارى
على الانام وذو نقص وامرار

امات واحيا والذي امره الامر
اليقين منها لا يروعهما الذعر

ويا سلوة الايام موعدها الحشر
نحو العراق ولا تعورى

وانظري كرمي وخيري
النار احلاس الذكور

في كل تحكة القنبر
ان التلبب لافير

ت فوارس مثل الصقور
ريجن بالتم الكثير

مك والفوايح بالعير
يجوانب البيت الكبير

ن بمرى قدسى او شجيري
ه الحدر في اليوم المطير

فل في الدمقس وفي الحرير
مشى القطاة الى القدير

فاذا ولي ابو دلف
لست ادري ما اقول له
بادواء الارض ان فسدت
كل من في الارض من عرب
مستعير منك مكرمة

ثلاثة تشرق الدنيا بهجتهم
يحكي افاعله في كل نابذة

تظنون اني قد تبدلت بعدكم
اذا كان قلبي في يدك رهينة

هل بالديار التي بالقاع من احد
تلك لمازل من صفراء ليس بها

صفت معارفها هو جا مغيرة
حتى تنكرت منها كل معرفة

طال الوقوف بها والعين تسقيني
كذلك الدهران الدهر ذو غير

اما والذي ابكى واضحك والذي
انقدرتني احسد الوحش ان اري

فيا حبها زدى جوى كل ليلة
ان كنت عاذلي فبى

لانالى عن جد مالى
وفوارس كأوار حر

شدوا دوابر بعضهم
واسلأموا وتلبوا

وعلى الجباد المضرا-
يخرجن من خلل القبا

اقررت عيني من اولا-
واذا الرياح تناوحت

الغبني هس اليدى
ولقد دخلت على الفتا-

الكاعب الحسناء تر-
فد فعتها قدافعت

على ابن جيلة

شمس بن محمد بن وهيب

سعيد بن حميد

يونس بن مهيبي

ابو صخر الهنلي

المختل بن حارث الشكر

ولتبتها فتفتت

فدنت وقالت يا متخ

ما شف جسمي غير حب-
واحبها وتحنى

ولقد شربت مدامة
فاذا انشبت فاني

واذا صحت فاني
يا هند من لثيم

يعكفن مثل اسود
اطلت مواعدي ومطلت ديني

فصرت اعد شهر بعد شهر
مضى بقدمك العاني يهني

ذهب الصفا فكل عيشا كدر
ذهب السرور وكل ما يلهي به

اودت بك الايام غير ذميمة
اني البيوت فلا ارى لي أنسا

فأيت مستجرا بينك واجبا
ابكي والتب ما مضى من عشنا

والدار جامعة وانت صحيفة
حتى تقسمنا الزمان بصرفه

على ثياب اوتباع جميعها
وفيهن نفس لو يقاس بقدرها

ندمت ندامة الكسبي لما
وكانت جنتي فخرجت منها

ولواني ملكتي يدى وامرى
امارى ما يغني التراه عن الفتي

امارى ان المال غاد ورائي
وقد علم الاقوام لو ان حائنا

ان كنت تأكل ما حضر
والساعة اقربت لفر-

وكم نادمت من ذكر واتي
الا ان الانثى الذقرا

صكتفس الظبي الغرير

خل ما يحبك من حرور
بك فاهداى عني وسيري

ويحب ناقتها بعري
ما بالصغير وبالكبير

رب الخورنق والسرير
رب الشويهة والبعر

يا هند للعاني الاسير
التنوم لم تعكف بزور

الى اجل بطول له انتظار
فقد طال الليالي والتهيار

وتونس يا سلم بك الدبار
ورزيتي بك بازيدة اكبر

فالدهر بعدك حسرة وتذكر
فتركتني ابكي عليك واسهر

وكان ربع الدار بعدك مقفر
وغروب عيني في الرداء تحدر

اذ نحن في دعة وغصنك اخضر
والدهر سلم بالاماني تظفر

فأبادنا ولكل ورد مصدر
بفلس لكان الفاس منهن اكثر

تفوس الوري كانت اجل واكبر
فشدت مني مطلقة نوار

كادم حين اخرجته الضرار
لكان على القدر الخيسار

اذا حشرجت يوما وضاق به الصدر
وبينى من المال الاقاويل والذكر

اراد تراه المسال كان له وفر
فاحضر فانك منتظر

ط الجوع والشوق الفهر
ففضلت الاناث على الذكور

والوط بالقلوب وبالصدور
ففضلت الاناث على الذكور

المختل

كوبري بن زاده عبدالله
ياشا

وله

للامام الشافعي

فرزدق

حاتم

ابو سعيد بن نوفة

محمد بن جعفر

فالارض منقود والجوتور
فالارض عربانة والجو مقرر
فالارض محصورة والجو مأسور
اتي الريح اثلث التور والتور
والبت فيوروج والماء بلور

قالوا لاهم بولي على النار
فما بول لهم الا بفساد

ماء وظل وانهار واشجار
ولو تخيرت هذا كنت اختار
فليس تدخل بعد الجنة النار

لكنني اهدي على قدرى
بقي على الايام والدمر

مخافة فقر فالذى فعل الفقير
على افقه من برقه حلل حر
على منه من دجته حلل خضر
علا لم يمت او في السحاب له قبر
يسارني في كل ركب له ذكر
فلما التفتينا صفر الخمر الخمر
اذا كنت يدي من نورها الخمر
اودا الواتي ذاسمها منك والسطر
ولكن اشعرى قلبك من نفسه شعر
بنوها لها ذنب وانت لها عذر

ان الكواكب في الزراب تقود
رضوى على ابدى الزجال تسير
صعقات موسى يوم ذك الطور
والارض واجفة تكاد تموز
وعيون اهل اللاذقية صور
في قلب كل موحد محفور
حفف واثمد عينه الكافور

فيه الفصاحة والسماحة والنقى
وكأما عيسى بن مريم ذكره
يتمت شاعر دارهم عن نية
وفتعت بالقبيا واول نظرة

الصوم والفطر والاعباد والعصر
ما الدهر عندك الا روضة انف
ما ينهى لك في ايامه كرم
فان حفظك من تكرارها شرف

على المر ان يسبح لما فيه جده
فان نال ياسعي المني تم قصده

احب من حيك من كان يشهكم
امر بالبحر القاسي قائمه

شؤك في الدنيا من السك أعطر
وصكك بحر والامل انهر
أعذك بالرحن من كل حاسد
لساني قصير في دبحك سيدي

تيث ان السار علق مرة
فماق العصور في انفساره
فاني اسان الحال بخير فائلا
ملي ما بغني لئلا جوعه
فتبسم الباز المدل بنفسه

رأيت شاة وذبا وهي ماسكة
فقلت أجبوبة ثم التفت أرى
فقلت لاشاة ما ذا الالف بينكما
تبسمت ثم قالت وهي ضاحكة

ولأمة لامتك بأفضل في التدي
اتيهن فضلا عن عطائه الفنى
كان نوال الفضل في كل بلدة
كان وفود الناس في كل وجهة

والباس اجع والجبا والخبير
وكان عازر شخصه المقبور
ان الحب على العباد يزور
ان القليل من الحب كثير

منيرة بك حتى الشمس والقمر
يا من شمائه في دهره زهر
ولا انتهى لك في اعوامه عمر
وحفظ غيرك منها الشب والكبر

وليس عليه ان يساعده الدهر
وان خاله المقدور كان له العذر

حتى لقد صرت اهوى الشمس والقمر
لان قلبك فاس يشبه الحجر

وحظك في الدنيا جزيل موفر
رعى الله كفا فيه بحر وانهر
فلا زالت الحساد تفتي وتصر
لاني فقير والفقير مقصر

عصفور بر ساقه المقدور
والباز منهك عليه يطير
ها قد ظفرت واتنى مأسور
ولئن اكلت فاني محفور
طربا واطلق ذلك العصفور

بأذنه وهو متقاد لها سارى
ما بين نايه ملقى نصف دينار
والذئب يسطو بالياب واطغار
بالتير يكسر ذاك الضيغم الضارى

فقلت لها هل قد دح اللوم في البحر
في ذا الذي ينهى السحاب عن القطر
تعدر هذا المزن في مهمة فقر
الى الفضل لا قوا عنده ليلة القدر

الصنوبري

الاختل

ابو الهيثم بن عفاجه

الامام الطرطوشي

المنبي

وله

أوليتي نعمان أبوح بشكرها
 فلا شكرتك ما حيت وإن امت
 في كل باب منه در مؤلف
 فإن نظم العقد الذي فيه جوهر
 لعمرك ما الرزية فقد مال
 ولكن الرزية فقد حر
 عجبا لقوم ينجون برأيهم
 هدموا قصورهم بدار بقائهم
 وما احد عن السن الناس سألما
 وإن كان مقدما يقولون أهو
 وإن كان مكينا يقولون أبكر
 وإن كان صواما وبالأليل قائما
 فلا تحتل بالناس والذم والثناء
 يقولون كآفات الثناء كثيرة
 إذا صبح كاف الكيس فاكل حاصل
 لم أر مثل الرقي في ينه
 من يستعن بالرفق في امره
 العلم فيه جلالة ومهابة
 تفنى الكنوز على الزمان وصرفه
 ليست صروف الدهر كهلا وناشيا
 فلم أر بعد الدين خيرا من الفنى
 اتى وجدت الفنى زينا لصاحبه
 إن المقلين لا تنسى ذنوبهم
 جعلت فداك في رأيي خجار
 وعندي من تحب فداك نفسى
 فبا در غير مأمور سريرا
 يد المعروف غنم حيث كانت
 في شكر الشكور لها جزاء
 لا اقتضيك الى السماح لانه
 وكن الحساب اذا عك بالحبيا

على

على كل حال فاجعل الحزم عدة
 فإن نلت امرا نلت بهزيمة
 لا تترك الفنا نأى ولا دارا
 واتخذ الناس كلهم سكنا
 واصبر على خلق من تعاشره
 ولا تضع فرصة السرور فنا
 وعلم بان التون جائلة
 واقبض لا تزال فائضة
 فكيف ترجى التجارة من شرك
 رأيت في التوم اتى مالك فرسا
 فقال قوم لهم فهم ومعرفة
 اقصص منامك في دار الامير تجود
 نحن في افضل السرور ولكن
 عيب ما نحن فيه بالهل ودى
 فاجدوا المسير بل ان قدرتم
 وقاسمى دهرى بنى مشاطرا
 الا ليت امى لم تلدن وليتنى
 وقد كنت ذائب وطر على العدا
 لو كنت رجسا كانت الدبور
 او كنت ماء لم تكن نجسا
 والله لولا صبية صفار
 لما رأتى ملك جبار
 وعسى الذى اهدى يوسف اهله
 ان يستجيب لنا فيجمع ثلثنا
 رأيت احمد لما به من سفر
 فانظر لسا ارنه الشمس في قر
 لعرك ان المال قد يجعل الفنى
 وما رفع النفس الدينية كالنقى
 قالوا أنرفد مذقنا فقلت لهم
 ما حق طرف هداني نحو حستكم

لما نلت باغية وعونا على الدهر
 وإن قصرت عنك الحظوظ فغن عذر
 ودر مع الدهر كيف مادارا
 ومثل الأرض كلها دارا
 وداره فالليب من دارا
 تدرى يوما تعيش ام دارا
 وقد ادارت على الورى دارا
 ما كر عصر الحيا وما دارا
 لم ينح منه كسرى ولا دارا
 ولى وصيف وفى كى دنائير
 خيرا رأيت وللحال التياسير
 تفسير ذلك والاحلام تفسير
 ليس الا بكم يتم السرور
 انكم قبتم ونحن حضور
 ان تطيروا مع الرياح فطيروا
 فلما تنقضى شطره عادق شطرى
 سيقنك اذ كنا الى غاية نغرى
 فاصبحت لا ينجشون نأى ولا نظرى
 او كنت غيا لم تكن مطيرا
 او كنت بردا كنت زهيرا
 وحوهم كانها اقمار
 يساه ما طلع النهار
 واعزه في السجين وهو اسير
 والله رب العالمين قدبر
 والشمس قدارت في وجهه اثارا
 والشمس لا ينجى ان تدرك الغمر
 سنيا وإن الفقر بالرر يرزى
 ولا وضع النفس النفيسة كالنقى
 نعم واشفق من دمعى على بصرى
 انى اصعبه بالسمع والسمهر

٧ ورب ليل سهرناه وقد طلعت
 كأنما أدهم الظلماء حين نجا
 ٨ ركوبك الأمر ما لم تبد فرصته
 فأعمل صولبا وخذ بالحزم مأثرة
 ٩ من اخذ الخذر من المخدور
 فليحزم الحازم في الأمور
 ١٠ إليك والأمر الذي ان توسعت
 فأحسن ان بعدد المرء نفسه
 ١١ اذا كنت في أمر ولم ترجله
 كذلك عيون الماء تكدر منه
 ١٢ إذا اعتذر السيء إليك يوما
 فضنه عن عتابك واعف عنه
 ١٣ اقبل معاذير من يأتيك معتذرا
 فقد اطاعتك من رخصتك ظاهره
 ١٤ اغفر زاني تهرؤ فضلي
 لا تكنني الى التوسل بعذ
 ١٥ تحبي بكم كل ارض تنزلون بها
 وتشمي العين فيكم منظر احسن
 ١٦ ان الولاية معيار العقول بها
 فكم اصمت سميما كان ذا أذن
 ١٧ يغير الناس لعب الدهر طرا
 فحاحب الولي يسر قلبي
 ١٨ رأيت الدهر مختلفا يدور
 وتكذب الملوك بهما قصورا
 ١٩ والدهر دهر الجاهل
 لا سوق اكسد فيه من
 ٢٠ الامرون بمعروف ومكرمة
 مؤيدون لدين الحق ثم هم

٧ وان ماني بالجبال لهدها
 وبالخلق لم يخلق وبالارض لم تكن
 ٨ يقول جبان القوم في حال سكره
 وان تلجول الاعوجيات في الوغى
 ٩ في السكر فيس وابن معدي وعامر
 تغيرت بعدي والزمان مغير
 ١٠ والمهترئ ليجرا واخفيت بغضة
 ومما شجاني انني يوم زرتكم
 ١١ وفي دون داما يستدل به الفتى
 كقرت بدني الحبان طربت بابكم
 ١٢ فان ذهبت نفسي عليكم تشوقا
 ولو كان نجوى في الدود وصلكم
 ١٣ خيلني ان العبدية ازمت
 فلا صبري بعد الفراق على الجفا
 ١٤ قصير محب عن حبيب يحبه
 جاء الشناء وعندي من حوائج
 ١٥ كن وكيس وكانون وكاس طلا
 الملوك من عبد ومن عرسه
 ١٦ فلا ترح الحسير عند امره
 ارحت روي من لا يناس بالناس
 ١٧ وصرت في البيت وحدي لا أرى احدا
 من يبتغي الود من الناس
 ١٨ اغض عن الناس بل ودهم
 نلت الذي قام الملوك وقصروا
 ١٩ اصبحت راعيا وحارس امرنا
 ٢٠ وبالناس اطعها وبالناس لم يجر
 وبالناس لم تطع وبالبدر لم يسر
 ٢١ وقد شرب الصبياء هل من مبارز
 انا قل فيها كل ايت مناهز
 ٢٢ وفي الصحو تلقاه كبعض الجوار
 وخست بعهدي والملوك نجس
 ٢٣ وقرت وعدا والسان عبوس
 عجبت واعدا في لديك بلوس
 ٢٤ على العذر من اجابه وبقس
 وتلك بمن ماعلت تخوس
 ٢٥ فقد ذهبت للعاشقين نفوس
 ولكن نجوم العاشقين نخوس
 ٢٦ على الصدور العجرا فاستدنيا اجنبي
 ولا راحة الا التوسد في رمسي
 ٢٧ بحال وهل جسم يعيش بالنفس
 سيع اذا القطر عن حاجتنا حبا
 ٢٨ بعد الكباب وكس ناعم وكسا
 من حكم العبد على نفسه
 ٢٩ مرت يد التماس في رأسه
 لما شئت عن الاكياس بالياس
 ٣٠ بنات فكري وكنتي هن جلاسي
 يسكن لما قالوه بالناسي
 ٣١ انك لا تفني عن الناس
 عنه وانت على سررك جالس
 ٣٢ قاله من عرض الردي لك حارس

فك ومن احسانك امتارها جسي
فاهدبت حلوا من جنات افراس
اضحى بقدر ادعى قد متمس
وهذه دعوى والدهر مقترس
يطعم من نسق من الناس
رأس وانت العين في الرأس
وقهت نفس دون قيمتها الانس
وتوبى ليل تحت اذناه شمس
قد صرح الدهر باللع والياس
كانني جاهل بالدهر والناس
ولاعلى باب منزل حرس
بادر نحوى مكانه قبس
ملكته بالملاس والعرس
عن كل فرد بوجهه عيس
طلق الحباسمخ ولا شرس
وكنتم منه مكان العين في الرأس
وخانه سوء بنيان وآساس
فيما احب من اللذات والكاس
وعاد في وده من بعد افلاس
وارع اذا المرء اساء
ابن اخاء دنسا
مشاغب ان جلسا
وارم به اذا رسا
يعف وقت ذكسا
في ظل عيش يخاف الناس من بابه
في مجلس اللهو مقبوط بجلاله
فخر ميتا وزال التاج عن رأسه
فقد اصغبت بان اقبل موني
بفصاحة من السن لم تغرس
آدابنا الكتمان سر المجلس

(طلبت)

وتنى وان احسنت في القول مرة
تعلت مما قلته وفعلته
هل انت متفقد شلوى من يدى زمن
دعوتك الدعوة الاولى وفي رمق
دجلة نسق وابو غانم
الناس جسم وامام الهدى
على ثياب قرق فيمنها فلس
فتوبك سمح تحت اذناه دجى
لمن اما تب مالى ان يذهب بي
ابنى الوفاء يدهر لا وفاء له
المجد لله ليس لي فرس
ولا غلام اذا هفت به
ابنى غلامى وزوجتى امتى
فتبت بالياس واعتصمت به
فما رانى يبابه ايدا
ورب ذى ثمة قد كان لي سكنا
ولى واعرض عني اذا فاد غنى
حتى اذا ما قضى من ماله وطرا
غدا الى بوجه ضاحك طلق
اس ارملا اذا عرا
استد اخا نياحه
اسل جناب غاشم
اسر اذا هب مرأ
اسكن تقوى فعسى
قد كان صاحب هذا القصر مقبلا
فيما هو مسرور بلذته
اذ جائه بقة ما لا مرد له
غضى عيونك يا عيون النرجس
فاجابني منهن باقصة نرجس
قبل حبيك كيف فان من

اجد بن الحبيب

اجد بن ابي قن

علي بن جبلة

خبر الرزى

ابو فراس الحمداني

لا

لا

مقلوب

لا

لا

طلبت هدية لك باحتيال
فلم اجد شيئا تغيبا
خلق الانسان لطيفة ويسانه
فاذا جلس فكأن بجيا ساءلا
قالو تغبر هذا الدهر قلت لهم
الشمس تطلع والافلاك دائرة
ان العيون رمتك اذا حاجا نهسا
اما الطعام فكل لنفسك ما اشتته
اعمر كمالا انسان الا ابن بومه
وما الفخر بالعظم الريم وانما
اظلت عاليا منك يوما صاحبا
فلا شيئا بجلى فيباس طامع
ومن استحق الارتقاء فرقه
واعلم بان التبر في عرق الثرى
وفضيلة الدنبار يظهر سرها
لبست الخبيصة ابني الخبيصة
واو نصف الدهر في حكمه
لا تخفون اراى وهو موافق
والدر هو اجل شئ يقنى
فرجعت الله على آدم
لو كان يدري انه خارج
بلو موثني ان يمت بالرخس منزل
فقلت لهم كفوا الملام فانما
كان قوادى في مخالب طائر
كان فجاج الارض حلقة خاتم

على ما كان من حسي وبسي
يكون هدي بقى اهديت نفسي
لا لاسكوت وذلك حظ الاخرس
ان الكلام يزني رب المجلس
الله باقى وما بالدهر من باس
وما تغير الا انفس الناس
وعليك من شهدا لثياب لباس
واجعل ثيابك ما اشتته الناس
على ما تجلى بومه لا ابن امه
فخار الذي يبنى الفخار بنفسه

اضاء لها برق وابطا رشاشها
ولا غيبها لعمى فزوى عطاشها

ومن استخط خطه في حشه
خاف الى ان يستار بئشه
من حكمة لا من ملاحة نقشه

وانشبت شقى في كل شيصه
لما ملك الحكم اصل النقيصة

حكم الصواب اذا اتى من ناقص
ما حظ قيمته هو ان الغائص

رحمة من عم ومن خصصا
مثلك من احبيله لا تخصي

ولم يعلموا جارا هناك نقص
يجبرونها نفلو الديار وترخص

اذا ذكرت ليلي بشدتها فيضا
على فان زاد طول ولا عرضا

بحون العامري

امع لتعصى ولا تضرب على فخا
الذكر يني ويغني ماسواه وكم
في هذه الدارق هذا الزواق على
شاعني عبد بني مسجع
ولم اجبسه لا حقاري له

بورزيق بغدادى

لا

دع مدح نفسك ان اردت زكاتها
ماتت تخفضها يزيد علامها

ابن ليون الاندلسى

لا بارك الله دنيا فقيرها
دنيا ثابت على الاحرار قاطبة

الحسين بن بكك

ساح اخاك اذا خلط
من ذا الذى ما ساء قط
كالكشوك يبدو في العصور

لا

ل صاحب جعل المساوى ربه
فكانه ملك السعسان موكله

لا

يا من يرى ماني الضمير ويسمع
يا من يرمى للشدة داند كلها
يا من خزان رزقه في قول كن
مالي سوى فقرى اليك وسيلة
مالي سوى فقرى لباليك حيلة
من الذي ادعوا واهتف باسمه
حاشا لجلودك ان يقط عاصيا

ابو القاسم السهيلي

عجبت للره في دنياه قطعه
يمسى ويصبح في عشوائه يخطها
يقتر بالدهر مسرورا يصعبه
ويجمع المال حرصا لا يفارقه
تراه يشقى من تضيق درهمه
واسوء الناس تدبيرا لمساقيه

ابن جبير الاندلسى

(أنا)

أنا على معن وفولا لقبه
فيا قبر معن كنت اول حفرة
ويا قبر معن كيف واريت جوده
ولكن حوبت الجود والجود ميت
فما مضى من مضى الجود والذى
فتى عاش في معروفه بعد موته
كنا خلقا للنوى وكأنا

باربع قافت الامصار قرطبة
هاتان نئسان والزهراء ثالثة

ودعت قلبي راحة التوديع
ان لم اشيعهم فقد شيعهم

مثل الرزق الذى قطله
انت لا تدركه متبعا

كل ما قدفات لاردله
ابعد الحسن من بعد الصبا

يخادع ريب الدهر عن نفسه القنى
ويطبع في سوف وبهلات دونها

وما الخافى في التلال الا كخيفة
فما التلج في تحفينا غير مائه
ولكن يذوب الثلج يرفع حكمه

تجاهلت لما لم ار العقل شافعا
وما نافع عقلى وفضلى وتعلمنى

واتبع لى حيث سارت واودعت
كان زما مان الفؤاد معلقا

بيننا وما تبلى التجوم الطوا مع
وقد كنت في كثاف دار مضنة
فلا جزع ان فرق الدهر بيننا
وما السئاس الا كالديار واهلها
ويضون ارسالا وتخلق بعدهم
وما المرء الا كاشهاب وضوئه

سقتك الفوادي مرابا ثم مرابا
من الارض حطت للكريم مضجعا

وقد كان منه البر والبحر مترعا
واو كان حياضت حتى تصدعا
واصبح عربين الكارم اجدعا
أناس بهم بالبر قد كان اوسعا
حرام على الايام ان تنجمعا

وهن قطرة الوادى وجامعها
والعلم اكبر شئ وهو رابعها

واطعت قلبي وهو غير مطيعى
يشبهين نفسي ودعوى

مثل الظل الذى يمشى معك
واذا وليت عنه تبعك

فلنكن عن ذام صرف الطمع
فلما ادبر شى فرجع

سفاها وريب الدهر عنها يتخادع
وكم من حريص اهلكته مطامعه

وانت بها الماء الذى هو تابع
وغيران في حكم دعت الشرائع
وبوضع الحكم الماء والامر واقع

وانكرت لما كنت بالمع ضامعا
اذا بت صفر الكف والبطن جائعا

وما الناس الا الف ومودع
تقود به حيث اسمرت فائسج

وشقى الجبال بعد ثا والمصانع
فصار قنى جار بارية نافع
فكل امرئ يوماله الدهر فاجع
بها يوم خلوها وتقدو بلا قع
كاضم احدى الراخين الاصابع
بحور رمادا بعد اذ هو ساطع

الحسين بن طيه
الاسدى

ابن عطية لاندلى

ابو عبدالله المعافى

ابن مرج الاندلسى

ابن ليون الاندلسى

سابعه ابن رى

عبد الكريم جيلى

ابو يعلى

ابن ظريف

ليبد

وما المرء الا مضرات من اتقى
 ليس ورائي ان تراخيت متبني
 اخبار اخبار القرون التي مضت
 فاصبحت مثل السيف اخلق بفتنه
 فلا تبعدن ان النية موعد
 اعاذل ما يدرك الاظنين
 انجزع مما احدث الدهر بالفتي
 لعرك ما تدرى الضوارب بالخصي
 اقول لها وقد طارت شدة ما
 فانك لو سالت بقاء يوم
 فصبها في بحال الموت صبها
 ولا توب البقاء بشوب عز
 سبيل الموت غيبة كل شي
 ومن لا يمتبط بسأم ويهرم
 وما للبره خبر في حياة
 بليت بها حب ارأدن شهرا
 وان امدده في الوصل ذرعي
 ابست نفسي له الا اتباعا
 كلالنا جاهد ادنو ويأى
 احب اذا احببت حبا مقار يا
 وابقض اذا ابقضت بفضا مقار يا
 وكن معدن الحلم واصفح عن الحنا
 بروحي من رد النجبة ضاحكا
 وحالت دموع العين بلي وبنيها
 اعيش الدهر ان عشت
 وان حبل بي البعد
 سانبع ليلى حيث حلت وخيمت
 كان زما ما في الفؤاد معلقا
 بست والهـم باليبي ضجبي
 باليبي قد مك نفسي واهلي
 امن التون وريدها تو جع
 قالت امامة ما لجسك ساجا

ليد

فطري بن القبيصة

ابو الاسود الدؤلي

وله

السري الرفاء

ابن الاخنف

مجنون العامري

قيس بن ذريح

ابو ذؤيب الهذلي

ام ما لجسك لا يلاجم مضجعا
 فاجبت هارثي لجسك انه
 اودى بني فاعقبوني حسرة
 فالعين بعد هم كان حذاقها
 فغيرت بعد هم بعيش ناصب
 سبقوا هوى واعتفوا لهواهم
 ولقد حرمت بان ادائع عنهم
 واذا النية انشبت اظفارها
 وتجادى للشا منين اريهم
 حتى كاني للحوادث مروءة
 والدهر لا يبقى على حدائمه

انضت عودا ما افضت مدامع
 على الملك فوام وللدين حافظ
 اسود ولكن الحراب عرينها
 اغاحوا وما شحوا وناووا ما ثوا
 اذلهم ذل الهزيمة فانتحت
 وكان لهم ليس المعصر حادة
 بطرتم فطرتم والمصاير من عصا
 تبسمت والحبل العتاق عوايس
 صدعت بصبح التصريل جوهم
 فالرمح منادد ولا التصر خاذل
 ومقر حات في القوافي بدانة
 كلام شكور اطلقت من عنانه
 خدمت بقول ذاو من قبل قبله

ورد العفة المعطشون فاصدروا
 واراك نمطر جانيا عن جانب
 أنقص من لاني توخر حاجتي
 لا تستكن للهـم وائن حسامه
 فاذا أني ما ليس يدفع فائقه
 رويدك لا فصل بدها ثياك
 ولا تمن العدو على اني

الا اقض عليك ذلك المضجع
 اودى بني من البلاد فودعوا
 عتار القاد وسبرة لا تقلع
 كحلت بشوك فهي عورى تدمع
 واخل اني لاحق مستبوع
 فتخرموا ولكل جنب مصرع
 فاذا النية اقبلت لا تدفع
 الفيت كل نجمة لا تنفع
 اني لرب الدهر لا انض مضع
 بمصفا المشرق كل يوم نفع
 جون الحساب له حدائيرع

وهذي دموع ام نفوس هوانع
 والسال وهاب ولجار مانع
 شمس ولكن الصدف مظامع
 وكانت لهم تحت المايا منافع
 فتاة الفهور واستقام الاخادع
 فحاطت لهم منه السيوف القواطع
 ونفوس عبد الهون بالهون نافع
 واقدمت والبيض الرقاق هوالع
 وكف بقاء الليل والصبح صارع
 ولاضل خوان ولا السهم طالع
 هدايع الاحسان فيها ودائع
 صنابع يجنبان الناروا ضاع
 خدمت وغنى والقول للقل شافع

ربا وطالب لهم لديك المكرع
 وفناء ارضي من سمانك بلقع
 ام ليس عندك لي نعيم مضع
 بعزيمة في الخطب لا تضضع
 بالصبر فهو دواء ما لا يدفع
 ولا تفر الباع على رباك
 يمينك ان قطعت فخر ذراعك

ابو ذؤيب

ابو الفتح ذوالكفاين

احمد بن الجليل

ابن منقذ

ابو القراس الجمادي

من رسولك أم من شفيحي
انت في القلب شاهد ليس تخلو
فدبت من زرعته في القلب لحظته
او ان قاي وفاء محبته
لا ابا دهر ان الموت قدر ينشا
فلا اعم متاع ولا الجهد دافع
سواء على جمع الايام مصابه
فوا حسرتا ان يقرب العهد والثرى
تكفى في تحت الجنادل ينه
ويغير صدر فاحم متعبه
ابا عجا بسا مل الفرس ناميا
الارحم الله الشبه حيث ما
يا سز لا لعب الزمان باهله
ان الذين عهدتهم بك مرة
اصبحت تفرغ من رأك وطالما
ذهب الذين يعاش في اكانهم
واذكر ايام الحمى ثم اتنى
فليت عشيت الحمى يروا جمع
بكت عني البسرى فلما نهيتها
هو الدهر لا يسبق عليه مقدم
بكل اراه فاجما غير انه
يفنى الحرص بجمع الحال مدته
كدودة القز ما تنبه به لمكها
أمن المروءة ان ايت مسهدا
وتيت ربان الجفون من الكرى
اوصيت في نظم الكلام بغمسة
لا تغفل سبب الكلام ووقته
نعصى الاله وانت تظهر حبه
او كان حبك صادقا لا طعنه

ابو هريرة

ابو بكر الخالد

لا

لا

لا

لا

لا

(مثل)

عليك بذى الاقدار فاكتب ثناءهم
ومال من اعطى الكرام ثاقتهم
قل لعبد الله ذلك الذى
ابتاع ودى وهو ذو عصرة
تواضع تكن كالنجيم لاح الناظر
ولا تلك كالكاهن بملو بنفسه
ربى وربك بعد الجوع اشبعنى
ولو عليك انكالى في الطعام اذا
ان شئت ان تبلى امرأ بياضة
فعمه وما طله فالك بالغ
رايت الدهر يرفع كل عند
كحل المر يرب قبته حى
وكا لمرا ينفض كل واف
دهر علا قدر الوضع به
كالمر يرب فيه لواءه
ان كان يظلى دهرى فان له
ان كنت في سمل فاليدى سدق
خلع كنوار الربيع مديح
بهرت عبون الناظرين وبرزت
لوناك الشمس المنيرة حسنها
ولئن كبرت عن الملابس والى
فاليت بكى وهو اشرف بقعة
كالشمس حفت بالسود وحوله
وكان مجلسه عروس تجلى
ما تشهى الا ذل نعمه وما
اومأرى حسن الزمان وطيبه
عاد الربيع اليك فى كائونه
شمس تخبى وظل تجمجم
وعلى الجبال من الثلوج اكال

فسالك في غدير الاكارم ضائع
ولكنه عند الكرام ودائع
لا قد غير السلطان اطباعه
حتى اذا نال الغنى باعه
لا على صفحات المساء وهو رفيع
الى طبقات الجو وهو وضع
لا ورزق ربك آت غير مدفوع
لكنك اول مدفون من الجوع
واخره سبب العطايا السوانع
به في الاذى والضراقتى المانع
ابن الروم ويخضع كل ذى شيم شريفه
ولا يفسك تطفو فيه جيفة
ويرفع كل ذى زنة خفيفة
وله وترى الشر يقب بحطه شرفه
سفلا وتعلو فوقه جيسفه
ابو عبد الله هجبة ظم اهل الفضل والشرف
والخبر في خريف والدر في الصدق
ابو سديد رستى وسوسم ومثمن ومفوف
حشايكاذ البرق منه يخطف
هلاكات الشمس المنيرة تكسف
وبك الاليس والى تشرق
فى كل عام مرة ويسيف
خدم كالمثال الكواب وقف
والنادحون به قبان تغرف
تهوى العيون من المناظر اطرف
وله والجوصاف والجنان تزحف
فثنائه الحسن صيف صيف
وغمامد سمع وروض رفرق
وعلى السماء من السحاب اطرف

احد بن علويه

ابن الروم

وله

ابو عبد الله

ابو سديد رستى

وله

ابوالفراس الحمداني

ان الفنى هو الفنى بنفسه
ماكل ما فوق التسيفة كافيا

على حلي استابولى

وتعافى لي طمع الحريص فتوى
قد زانه الرحمن جل ثناؤه

ابوالعلاء المعري

علامة قاقى الورى بمحبايق
ياطالب الرزق الهناء بقوة

حسن بن سهل

رعت الاسود بقوة جيف القلا
لا تجنل بدنيا وهى مقبلة

ابوالحسين بن لثك

فان توات فأحرى أن تجود بها
ذهب الذين يماس فى اكفانهم

لا

بما يالس وفلائس محشوة
ما نلت من حل وفرة مركب

ليت تخفق الارياح منه
وابس عباءة وتقر عيني

لا

واكل كسيرة فى كسر بيتي
واصوات الرياح بك كل فج

وكلب ينبح الطرافى دونى
ويكر ينبح الاطلال صعب

لا

وخرف من بينى عى تخيف
خشونة عيشنى فى البدوا شهى

لا

فما ابنى سوى وطنى بديلا
تلاوت حتى لست ادرى من العنى

ولواته عارى المساك حاف
واذا قمت فكل شئ كاف

وعروى وقناعى وعفانى
يدابع وروابع وخرابى

ودقابق وعوارف ومعارف
هيهات انت بياطل مشغوف

ورعى الذباب الشهد وهو ضيف
فليس يتقصها الشبذ والسرور

فالمجد منها اذا ما دبرت خلف
وبقيت فى خلف بلا اكتافى

يتعشرون بقلة الانصافى
ابواب دور ما لها اجواقى

احب الى من قصر منيف
احب الى من ابس الشغوف

احب الى من اكل الرغيف
احب الى من نقر الدفوف

احب الى من قط الوفى
احب الى من بقل ردوفى

احب الى من علج عتيف
الى نفسى من العيش الظريف

خسبى ذلة من وطن شريف
اربح جنوب انت ام ربح عاصف

سحنى بنجل مستقيم يخالف
ايحفظه من تلونه ام بلاطف

وانى من يجبى لثالك واقف
كان قلبى جاهل بك عارف

اذا ذكروه زنديقى نظريف
وما قيل الظريف ولا اللطيف

بنية صاغها الرحمن من شرف
فردا غيرة منه الى الصديق

ومعاشر السلطان شبه سفينة
ان ادخلت من مائه فى جوفها

هوانى له حنم تعطف اوجفا
وكلت الى المحبوب امرى كله

قنى ودعينا قبل وشك المتفرق
قضى الدهر بالتفرقى فالصطبرى له

جعت مالا ففكر هل جعت له
المال عندك يحزون لوارثه

هو اى مع الركب الذين يصعد
عجبت لسمراها وانى تخلصت

المث نصبت ثم قامت فودعت
فلا تحسبى انى تخلصت بعدكم

قالوا لنا مات امحقى فقلت لهم
ان مات مات بلا فقد ولا اسف

وجدت المدامة غلابة
وقد مدت امس بها مونة

بالجد بدتو كل امر شامع
فاذا سمعت بأن مجدودا حوى

واذا سمعت بأن محروما ائى
لو كان بالحبل الفنى لوجدتني

لكن من رزق الحيا حرم الفنى
ومن الدليل على القضاء وحكمه

واحق خلق الله بالهم امرؤ
فارما مرت بقلبي صجرة

هاتوا الصبوح فوجه الصبح لافيا
هاتوا مشعة حراء صافية

كانها الشمس ذرت من شارفها
هاتوا تبارد الى الذات هادها

فعلوا لجوم اذا دار الكؤوس بنا
لا تفرمونا كؤوس الراح سادتنا

قبل انامه فلسن اناملا

فى البحر ترجف دائما من خوفه
يقالها مع مائه فى جوفه

ومشربه عذب تكدر اوصفا
فارشاء احبائى وان شاء اتلفا

فانا من يجبى الى حين نلتقى
ولا ندمى افعاله وتزفنى

يا جامع المسال اباما تفرقه
ما المسال مالك الا حين تنفقه

جئيب وجشائى بمكة موثق
الى وباب المعين دونى معلق

صمات كادت النفس ترهق
لشئ ولائى من الموت افرق

هذا الدواء الذى يشئى من الحنى
او عاشق عاش بلا خلق ولا خلق

تهيج للقلب اشواقه
ولا يشتهى الموت من ذاقه

والجد يفتح كل باب معلق
عودا وانمر فى يده ففتح

ماء ليشر به ففاض فصدق
بجوم افطار السماء تعلق

صدان مفترقان اى تفرق
موس اللبيب وطيب عيش الاحق

ذوهمه بيتى برزق ضيق
قاؤه منها اننى لم يخلق

وانقو الكرى بالجيا من ماء باقينا
كانها عصرت من خد ساقينا

منيرة ثم غارت فى تراقينا
فان هادها يوما بلاقينا

ان الكؤوس اذا دارت مراقينا
فحن روض وايدىكم سواقينا

لكنهن مقانع الارزاق

صلى الدين حلى

المعطوى

جعفر بن علقم

النبى

وله

الامام الشافعى

العاصمى

مسلم بن الوليد

واذكر صنائعه فلننصنأها
 كالشمس في كبد السماء محلها
 يقولون لبي فتنة كنت قبلها
 فطاولت بعدا في وعاصيت اصحي
 كافي اري الناس المحبين بعدها
 فتكر عيني بعدها كل منظر
 تكذبي بالود لبي ولبيها
 ولونعين الغيب ابقت اني
 تنوق اليك النفس ثم اردتها
 اذرد سوام النفس عنك وماله
 شهدت على نفسي بانك غارة
 وانك لا تجزي من صحبة
 وانك قدمت القواد فصفه
 كان الهوى بين الحيازم والحشا
 فان كنت لما تعلمي العلم فاسألي
 سلى هل قلاني من خلل صحبة
 وهل يجتوي القوم الكرام صحابي
 واكنتم اسرار الهوى فاميتها
 هل الصبر الا ان احد فلا اري
 اذا مت قادفتي الى جنب كرمه
 ولا تدفني بالقلعة فاني
 اياكها عند الشروق وتارة
 وللنكس والصهبة حق معظم
 وهتفت يفتي بلخط جفونه
 فعل المدام واوتها ومذاقها
 لو كنت زارتي لراعت منطري
 ولخل من دمعي وحر تنفسي
 قلت للذين جفوني اذا هبت بهم
 احبكم وهلاكي في محبتكم
 وما الناس الا هلك وابن هالك

مسلم بن الوليد
 قيس بن ذريح
 وله
 ابو محجن
 ابن حروس
 الحصري
 اصف بن برخا
 ابونواس

اذا احسن الدنيا ليب تكتفت
 اغن من المخلوق بالحقائق
 واسترزق الرحمن من فضله
 من ظن ان الناس بغوته
 وللزبور والبازي جميعا
 ولكن بين ما يصطاد باز
 اذا تاه الصديق صلبك كبرا
 فاحسب الحقوق لغير راع
 اتاني به لم اكن فيه طامعا
 فان كنت لم اخرج من الموت جرحا
 واذا عجزت عن العدو فداره
 قالار بالله الذي هو صدها
 سبحانه من قدر الاشياء منزلها
 فساقل قطن اعيت مذامبه
 هذا الذي ترك الاوهام حائرة
 تمنع من الدنيا ساعتك التي
 قابضك الماضي عليك بعائد
 لقد صبرت على المكروه اسمه
 وفيك داريت فوما لا خلاق لهم
 سلا دار ابلي هل تبين فتطق
 وانى ترد القول دار كانها
 صفتها الريح الدامسات مع الي
 بكل شائيت من الماء خلفها
 اذا ربي منها هربت صبحاله
 فاصبح برى بالباب كائنا
 فلا تملك اطلال النيار فانها
 وان شفاها ان ترى متفجعا
 فلا تجزع عن لبي كل جبانة
 وخذ بالعرى كل ما انت لابس
 فصر الفتى عما تولى فانه
 وانك بالاشفاق لا ترفع الردى

له عن عدوق ثياب صديق
 تغن عن الكاذب بالصادق
 فليس غير الله بالرازق
 فليس بالرحن بالوائق
 لدى الطير ان جفعة وخفق
 وما يصطاده الزبور فرق
 فنه كبرا على ذلك الصديق
 حقوقك رأس تضيع الحقوق
 كمثل اسير حل بعد وثاقه
 فاني تجعت الموت بعد مذاقه
 وامزح له ان المراح رفاق
 تبطي التضاح وطبعها الاحراق
 وصبر الناس مرفوضا ومرفوقا
 واحق جاهل تلقاه مرزوقا
 وصبر المسالم الحرير زديقا
 ظفرت بها مالم تعك العوائق
 ولا يومك الا تقي به انت واثق
 من معشر فك اول انت ما نطقوا
 اولاك ما كنت ادري انهم خلقوا
 وانى ترد القول يبداء حلق
 اظهر بلاها والتقدم مهرق
 باذيا لها والراح المعتيق
 شاييب ماء من زها منائق
 اصيد لها كرم في ماء وريق
 يا رجله منه تصام معاق
 خيال لمن لا يرفع الشوق علق
 باطلال دار او يقدوك معلق
 وجدك مكتوب عليها الفرق
 جديدا على الايام بال وخلق
 من الامر اولي بالسداد ووفق
 ولا الحين مخلوب فالك تشفق

ابونواس
 امام حسين
 عبدالرحمن بن حسان
 المبرد
 ابن المعتز
 ابن نباتة
 خبز ارزي
 سالم الانباري
 ابن يسام
 ابن المولى

كان لم يرعك اوانت امن
وقال خليلي والبسكا لي غالب
وقد طال توفاني اكفك عبرة
وانسان عيني في دوائر لجة
ولادع من عيني شريحا صباية
وكنث اخا عشق ولم يك صاحبي
وقد يهذر الصب السقيم ذوى الهوى
وعاب رجال ان علفت وقد بدا
يا من شكا عبثا البنا شوقه
لو كنت مستاقا الى تريدني
ومفطني حقة الخليل خليله
هيهاك قد حدثت امور بعدنا
اسعدت هل اليك لنا سبيل
بلى ولعل دهرنا ان يواني
فاصبح شامتا ونقر عيني
باليت شعري متى تجدي على وقد
تجدي على اذا ما قيل من راق
يوم لعمري نهم الناس انفسهم
راقبتني العيون فيك فاشقت
ورأيت العنول تحسدني
فتميت ان تكوني بعيدا
رب هجر يكون من خوف هجر
يا من تشابه منه الخلق والخلق
تزيل دمعى من خديك بخناس
لم يبق لي رمق اشكو هواك به
والدرد في جو السماء قد انطوت
فتره من تحت الحساق كائنا
بدا لنا كالبدرد في شروقه
يا عجبنا والدهر في طروقه
كنا واسباب الهوى متفقه
فالان اذا سبابه مسترقه

ابن الولي

اسحق موصلي

الوليد بن يزيد

ابو التيس

سيف الدولة

ابو الفرج البغا

المروان الاندلسي

صاحب بن عباد

لا

كنا جميعا والدار نجعلنا
واليوم صار الوداع يبعثنا
اسان الهوى من مقلتيك ناطق
ولي شاهد من طرف قلبي مذهب
وكأكنتم الحب الذي قد اذاني
وما انت أدري قبل حبك ما الهوى
هلال بن بدر وابل بن غمامة
فرار بن عصام وفير بن صبرة
ارحم على يروح فيك قد تفتت
وان مضى الكل مني لم يكن عجا
خصائص من تشاوره ثلاث
وداء خالص ووفور عقل
فن حصلت له هذى المصاتي
ارى ذا القنى في التلس يسون حوله
فذلك دأب الناس مادام ذا غنى
الروح والراحة في الجنى
فن اراد العيش في راحة
نأمل في ربيع الارض وانظر
على قضب الزججد شاهدات
وجوب اوطان الرجال اليهم
اذا ذكروا اوطانهم ذكرتهم
اصبحت الدنيا لنا عبرة
قد اجع الناس على ذمها
يا من بسط الارض واجرى الافلاك
في الارض وفي السماء لارب سواك
لا تشبني حاسدى ان نكبة عرضت
ذوالفضل كالتبر متى تحت مربة
الموت بين الخلق مشترك
ماض اصحاب القليل وما
اريدك بالسلام فأنتهم

مثل حروف للجمع ملصقه
مثل حروف الوداع مفترقه
يخبر عني اننى لك عاشق
وقلبي جريح من فراقك خائف
وقلبي قريح والدموع سوايق
ولكن قضا الرحمن في الخلق سابق
وفيض بن بحر بل شعاع بن شارق
وشبل بن ضمران ولمع بن بارق
عند القراق وهذا آخر الرمي
وانما عجي في البعض كيف بقى
فغذ منها جميعا بالوثيقة
ومعرفة بحالك في الحقة
فتابع رأيه والزم طريقه
وان قال قولنا تابعوه وصدقوا
وان مال عنه المال يوما نفرقوا
وفي زوال العقل والخرق
فيلزم الجهل مع الحق

ابن محارب التميمي
ابن الرومي
الكثاني
فضولي
ابن حزم الظاهري
ابو العتاهية
ابن الاحنف

واكثر فيهم ضحكى ليجنى
 الا في سبيل الله ماحل في منك
 وزكك جسمي بعد اخذك مهجتي
 فهل حاكم في الحب يحكم بيتنا
 لا تقبلن نعمة باقها
 ان الذي اتى اليك نعمة
 الابشروا بالصبح متى باكيا
 في الصبح للصب المنيم راحة
 ولا يجب ان يبك الصبح عبرتي
 انه بان السحاب وكان غصنا
 وكان البعض منك فات فاعلم
 هي الدنيا اشبهها بشهد
 هي الدنيا كمثل الطفل يتنا
 دار علت دار الملوك بهمة
 فكانها من حسنها وبهاؤها
 جعلت هديتي لىكم سواكم
 بعث اليك عودا من اراك
 التل تعذر في اهداء ما حلت
 ولو اطاق لاهدى الفرفدين معا
 لا
 لا
 اذا المره لم يمتق من المال نفسه
 الا انما مالى الذي انا متفق
 لا
 احبك حبين حب الوداد
 فاما الذي هو حب الهوى
 واما الذي انت اهل له
 فما الجسد في ذا ولا ذاك لى
 لا تياسن اذا ما كنت ذا ادب
 فينما الذهب الاريز مطرعا

ابن الاحنف

ابو عينة

ابو اسود الدؤلى

ابن برج الاندلسي

ابن سكرة

ابو طاهر

ابو حنين الهمداني

ابو الفتح البستي

لا

لا

لا

لا

تعد المشرقة والعوالى
 ورتبط السوايق مقرات
 ومن لم يمشق الدنيا قدما
 نصيبك في حياتك من حبيب
 وما احسد يتخذ في البرايا
 يمر بشريك العاقى فيسكى
 وما اهداك للجدوى عليه
 زلت على الكراهة في مكان
 تحجب عنك رائحة الخراعى
 بدار كل ساكنها غريب
 خصان مثل ماء المزن فيه
 ولو كان النساء كن فقدنا
 وما التأتلت لاسم الشمس عار
 واقبح من فقدنا من وجدنا
 اسيف الدولة استجد بصير
 وانت تعلم الناس العزى
 وحالات الزمان عليك شتى
 رأيت في النزن ارى ملوكا
 فان تقى الامم وانت منهم
 فان تلك قبر فانك في الحشا
 ومثلك لا يبكى على قدر سسته
 عزائك سيف الدولة المقدر به
 ولم ار اخصى منك للعزى هبة
 تحون المنيا عهده في سلبه
 ويبقى على مر الحوادث صبره
 وما الموت الاسارق رقى شخصه
 بردايا السبل الحبيب عن ابيه
 انقطعه التوراب قبل قطامه
 اذا ما تأملت الزمان وصرفه
 وقد ذقت حلوا البين على الصبا
 وما شكرت لان المال فر حتى
 لا يدرك لك الجد الاسيد فطن

وتقتلنا المسنون بلا قتال
 وما يجدين عن خيب البالي
 ولكن لاسبيل الى الوصال
 نصيبك في مثلك من خيال
 بل الدنيا تؤول الى زوال
 ويشغله البكاء عن السؤال
 لو انك تدرين على فسهال
 بعدت عن التاعى والسمال
 ومنع عنك الدمام الطلال
 طويول الهجر منبت الحبال
 كنوم السر صادقة المقال
 افضلت النساء على الرجال
 ولا التذكر فخر للهلل
 قيل الفقد مفقود المشان
 وكيف يمثل صبرك للرجال
 وخوض الموت في الحرب المعجال
 وما لك واحد في كل حال
 كأيئك مستغفم في محال
 فان المست بعض دم الغزال
 وان تم طفلا فلا لى بس بالطفل
 ولكن على قدر الخيلة والاصل
 ناك فصل والشدة لى لا فصل
 وانيت عقلا والقابول بلا عقل
 وتصبر بين القوارس والرجل
 ويبدو كايده والفرند على الصقل
 يصول بلا كف ويسعى بالرجل
 ويساء نند الولادة للقتل
 وأكله قبل البلوغ الى الاكل
 تيقنت ان الموت ضرب من القتل
 فلا عسيت قلت ما قلت عن جهل
 سيات عتدى أكثر او اقل
 لما يشق على السارات فعال

المنى

وله

وله

التي

اطقت رأيت في برى وتكرمني
لولا الشفة ساد الناس كلهم
والمساكين الانسان طافته
انا في زمن ترك القديس به
ذكر الفتي عمره الثاني وحاجته
والهجير اقل لي مما اراقبه
قد ذقت شدة ابائي ولذتها
وقداراني الشباب الروح في بدني
بالباب المحسن المشكور من جهتي
خذ ما تراه ودع شيئا سمعت به
اقل اقل اقطع اجل على سل اعد
ارى كل ذي ملك اليك مصيره
اذا مطرت منهم ومنك صحائب
يدبر شرق الارض والقرب كفه
ذر بني اهل ما لا يتال من العلي
زبدن ايمان المعالي رخصة
قد جدت لي بالله حتى ضجرت بها
لم يبق جسودك لي شيئا او مله
السمو ايام الربيع تبعت
كان غصون العرجس الغض بينها
كان شقيق الابرقين كواعب
وقد حلت سوحانها في مجورها
وضم خيل الضميران كانها
ونور قضبان الخلاف فابرت
تخال ازاهير الياض خلا لها
فمن افسوان نقره متبسم
وقد ماج وادي الزردود بفيضه
كان نعاج الرمل في جنباته
كان هدير الموج فوق متونه
سرى بين احشاء التري فتشابهت
اذا ماج فوق الارض اوهاج خلك
ابا ملكا فاق الملوك ويدهم

وله

وله

وله

ابن نباتة

ابو سعيد الرستمي

ان الكريم على العلياء يخال
الجود يفرق والافدام قتال
ما كل ماشية يارجل شلال
من اكثر الناس انعام وافضل
ماقاته وفصول العيش اشغال
انا القريق فاخوف من الليل
فاحصلت على صاب ولا عدل
وعداراني المسبب الروح في بدلي
والشكر من قبل الاحسان لا قبلي
في طاعة الشمس ما يغنيك عن زحل
زدهش بش فضل ادن سرصل
كالكبحر والملوك جد اول
فوابلهم طلل وطللك وابل
وليس لها وقتاعن الجود شغل
فصعب العلي في الصعب والسهل في السهل
ولا بد دون الشهد من ابر التحل
وكنت من ضجيري اثني على الجحل
تركنتي اترك النسيب لابل
اجارع من انوارها وخبايل
نساوي كرى اعتاقهن موايل
عليهن من صبح الجساد غلايل
رواضع الاذهن حواصل
مرابز فوق الهام منها اكال
اصابع لم يتخلق لهن انامل
مصاييح ليل مالهن فتايل
وورد على اكنافه الظل جايل
كأماج للريح الفسا التهايل
يتاطع بعض بعضها وبقايل
هدير قرومها جهن الشوايل
احيايته تسرى به ام جد اول
خيولك في الهيجا هن صواهل
فراح سنانا والملوك عواهل

(بنير)

ابو سعيد الرستمي

ويندى الثرى من كفه وهو ما حل
وذو حركات كلهن فضائل
وجود لديه حاتم الجود يا حل
فما في بدى منهم الا الا نامل
فتاني وغيري منه نشوان مايل
وحاصلها اتي على الهم حاصل
فاحساته في الغرب والشرق شامل

وله

نوازل في ساحتها وقوافلا
لنا كيف لا تعدهن معاقلا
واقدة نهوى اليها حوافلا
سنا النجم في آفاقها متضالا
لامت اصابها حياء اسافلا
صفوف ظباء فوقهن موايلا
ومدت قرونا للسطح موايلا
واشخص اعتناؤها وحواصلا
وسدت هبوب الريح فارتدنا كلا
مشي الزهد في اكتافها متبايلا
وعادت فالتت بالنعوم كلا كلا
لضلت فظلت تستنير الدلايلا
وقد فقد العشاق فيها العواذلا
صفايح تبر قدسكن جدولا
لقد البستهن الياح سلا سلا
لضافت بمن يثبات دارك آمل
سميتك واستمرت اليك المراسلا
جميعا ولم تترك لغيبك طائلا
ولا البدر مثايلا ولا البحر نائلا
عبدا ولا زهر النجوم قبائلا
الى غابة امسى بها النجم جاهلا
وسائر ما بيني الا تام الى بلى
سوى قرب مسراها وبدمائها
وان نقرت عنى الدما من فعائها

وله

ابو عبد الرحمن

اقام فنا الايام بعد اعو حاجها
عزائم لواني على الارض ثقها
تأمل فما لاحظته من هباتها
من النفر العالين في السلم والوضي
اذ انزلوا الخضر النري من زولها
بعض كان الملح فوق متونها
مسايح كل الغث بعض نوالها
سمت فوق آفاق السماء فاصبحت
اليك ابن عبادن عباس انك
يك افتخر الملك واهتر عطفه
تشكى انرى اظلامها ومحوها

وله

فتي حازرق المجيد من كل جانب
بعفو بلا كد وصفو بلا قذى
اذلم تكن لي انت عوننا ومعدنا
من الناس من يعطى المزيد على القنا
كما الحفت واو بعرو زيادة
اذ انك كن دوني من بليت بحمله
وان كان مثلي في بحلي من التهي
وان كنت ادنى منه في الفضل والحمي

وله

القرى

بلوت الناس قرنا بعد قرن
وذقت مرارة الاشياء طرا
ما انت الا اتصال والدر غده
محبك بدر والوجوه كواكب
اذا زدت فاستغن عن باب غيره
وبعض الرزايا يوجب الشكر وقهها
ولا غرو ان اجنى عليك فاما
واى قتاة لم ترع كعبها
واى هلال لم يشته محافه

ابو بكر الخوارزمي

اكل بناء انت بانيه مجر
فلان الانس بيتي مله من معالما
كأيس اصحت للفسام عبا

وحاط ذرى الاسلام بعد ابتدائها
شكت منه مالم تشك من جبالها
لدينا ومن لاحظته من عيالها
واهل العوالي والمعالى وآلها
وان تارلوا بحر الثريا من زوالها
ودهم كان الزنج تحت جلالها
وكل المعالى خلفه من خلالها
تراها اثريا ولهي من نعالها
اعنت شكر الدهر بعد اغتالها
وجرتك المنيذول اختيالها
فاغنتها عن مرفها وهلالها
اليه وتلى كاهل الشكر ذا نقل
وتعد بلا وعد ووعد بلا ممل
على الزمن الحادى على فقل منى
وبحرم مادون التنى شاعر مثلى
وضوبى بسم الله فى الق الوصل
ابيت لجهلى ان اقابل بالجهل
اخذت بحلى لي اجل عن المثل
عرفت له حق التقدم والفضل
فلم ار مثل محتال بمال
خاطم امر من السؤال
وما قيمة الا غدا لولا المناصل
وكفك بحر والا كف جد اول
فساقطة بالواجبات التوافق
عليك واحداث الزمان شكول
يصارم بالحطب الجليل جليل
واى حسام لم يصبه فلسول
واى شهاب لم يخف اقول
بنيت المعالى ام بنيت المنازلا
ولا الجن تبني مثلهن معاقلا
علوا وامست فى الظلام قتادلا

(رحاب)

ابو بكر الخوارزمي

رحاب كان قد شاكلت صدر ريبها
وبهوت بهي الارض منه سماءها
وصحن بسير الطرف فيه ولم يكن
تاوح نفوس الجص فى جدرانها
وماه اذا ابصرت منه صفاءه
رأيت سيوف اقدال على النرى
وروض كعبش السائل لك نصارة
هى الدار امست مطرح العلم فاغتنى
اذا ما انتجها الركب لم يتطربوا

اكل خليل هكذا اغبر نصف
نعمت الدنيا الى القدر دعوة
ويا حمرتى من لي بخل موافق
وان وراه السد ترا ما بكاءها
فيا امنا لا تعدى الصبر انه
وباننا لا نجبى الاجر انه
ومن لم يوق الله فهو ممزق
وما لم يرد الله فى الامر كله

اقول وقد ناحت بقرى جماعة
معاذ الهوى ما ذقت طارفة الهوى
اجعل محزون الفؤاد قوادم
ايجارنا ما انصف الدهر بيتنا
تعالى ترى روحا لدى ضعيفة
ايضحت ما سورت وبكى طليقة
اقد كنت اول منك بالدمع فاعلمى

فوالله ما قصرت فى طلب العلى
مواعيد ايام غا طلسى بها
تدافنى الايام عما اريته
وما كل طلاب من الناس بالغ
وان مقبلا مفعج البحر خائب
وما لمره الا بئس يجعل نفسه
اصافرنا فى المكرمات اكابر
اذا صلت صولام اجدى مواصلا

ابو فراس الحمداني

ويصن كان قد نازعته انشائها
باوسع منها آخر اوارثها
ليقطعه بالسبر الامرا حلا
كأزين الوشم الدقيق الاناشا
حدثت نجوم الليل ذابت سوايلا
وصارت لها البدى الريح صبا قلا
ووجهك بشر احين لمحط آملا
لها تاهل الامال ريان تاهلا
اليها دليلا غير من كان قافلا

وكل زمان بانكرام بخيل
اجاب اليها عالم وجهه ول
اقول يشجوى مرة ويقول
على وان طال الزمان طويل
الى الخير والتبع القريب رسول
على قدر الصبر الجبل جزيل
ومن لم يعز الله فهو ذليل
فليس تخلقوا اليه سبيل

ايا جارتا هل تشـ من بحالى
ولا خطرات منك الهوم بىالى
على قصص ناء المسافة على
تعالى اقامك الهوم تعالى
تردد فى جسم يعذب بالى
ويمكت محزون ويتذب سالى
ولكن دمعى بالحوادث غالى

ولكن كان الدهر غنى غافل
مرآة الزمان ودر مخاتل
كادفع الدين القريم المساطل
ولا كل سيار الى الجند واصل
وان مرنا خائب الجهد نائل
واتى لها فوق السماكين جاعل
وآخرنا فى المسائر اوائل
وان قلت قولام اجد من يقاول

وله

وله

وظنى ان الله سوف يزبل

وفى كل دهر لا يترك طوبى

سخلق بالآخرى غدا وتحول

وان كثرت دعوهم لقليل

يميل مع السماء حيث يميل

فضائل تحويها ونبي فضائل

قد نفل اعلاها وتماوا الاسافل

واخشى قريبا ان يقل للجمال

ت بهدى يدي الرسول

يهدى الجليل الى الجليل

صلة البشر بالقبول

قليل للخلق اليه سبيل

ضللت ولو ان السمك دليل

اجابوا وان اعطوا اطابوا واجرنا

ولو احسنوا في الثبات واجرنا

وهل راجع مامات من صلة الجبل

تعبنا به يوم السعادة بالوصل

عابنا واقتان الجنان حتى البذل

زحل احزان الكيب مع العقل

كالسنة الحيات خافت من القتل

لكل فتى همز للعبد كالوصل

ويستبصر الفؤاد على رسل

رايت لسان العود من كفها على

ولامثل يومى ذلك صادفه على

اوجب الشكر وان لم تغفل

واجلى غرة ما تجلى

عرض المكروهل فى اولى

ارنى منك وتدى اجلى

ولقيت بين يدي مر سؤاله

من جابه فكانها من ماله

مصايب جليل والرزاء جليل

تطول بي الساعات وهي قصيرة

تناساني الاصحاب الاعصابية

ومن ذا الذي بيني على الهداهم

اقرب طرق لا ارى غير صاحب

واوليت الدنيا بفضل مخنها

ولكنها الايام تجري بما جرت

لقد قل من باقى من الناس بمجلا

نفسى فداؤك قد بعث

اهدت نفسى انما

وجعلت ما ملكت يدي

اذالم بعثك الله فيما تريد

وان هو لم يرشدك في كل مريد

هم القوم ان قالوا اصابوا وان دعوا

ولا يستطيع القاصدون فعالهم

الابيت شمري هل يعودن ما مضى

وهل اجلس في مثل مجلسنا الذي

عشية صبت لذة الوصل طيبها

وقد دار ساقينا بكأس روبة

وشجع شمسوا بالمزاج قطيرت

فبتنا وعين الكأس سحر دموعها

وقتبنا كالظبي تسمح بالهوى

اذا ما حكت بالعود رجع اسانها

فلم اركا للذات امطرت الهوى

رب وعد منك لا انساه لى

اقطع الدهر بظن حسن

كلما املت يوما صالحا

وارى الايام لا تدنى الذي

فلقيت بين يديه حلوه عطائه

واذا امرؤ اسدى اليك ضيعة

ابو فراس

وله

وله

وله

مروان بن ابى حفصة

عكاشة العمى

محمد بن امية

ابو تمام الطائي

اقد زمت بين باقى اردتها

سلوا عن قبصى مثل شاهد يوسف

تزيد الارض امامت خفا

تزلت مستقر العرض منها

قربت ولا ترجو الاقاء ولا ترى

فاصبحت كالشمس المنيرة ضوؤها

فضاعة ضنت بها غربة الثوى

تقربها الامال ثم تعوقها

ولكنها امنية فلعلمها

اذا كان الشتاء فانت سمس

وما تدري اذا اعطيت مالا

ولما بدالى انها لا تودنى

تمنيت ان تهوى سوى لعلمها

الناس شبه ظروف حشوها صبر

تحولوا ذاتها حتى اذا انكشف

وموسدين على الاكف خدودهم

ما زلت اسقيهم واشرب فضلهم

والخمر تعلم كيف تأخذ ثارها

تحف الارض اما غبت عنها

اطنك مستقر العز منها

البحر بالغيب لم اخذر مواقفه

ولست اجد ما خولت من نعم

ولست باس من وعد وعدته

هي المقادير تجري في اعتها

بومارتك خبيس الاصل ترفعه

قنى ودعينا باسعاد بنظرة

فياجنة الدنيا وبأغاية المني

وكنيت اذا ما جئت جئت بعلة

فما كل يوم لى بارضك حاجة

على نفسها تيا لذلك من فعل

فان قبصى لم يكن قد من قبلى

ونحنى ان حبيت بها ثقيل

وممنع جانيبها ان يزولا

لتاحلة يدنيك منا احتيا لها

قريب ولكن ابن منا منا لها

علينا ولكن قد لم خيالها

مما طلة الدنيا بها واعتلا لها

يجود بها صرف النوى وانتقالها

وان كان المصيف فانت ظل

انكثرت في سماحك ام تقلى

وان هواها ليس عني بمجلى

تذوق حرارات الهوى فترقى

وفوق افواهها شئ من العسل

له تين ما تحويه من زغل

قد غالهم صرف الزمان وغالى

حتى سكرت ونالهم ما نالني

اني املت انائها فاما لني

ويبقى ما بقيت به ثقيل

مفتنع جانيبها ان تزولا

انا الفريق فما خوفي من ابلل

لكنها النفس لا تنفك عن امل

وانما خلق الانسان من عجل

فاصبر فليس لها صبر على حال

الى العلاء ويوما تخفض العالي

فقد حان منا يا سعاد رحيل

وباسؤل نفس هل اليك سبيل

فأنتيت صلاتي فكيف اقول

ولا كل يوم لى اليك وصول

عباس بن الاحنف

زهير بن ابى سلى

سعيد بن حديد

يكر بن النطاح

على بن عبد الله بن جعفر

ابن جبير

ابن زهر الاندلسي

النايفة

لسان الدين الخطيب

احمد بن الوصلى

وله

اما زحها فغضب ثم رضى
فان غضبت فاحسن ذى دلال
يانازلا منى فوإذا راحلا
اضمرت قلب متهم اهلكته
رأيت مواعيد النساء كأنها
ومتظر الموعد منه كاذبى
نسبر الى الآجال فى كل ساعة
ولم ارمك الموت حتى كانه
واذا الكريم رأى الخمول زيله
كالبدر لما ان تطاول جدى
سفه الجمل ان رضى بشرب
فارق رقى كالسيف سل فى انى
لا تحسب وهاب نفسك ميتة
اذا ملكت كفى من لا ولم أنل
على الله اخلاف الذى قد بذله
اروى بخيلا بان يجده بخله
واستباصه وان طالع عهدها
ولن يقبل الحب الفنى وهو حازم
لا تبهن اذا ما الرزق ضاق وتم
فبين غفوة عين وانبا هنها
قلوب ما اسعى لادنى معيشة
ولكنما اسمى لتجد مؤمل
لبت اشبا نى بيد سمعوا
لاهلوا واستهلوا فرحا
لبت هاشم بالاك فلا
فغير يشاهم بيد مثلها
لست من خندق ان لم اتقم
اعوذ بحدك انى امرؤ
فانك خير من الزبرقان
نحن على هداك الملك
ولا تأخذنى قول الوشاة

الموتى خاتمة

امين الدين بن ابى
الوفاء

ابن بشار

عبد الله بن المعتز

ابو نواس

فضل بن يحيى البرمكى

عبد الله باشا

ابو اسماعيل

امرؤ القيس

يزيد بن معاوية

عليه السلام

الخطبة

(قان)

فان كان مازعوا حسادقا
حواسر لا يشككن الوجا
طول العاشق بين الناس ملول
ياراعى الشاة لا تغفل رعايتها
انى لى منزل ما زلت اعمره
وليس من موضع بأية ذوق
لم يشغل الموت عنا مزايا
ومن عت فهو مقطوع ويحب
كل مباد لك فلا كال فانية
اذا لم يدنس من اللوم عرضه
وان هو لم يحمل على النفس ضيقها
تعبنا انا قليل عداونا
وما قل من كانت بقايا مثلنا
وما ضربنا انا قليل وجارنا
لنا جبل يحته من تجبره
رسا اصله تحت الثرى وسياه
ومامات منا سيد حنف انفه
قطن كاه الزن ما فى نصا بنا
ونكران شاة على الناس قولهم
سلى ان جهل الناس عنا وعهم
واكثر من تلقى يسرك قوله
وقد كان حسن الظن بعض مذهبي
لاشى اعظم من ذنبى سوى املى
فان يكن ذا وذا فى القدر قد عظمها
تعالى الله خالقها وجوها
لقد صلبت وخفت من حياء
وجوه لبت ل منها حذاء
ماتت فى الجودان عدت فضائلها
انسيثا فى التدى امثال اولنا
فصرت اعجز عن اوصافى تعبت
وواصلت صلات رحت منه بها
فليظن الله صفي ما صبرت له

فسيقت اليك نسائي رجلا
يخفصن آلا ويرفعن آلا
مالا بن آدم ان قتلت معقول
فانت عن كل ما سرت مسئول
على يقين بانى عنه معقول
الا لولت سيف فيه مساوول
وكنا عنه بالذات مشغول
والى ما عاش مشغى وموصول
وكل ذى اكل لا يد ما كول
فكل رداء يرتديه جبل
فليس الى حسن الثناء سبل
فقلت لها ان الكرام قليل
شباب نسائي لى وكهول
عزير وجار الا كثرين ذليل
مئيف رد الطرف وهو كليل
الى العجم فرع لا ينال طويل
ولا نفل مناجيت كان قتيل
كهام ولا فينا بعد بخيل
ولا ينكرون القول حين نقول
وليس سواء عالم وجهول
ولكن قليل من يسرك فعله
ولا يبنى هذا الزمان واهله
لعفوك اليوم عن ذنبى وعن زللى
لانت اعظم من ذنبى ومن املى
فا اخفت من الحيوان حالا
وغير خلقها حتى استجلا
ولبت لى لى منها نعالا
ولابن مامة الا البحر والوشل
فانت الجود فيما بعدنا مثل
عجرا وتطوق عن آثارها حال
اخسالى ما بين عز الجاء والمال
اذ كان من بعض حسادى وعدالى

الخطبة

ابو الصاهبه

سؤال بن عادية

صالح بن القدوس

اسحق الموصلى

ناصر الدين حسن

الكشاني

الكهت بن خالد

ابو الفرج البيا

(٥٨)

ابو خروجه البقار

يا عارضالم اشم مذكنت بارقة
رو يد جودك قد ضاقت به همي
لم يبق لي امل ارجو نذالك به

ابو حامد الانطاسي

عالم فؤادك فالدنيا اعاليل
ولا يصدك عن امر هممت به
فغير يومك يوم انت فيه اذا
وان اتوك فقالوا الزم خليفتنا
فان ذلك امر مع نفاسه
وارض الحمول فما تحظى بلذته
ولاتب عاجل الدنيا يا جل ما
واسفك دم الفهوه الصبياني بها
يا خائف الالم فيها حين يشر بها

التوخي

اجب الى بنهر معقل الذي
عذب اذا ما صب فيه ناهل
متسلسل فكانه لصفاه
واذا الرياح جرين فوق متونه
وكان دجلة ان تغطط موجهها
وكانها يا قوتة او اعين
عذبت فما يدري اماماءها
ولها بعد امد جزر ذاهب
واذا نظرت الى الابل خلفها
كمن منزل من نهرها الى السرو
وكانما تلك القصور عرائس
غنت قبان الطير في ارجائها
وتعانت تلك القصور فاذا كرت
ربيع الريح بها فحكت كفه
فمدحج وموشح ومدثر
فتعال فاعينا وذا نقرأ وذا
زمان قد تفرغ للفضول
فان احببتم فيه ارفسا
عزاء وان كان المصاب جليلا
وخفض يا عيسى عليك ولا تنفض

ابو الحسين بن النكاح

بها القاسم

الارابت يغث منه هطال
ورد عني برغم الهم اقلال
دهري لانتك قد اقيت آمالي

لا يشغلك عن اللهو الا باطل
من العواذل لا قال ولا قيل
ميرت في الناس محمود ومذول
فقل لهم انني عن ذلك مشغول
وتيسله بقتله امر موصول
الامر وتخال في الناس مجهول
ترجو فذلك امر شانه الصول
روحا فان دم الصهبا مطول
لا تنفضن فعفو الله مأول
فيه لقلبي من همومي معقل
فكانه في ريق حب يتهل
دع تغدي كاعب بنسلسل
فكانه درع جللا صيقل
ملك يعظم شبة ويجهل
زرق يلام يثا وبوصل
عند المذاقة اورحني سلسل
جيشان يدردا وهذا يقبل
من جنة الفردوس حين تغيل
ربانها في غيرة لانزل
والروض حلي فنهى فيه ترفل
هزجا بقاله انشبل الاول
يوم الوداع وغيرهم تفريل
جللا بها عقد الهموم تحلل
ومتمد ومحب ومهلل
خطا بعض مرة ويقبل
بسود كل ذي حق جمول
فكونوا جاهلين بلا عقول
وصبرا وان لم يغث منك قتيلا
دموعا وان كان البكاء جليلا

(وان)

وان نفق الطرف الذي اوبكته
واعرزته دهر افلا سطا به الر
على انها الايام شتى صروفها
ان الملوكة بلاء حثا حساوا
ان جئت تصحبهم طنوك تحددهم
فاستغنى بالله عن ابوابهم ايدا
لفضل بن سهل يد
فباطنها للندي
ووالله ما فصرت في طلب العلي
تدافني الايام عما اريته
وما كل طلاب من الناس بالغ
اصاغرتا في الكرمات اكابر
اذا تذكرت شيوخا من اخي ثقة
التي التالى المحمود مشهده
تأمل في الوجود بعين فكر
ومن فيها ججعا سوف يغنى
لقاء الناس ليس يفيد شيئا
فاقل من افساء الناس الا
نهابة اقدام العقول عقلال
وارواحنا في وحشة من جرونا
ولم نستفد من بحثنا طول عمرنا
وكم من رجال قدرنا ودولة
وكم من جبال قد عالت شرفاتها
الاكل شي ما خلا الله باطل
وكل ابن انثى لو تطلوا عمره
وكل اناس سوف تدخل بينهم
وكل امرئ يوما سيرف سعيه
لازرق النجم في امر تحسوله
مع السعادة ما للنجم من اثر
بفضل الله انا لا يبالى
وليس بضرتنا الحساد شيئا

ابو القاسم بن ابي العلا

ابو القاسم الدمشقي

ابراهيم الصولي

قرزق

حسن بن ثابت

المامية

ابو عبد الله الحميدي

الامام فخر الدين

ليدين ربيع

بها زهير

دما كارت في حكم الوفاء قليلا
ردى لم اجد بدا فصرت مذبلا
تذل عزيزا او تمن ذليلا
فلا يكن لك في اكد فهم ظل
واستقلوك كما يستقل الكل
ان الوقوف على ابوابهم ذل
نقا صرعنها المثل
وظاهرها للقبل
ولكن كان الدهر صني غافل
كما دفع الدين الغريم الماسل
ولا كل سيار الى المجد واصل
او اخرنا في المسورات اوائل
فاذكر انك يا بكرنا فعلا
واول الناس منهم صدق الرسل
والدنيا الدنية كالخيال
وبقي وجه ربك ذوالجلال
سوى الهذيان من قبل وقال
لاخذ العلم او اصلاح حال
واكثر سعي العاملين ضلال
وحاصل دنيانا اذى ووبال
سوى ان جعنا فيه قيل وقال
فبادوا جميعا ممرعين وزالوا
رجال فاثوا والجبال جبال
وكل نعيم لا محالة زائل
الى اغاية القصوى قل غير عائل
ذو بهية تصفر منها الانامل
اذا حاصت عند الاله الحاصل
فالله يفعل لا جدى ولا حل
فلا يضرك مريخ ولا زحل
وان كان العدور يرمي بجهل
فسود المكر ملحق باهل

اصبر على غضب العدو
التارناكل نفسها
دع المقادير تجري في اعتها
ما بين لحة عين انت راقبها
قلقت له اهلا وسهلا ومرحبا
فقبلته الفيا وغابت بالدهاء
اذا الطفل لم يكتب نجيبه تخلف
فوسى الذي ربا جبريل كافر
اليكم كل مكرمة تؤل
كفاكم من مدح الناس طرا
ان الدراهم في المواطن كلها
فهى اللسان لمن اراد فصاحة
احفظ عري مالك تحظى به
وان يقولوا باخذل بالمعطا
واحفظ على نفسك من ذلة
لا تالان الى صديق حاجته
واستغن بالشيء القليل فانه
من عفا خف على الصديق لقائه
واخوك من وفرت ما في كفه
باتوا على قتل الجبال تعرسهم
واستزأوا من اعلى عزهم قلمهم
ناداهموا صارخ من بعد ما دفنوا
فاقصع القبر عنهم حين ساء لهم
قد طاما اكوا دهرها وما شربوا
اليسنى بناء الخالدين وانما
لقد كان في ظل الازراك كفاية
ولا تجزع اذا اصمرت يوما
وان العصر يتبعه يسار
قلو ان العقول تشوق رزقا
ويوم كاخلاق الملوك تلونا
اشبهه انك بامن صفاته

(يقولون)

يقولون معن لازكاة لاله
اذا حال حول لم تجد في دباره
زاه اذا ما جشته منه لالا
تعود بسط الكف حتى اوانه
قلو لم يكن في كفه غير نفسه
كسوتني حلة تلي بها سننها
ان نلت حسن التاقد نلت مكرمة
ان الشاء ليحبي ذكر صاحبه
لا ترعد الدهر في عرف بدأت به
لو ان دارك انبت لك واحشت
وأناك يوسف يستعيرك ابرة
كن طالما وارض بصف التعال
فان تصدرت بسلا الامة
فبح الله دهر اخصى تخصاصة
ثوب صدقى نأشبات زمانه
فوا اسفا امكر مات اروعها
النفس ملا من المعالي
فلبت مالى كمثل فضلى
الم تر ان الجود من عهد آدم
ولو ان أما مسها جوع طفلها
ولو قيل للمعروف نادى اخا العلاء
ولو اتفقت جدواك من رمل عاجل
اذ لم يكن للمعروف دولة امرئ
وما ذاك من بعض له غير أنه
اقبل ارضا سار فيها جمالها
وكننت لارضى بوصل منقطع
قائل الله التصاروا اليهود لانهم
فقدوا اطباء وحسبا لهم
ارا حاجه الناس قوتا وملبا
فما العبر الا ساعتان فساءة

وكيف زكى المال من هو باذله
من المال الا ذكره وجاهله
كانك تعطيه الذى انت تائه
اراد انقباضا لم نطعه انا له
لجاد بها فليق الله سائله
فصوف اكولك من حسن الشاحلا
وليس ينبغي بما قدمته دلا
كالغيث يحبى نداء السهل والجبل
كل امرئ سوف يجرى بالذى فعلا
ارياضيق بها فشاء المنزل
ليخبط قد قبضه لم نغفل
ولا تكن صدرا بغير الكمال
صيرت ذاك الصدر صرف التعال
واقعدنى عما سعى فيه اشل
فيقعدنى عن رفته فله المال
فيهضنى عزمى ويقعدنى حال
والكبس صغر الجباب خالى
وليت فضلى كمثل ما لى
تحدو حتى صار ينطه الفضل
غذته باسم الفضل لا غنى الطفل
اللهى باعلى الصوت بافضل بافضل
لا صبح من جدوك قد تغدا رمل
نصيب ولا حظ تمنى زوالها
يربى سواها فهو يهوى انتقالها
فكف بدار دار فيها جمالها
فها انا راض او اناى خيالها
تخدمو المالك وحولوا الاحوالا
فقا صموا الارواح والا موالا
وسا حاجات النفوس فضولها
تولت واخرى انت ترجو حصولها

فكم كل هذا الكدم من اجل ساعة
 اذا عاش الفتي حزيناً ما
 ونصف النصف بذهب ليس يدري
 وثالث النصف آمال وحرص
 وباقى العمر اسقام و شيب
 فعب المرء طول العمر جهل
 رضينا قسمة الجبار فينا
 فان المال يغني عن قريب
 رأيت الهوى حلوا اذا اجتمع الشمل
 ومن لم يذق للهجر طعمها فانه
 وقد ذقت طعمه على القرب والنوى
 واوقيل طأ في النار اعلم انه
 لقد مت رجلى نحوها ووطئها
 اباجنة الدنيا وبانهاية المني
 اراجمه نفسي الى ما غندي
 فاكل يومى بارضك حاجه
 يغوص البحر من طلب اللائى
 تروم المجد ثم تنام عنه
 لئن حرمتى كل ما كنت ارجى
 فساكن ما غشى الفتي نازلاً به
 ووالله ما فرطت في وجه حيله
 وفدي لم الانسان من حيث ينق
 لكل ولا يسهل لا بد عزل
 واحسن سيرة نبي لوال
 أرى زمتا نوكاه اسعد اهله
 مشى فوقه رجلا واز أس تحت
 انى اذا امكنتى ساعة سعة
 اما شكور فزنى امانته
 امرت بان اقيم على انتظار
 وراقت الرسول وقلت انى

(فليس)

فليس لغير امر لك مقام
 وقد اوقفت عزى والمطايا
 فهنى مبثا كالتى قلت فلالا
 فان لم اكن للمعومك لسوء ما
 ماذا تريد يقوم انهم غضبوا
 فان انتهم يسيخى نوا لهم
 فاستغن بالله عن ابو ايهم كرم
 دع الناس ماشوا يقولون اننى
 وما كل من احفظنه انا مقب
 ارواح القاب يسهض الهزل
 امزح فيه مزح اهل الفضل
 لو ان كل يسررد مختصرا
 والمزهدى شلى مقدار قدرته
 واذا اهتر للتدى كان بحرا
 واذا الارض اظلمت كان شمس
 وللشعره السنة حديد
 اذا وضعت مكابهم عليها
 ومن عقل الفتي ان يتغيرهم
 هسأوا عليه القرب ثم اتشوا
 لم يشغضى النوح من داره
 اعقب مالك ميراثا لواثره
 القوم بعدك في حال أسرهم
 وكنت اظن أن جبال رضوى
 ولكن القلوب لها انقلاب
 فلقد دعت الى الهموم توينى
 أسف على ماضى الزمان وجيرة
 ما ان وصلت الى زمان آخر
 لا تعجب اطساب نال العلى
 فالحمر تحكم في القول مسته

ولا عن غير ذاك لى رحيل
 فقل شيئا لافعل ما تقول
 فمفوا جبالى يكون لك الفضل
 اثبت به اهلا فانت له اهل
 جاروا عليك وان ارضيهم ملوا
 رجعت منقبضا من دينك انكل
 ان الوقوف على ابوا بهم ذل
 لا كثر ما قالوا على حول
 ولا كل ما يروى على اقول
 تجاهلا منى بغير الجهل
 والمزح احيانا جلاء العقل
 لم يقل الله يوما لاورى عملا
 والتخل بذرقي القدر الذى جلا
 واذا اهتر لاوفا كان فضلا
 واذا الارض ابحات كان وبلا
 على العورات موفية دليله
 وان كذبوا فليس لهم حيله
 ويدفعهم سدافعة جبيله
 عنه وخلوه واعماله
 عليه حتى اقتسموا ماله
 فليت شعرى ما لبق لك المال
 فكيف بعدهم حالت بك الحال
 تزول وان ودك لا يزول
 وسلا لا ابن آدم تستهيل
 منها ثلاث شدائد جعن لى
 في الحال منه ووحشة المستقبل
 الا بكيت على الزمان الاول
 كهلا واخفص في الزمان الاول
 وتداس اول عصرها بالارجل

ولو كان هول الموت لاشي بعده
 ولكنك حشر ونشر وجنة
 يكفي اليبب اشارة مكتومة
 وسواهما بالزجر من قبل العصا
 فهنيئاً كالذي قات ظلالا
 فان لم اكن للموتك لسوما
 ولما التقينا والنوى ورقينا
 فامر بدرا ضاحكاً قبل وجهها
 ظلوم كتبها لصب كخضرها
 بفرع بعيد الليل والصبح نير
 فاحسن وجه في الوري وجه محسن
 واشرفهم من كان اشرف همه
 عجبت لمن له قد وجد
 ومن يجد الطريق الى المسال
 ولم ار في عيوب الناس شيئاً
 اغت بارض مصر فلا ورائي
 وملني الفراش وكان جنبي
 قليل عائدني سقم فؤادي
 عليل الجسم تمتع القباب
 وزائري كان بها حياء
 بذلت لها المطارق والحشايا
 يضيق الجسد عن نفسي وعنها
 اذا ما فارقتني غسلتني
 كان الصبح بطردها قبحي
 اراقب وقتها من غير شوقي
 ويصدق وعدها والصدق شر
 يقول لي الطبيب اكلت شيئاً
 وما في طبعه ابي جواد
 تعود ان تغبر في السرايا
 فامسك لا بطل له فيري

لا

لا

لا

المنبي

وله

وله

(على)

على قدر اهل العزم تأتي العزائم
 وتعلم في عين الصغير صغارها
 وقد حاكوها والنبا حواكم
 ومن طلب الفصح الجليل فانما
 نزلهم فوق الاحيدب نزة

فؤاد ما تسليه المدام
 ودهر ناسد ناس صغار
 ارايب غير انهم ملوك
 وشبه الشيء منجذب اليه
 ولولم يعل الا مستحق
 اذا كان الشباب السكر والشبه
 وما كل بمعذور بفعل
 تلذ له المروة وهي تؤذي
 تملقها هو ي فيس لليلي
 اقامت في الرقاب له اباد
 قبيل يحملون من المسال
 لقد حسنت بك الاوقات حتى
 واعطيت الذي لم يسط خلق

الجيد عوفي اذ عوفيت والكرم
 وراجع الشمس نور كان فارقه
 وما اخضك في برة بتهنية

على قدر اهل العزم تأتي العزائم
 وتعلم في عين الصغير صغارها

انقبت قبل الصبح نوم مسهد
 فرأيتك رعتني بوليدة
 وبيرة جات الى وبغلة
 فسألت ربي ان يتيك جنة

بنال الفتى من رزقه وهو جاهل
 فلم يحقق شرق وغرب لقاصد
 ولو كانت الارزاق تجري على الحصى

وتأتي على قدر الكرام المكارم
 وتصرف في عين العظام العظام
 خامات مظلوم ولا عاش ظالم
 مقابحة البيض الحفاف الصوامر
 كما نثرت فوق العروس الدراهم

وعمر مثل ما تهب اللثام
 وان كانت لهم جنت ضخم
 مقفحة عيونهم نيام
 واشبهنا بدينا الطغام
 تعال الجلبش واتخط القسام
 ب هما طليحة هي الجسم
 ولاكل على بخل يلام
 ومن يمشي يلذ له الغرام
 وواصلها قلبس به سقام
 هي الاطواق والناس الجسم
 كاحلت من الجسد العظام
 كانت في ثم الدهر اقسام
 عليك صلاة ربك والسلام

وزال عنك الى اعدائك الام
 كأنما فقدت في جمعه سقم
 اذا سلت فكل الناس قد سلوا

وتأتي على قدر الكرام المكارم
 وتصرف في عين العظام العظام

في ساعة ما كنت قبل اناهما
 مقناخه حسن لدى قيامها
 شهباء ناجية نصك لجامها
 عوضاً يصيبك بردها وسلامها

ويكد الفتى في دهره وهو عالم
 ولا يجد في كف امرئ والدراهم
 هلكن اذا من جهلهن البهائم

المنبي

وله

وله

وله

الحكيم بن عبدك

ابو تمام

يا من يرى خدمة السلطان عدته
 تجسمه تعب وانفس خائفة
 هذا اذا شرفت ابام دولة
 الى حنفي مشي قديمي
 فلم انقد من ندم
 نعلقت ايلي وهي ذات نمائم
 صغيرين نعي اليهم باليت اثنا
 صتم من الكافور بات معاني
 ففكرت ايلة وصله في هجرة
 فطقت امسح متفاتي تجسده
 في النوم من عيني خيال مسلم
 وخطب من الايام اناني الهوى
 ووالله ماشيت الاعلالة
 لنبي الكرى حتى اراك محرم
 واترك ان يكي عليك قطيرا
 طوارق خطب ما يوب وقودها
 فما عرفني غير ما انا عارف
 اذ لم يكن يعني الفراعن الردى
 وشادن قال لي لما رأى سقي
 اخذت دمعك من خدي وجسمك من
 الشبيب تخشى من ملال خرايد
 اذا كنت ذا مال فانت محب
 اذا كنت في حاجة مرسل
 فارس حكيم ولا توصه
 المست ترى السيف كيف انتم
 طوى الحسن بن بويه الردى
 طویل القصة قصير العدة
 سريع اللسان سريع البيان

ابو الفتح البستي

وله

مجنون العاصري

ابن رشق

ابو فراس الحمداني

وله

عبدان

ابو الحسين بن فارس

ابو بكر الخوارزمي

بكسل الرجال بافكارها
 جواد عليهم بخيل لهم
 فيا دهر سحقا ولا تحشم
 وخط النساء على قبره
 اذا تم امرا بدا نقصه
 ابى قلبي غشا بهوى سواها
 بنام الليل كل خلى هم
 قلت بئنا ما دمت حبا
 ترجيها وقد شحطت نواها
 خديجة اها كفل وبهر
 بخمرة ترى في الكشح منها
 اذا ابست تلالا مشرق
 وان قامت تأمل راياها
 اذا تشي تقول ديب شمول
 وان جاءت قديمة بيت عيد
 فلو اشكو الذي اشكو اليها
 احب دنوها ونحب ناني
 فلا وايك لانسلك حتى
 مرضت فلم يكن في الارض حر
 وضنوا بالعبادة وهي اجر
 تذكر بالرفاع اذا نسيتنا
 فان الام لم ترضع صبيا
 اري فضل مال المرأة امرضه
 فليس لدهاء العرض شيء كبدله
 صاحب خطائي جوده وهو ميسر
 وبدر اضواء الارض شرفاوه فربا
 يامن يجب دعا المضطر في الظلم
 قد نام وقد كحول البيت والديها
 ادعوك ربى حزينا هائما قلنا
 ان كان جودك لا يرجوه ذوسفه
 ويلة بت اسقى في قباهاها
 ما زلت اشربها حتى نظرت الى

وبرى البيوتات رعى الحرم
 اذا ساء خص وان سرع
 فقد ذهب الرجل الحشم
 بكف البلى وبنان السقم
 توقع زوالا اذا قيل تم
 وان كانت مودة غراما
 وبأني العين مخدر انسجاما
 مسرا من تذكرها هياما
 ومثك المني عاما فعاما
 بنو بها اذا قامت قياما
 على شغل اسفلها انهضاما
 تهمل في الدخلة ثم داما
 غمامة صيف ولجت غماما
 تخرج ساعة ثم استقاما
 قصان ولا ترى الا لماما
 الى حجر راجعني الكلاما
 وتعلم التائي لي اعتياما
 تجاوب هاتني في القبر هاما
 يشرفني ببر اوسلام
 كان عيادي بذل الطعام
 ونذ كرحين غططنا الكرام
 مع الاشفاق اوسكت الغلام
 كما ان فضل الزاد داه لجمعه
 وابس لدهاء الجسم شيء كبدله
 ويحرم عيادي قبضه وهو مفعم
 وموضع رحلي منه اغبر مظلم
 يا كاشف الضر والبلوى مع السقم
 وانت يا حي يا قيوم لم تتم
 فارجم بكائي بحق البيت والحرم
 فمن يجود على العاصين بالكرم
 راحا نسل شباني من يد الهرم
 فزاله الصبح ترى رجس الظلم

ابو بكر الخوارزمي

المثوكل بن عبد الله
الكنتاني

بخطه البرمكي

ابن الرومي

وله

البحري

امام زين العابدين

محمد الدين بن محمد

تري يوسف في ثوبه حسن صورة
 بأطيب اقباء وانضر صفقة
 اذا كنت ذا ثروة في الوري
 ويكفك من نسب صورة
 كافي وقد جاوزت تسعين حجة
 على الراحين مر وعلى العصا
 رميت بنات الدهر من حيث لا يري
 فلو ان ما ارمي ببيل رميتها
 اذا مارا في الناس قالوا الم يكن
 وافني وما افني من الدهر ليلة
 واهلكني تأميل يوم وليلة
 اما الوراقة فهي انكد حرفة
 شبت صاحبها بيرة خاطط
 الفت نعم حتى كالك لم تكن
 وعاديت لاحتي كالك لم تكن
 راي الله للفضل بن يحيى فضيلة
 له يوم يؤس فيه للناس ابوس
 فيمطر يوم الجود من كفه التدي
 ولوان يوم الجود خلى عينه
 ولوان يوم البؤس خلى شماله
 الى الله اشكواني كل ليلة
 فان كان شرا فهو لاشك واقع
 هني اسأت فان العفو والكرم
 ياخير من مدت الابدى اليه اما
 بالفتى في السخط فاصفح صفع متندر
 يا جاهلا بعد ما زلت به القدم
 ندمت اذ لم تعدني بصلالة
 نفسي اذا جعت ليست براجعة

ابن خفاجة

ابن المعتز

عرو بن خنيفة

ابن صادة الاندلسي

نصيب

حسن بن مطير

المعري

الجاحظ المصنف

عبد الملك الجزيري

لوعشت الف عام في سجدة لري
 والعام الف شهر والشهر الف يوم
 لا تجعل الهزل دبا فهو مقصدة
 ولا يغرنك من ملك تبسمه
 الناس اتباع من دامت له نعم
 المال زين ومن قلت دراهمه
 لما رأيت اخلاي وخالصتي
 ايدوا جفاء واعراضا فقلت لهم
 فصاحوا صبيان وخط ابن مقلة
 اذا اجتمعت في المرء والمرء مقلس
 الامر امرك باديا او عابدا
 فاذا رصبت رصبت ذلك جنة
 ولو اتيتني في ملحد ودعوتني
 وله نسخة قد انتسخت
 فيه ماء الحياة شاربه
 اقول لصحب ضمت الكس شملهم
 ولا تتركو يوم السرور الى غد
 الا ان اهني العيش ما سمحت به
 لا يكتم التصبر يوما انت شاهده
 يحدث الذنب ذيبا وهو متجهج
 قد ارضعتك بدي الحرب درتها
 الست من معشر قامت مدايحهم
 من آل جدان حبث الملك مقبل
 فوما اذا حكموا يوما لانفسهم
 امن علا ام ندى ادعوك ام بهما
 ان لم اقم امسا للدح من فكري
 اذا طلبك لم الحقك في امد
 وما على اذا ما كنت ناظرها
 قم باغلام الى المدام
 قم فاسقني برق الثغو

شكرا افضل يوم لم افرض بالناس
 واليوم الف حين والحين الف عام
 واجد يطوبه بين الوري القيم
 ما تحب الصحب الا حين تبسم
 والويل للره ان زلت به القدم
 حتى كمن مات الا انه صنم
 والكل مستتر عني ومحتشم
 اذ ثبت ذنبا فقالوا ذنك العدم
 وحكمة لقمان وزهد ابن ادهم
 وان كان حرا لا يساوي بدرهم
 والحكيم حكمت محمدا وقديما
 واذا سقطت علمت ذاك حجما
 لا جيت امرك في التراب رميما
 من فؤادي ولقبت بقم
 خضر لم يصل الى القلم
 وداعى صبايات الهوى يتصرم
 اعل قدا يأتي بما ليس تعلم
 صروف الليالي والحوادث نوم
 واليوم من نعمة قد كان ينكتم
 ويغير التمر نصرا وهو مبسم
 ويحك ابن رضاع ليس ينظم
 على القنا وهي الارواح تنظم
 والمال مقتسم والحمد مقتسم
 جاز السماح عليهم في الذي حكموا
 فانت ذا الحيا والصارم الحرم
 فشك فيه يقبني انك الامم
 ما حيلني قد تناهى دونك الكرم
 فمطلت كلسا قالوا وما نظروا
 قم داوغي منها بجم
 ر فقد مضى برق الظلام

علي بن ابي طالب

ناصر الدين سعيد

بن دها

كثير

طريح

شيباني

عماد اشرف

يزيد بن معاوية

ابو العباس النامي

ابو الفرج الواو

ابوالفرج الواد

بادر الى صرف الجبا
تغنم الغنمات من
لمسدت روح الضياء
وغدت نجوم الليل و
والديك تلو دائما
تافضت ما قال المؤذ
هو قال حي على الصلا
لما رأيت الهم بطر
ضيف زور فليس بأ
والعصر قد سجل السلا
داو يته باراح ان
يا طالبا للكيما وتغنه
لوم يكن في الارض الادرم
وليلة مشتاق كان نجومها
وكان عيون الساعري لطلوها
كان سواد الليل والفجر ضاحك
وقهوة قد حضرت بجنتها
لاتقبض بالله روح جسدنا
وقائلة لم عرتك الهموم
فقلت دعني على غصني
اذا بلغ الرأي المشورة فاستر
ولا تجعل الشورى عليك غصاصة
وما خبر كف امسك الفل اختها
لقد طفت في تلك المعاهد كلها
فلم أر ألا واضعا كف حار
نأمل ترى الشطر في كالدهر دولة
بحركها باق وتغني جيعها
لاصدن العيون غير مفكر
ولا هجر من الرقاد لذبد
هي اوقعتني في حبال فتنة
سكنت دمي فلا سفين دموعها

بكر بن النطاح

القاضي التنوخي

صاحب بن عباد

وله

بشار

ابو علي سينا

الشيخ بدر الدين بن
الصاحب

الوزير بظهر الدين

ابو شعاع

سابقا صرف الجمام
زمن يجور على الصكرام
تدب في جسم الظلام
هي تفر من حلق الانام
هجو التيام على القيام
ذن بالفعال وبالسلام
وقلت حي على المدام
ق من انا بلا سلام
كل غير لمجي او عظامي
ح على الصكرام من اللثام
ن الراح تر باق الصكرام
مدح ابن عيسى الكيمياء اعظم
ومدحتك لاناك ذاك الدرهم
قد اغصبت عين الكرى وهي يوم
اذا شخصت للانجم الزهر انجم
يلوح ويغني اسود متبسم
فقلت للندمان عند شهها
لغيبها ما شربت من كرمها
وامرك بمثل في الامم
فان الهموم بقدر الهمم
برأى نصيح او نصيحة حازم
فان الخوافي قوة للقوام
وما خبر سيف لم يؤيد بقاءم
وسيرت طرفي بين تلك المعالم
على ذفن او فارعا من نادم
نهارا ولا لثم يؤسا وانما
وبعد القنا تحبي وتبعث اعضها
فبها بكت بالدمع او فاضت دما
حتى يعود على الجفون محرما
لولم تكن نظرت لكنت مسلما
وهي التي بدأت فكانت اظلاما

يارب

يارب ان عظمت ذنوبي كثرة
ان كان لا يرجوك الا بحسن
ادعوك رب كما امرت فاضرها
مالي اليك وسبلة الا الراجا

الاخذها كصباح الظلام
معنفة كحما او في اتوح
اقامت في الدنان ولم يصرها
فخذها ان اردت لذبت عيش
وان قالوا حرام قل حرام
وخذ من كف جاري فوصيف
لها شكل الاناك وبين بين
فاحيانا تقطبي حاجبيها
وغن اذا طربت فذلك نفسي

اتدري من تلوم على المدام
انا ابن الراح مالي عن غذاها
اجل عن التيم الراح حسني
واسفيها من الغنيان مشلي
ومبرائسة تمشي اختيالا
حكمت رى الغلام ولم افسها
رأيت الناس يزادون خيرا

اموت ولا تدري وانت قلتي
اهلك ان اشكو اليك صابني
اساني وقلبي يكتمان هواكم
اذا ذكرت يا ديك التي سلفت
اكاد اقتل نفسي ثم بمنني

رأيتك يا خير البرية كلها
شرعت لنادين الهدى بعد جورنا
ونورت بالبرهان امرا مدنا
فن مبلغ عن التي مجيها

ابونواس
فلقد علمت بان صفوك اعظم
فن الذي يدعو ويرجوا المحرم
فاذا اردت بدى فن ذا رحم
وجيـل صفوك ثم اتى مسلم

سليمة اسود جسد سجنام
سوى خسين عاما الف عام
ولكن زانها طول المقام
ولا تعدل خليلي بالدمام
ولكن اللذاذة في الحرام
وخيم الدل ملثوغ الكلام
تري فيه تكرية الغلام
واحسانا ثني كالحسام
وقد كفتك اسباب النمام

فني فيها أصم عن اللام
الى وقت المنية من فظام
كان الراح تعصر من عظامي
فتنصر الكريمة للكرام
من التكرية فانتكة الكلام
اليه ولا كرامة للغلام
ونحن نراد شرا كل عام

واو كنت تدري كنت لاشك رحم
فلانا ايديها ولا انت تعلم
ولكن دعني بالهوى يكلم

وسوء فعلى وزلاتي ويجزى
على باتك مجبول على الكرم

نشرت كتابا جاء بالحق معلما
عن الحق لما اصبح الحق مظلا
واطاعت بالاسلام تارا قضمرا
وكل امرئ يجزي بما كان قدما

عباس بن مرداس السلي

وقد كان قد مار كنه قد تهدما

غدا يوم القيام من الظلوم
من الدنيا ونقطع الهموم
ننبه للنبيه يا نؤوم
وكم قد رام فغيرك ما زوم
وعند الله يجمع الخوصوم

واغنم سلافها فالراح تقتم
والثار لبست مع الاموات تلتم
اني تقطب احبانا وتبتم
الجواهر الفردشي ليس تبتم
سلف سلاف عروس ربها شتم
بيضاء ساطعة تدولها الام
تجلى بها ظلم يبرى بها ستم
شمطاء بجوسنالا لا بها الظلم
وتكنسى الحب الصافي وتبتم
بالماء والبر عند الوطى تحتم
للنمل افوق عبود النحل تزدحم
قرأ الحباب ادخلوا لا يحطمنكم
حتى استغاث ادى الكرم والكرم

واليوم احبها اضغاث احلام
ابصرت خافي وما طالت اقدامى

مادام تسعى فطالا في الكرم
لاخير في بدن بعيش بلا سقم

وليك نوم والردى لك لازم
كما غر بالذات في النوم حالم
كذلك في الدنيا تمشي البهائم

هل فوقها حلقة ترجى لذي قسم
الا احاطة عندى وذا كرم

فاظلم آخره يا نبيك بالندم
يدعو عليك وعين الله لم تم

لقت سبيل الحق بعد ادعوا جاجه

ستلم في الحساب اذا التقينا
وينقطع التلذذ عن اناس
تنام ولم تتم عنك المنايا
زوم الخلد في دار المنايا
الى ديان يوم الدين نمضي

ارح لراح غدت في الكاس تبسم
قالوا هي التارقلت المايل بها
فقبل روح بلا جسم فقلت لهم
فقبل بل جوهر فرد فقلت لهم
مدامه قرفف راح معتقة
جره طالعصة صفراء فاقعة
تجلى بها ام بنشايها كرم
عذراء بكر تجوز ناجها حب
تسي فتصغر عند السبي من خجل
وتكنسى حرة خوفا اذا من جت
تخال ان حباب الكاس اجففة
ظنت سلمي انها الساقى فذمر جت
مازالت اتفق اموالى واشرب بها

امية ظفرت روجى بها زمنا
اودعت فاي الى من ليس يحفظه

عجبال ذلك كيف بلحها الام
لكنه نصديق قول نينا

نهارك يا مفرور سهو وفضلة
بفرك ما يفتى وتفرح بالمنى
وتعجب فيما سوف نكره فيه

اني حلفت رب البيت والحرم
ان لا اعبر كتابا فيه لى ارب

لا تظلمنى اذا ما كنت مقتدرا
تنام عينك والمظلوم مثبه

عباس بن مرداس
يحيى البرمكى

ابن صاحب نكرت

ابن فارس

امام الشافعى

لا

لا

لا

كيفية المره ليس المره بدر كها
هو الذى احدث الاشياء متبدا

ان طال ليلى بدمهم فطاوله
لم تسر فيه نجومه لكننها

اخط ذلك ام رشحات صب
تجمع من سواد الالفاظ معنى

لا يذتم السر الاكل ذى ثقة
السر عندى في بيت له غلق

تشر فادري ما تقول بطرفها
تكلم منا في الوجوه عيوننا

يا رب ان البرد اصبح كالما
وان كنت يوما في جهنم مدخلى

قدمت الى الكريم بغير زاد
وحل الزاد افصح كل شئ

كنا اذا جئنا لمن قبلكم
والآن صرنا حين تأيكم

لا غير الله بكم خشية
اشتاقكم حتى اذا نهض الغرام

والله انى لو وصفت صبابى
يا من يحب ابن العبد في التدم

نام العيون وعين العبد ساهرة
اذنبت كل ذنوب فاعترفت بها

لا افطن رجائي منك يا سدى
ارحم بفضلك لا تنظر الى زلى

قد بلبنا في عصرنا بولاة
يا كلون انزات ككلا لما

لا تشتم امره من ان يكون له
فانما امهات القوم اوعية

جاء الشئ وليس عندى درهم
وتقطع الناس الثياب وغيرها

فكيف كيفية الجبار في القدم
فكيف يدركه مستحدث التسم

عذر وذلك لما اقاسى منهم
وقفت لتسمع ما احدث عنهم

الفظ ذاك ام قطر التمام
اغر الصبح ضوء في الظلام

والسر عند خبار الناس مكتوم
قد ضاع مفتاحه والباب مخنوم

واطرق طرفى عند ذاك ففهم
فحقن سكوت والهوى يتكلم

وانت بحالى اعلم ما لا تعلم
ففى مثل هذا اليوم طابت جهنم

من الحشرات بالقلب السليم
اذا كان القدوم الى الكريم

انصف بالترحيب بعد القيام
تفنع منكم بلطيف الكلام

من ان يجيى من لا يرد السلام
لقسامكم قدمت فى الايام

ففى المداد وقلت الافلام
يا من لديه دواء الداء والدم

تبي على الباب وسط الليل في الظلم
لكن عرفتك بالتوحيد والشيم

يا غافر الذنب للراجلين بالكرم
ان الكريم كثير العقوب عن خدم

يظلمون الانام ظلم عا
ويحبون المال حبا جما

ام من الزوم اوسود أعجماء
مستوعبات وللحساب اياه

ويدون ذلك قد بصاب المسم
وكعاني بازاء مكة بحر

لا ادري

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا ادري
 لعمري لئن كان الفؤاد من الهوى
 على دماء البدن اركان حجبها
 تم ملات فيسدين بعدها
 فأقسم ما صافيت بعدك خلة
 يا اطالب دنيا لا يقاء لها
 صفاتها كدر سراؤها ضرر
 شباهها هرم راحاتها سقم
 لا يستفيق من الانكار صاحبها
 ففعل عنها ولا تركن لزهونها
 واعمل لدار نعم لا تضاد له
 الا انما الدنيا كاحلام نائم
 تأمل اذا حاولت بالامس للذة
 يامن سهرت الليالي في الدعاء له
 انظر الى بعين او نظرت بها
 حتى اقول لصرف الدهر كفى ترى
 لما رأيت اخلاقي وخالصتي
 ابدا جفاء واعراضا فقلت لهم
 طشتي الارض ومن ديلي الهوا
 هل سمعتم اورايتهم احدا
 عقبان روع والسروج وكورها
 ويدور تم والثرانك في الوغى
 جادوا بمنوح التلاد وجودوا
 ونجاوبت اسيا فهم وجبا دهم
 متى تضع الكرامة في ثيم
 وقد ذهبت صنيعته ضياعا
 حسدوا الفتى اذ لم ينالوا سعيه
 كضمر الحسنة قلن لوجهها
 اما تنصني باخلاق الخلق كلهم
 اترزق اولاد اللثم كما ترى
 ارحني يأس او تبجيل حاجة
 ولانك كالعذراء يوم نكاحها

لا ادري
 اعلم بالكرى نفسى اعلى
 ويمتنع الكرى قلقي وشوقي
 فان كنت لا تدري فذلك مصيبة
 لساني وقلي يكتمان هواكم
 فديت اقول الوشاة كثيرة
 فلا تغلب ما قيل عنى لديكم
 وما كل قول قيل عنى صادق
 هم ارجفوا بالوصل بيني وبينكم
 فليت ارا جيف الوشاة حقيقة
 الراى قبل شجاعة الشجعان
 فاذا هما اجتمعا نفس مرة
 وربما طعن الفتى اقرانه
 لولا العنود لكان ادنى ضيقهم
 اما الشباب فعمري من محاسنه
 بضمه المسك ضم المستهام به
 قد كنت اشفق من دمعى على بصري
 وهكذا كنت في اهلى وفي وطني
 بحسد الفضل مكذوب على امرى
 لا اشرب الى ما لم يفت طمعا
 ولا اسر بما غيرى الجدي به
 لو استطعت ركب الباس كلهم
 فالعس اعقل من قوم رأيتهم
 خفف الزمان على اطراف امله
 جزت بنى الحسن الحسن فانهم
 ان كوتروا اولقوا وخوربوا وجدوا
 باصائد الجمل المرهوب جانيه
 وواهب كل وقت وقت تأله
 قد شرف الله ارضا انت ساكنها
 ابلى الهوى اسفا يوم التوى بدى
 روح تردد في مثل الخلال اذا
 كفى بحسنى نحو لا انتى رجل

لا ادري
 يمتنع يزورك المسام
 اليك فلا اراك ولا انا
 وان كنت تدري فالنصبة اعظم
 ولكن طرفى بالدموع يترجم
 وهن ظهور ما هن بطون
 فان تحالط الوشاة فنون
 ولا كل ذى نصيح اناك امين
 وظن بنا فيما حكوه ظنون
 وليت ظنون الكاشحين يقين
 هو اول وهى المحل الشانى
 بلغنا من العلباء كل مكان
 بارأى قبل تطاعن الاقران
 اذنى الى شرف من الانسان
 اذا نضاهوا بكى الحسن صريانا
 حتى يصير على الاعكان اعكانا
 فاليوم كل عزيز بعدكم هانا
 ان النفس غريب حيثما كانا
 التى الكفى وبقاى اذا احانا
 ولايت على ما فات حسرانا
 ولو حلت الى الدهر ملائنا
 الى سعيد بن عبد الله بعرا
 عماره من الاحسان عيانا
 حتى توهمن للازمان ازمانا
 فى قوههم مثلهم فى العز عدنانا
 فى الخط واللفظ والهجاء فرسانا
 ان البيوت تصيد الناس احدانا
 وانما يهب الوهاب احسانا
 وشرف الناس اذ سواك انسانا
 وفرق الهجر بين الجفن والوسن
 انارت الريح منه الثوب لم يبين
 لولا الخياطى اياك لم ترقى

ازهد اذا الدنيا انا لك ابني
 فالزهد في الدنيا اذا ما رمتها
 تبيكي عليك العطايا والصلاة كما
 قام السعاة وكان الخوف اقدمهم
 لا يحب الناس منهم انهم انشروا
 نفيل يراه الله انفل من برا
 مشي فدا عن ثقله الخوف ربه
 اذا احسست في نظمي قورا
 فلا ترتب بنفسي ان رقصي
 اشفق على النفس والعين
 فقرة العين بانسانها
 قف لا تحل من راح وريحان
 لا ترحن فقد كرت فوافرها
 من سبيل اذا ما الماء خالطها
 صهياء ناصعة صفراء خافعة
 والمسك ان من جت والسكران قتل
 في الدن اذ عتقت حولين قد منعت
 نجول في طوفها كالشمس طالعة
 يلغ من مرقعة صفراء مقدمة
 كائنا اثبت قضبان كرمها
 لم تدن منها بدم من يوم قطعتها
 حتى اذا اعصرت ذابت سلاتها
 وحولها حارص ذو صلعة شمس
 دباب في عظام الرأس طهية
 سائلة الطعم اسفنت معتقة
 مشعولة مرة كالسك قرقعة
 هي العروس اذا داربت من جتها
 فلا لاث من شفير الكس في بده
 تزوا جناد بها في وجه شار بها
 ليست كمثل نيد النمر او وصل
 حتى اذا اصطفى الاقداح وانسلطت

ابو حامد الانطلي

ابو القاسم ابي العلا

ابو عمارة الصوري

ابو الفتح البستي

وله

ابو نواس

فهناك زهدك من شروط الدين
 فابت عليك كعفة الصنين
 تبيكي عليك الرعايا والسلاطين
 فاستبقوا بعد مات الملاعين
 معنى سليمان فاخل الشياطين
 في كل قلب بغضة منه كائنه
 فقال الهى زدت في الاض ثامنه
 وحظي والبلافة والبيان
 على مقدار ايقاع الزمان
 تسلم من القلة والدين
 وقوة الانسان بالعين
 لما اليراح وتلك الراح من شاني
 واشرب عفار اكمين الدبك نغمان
 فاحت كفاح تفاح بلبلان
 للمرء نافعة من عصر دهقان
 والويل ان تركت صرغا لشبان
 تحكي اذا صفقت اكليل مرجبان
 يكذبك من ذوقهم من غير ادمان
 كأن جلببها من سبك صفيان
 يوم انظروا قلهاهلما حيثان
 ولم تعذب بدخان ليران
 في قعر معصرة كاعندم الآتي
 عليج يدور اخو طر وثبان
 لا تستكين لانسي ولا بيان
 بشر به ابل حوا كان اوصاني
 تطير الهم عن حيزوم حران
 وان عتقت عابها تحت شيطان
 مثل البواقيت من مثنى ووجدان
 مثل الدباجه طش بعيان
 اولزيب من المسكنة القاني
 يرض القوافين من اعتاق كبران

وكرت

وكرت الراح كرا غير ذي نفس
 كيف الطريق الى اهل فارشه
 رأيك في المنام كسوت جلدي
 فصدق يا فذلك النفس رؤيا
 رأيت الشيء حين يسان يزكو
 سوى لون وحسن صفا اديم
 اذا كنت في ارض عزرا واناث
 فاهي الابلدة بعد بلدة
 اذا هبت رباحك فاضنها
 ولا تغفل عن الاحسان فيها
 قل للذي لست ادري من تلونه
 اني لا كثر مما سمعتي عجبا
 تدمي عند اقوام وعمد حتى
 هذان شيطان قد نابت بينهما
 والله ان يصلوا اليك بحجهم
 فامضي لاسرك قد زعمت ناصحي
 ولقد عانت بان دين محمد
 اولا الملامة او حذار مسببة
 هم الملوك اذا ارادوا ذكرها
 او ما ترى الهرمين قد يقاومكم
 ان البساء اذا تعظم قدره
 اتى العبد واعتادوا الاحبة بعضهم
 واضحى وقد ضحوا بقر بانهم وما
 يا غائب في الغرى تبلى محاسنه
 ان كنت جرعت كاس الموت واحدة
 ما كنت اعلم ما في البين من حرق
 فانت تودعني والدمع يغلبها
 ماتت الى وصنتي لترشفني
 واعرضت ثم قالت وهي باكية
 وهل ينفع الشبان حسن وجوههم
 فلا تجعل الحسن الدليل على الفتي

قام التدم الى اذني فسا جاني
 فأنزل ليس على رجليه نعلان
 ثيابا جمة وقضيت ديني
 رأيتها في المنام كذلك عني
 ونقصان الدمام على الصبان
 وروح قد ثوى والجسم فان
 فلا تكثر منها نزاها الى الوطن
 وخيرها ما كان عونا على الزمن
 فان لكل خافقة سكون
 فامدري السكون متى يكون
 اناصح ام على غش بداجني
 بدت شج واخرى منك تأسوني
 في آخرين وكل مثلك تأتيني
 فاكفف لسالك من شقي وتزيتني
 حتى اوسد في الغراب دفيني
 فلقد صدقت وكنت قبل امينا
 من خير اديان البرية دينا
 لوجدتني سعدا بذلك يقينا
 من بعدهم قائلن البنسان
 ملك يحته حوادث الازمان
 اضحى يدل على عظيم الشان
 جميع واخبار المني قد باوا
 لديه سوى جر الدامع قربان
 الله بوابك غفرانا واحسانا
 في كل يوم اذوق الموت الوانا
 حتى تشادوا بان قد جئ بالسن
 فهممت بعض ماغات ولم تبين
 كما بيل نديم الريح بالفضن
 ياليت معرفتي اياك لم تكن
 اذا كانت الاعراض غير حسان
 فما كل مصقول الحيد بماني

ابو نواس

وله

وله

وله

ابن هندو

عبد القدوس

ابو طالب

ملك الناصر

ابو البقاء الاندلسي

الصفدي

اسحق الموصلي

ابن تينة

نسبوه حسنا للهلل وحسنه
فاذا بدا فالى هلال اصله
ان العيون التي في طرفها مرض
بصر من ذا اللب حتى لا حراك له
الهي لا تعذبني فاني
خالي حيلة الارجاني
وكم من زلة لي في الخطايا
اذا فكرت في ندي عليها
اجن بزهرة الدنيا جنونا
ولواني صدقت الزهد عنها
بظن الناس في خبرا واني
مئي تكشفني عن القبح شيئا
اذا تريا لجا قليلا واعظما
على كبدى من حب عفره فرحة
كان قطاة علفت بجناحها
فيارب انت المستعان على الذي
فياليت محبانا جيبنا وليتنا
تكفني الواشون من كل جانب
ولو كان واش باليامة ارضه
ورب جوهر علم اوابوح به
ولا سهل رجال مسلون دمي
واحلم في المنام بكل خير
ولو ابصرت شرا في منامي
سقا اعيش مضى والدهر يجمعنا
فصرت اذ علفت كفي حبالكم
جسمي معي غير ان الروح عندكم
فليجب الناس مني ان لي جسدا
واني لاهوى النوم في غير حينه
تعدني الاحلام اني اراكم
انا نعيمك لانا على نقمة
فا المعزى يساق بعبد ميت

ابن نباتة

جرير

ابو المناهية

عروة بن حزام

امام زين العابدين

الاحنف العكبري

ابو الفضل

ابو عبيدة

قيس بن ذريح

الامام الشافعي

قمت بالقوت من زمامي
خوفا من الناس ان يقولوا
بث بيني وبين فوض جفني
فتنتي بغيب ظلي نجني
بزة زينت قضيب ثني
خفت تشيت بيني فجعني
ولاي ان اذيت شكر ان يرى
والعفو من سب الذنوب مسب
جرى قل الكتاب بما يكون
بحون منك ان تسى لرق
مهر البيان ياتي صار بعده
لا تشد المره يلقاني وبصرني
المت ام انا هذا العين في العين
بين وبينك اني ينارني
يا قوم اذني لبعض القوم عاشقة
قالوا من لا ترى تهذي فقلت لهم
يا ليتني كنت نقاشا مقلبة
حتى اذا وجدت ربي فاعجبها
ذني البك عظيم
فخذ بعقك اولا
ان لم اكن في فعال
تخالف الناس والامان
عاداني الدهر نصف يوم
يا ايها العرضون عني
انت الزمان الذي يجري تصرفه
لوم تكن كانت الايام قد قبت
صورك الله من مجد ومن كرم
لا تخضعن لخلق على طمع
وارغب الى الله بما في خزانته
اماري كل من ترجو ونامله

وصنت نفسي عن الهوان
فضل فلان على فلان
شفني شفني فبنت بيني
تبني نقص بيني بغير
فضيت بغيت ففرت بغني
نقد ثنتي فحب طني
ملك الكمال ومنى القصاص
اولا الجساسة لم يكن غفران
فبيان العرك والسكون
وبرزق في عشاقه الجنين
والفت في عقد من منطلق الحسن
انا المبدى فاسمع بي ولا ترى
حاشي حاشي من اثبات اثنين
فارفع باطفك اي من البين
والاذن تعشق قبل العين احبانا
الاذن كالعين توثي القلب ما كانا
او كنت من قضيب الرمان رمانا
ونحن في خلوة مثلت انسانا
وانت اعظم منه
فاصفح بعفوك عنه
عن الكرم فكنه
غيت كان الزمان ككانوا
فانكشف الناس لي وبانوا
صودوا فقد عاد لي الزمان
على الانام بتشديد وتلين
والمكرات ومات المجد مذهب
وصور الناس من ماء ومن طين
فان ذلك مضر منك بالدين
فانما هو بين الكاف والنون
من الخلائق مسكين ابن مسكين

للأمام الشافعي

لسان الدين الأندلسي

وله

ابو الخير

ابو اسحق الحساوي

المصور الحلاج

بشار

وله

اراهيم بن المهدي

ابن مقلة

علي بن جبلة

ابو محمد النجاشي

عبد الصمد بن بك

اشكو اليك زمانا ظل يعركني
وصاحبنا است مغبوطا بصحبته
هبت له ربح اقبال فطار بها
ناي بجناحه عني وصيرني
وباع صفو وداد كنت اقصره
وكان غالي به حينما فارخصه
فليس في الارض مغبون بصفته
كأنه كان مطويا على احن
ان الكرام اذا ما ايسروا ذكروا
قلت جنت على رأسي فقلت لها
الحب ليس يفيق الدهر صاحبه
لو تعلمين اذا ما غبت ما سقى
واجبشت للثوباد حين رأيت
واذريت دمع العين لساعفته
فقلت له قد كان حولك جيرة
وقلت له ابن الذين عهدتهم
فقال مضوا واستودعوني ديارهم
والى لابي اليوم من حذري غدا
سجلا ونهنا نانا ووبلا وديمه
وستخير عن سر ليلى رددته
يقولون خبرنا فانت امينها
وبى من هوى ليلى الذي لوايته
ارى النفس عن ليلى ابنت ان تطيعني
ابا العسلا سليمانا
لو ابصرته هذا الوري
ما كنت مذكت الاطوع خلاني
يعني الخليل فاستجلى جنبته
اذا خيل لي لم يكن احسنه
يجني على واحنوا صالفا ابدا

مجنون العامري

وله

وله

وله

ابو العلا

ابو فراس الحمداني

عرك الاديم ومن يفدى من الزمن
دهرا فغادرني فردا بلا سكن
نحو السرور والجاني الى الحزن
مع الاسى ودواعي البين في قرن
عليه يجتهدا في السر والعلن
يا من رأى صفو ودبيع بالثمن
ان لم يكن ذلك منسوبا الى الغبن
ولم يكن من عبون الشر انشدني
من كان يأنفهم في المنزل الحشن
الحب اعظم مما بالجنانين
والما يصرع الانسان في الحين
وكيف نهر عني لم تلومني
وكبر للرحن حين رآني
ونادى باعلى صوته فدعاني
وعهدى بذلك الصرم منذ زمان
بقربك في حفظ وطيب امان
ومن ذا الذي يتي على المحدثان
فراقك والحيان مؤلفان
وسها وتسجيلا وتنهلان
جماعة اعدائي بكت لي عيونها
فقدجن من وجدى ليلى جنونها
بعباء من ليلى بفسر عين
وما انا ان اخبرتهم بأمين
ان العمى حبك احسانا
لم ير انسانك انسانا
ليست مؤاخنة الاخوان من شاني
حتى على عقوى واحسانى
فان موقع احسانى وغفرانى
لاشي احسن من حان على جان

هو انا

لا ادري

وديتك موفور وعرضك صين
وعندك عورات وللناس السن
اقوم فقل باعين للناس اعين
ولاتلق الابالي هي احسن
بخط ضعيف والخطوط فتون
رقيقا ضئيلا ما بكاد يبين
كذلك خطوط العاشقين تكون
ومرسم قدماء افلا طسون
قد تال للمدوم كن فيكون
ان لم تشدها عليك نهون
بالكره منك وبالرضا سيكون
فارأى لا يخفى على اثنين
وبرى ففاه يجمع مرأتين
ومحب بالبطون على البطون
واخذ بالتناكب والقرون
وجلسك مثل اللخط بالعين
يكفيك من ذلك تسأل بحرفين
فسوف بطول نومك باليمن
فانت من الفراق على يقين
اخشى صدودك لامن السلطان
مخذا لراى منى الذى يلجاني
نرى ما لا يراه الناظرون
الى ملكوت رب العالمين
فان ذلك وهن منك في الدين
فانما الامر بين الكاف والثون
من البرية مسكين ابن مسكين
لا يارك الله في دنيا بلادين
فلست لواجد قبل الاوان
فصار جواب ذلك لن ثاني

اذا رمت تحبى سليمان الاذى
لسانك لا تذكر به عورة امرى
وعيك ان ابنت اليك مساويا
وعاشر معروف وكن متوددا
كتب اليكم اخنوخ حرقة الهوى
فقال خليلي ما لخطك هكذا
فقلت حكاى في تحول ورقة
وابو على مات في اسهاله
ما ن دواء الموت الا عند من
هون اليك فان كل شدة
وتيقن ان الذى هو كان
اقرن برأى رأى الغير واستشر
المره مرآة نراه وجهه
شفاء الحب تقييل واس
وزهر تذرف العين منه
حق العيادة يوم بعد يومين
لاتبر من مرضا في مسائلة
تمنع بالرقاد على شمال
ومنع من يحبك باجتماع
هددت بالسلطان فيك واقا
اهوى الملامة فيك حتى لودى
قلوب العاشقين لها عبون
واجنحة تطير بفسر ريش
ولا تخضعن لمخلوق على طمع
واستزق الله مما في خزائنه
ان الذى انت ترجوه وتأمله
ما احسن الدين والدنيا اذا اجتماع
اذا رمت الامانى قبل وقت
وكان سؤال موسى قبل وقت

(٦١)

اذا هو الليم السكر يوما
 يجود بماله في الشرب سكرًا
 قيل ان الاله قد ولدنا
 ما نجى الله والرسول مما
 الناس يعطون اموالا وميسرة
 خذهم اليك فكل صار في خلق
 قد كنت كلتي في امهم ثمنًا
 فباعنا لمن ربيت طفلا
 اعلمه الرماية كل يوم
 وكم علمه نظم القوافي
 لا نصبون الى وطن
 وارحل من السدار التي
 وجب البلاد فانيها
 اذا كنت جاعا لما لك ممكا
 تؤديه مذموما الى غير حامد
 اذا اعطى القليل فني شريف
 وان تكن العظيمة من دق
 قلت يوما لدار قوم نساوا
 فاجابت هنا اقاموا قليلا
 ان طلال ليلى بعدهم فلعطوله
 لم تمر فيه نجومه لكنها
 الهين يدي الذي في نفس صاحبها
 فالعين تنطق والا فواء صانعة
 ما نظرت حتى سواك منظرًا
 وما مجتبت اقاء غائب
 الهى مضت للعرس بعون جنة
 فبالت شعري ان اوكيف اومني
 تمتع بها ما ساعفتك ولا تكن
 ونسها وان كانت في لك انها
 وان هي اعطتك اللبان فانها

بدا في بذل مال فيه ضننا
 وياكل كفه في الصحو حزنا
 قيل ان الرسول قد كهنا
 من لسان الوري فكيف انا
 وانت اعطيني يارب صبيانا
 وانت اعطيني يارب عريانا
 فخذهم عاجلا يارب مجانا
 القم باطراف البنان
 فلما استد ساعده رماي
 فلما قال قافية هجائي
 فيه تضام وتمهن
 تعالى الوهاد على الفن
 ارضاك فاختره وطن
 فانت عليه خازن وامين
 فباكله صفوا وانت دفين
 فان قلبك ما يعطيه زين
 فان كبرها طاروشين
 ابن سكان الكرام لدينا
 ثم سادوا ولست اعلم أيننا
 صدر وذاك لما أغشى منهم
 وقت لتسمع ما حدث عنهم
 من المحبة او بغض اذا كانا
 حتى ترى من ضمير القلب تبياننا
 مستحسنا لا عرضت دونه
 الا سالت الله ان نكونه
 ول حركات بعدها وسكون
 يكون السدى لا بد ان يكون
 جسرنا اذا بانث فسوف تين
 على قدم الايام سوف نخون
 لعينك من طلال بها ستلين

وان حلفت ان ليس تنقض عهدنا
 وان سبكت يوم الفراق دموعنا
 هي القناعة الزمها تعش ملكنا
 وانظر لمن ملك الدنيا باجمعها
 ان يسموا ربة طاروا بها فرحا
 سم اذا سمعوا خيرا ذكرت به
 ان قل مالي فلا خل يصاحبني
 فكم عدو لاجل المال صاحبي
 فاربعة تظهرن اسرار حالتي
 صعود ذقري وانحدار مدامعي
 دع الوقوف على الاطلال والدمع
 اما ترائي لا اثني على طلل
 وكيف يأنس قلبي بالدبار وقد
 ان الذن اذقوني قراهم
 لله من لعبت ابدى النون به
 جعلت رويحي من روحه عوضا
 خصار كالحى اذ رويحي تحمل به
 وكيف تصعب رويحي بعده جسدي
 هل تعلمين وراء الحب مزاله
 هذا كسب فني طالت بليتة
 لا تعطين اخا الدنيا بمقدرة
 بكفك من غير الايام ما صنعت
 ان اللبال لم تحسن الى احد
 ما داني الدهر ببعض شهر
 يا ايها المرحنون صني
 دخل الدنيا اتاس قلنا
 فمر لناها كما قد تزلوا
 مالا يكون فلا يكون بحيلة
 سيكون ما هو كائن في وقته
 يسي القوي فلا يسال بسعيه

فليس لمخضوب اللبان عين
 فليس لعمر الله ذلك يقين
 لولم يكن منك الا راحة البدن
 هل راح منها بغير الفطن والكفن
 متى وما سمعوا من صالح دفنوا
 وان ذكرت به وعندهم اننوا
 ان زاد مالي فكل الناس خلاني
 وكم صديق لفقد المال عادتي
 وتغيبني من شرحها وبياتي
 وصفره لوني واحترافي جاتي
 فليس ينفع مكنون بلا سكن
 بعد الفراق ولا أوى الى وطن
 اصاب فيها الردى من كان يؤنسني
 افئبت بعدهم دمي من الحزن
 ضنا بما فيه ان يني على الزمن
 مقيمة معه في ذلك الكفن
 وصرت كاليت اذ لا روح في بدني
 وكان ان قاب نائي ان نصاحبي
 ثمن اليك فاني الحب اقصاني
 بقول يا مشكني شي واحزاني
 فيها وان كان ذو عز وسلطان
 حوادث الدهر بالفضل بن مروان
 الاسامت اليه بعد احسان
 فاعرض الناس ثم بانوا
 عودوا فقد ما ود الزمان
 رحلوا عنها وخلو هالكا
 وتخلها لقدم بعدنا
 ابدا وما هو كائن فيكون
 واخو الجاهل في تمنع محزون
 حفظا وبخطي عاجز ومهين

لا يملك خفض العيش في دعة
تلقى بكل بلاد انتساكنها
انا المذنب الخطاء والعفو واسع
قلت فابت من الكاس بعد ما
ولوا حيا الكاس كان احتمال ما
ولا سيما اذ كنت عند خليفة
تصلت من ذنبي متصل ضارع
دعوت الله ان تعالو محلا
فلما ان علوت علوت صني
الجسد ما حرس اولاء اخره
اليوم انجزت الامال ما وعدت
اليوم ردت على الدنيا بشاقتها
نزه عن العوراء منها سميتها
اذ انت جاوبت السفيه مشا تها

لا

ابراهيم بن ابو محمد

لا

ابو ابراهيم بن شاشي

ابن جبر الاندلسي

فاطمة رضي الله عنها

امام الشافعي

عكاشة

قيس بن ذريح

في مربية ايها صلى الله عليه وسلم

ان لا يثم مدى الزمان غواليا
صبت على مصائب لو انها
ان كنت طالها من غير اهلها
لوان في بلها الدنيا وما فيها
وهل بعدى وفيت كما وفيت
اصطبارك اذنايت واذا نابت
خشيت عبون اهلي واصحبت
خلوت ذرفها حتى اشتفيت
هواك بدائه حتى انطويت
ولم ار في نعيم مانسويت
جهسارا فاسترحت وآن لبث
ولم ترق ليبي ولم ادر ما هي
ولو عي بها يزداد الاتعابا
ليبي على الهجران الا كما هي
ذكرت ليبي طرثلى عن شمالها

(لقد)

افد كنت احب قبل الحصى
فلما نظرت الى عشه
ابلق احانا تولى الله صحته
وان طرقي موصول برؤيته
الله يعلم اني لست اذكركه
الله يعلم ان النفس قد هلكت
وساعة منك الهو لها ووقعت
أرى الدهر بالفرق والبين مولع
خاف عليه من زمان كانني
الا يلبثني لم اني ما قد لقيته
رأيت علوانا بدعوا خطاطه
اهدت سليمان يوم المرض هذه
وانشدت بلسان الحال قائله
لو كان يهدي الى الانسان فيته
بالسلة لست انسى طيبها ايدا
بانت وبنت الرق ثالثا
كان سود عناقيد بلكها

ابعلم قبر بالجنة انتا
عطفا لحينا مساجد انها
مررتا به فاستوقفنا رسومه
ولما نجا هشا البكا ولم نطق
وقفنا فارخصنا الدموع ورعا
الا ايها القبر الذي ضم لحده
هل ابن هلال منه اودى كهدهنا
وتلك البيان المورقات على الندى
ولو لا كان الصبر مناسجة
رضيت بحكم الدهر فيك ضرورة
اتيتك على اسلوك فازددت لوعة
واعلم ان ليس البكاء بتاسع

ان الرأس مسفر انتهى
رأيت انتهى كلها في الحصى
انى وان كنت لا القاء القاء
وان يساعد عن مشاى مشاوا
وكيف يذكره من ليس انسا
بالأس منك ولكن امنها
اشهى الى من الدنيا وما فيها
وللجمع ما بين المحين آيسا
خلقت وايله تطيل العاديا
وكنت باد في عيشة الناس راضيا
وبضى وسبط الحال من كان ناجيا
جرادة قد آتته وهي في فيها
ان الهدايا على مقدار مهديها
لكان يهدي لك الدنيا وما فيها
كان كل سرور حاضر فيها
حتى الصباح نسقني واسقيها
اهدت سلاقتها خيرا الى فيها
اقسا به نبغى الندى والعاليا
عظام المساعي لا العظام البواليا
استوقفنا الروض القلب الجواريا
عن الوجدان فلا عاذرن البواكيا
تكون على سوم الغرام عواليا
فضينا على هام التواب ماضيا
هلا لا على ضوء المطالع اقبيا
نواصب ما ام يوارق ماها
ترانا ورنسنا الجدود الاواليا
ومن ذا الذي يغدو بما شاعر اضيا
لان المراتى لا تسد الرازيا
عليك ولكنى اخي الامانيا

المنبي

علي بن الجهم

بجنون العامري

ابو مالك الصمة

ابو ايوب المرزاني

وزير ابو جعفر المنصور

عبد الغنى نابلسي

ابو فراس الحمداني

ابو اسحق الصابي

ل صاحب است احصى من محاسنه
وليس فيه من الخيرات واحدة
هزتك لا انا وجدتك ناسيا
ولكن رأيت السيف من بعدك
اذا نحن اثينا عليك بصالح
وان جرت الافراط يوما بمدحة

فله ايام نفضت لنا
مرث فلم يبق لنا بعدها

لا نحي في ذكر احباب ناوا
ان يوما جاء ما شمل بهم

صداتي لهم فضل على ونة
هم بحثوا عن ذلتي فاجتنبها

لبس الصديق الذي يلقاك مبتما
ان الصديق الذي يولي نصيحتك

البس من عجائب ان مثلي
وتؤخذ باسمه الدنيا جبرها

مرض الحبيب فزرت
وشدني الحبيب فزارني

صدق الدبك في الدجا فاستقيها
لست ادري من رقة وصفها

من لزم الصمت اكساهية
لسان من يغفل في قلبه

يا من بك العجاء من كان سواك
برهائك في الكمال يكنى لولاك

اذا كنت في قوم فصاحب خبارهم
عن المرء لا تسأل وسل عن قرينه

وكل له دين ومسؤول ومذهب
واتم من الدنيا مرادى ومطلبي

زيثا

بشار

ابونواس

ابن الرومي

احمد بن محمد التلمساني

ابو حيان الاندلسي

احمد بن لبون الاندلسي

المعتمد على الله

امام الشافعي

كشاجم

ابن المحلل

فضول

عبد بن زيد

لا

لا تزر من نحب في كل شهر
فاجتلاء الهلال في الشهر يوم

ارى الدنبا لمن هي في يده
فهين المكرمات لها بصغر

انما هذه الحياة مناع
ما مضى فأت والمسؤل غيب

واترك حبها بغير بغض
اذا وقع الذباب على طعام

وتجنب الاسود ورود ما
وما من كاتب الا سبق

فلا تكتب بخطك غير شيء
ان كان حكم الله العرش مثلك في

لا يرتجي احد بين الانام اذن
بمالك الموت وان زهر

ترقفا بالورى قليلا
هيم السرور على حتى انني

باعين قد صار البكالك عادة
زعم المنجم والطبيب كلاهما

ان صح قولك فليست بخامر
ومتفق مال حاصل بيده ان

ككلب راي في الماء ظلا للقمه
عيناك قد دلتا عني منك على

تفعل في نفسك البغضاء كائنه
والعين تعرف من عيني محدثها

ورب قبيحة ما حال يدي
فكان هو الدواء لها ولكن

لا تشرب الراح الا من يديه رشا
ان المدامة لا يلتذ شار بها

غير يوم ولا تزده عليه
ثم لا تنظر العيون اليه

عذابا كلما كثرت لديه
وتكرم كل من هانت عليه

فالجهول الجاهول من بصطفها
ولك الساعة التي انت فيها

ولكن كثرة الشركاء فيه
رفعت يدي ونفسي تشتهي

اذا كان الكلاب يلقن فيه
كتابته وان قيت بداه

يسرك في القيسامة ان تراه
يوم الجزاء قضاء في ريشه

يبرد رحته اوروح جنته
جا وزنما الحد والنهابة

في واحد منك الكفاية
من عظم ما قد سرتني ابكاني

تبيكين في فرح وفي احران
لا تبعث الاشياء قلت اليكما

ان صح فولي فالحسار عليكما
اراد بطبخ الكيمياء بغيه

بغبه فالفاهما ليقم ما فيه
اشياء لولاها ما كنت ادريها

والقلب يضمرها والعين تبديها
ان كان من ضررها ومن اعادها

وبين ركوبها الاحياء
اذا اذهب الحياه فلا دواء

تعيكه في رقة المعنى ويحكها
حتى تكون في الحد ساقها

الآيات العرية

فهتك الله سراً عن مساويك
ولكن حين السخط تبدى المساوي
ولكن بغض الدم حين امتلائها
ولم تسخى فاصنع ما تشاء
ان يشاء شئت وان شئت يشاء
وليس يرجى اجتماع الفضل والذم
فمنذى لاخرى عزمة وركاب
بنع الحب اومنع الرقب
وخلفت في قرن فانت غريب
عجائب حتى ليس فيها عجائب
عن ليلة القدر في شعبان اورجب
محاسن اقوام تكن كالعابيب
ان السماء رجي حين تحجب
ولا جازع من صرفه القلب
اذا لم يكن يحجب بهما الغريب
جنائات الميون على القلوب
رايت اترابي وقد صاروا ترابا
وبقيت في خلف تجلاد الايرب
وان لم يتلنا العز الا القلب
وكان اعشائي خلقن قلوبا
خشية الاتفاق تخص في النسب
في قرال عند ذنب
سوى فة الاحبال هبة الخطب

لا تكشف عن مساوي الناس ما سترها
وعين الرضا عن كل عيب كالبه
شكوت وما الشكوى لثلى عادة
اذا لم تخش عافية الليال
روحه روي وروي روحه
الشب والتون قد يربى اجتماعهما
اذا لم اجد من بلدة ما اريده
الذ الوصل ما كان اختلاسا
اذا ذهب القرن الذي انت منهم
الا انها الايام قد صرن كلها
قد كنت كالمائل الايام مجتهدا
محاسن من يخدمني تفرتوا بها
ليس الحجاب يفض عنك لامل
ولست بفراح اذا الدهر سرق
وان وجود الجود في كل بلدة
فلا عجب ولا امر يدع
لاي غلبات رجائي بعد ما
ذهب الذين يمش في اكتافهم
وفي الوطن المألوف للناس لذة
لاعضو لي الا وفيه مودة
وامتاع النفس مما تشتهي
ليس للشباب حظ
وكل ملك الزمان وجدتها

عبدالله بن معاوية
لا
لا
لا
ابو اسحق الصائبي
ابو فراس
ابو نواس
ابو محمد النعمي
ابو تمام الطائي
وله
وله
وله
هدية
الشيخ
المعطوي
ابن المعتز
ليد
الموسوي
الشياني
ابن الرومي
خير اوزي
قيس بن ذريح

فان تأتيني الدنيا بيومي فجاءه
يا ليت لي من جلد وجهك رقعة
واذا استوت للخل اجفنة
ما الناس الا مع الدنيا واصحابها
لو كنت شاهدا وما صنع الهوى
لانت شمس والملوك كواكب
لو يكتب الناس اسماء الملوك اذا
اراك بقلي في ضميري مثلا
اذا ليس الانسان طال لسانه
اذا امرؤ من ذنبه جاء تأبيا
اذا ما جعلت السر عند مضيق
كل امرئ لجمال الدهر مكذوب
اذا ما مات بعضك فاك بعضا
اذا ملات لم يكن ذاهبه
ذكرت والكاس في كفي ليالكيم
والسر مني موضع لا يشاله
اعز مكان في الدنيا سرج ماسخ
وفي النفس حاجات وفك فطانة
فرب كتب ليس تبدى جفونه
وكيف تعاك الدنيا بشئ
وهبت على مقدار كفي زماننا
احن الى اهلي واهوي لقاءهم
كان كل سؤال في مسامحة
فان تكن قلب العلياء عنصرها
وفي ما تهوى النفوس استماعه
الم تر ان العقل زين لاهله
سبق القضاء بانني لك عاشق
نبت اني اما غبت تشقني
وليس الفتي ما حبر الخطب صيره
كالك من كل النفوس مركب
اذا لم يكن في الحب سخط ولا رضى
تبرعت لي بالجود حتى ولهتي

تبدى وقد قضيت منها ما آرى
فاقد منها حافرا الاشهب
حي تطير فمقد دنا عطبه
فانما انقلب يوما به انقلبوا
بقاوشا لحدث من لم يحب
اذا طلعت لم يد منهم كوكب
اعطوك موضع بسم الله في الحب
فان غبت عن عيني فاك في قلبي
كسور مغلوب بصول على الكلب
اليك فلم تغفر له فاك الذنب
فالك بمن ضيع السر اذنب
وكل من غاب الايام مغلوب
فبعض الشئ من بعض قريب
قدعه فدلته ذاهبه
فالكس في راحة والقلب في تعب
ندم ولا يفضى اليه شراب
وخبر جليس في الزمان كتاب
سكوني بيان عندها وخطاب
ورب كثير الدمع غير كليب
وانت بعلة الدنيا طيب
ونفسى على مقدار فكيف قطب
واين من المشتاق عتقاء مغرب
قبض يوسف في اجفان يعقوب
فان في الخمر معنى ليس في العنب
وفي الشعر ما قد ضمه حب حاطب
ولكن غلام العقل طول التجارب
حتى المعات وان منك مذاهي
قل ما يد لك فالجوب مسبوب
ولكنه من حار في صبر الخطب
فانت الى كل النفوس حبيب
فان حلواة الرسائل والكتب
واعطيتني حتى حسبتك تلعب

حاجز بن عوف
ابو العبر
طريح
علي بن عيسى
يحيى
نافذة الديلمي
الماي
مسعود
سعدى
محمد بن جابر
دعامة
ربطة
ابن سكرة
ابو الفتح البستي
ابن نباتة
المتي
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
لا
لا
لا
لا
لا
لا

وكم من ممي ليس مثل ممي
 الله اخر مدني فثاخرت
 اذا لم يكن الا اسفة مر كعب
 انا الذي في زى حاق وانما
 اذا جاء نصر الله والفتح هين
 اذا جادت الدنيا عليك فجد بها
 اذا اعتذر الجاني محي العذر ذنبه
 امور تفرح السفهاء منها
 اذا كان ربي عالما بسر ربي
 اني مدحتك كاذبا فاقبني
 بلاد بها حق الشباب تمسني
 يصبر باعقاب الامور كاتما
 تستر بالخطاب واني شئ
 تلجى الضرورات في الامور الى
 تودع دوى وترغم اني
 خذ ما رأيت ودع شئ سمعته
 خف ما امنك ولا تركز الى احد
 ان العدو وان ابدي مسالمة
 سوء حظي اناني منك هجرا
 فان كانت الاجسام منا تباعدت
 لو ان خفة عقله في رجله
 وقد تسلب الايام حالات اهلها
 ولمسا منع الصكر بم ومابه
 ومن ذا الذي رضى سجناء كلها
 ولا خير في طول الحياة اذا امرؤ
 وما المرء الا كانهلال وضوء
 ولا خير فيمن لا بوطن نفسه
 عواقب الصبر فيما قال قائلهم
 لا تقطن ادبسا ماله نذب
 قد يلام البري من غير ذنب
 فانهمض الى الارض فالدنيا باجمها
 هنيئا لمن ذاق للدهر لوعة

وان كان بدعي باسمه فيجب
 حتى رأيت من الزمان عجائبا
 فساد به للضرط الارض كويها
 اني جوده ان يرجع الموت خائبا
 على المرء معسورا الامور وصعبها
 على الناس طرا انها تنقاب
 وكل امرئ لا يقبل العذر مذنب
 ويخشى من عواقبها اللبيب
 قال الناس في عيني باعظم من ربي
 لما مدحتك ما يشاب الكاذب
 واول ارض من جلدى تراها
 يخاطبني من كل امر عواقبه
 ادل على الشيب من الخضاب
 سلوك ما لا يليق بالادب
 صديقك هذا من بدعي القرائب
 قالهين صادقة والسمع كذاب
 فسا فصحك الا بعد تجربي
 اذا رأى منك يوما غرة وثيا
 فعلى الحظ لا عليك العتس
 فان المدى بين القلوب قريب
 سبق الغزال ولم يقفه الارب
 وتعدو على اسد الرجال الثعالب
 تحل ولكن سوء حظ الطعالب
 كفي الرء نبالا ان تعد معائب
 مضى ثم لم يذكر بغير عواقبه
 يوافق تمام الشهر ثم يغيب
 على نائبات الدهر حين تنوب
 مجودة قلت اخشى ان تخربنا
 لا خير في ادب الامع النشب
 وتغضى من المني الذنوب
 مدت ايك نواصيها بلا توب
 ولم تأخذ الايام منه نصيبا

ومن يكن القراب له دليلا
 كالك لم تسبق من الدهر ليله
 اذا كنت في قوم ولمك منهم
 ومن يشقى الغليل من البلايا
 وليس عجب ان اموت مصابة
 فانك ما غفلت بل المعالي
 وراعى الشاة يحمي الذنب عنها
 ولا تغتر بالدهر خدنا فانه
 عليك بهذا السيف فاقض دونه
 وكم من موقف حسن احيلت
 ضمان على الاقبال ما انت طالب
 ولن يشرب السم الذعاف اخواتهم
 سقام الحق ليس له دواء
 لا تقطن المكثرون فاغما
 يا نائم وعين الدهر موقظة
 يراقدا في ليل خفلة انبسه
 يا اكرم الناس وعدا حشوه خلف
 يزيد تفضلا وازيد شكرا
 رب مهزول سمين عرضته
 لو ان لي من جلد وجهك رفعة
 رمتني بهم اقصد القلب وانثت
 وما نلت اللحم كفي طعنا
 ولا تقرض الى الاخوان حبة
 افر بذيك ثم اطلب تجاوزنا
 خيالك في عيني وذكرك في فني
 (واهي كريم لم يصبه الثواب)
 (التي باب هذا الكذب بكنس)
 (رضيت من الغنائم بالاياب)
 (اجب دعوتي يا ولي الاجابة)
 فياليت اني من قبل فراقها
 ترهني بك الخلة الميرون طارها
 داه قديم وامر غير متبدع

يرميه على جيف الكلاب
 اذا انت ادركت الذي كنت تطالب
 فكل ما خلقت من خيث وطيب
 اذا كان البلاء من الطيب
 ولكن حيوتني في القراق عجب
 وانك ما مرضت بل القلوب
 فكيف اذا الرعة لها ذئاب
 يحب بلا معنى ويغنى بلا سب
 فلا سيف دين عندكك واجب
 محاسنه تعد من الذنوب
 وحتم على الايام انك غالب
 مدلا بزيانك لديه محجب
 وداه الجهل ليس له طيب
 على قدر ما يكسوه الدهر يسلب
 قوموا فقد قامت الايام للحرب
 فالصبح اسفر من وراء حجاب
 واكثر الناس قولاه كله كذب
 وذلك دأبه ايدا ودأبي
 وسمن الجسم مهزول الحب
 يلعلت منها حافرا الاشهب
 وقد عادت جرساه وتدوبا
 ولاذقت الاماء عيني مشربا
 لان القرض مقرض المحبة
 عنه فان جود الذنب ذنبان
 ومثواك في قلبي قاي نقيب
 (وكل ما يفعل المحبوب محبوب)
 (ذهب فلا ادري اين ذاهب)
 (وهل كان في الايام غير الجائب)
 (من يزرع الشوك لم يحصد به عينا)
 فهل ينفق بعد التفرق ليت
 كن هو خلة بيت الله باليت
 جور الزمان على اهل الروان

قدمت قوم وماتت مكارمهم
رأيت الناس في امر الهدايا
يربك الرضا والقل حشوجفونه
أرجوان اموت وانت حي
فلله احوال وللحال فرصة
من راقب الناس لم يظفر بحاجته
ولا يراني على ماساء مكتنبا
فقل للاصوار الدجال هذا
واقاممت ورود امر فالتس
وفي الحلم ضعف والعقوبة هيبه
وماليش الا في الخمول مع الفنا
وعلى القلوب من القلوب شواهد
ومن يك مثلي ذاعيل ومغترا
قد قلت لما رأيت الموت يطلبني
سافر بفسلكي تصيب غنيمه
وكنت اطير من شوق اليكم
هيجوت زهيرا ثم اتى مدحتي
فالت علا الناس الا انت قلت لها
فكن في الملك يا حبيب البرايا
احب الصالحين وانت منهم
ما ان مدحت محمد ابعالي
وان امر وامحي واصبح سالما
كاس اذا انحدرت من حلق شاربها
ليس على الله بمستصكر
اذا انت لم تطرب ولم تدر ما الهوى
وفي الموتى من لوعة الحب راحة
الفت هو لك حتى صرت اهذي
تفضل بالقول على اتى
محارب يفرحون بمن قيس
وضبقت فيه من عناق معاني
فانها الريح لا تطيع تعجبها
شباب وشيب واقتدر وروه

لا ادري
لا
لا
لا
لا
بشار
زبير الاحدي
لا
قيس بن زهير
البربري
بكر بن الطاح
عروة بن الورد
صباح
لا
لا
لا
لا
لا
حسن بن ثابت
وله
ابو نواس
وله
ابن ابي مليكة
احمد بن يوسف
خبر ازدي
وله
طاهر بن الحسين
ابن طباطبا
الصاحب بن عباد
اعشى

وعاش قوم وهم في الناس اموات
كبع السوق خذمني وهات
وقد تنطق العيان والغم ساكت
ولست بميت حتى تموت
ولله اوقات وللوقت حادث
وقار بالطيبات الفاتك اللهج
ولا يراني على ماسر متعبا
زمانك ان عزمت على الخروج
من قبل مورد طريقي للخرج
اذا كنت تخشى كيد من عنه تصفع
واقبسه تغدوبها وروح
ياود قبل تشاهد الارواح
من المل بطرح نفسه كل مطرح
يا ابني درهم في كف صباح
ان الجلولس مع العبال قبيح
فكيف بطير مقصوص الجناح
وما زالت الاشراق تهجي وتدح
كذلك يسفل في الميزان من رجحا
سليمانا وكن في العمر نوحا
لعل الله يرزقني صلاحا
لكن مدحت مقالتي بمحمد
من الناس الاباجني اسعيد
رأيت حمرتها في العين والخذ
ان يجمع العالم في واحد
فكن حراما من يابس الصخر جلد
ولكنني اخشى تداعها بعدي
بذكرك في الركوع وفي السجود
بعثت بماتل لعبد عبدك
كافرح الخصى بمن يقود
فطن وشاق اني تام وحدي
اذ انت لست سليمان بن داود
فله هذا الدهر كيف ترددا

ومن سره ان لا يرى ما يسوءه
قالوا حبست فقلت ليس بضاري
وما السرور بعد عرك بهيمة
ان العرائن تلقاها بمحمة
فاجلت من نافذة فوق ظهرها
لا يقوى شرف بل شرفوا بي
ذكي نظيد طليعة عينه
وما الدهر الا من رواء فلا تدى
يجب له حفظ العنان ياغل
تكلفت الشوى والنقل بعده
اشكو الى الله ما لي من الكيد
هو اها هو لا يعرف القلب غيره
وقد اتقي الاشتات بعد تفرق
فاصبحت مماكل يتي وينها
تثبت ان اسقى بكفيه شربة
سقى الله عبدا لم ايت فيه ليله
واقه لوان القلوب كقلبها
اذا امتنع القريب فلم تسله
ابكي الذن اذا قوتى مودتهم
خليقة مات لم يحزن له احد
واعلم بان الذي اوتيت من حكم
اذا كان غيب الله لكره عدو
الشمس تبدو ضياء وهي نازحة
هكذا جناح ابى على
ففي كل شئ له آية
لولا الدموع وبضهن لاحرق
اتم نجوم الارض بجدا ورقعة
كل العداوة قد ترحى ازالته
لك الخير فاسمع انني لك ناصح
سليمان ذو ملك تفقد هدا
الافجج الرحمن كل ممادق
لو كان بذل المال والجلود مخلدا

فلا يخذ شيئا يخافه فقدا
حبسي فاي مهنت لا يبعد
وما الجواد بعد جودك جود
ولا ترى من لثم الناس حاددا
ابر واو في ذمة من محمد
و يحمدي فخرت لا يحمدي
يرى قلبه في يومه مازى غدا
اذا قلت شعرا اصبح الدهر منشدا
ما حفظها الاشياء من عاداتها
سل الجوعان كيف الطير وحده
حسبي ربي فلا اشكو الى احد
فليس له قبل وليس له بعد
وقد تدرك الحاجات وهي بعيد
سوى ذكرها كاتفا بعض الماء باليد
تذكرني ما قد نسيت من العهد
من الدهر الا من حبيب على وعد
ما رقي لولد الضعيف الوالد
على قرب فذاك هو البعد
حتى اذا غطوني للهوى رقدوا
وأخر قام لم يفرح به احد
عليك في زرقك المقسوم معدود
اتته الزايمان وجوه القوائد
والسحب تروى ومن اوطانها البعد
وما جئت على احد
تدل على انه واحد
ارض الوداع حرارة الاكباد
اذا واحد يخفى فيظهر واحد
الاعداء من عادك من حسد
مضى امس فاسع اليوم ينفع في غد
واصر ما في الطائرات هداهد
يكون اخا في الحصب دون الشداهد
من الناس انسا لا كنت الخلد

ابن الرومي
وله
فرزدق
المقبرة
ساريف الصحابي
المنبي
وله
وله
وله
سعدى
الواثق بالله
عروة
جميل
ابو دهل
حسين بن الضحاك
سباس بن الاحنف
وله
وله
دعبل
علي بن محمد الكاتب
ابو فراس الحمداني
ابو فرج البيهقي
ابو العلا
لا
لا
لا
لا
لا
لا
لا
لا

ولولا هوى الاوطان ما حزن نازح
اذا ما تقاطعنا ونحن ببلدة
تزد من الايام خيرا فانه
الظلم نار فلا تخفر صفتها
ولو كانت الدنيا تدوم لواحد
يتونا بنوا بنائنا وبنائنا
الحير بيني وان طال الزمان به
اذا صوت العصفور طار فؤاده
يقار فنى من لا اطلق فراقه
انت كل الناس عندي فاذا
اذالم يكن صون من الله للفنى
اذا قل مال المرء لانت فئاته
يسعى عليك كما يسعى اليك فلا
ولا عدن للعليه منك بدا
ان دام هذا ولم يحصل له غير
اذا ضاع شئ بين ام وبناتها
لوان اكفاهم من حرا وجههم
ليس الفؤاد يحمل شوقك وحده
فقد تضيع الورقاء وهى حائمة
لو عيد الناس سوى ربهم
مواعيد لوانى تكلفت نسخها
اريد وصاله ويريد هجرى
انما انفسنا عارية
اذا ما اراد الله اهلاكم غلة
سكنناه ونحسبه لجنا
نعمرك ما الايام الامارة
هم يحسدونى على موتى فواخرنى
وما لمرء طول الخلود وانما
وان لى فى كل ميت شعرة
(كذلك الله يفعل ما يريد)
(وفى عنى الحسناء يستحسن العفد)
(كل امرئ يهدو بما استعدا)

لا ادري

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

ابونواس
المننى
البحاج

واولاقى الاحباب ما ان مفرد
خافضل قرب الدار من على البعد
اذا ما مضى يوما فليس بما
قرب جذوة نار احرق بلدا
لكان فيها رسول الله مخلدا
بنوهن ابنا الرجال الاباعد
والشر اخبث ما اودعت من زاد
ولكن حديد الباب عند الثراء
ويصحنى فى الناس من لا يريده
قبت عن عيني لم الق احد
فاول ما يحنى عليه اجتهداه
وهان على الادنى فكيف الاباعد
تا من غوائل ذى وجهين كباد
حتى تقول لك العلياء هات يدك
لم يبك ميت ولم يفرح بمولود
فاحدبهما لاشك ذلك آخذ
قاموا الى الحشر فها مثل ما رقدوا
كل الجوارح فى هوائك فؤاد
وقد تنطق الاوتار وهى ججاد
لصكنت فى العالم مبعودا
لا قلت فى افلامها ومدادها
فاترك ما اريد لما يريد
والعواري حكما ان تسترد
سمت بمناحيها الى الجوف نصد
فايدى الكبير عن خبث الحديد
فما استطعت من معروفها فتزد
حتى على الموت لا اخلا من الحد
بخلده طول النساء فيخلد
لسانا لما استوفيت واجب حده
(الجو بما لنفس اقصى غاية الجود)
(الليل غلظة والليل قواد)
(تنوعت الاسباب والداء واحد)

لا

لا

لا

اعلمت

اعلمت مطامعي فاصبر بدنى
خللى قد غشيت من كثرة البكا
ارادوا ليخفوا فيه عن صدوه
لوزنه رأيت الناس فى رجل
يلقى السماء نجدة ويكر ما
واسوه ايام الفتى يوم لا يرى
يزيدك وجهه حسنا
ما جاءنا احد مذمات بغيرنا
ونحن اناس لا توسط بيننا
شكرتك قبل الخبر ان كنت واقفا
ذرى لى لى اسى فانى
وعين قال الله كونا فكاننا
قال كبرت وشيت قلت لها
بمحاول فتق غيم وهو باقى
وان زوم قعر البيت موت
ومكلف الايام ضد طباعها
على المرء ان يسعى لما فيه نفعه
فما لك ندى كليك عني ولا تزد
اذا محاسنى اللاتى اتيت بها
اضاعونى فانى فنى اضاعوا
تداوبت من لى لى لى من الهوى
يقولون لى الجلائ لوزنت فغيرها
رعت الذى قد كان بينى وبينكم
هو الذى ليس بعد الله من احد
ورحت فوق جواد كاهل جبرى
ومن يغرس المعروف يحن ثماره
وماكل ما تهوى النفوس ينافع
وفى السماء نجوم غير ذى عدد
ان الامور اذا دنت لى والها
وعاجز اراى مضيا عافرضه
طالبتها حولى لا لى بها

ولوانى قنعت لصكنت حرا
فهل عند غيبي عبرة استعبرها
فطيب تراب القبر دل على القبر
والدهر فى ساعة والارض فى دار
وانا لنرجو فوق ذلك مظهرا
له احدا يزى عليه ويكر
اذا ما زدت به نظرا
فى جنة جسمه قد كان اوتار
لنا الصد دون المالمين او القبر
باني بعد الحبر لاشك شاكر
رأيت الناس شرهم الفقير
فعولين بالالباب ما فعل الحمر
هكذا غبار وغالغ الدهر
كعنين يريد نكاح بصر
وان السير فى الارض التشور
منقلب فى الماء جذوة نار
وليس عليه ان يساعد الدهر
فقد خفت ان اطفى وان انجبرا
كانت ذنوبى فقل كيف اعتذر
ليوم كرهية وسداد ثمر
كما يتداوى شارب الخمر بالخمر
فقلت وهل غير الفؤاد لها قبر
من الود حتى غبتك المقابر
سواء فى الناس محمود ومذكور
والجود فى سرجه والتجدي والخبر
فما جله اجر وآجله ذكر
وماكل ما يحنى النفوس يضار
وليس يخفف الا الشس والقمر
فتشوا هذا الدار فيها تظهر
حتى اذا فات امر غائب القدر
ليس ولا هذا النهار نهار

ابو العنابة
شعبة بن الحباب بن المنذر
سلم بن الوليد
المعري
نابغة
الحارثي
ابونواس
وله
ابو فراس
محمد بن عمران
عروة
ذوالرمة
ابن العترة
وله
زيد بن المهلب
اتهامي
ابوركوفا الاندلسي
مروان بن ابى الجيوب
البحري
العريبي
يحيون
محمد بن عبد الملك
اعشى
ابو حامد الانطاسي
السلامي
زهير المصري
عبيد الله بن عبد الله
ابو الفتح قابوسي
الرياشي
عكاشة العمري

ولوانى فى كل منبت شجرة
اذا كان وجه العذريس بين
غنى النفس ما يعبك من سداجة
فلا شكر لك ما حبيت وان امت
وكن كاشت من قرب ومن بعد
نهائى النهى والفضل عن وصل مثلها
ليس له ما خلا اسمه نسب
لسانك غواص ولطفك جوهر
اذا العشرون من شعبان وت
البيت يقدر ان لا يضر فى
لا تحب الجيد نرا انت اكله
لو كل كلب عوى القمه جيرا
اعل بقوى ولا تنظر الى على
ماذا نقولن فيمن نفسه ارق
عبارنا شقى وحسبك واحد
الموت باب وكل الناس داخله
والشيب ينهض فى السواد كانه
اقبل عبنى لا ارى من احبسه
العلم انفس شي انت ذاخره
(ورننا العلاءن كابر بعد كابر)
(وماخير الحيا بلا سرور)
(واول قرح الخيل المهار)
(واى نعيم لا يكره الدهر)
المترنصف المنصب المنع من
ظلت امره الكافته غير خلفه
من لم يعدنا اذا مرضنا
ابوك ابى وانت اخى ولكن
ابنى الوفاء بدهر لا وفاء له
حت الدمام وغنسانا على طرب
لو قسم الله جزا من محاسنه
ان الجسد ين فى طول اختلافها

لسنا يث الشكر فيك أقصرا
فان أطراح العذر خير من العذر
فان زاد شيئا عاد ذلك الغنى فقرا
فلتذكرتك اعظمى في قبرها
فالقلب برعك ان لم يرعك البصر
وكم مثلهما فارقتها وهي تصفر
كانه آدم ابو البشر
وصدرك بحر الفضائل زاهر
فلا تشرب باقداح صفار
وليس بقدر دفع الخوف من ضرره
ان تبلغ الجود حتى تعلق الصبرا
لاصبح الصغر قيراطا بدنيار
يتفكك قولى ولا يضررك تصدري
من اجل حبك حتى صار حيرانا
وكل الى ذلك الجمال بشير
فليت شمرى بعد الباب ما الدار
ليبل يسير بجانيبه نهار
وفي الدار من لاجب كثير
من يدرس العلم لم يدرس مغاخره
(وليس يدرى الغنى ما يحدث (قدر)
(ان القليل من الحبيب كثير)
(وفي الماضي لمن بق اعتبار)
(كلام الابل بحموه النهار)
له عفة والعز اكثره العز
وهل كانت الاخلاق الا غرازا
ان مات لم تشهد الجنائزة
تفاضلتا لتاكب والروم
كانت جاهل بالدهر والسلس
الا نطاب الهوى ياعشر الناس
في الناس طرا اثم الحسن في الناس
لا يقدان ولكن يفقد الناس

وله
وله
وله
لا

وتمشى حفاة في زواها ناديا
ان الزمان ولا تفنى بحسابه
الناس جسم وامام الهدى
من يفعل الخير لا يعدم جوازه
ترجوا النجاة ولم تنلك مسالكها
فصايل الانوار في جبايلها
اصححت بقاء الخير فاعا صفصفا
لو كان اصف حيا كان مفعفا
الكس والكبس لا يقضى اجتماعها
لا تترك الحزم في امر تحاضره
اشرب على وجه السقا في حرة
اسان اذا حسنت ظني بكم
واجهد لفق واستكمل فضايلها
ولو اتمت موتاهم رقيقا
اذا كان رب البيت بالدفع مولى
ان كان رفض احب آل محمد
احامل اقواما حياه وقد ارى
وما غرت نجوم الابل لكن
مثل دعاء مستجاب ان علا
اذا ضاق امر او تعذر مطلب
العسل اعلى من الاموال مغزلة
الاكل سمع غيرة اليوم باطل
ان الجعيد اذا ما زيد في خلق
اذا اغتيت على فرحة
ورب عبيد في الهوى
اذا لم تستطع شيئا فدهه
اذا لم تكن حافضا واعبا
عنى الكرام على آثار غيهم
ولست مقاربا جيبا ولكن
اذا كنت نجوة و انت ذخيرة
وكيف يرى ليلى بمن ارى بهسا
فلو كان قلبي من حديد لذابه

ربي اثنا عشر بواب مقدس
 ابقى لنا ذنباً واسأصل الرأس
 رأس وانت العين في الرأس
 لا يذهب العرق بين الله والناس
 ان السفينة لا تخبرني على اليس
 بالليل فيها كالتهار الشمس
 وضدت مدارس اترها مدرسا
 من نور آرائه في الليل نبرسا
 ففرغ الكيس حتى تملأ الكسا
 فان سلت فما الحزم من بأس
 مثل الشقائق حجرة في العكاس
 والحزم سواء الظن بالناس
 فانت بالنفس لا بالجسم انسان
 وقد سكنوا القبور اذا عاشوا
 فشيء اهل البيت كلهم الرقص
 فليشهد القلان اني رافض
 صدورهم تغلى على مراضها
 نقان من السماء الى الرياض
 او كدعاه نازل ان هبطا
 ففتداه العالين مباسط
 لانه حافظ والمال محفوظ
 وكل مدح في - واثق مضيع
 بين الناس ان الثوب مرقوع
 فكل بلاء بها مولع
 يستعد الحر المطاع
 وجاوز الى ما تستطيع
 جعك لا كذب لا يرفع
 وانت تخاف ما تأتي وتبتدع
 برأي - نضى ذوو القراع
 وموضع حاجتي فما انا صانع
 سويها وما طهرتها بالدماع
 فلو كان من صم الصفات تصدعا

زهير مصري
 سعيد بن عبد الرحمن
 منصور النوري
 أبو العاتقية
 لا
 لا
 لا
 لا
 لا
 لا
 لا
 لا
 أبو نواس
 لا
 شافعي أبرتي
 شماغ
 لا
 الناصبي
 لا
 لا
 المنيني
 أبو القاسم الاعشى
 جندوني
 خير ادرى
 عروون معدى كرب
 محمد بن بشير
 المنيني
 موسوي
 البربري
 مجنون العامري
 الاشهب

واذا الجيب اتى بذنب واحد
ابصرت باعيني ما لم تبصرى
واعلم انى قار ارأى تخلفى
قد زال ملك سليمان فماوده
اذا لم تصن عرضا وام تحش خالفا
ايا جود من ناج منسا بحاقي
وما شاب رأسي من سنين تنبعث
ولا المال والاهلان الاودعة
وفرسان هيماء تجيش صدورها
ايها النفس احلى جزا
النفس قطع والاسباب طاعة
ومن يا من الدنيا يكن مثل قابض
فلارجاء الوصل ما عشت ساعة
وليس لرحل خطه الله رافع
وللجهم من بعد الرجوع استقامة
من كان فوق محل الشمس رتبة
عن اليه اشد السرايا
سرورى ان تبتى بغير وعة
قد يجمع المال غير آكله
ولا يد من شكوى الى ذى مروة
الرأى كالسيف يذوان ضربته
(كل سرجاوز الاثنين شاع)
ولا تجيبين اذا ما صرفت
انى رأيتك فى نوى تماخى
انا ابن جلا وطلا ع الشيا
ماكا فى الندى عليك اختيار
(والجوع رضى الاسود بالجلب)
اذا كنت فى فكرى وقلبي ومقلتي
وعسرك لا يد من ان يزول
المال يرفع سففا لا عماد له
قلولا لكم ما عرفنا الهوى
ومن الدليل على القضاء وكونه
كان بكا سها نارا تاكل

لا ادري

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

الحلم يا لبحر ذل انت صار فـ
يموت قوم ولا ياتي لهم احد
الصبر محمد في المصائب كلها
اذا ما قضيت الدين لم يكن
دعني اذهب الاموال حتى
ومن يجعل المعروف من دون عرضه
اذا ساء فعل المرء ساءت ظنونه
ولم ارفى عيوب الناس شيئا
يرى الجبناء ان الجبن حزم
والظلم من شيم النفوس فان تجد
شيخ يرى الصاوات الخمس نافذة
واطمعني في نيل ما لا انا له
ذوالعقل ينقي في التبعيم بفضل
فا اخصك في بزه نهية
وما لجمع بين المال والثار في يدي
قاليل والليله اليد اعترفتي
(ولكن صدم الشر بالشر احرى)
هـ كل فبس هلكه هلك واحد
لورعور وموت على وجهتهم
مات المعالي والعلوم بموت
حب الرياضة داء لا دواء له
ان صاح يوما حبت الصغر مخدرا
ومثلك ليس يعجل حق مثلي
ولو قدرت على الاتيان جثكم
سامت تكاليف الحياة ومن يعيش
نامت عبوتك والمظاوم متبه
وربما ضحك المكروب من يحب
ان العفيف اذا امان لحائن
مضى يبلغ النيسان يوما نعامه
وكان رجائي ان اعود ممعا

سالم بن وابصة
الموسى
العتبي
تعلبة بن عجم
معز بن زائدة
الحطيئة
المتنبى
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
وله
عبد بن الطيب
ابو عمام
الحسن العلوي
لا
لا
لا
لا
لا
لا
لا
لا
لا
لا

لا يبلغ المرء في اوطائه شرفا
وان النار من صودين تركى
هي العاية اقصى فارقت نيلها
وما الدهر الا دولة ثم سولة
تلم فز الجهل من عند نفسه
نأن ولا تجل بلوك صا حبا
غبر جنى وانا المساقب فيكم
وما من يد الا بالله فوفقه
من كف ساق لوسقاك بكفه
هون عليك اذا ما نعمة فقدت
اذا ما ضاق صدرك في حديث
نجاة المرء في صدق الكلام
اذا عاقبتني في كل ذنب
اذا ابدت يا لاحسان تم
وقف الهوى في حبات فلبي لى
فقتك اكرهها فاك ان تهين
اسان الفتى نصف ونصف فؤاده
صلى وصل امر كان آمله
ما تظن الزمان باقى بهذا
ولو جمع الاثمة في مقام
رايت انتقام المرء يرى بعقله
لا طيب للعيش ما دامت منقصة
واذا نامت البقاع وجدتها
اذا اعتذر الجاني بحال الذنب كله
وقد نطق الاشياء وهي صوامت
(على قدر اهل العزم تاتي العرائم)
(وما في الاغناد لولا الناصل)
العشكوت بنت بيتا على وهن
لبست من الحوادث كل ثوب

حتى يكبل تراب الارض بالقدم
وان الحرب اولها كلام
فكل منى الدنيا على حرام
وما العيش الا صحفة وسقام
فلبي عليه منه لمعلم
لعل له عذرا وانت تلوم
فكاننى سبابة المتديم
وما ظلم الا سبيل بظالم
سما اكن شفاء كل سقام
فنى خرائى ربي بعد ما نعم
فاقتسه الرجال فمن تلوم
لان الصديق منجاة المرام
فما فضل الكريم على اللئيم
وما الاحسان الا بالتسام
مسا آخر عنه ولا متقدم
عليك فلن تلقى لها الدهر مكرما
ولم يبق الا صورة النعم والدم
حتى حواء ما صلى ولا صاما
غير انى رأيت به بنماى
تكون به لكنك لهم اماما
وان لم يقع الا بالاهل الجرائم
اوقاتك بادكار الموت والهرم
تترى كائنات الرجال وتعدم
وكل امرء لا يجبل المقدر مجرم
وما كل نطق المجترى كلام
(رأى الاعى وقد سمع الاصم)
(ان الزمان يشبه لعديم)
تاوى اليه ومالى مثله وطن
سوى ثوب المذلة والهوان

ابن اخنف
ابن نباتة

اجمع بقلبك ان الاذن كاذبة
 ما كل ما غنى المرء يدركه
 لاتنس حاجتنا لقبث مفرقة
 ان الكرام اذا ما اسهلوا ذكروا
 الناس في حقلنا نهم
 يارب حسنة منهم قد فعلت
 اذا شئت ان تلقى المحاسن كلها
 كيف لم تجعل الامانة ارض
 وخصلة قل فيها من يخافني
 خاب امر وظل يرجوان ينال غني
 ثلاثة ليس لهما امان
 ولو تعطى الخيلار لما افترقا
 لو كان ما بين في صغر لا تحمله
 طوي لا عين قوم انت بينهم
 يقولون الزمان به فساد
 والطبيب الارض ما للقلب فيه هوى
 كفك قول الناس فيما ملكته
 فقي المساوي يدى التساوى
 ليس الانسان محل ذكره وحده
 شجاع اذا ما امكنت له فرصة
 ولو كان البكاء بقدر حزني
 جراحات النان لهما التيام
 كل من تلقا يشكو دهره
 ولا عيب فيهم غير ان ضيوفهم
 فما افصح الدنيا اذا كنت غائبا
 لا تكن محسن ظن ابدا
 وحين الظن يحجز في امور
 بارفق مارس ولا ين من تخالفه
 ستور الضمائر مهتوكمة
 سرى وسرك لم يشعر به احد
 اتاني هواها قبل ان اعرف الهوى

امام ماوردى
 المتنبي
 جرير
 عبد الصمد بن بابك
 ابن الغضائرية

ابن الرومي
 المعري
 بهار زهر

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

كل امرئ راجع يوما لسيمة
 للراح الجوزل من ذي المدح منقبة
 فلو ان السماء دنت لجحد
 نعب زماننا والعيب قبضا
 رأيت كثير ما يهدى قليلا
 اذا كسب الناس العالي بالندى
 واخرج من بين البيوت اعلى
 وما طلب العيشة في التني
 اذا عوقب الجاني على قدر جرعه
 اذا ما المدح صار بلا ثواب
 اشياء الصغير وافني الكبير
 اخلاء اذا استغيت عنهم
 اذا دخل الهدية دار قوم
 فقتضت حاجتي مجعلة
 دعوى الاخاء على الرخاء كثيرة
 اذا انت عبت المرء ثم اتيت
 كل المصائب قد تمر على الفتي
 ولا صبرن على الزمان وجوره
 اذا رمتم قتلى واتم احبة
 ان الشراب له شرط سمعت به
 يا عجبا لبحر ظلم يسقى
 واذا خشيت من الامور مقدرا
 فان زعفت بان الحب معصية
 ليس له عيب سوى انه
 وان الظلم من كل قبيح
 وقد يجمع الله الشقيين بعدما
 ومن الحزم ان اكون لنفسى
 النفس تكلف بالدينا وقد علمت
 ان كان سقك دمي اقصى مرادكم
 وربما انتفع الفتى بعدوه
 لا تأسفن من الدنيا على امل
 فلو جعلت نفس لنفس وقاية

وان تخلق اخلاقا الى حين
 اذا مدحتك وصفا قد مدحت انا
 ومكرمة دنت لهم السماء
 ولو نطق الزمان بنا هجانا
 لقدرك ما قصرت على الدعاء
 فالك تعطى في تلك المالبس
 احسن عك النفس في المرحا ليا
 ولكن انى دلوك في الدلاء
 قعيقه بعدد العقاب من اربا
 من المدوح كان هو الهيماء
 بكر الفسادة ومر العشى
 واعده اذا نزل البلاء
 تطايرت الامانة من كواها
 فبعثني بلذة الشكوى
 وفي الشدايد تعرف الاخوان
 فانت ومن تزي عليه سواء
 فتهمون غير شائنة الاعداء
 حتى يمود ككاريه واشتهى
 فاذا الذي اخشى اذا كنتم عدى
 ان لا يعاد حديث السكر في الصحو
 جميع الناس لم يبال لهائي
 وفررت منه فتعوه تتوجه
 فالحب احسن ما يعصى به الله
 لا تنفع العين على شبيهه
 واقبح ما يكون من التيه
 بظنان كل الظن ان لا تلاقيا
 قبل موتى فيما ملكك وصبا
 ان السلامة منها ترك ما فيها
 فما غلت نظرة منكم بيفك دمي
 كالم احبانا يكون دواء
 فليس باقية الا مثل ماضيه
 لجدت بنفسى ان تكون فداكا

لا

لا

فرزدق

كشاجم

محمد بن ابي ح

المتنبي

قيس بن ذريح

ابو الاسود الد

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

ابن الرومي

عباس بن الاخن

المتنبي

لا

ابن خفاجة

ابو الغضائرية

سابق البربري

لسان الدين الاند

الطغرائي

ابن المعتز

قيس بن ساعدة

سأبو علي الحسين

يحيى بن سعيد

باب سهر وردى

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

لا

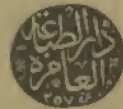
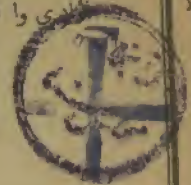
ولو ساعدت حالتي همتي
 نثنى عليه وجل الخلف فيه لنا
 تركت للناس دنياهم ودينهم
 فلم أر كالأيمان المرء واعظا
 تزين الفتي اخلاقه وفتنه
 آثاره تنيك عن اخباره
 ما في الفؤاد ولا في الجسم جارحة
 نبت مودتي اذ طال عهدي
 كلتي وكلت عزوج ومنصل
 ومنى ذمت الدهر بعد لقائه
 اتى احبي عدوى عند رؤيته
 حافر البئر في طريق اخيه
 اذا كنت في حاجة مر سلا
 ليس من مات فاستراح يبت
 موت التي حياة لانفساد له
 لكل داء دواء يستطب به
 فصحفا لاتباء ازمان فمالهم
 اذا طلت الاذان قلت ذكرتي
 لو كنت اهدي على قدرى وقدركم
 شيطان يهجر ذواته ياضة عنهما
 سقوني وقالوا لا تغنى ولو سقوا
 الا انما الدنيا على المرء فتنة
 لو احتضنتك حياتي
 فادى وا فؤادى وا فؤادى

لكنت ترى غير ما قد ترى
 كفى العيب كما لامدح مولاها
 شغلا بذكرك ياديني وديناني
 ولا اكسوف الدهر المرء هاديا
 وتذكر اخلاق الفتي وهو لا يدري
 حتى كانك بالبيان نراء
 الا وحبك فيها قبل ما فيها
 نعم قد قيل طول العهد يندى
 وكل عارضة تؤذيك تؤذي
 وعطائه فعلى حد الفقرى
 لادفع الشر عنى بالحيات
 واقع فيه لا يحالة فيه
 فأرسل حكيميا ولا توصه
 انما الميت ميت الاحياء
 قد مات قوم وهم في الناس اجاء
 الا الجمافة اعيت من يد اوبها
 سحابة احرار وطبع وفاء
 اذا اخلت عيني رجوت التلاقيا
 لكنت اهدى لك الدنيا وما فيها
 رأى النسا وامارة الصبيان
 جبال جنين ما سقوني لغت
 على كل حال اقبلت او تولت
 قتلت نفسي لترضى
 فؤادى هائم في كل وادى

تمت

مطبعة عامرة ده طبع وتمثيل قنتدى

سنة ١٢٩٢



سایه
ی
سایه

